

Chị! Em Cảm Năng Rồi!!!

Contents

Chị! Em Cảm Năng Rồi!!!	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	53
22. Chương 22	55
23. Chương 23	58
24. Chương 24	60
25. Chương 25	61
26. Chương 26	62
27. Chương 27	65
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	71
32. Chương 32	74
33. Chương 33	76
34. Chương 34	79
35. Chương 35	81
36. Chương 36	83
37. Chương 37	86
38. Chương 38	89
39. Chương 39	91
40. Chương 40	93
41. Chương 41	95

42. Chương 42	98
43. Chương 43	101
44. Chương 44	103
45. Chương 45	105
46. Chương 46	107
47. Chương 47	111
48. Chương 48	113
49. Chương 49	116
50. Chương 50	119
51. Chương 51	121
52. Chương 52	124
53. Chương 53	127
54. Chương 54	129
55. Chương 55	133
56. Chương 56	135
57. Chương 57	138
58. Chương 58	140
59. Chương 59	143
60. Chương 60	146
61. Chương 61	149
62. Chương 62	152
63. Chương 63	155
64. Chương 64	157
65. Chương 65	161
66. Chương 66	163
67. Chương 67	166
68. Chương 68	169
69. Chương 69	171
70. Chương 70	172
71. Chương 71	175
72. Chương 72	178
73. Chương 73	182
74. Chương 74	185
75. Chương 75	188
76. Chương 76	191
77. Chương 77	194
78. Chương 78	197
79. Chương 79	199
80. Chương 80	201
81. Chương 81	205
82. Chương 82	208
83. Chương 83	209
84. Chương 84	212
85. Chương 85	215
86. Chương 86	217
87. Chương 87	219
88. Chương 88	222
89. Chương 89	225
90. Chương 90	227
91. Chương 91	230
92. Chương 92	232
93. Chương 93	236
94. Chương 94	238
95. Chương 95	241

96. Chương 96	243
97. Chương 97	246
98. Chương 98	249
99. Chương 99	252
100. Chương 100	255
101. Chương 101	257
102. Chương 102 - End	260
103. Chương Ngoại Truyện 2 : Tình Yêu Đến Bất Chợt, Như Những Cơn Cảm Nặng	263
104. Chương Ngoại Truyện 3 : Cãi Lộn	264
105. Chương Ngoại Truyện 4 : Định Mệnh Gõ Cửa	266
106. Chương Ngoại Truyện 5 : Những Điều Quen Thuộc	268

Chị! Em Cảm Nặng Rồi!!!

Giới thiệu

- Mày ơi, tao sắp chết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!Tiếng rên thê thảm kéo dài lê thê của Hân làm con bạn khiếp vía- M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-em-cam-nang-roi>

1. Chương 1

- Mày ơi, tao sắp chết!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng rên thê thảm kéo dài lê thê của Hân làm con bạn khiếp vía

- Mày.....lại lên cơn nữa à?????

Chi chả lạ tính đứa bạn. cứ vài ba ngày nó lại kêu than với cô một lần, lúc thì là chuyện ký túc xá đóng cửa sớm, lúc thì là bố mẹ coi như trẻ con suốt ngày dăn dò, lúc lại kêu về chiều cao ai ai cũng phải...cúi nhìn. Sở trường của nó là kêu thì phải

- Mày ơiiiiiiiiiiiii – Hân tiếp tục sự nghiệp

- cái zè thì nói nhanh con hâm kia, tao bực rồi đấy

-Tao....phải thi lại thể dục huhuhuhu!!!!!!!!!!!!!! T_T

Hân gục đầu vào vai Chi, rung nhiệt tình và hết mình:

- Mày điểm số cao nhất lớp, mà sao toàn bị cái môn đấy làm hạ điểm trung bình thế hả??

- Ai bảo ông thầy cứ nhất quyết bắt thi học kỳ nhảy cao chứ – Hân ngổng đầu cái – tao sợ độ cao từ thừa còn ** mẹ, nhìn cái xà cứng đờ đã sợ nói gì đến nhảy qua nó hả? chân thì ngắn....

- Rồi rồi, biết mày rồi, chỉ giải bao biện thôi!!

- Haizzzzzzzzzz. cứ tưởng lên đại học thoát khỏi môn thể dục chết tiệt mà nó hành hạ mình những 2 năm, ối giờ ời!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Ai nói mày không phải học thể dục?!

- Tao...tự nghĩ thể!!

- Tao chịu mày. đúng là sai lầm khi làm bạn với mày đấy

- Nói gì thể hả nhỏ kia????

Hai đứa tiếp tục làm om sòm cả góc lớp trong giờ nghỉ giải lao. Vừa kết thúc học kỳ đầu tiên của năm hai, đáng nhẽ đây là lúc nghỉ xả hơi sau cả tháng ngập đầu thi cử, trả đủ thứ điểm cho mấy ông bà giảng viên. thể mà bất hạnh thay Hân lại không thể ăn chơi nhảy múa như Chi, mà lại tiếp tục bị ông béo trừ dục, bắt nó phụ đạo thêm 2 buổi học thể dục. Bình sinh người ta thích môn vận động vì được chạy nhảy tự do mà sao Hân ghét thể không biết. cứ đến giờ thể dục là lại thấy cực hình, như tra tấn thời trung cổ. Hân cũng không hẳn là kém đều về vận động, Hân chơi bóng chuyền hay cầu lông, nhảy xa, đá cầu đều từ mức khá trở lên (chưa dám nhận là giỏi) nhưng chỉ có nhảy cao là Hân khiếp vía kể từ ngày đầu tiên thấy môn này cho đến tận bây giờ. cá biệt chắc chỉ có Hân lớn ngần này tuổi vẫn còn sợ thể dục.

Số phận hẩm hiu thay!!!!!!!!!!

- hay....mày thi hộ tao

Sau một hồi đấu tranh mỗi mồn, Hân nẩy ra sáng kiến cực....sáng

- Mày có làm sao không hả???? Thị hộ biết hậu quả thể nào không?

- Ủ thì...biết....nhưng lão béo dạy nhiều lớp lắm, hổng nhớ mặt đứa nào đâu. nhiều đứa cũng trượt chống vó như tao mà

- nhưng mày là trường hợp đặc biệt. Mày lệt đệt điểm từ năm đầu, không nhớ thì ao đi đầu xuống đất

- Mày nhát thì nói luôn, bạn bè thể đấy !- Hân đổi, ngưng nguẩy quay mặt đi

- Tao phải thi lại môn tư tưởng từ kỳ trước còn nợ đây này, thời gian đâu hả?

- Tao thi cho, mày thi cho tao, huề cả làng hé hé

- Mày chỉ được 5 mà đòi thi giúp ai thể???????

- Còn hơn phải thi lại như mày ý. có giúp không?

- Không!!

-

Bất lực, Hân vợ túi đi thẳng không thèm ngoái đầu lại nhìn con nhỏ phụ bạc. Chậm rãi đi xuống sân bóng, Hân nhẩn nha nhìn trời, nhìn đất, nhìn mây gió.....

Bình.....đầu Hân lệch sang trái 1 góc 90 độ chả kém, cái kính bay vèo từ giã đôi mắt không kịp nói lời từ biệt, người Hân dần dần nghiêng ngả. Hân thấy tối hắc, sao bay loạn xạ trong mắt.

Trời sập à??????????

2. Chương 2

- hehehe, Ngã chống vó kìa, sao không nàng???

Sau 1 hồi choáng váng xây xẩm mặt mày, Hân dần lấy lại được ý thức. Hân ngẩng lên nhìn người vừa phát ngôn 1 câu cực kỳ...vô tội (vạ)

- Chơi thế hả? muốn tôi chơi thắng mặt ông quả bóng này không? xem có đau không nhá!!!
- Bình tĩnh cái nào. tôi chỉ vô tình đá mạnh chân quá thôi mà hehehe *tiếp tục cười đều*
- Bỏ cái kiểu cười đấy đi, da gà rụng đầy sân rồi- Hân nhăm nhằng – không biết kéo tôi dậy hả?
- Ừ quên quên – Duy tiếp tục toe toét mặc kệ lời mắng mỏ của con bạn.
- Tôi đã dặn mãi rồi, đi qua sân bóng thì phải quan sát ngó trước ngó sau đề phòng “đạn lạc” rồi, có thêm nghe đâu
- Tôi có ngó đằng hoàng, ông không biết quan sát xem góc nào trống thì đá hả???
- Thắng thủ môn nó đâm cú sút của tôi ra đây mà
- Đâu??? thắng nào, chỉ tôi xem, tôi cho nó biết tay
- Thắng nào đeo găng tay như găng lót nôi á – Duy vẫn bàng quang đổ tội cho người lành
- Ha, thắng oắt đấy hả??? Chờ đấy

Hân nghiêng răng nghiêng lợi, cầm quả bóng đã bị lãng quên trong chốc lát nằm chỏng chơ dưới đất, chân lùi ra sau lấy đà, mắt nhắm mục tiêu, tung chân cất lực vào quả bóng.

Viuuuuuuu. em bóng 2 màu đen trắng vẽ 1 đường cực đẹp trên không trung rồi sau đó lượn lách đánh vòng qua hơn chục cái đầu trên sân vẫn đang hóng về phía này chờ bóng quay lại. Nhưng bóng cũng biết chọn...mục tiêu, sau 1 hồi lơ lửng đã hạ cánh an toàn xuống 1 quả đầu...chôm chôm vàng choé

- AAAAAAAAAAAAA!!!!!!

tiếng hét như hát opera vang vọng cả trường. thắng oắt con đầu chôm chôm đi găng lót nôi đã trúng đạn, anh dừng hy sinh cho những đồng chí khác.

- Há há há, chết chưa con, dám chọc vào ta hả? lần sau thi nhìn cho kỹ mặt thắng rồi hãy chọn, nhá!!!

Hân cười toe toét ăn mừng, trong khi Duy đứng cạnh vẫn đang sững sờ

- Bà...có tham gia đội bóng đá nữ trường mình không, tôi làm đơn cho – Duy đề nghị
- Ông cảm nắng à? tôi thân mình chưa lo xong đá đấu cái zè, biết điểm thể dục của người ta rồi còn...chém hả

Hân đánh nhiệt tình vào vai thắng bạn thân, tổng sỉ vả

- Đá chuẩn đấy! – Duy gật gù – Không vào phí tài năng
- Ăn may ăn may. tôi lượn đây. bảo thắng ranh kia nếu chán thương sợ não hay mất trí nhớ cứ tìm tôi, tôi sẽ...chữa trị hé hé

Hân cười khoái trí rồi co giò chạy thắng, để lại khung cảnh hỗn loạn sau lưng, không thèm quan tâm.

Duy bấy giờ mới từ từ tiến lại gần đồng đội xem xét

- Sao không nhóc?
- hix, ăn quả tạ như thế anh nói không sao được à? em mới vào sân chưa kịp chạm vào bóng đá thế này rồi huhu

Thắng nhóc ôm đầu nhăn nhó. không biết vì sao mình chịu đau

- hehe, thôi, coi như màn chào hỏi các anh lớn. nhóc mới vào cần làm quen. những tai nạn thế này nhiều lắm.
- hix, em xin vào vị trí tiền vệ cơ mà. sao bắt em đeo găng thủ môn thế?
- được vào sân là may rồi. tên chi?
- em tên Hoàng
- Anh là Duy, đội trưởng. ra nghỉ đi.

- Vâng

Hoàng lầm lũi tiếp tục ôm đầu đi ra ghế đá, Không hề biết ông anh quý hóa đang cười đều sau lưng
“may mà có chú mày đỡ đạn hộ anh. anh mà đỡ quả đấy chắc vào viện luôn, nhỏ Hân kinh thật hohoho”
à, giờ mới biết là bạn Duy chả tử tế gì cho cam. hóa ra là cáo đội lốt mèo!!!

3. Chương 3

Chiều:

Hân cắm mặt vào cái laptop, hí húi nghịch ngợm táy máy. dạo qua diễn đàn nhiếp ảnh mà mình tham gia từ năm đầu, Hân chăm chú quan sát những bức hình của các thành viên mới, sau đó lại comment đủ thứ. Sở thích của Hân thì nhiều nhưng để giữ được niềm đam mê dành cho nó thì lại chỉ có ít. Hân thích chụp ảnh, dù bằng máy ảnh chuyên nghiệp hay kỹ thuật số, hay chỉ là cái điện thoại vài...”chấm” thì sở thích đó luôn bộc phát mọi nơi. chỗ nào Hân cũng có thể nhào nặn ra được những bức hình của riêng mình. Trong diễn đàn Hân cũng là thành viên năng nổ post hình nhất được đánh giá tay nghề cũng khá cao nên tham gia hơn nửa năm đã được đồn lên vào ban quản trị nhóm.

nhờ nhiệm vụ cao cả đó mà hôm nay Hân phải gù lưng xem xét đơn đăng ký cũng như ảnh dự thi của các mem muốn gia nhập. đó là nhiệm vụ... nặng nề và cao cả

ngồi hơn 1 tiếng đồng hồ, Hân không ưng ý với tấm nào hết. hầu hết đều là ảnh tự sướng mức độ cao của mấy cô nàng điệu chảy nước hay mấy anh chàng khoe vẻ ngoài nam tính lạnh lùng bằng cách dựa người vào xe máy, hất mặt lên trời ngắm mây sao. chả có chủ đề khoa học gì sất. Càng ngày càng khó chọn

- mày vẫn chưa buông tha mấy tính được hả?

Chi ngồi chờ Hân mỏi cổ, vẫn không thấy có tín hiệu được chuyển nhượng cái máy

- Tao còn lâu lắm, hôm nay đầu tháng, mày biết mà

- Biết. Nhưng tao cần tìm tư liệu cho bài tham luận. Mày không định học à, suốt ngày ảnh ót

- Có mày chung nhóm thì tao cần gì làm chứ!!! Mày làm được rồi, lần nào chả thế

- Có ngày tao bỏ rơi mày luôn xem mày xoay sở thế nào, lười hết thuốc chữa

- Mượn máy ai đi, tao bận... – Hân không liếc nhìn Chi đến 1 lần, tay làm mồm nói liên tục

- Ai cũng dùng, của tao thì đang đem đi sửa

- Tìm Duy đi, hôm nay hắn giao hữu với bên Tài chính, không dùng đến đâu!

- mày bảo tao vác mặt sang KTX nam hả? không điên!!!

- Mày chỉ lảm chuyện. đứa nào chả biết bộ sậu bọn mình, đứa nào nhòm ngó đâu!!

- Mày giỏi nói lảm nào sang cũng kéo tao đi còn gì

- cho vui thôi

- thế thì tao cũng thế, đi cùng tao cho vui, nhanh

Chi nắm tay con bạn kéo cật lực, dùng đủ biện pháp khiến Hân nhấc mông khỏi cái ghế.

- Bình tĩnh. Tao sắp xong rồi, 5 người nữa thôi – Hân ôm chặt cứng mép bàn, nhất quyết không buông tay

- 5 cũng dễ sau đi, nhanh!!!!!!!

- Thôi mày chờ thì chờ cho trót, đi mà..... tối nay tào có việc bên Môi trường, không làm được, đến hẹn nộp đơn rồi

- Mày... – Chi thở mệt, nằm quay đơ trên giường. Nhanh lên, không thì đừng nhìn mặt tao

- Tao cùng phòng với mày, không nhìn mày thì nhìn ma à ^^ – Hân toe toét vỗ vai an ủi con bạn – nhanh thôi

Sau đó lại tiếp tục hành trình sắm và soi. Cả chiều chỉ chọn được 5 người tạm chấp nhận được, hân cũng nản dần. Đang không có hứng thú định dẹp hết đi cùng Chi thì 1 bức ảnh đập vào mắt Hân. chỉ là ảnh chụp bằng điện thoại bình thường, thậm chí còn có độ rung do tay cầm của người chụp nhưng Hân vẫn phải thần thần nhìn bức hình. Trong hình là bông bồ công anh nghiêng nhẹ trong gió, những cánh hoa bay lất phất. nghệ thuật ở chỗ đã chụp được khoảnh khắc cánh hoa rời khỏi nụ, nương theo làn gió bay trải đều ra không gian. rất nên thơ và...lãng mạn. Dù đơn giản không cầu kỳ chau chuốt nhưng lại tạo được ấn tượng, đối với Hân. và Hân nghĩ các thành viên khác cũng sẽ duyệt qua.

Nhìn theo tên người gửi, Hân đọc thầm: “cảm cúm đã có tiffy???? cái nick gì quá dẫn thế này?”

Hân bò lăn ra bàn cười như nắc nẻ làm Chi phải nhồm dậy nhìn

- Mày lại lên cơn tập 2 à?

- ày xem – Hân vẫn cười không ngớt nhìn vào màn hình – có cái nick này ngộ lắm. Cảm cúm đã có tiffy, hahahaha

- Thật hay đùa thế? – Chi lò dò lại gần, nhìn xong cũng phá ra cười

- Thăng nào đặt nick này chắc đâu có vấn đề rồi

- Hoặc cảm cúm thường xuyên ^__^

2 đứa tiếp tục cười không ngớt. cứ nhìn vào màn hình, lại 1 trận cười bùng nổ.

- Nhưng tao vẫn duyệt cho tên này- Hân ngừng cười, ôm bụng, tay gửi mail hướng dẫn gia nhập

- Vậy hả? – Chi nhìn theo. Khi Hân mở đến trang cá nhân của cái nick kỳ cục trên để send mail, Chi nhìn chăm chú vào avatar của tên “cảm cúm”

- Ey, chờ đã! – Chi nói to

- Gì thế mày? – Hân quay sang

- Cái avatar.....

- Ủ?????

- Tên này quen quen....

- Mày quen á? – hân cũng dí sát mắt nhìn theo cái hình đại diện Chi chỉ

- Tao biết thằng này nè!!!!!!!!!!!!

4. Chương 4

- Mày biết hả? thằng nào thế???? – Hân tò mò hỏi

- Mày mù thông tin thế hả? Đến đây là ai cũng không biết!!

- Thì làm sao? quen biết gì đâu chứ! mà nói không???

- Ku này đang gây sốt cho tất cả phái nữ trường mình đấy. Vào trường mới được gần 1 tháng, nhưng đã cuốn hút vì vẻ ngoài bắt mắt, điển trai, tính tình hòa nhã, hài hước. Lại cực ga lăng với con gái dù bằng tuổi hay lớn tuổi, tham gia đội bóng trường rồi giành được vị trí chính thức ngay lập tức, rồi thì là....

Chi kể 1 tầng thành tích bất hủ của “cắm cùm đã có tiffy” khiến hân choáng váng. Con nhỏ này mê trai từ khi nào vậy trời!???

- Ngừng!!! mày đang trả bài cho tao đấy hả? có cần thiết phải nói cụ thể đến mức ấy không? tao không cần biết thằng này là thần thánh phương nào hết, chỉ cần hỏi nó tên tuổi thế nào, học cái gì thôi!

- Mày chả có tí mơ mộng gì hết, bảo sao vẫn ế!! – Chi dài giọng chê bai

- Mày thì có chắc. Biết gì thì nói nốt. nếu vẫn lànhững lời khen sự thật thế nào chả ai biết thì tao không thêm

- Nghe nói là thủ khoa năm nay của trường mình đấy! – chi ngấm móng tay nói chậm rãi

- THẬT À?

Mắt Hân sáng như đèn pha ô tô sau khi nghe câu cuối từ Chi. Cái Hân quantâm nhất về 1 người chỉ là tư cách, và năng lực. những thứ khác như ngoại hình hay đồn thổi chỉ là phù du.

- Khoa nào thế? siêu dã man à nha. Trường mình đạt được thủ khoa đầu dễ dàng gì!

- Sao nói không quan tâm??? – Chi giả ngạc nhiên nhìn đăm đăm con bạn. Biết ngay nó sẽ mắc câu với mồi ngon béo bở này mà

- Thì....giờ quan tâm, nói đi bạn hiền!!!!!!

- bên khoa kinh tế ý! Lớp nào thì tao chưa điều tra. thích thì mày hỏi Oanh “vàng” lớp mình xem. gì chứ trai đẹp là nó tằm ngay từ cái nhìn đầu tiên

- Hỏi nó tao chết còn hơn. Có biết tên không???

- Cái này...Tao định hôm nay qua hỏi Duy. vì cùng trong đội bóng nên có lẽ Duy biết...

- Ok...Thank mày., tao phải duyệt em này để có dịp diện kiến hahahaha

Hân quăng luôn Chi sang 1 bên sau khi đã khai thác đủ thông tin, tay bấm chuột nhấn đồng ý đơn xin gia nhập của “thủ khoa” ngay lập tức không chần chừ

- Di mày, sang bên KTX nhanh!!!

Hân giục Chi túi bụi, đẩy lưng Chi ra ngoài không để Chi kịp xỏ dép vào chân

- Mày có bệnh không? bắt tao đi chân đất à? Nãy kêu không đi giờ lại đi là thế nào???

- Tao muốn xem mặt thật bảo bối của Diễn đàn cũng như trường mình há há. xem người thật lung linh hay ảnh chỉ là photoshop

Chi bắt lực với con bạn hăm hấp, đành lui cui theo đằng sau

Sân trước KTX nam:

- Sao Duy lâu ra thế??? Mày gọi lại đi!

Hân đi tới đi lui trước cửa ký túc, không ngừng ngó vào trong, rồi ôm cái điện thoại 10 giây nhìn giờ 1 lần, sau đó lại đi tới đi lui

- Mày có ngồi yên không? chóng mặt quá đi! – Chi kéo Hân ngồi xuống ghế đá – Rồi sẽ ra. Mày nghĩ đi từ tầng 7 xuống mà nhanh à?

- Tao phải kiến nghị xây thang máy cho KTX. bắt leo thang bộ chỉ tổ mệt

- Mày lười vận động nên mới kêu, Duy toàn tập chạy bộ trên hành lang KTX thôi

- Có mà làm ồn hàng xóm thì có, tập gì. Ahhhh! Ra rồi

Hân chạy nhanh lại chỗ cửa khi mới thấy mái đầu đỏ chóc của thằng bạn, mừng như con lâu ngày gặp lại mẹ.

- Ông trang điểm lâu quá đấy! Mỗi cả chân!

Hân đang mở mồm định trách Duy tiếp thì nhìn thấy 1 quả đầu chôm chôm vàng thập thò đằng sau Duy. Hân hiểu kỳ lạ mặt ra sau nhìn, để rồi...tròn mắt (may chưa mở khẩu hình miệng ^^). ! bạn đẹp trai sáng chói, nụ cười hiền lành khoe hàm răng trắng bóng đều tăm tắp, ánh mắt nâu trầm ấm áp. Toàn bộ chi tiết trên gương mặt đều xứng 10/10 điểm tiêu chuẩn, hơn nữa chiều cao cũng khỏi chê, phải đến 1m80 ý nhỉ. Hân gần tò te quan sát đối phương hồi lâu, Chi lại gần lúc nào cũng không biết

-Ai đây? – Chi hỏi, không để ý sự im lặng bất thường của Hân

- À, thành viên mới của đội bóng.

- Em tên Hoàng, chào 2 chị! – đầu chôm chôm mở lời

-Chào em! – Chi lịch sự đáp lại

- Làm gì đứng như tượng vậy Hân???

Duy lay vai Hân hỏi han. sau 1 hồi để tâm hồn thoát xác aby đi chơi, đầu Hân cũng đã gọi được nó về

- À...Không có gì đâu.....hihi. Thành viên mới hả? Em phải...Thủ kho năm nay không??

Hân hỏi thẳng thừng không cần vòng vo vào đề

- Dạ??? À...vâng...cũng không có gì – Hoàng ngượng ngùng vì câu hỏi của Hân

Ôi!!! Đúng là hình ảnh photoshop tí tẹo nào hết. Ảnh sao người vậy. Mình đúng là đã kiếm được món hời cho Câu lạc bộ há há. Hân khoái chí nghĩ thầm (coi người ta như món hàng vậy đấy ==)

- Bà cười như bị thiếu năng thế kia??? – Duy chọc

- Có ông bị thiếu năng thì có!! >< – Hân bực bội vì thằng bạn thân làm cụt hứng

-Này, tôi nói cho bà biết tin này, đảm bảo bà sẽ ghét em này – Duy lôi Hân ra 1 góc thầm thì, trong khi Chi đang tiếp chuyện mang tính xã giao với Hoàng

-chuyện gì chuyện gì??? – Hân hờn hờ

- Đây là người đã thượng vào đầu bà quả bóng sáng nay đấy!!!!

- CÁI GÌ???????????????????? – Hân hét lớn

5. Chương 5

Hôm nay thời tiết cực mát mẻ, gió hiu hiu thổi nhẹ nhàng, nắng vẫn rót mật len từng phiến lá, chim chóc vẫn hót véo von gọi bạn, vài chú ve già vẫn nỉ non kể tiếu mùa hè. sắc trời sắp sang thu thật lý tưởng để ngắm cảnh, làm thơ, sáng tác nghệ thuật hay bay bổng với những giấc mơ lãng mạn.

mùa này đôi lứa phải gọi là được mùa liên tục khi luôn có cơ hội nắm tay tung tăng đi trong sân trường, hay hành lang lớp học, thậm chí lên lút rời ký túc xá. đâu đâu cũng thấy trái tim bay loạn xạ.

thế nhưng...có người vẫn mặc kệ thời tiết không thèm biết đẹp xấu thế nào, cũng chẳng thèm nhìn ngó có bao nhiêu cặp uyên ương đang khoe dáng trước bàn dân thiên hạ như mọi khi, mà chỉ chăm chăm ánh mắt nóng rực lửa nhìn về 1 mục tiêu duy nhất

Còn ai ngoài Hân nữa. Sau màn lập công mánh lẻo của Duy, hiện tại Hân đang nhìn về phía Hoàng với ánh mắt “hận một nỗi căm hờn trong cũi sắt”, chưa thể động thủ vì cơn giận đang kiểm soát hành động. Duy nhìn Hân chỉ biết nuốt nước bọt, thắc mắc không hiểu vì sao chỉ vì 1 cú đá vô tình mà nhỏ thù kinh đến thế.

- Này!!! Bà còn tỉnh táo chứ?? – Duy thu hết can đảm khêlay vai Hân

- RẤT....RẤT.....TỈNH TÁO..... – Hân nghiêng rặng nhún mạnh từngtử.

Duy bắt giắc cảm thấy hình như bây giờ là mùa đông chứ không phải hè nữa rồi, thu cũng chả phải nốt. Duy nhìn sang Hoàng vẫn ngây thơ nói chuyện với Chimà không hay tử thần đang rình rập ngay bên cạnh.

Hân chậm rãi tiến tới gần.Hoàng chột dạ, cảm thấy gai gai sống lưng,từ từ quay đầu lại, Hoàng phải giậtmình vì ngọn lửa ngùn ngụt phát ra từ người Hân

- Em là Hoàng??? – Hân cườinhẹ nhàng, nói thanh thoát (nhưng bên trong thì gào thét)

- Dạ..... – Hoàng hơirun trước bá khí của Hân

- Em tham gia độ bóng phải không nhỉ?

- Vâng đúngchị ạ

- Trình độ thế nào???

- Cũng tạm thôi – Hoàng thấy Hân bắt chuyệnkhá bình thường,cảm thấy an tâm, tiếp tục cười vui vẻ

- Vậy à? nhưng chị nghiêm không nên tham gia đội bóng

- Dạ? Sao vậy chị?

- Trình độ của em phảinói là rất kém thì đúng hơn. em đá nhưng không biết định hướng đường đi củabóng, khung thành đứng yên nhưng lại chỉ biết đá vào những vị trí di động. đấylực bóng cũng không kiểm soát được. gây ra hậu quả nghiêm trọng em biết làgì không???

Hân cứ đều đều nhả ra từng chữ một, bình tĩnh nói chuyện, nhưngchỉ Hân (và Duy) mới biết Hân muốn bùng nổ như thế nào. bình tĩnh chỉ là giảidoạn đầu. chỉ cần Hoàng

châm đúng ngòi, bom sẽ nổ!!

nạn nhân vẫn không haybiết tình hình chiến sự căng thẳng trong đầu Hân, chỉ biết há hốc mồm ngạc nhiênvề những điều Hân nói.

- Chị là quản lý đội bóng sao? Sao chị biết em hayvậy???

Hoàng suýt soa thẳm tán thưởng, Vào trường này quả là sáng suốt nha.quản lý đội bóng còn tinh tường như vậy, chắc chắn thành viên đội bóng sẽ cựcphi thường. Hoàng là tiền vệ nên khả năng dứt điểm còn non, chỉ biết chuyền chođồng đội nhưng khi bị áp lực tâm lý thì Hoàng không thể làm chủ lực đá của mình,làm đồng đội nhiều khi không bắt được bóng. Hiện thời Hoàng vẫn đang sửa nhữngkhuyết điểm của mình

- Có gì đâu, chỉ cần được hân hạnh đón trái bóng em đá 1lần thôi, chị cũng đủ hiểu

Hân đang cực kỳ bực bội. sa lại có người mặt dàynhư thế, còn giả nai trước mặt Hân.đáng ghét. Phải nhin, chưa đến lúc rachiều,cố gắng! Cố gắng!!!

- Chị xem em đá khi nào vậy??? – Hoàng ngạcnhiên

- Sáng nay

- Sáng nay em mới kiểm tra sát hạc vào đội,đâu có được rasân tập luyện???

- Hử??? – Hân trố mắt – Cái gì??? Sáng không đá???

-Vâng, sáng nay em chỉ ra xem các anh tập, rồi được nhờ làm thủ môn...

Aha,đếnlúc rồi, nói tiếp đi, ta sẽ cho biết tay. Hân bẻ ngón tay răng rắc

- Nhưngchưa kịp đeo găng xong em đã bị đá bóng trúng đầu, phải vào ghế nghỉ ngơi luôn,còn chưa cầm được quả bóng....

Hoàng như bắt được người để trút bầu tâm sự nỗi uất ức sáng nay, nói 1 tràng dài kể lể suốt mướt, không để ý đến sự thay đổi sắc mặt từ ngạc nhiên, đến khó hiểu, rồi sau đó là đỏ như Hỏa thần của Hân, chỉ biết kể và kể, cũng không ai để ý Duy đang lén lút chuồn ra sau lưng Hân thực hiện 36 kế.

- DUYYYYYYYYYY!!!!!!! ÔNG CHẾT VỚI TÔI!!!!!!!!!!!!!!

Hân hét lớn, tóm lấy áo Duy kéo cật lực, mặc cho Duy vùng tay loạn xạ tìm kế thoát nạn.

sân trường im ắng tiếp tục bị náo loạn bởi những tiếng la hét chói tai của Hân và Duy. để lại Hoàng đứng đó ngáo ngơ không hiểu gì cùng cái lắc đầu bất lực của Chi

6. Chương 6

- Ông phải chịu trách nhiệm chép bài cho tôi trong 1 tuần, biết chưa hả??

Hân xì xụp hút trà sữa liên tục, răn đe Duy lần nữa can tội đá bóng gây thương tích 1 cách “có chủ ý” sáng nay. Duy chỉ biết nhăn nhó xoa cánh tay vừa được mát-xa nhiệt tình. Sau vụ rượt đuổi ầm ĩ kia thì cả 3, à quên 4 thêm Hoàng nữa được Duy kéo đi theo đề phòng Hân tấn công hiệp 2, trước mặt người lạ, hay mỹ nam thì nhất Hân cũng không mạnh động để tỏ ra là “con nhà lành”- hiện đang ngồi tụ tập tại quán trà sữa đối diện cổng trường.

- Bà lải nhải nhiều quá đấy, tôi biết rồi!!

- Muốn kháng cự tôi bắt ông trả tiền châu hôm nay đấy – Hân dứ nắm đấm về phía Duy, sau đó quay sang toe toét với Hoàng (thay đổi nhanh thật)

- Hóa ra em là thành viên mới mà cả đội bóng khen ngợi đấy hả?

- dạ...- Hoàng nhìn Duy, lại nhìn Chi, thầm thấy sợ con người trước mặt.

- Sao rụt rè thế? cứ nói chuyện như người trong nhà

Hân vẫn tiếp tục khùng bố tinh thần Hoàng mà không hề biết bằng điệu cười quá mức...sáng láng, quá đáng nghi

- Mọi người quá khen rồi ah. em...mới vào mà. Vây....

- Sao em?

- Chị là quản lý đội bóng à?

- Chị nào kia? – Hân Nhìn chi rồi quay lại hỏi Hoàng

- Chị ý ạ, chị...Hân đứng không nhí?

- Đúng rồi. nhưng chị đâu có quản lý đội nào đâu

- Quản lý đội còn đồ chứ gì nữa.- Duy sầm sì bên cạnh rửa thắm

- Nói gì đấy hả?

- Oái oái, không nói gì. tôi thề đấy – Duy méo mặt, tay níu lấy đôi tai vàng ngọc đang bị Hân túm

- hừ! – hân ngồi xuống sau khi cầu cho Duy đỡ như 2 tai – Chị không quản lý đội bóng, sao em hỏi vậy?

- Vì này chị nhận xét em...khá đúng

- Ủy, đúng hả – Hân ngửa cổ cười khoái chí – Chị không quản lý nhưng chị lại biết. chị có mắt nhìn người mà há há

Hoàng trở mắt nhìn Hân. người đâu mà vừa dữ dằn, vừa tự kiêu thế này!!

- mày không phải về chốt danh sách thành viên mới nộp cho câu lạc bộ hả?

Chi ngồi im này giờ cũng lên tiếng khi thấy mặt Hoàng chuyển màu xám ngoét. con nhỏ này lại dọa người

- Em biết rồi, đến ngay đây

Hân ngáp ngủ, cụp máy cái rụp, lò dò đi làm vệ sinh cá nhân. ngày nghỉ hiếm hoi của Hân bắt đầu kỳ quái như thế

10p sau, hân có mặt ở phòng họp

Bảo nhìn Hân, lừ mắt cảnh cáo ý muốn nói: " còn đến muộn lần nữa ta cách chức". Hân nhìn anh trai mình, cười hihi "đồ anh dấm, em mách mẹ"

Chờ Hân ngồi vào chỗ, Bảo bắt đầu nói:

- hôm nay các thành viên mới ramắt. chúng ta vẫn như truyền thống, mỗi người chọn 1 thành viên mới để giới thiệu cũng như giúp các em làm quen với nội quy và cách hoạt động của câu lạc bộ. sau 1 tuần tôi cần mọi người tiến cử những thành viên có năng lực, để cho vào vị trí còn trống bên bộ phận diễn đàn, ai không đủ tiêu chuẩn thì loại ngay. Hiểu chưa vậy???

Bảo nói 1 tràng dài, lướt qua 1 vòng những người trong phòng như cảnh báo ai nường tay sẽ bị phạt

- Chi người mới vào đi anh

Hân uể oải nói, không cần biết Bảo lại lườm mình 1 cái

- Các em vào đi

cánh cửa phòng họp mở ra, mọi người ai cũng chú tâm xem năm nay những thành viên mới như thế nào. Hân cũng cú mực ra cửa nhìn, vẫn nằm soài ra bàn. Lần lượt từng người tiến

vào, Hân bắt đầu đếm. 1...2...3...5...7 Sao không thấy Hoàng nhỉ??? Hân thầm thắc mắc. AAAA!!! đây rồi!! Hân reo thầm

Người thứ 8 bước vào phòng, kết thúc chuỗi người nối đuôi nhau xếp hàng trước mặt. Hân ngồi hẩn dầy, nhìn chăm chăm vào Hoàng, lẩm bẩm

- Sao hôm qua tóc còn chống ngược như bươm sư tử mà hôm nay lại xếp thế kia???? lại còn.....màu đỏ????????????????

7. Chương 7

Bỏ qua thắc mắc vừa lướt qua trong đầu, tôi chăm chú nhìn Hoàng, cánh tay sẵn sàng nhận lệnh để tranh cướp bằng được Hoàng về tay mình (cứ như địa chủ mua nô lệ). Vì sự có mặt của Hoàng nên mấy bà chị sắp ra trường mọi năm không thiết tha với sự hướng dẫn chỉ bảo gì năm nay cũng cực kỳ nhiệt tình và chăm chú chả kém gì tôi.

Anh Bảo tiếp tục đọc tên từng người nhưng chả lọt vào tai tôi ắt tượng với ai hết. Đến rồi đến rồi!!

- Người cuối cùng là.....

- Em nhận!

tay tôi giơ cao hết mức có thể, hét to, cắt cả lời ông anh, không thèm nghe sơ yếu lý lịch trích dọc trích chéo của Hoàng. Biết rồi khỏi nghe. Anh Bảo cũng như mấy bà chị bị hụi nhìn tôi chăm chăm

- Em nói thật hay đùa thế?

Anh Bảo nhìn tôi hoài nghi vì có năm tôi khiến anh mừng hụi tưởng đùa em đã giác ngộ, làm người có trách nhiệm nhưng cuối cùng không phải nhận người mà là nhận làm chân sai vặt cho anh

- Thật mà, em sẽ hướng dẫn em ý về câu lạc bộ cũng như trường mình!!

Tôi mạnh mồm. Tài năng như vậy phải để tôi, vào tay mấy bà chị kia chỉ có nước vứt sọt rác sau khi chiêm ngưỡng mồn da thôi.

-làm phải đến nơi đến chốn, không bỏ giữa chừng, nghe chưa?

Anh Bảo cảnh cáo tôi, nhưng ai thèm để tâm, tôi gạt đầu lia lịa, chỉ sợ anh không cho phép.

-Vậy được rồi, các em về ngồi cạnh người hướng dẫn của mình, làm quen lẫn nhau đi

Tôi cười toe toét với chiến thắng, vẫy tay ra hiệu Hoàng lại gần. thế nhưng thái độ của Hoàng hơi lạ, chỉ nhìn liếc tôi như vẻ đánh giá, rồi chậm rãi lại gần, ngồi xuống cạnh tôi, không nói năng câu nào. Hôm qua gặp Hoàng thân thiện lắm mà?

Nhưng tôi không để bụng, vào bài luôn

- Chị rất vui vì có em tham gia câu lạc bộ. tuy bận việc bên đội bóng nhưng em cố gắng nhé

Hoàng liếc nhìn con mắt nhìn tôi khinh thường, sau đó chỉ chăm chú nhìn vào tờ rơi tôi thiết kế để chiêu dụ hiện tài cho CLB mình

- này!! Sao em không nói gì? em đổi kiểu tóc nhanh thật! mới hôm qua vàng chóa, vậy mà giờ lại đỏ.

-.....*vẫn im lặng*

- Nhưng kiểu này nhìn cũng...lãng tử hihi

-.....*im lặng là vàng*

-Sao không nói gì thế???

-.....

- Này!!! Chị đang nói chuyện với em đấy!!

-.....

- NÀY!!!!!!!!!!

-Ồn ào quá đấy bà chị. nói nhiều không biết mỏi à???

O_____O Bà chị? tôi có nghe nhầm không. Người hôm qua chị em ngọt sớt với tôi giờ hỗn hào gọi tôi là bà chị???

- Okay, chị có cảm tình với em thật, nhưng cũng phải nói là em đang cư xử thiếu lễ phép với người lớn tuổi đấy

- Thì sao?? bà chị hơn tôi mấy tuổi mà đòi tôi lễ phép vậy?

- 2 tuổi...

- Nhìn lại mình đi, vóc dáng đó người khác nhìn vào chỉ thấy bà chị xứng làm em tôi thôi!

Giờ thì tôi bực mình rồi đấy. Ừ thì tôi chỉ cao hơn 1m55 chút xíu, còn Hoàng có lẽ phải đến 1m80 cũng không biết chừng. Nhưng nhạ bóng tôi thế thì...

- Chị là người đi trước, là người tham gia câu lạc bộ trước, em cũng nên biết điều, chị còn là người hướng dẫn em nữa.....

- Không cần, tôi tự lo, phải để 1 đứa còn thấp hơn trẻ con tiểu học dạy mình sao?

Hoàng nhích mép khinh khỉnh nhìn tôi.

Tôi cảm giác như da đầu mình bong tróc từng mảng, để lộ ra lỗ thông thiên, đầu bốc khói như nồi áp suất xả hơi. Chỉ có anh Bảo dám nói tôi như thế. Tên này...Tối số rồi!!!

- NÀY CẬU KIA!!!!!!!!!! MUỐN GÌ HẢ????????

Tôi đập bàn đứng dậy hét lớn. Nhưng sau đó tôi thấy lạnh lạnh sống lưng. nhìn ngó xung quanh, cả căn phòng rộng lớn mấy chục con người đang đổ dồn ánh mắt vào tôi, anh Bảo vẻ mặt cực giận dữ, nhìn tôi không chớp mắt. Kiểu này tôi chết thật rồi!!!!!!!!!!!!!!!!T____T

Đạp cửa phòng cái rầm, tôi lao vào giường cầu xécon gấu bông, đám cật lực để xả nỗi giận. Chỉ vì tên nhãi đấy tôi bị anh Bảomắng cho 1 trận can tội gây ảnh hưởng đến giờ sinh hoạt, rồi không gương mẫu, không có trách nhiệm khi làm người lãnh đạo cả nhóm. tức! tức! tức!

Chi đang nhai cơm nhuộm nhoàm nhìn tôi ra vẻ ta đây đã quen

- Mày lại sao nữa thế???

- Tao đang điên đây, đừng đụng vào tao!

- Ai thêm đụng. anh Bảomắng hả? cho chừa cái tội đi muộn!

- Không phải chuyện đó!!

- Thế vì cái gì mà lên cơn thế??

- Mày nhớ tên Hoàng hôm qua Duy giới thiệu chứ? tên “cảm cúm đã có tiffy” ý?

- ừ, sao??

- Tên đó hiền lành mà hóa ra ghê gớm, hỗn láo. dám gọi tôi là bà chị, chê bai chiều cao của tôi, chê tôi không đủ tư cách hướng dẫn hắn, đã thế cư xử không ra gì, khiến tôi bị ông Bảo ca cho 1 bài những 30 phút. Điên quá đi, AAAAAAAAAAAAA

- Mày bình tĩnh lại đi. Hoàng đâu có...

- Mày định nói không phải thế à? tao đây nghe trực tiếp đây này!!

- Không phải, ý tao là....

- Ý kiến cài zề, từ bao giờ mày thấy zai đẹp quay sang bảo vệ mặt tấn công tao thế???

Tôi lơ phất đi mấy câu của Chi, nói không ngừng cho hả giận. Nói xong, vẫn chưa hết tức.

- Tao phải đi xử nó. dám gây sự với tao, sẽ phải trả giá

Tôi lao vào bàn học tìm “vũ khí chiến đấu”.

- Mày định làm gì??

- Xử tử Hoàng. AHHH, dám trườn mặt trước mắt tao – Tôi thấy bóng Hoàng lấp ló dưới hành lang KTX với Duy

- NÀY!!!! Đi đâu thế?

Chi đuổi theo tôi đi xuống KTX nam, tôi cũng chẳng bận tâm, giờ tôi đang cực tức giận

- Tên nhãi kia!! – Tôi đứng chắn trước mặt Hoàng, mặc cho Duy trở mắt nhìn hai Chi đang ra sức ngăn cản

- Ta phải xử người tội dám hỗn với ta!!!!!!

- Dạ???? – Hoàng ấp úng – Chị nói gì... em không hiểu??

- Còn giả ngu à? không ai bênh đâu biết chưa? cậu dám nói tôi thấp bé không bằng học sinh tiểu học, không đủ trình độ hướng dẫn cậu à? người mới mà kiêu à?

- Chị...- Hoàng quay sang Duy cầu cứu – em đâu có nói thế với chị đâu

- Không có cãi. Muộn rồi. cậu sẽ bị sa thải khỏi câu lạc bộ... NGAY LẬP TỨC!!!!!!

- CLB gì cơ?

- Hận – Duy lúc này mới bắt đầu hoạt động trở lại – bà nói vớ vẩn gì thế? Hoàng đâu tham gia câu lạc bộ nào?

- Thế đứa nào hôm nay đến ra mắt CLB nhiếp ảnh của tôi rồi gây sự với tôi hả???

Tôi không phân biệt quân ta quân mình, hét vào mặt Duy

- Bà ầm đầu à? – Duy đánh vào trán tôi – Hoàng ở với tôi bên đội bóng cả sáng nay cơ mà

- Ồ???

Tôi ôm trán, nhìn ngó. Hoàng lại đổi kiểu tóc, lại vàng chóa và dựng đứng rồi. cái quái gì thế?

- Thế hôm nay ai.....

- Hoàng, anh đang làm gì thế?

Một giọng nói vang lên sau lưng tôi, trầm ấm và hơi khàn nữa. Tôi ngoảnh mặt lại nhìn

O _____ O

Trước mặt tôi là Hoàng, tóc đỏ, mái che kín trán. Tôi lại quay về phía Duy, đang đứng cạnh Hoàng, tóc vàng, đầu chom chom

Tôi giận quá hóa lú lẫn hay sao mà thấy những 2 Hoàng trước mặt mình thế này???

8. Chương 8

Tôi nhìn trước mặt, Hoàng đứng đó vẫn nhìn tôi ngạc nhiên và.... oan ức, Tôi quay lại đằng sau, cũng vẫn Hoàng đứng đó nhưng nhìn tôi lạnh lùng, đúng kiểu nhìn chế giễu tôi như ở câu lạc bộ. Tôi cứ nhìn tới nhìn lui như con ngố, vẫn không thấy Hoàng nào biến mất, vẫn đứng như tượng. Nét mặt giống hệt, vóc dáng cũng giống, chỉ khác nhau màu tóc

- Cái quái gì thế này???

- bà đúng là ngố!

Duy khoác vai tôi giảng giải

- Đây (chỉ người tóc vàng) là Hoàng hôm qua tôi giới thiệu

- Thế còn.... – Tôi chỉ tay về phía sau, không dám ngoảnh đầu lại

- Đây là em sinh đôi của em – Hoàng lên tiếng

- Sinh đôi???

- Vâng, có lẽ chị chưa gặp nên không biết, em cũng không tiện kể – Hoàng thanh minh

- Sinh đôi???

- Vâng, đúng a!

- Sinh đôi????

Tôi lặp lại như cái máy cụp từ đó. thật không tin nổi, vậy là tôi bị hớ, tôi nhận nhầm??? Rõ ràng hôm qua tôi thấy avatar cái nick đăng ký là Hoàng, tức là tóc vàng cơ mà??

Như đọc được suy nghĩ của tôi, Hoàng vội nói:

- Có lẽ chị nghĩ em tham gia câu lạc bộ nhưng đây chỉ là Hải mượn tên em đăng ký thôi

Ồ, tôi gật gù ra vẻ đã hiểu. thì ra là thế. Tôi vẫn không nhìn nhầm người. Hoàng đúng là con ngoan trò giỏi. Chỉ đứng bên cạnh cười như nắc nẻ

- tao đã nói không mà mày không chịu nghe

- Mày nói bao giờ

- ban này tao muốn nói người mày gặp không phải Hoàng nhưng mày có để tao nói hết đâu!

- Thế 2 người cũng biết điều này à?

- Dĩ nhiên, tao biết về Hoàng thì cũng phải biết Hoàng có em song sinh chứ!

- Mày.....!

-Đúng là ngốc!

Tôi đang nạt nộ Chi thì tiếng nói khàn như vịt ấy vang lên đằngsu. Tôi sực nhớ mình chưa trả thù tên Hoàng giả ấy

- Nói cái gì đấy.....

Tôi quay lại bắt đầu khiêu chiến nhưng tên nhãi ranh bất lịch sự đó đãquay lưng đi thẳng 1 đoạn dài, trước khi tôi kịp động thủ.

- RANH CON, ĐỨNG LẠI!!!!!!!!!!!!!!

Vài ngày sau đó ngày nào tôi cũng phải chạm trái Hải, em sinh đôi của Hoàng mà sau vụ lùm xùm hôm bữa tôi đã hỏi cung bắt Hoàng khai bằng sạch

theo như Hoàng nói thì Hải học cùng khoa với tôi, tính cách trái ngược hẳn với Hoàng, Hoàng thế nào Hải ngược lại như thế. Hải có đam mê với ảnh nghệ thuật nhưng gia đình không cho phép nên chuyển sang học chuyên ngành bảo vệ thực vật để chống đối.

Nhưng dù cho Hoàng có nói tốt thế nào tôi vẫn không chấp nhận được nửa kia hoàn hảo của Hoàng (giống nhau 99.9% ngoại hình mà)

không những không biết điều mà mỗi lần thấy tôi hắt lại...ra vẻ ta đây trưởng thành hơn, không thèm nghe tôi hướng dẫn, đã thế còn khiến tôi ngày nào cũng bị anh Bảo rầy la chỉ vì tội gây sự với đàn em.

Oan uổng nhưng không thể thanh minh, tôi đâu có làm gì chứ, tất cả mọi trận chiến đều do nhãi ranh kia châm ngòi trước, tôi chỉ phản kháng theo bản năng.

hắn chỉ giỏi lợi dụng nhan sắc để lôi kéo mấy bà cô già đứng về phía mình mà lên án tôi. Tôi có ngày tổn thọ vì Hải mất

Hôm nay cũng chẳng ngoại lệ.

anh Bảo giao cho mỗi nhóm chuẩn bị bộ ảnh 3 tấm theo đề tài “Góc nhìn mới của Trường”, tức là tìm ra những góc ngách chưa ai biết đến để khai phá thêm về trường mình.

Thế nhưng nhiệm vụ lùng sục này nào có dễ, đã thế Hải với tôi luôn bất đồng ý kiến Điển hình là:

- Tôi đã nói đi ra khu liên hợp mới xây, chỗ đó đang thi công ít ai biết
- ra đấy để hít khói, chụp ảnh công trường hả? đã không hiểu gì về trường đừng có kêu
- Thế bà chị thì biết à? 2 năm học mà đường đến nhà để xe cũng đi lạc
- Do tôi không chú ý đi nhân hướng ai nói đi lạc
- Vậy mà có người gọi tôi cầu cứu đưa về ký túc hả?
- Tôi gọi Hoàng, ai khiến cậu nghe máy người khác!!
- Như nhau thôi!

-tôi muốn ra khu vườn thí nghiệm trường

- Chỗ đó đưa học sinh nào chả vào, có chỗ nào bí hiểm mà khám phá hả?

- Tôi biết thì mới chọn chỗ đấy, cậu nghĩ chụp ảnh chụp mấy cột xi măng thô thiển mà coi được!!.....

Vẫn tranh cãi và tranh cãi, lần nào tôi cũng ầm ức nhận phần thua chỉ vì Hải quá cao tay ần. lần này cũng thế

- Được rồi, liên hợp thì liên hợp, không có chỗ nào ra hồn cậu biết tay tôi!!

- Tôi đã tìm chỉ có chuẩn, bà chị chỉ việc hưởng thụ thôi!

- Để rồi xem!!!

kết quả của cuộc tranh cãi, chiều ngày thứ bảy cả 2 đều trống lịch nên tôi phải theo Hải đi thăm dò địa điểm.

Cầm lăm lăm máy ảnh kỹ thuật số, tôi vừa bước thận trọng vừa nhìn ngó xung quanh. Khu liên hợp nằm trong dự án mở rộng giảng đường cũng như phòng chức năng để sinh viên không phải chen chúc mỗi khi làm đề tài, hiện tại vẫn đang trong công đoạn xây dựng. Tôi nhìn mãi nhưng chẳng thấy có điểm nào thú vị ở đây, thế nhưng Hải vẫn tiếp tục đi dẫu vào bên trong

- Này!!!! Tôi đâu có thấy gì? cậu định đi đến bao giờ thế??

- Cứ đi rồi sẽ biết!

Tôi ngút dài, cái tính dầy mà đám con gái ại đi mê mết, đúng là không có mắt. Đang rùa thằm trong bụng, Hải đột ngột dừng lại làm tôi đâm sầm vào lưng hắn, rơi cái máy ảnh xuống nền cát

- Ối!!! Đi kiểu gì thế? hỏng máy của tôi!!

Tôi vừa ôm đầu vừa xuýt xoa cái máy ảnh

- Đến rồi đây!

Hải bước qua 1 bên cho tôi mở rộng tầm nhìn. Tôi ngóc đầu dậy, và rồi phải há hốc mồm kinh ngạc.

Đằng sau khu nhà thi công của rường là cả 1 khoảng không gian thoáng đãng, rợp sắc vàng của những bông cải đang đến mùa ra hoa, thêm nữa là những cây táo được trồng rải rác xung quanh tạo nên 1 khung cảnh cực...chất phác nhưng cũng không kém phần lãng mạn

Tôi chỉ biết kêu “Đẹp thế!” Không ngừng trước cảnh tượng này, tay nháy máy liên tục, chụp đủ mọi góc độ, kiểu này phải đưa Chi và Dục cùng Hoàng ra đây thưởng lãm.

Chụp chán chê tôi quay lại tìm Hải. Hải để mặt tôi chụp gì tùy ý, mình ngồi dựa vào gốc cây ngay gần đường đi, nhắm mắt ngủ. Không biết thật hay giả

Nhìn hải, tôi có suy nghĩ có lẽ Hải cũng có tài năng, tìm ra được chỗ như vậy khi mà không ai nghĩ khu nhà mới xây đã che lấp 1 khung cảnh đẹp.

Hải ngồi duỗi thẳng 2 chân, tay khoanh lại trước ngực, đôi mắt nhắm nhưng vẻ mặt lại toát lên sự nhẹ nhàng, thanh thản và hiền hòa, khác hẳn vẻ mặt những lúc cãi nhau với tôi. Nhìn Hải bây giờ giống Hoàng 100%.

Tôi bất giác đưa ống kính lên, tay khế hụp, đưa Hải vào trong khung hình của mình.

Chụp xong tôi mới thấy hơi điên rồ. tên khó ưa này thì chụp chỉ tổ xấu khung cảnh thôi.

Lắc mạnh đầu, tôi tiến về phía Hải định gọi dậy, nhưng bất chợt tôi liamắt lên giàn khoan trên đầu Hải

- HẢI!!! CẦN THẬN.....!!!!!!!

9. Chương 9

9

Tôi lao như tên bắn đến bên Hải, cái máy ảnh quý như báu vật cũng bị hạ cánh “an toàn” xuống bãi cỏ gần đó (chọn siêu thật). Hải nghe tiếng hét của tôi thì mở mắt, ngồi im như tượng nhìn tôi phi đến mà không hề có 1 động tác di chuyển cho đúng nghĩa.

Tôi chồm người đến, dùng hết sức bình sinh từ hai bàn tay ôm yếudẩy Hải sang 1 bên, đầu ngồng cao, tay sẵn sàng hành động.....

a lê hấp!!!!!!!

- Yeah!!!!!!!!!! Tuyệt vời !!!!!!!!!!!

Tôi rú lên ầm ỹ, nhảy tưng tưng tại chỗ

Hải ngơ ngáo nhìn tôi sau vụ tấn công không báo trước, sau đó mới tỉnh giấc:

- bà chị!!!! Hôm nay trời không có nắng..

- Thì sao?? –Tôi vừa nhảy nhót tại chỗ vừa hỏi lại, không thèm thắc mắc về câu hỏi kỳ lạ

-Vậy nên bà chị đâu có có lý do gì để bị say nắng đâu, đến giờ rồi ah?

- Đến giờ gì? *đã ngừng nhảy nhót*

- Lên cơn...

-Gì?

- Điên ý mà!!!

-Cậu....muốn chết lắm rồi phải không? – Tới nghĩ rằng – những lần trước kể tìnhtuổi đời cậu còn trẻ tôi không nỡ giết hại nhân tài nhưng lần này, quá đà rồiđây

- tôi chỉ nói sự thật thôi. đang yên lành xô tôi ra làm gì? rồi còn nhẩy múa như người lên cơn giật cấp tính nữa chứ!!

- Ha ha, cậu còn lâu mới hiểu.....

- Người điên suy nghĩ khác người thường, đúng là khó hiểu

Hải xoa cằm ra chiều suy nghĩ sâu xa lắm

Tôi tức muốn nổ đầu, chỉ muốn xô cậu ta từ vách đá xuống cho khỏi có đường về, nhưng vì niềm vui.....tôi nhẫn nhịn

- Vì cái này nè.....

Tôi xòe hai bàn tay nãy giờ vẫn úp vào nhau, dần dần để lộ ramàu vỏ đỏ au, chín rộm của quả táo tôi vừa tóm được. Hải không hề biểu lộ sự ngạc nhiên, chỉ lặng nhìn quả táo không chớp mắt, sau đó nói

- Cái gì đây?

- Táo! đúng là hâm, quả táo hình dạng thế nào cũng không biết!

- Vì cái này mà nãy xô tôi ngã?

- Chứ sao, tôi nhìn thấy từ lúc đến, rồi chụp hình xong thấy nó có nguy cơ rụng, cậu ngồi ngay phía dưới, quả táo rơi trúng đầu cậu vỡ mất thì sao? tôi phải nhanh chân chứ!

- cái đầu ôi có đau không mới là thứ quan trọng hơn quả táo của bà chị đấy!!!

Hải gắt om sòm rồi đứng dậy, phũmông vài cái, quay ngoắt đi luôn chả cho tôi nói thêm câu gì

- Đầu cậu cứng thế đá đập cũng chả vỡ, việc gì phải lo!!

Tôi lăm bằm, quay ra kiểm cái máy ảnh để về, nhưng khi tôi nhìn lại, đám cỏ xanh mướt mà tôi đã để em máy ảnh đáng yêu nghỉ ngơi giờ chỉ còn lại....1 khoảng trống

Máy ảnh của tôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Cuộc sông của tôi từ trước tới nay thường rất “xuôi chèo mát mái”, được tự do làm những gì mình thích, bố mẹ không thúc em, vào được ngôi trường rất năng động, trẻ trung, có được những người bạn tuyệt vời, không phải lo nghĩ gì về xã hội, đi đâu cũng gặp may, không bao giờ bị kẻ gian lừa tiền khi đi phượt 1 mình

Vậy nhưng từ ngày giáp mặt 2 anh em sinh đôi ấy, không phải nói đúng hơn là chạm mặt Hải, số phận tôi có xu hướng đi xuống, sướng nhiều rồi giờ bị ông trời bắt cho đau khổ.

Ở cậu lạc bộ thì suốt ngày bị mắng vì gây sự với Hải, rồi nhiệm vụ được giao vì tên đó mà toàn hoàn thành muộn. Tôi chỉ biết than trước đây tôi không gây sự với ai, cũng chẳng để ai ghét mình nhưng sao giờ lại đến nông nỗi này

Sắp tới kỳ hạn nộp ảnh nhưng em máy của tôi lại không cánh mà bay ngay trước mắt, tôi đã lục tung gần như hết hết chỗ ở khoảng sân đã đến lần trước nhưng...không hy vọng.

Chỉ có Hải có thể lấy, nhưng tôi tra hỏi cậu ta 1 mực từ chối (có ai lấy mà nhận mình đã lấy chứ __=).

Hôm nay đã đến hạn nộp ảnh để duyệt đăng diễn đàn, tôi đi tới đi lui trong phòng, không ngừng nghĩ lý do để trình bày với anh Bảo. Dù là anh trai, lại thương tôi hết mực nhưng trong công việc anh lại cực nghiêm túc, dù tôi là em gái nhưng làm sai vẫn phải chịu tội

Chi ngồi nhìn tôi đi qua đi lại như chiêm ngưỡng động vật quốc gia, tay cầm ly kem chén tỳ tỳ. Hồi lâu mới lên tiếng

- Hay mày cứ nói thẳng ra là mất máy ảnh đi.....

- Tao viện cớ dấy từ ngày xưa ngày xưa, cũng mất nhiều rồi, anh Bảo có nói mất nữa sẽ không cho tham gia, ai dám!

- Thế thì cáo ốm đi nộp sau....

- Tên Hải tiffany kiểu gì chẳng mách lẻo phai chuyện của tao ta chứ!!!

- Thương lượng....

- Never!!!!!!!!!!!!

- Thế thì tao hết cách, mày tự xử đi!!

- Hay là... - tôi im lặng đến gần Chi - mày đi giùm tao lần này, nói anh Bảo tha thứ cho tao.

- Mày nói còn không nghe tao nói mà được!

- Anh Bảo vốn có cảm tình với mày, cũng quý mày nữa, chỉ có mày giúp được tao thôi huhu!!!!

- Không là không!!!

- Mày nỡ thấy chết không cứu sao?? *rưng rưng nước mắt*

- Nhãn lươn tao có chuyện như mày qua họp bên CLB Phần mềm mày cũng làm ngơ đấy gì, quả báo!!!!

ăn nể không xong, tôi đành chấp nhận phải thú nhận, may ra được tha vì đã thành thật

Lết xác đến CLB, nhìn mọi người chuẩn bị ảnh để trình bày mà lòng tôi nao nê. Tôi ngồi về chỗ của mình, thấy Hải đang lúi húi làm gì đó. Tôi kệ, vì tại Hải mà tôi mất máy ảnh

anh Bảo bước vào, yêu cầu từng nhóm trình bày. Tôi không dám nhìn vào mắt anh, chỉ chăm chú nhìn lên ảnh của những người khác, 1 chữ thuyết minh cũng chẳng vào đầu.

- Nhón của Hân, tiếp tục!!

Tôi giật thót người, mọi lần anh gọi tôi gần cuối cơ mà???

Tôi nhìn anh Bảo, mặt dãi ra thê thảm mong anh thấy thương cảm mà thứ tha, đang định nhổm người dậy trình bày hoàn cảnh thì Hải đã đứng lên, đi đến màn hình lớn, đưa ảnh vào.

Tôi trở mắt như con ngó nhìn từng hành động của Hải, rồi sau đó nhìn màn hình, lại sững sờ lần 2

Hải đưa lên 1 bức ảnh không phải ở chỗ chúng tôi đã đến lần trước mà là.....nóc nhà của trường tôi!!!!!!!!!!!! nhưng không chỉ đơn thuần là...ngói và ngói, lấp ló sau những khe gạch ngói cổ xưa ấy là những trắng rêu xanh mượt (lâu quá rồi mà), điểm xuyết những cây hoa li ti sắc vàng dịu nhẹ, nhìn toàn cảnh như 1 bức tranh thiên nhiên được vẽ trên ngói vậy

Cả phòng im như tờ khi nhìn thấy.

- Trình bày đi!

Anh Bảo vẫn bình tĩnh đối diện với Hải (đúng là trưởng nhóm)

- Đây là nóc tòa nhà dãy nhà A của trường, 1 lần tình cờ em đã thấy 1 góc nhỏ sâu bên trong, ở bên đối diện với sân trường nên không ai thấy được hình ảnh này, thấy thú vị nên em chụp, vậy thôi!!

Hải không nói đông dài, chỉ nêu địa điểm cho mọi người ai có gan thì kiểm chứng. Leo lên góc nhà đâu dễ chứ

- Khá lạ, nhưng có lẽ góc ảnh này sẽ không ai dám đến tìm hiểu

- nhưng anh cũng không yêu cầu phải là chỗ người có thể đến!

Hải vực lại rất bình tĩnh. cả phòng tiếp tục lặng ngắt. Chưa ai dám nói lại những câu nhận xét của anh Bảo. Lời Bảo là chân lý!!! Nhưng chân lý đã được thay đổi

- Được rồi!! nhóm tiếp theo

Tôi quan sát sắc mặt anh Bảo, không hề thấy có biểu hiện phật ý, mà còn hài lòng nữa.

Hải đã về chỗ, tôi lên nhìn Hải, lần này Hải đã cứu tôi, dù hay chọc tức tôi nhưng tôi là người công thù phân minh

- Cảm ơn cậu nhiều nhé!

- Vì chuyện gì?

- Vì đã có ảnh thay cho những tấm tôi đã chụp, nhưng máy ảnh....

- Không có gì, tôi chỉ giúp fan hâm mộ của mình thôi!

- Hải???

- Không phải bà chị cũng như bao người, thích thăm tôi sao??

- Cậu... thấy tôi có ơn nên kiêu hả? xuống đi, leo cao trên mây ngã đau lắm đấy!

- Đừng chối, tôi biết cả rồi!

- Biết cái gì???

Hải cười bí hiểm rồi rút ra trong túi 1 tấm ảnh nhỏ, chỉ cỡ 1 bàn tay, giơ lên cho tôi xem.

Tôi nhìn vào bức ảnh, chỉ có thể há to mồm câm nín, không thốt lên lời

10. Chương 10

Tấm ảnh Hải đưa ra dù nhỏ nhắn nhưng cũng đủ sức khiến tôi bất động mấy phút, không thể làm gì khác. Đó chính là tấm tôi đã chụp lên Hải ngồi ngủ ở khoảng vườn lần trước

Hải quan sát sắc mặt tôi, thu tấm ảnh lại ngắm nghía rồi chép miệng:

- Nhưng cũng phải nói tôi ăn ảnh, chụp tư thế nào cũng đẹp, bảo sao ngay cả bà chị cũng mê

- cái đấy.... cái đấy.... cậu đừng có mà ăn dưa bở

- Tôi ghét dưa bở lắm. Bị bắt quả tang nên ngượng?? An tâm, tôi rộng lượng, sẽ cho bà chị suất ưu tiên theo đuổi tôi

- Ai thèm chứ! Chẳng qualà.....Khoan!!!

Tôi vừa sực nhớ ra. sao Hải lại có tấm ảnh đấy né như....

- Cậu đã lấy máy ảnh...CỦA TÔI??

- Sao kia?

- Nếu không sao cậu lại có được tấm ảnh này chứ? vậy mà còn chối

- Tôi đâu có chối!

- Tôi hỏi cậu không trả lời.....

- Chứ không phải định điều đó!!

Hải vẫn vậy, luôn khiến tôi cứng họng vì những câu nói lạnh gáy.

- Trả lại cho tôi!

- Tại sao?

- Vì đó là máy ảnh của tôi. Cậu đã lấy mà không xin phép!

- Do có người bắt cần để quên thôi. không phải tôi cũng sẽ có người lấy!

- Còn ai biết đến chỗ đó nữa sao?

- Dĩ nhiên....không!!

- Vậy thì mau trả tôi!!

-Tôi nhất được thì đó là của tôi! Tôi chưa tính phí bà chị lấy tôi làm người mẫu chụp hình đấy nhé!! bao nhiêu được nhỉ?

- Cậu....Tôi sẽ mách anh Bảo!

- Có gan bà chị cứ nói, tôi sẽ xì vụ bà chị không hoàn thành nhiệm vụ, phải để tôi cứu nguy!!

Đấy, thử hỏi tôi làm sao có thể ưa nổi loại người này, nói gì đến thích chứ >_< đúng là kẻ chuyên ăn dưa bở.

- Vậy...tôi phải làm thế nào cậu mới trả cho tôi??

- Làm thế nào sao?

Hải ra chiều nghĩ ngợi ghê gớm lắm, đầu nghiêng bên nọ bên kia

- Vậy thì....

- Tôi không làm osin, hay taysai vặt của cậu, cũng không giúp cậu làm việc xấu, ok?

Tôi nhảy ngang họng Hải mà đứng hiên ngang bất khuất, trường hợp này tôi gặp nhan nhản trong truyện,, nhân vật nam bắt nhân vật nữ hầu hạ rồi dần dần có tình cảm. Tôi phải chặn đứng cái tình cảm nghiệt ngã ấy, dấy vào hải...chỉ có hý sinh trong khoa thần kinh!!!!

- Tôi không yêu cầu làm những việc đó! – Hải nhìn tôi chán nản

-Vậy chứ việc gì? – tôi ngờ vực

- Chỉ cần bà chị đừng có theo tôi nữa!

-Tôi theo cậu khi nào?

- Đúng là.....Tôi không cần bà chị cùng nhóm với tôi, hiểu không?

- À ra vậy, cậu nghĩ tôi muốn sao? Đơn giản thôi, nhưng với điều kiện...

- Đã mang ơn người ta còn ra điều kiện?

- Cậu phải nói với anh Bảo cho phép đổi nhóm!

Tôi cực lực từ chối cái vụ cần tiếp xúc với ông anh hỏ mang, anh ý sẽ dẹp ngay ý định của tôi

- Được thôi! Nhớ giữ lời hứa

- Cậu cũng vậy, phải trả máy ảnh và...tấm ảnh đó cho tôi!

- Đây là ảnh có hình tôi, nó là của tôi, miễn đòi, miễn mặc cả!!

Hải nói lạnh lùng rồi quay lên chỗ anh Bảo “trò chuyện”

Tôi cũng chẳng cần, thoát khỏi tên khó chịu đó đã là may rồi

sáng hôm sau tôi cùng Chi ra ngoài shopping giải trí thì gặp Hoàng và Duy đang chuẩn bị mua sắm vài thứ cho đội bóng. Bệnh lười trỗi dậy tôi đùn đẩy công việc để Chi sai Duy khâu vá những đồ định mua, còn mình ngồi thưởng ngoạn đồ ăn thức uống cùng Hoàng. Cũng khá lâu rồi tôi chưa gặp Hoàng, vì toàn bị ám bởi... gương mặt khác của Hoàng

- Đạo này em học hành sao? (câu hỏi thăm cực cực cực phổ biến)

- Em vẫn vậy thôi, tham gia đội bóng tập luyện nhiều nên cũng hơi căng thẳng!

- Duy bắt tập nhiều lắm hả? năm ngoái chị lỡ đại đồng ý làm quản lý đội bóng cũng phát khiếp!

- Sao vậy chị?

- Thì Duy cậy đội trưởng bắt chị làm đủ thứ. nào là dọn dẹp, lau bóng, đăng ký sử dụng sân, liên hệ giao hữu với đội bóng các khoa, các trường....

- Cũng nhiều nhỉ. em thấy chị quản lý bây giờ đâu có làm gì?

- Do Duy phải lòng ả đấy, có bắt làm gì ngoài việc ngồi coi hấn phô diễn tài năng chứ!!!

- Vậy à hihi. Em không ngờ anh Duy cũng biết yêu!

- Đúng mà, đâu có biết yêu, chỉ chơi bời thôi!

- Chị có vẻ hiểu anh Duy nhỉ?

- Bạn thân gần 5 năm muốn không hiểu khó lắm!! >_<

- 5 năm?

- Chị cùng Duy học chung từ cấp 3, sau đó chung trường, nhưng khác khoa!

- À....

- Ngừng nói chuyện về Duy, em được vào đội hình chính thức chưa?

- Anh Duy yêu cầu em thể hiện khả năng qua đợt thi đấu giữa các khoa trong kỳ thể thao tới, sau đó mới được xét...

- Vậy là cũng sẽ được ra sân rồi, nhanh đấy em. Ngày đầu Duy mới vào đội mất cả năm trời chỉ biết ngồi dự bị thôi!

- Vậy ạ? Ẽm cố gắng! Chị với Hải đạo này....

- Ngừng!!!! Chị không muốn dính líu gì đến đứa em trai của em hết, ok?

- Dạ.....?

Tôi chấm dứt màn nói chuyện qua lại với Hoàng để tránh chỉ đề... nhạy cảm. Tôi với Hoàng gặp nhau là nói không hết chuyện, thế mà với Hải.... ngược hoàn toàn.

Tôi đờ mắt tìm kiếm Chi cùng Duy xem đã có dấu hiệu quay trở ra chưa, nhưng không thấy. Ô ô, xem lia, có một em xinh gái đang lượn lờ trước mắt tôi (và Hoàng). Tôi không có les nhá, tôi mê trai đẹp nhưng gái xinh cũng chẳng chê. Người ta xinh thì phải công nhận. Thế là thay vì ngắm Chi hay nói chuyện với Hoàng, tôi quay ra dõi theo từng bước di chuyển của em gái baby ấy. Tóc dài ngang lưng, xõa thẳng, mềm mại, đôi mắt to tròn, hàng mi cong vút do mascara nhưng cũng không phải là giả, đôi môi chúm chím cười nhỏ nhẹ cùng bạn bè. Ôi chào, hiền hòa thật, như 1 bức tranh sống động, mãi đến khi em gái ấy đi khuất, tôi mới quay ra Hoàng

- Ở đời nhiều người hoàn mỹ hết chỗ chê!!

Đáp lại lời tôi là sự im lặng. Hoàng vẫn ngược ánh mắt về phía em gái kia đi khuất, đầu như muốn lệch khỏi cổ để đi theo người ta luôn

- Này!!!!

Tôi đập vai Hoàng để thức tỉnh

- Hả???? Dạ??
- Em làm sao thế? nhìn gì ghê vậy?
-
- Chị biết là người ta đẹp, nhưng cũng không đến mức ấy chứ!
-
- Sao không nói gì?
- Chị ơi.....
- Ơi?
- em....
- Em sao?
- Em.....cảm nắng rồi!!!!!!

11. Chương 11

Sang tháng 8 rồi nhưng tiết trời vẫn nóng đến ghê người, đi ngoài đường có cảm tưởng như bị thiêu sống đến nơi, lòng đường như cái chảo khổng lồ vậy!

Thật may là trường tôi đầy rẫy cây xanh, che bóng từ cổng trường đến khắp hang cùng ngõ hẻm, vì thế nên cũng chẳng phải lo ngoài kia bao nhiêu người đang tranh đấu với từng mi li mét tờ bóng râm hiếm hoi.

Tôi cùng Chi ngồi nhâm nhi trà chanh mát lạnh, tranh thủ xả stress, xem Duy đá tập. Trình độ của đội bóng trường khá cao, xem cũng mãn nhãn.

Nghỉ giải lao

- mấy bà thấy thế nào? được chứ?
- Duy vừa ngồi xuống đã chấp vắn 2 khán giả nhiệt tình là tôi với Chi, như bao lần, đồng thời cướp luôn cốc trà chanh trên tay tôi, tu 1 hơi hết sạch.
- Này!!!! Ai cho cướp của tôi! Trả đây!!!
- Nước của đội bóng, bà uống miễn phí còn đòi cái gì???
- Tập không mệt hả?
- Chi nhìn 2 đứa tôi, không thềm can ngăn vì đã là chuyện thường ngày ở huyện
- Có chứ!
- Vừa ra đã cãi nhau được rồi, dành sức mà nghỉ đi
- Chi ném cái khăn to oạch vào mặt Duy, quay sang tiếp nước cho những thành viên khác.
- Đừng lạ! vì tôi cũng như Chi hay đến xem quá đỗi nên thành người phục vụ cho đội khi nào không hay
- Em quản lý ngừng gọi của ông đâu rồi?
- Tôi trấn được cốc nước khác, thanh thoi nói chuyện
- Biến rồi, ở chỉ tổ vướng mắt!!
- Ai là người nhất quyết đòi tuyển vào ý nhỉ?– Tôi móc mĩa
- Bà thích chết không? đồ nhớt dai như đĩa!!!
- há há há, có tạt giạt mình kìa!!

- Sao mấy hôm nay tôi không thấy Hoàng đến tập?

Chitham gia vào câu chuyện của 2 đứa

- Ủ hén, tôi cũng không thấy?

Tôi giờ mới nhớ đến quả đầu chôm chôm, mọi lần tôi đến Hoàng đều chạy như bay đến chào hoặc tiếp chuyện, vậy mà giờ...

- Xin nghỉ vài ngày, không biết có việc gì!

- Có bao giờ thấy Hoàng bỏ tập đâu nhỉ? nhất là khi đang muốn vào đội hình chính?

- Cái này tôi cũng chịu, Hoàng không nói lý do!

- Lạ nhỉ? Mà biết gì không Hân?

- Sao hỏi tao?

- Mà không thấy Hải nói gì cả?

- Đến nói chuyện với tao còn chả có lấy đầu ra tự đứng trình bày với tao lý do Hoàng mất tích. Mà biết còn hỏi à?

- Cứ hỏi đầu có thừa. Ah...nhắc là thấy!!!

Chỉ chỉ ra xa, tôi cùng Duy hướng mắt nhìn theo.

- Đấy là Hải, có phải Hoàng đầu!!!

- Tao không chỉ đấy là Hoàng, con dở!!

- Thử hỏi xem Hải có biết gì không! Hải!!!!!!

Duy gọi lớn. Hải nghe thấy tiếng gọi, nhìn quanh quất 1 hồi, rồi đi lại phía chúng tôi

- Có chuyện gì?

Vẫn cái giọng khó nghe ấy>< Tôi không thèm để ý đến Hải, để mặc Duy thăm dò

- Mấy hôm nay em có thấy Hoàng không?

- Có, vẫn đi học, về KTX ngủ đều đều!

- Vậy có biết sao Hoàng nghỉ tập ở đội bóng không?

- Em bó tay!!!

Ồi, tôi nghe nhầm không nhỉ? Hải xưng em kìa. Đang héch tui lên hóng hớt nên tôi không dám phản ứng mạnh. Tôi tưởng từ điển của Hải mấy từ em rồi chứ?

- Nhưng chiều nào cũng đi đâu mất, đến tối mới về!

Thông tin tiếp theo Hải nói làm tôi, Chi, Duy sốc. Đi đâu kia?

- Đi đâu?

Tôi thò mặt vào chen ngang

- Không biết!

Cái từ “em” chạy đâu rồi nhỉ??? Tôi tiếp tục hỏi

- Cùng phòng, lại là anh em mà không biết?

- Không quan tâm, không hỏi!

Tôi tức nghẹn họng, ở đâu kiếm em trai như thế chứ!!!!

- ngày nào cũng thế sao?

Chi cũng chen ngang

- Ủm(tên này không thể nói từ vâng <_<)

- Lạ nhỉ? Hoàng có biểu hiện gì khác lạ không? – Vẫn là Chi

- Em không để ý lắm, chỉ biết khi về hay thơ thẩn như người mất hồn thôi!!!

Tôi bắt đầu câu rồi đấy! Rõ ràng nói với Chi và Duy tên này vẫn còn gọi là lễ phép hơn nói chuyện với tôiiiiiiiiiiiiiiiii

- Thơ thẩn như thế kia hả?

Chi lại chỉ tay ra xa 1 lần nữa.

Lần này cả 6 con mắt đều nhìn theo, Hoàng đang ngỡ ngác đi vào trong trường, mắt nhìn đắm đắm về phía trước, đụng hết người này đến người kia nhưng lại chẳng tỏ thái độ gì, như làm mất tri giác vậy. Có khi Hoàng không biết mình đang đi đâu cũng nên

-Hoàng!!!

Duy lại phát huy giọng nói trời cho, gọi vang cả trường. Hoàng hơi ngước mắt nhìn lên, thấy Duy vẫy tay chậm rãi lại gần

- Mấy ngày nay em đi đâu không đến tập? – Duy

- Em bị sao thế? – Chi

- Nhóc có vấn đề gì mà người dờ dẩn vậy? – Tôi

-.....- Hải

Hoàng nhìn hết lượt 4 người chúng tôi, rồi nhỏ nhẹ lên tiếng

- Em...đi siêu thị!!!

O ____ O Câu trả lời không aingờ đến. Cả lũ ngáy ra, nhìn Hoàng như người ngoài hành tinh

- Đi siêu thị gì lắm thế? – Duy

- Chiều nào cũng đi thế á? – Chi

- Đi lùng mua gì mà tốn công thế? – Tôi

-.....- Hải

Hoàng ần nhịp nhàng trả lời như bị thôi miên

- Em tìm người chữa cơn cảm nắng cho em.....

Cả lũ ngay ra tập 2

-Cảm nắng á? – Duy

- Đến trạm xá chứ đi siêu thị làm gì? – Chi

-.....-Tôi, và Hải

- Mọi người không hiểu đâu!!

Hoàng nhìn cả lũ lắc đầu, ngồi xuống cạnh Chi như người mất sức

- Chị/em hiểu!!

Cùng lúc tôi và hải đồng thanh, khiến cho Duy tròn mắt, Chi cũng nhìn 2 đứa lạ lắm, hiếm khi “chung tiếng nói” không ngạc nhiên mới lạ

- Hiểu cái gì? – Duy hỏi

- Hoàng ý mà.... – tôi mở lời

- Đang mơ mộng đến 1 em trời hời nào đấy.....- Hải tiếp chiêu
-Mới chỉ nhìn thoáng qua ở siêu thị thôi.....
-thế mà đã ngất ngây con gà tây rồi.....
-vậy hóa ra là ngày nào cũng đến siêu thị để gặp được em ý hả?
- ừ đúng chuẩn có cần chỉnh!
- Chỉnh chỗ nào?
- Để tìm em ý chứ không phải gọi chèo gặp
- Cũng như nhau...
- Ai nói thế?
- Thì cũng là đến siêu thị và chờ...
- Cờ với tìm 2 chữ có khác nhau đấy bà chị!!
- Cậu cứ phải vặn tời từng tiếng như thế hả?
- Nói sai thì phải chỉnh!

.....

Tôi và Hải từ song kiếm hợp bích trình bày cho Duy, Chi tường tận sự việc giờ lại chuyển sang gây gỗ với nhau. Không thể hòa bình dù chỉ trong 1 phút!!!!

Duy hết nhìn người này đến người kia, mắt đảo liên tục, còn Chi thì nhìn sang Hoàng thăm dò thái độ

- Thế em có tìm thấy không?

mặc xác cuộc cãi vã đang diễn ra gay cấn giữa tôi và Hải, Chi hỏi câu đánh thẳng vào vấn đề

- em.....

Hoàng nói, 8 con mắt nhìn theo, hồi hộp, nín thở

-Không tìm thấy!

Rầm! Rầm! Rầm!

tiếng động 3 con người ngã oạch xuống đất vì sốc đột ngột.....

12. Chương 12

Ch

Tôi ngừng tranh cãi với Hải ngay lập tức, ngồi lại chụm đầu cùng Duy, Chi. Bộ tam bắt đầu tham gia tư vấn cho Hoàng

- Em đúng là ngốc thật rồi, chỉ gặp thoáng qua như vậy sao có thể chứ?
- Đúng. không biết người ta như thế nào, đã đòi theo rồi, ngốc quá!
- Xinh đến mấy cũng không đến mức ấy chứ!
- Úi xinh lắm, tao cũng thấy!!
- Nhưng không đến mức nặng tình quá đáng vậy!
- Cũng phải!
- Gặp ở siêu thị 1 lần thì sẽ gặp mãi à, đâu phải ai cũng chờ ở siêu thị như nhóc!!
- Đúng là khờ hết chỗ nói!

- Cách như vậy cũng ngỗn!

- Không hiểu em trai em kiêu gì biết lại không can ngăn

- Ê!! – Hảichen vào hội nghị ngồi xỏm

- Không đúng sao? cậu biết rõ nhưng để kệ Hoàngbuông thả cuộc sống thường ngày, bám theo 1 hình bóng trời ơi đất hỡi!

-Ê!

- Hân nói đúng, em cũng lạnh lùng quá!

- Đúng đấy, không phải việc của em nhưng cũng là anh trai em!!

- Ê ê!!

- Lạnh lùng với người ngoài chẳng nói gì đâu...

- Nhưng với người thân thì phải xem lại...

- 2 đứa sinh đôi thường có thần giao cách cảm với nhau chứ nhỉ/

- Tôi cũng nghe nói thế, nhưng cũng có nhiều trường hợp cá biệt

- Ủ nhiều khi sinh đôi lại không thể cảm nhận về nhau..

- như nam châm cùng dấu đẩy nhau ý!!

Đúng phong cách nói chuyện của bộ 3, đang từ chuyện khác, rồi cứ thế nói tiếp chẳng thèm để ý trọng tâm câu chuyện chính bị đá sang góc nào.

Hảichen chen vào nhưng không thể đóng góp tiếng nói, chỉ biết vò đầu bắt lực, bỏ đi trước.

Sau 1 hồi chán chêmê mãi, cả 3 mới quay lại nhân vật chính

- Đừng buồn! Chỉ là 1 người lướt qua, em đừng để ý sẽ quên thôi!

- Đúng đúng!! Dời thiếu gì gái đẹp!

- Đừng có tiem cho em ấy tư tưởng xấu của ông!

- Xấu đâu? Đây là chân lý đã được thực tiễn kiểm nghiệm!!

- Kiểm cái gì? nhiệm chính trị hả?

Hoàng im lặng ngồi nghe chúng tôi bàn qua tán lại, sau cùng cũng đứng dậy

- Em hiểu rồi! Cảm ơn mọi người!!

Sau đó chạy biến để lại 3 người ngồi ngẩn tò te

- Hiếu cái gì cơ?

Tôi quay sang Chi hỏi ngu

Ngày hôm sau, đang trên đường đến CLB, Tôi có gặp Hoàng. Đã trở lại vẻ tươi tắn thường ngày, và lại... làm phiền tôi như thường ngày

- Chị Hân!!!

- Vui quá nhỉ?

-Hi, cũng phải cảm ơn mọi người ngày hôm qua!

- Không có gì, chị em với nhau đừng khách sáo, trả công chị xứng đáng là được (vậy mà kêu không khách sáo==)

- hi, em biết mà, chỗ cũ chiều nay nha chị, nhắn với Hải giúp em

-Chị không nhắn! Ê, này!!!

Chưa để tôi nói tiếp Hoàng đã chạy mất hút. tôi đến bó tay vì cái tính lẳng xăng này, nhưng thấy Hoàng trở lại bình thường, tôi cũng vui.

Vừa đến cửa phòng, đập vào mắt tôi là hình ảnh cực....thiếu trong sáng,tổn hại thị lực của trẻ em.

Hải đang ngồi trong phòng, mặt nhăn nhó khổ sở.vì cái gì? vì tảng thịt nặng có hơn 40 ký lo gam đang chêm chệch trên chân mình,làm cho cái ghế có nguy cơ hy sinh sớm. tảng thịt ấy không hề có tên điểm chỉ trong CLB của tôi, nhưng ngày nào cũng xuất hiện đều như vắt chanh chỉ để...nằm lên đùi Hải 3h/3h ở CLB

Mọi người nhìn cảnh ấy ngứa mắt nhưng chẳng thể làm gì, nói, mắng, đuổi đều không ăn thua.

Thấy tôi, mấy bà chị như thấy cứu viện, nhìn tôi ánh mắt long lanh,chớp chớp. Tôi cũng nhìn, chớp mắt lại liên tục ra vẻ ngây thơ không hiểu.

Phải đến gần 1 phút, thương cho đôi mắt ngọc ngà,tôi mới bắt đầu ngừng lại, tiến đến chỗ Hải

- Chiều, ở chỗ cũ. Hoàng nhắn!

Hải nhìn tôi, không nói nửa lời. Tôi coi như Hải đã tiếp nhận thông tin, quay người chuẩn bị bước đi.

Thế nhưng, tôi bước mãi, chân vẫn dậm chân tại chỗ.

quay lại, tôi trở mắt khi nhìn thấy Hải đang nín thở tay tôi không chới, ánh mắt nhìn nửa như cầu cứu, nửa nhẩn nhẩn, nửa...vẫn lạnh lùng như thừa sô khai

Tôi cũng nhìn đáp trả, nói chuyện với Hải...bằng mắt (lườm nguyệt nha nhiều thành ra...hiếu nhau ^^)

- Cậu làm gì vậy?

- Đuổi ả này đi giùm tôi!!!!

- Cậu thích có fan hâm mộ còn gì? thỏa mong ước!

- Đuổi đi cho tôi!!!!

- Đang nhờ vả hay ra lệnh?

-.....

-.....

- Được rồi, xin bà chị đuổi cổ tảng thịt thừa này đi giúp tôi!!

- Nhầm không? Hải đang cầu xin tôi hả?

- Đừng nhiều lời, làm nhanh đi!

- Với thái độ ấy? Còn lâu!!!

-Vậy...tôi sẽ trả công xứng đáng!!

- Tôi thềm vào đồ của cậu!!

- Muốn sao?

- gọi tôi bằng chị, xưng em trong 1 tuần!!!!

- Cái gì???

- Không đồng ý? okay!!!

- Okay!!!Chỉ cần làm được, tôi sẽ gọi.

- Đừng có nuốt lời!

Sau màn đấu nhãn quang, tôi cười toe toét nhìn Hải, mặt càng ngày càng khó chịu, nhìn tôi như thúc giục. Đành ra tay cứu nhân độ thế thôi haha

- Nàyem!

Tôi gọi tăng thịt vẫn đang nằm phơi nắng phơi gió trước mặt

- Sao vậychị?

- Đến giờ sinh hoạt CLB, mời em ra khỏi đây!

- Sao kia?

- Người đẹp mà lằng tai, khổ thân. Mời ai không có phận sự ở CLB ra khỏi đây!!!

- Chị dám nói vậy à? Tôi có phận sự ở đây!!

- Là gì? Làm đĩa hủ?

- Chị...

- Bám theo người ta dai như vậy chỉ có thể là đĩa!!!

- Tôi không ta đó, chị có quyền gì mà đuổi tôi

- Cô không phải người CLB, không được phép có mặt ở đây!

- Giờ tôi đăng ký vào CLB

- hết hạn nhận đơn!

- Tôi muốn học việc!

- Ở đây không thiếu người, càng không cần osin!

- Chị.....

- Phiền cô rời khỏi người Hải, đi ra khi phòng này!!!

Không phải hẳn nhờ tôi đã mặc xác con nhỏ, chẳng có cuộc đấu đá này, y như 2 đứa con gái đánh ghen, nhục thật

- Chị là gì với Hải mà muốn tôi rời khỏi Hải?

- Tôi là....

Câu “sếp của Hải” chưa kịp vọt ra hoàn chỉnh khỏi miệng tôi thì cái giọng trầm khàn của Hải đã lẩn át, kết thúc câu nói:

- Là người yêu của tôi!!!!

13. Chương 13

- Cô ấy là người yêu tôi!

Hải nhấn mạnh thêm lần nữa, đồng thời nhìn thẳng vào mắt tôi. Sao tôi có cảm giác Hải đang bảo vệ con nhỏ kia hơn là đang cùng tôi đuổi nhỏ đi thế nhỉ? Cảm giác như.... tôi đi đánh ghen với người yêu hẳn???

Ôi trời ơi, loạn! Điều đáng nói bây giờ phải là... Hải vô cớ nói tôi là người yêu cơ mà, tỉnh lại ngay!!!!!!!!!!!!

- Cậu....

Tôi lắp bắp không thành tiếng, còn nhỏ kia chỉ biết sững sờ nhìn Hải

- Anh nói sao cơ?

- Tôi nói đây là người yêu tôi, cô tránh xa tôi ra và đừng có tìm đến tôi nữa, rõ chưa??

Hải gần mạnh từng tiếng, ánh mắt lạnh lùng quét qua cô ta khiến những người đứng ngoài cuộc như tôi đây cũng phải lạnh gáy

- Anh....Cô được lắm!!

Con nhỏ đó quay ranhìn tôi căm thù. Hay nhỉ? Hải đuổi cô ta, Hải nói cô ta đi ra, tôi có can hệ gì đâu? Sao không nhìn Hải lại nhìn tôi làm gì?

Với cái ý nghĩ ấy nên tôi vẫn héch mặt lên trời nhìn lại, tỏ vẻ ta đây không dính dáng gì, càng làm con nhỏ đó tức thêm, dậm mạnh chân xuống sàn nhà lộn thẳng không quay đầu lại.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã kết thúc

Ngay sau đó tôi quay ra chất vấn Hải

- Sao cậu lại nói tôi là người yêu cậu?

- Nói vậy cô ta mới chịu đi!

- Thiếu gì cách hả?

- Bà chị nói bao nhiêu lý do có thấy cô ta suy chuyển gì không?

Cũng đúng ha. Tôi ngẫm nghĩ

- Dù sao tôi cũng đã giúp cậu! Thực hiện lời hứa đi!!

- Lời hứa nào cơ?

Hải giả ngờ, tiếp tục chúmặt vào laptop. Tôi bực mình

- Cậu đã nói tôi giúp cậu, cậu sẽ gọi tôi là chị!

- Ai làm chứng? có ai nghe thấy tôi nói vậy không?

Tôi tức nghẹn họng, khi này chỉ giao dịch bằng mắt, sao kiếm được người nghe thấy chứ.

Tôi nở nụ cười gian tà:

- Cậu định không thực hiện?

- Không!

- Vậy được, tôi đi gọi em đẩy lại, giải thích rồi cho phép ra vào với cậu tùy ý!

Nó xong, tôi quay người, bước đi, lẩm bẩm đếm

-1.....2.....3

- Đứng lại!

hehehe, đã dính chương. Tôi vờ nghiêm mặt quay lại nhìn Hải

- Có chuyện gì?

- Bà chị dám làm thế, tôi sẽ...

- Sẽ làm sao?

-.....

-Không nói nữa hả? tôi đi nhá!

- Thôi được rồi, gọi thì gọi!

Hải bỏ cuộc, người chiến thắng lần này là tôi, hurayyyyyy!!!!

- Có thể chứ!

Tôi cười sung sướng ngồi xuống, bắt đầu làm công việc của mình

Tại điểm hẹn mọi khi của cả đám

Tôi vừa tới nơi đã thấy các anh tài tụ họp đông đủ.

- Đến muộn quá vậy? – Duy càu nhàu hỏi tôi

- Tôi phải ở lại CLB có chút chuyện với anh Bảo!

- Thế còn em? sao không ra trước? – Duy lại quaysang hỏi cung

- Hôm nay đến phiên em dọn dẹp CLB, nên không ra được!

- Ông hỏi gì lắm thế? có lý do mới không ra chứ!! Gọi đồ đi!

Duy nín, không nói thêm câu gì nữa. Tôi bấy giờ mới quay sang Hoàng

- Gọi mấy anh chị ra đây có việc gì thế?

- À, em chỉ muốn cảm ơn vì hôm qua mọi người đã an ủi em

- Không có gì đâu! – Chi cười giả lả, mắt nhìn chằm chằm đĩa thức ăn trước mặt

- Thế là tốt! Không việc gì phải sầu đời chỉ vì 1 nhỏ không biết tung tích

Tôi gục gặc đầu. Đúng lúc ấy, đồ uống gọi sau của tôi và Hải được mang ra.

- Bây giờ!!

Hải đưa cốc trà sữa vào bên trong cho tôi

Tôi chống cằm nhìn Hải

- Đưa cho ai vậy?

Hải liếc nhìn tôi tức tối, còn tôi vẫn chớp chớp đôi mắt nai tơ nhìn lại Hải

- Đồ uống của CHỊ đây!

Hải dằn mạnh cái cổ xuống trước mặt tôi khi thốt ra từ chị

- Thế mới ngoan chứ!

Tôi không để bụng hành động trẻ con ấy, sung sướng hưởng thụ chiến thắng

- mấy người làm sao thế?

3 người còn lại trong cái bàn hiện đang ngừng hoạt động. Chi vẫn ngậm ông hút, Duy phồng má vì nhét đầy thức ăn chưa xử lý hết, Hoàng vẫn cầm trượt miếng xúc xích.

- Không ăn đi, nhìn tôi làm gì?

Chi nuốt thêm ngụm trà sữa, hỏi tôi

- 2 người hòa bình từ khi nào vậy?

- Có chiến tranh đâu mà hòa với chả bình, Hải nhỉ?

Tôi lại quay sang Hải chớp chớp mắt, Hải nén tức giận, khó khăn mở miệng

- Vâng!!!

Á khẩu lần 2!!!! Tôi thấy được vẻ mặt hóa đá của 3 khán giả tự nguyện, trong lòng càng đắc chí

- Sao em lễ phép đột xuất vậy?

Hoàng quay sang Hải, mắt kiểm tra xem Hải có bất thường chỗ nào không

— Em nói cứ như Hải không lễ phép với em ý?

Chi hỏi tò mò

- Thì đúng mà. Vì sinh đôi nên em với Hải coi nhau như bạn bè, không mấy khi bắt gặp Hải xưng em với em, trừ khi trước mặt bố mẹ thôi à

- Vô phép nhỉ?

Tôi quaysang Hải

- Từ giờ xưng em với những ai lớn tuổi hơn, biết chưa?

-.....

-Biết chưa Hải?

- Vâng, EM BIẾT RỒI CHỊ Ạ!!!!

Á khẩu tập 3!!!

Tôi hả lòng hả dạ quá đi, hôm nay quả là 1 ngày may mắn.

- Toi cần nói chuyện với chị!!

Bỗng đâu con nhỏ nào hồn láo nhảy xổ ra trước mặt chúng tôi, tay chỉ thẳng vào mặt tôi quát lớn

cả bàn nhìn lên tò mò. Tôi cũng nhìn theo, rồi thở dài chán nản. Con đĩa ấy đánh hơi thấy tôi rồi, phiền phức. tôi rút lại câu nói khi nãy, hôm nay quả là 1 ngày xui xẻo!!!!!!!

14. Chương 14

Tôi vẫn lơ đãng ra ngắm nhỏ trước mặt. Dù có thù hằn hay mâu thuẫn gì tôi cũng phải thẳng thắn thừa nhận rằng....nhỏ này đẹp chim bay cá chuồn. vừa cao ráo, lại xinh đẹp theo hướng sắc sảo nữa chứ. Sao tên Hải này lại không ưa nhỉ? đúng là không có mắt thẩm mỹ.

Ngừng việc đánh giá, trước mắt tôi phải giải quyết chuyện này. Khoan!! Đây là vấn đề của Hải, sao tôi phải giải quyết?

Thế là, mặc cho em gái xinh đẹp vẫn đứng để cả bà nội mới, tôi kéo tai Hải lại, bàn luận chiến sự:

- Cậu làm gì đi chứ? em ấy theo đến tận đây rồi!

- Bỏ tay ra khỏi tai của tôi! Bà chị đã nói sẽ giải quyết, chút chuyện phát sinh này cũng phải lo đi chứ!

- Thỏa thuận! Xưng em đi!!

- Rồi, thì em!

- Nhưng dù sao tôi cũng chỉ hứa giải vây giúp cậu pử CLB thôi cơ mà, chuyện ngoài luồng không phải phận sự của tôi!

- Vậy thì thỏa thuận cũng chấm hết, không chị em gì hết!

Tôi nhìn Hải chán nản, có cần lần nào cũng dội gáo nước lạnh vào đầu tôi thế không?

Tôi nhìn lên nhỏ đó, rồi lại nhìn Hải. Hải nhìn lại tôi, vừa cảnh cáo vừa thách thức. Haizz, đành ra tay vậy

- Có chuyện gì em nói luôn đi chị nghe!

Nhỏ đẩy nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ, sau 1 hồi ngắm đến mồn da mặt tôi mới thềm nói chuyện

- Tôi muốn nói chuyện riêng!

- Thứ nhất, chị hơn tuổi em, nói chuyện có văn hóa chút. Thứ 2, chị thiết nghĩ giữa chúng ta không hề có gì riêng tư, muốn nói cứ nói ở đây!!

- Chị....

- Gọi chị là được rồi, nhưng nhớ xưng em đây!

Tôi bình chân hự vại vừa nhâm nhi thức ăn, vừa nói chuyện với nhỏ đó,. Vói loại người này mặt phải dày, như da bò mới ăn thua!!

- Sao không nói gì?

- Tôi không muốn nói ở đây!!

- Vậy sao? hay không muốn phá vỡ hình tượng trước mặt Hải? Về ngoan hiền cũng đánh bay rồi thì về còn đồ cần gì phải giấu?

- Chị..được lắm!!! Tôi yêu cầu chị tránh xa Hải ra!

- Tránh xa? Tại sao?

Tôi cười mỉa mai. hay thật, tự dưng tôi lại đặt bẫy cho chính mình, chui đầu vào tình huống kịch quá sức cần thiết, chỉ có trong tiểu thuyết thế này đây!!! Người chính trực như tôi cũng xảy ra chuyện này sao?

- Vì tôi thích Hải!

- Nhưng Hải không thích cô em, tôi tránh làm gì?

Tôi bắt đầu bực mình, đã bực thì....văn hóa hay lịch sự cũng vứt, vứt sạch.

Chi nhận thấy sự khác lạ trong giọng nói của tôi, liền can thiệp

- Em vô duyên nhỉ?

Nhỏ đó hướng ánh mắt sang Chi

- Không ai làm gì mình cũng đi gây sự sao?

- Chị nói bà chị kia không làm gì tôi?

Cái từ “bà chị” đánh bốp vào màng nhĩ của tôi. Nghe Hải gọi danh từ này đã nhiều nhưng hôm nay tôi lại cực bực mình. Tôi phải kiềm chế!!!

- Chị can thiệp vào tôi và Hải, lại còn làm bề mặt tôi ở CLB, tôi có thể không xử lý chị sao?

Là Hải đã làm tổn thương cô em, tôi có làm gì đâu chứ? chính Hải nói tôi là người yêu hắn, tôi đâu có tự nhận mà xen vào với cả không xen, càng lúc càng thấy vô duyên

- Chị hơn tuổi Hải, còn đòi làm người yêu sao? có mơ mộng quá không vậy? Già rồi còn....tở vể ngây thơ!

Thấy tôi ngồi im không nói, nhỏ đó tiếp tục phát thanh, nói như bằm bở vào mặt tôi. Tôi đã nhịn, trong khả năng của tôi, nhưng cái gì cũng chỉ có giới hạn.

Tôi hít vào thật sâu, rồi....

- RẦM!!!

Tiếng đập bàn mạnh mẽ vang lên, chân động cả quán, đồ uống phải gọi là rung rinh như có động đất cấp độ 7

Nhưng...cơn động đất đó tôi không có gây ra. Đúng là tôi đã định làm thế, nhưng tay chưa kịp gấp mặt bàn thì đã sợ hãi thu về cổ thủ rồi.

tôi mở to mắt hết mức có thể. nhìn bàn mình như thấy ma. Cả Duy, Hải lẫn Hoàng đều đập bàn đứng dậy, vẻ mặt vô cùng tức tối. Chi còn kinh hoàng hơn, rửa mặt miễn phí cho nhỏ kia bằng cốc nước cam ép của mình.

Tôi nhìn Chi, xót xa, có cần lãng phí thế không, nước cam đắt lắm, đã vậy còn hơn nữa cốc (bó tay ==)

Nhỏ đó chỉ biết sững sờ nhìn mọi người, không thốt lên lời, thậm chí cũng không thể làm gì sau cú tát nước của Chi

- Cô thử nói thêm bất kỳ điều gì nữa đi!

Chi gần giọng, mắt như tóe lửa nhìn nhỏ đó, cảm giác như có thể thiêu cháy bất cứ thứ gì trong tầm mắt, như ảo thuật amaterasu của Sasuke trong naruto (bình tĩnh đến lạ, còn so sánh được thể nữa <_<)

3 chàng ngự lâm của cái bàn không nói gì, chỉ hằm hằm nhìn đứa con gái trước mặt, dọa cho em nhỏ tội nghiệp chạy gầy cả gót giày.

Chờ cho 4 người tự động ngồi xuống, tôi mới lên nhìn. Cả 4 vẫn đang trong cơn giận, Chi đã giận thì sẽ là chuyên gia phá đồ, Duy giận thường không nói năng gì, Hải? khỏi kể đi. Chỉ còn Hoàng là.... để động vào nhất

Tôi vừa mở miệng:

- Mọi người.....

đã bị công kích tập thể:

- Bà có hăm không mà ngồi yên để nó xúc phạm mình như thế?

- Mày nào vừa chứ! Tao nghe còn tức mày còn ngồi im được à? Mọi lần mày đánh đá oai hùng lắm, giờ biến đâu hết rồi?

- Chị hiền có mức độ thôi, để hạ con gái ấy sỉ nhục không đáng chút nào!

- Bà chị... quên, chị đúng là con ngốc!!!!

Đến mức này, tôi chỉ biết ngồi im hứng chịu mọi lời trách mắng, mắt rưng rưng

Thấy tôi như vậy, Chi cũng dịu giọng:

- thôi, lần sau đừng có nhúng vào chuyện của người khác nữa, nghư chưa?

Tôi ngẩng mặt lên nhìn Chi, khó hiểu:

- Nhìn cái gì? Nghe chuyện là tôi đủ hiểu bà lại rảnh rang chen vào chuyện người khác rồi!

- Mọi người.....

Tôi nhìn hai đứa bạn thân của mình, xúc động dạt dào. Không ngờ 2 đứa lại hiểu và nghĩ cho tôi nhiều đến thế

- Tôi hứa từ giờ sẽ không xen vào chuyện của ai nữa đâu!!!!

- Hứa làm gì?

- Để rồi lại thất hứa?

- Tôi biết bà quá mà >...

- Có khi nào thực hiện được đâu mà mạnh mẽ

Chi Duy tiếp tục song kiếm hợp bích. Mới khen chưa được nửa giây bọn nó lại quay về với chính mình, đùa giỡn tôi rồi

- 2 người chết với tôi!!!

Tiếng cười đùa lại vang lên ở bàn chúng tôi. Tôi vốn không buồn lâu, hơn nữa mấy lời nhỏ kia nói tôi còn chả để tâm nên không suy nghĩ nhiều. Tôi cũng không hề biết đến vẻ mặt khác lạ của anh em sinh đôi ngồi bên cạnh.

Sau biến cố, chuỗi ngày êmar của tôi lại quay trở lại, tôi vẫn đi học cùng Chi, vẫn tranh giành thức ăn với Duy, vẫn cãi nhau với Hải, vẫn bị Hoàng làm phiền về những cơn cảm nắng.

Từ sau đợt cảm nắng bất chợt lần trước, Hoàng hay đến tìm tôi hỏi xem có cảm giác với người này, thấy quý mến người kia, thích nói chuyện với người này, thích đến gặp người kia liệu có phải tình cảm thật sự không.

Tôi phát chán vì ngày nào cũng gần ấy câu hỏi, cũng từng đó câu trả lời, sao Hoàng vẫn không chán??

Vừa ra khỏi cửa CLB, tôi đã thấy bóng dáng cái đầu chôm chôm vàng chóc của Hoàng từ đằng xa đang tiến lại gần, tôi hốt hải quay lại vọt luôn xuống gầm bàn, trốn chui trốn nhủi

- Làm cái gì thế?

Hải nhìn tôi như con nhô lập dị. Sau lần thỏa thuận, Hải nói chuyện ôn hòa hơn nhưng từ “em” vẫn được giảm thể tối đa

- Im lặng và....đừng có nói gì hết!!!

Tôi đe dọa, tiếp tục trốn sâu vào trong góc.

- Chị dạo này....kỳ quặc quá đấy!

- Im!!! Tôi bị lộ bây giờ!

Vừa dứt lời tôi đã nghe thấy tiếng gọi lãnh lốt của Hoàng từ ngoài cửa. hải nhìn lên, rồi nhìn xuống tôi đang thu lu như mèo trong góc, ra vẻ am hiểu, cảm thông

- Chị Hân có đây không Hải?

Hải mắt liếc xuống nhìn tôi, tôi chỉ biết xua tay lia lịa, thầm mong Hải Đừng có thù dai mà mách với Hoàng

- Không biết!

- Vậy à? Haizzzzzz!

- muốn ngồi chờ không?

Tôi nghe như sét đánh bên tai! Cái gì chứ? Hoàng ở đây đến bao giờ tôi mới được ra? Tôi lay ống quần Hải hết công suất, nhưng....

- Ồ, cũng được, cũng sắp đến giờ họp, chắc lát chị ấy sẽ vào

Hoàng hồn nhiên nói, hồn nhiên ngồi xuống, hồn nhiên ngắm nghía phòng CLB, không biết đến 1 con chuột đang thập thò cửa hang.

Thảm rồi, huhu, sao số tôi.....

15. Chương 15

- Chị! Em cảm nắng rồi!! Lần này là thật đấy!

Hoàng xông ra chặn đường tôi ngay khi tôi mới ló mặt ra khỏi cửa lớp, định bụng trốn khẩn cấp và nhanh chóng, ai dè...

- Làm chị giết mình!! Không học sao tan sớm thế?

- Em xin phép ra ngoài lúc gần hết giờ mà, siêu không hehe!!

Hoàng khoái chí nhìn tôi, còn tôi chỉ biết nhăn nhó. trốn được vài ngày chứ không trốn được mãi. đành chấp nhận số phận thôi.

- Chuyện là thế nào?

Tôi ngồi phịch xuống ghế đá, hồi thờ ơ

- Em nói rồi đấy, lần này em đảm bảo là em thích người ta thật, chứ không như lần trước đâu

- Vậy à? Tốt, từ giờ đừng có hỏi thăm chị xem cảm nắng thế nào nữa nhá!

- Vâng, em biết!!

-TỐt, chị về!

- Khoan đã!!

Tôi chưa kịp nhắc mông khỏi ghế Hoàng đã thô bạo ấn xuống

- Cái gì nữa?

- Chị không thể bỏ đi như thế được!

- Chị tư vấn cho em hàng tháng trời, giờ em tìm được người ấy rồi, chị còn làm gì nữa hả???

- CHị phải giúp em chứ! Em đang trong thời gian làm thợ mộc mà!!!

-????????????

- Tức là thời gian tìm hiểu rồi bày tỏ ý!!!

-!!!!!!!!!!!!!!

- Em không có kinh nghiệm, chị phải giúp em, đã giúp thì phải giúp cho trót chứ, chị để mình em đối phó thế, em làm gì sai tình sao?

Hồi ô! Hoàng dám bảo 1 đứa chưa hề biết yêu là gì, chưa có mảnh tình vắt vai suốt 20 năm qua tư vấn cho á? có mà...chưa đi đến đâu em ấy đã tránh xa Hoàng như dịch bệnh.

- Hỏi nhằm đối tượng rồi! Chị chưa biết tình cảm trai gái là gì giúp em thế nào?

- Những lần trước chị cho em lời khuyên tử tử chi tiết, đúng lắm cơ mà! Không có kkinh nghiệm ai tin?

- Chị đây nhìn mọi người xung quanh, đọc tiểu thuyết nhiều nên thế đấy!

- cũng là có hiểu biết, chị phải giúp em!

- Tại sao?

- Vì chị là chị!

- Chả liên quan!

- Chị!!!!!!!!!!!!!!

Đá qua đá lại một hồi, tôi đành đầu hàng Hoàng...có điều kiện, chỉ vì tính tôi thích...xía mũi vào chuyện của người khác, hơn nữa Hoàng giở bài ăn vạ, khiến tôi không còn lựa chọn, đành nhắm mắt nhắm mũi giúp thôi

- Lý lịch đối tượng ra sao?

- Lần này thì em điều tra kỹ lắm rồi! Học khoa Tài chính, cũng năm nhất nhem, tên Nhi, Tuổi dĩ nhiên là 18, sở thích mua sắm, đi dạo, thích uống trà sữa vỉa hè, ghét động vật, có 2 bạn thân đều là nữ, tính tình hiền lành, hòa đồng, dịu dàng, nữ tính, ít tiếp xúc với con trai nhưng rất được lòng bạn khác giới, học giỏi, thể thao kém.....bla....bla

Hoàng cầm quyển sổ nhỏ trên tay, đọc không ngừng nghỉ, còn tôi ngồi đó...ăn không ngừng nghỉ.

- Chị có nghe không?

- ừ hử!!

- Tiếp nè, nhà ở....nhà có.....vào những ngày cuối tuần hay.....

Tôi thấy khâm phục Hoàng, điều tra kỹ y như thám tử, nhà có bao nhiêu người cũng biết, thích gì cũng biết, cái gì cũng biết, chỉ có 1 cái không biết

- Nhỏ đó biết em không?

- Không!

- sao em biết đến nhỏ hay zậy?

- Hôm trước giao lưu đá bóng với bên tài chính, em gặp nhỏ đi cổ vũ khoamình, em có quen 1 thằng cùng lớp nhỏ , vậy là em hỏi thôi!!

- Tất cả thông tin đều từ thằng đấy mà ra?

- Vâng!

- Em có chắc nhỏ chưa có người yêu không?

-.....

- Thằng đó biết nhiều vậy không thể chỉ là bạn bình thường, hơn nữa em có nói nhỏ không tiếp xúc nhiều với con trai, bạn bè càng không thể biết nhiều thế!

-.....

- Vậy là.....

- Sao chị???

- Rất có thể đó là người yêu nhỏ!!!!

- NO WAY!!!!!!!!!!!!

- Nghĩ kỹ lại đi, dù đúng là em cảm nắng người ta nhưng phải có cơ may chịch mới giúp, nhá!!!

-.....

- CHị về, tính tiền đi ha!!!

Tôi bỏ mặc Hoàng vẫn ngồi ngây ở đó, lạnh lùng bước ra ngoài

Không phải tôi đã man hay vô tình nhưng tôi thừa hiểu Hoàng để ý ai thường rất nóng nảy quyết định theo đuổi người ta, không tìm hiểu rõ ràng. Lần này đúng là có tìm hiểu nhưng không đúng trọng tâm. Cần để cho Hoàng biết sai lầm của mình, tập trung vào học hành hơn là những hành động thừa thãi như thế!!!

Mãi mê suy tính tìm cách an ủi Hoàng sau cú sốc lần này, tôi không hề để ý gì trên đường đi, và hậu quả dĩ nhiên của việc mất đề trên cành cây có lẽ ai cũng đoán ra.

- Rầm!!! Bịch!!!! Á!!!!!!

tôi đâm sầm vào 1 bức tường gỗ ghè, nôm na tiếp đất 1 cách mạnh mẽ, cực thiếu an toàn

- Đi Kiểu gì vậy???

Tôi vẫn đang nhăn nhó khổ sở thì bức tường...lên tiếng

Hé mắt nhìn lên, tôi quên cả đau, chỉ biết nhìn bức tường chăm chăm

- Ngắm say mê như vậy biết là không bị gì rồi!!!

Phán một câu xanh rờn bổ thẳng mặt tôi, bức tường diêm nhiên đi qua tôi nhưng người vô hình. Tôi vẫn bắt động, quên cả cách hành xử thường thấy. Sau đó.....

- Cậu kia!

Tôi lớn tiếng gọi giật lại

Bức tường người dừng lại, không quay mặt về phía tôi.

Khinh nhau hả? Tôi hùng hổ đi tới giơ chân đá thẳng vào 2 ống đồng của tẽn đó, hếch mặt

- Lần sau thấy con gái ngã biết đường đỡ dậy, đừng có cái thái độ đấy, cưng nhá!

Xong xuôi, không cần biết người trước mặt đau đớn thế nào, tôi đi thẳng, không nghe thấy tiếng lẩm bầm

- Con nhỏ chết tiệt, đợi đấy!!!!!!

16. Chương 16

- Mày hôm nay mày biến đi đâu thế?

Chi ngồi nhăm nháp gói xôi, hỏi tôi vẫn đang quay cuồng vì đồng bài tập chưa xử lý xong

- Đi đâu? Tao vẫn ở nhà, đến lớp, đến CLB thôi!

- Chả gặp! Mày làm độc giả quên cả tao!!

- Do tác giả chứ hehe (do tác giả thật T___T). Mấy hôm nay mày cũng bận, toàn về khuya lúc tao chơi trong mơ, ai gặp nổi

- Tao có việc thôi!

- Tao cũng thế!

- Mấy hôm nay không thấy anh em sinh đôi làm phiền mày nhỉ?

- Ủ tao cũng... hơi lạ, nhưng kệ đi, sắp thi đến nơi rồi, yên ổn còn ôn thi

- Lần này liệu thi lại nữa không?

- An tâm đi! Tao tác động tâm lý đến ông béo rồi, chỉ vì kỳ nào cũng mình tao thi lại nên lần này ông không cho thi nhảy cao nữa, thi nhảy xa há há!!!

- Ông ấy nổi tiếng bảo thủ cũng nghe mày nói?

- Ông ý ngại phải thi lại, coi thi, rồi chấm điểm, mất công mất việc ý mà!

- Chứ không phải ngán phải cho mày thi lại vẫn không ăn thua hả?

- Sao cũng được, thoát là an tâm!!

- Mấy hôm nữa được nghỉ ôn thi, mày định về nhà không?

- Hỏi anh Bảo!

- Tao đang hỏi mày!

- Anh Bảo về tao mới có xe về chứ! Mày định nói tao bay trên xe bus về nhà à?

- Ờ ha!!!

- Mày về chứ?

- kHông, nhà tao đâu gần đến mức nghỉ 3 ngày cũng vác mặt về!

- Zìa nhà tao chơi nhá!!!!

- Xem đã!

- Tôi về với!!!!!!

Duy nhảy xổ xen vào hai đứa tôi, nói oang oang

- Tôi lâu rồi không về nhà bà chơi, tiện thể nói anh Bảo cho tôi đi kén há!!

- Đi đâu cơ? Em đi với!!!

Lại đến lượt Hoàng nhảy vào hòng Duy ngồi, ngang nhiên nói chuyện với 2 đứa vẫn đơ mặt ra nhìn

- Mẹ có lệnh lần này về nhà!

Tiếp tục đến Hải chen vào hội nghị bàn dài

- Mới về hôm bữa rồi còn gì!!! – Hoàng giãy đành đạch như vẹt

- Lệnh phu nhân, cấm có cãi!

- NÀY!!!!!!!!

Chi hét lớn, làm đám lâu nhâu kia im bật. Chi nhìn cả lượt với ánh mắt hình tia chớp

- Ai cho mấy người xen vào chuyện người ta đang nói hả?

- Đâu có sao? Tôi đến thăm hai bà cơ mà!!

- Thăm? vẫn còn nhớ bọn tôi? Ai mấy hôm liền không thèm hỏi thăm đến 1 câu ý nhỉ? Nhìn thấy nhau còn không thèm chào!

- Tại...tôi bận thi đấu mà!

- Thi gì?

Tôi ngược mặt lên hỏi Duy

- Thi đấu bóng đá chứ cái gì!

- Được giải gì?

- Nhì đấy!

Duy héch mắt lên song song với trần nhà, nhìn ngắm mấy cái bóng đèn mát và chực...giây

- Mấy chị định đi đâu vậy? – Hoàng hỏi để cả đám quay lạ chủ đề ban đầu

- Chị nói Chi về nhà chị chơi thôi!

- Em đi cùng nhé, em cũng muốn đến nhà chị chơi!

- Hửm?

- Tôi nữa, cuộc vui không thể thiếu tôi!

- Hả?

-.....

Tôi im thin thít nhìn qua nhìn lại, từ khi nào Duy lại có ngầu hừng đến chơi nhà tôi thế nhỉ? 3 năm cấp 3 chơi chung với nhau ngày nào Duy chẳng ghé qua nhà tôi vài lần mới chịu nổi, đã vậy còn đập phá rồi bắt tôi thu dọn hậu quả nữa. Lần này có cả Hoàng, nhà tôi...sẽ thành cái gì?

- Cái này...- tôi ấp úng, nhìn Chi cầu cứu

- Chắc gì anh Bảo đã cho mấy người đi cùng chứ!

- Ủ đúng đúng... – Tôi gật như bở cũi, mừng rỡ vì có lý do...cực chính đáng

- Cần gì, tôi biết nhà, tôi tự khắc sẽ đến, bà cứ đón tiếp linh đình là được!

- Đúng rồi, anh Duy biết nhà, mấy khi được tụ tập 1 bữa, nhỉ?

Hai anh em nhà đó cứ người tung kẻ hứng, qua mặt cả tôi lẫn Chi, những người chủ của cái kế hoạch ăn chơi này

Hải vẫn vậy, im lặng không nói năng gì, chỉ soi đi soi lại cái bút gấu mèo của tôi, ra vẻ thú vị lắm

- Quyết định vậy! Mai tôi sẽ đến nhà bà, bà cứ về cùng anh Bảo và Chi trước. Thế nhé!

Chẳng cần chờ câu trả lời, Duy kéo luôn Hoàng, Hải đồng thẳng ra cửa, biến mất không để lại dấu tích, đến nhanh đi nhanh, cứ như oan hồn

- Mà tính sao?

- còn sao nữa, mày biết thừa tính Duy, mai về tao sẽ gia cố mấy cái cửa kính, cắt hết báu vật trong nhà, đóng chặt bếp không cho ai bén mảng vào, cả phòng taonữa. mà không, tốt nhất đóng chặt cửa không cho ai vào hết!!!!

Kế hoạch hùng hồn chi li vậy nhưng ông trời (tác giả chứ ai ^^) lại không thuận theo ý muốn con người.

Ngày hôm sau vừa bước xuống xe, tôi đã thấy 3 tên quỷ đội lốt người đứng chễm chệ trước cửa nhà, người đứng người ngồi như đã chờ lâu lắm. Thấy tôi xuống xe, Hoàng chạy ngay lại cướp hành lý từ tay tôi

- Chị lâu vậy? Em chờ dài cả cổ này, đói nữa chứ!

- Coi thể mà đi lâu dữ, anh Bảo lái xe thiện chiến lắm cơ mà!

- Anh lái nhanh đấy chứ! Hai con bé này chuẩn bị lâu, xuất phát muộn – ông anh quý báu tiếp chuyện Duy, không hề tỏ ra bất ngờ

- Mấy người đến khi nào? – Chi hỏi thay thắc mắc của tôi nhưng hiện giờ tôi mãi ngạc nhiên không nói nổi

- Đi từ 6h sáng đấy, hơn 7h đến đây rồi!

- Anh Duy bắt đi sớm, em vẫn còn buồn ngủ, chưa kịp ăn sáng!

- Đến sớm không Hân lại đóng cửa không cho tụi mình vào, anh biết lắm mà!!

Tôi chỉ biết khóc trong âm thầm, không thể nào tin được, Duy chết tiệt, dám làm hỏng kế hoạch của tôi

- Thôi, vào nhà hết đi!

Anh Bảo mở rộng cửa, hoan nghênh cả lũ nối đuôi nhau xông vào

- oa, oa, nhà đẹp ghê, oa, thảm cỏ mượt ghê, oa, hoa đẹp thế, oa, xích đu kia, ối, chó!!!!!!

Hoàng hét ngó đông ngó tây, trầm trồ khen ngợi, rồi vừa thấy bóng con Ki của nhà tôi chạy ngay lên ghé lánh nạn

- Bình thường lại cho chị nhờ!

Tôi kéo Hoàng xuống, nhưng Hoàng vẫn ôm khư khư chân ghế

- Không, em sợ chó, chị đuổi nó ra ngoài ngay đi!!!

- Ki đâu có cắn người, tiêm phòng rồi, an tâm!

Nhưng vì chú Ki nhà tôi quá đỗi...thông minh, biết được ai sợ mình, ai không, nên nó cứ chậm rãi ngoe nguẩy cái đuôi ngắn ngủn, chậm chậm đi lại gần...Hải giống nhau đến mức chó cũng...nhận nhầm ^^

Hải lừ mắt nhìn Ki, lạnh lùng đá bay Ki ra ngoài cửa

- biến ngay!

- Làm cái gì thế hả???

Tôi hét lớn, xông tới bế Ki lên vuốt ve

- Chó nhà tôi, sao cậu dám hành hung?

- Tôi ghét chó!

- Ghét cũng Kệ!!!

- Tao ôm với Hân!

Tôi chìa con chó ra cho Chi ngắm nghía, nhưng Chi chưa kịp đỡ em chó tôi đã buông tay, thế là Ki yêu dấu được bữa bay tự do, chân chơi với, sau đó tiếp đất nhẹ nhàng, à không phải đất, mà là.....

- AAAAAAAAAAAAAA

Hoàng hét lớn, làm Ki giật mình, nhảy ngay xuống, chạy vội núp sang...chân Duy

- Này!!! Ki tè dầm rồi, thả vào chân tôi, HÂN!!!!!!!!!!
- CHị đưa nó ra ngoài...Ngay. hoặc nó,hoặc em, chị chọn đi!!!!!!
- Hả! Em đưa Ki ra ngoài giải quyết đi, chị tìm giẻ!
- Không, chị nói anh Duy đi, có chết em cũng không đụng đến!
- Anh mày đang ướt cả đôi tất mới mua đây này! Mang ra!
- KHông!!!!

Ồn ào, náo loạn, ầm ĩ. Tôi ôm đầu, phải chịu cảnh này mấy ngày, tôi còn sống nổi không huhu

17. Chương 17

Sau 30 phút dẹp loạn, căn nhà đã tạm thời im ắng trở lại, như khoảng lặng chonhững gì sẽ diễn ra tại đây. Tôi nằm thẳng đơ ngay ghế sofa, gác chân lên thành ghế, nhàn nhã xem tivi,để mặc cho đám còn lại hết thảy thú ngôi nhà, rồi dè dặt cười cợt Ki yêu dấu củamình để...kiểm tra xem là con trai hay con gái. anh Bảo sau 1 hồi lánh nạn trongphòng cũng chui ra tham dự vào hội nghị khoa học.

- Bố mẹ anh đi đâu rồi? – Hoàng vừa ngó nghiêng xung quanh vừa hỏi
- bố anh đang làm việc ở Nhật, mẹ thì tạm thời đi công tác vài ngày, chỉ cóhai anh em hay ở nhà thôi! – anh Bảo tranh tivi với tôi, nói ngắn gọn
- Bố Hân là giá sư khảo cổ, hay đi triền miên, còn mẹ thì giảng viên đại học.Có thể nói ngôi nhà chủ yếu do anh Bảo và Hân ở, khi cả 2 đi học, đi làm, nhànchỉ có người giúp việc đến dọn dẹp hàng tuần thôi
- Ai khiến ông khai tiểu sử nhà tôi hả Duy?

Tôi hậm hực đi xuống giảng con KI khỏi bàn tay ma quỷ của Duy, chỉ vì...khôngđấu lại được với anh Bảo, bị mất tivi

- Tôi nói để mọi người hiểu, Chi cũng không biết rõ nhà bà, đúng khôngChi?
- ừ cũng phải! Giờ làm gì?
- Giờ hả? đến giờ ăn rồi!

Tôi ngược nhìn đồng hồ rồi phán, sau đó lại nhìn 1 lượt đám người trước mặt,tiếp tục tỏ uy quyền bà chủ, ra chỉ thị

- Bây giờ tôi với Chi sẽ đi chợ mua đồ, còn mấy người, dọn dẹp nhà cửa cho tôi, nghe chưa? đến nhà tôi là phải làm, anh Bảo sẽ giám sát!
- Tôi đến đây không phải để làm osin cho nhà bà!
- Tôi không mời ông đến, tự vác xác đến thì phải làm!
- Không làm thì sao?
- Khỏi ăn cơm nhá!

-.....

- Nhưng biết làm gì hả chị? – Hoàng cứu cánh cho Duy bằng câu hỏi...nguy hiểm hơn
- Dọn nhà bếp, toàn bộ tầng 1 thôi, sau đó ra quts lá kho ngoài sân, dọn dẹpbãi cỏ,bồn hoa, cho con Ki về lạ nhà của nó. À, Thở đâu nhỉ????

- Thỏ?
- Từ khi về nhà không thấy bóng dáng đâu nè!
- Nhà mày nuôi thỏ sao Hân?
- Bố mẹ có gửi bên nhà bác hải á! – anh bảo chen zô
- Um, lát em ghé qua nhận về. Vậy nhé! Đi thôi Chi!

Giao nhà cho toàn những người chơi giỏi hơn làm, tôi cũng có lo lắng, nhưng biết làm sao được, để cho đi chợ có khi còn...loạn hơn. Trước khi đi tôi còn cẩn thận dặn dò

- Về chưa thấy làm xong thì khỏi ăn uống gì đấy biết chưa?

Đáp lại tôi là cái gật đầu bất đắc dĩ của Duy, cái gật lia lịa hào hứng của Hoàng, thái độ dửng dưng của ông anh và...Hải. Haizzzzzzzzzz

Đến siêu thị

Tôi lượn cùng Chi cả mấy vòng quanh siêu thị, nhặt nhanh đủ thứ vào giỏ, chẳng mấy chốc mà đầy ắp

- Biết vậy kéo 1 người đi xách đồ cho mình

Tôi nhìn đồng hồ mà ngao ngán, nhiều thật, gần chục miệng ăn chứ ít à, mọi lần có 2 anh em anh Bảo làm gì tôi ăn nấy, giờ nhiều người chả biết làm bao nhiêu cho đủ

- Hân, nhìn kìa!!!!

Chi giật giật tay áo tôi, trở ngón tay về 1 phía, Tôi cũng lia mắt nhìn theo. Chỉ thấy...người và người

- Mày định chỉ cho tao cái gì?

- Không thấy à?

- Thấy cái gì?

- Trời à, mắt mày....thấy cái người đứng trước gian hàng giải khát, mặc áo sơ mi caro màu xanh khoác ngoài, tai đeo máy nghe nhạc không?

Tôi đảo mắt như rang lạc tìm người Chi vừa tả cực chi tiết, vừa nhìn vừa đoán

- A, thấy rồi, sao?

- Đẹp trai dễ sợ!!!!!!!

Chi vẫn nhìn về hướng ấy, suýt soa, tay nắm lại trước mặt như...nguyện ước

- Có vậy cũng khoa. Tao không thấy mặt!
- Người ta đang quay lưng lại cơ mà!
- Thích thì tiến đi! Ra đấy làm quen!
- Không đứng làm quen người ta bảo mình hão sắc!
- Đúng rồi còn gì!
- mà bảo gì đấy?

- Mày thấy người ta đẹp zai mới tắm tía, không đúng hả?

- Cung...một phần, nhưng lấy cớ gì được mày?

- Ra đấy, nhìn quanh 1 hồi giả vờ đang tìm gì đó, sau đó với tay lên giá hàng cao nhất, rồi nhờ người ta lấy hộ vì mình với không tới, sau đó...

- Tao hiểu rồi, đi đây!

Chi không đợi tôi nói hết đã vọt thẳng, để tôi bơ vơ 1 mình cùng giỏ hàng nặng trĩu, đúng là...vì trai quên bạn!!!!

Mặc Chi với ý định làm quen...khá phổ biến mà tôi vừa nghĩ ra chỉ trong tích tắc, không biết có thành công hay không nữa. Tôi vừa đẩy xe, vừa dò dẫm tìm món mình cần trên giá, không để ý đằng trước thì

- RẦM!!!!

Xái xe của tôi lăn kềnh ngã ngửa ra đất, đồ đạc cũng theo đó mà biết đến đất mẹ bao la ngoài những giá sắt trợ trợ. Tôi chỉ biết nhắm mắt chữ O mồm chữ O nhìn đồng hồ trước mặt, nói không nên lời

- Đi kiểu gì thế hả? không biết nhìn à?

! giọng nói vang lên, tôi ngẩng mặt nhìn, Thành con trai...áo caro xanh, tai nghe nhạc, phải miêu tả thêm là giày thể thao trắng, quần jeans rách tới tận đùi quần ngày trước của tôi bị Kì đem ra làm trò chơi. Hắn ta đang ôm chân, mặt mày nhăn nhó, có lẽ vì va phải xe của tôi. Vừa thấy bản mặt tôi, hắn đã thay đổi sắc mặt

— Lại là cô, thích gây sự chú ý với tôi sao? bài này tôi gặp nhiều lắm rồi!

-.....

- Sáo? giờ định đòi bồi thường tôi bằng được, xin số điện thoại, địa chỉ nhà phải không?

-.....

- Sao không nói gì? ra vẻ xấu hổ hả? Vô ích thôi! Cô không phải mẫu người của tôi, ok?

Nói 1 tràng dài như bắn liên thanh, hắn quay lưng, lắc hông đi luôn, không thèm để ý tôi. Tôi thấy đầu mình bốc khói nghi ngút. Thấy im lặng mà làm quá hả? Xắn áo, tôi xăm xăm tiến lại gần, giơ chân, tung chưởng

- Hay a!!!!!!!!!!!!

Đích đến chính là cái chân đáng ghét làm đổ xe hàng của tôi. Hắn chỉ biết kêu lên đầy bất ngờ và đau đớn, quay lại nhìn tôi bực bội. Nãy giờ để im cho hắn nói, không phải để bỏ qua, giờ đến lượt tôi...mở đài

- Có biết khi đi siêu thị chỉ để làm dáng như cậu thì phải biết tránh đường cho người đang đi mua sắm thực thụ không? Đụng vào xe hàng của người khác thì phải biết xin lỗi, nhặt đồ lại, bồi thường thiệt hại rồi xin lỗi 1 câu chứ? không ai dạy những điều cơ bản đấy à? hay cậu mất não rồi? Hơn nữa, đừng nghĩ mình hơn người khác mà làm cao. Cậu nhìn lại mình đi, đẹp đấy lắm à mà nghĩ tôi lấy cớ làm quen với cậu? Có cho tôi cũng chẳng thèm. Lần sau bỏ cái tính kiêu căng tự phụ ấy đi, may ra còn kiếm được bà vợ béo mập đấy! Nghe rõ chưa??????????

Xả ra 1 tràng cho bõ tức, tôi cũng bắt chước lại hắn, quay lưng, đánh hông đi thẳng, nhặt đồ với tốc độ tới đa rồi đi tìm Chi, để lại ánh mắt tức tối của tôi trên trời đánh.

Trên đường về nhà tôi còn tiếp tục xả với Chi hiệp 2 mới thỏa cơn giận.

Ghé qua nhà bác Hải đón “Thỏ” về, tôi cùng Chi tay xách đủ thứ bước vào nhà

- em về rồi đi.....

Tôi chưa kịp nói hết câu đã phải nhắm mắt đều chữ O lần thứ 2 trong ngày hôm nay, bên cạnh Chi đã đánh rơi cả túi đồ

- CÁI QUÁI GÌ THẾ NÀY????????????????

18. Chương 18

Thời tiết bắt đầu rục rịch chuyển mình sang đông, những cơn gió bắt đầu lạnh hơn, mạnh mẽ hơn, đem theo chút sương, chút ẩm ướt đến với mọi ngõ ngách. Hôm nay vẫn là một ngày có nắng, có gió, có ẩm áp xen với lạnh dịu nhẹ.

Thế nhưng trong ngôi nhà trắng tuyết đẹp với giàn hoa ti gôn nở bung rục rở, mùa đông đã đến, sớm hơn tất cả mọi nơi trên thế gian, lạnh hơn cả Nam Cực.

Dưới sàn nhà, hai con người ngồi cúi gằm mặt, vẻ ăn năn hối cải, trên ghế, hai người ngồi thẳng thoi, ra vẻ như “ta đây vô tội”. còn lại 2 người, 1 người khoanh tay nhìn 4 tội nhân, 1 người cũng tức giận không kém ngồi bên cạnh

Phiên tòa... khai mạc

- Núi! Chuyện gì xảy ra chỉ trong 1 tiếng đồng hồ hai người tôi đi chợ???

Tôi đành giọng hỏi 2 người... để bắt nạt nhất đang ngồi xổm trước mặt

- À... thì... là... bà bình tĩnh tôi mới kể được chứ!!!

- Sao phá cái nhà ghê vậy hả giờ??? – Chi cũng được nước... lần tới

- Chị à, chỉ là sơ suất nhỏ nhoi bằng con kiến thôi ý mà hihihi!

Hoàng vừa gãi đầu vừa cười ngu ngơ như người thiếu năng toàn diện.

- Sơ suất nhỏ? Sơ suất thế này à? Sàn nhà ướt từ trong ra ngoài....

- Bát đĩa trong bếp văng tứ tung....

-.....bồn hoa trước cửa bị quần tôi tả.....

-.....đã thế trên ghế còn có dấu chân chó....

Tôi với Chi thay phiên nhau nói như tấu chương, càng nói càng thấy tức giận.

- Chuyện gì đã xảy ra hả???

- Bình tĩnh em gái!

Anh Bảo lên tiếng, cứu nguy cho Duy và Hoàng đang đổ mồ hôi như mưa

- Chuyện là thế này! Em đi, anh phân công Duy, Hoàng dọn bếp, Hải ra tưới cây, anh chăm con Ki. Nhưng sau đó thì do Hoàng làm rơi cái bát, rồi lúc dọn dẹp Duy chẳng may đánh rơi đồng hồ đồng hồ trong nhà.....

-.....rồi con Ki vụt khỏi tay anh ý, chạy lung tung ngoài sân nơi tôi đang thu dọn lá khô, nó bới tung đồng hồ, tôi bực đuổi đánh thì nó chạy vào bồn hoa....

-...sau đó Hải lại đánh tiếp nên bồn hoa mới như thế.....

-...rồi Ki chạy vào nhà, chân còn bẩn nên làm bẩn cả sàn nhà....

-...em lấy chổi ra lau lại nhưng Ki vẫn cứ chạy lung tung, làm đổ cả xô nước....

-...sau đó Ki nhảy luôn lên ghế....

- NGỪNG LẠI!!!!!!

Tôi ôm đầu khổ sở nghe 4 người trước mặt thi nhau trình bày

- Tội lỗi tất cả là do Ki!

Duy phán 1 câu xanh rờn sau khi chuỗi sự việc đã được kể lại đầy và đủ.

- Định đổ tội hả? cũng do mấy người làm không cẩn thận còn sao nữa!!!

Chi đang ôm Ki vào lòng an ủi cậu bé sau thảm họa vừa rồi, trách tội không thương tiếc

- Anh không có tội gì trong việc này à nha! – anh Bảo giờ tay phát biểu ý kiến
- anh trông Ki không cẩn thận để nó vào nhà, chạy lung tung – Hoàng cãi
- Ki vốn được nhà anh thả tự do, anh đã trông, cho ăn uống, xong việc của anh!
- Tại con chó đó mà đồng lá tôi quét lại trở lại như xưa – Hải cũng kết tội
- Tại nó làm đổ xô nước...
- Bắn ghế sofa.....
- Ngừng! – Tôi lại can lại lần nữa

- Giờ thì đi dọn dẹp lại, tôi với Chi nấu ăn, việc ai làm hỏng phải làm lại. Cấm cãi!

Tôi nhấn mạnh lần nữa khi thấy Duy há mỏ ra chuẩn bị phản bác. Vì đã đến giờ cái bụng đòi ăn, nên ai cũng nhanh chóng đứng dậy làm việc của mình, để lại tôi ngồi bất lực với cảnh tượng lai xám xịt

Sau giờ ăn, anh Bảo lên phòng làm việc, Duy, Hoàng, Hải ra đá bóng trước sân nhà, còn tôi lại tranh thủ ngồi cùng Chi tán phét

- Sao? hôm nay mày làm quen được với anh chàng đẹp trai chưa?
- Đừng nhắc nữa!
- Sao thế?
- Tao vừa ló mặt đến đấy thì ông đã đi sang khu khác rồi!
- Phải đi theo chứ?
- Có đi, sau đó hắn đến quầy đồ nam, tao cũng muối mặt đi theo, nhưng rồi chưa kịp lại gần hắn qua gian khác....
- Mày cứ đi theo mãi à?
- Tao không ham! Đi được 3 nơi, hắn quay lại nhìn tao như con thần kinh đi theo hắn khắp mọi nơi ý! Tao nản, quay về chỗ mày luôn. Nhưng nhìn gần mới thấy, đẹp trai không tưởng ý mày!!!!

Chi hớn hở ra mặt, khoe với tôi hình chụp trộm tên ấy

- Vất vả lắm tao mới căn được hình chụp về cho mày xem đấy nhá!

Chi chìa điện thoại ra trước mặt tôi, tôi cũng nhìn lom lom vào màn hình bé xíu, mở to mắt ra ngẩn. Sao tên này....

- Tao thấy bản mặt này quen quen....
- quen á? Mày thấy ở đâu? – Chi hỏi dồn dập khi tôi đang xoa cằm ra chiều suy ngẫm
- Không nhớ rõ, hình như có gặp ở...
- ở đâu?
- Trong siêu thị! – Tôi vỗ tay cái đập, reo lên
- Mày đúng là dở người! – Chi đánh 1 phát vào đầu tôi, không thương tiếc – Không siêu thị thì ở đâu? Tao chỉ cho mày còn gì nữa!
- kHông không! Cái đấy không tính! Nhớ cái thằng tao kể làm rơi đồ của tao khi đi mua đồ không?
- Ồ, nhớ, mày đang nghiêng nó như thế ai không nhớ
- Chính hắn đó!

- thật hay giả thế?

Chi quay sang nhìn tôi nghi ngờ

- Thật sữa tươi vinamilk! Trang phục cũng giống như khi mà chỉ cho tao!

- Không thể! Nói như mà người đẹp trai chói lóa thế mà xấu tính dữ vậy à?

- Đời mà, càng đẹp trai càng đều!

Chi vẫn mộ mực cho rằng tôi nhìn nhầm người, nhất quyết bảo vệ cho “mỹ nam” của nó. Đến bất lực vì cái tính thích ngắm trai đẹp của Chi (và của tôi ^_ ^)

- Không tin hả? Rồi mà xem, tao nói không có sai đâu!

- Phải chi được gặp lại

- Sẽ! học trường mình!

- sao mà biết?

- Tao thấy trên tay hần co huy hiệu câu lạc bộ công nghệ thông tin ITPJ của trường mình mà! – tôi khẳng định chắc chắn. Khi đầu khẩu với hần tôi đã lia từ đầu tới chân tìm gốc gác để sau này tính sổ

- Hurayyyyyyyy! Tuyệt!!!!!!!!!!

- Choang!!!!!!!!!!!!!!

Tôi cùng Chi giật mình nhìn ra cửa sổ. Trước mặt chúng tôi đã không còn là cánh cửa sổ đẹp đẽ, mặt kính trong suốt cho phép nhìn rõ mọi vật bên ngoài sống động như thật nữa mà... là thật luôn. Dưới đất, những mảnh kính bị vỡ trải đầy từ cửa đến... chân giường. Tôi quay sang nói Chi sửng sốt

- sao mà không nói cho tao biết tiếng hét của mà có tần số ngang tiếng sóng siêu âm???

- Tao đâu có biết? – Chi cũng ngỡ ngàng quay qua tôi, sau đó hai đứa quay lại nhìn ngắm cánh cửa, quả bóng lăn tròn chậm dần đều dừng chân lại dưới... gầm bàn.

Tôi phi như bay ra cửa sổ, nhìn xuống sân, 3 tên quỷ đang thi nhau chạy trốn

- DUY!!!!!!!!!! ĐỨNG LẠI NGAY CHO TÔI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

19. Chương 19

Mới chỉ 3 ngày thôi tôi cảm giác như mình bị già đi cả chục tuổi cũng chẳng chơi, ở nhà không đã đành, đằng này tư đứng vác giặc về nhà hoành hành, đúng là không ai ngu bằng mình mà.

Hết Duy chọc phá con Ki khiến cho nó rượt khắp nhà, phá tan hoang vườn tược, rồi đến Hoàng với Hải tranh nhau cầu xé bé Thổ đáng yêu làm mồi cho Ki, rồi anh Bảo thì suốt ngày đòi chế biến món ăn mới cho khách thưởng lãm nhưng hậu quả là không biết bao nhiêu xoong nồi, lại những trận oánh nhau bầm dập của 3 anh em nhà “Quỷ”. sau đó để hậu quả lại cho 2 hồng chính cánh trong nhà dọn dẹp.....

Để liệt kê ra có khi đến hết tết thiên đường!!!!

Cũng may chuỗi ngày tháng ấy đã kết thúc, hôm nay cả bọn lại trở về trường để chuẩn bị bước vào kỳ thi.

Anh Bảo từ sáng sớm đã phi xe ra khỏi nhà, đến trường để chuẩn bị đề thi cũng như nhận lịch coi thi của trường, dặn đi dặn lại 5 đứa chiều đi xe cẩn thận, đi đến nơi về đến chốn, đúng giờ hay không không cần biết.

Tôi với Chi đưa thì ngồi ôm Thổ sưởi nắng, đứa ngồi chải lông, trang điểm cho Ki. Yên bình.....

- Hây ya!!!!!!!!!! Đứng lại!!!!!!

Hủy, hủy ngay lập tức không gian và cái từ lơ dại nói ra vừa nãy. sao yên bình nổi chứ! >_<

Tôi ngán ngẩm nhìn cảnh tượng đã nhàn mất mấy ngày qua, Duy lại đang đuổi đánh Hoàng cướp cái đĩa phim, Hải tranh thủ làm ngư ông đắc lợi, ngồi chễm chệ hưởng thụ. Haizzzzzzzzzz!!!!

- Nhưng! – Chi đạp bay Duy trở lại vị trí cũ, Giật trên tay Hoàng cái đĩa, lia ánh mắt điện xẹt
- Chị à, anh ấy...bắt nạt em oe oe oe!!!!!! – Hoàng bắt đầu giở chiêu ăn vạ lần thứ N
- Chi, nó dám hỗn hào với tôi!!!!!!!! – không hề kém cạnh Duy nghênh chiến từ xa
- Hôm qua anh đã nói hôm nay sẽ nhường em chọn phim xem lần cuối cơ mà!
- Hứa bao giờ, đứa nào làm chứng?
- Hải!!!!!!!!!!
- Don't care – Hải buông 1 câu ngắn gọn, vừa bóc bím bím nhai rau rầu vừ không rời màn hình
- Đấy!!!! Đừng có đổ oan cho người không lương thiện, anh mày đâu có hứa như thế hả??
- Anh điều vừa thôi, thấy em nhỏ bắt nạt à?
- Mày thì nhỏ với ai? To xác hơn cả anh còn không nhéo như con gái thế à?
- Thì sao chứ? ai bảo anh dám lừa em!
- anh lừa mày khi nào? ai làm chứng?
- Hải!!!!

-#^*^\$(*()*#@*)(^\$

tôi chỉ biết quay qua Chi nhăn mặt khổ sở, 2 người này đã cãi nhau thì connít cũng phải ngả mũ chào cả dăm, không ai can được

- Mày đi chợ đi, tao vào chuẩn bị đồ chiều mình đi! – Chi không quan tâm chuyện thế sự, quay qua nói với tôi
- Mày để tao đi một mình á? Never!!!!
- Đi hết để mấy người này phá nhà mày ra nhá! Tao không chịu trách nhiệm!
- hIc, nhưng tao lười đi 1 mình lắm ý, kêu Duy đi!
- Có mà gọi được tên đấy! Gọi Hải đi!
- hải á? mày mơ à? còn lâu nó mới nhận lời đi với tao, mở mồm ra nó chém đẹp thì có!
- Để tao!

Chi đứng dậy đi lại gần Hải, cúi người thì thầm to nhỏ gì đó. Tôi chỉ biết nhìn theo, có cần thì đến mức ấy không chứ, Tôi hậm hực nhéo tai con Kikhiến nó giật mình tỉnh giấc, nhìn tôi oan ức.

- Được rồi đó, đi đi!!
- Mày nói sao hay quá vậy? chỉ tao với – Tôi trầm trồ
- Lẳng nhăng, đi mau đi!!!

Chi đá bay tôi ra ngoài, nói Hải đang đứng chờ sẵn tại cái xe đạp. Tôi ôm Thỏ lững thững đi ra

- Đi xe đạp?
- Nhìn không phân biệt được xe đạp hay xe máy à?
-*cứng họng* (biết ngay mà, biết ngay mà, với người khác thì lễ phép, với mình thì.....grừ.....)
- Ôm theo con mèo làm gì?

- Gửi Bác hàng xóm, mai đi rồi!

- Còn Ki?

- Nó tự trông nhà được! (O_O chó biết tự trông nhà)

-Lên xe đi!

Đấy, bảo sao không ưà nhau, nói chuyện nhất gừng vì phạm hết quy tắc chủ – vị của Tiếng Việt thế kia thì ai mà nói lâu cho nổi >_<

Tôi gửi nhờ bác Vân trông chừng con Thỏ, xong lại leo lên xe để Hải đưa ra supermarket.

- Này!!

- Gì?

- Mèo mà sao lại đặt tên là Thỏ?

- Thích thế, nó từ ngày mới sinh đã biến dị, đuôi vừa ngắn vừa tròn như Thỏ nên gọi là thỏ thôi

- Suy nghĩ kỹ cục!

- Thì làm sao?

-.....

Sau đó lại chuỗi im lặng. Đến siêu thị cũng ai biết đường người ấy, tôi đi mua đồ, Hải đẩy xe theo sau, tôi cứ mua theo ý mình, Hải cũng cứ đẩy xe, không cần biết tôi mua gì, mua bao nhiêu

Mua xong lại tiếp tục im lặng ra về. Cứ ở gần Hải tôi lại chiêm nghiệm chân lý “im lặng là vàng”. Nếu im lặng tính ra tiền thật thì tôi giàu to rồi.

Xe lăn bon bon trên đường, Tôi vẫn lơ đãng ngắm xung quanh. Xe chậm chậm đi, rồi bỗng dừng lao cái vút, tôi giật mình, suýt ngã ra phía sau. Hóa ra đang đi xuống dốc, nhưng sao...cái tốc độ.....

- Này, chậm lại đi!!!!

-.....

- Tôi nói đi chậm lại mà, dốc này đâu có thấp hả?

-.....

- Này!!!!!!

- Im lặng đi, xe đứt phanh rồi!!!

Hải đành giọng nói, tôi lạnh toát cả sống lưng, đứt phanh á? Thôi rồi, xe đi hai người, lại chở theo cả núi đồ, đứt phanh lao đi phùng phùng trên con dốc dựng đứng 20%, dài 1km thế này.....

Tôi chỉ còn biết nhắm tịt mắt, nghe gió rít bên tai càng ngày càng nhanh, bàn tay bắt giắc ôm chặt lấy Hải, chỉ biết cầu nguyện cho tai qua nạn khỏi tôi sẽ mua cả ban thờ trong KTX. Hải vẫn nhìn chăm chăm phía trước tay bóp phanh hết cỡ, biết là không ăn thua nhưng phản xạ vẫn phải dùng đến.

từng giây trôi qua, chiếc xe cứ thế lao đi, mang theo những căng thẳng càng ngày càng lớn dần trong hai chúng tôi. Đường vắng (may thay) nhưng giờ chỉ cần đến ngã tư trước mặt có xe lao đến là coi như xong.

xe vẫn lao đi vun vút, tôi dần dần mất đi hẳn khái niệm, tai cứ ù ù, không còn nghe thấy cái gì, mãi đến khi gió bắt đầu dần chậm lại, tai nghe được rõ hơn, tôi mới nghe thấy tiếng Hải vang lên

- Không sao rồi!!!!!! May không có người!

Tôi từ từ mở mắt, chiếc xe đã lấy lại vận tốc bình thường, à không nhanh hơn bình thường tí xít, Hải lại chẳng cần tốn công đạp xe vẫn cứ băng băng.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, các cơ cũng giãn ra, tựa như vừa trải qua 1 cuộc phiêu lưu, đầu vô lực dựa hẳn vào lưng Hải

- Bà chị..... – Hải lừng chừng lên tiếng
- Hửm?
- Bỏ tay ra khỏi người tôi được rồi!
- hả????

Tôi ngó người trước câu nói của Hải, chả hiểu cái gì. sau đó....cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng dần, tay lúng túng buông ra. Nãy giờ tôi không hề hay biết mình ôm Hải chặt cứng, Ngượng chết đi mất, kiểu gì cũng bị trêu đến hết kiếp T_____T

Nhưng trái với tưởng tượng của tôi, Hải im lặng suốt quãng đường về nhà.

Về đến cổng, vẫn nghe văng ra ngoài tiếng chí chöhe, không biết của ai với ai, Tôi nhảy xuống xe, mặt vẫn chưa hết nóng, lúng túng nhìn Hải 1 khắc sau đó cogiò chạy vào nhà, không thèm lấy đồ vẫn để ở giỏ xe.

Nếu khi ấy, tôi dừng lại, chắc sẽ thấy....Hải nở 1 nụ cười nhẹ!!!!!!! (tác giả thấy nên nói cho độc giả hay, cứ để nhân vật thấy á, còn lâu nhá.

20. Chương 20

Sau cái sự cố đầy kinh dị ấy, tôi không gặp Hải, cũng như mấy người còn lại trừ Chi vì bị cuốn vào những ngày thi cử đầy mệt mỏi, chán ngán.

Ngày cuối cùng, buông bút khỏi giấy, đưa cho lớp trưởng thu bài, tôi đứng dậy hô vang

- Sống rồi, hu raaaaaaaa!!!!
- Mày thần kinh thì ra chỗ khác bùng phát đi, chết ngượng vì mày mất!!!!

Chi bực mình kéo tay tôi ngồi xuống trong cái nhìn đầy ý nghĩa của cả lớp, nhưng cũng chỉ được 3s, sau đó.....

- xong rồi, sướng quá đi!!!!

Cả lớp nhảy nhót tung bùng, hò reo đầy phấtn khích. Tôi lia mắt qua Chi

- Mày vừa nói ai bị thần kinh???
- hê hê, không có gì, tao nói.....mày mừng sớm quá, mừng cùng cả lớp cho đoàn kết chứ lỵ hê hê
- Mày chỉ được cái giỏi bao biện!!!!
- Thế mày thi qua chứ?
- Ai biết, có biết trước điểm đâu!
- Thế dục ý???
- Há???????

-.....

-.....

-.....

- Tao bị ông béo trù rồi mày ôi oa oa oa!!!

Tôi ngồi xuống lay lay vai Chi, kêu gào khóc như mưa nhưng chả giọt nào chảy ra khỏi mắt. Chi chỉ lườm tôi 1 cái dài cả cây số, sau đó điềm nhiên ngồi nghe tôi kể khổ

- Rõ ràng là tao đã nhảy được đến vạch 7 điểm, thế mà ông ấy dám cho tao có 6 điểm. Tao thắc mắc thì ông kêu tôi thấy em nhảy ở vạch 6 điểm. Mà coi, chả nhẽ tao lại đứng đấy cãi tay đôi với ông ấy??? Thằng Mạnh nó cũng cãi lại bị ông ấy trừ hẳn 2 điểm, trượt luôn. Tao không dám noi gương nó, nhưng mà.....Mày không nghe hả con kia???

Tôi vừa ngẩng mặt lên thì thấy Chi đang ngồi cắn hạt bí, chân rung rung, nhàn nhai rõ rệt

- Tao vẫn nghe!

- Thái độ thế à?

- Tao nghe mày nói được rồi, biết thái độ gì?

- Cũng phải bênh tao với chứ, rõ ràng tao bị oan!

- Mày nói 1 tràng thế ai chen vào được mà bênh với không hả?

- Mày....thật sai lầm khi làm bạn với mày!!!

- Hai người! Đừng cãi nhau!!

Đang nói tôi bị 1 cái màu vàng chói lọi đập ngay vào mắt, Hắt đồng rơm ấy ra, tôi khinh khi hỏi:

- Đến đây làm gì thế?

- Em thăm xem hai chị làm bài được không mà, sao lạnh lùng thế?

- Bỏ ngay cái kiểu nhảy vào họng người ta ngồi đi nghe chứ, hóng hớt mãi!!!!

- Em có hóng gì đâu, mới vào cửa đã nghe thấy thế mà, đúng không Hải?

Hoàng quay qua đằng sau lôi kéo viện binh, tôi cũng hướng ánh mắt về phía cửa, Hải cùng Duy đang đứng “bán dáng” ngoài cửa lớp.

- Đứng đó ách tắc giao thông lắm đấy, vào thì vào luôn đi! – Chi ra lệnh cho 2 “người mẫu tự phong”

- Làm tốt cả chứ?

- Tốt, tôi là ai ông còn phải hỏi hơ hơ!

- Thế cơ! Thế ai là người vừa giãy nảy với điểm thể dục ý nhỉ????

Duy cười đều cẳng quay qua 2 quý sinh đôi háy mắt đầy ẩn ý

- Thế mà bảo không hóng hớt à? – Tôi nhảy dựng lên lấy vở đập vào người Hoàng trừng trị

- Oái, đâu có, đi ngoài hành lang đến cửa lớp thì nghe thấy thôi mà!

- Giọng bà chi to còn hơn sư tử gầm, ai không nghe thấy không phải người!

- Cậu.....

Hải luôn tìm cách chặn họng tôi mọi lúc mọi nơi. tôi không hiểu kiếp trước có thù oán gì với Hải không nữa!!!!!!

- Này, về nhà em chơi nhá!

- hửm?

- về nhà em, hôm trước em về nhà chị rồi!

- Định kéo đám giặc này về nhà mình á?

- Cậu bảo ai giặc? hôm trước ai về nhà tôi quậy tung cả nhà lên hả?

- không phải tôi, anh Duy với Hoàng!

- thì làm sao? cũng có cậu. tôi sẽ đi hà cậu cho cậu xem, hứ!

- Thử xem, hừ!

Tôi với Hải hếch mặt về hai hướng khác nhau, để 3 người trung gian trở mặt nhìn.

- nhất trí thế nhá! Mai mọi người đứng chờ ở cổng ký túc, cùng về nhà em nhá!

- được rồi, biết thế!

Chi phẩy tay đuổi ruồi, quay qua cùng tôi tiếp tục sự nghiệp ăn vặt.

Sáng hôm sau, tôi đứng chờ cùng Chi dưới KTX, đi qua đi lại, vẫn chưa thấy tông tích ai

- Có khi nào mình bị chơi khăm không ta?

- Mà chơi khăm người khác nhiều giờ sợ bị trả thù à?

- Mà chỉ đổ oan cho người tốt! Tao chơi khăm ai nào?

- Khiếp, nai hả? Chả nhẽ những năm cấp 3 mà để yên cho Duy chắc, còn Hải nhướn với mèo với mày, mày cũng để yên hử? tao lạ gì tính mày, có thù ắt trả!

- Hey nhìn phía kia đi!!!!

- Không phải đánh bài lãng!

- Không, tao lảng đâu, hoàng tử của mày kìa!

- Hoàng tử nào của tao, ngộ truyện cổ tích à?

- Bực với mày quá! Có ý tốt nhắc nhở mà thế à, nhìn qua bên kia!!!

Tôi nạt nộ quát ầm lên khiến Chi giật mình nhìn theo hướng tôi chỉ, nhưng vãn trường vắng bóng người, độ vang dội tối đa nên cái giọng oanh vàng của tôi cũng thu hút người bên kia nhìn sang.

Chi rối rít quay người lại nhìn tôi

- Ối, sao mày không nói sớm!

- Tao nói từ nãy giờ! Xì

- Trời ơi, ảnh đang nhìn mình kìa!

- Lại gần bắt chuyện đi, cơ hội tốt đấy!

- Nhưng, tao.....

- Mày rụt rè từ khi nào thế? năm nhất mày còn dám tỏ tình với anh Bảo cơ mà!

Nhắc mới nhớ năm đầu tiên vào học, Chi mới quen tôi đã rủ rê đi tía trai đẹp, tía thế nào trúng ngay anh trai tôi. Đẹp trai, trẻ trung, mới ra trường đã được mời làm giảng viên tại trường nên vô hình chung trở thành nam châm với tất cả sinh viên nữ. Chi cũng vậy, hùng hổ đi tỏ tình rồi sau đó bị anh Bảo “vùi vào dập liều” liền trong 1 tháng vì cái tội không lo học chỉ chăm chăm lo tìm hàng thầy giáo trẻ.

Sau này biết được đó là anh tôi thì quay sang trù dập tôi 1 tuần bắt ngày nào cũng phải mua đồ ăn về....cúng!

Mãi tưởng tượng về thờ đã qua, tôi không để ý Chi đang mở tròn mắt càng ngày càng lớn, lay tay tôi đến độ muốn rụng

- Mày bị cái gì thế?

Chi không đáp, chỉ đưa mắt ra hiệu cho tôi. Tôi tò mò quay mặt lại, cái tên hoàng tử của Chi đã đứng sau lưng tôi tự bao giờ

- Lại gặp nhau rồi!!!!!!!!!!!!!!

21. Chương 21

p/s: Chuyển ngôi sang Chi

- Mới bị điện giật à?

Câu nói hùng hồn của Hân vang lên giữa khung cảnh tĩnh mịch, vừa mang sức bật, vừa có khả năng đả thương, uy lực lại vô cùng lớn dù nhỏ chỉ nói khá...nhẹ nhàng, như đang thương cảm cho “hoàng tử của lòng tôi”

Tôi chỉ biết quay sang tròn mắt nhìn Hân, vẻ mặt không tin nổi. Ừ thì đồng ý là.....hotboy hôm nay chơi kiểu tóc không nghĩ là điện giật thì cũng là “anh mới chạy xe về hả?”. Tôi đành chờ ngượng khi vẻ mặt của “chàng” đã chuyển sang tím tái

- Mày nói linh tinh cái gì thế hả?

- Tao nói sự thật hiển nhiên, sự thật mắt lòng, sự thật phải chấp nhận chonhững ai cứ nghĩ mình đẹp dễ lắm. Nói dối khiến người ta tệ hơn thì mình mang tội đấy mày ạ!

Hân xoắn tròng nói với tôi, coi như anh chàng kia là khi không. Tôi phải nhìn người đến đỏ mặt vì không thể thô lỗ đến vậy trước mặt thần tượng

- Nhỏ kia? nói xong chưa? – “Chàng” tức giận hét lớn.

Tôi thêm mở lớn con mắt khi được kiểm chứng lời Hân nói trước đây, càng mở lớn hơn nữa khi Hân đáp trả

- Dĩ nhiên là chưa? Định đứng nghe tiếp hay lại chặn họng tôi, nếu định chặn lại thì nói hết đi, tôi nhường lời lại cho!

- Cô.....đồ không phải con gái!

- Ô, hóa ra mắt tên này có vấn đề mày ơi (lại quay sang tôi), nhìn thế này mà nghĩ mình là con trai, hỏi thêm tí nữa khéo hẳn nhận mình là con gái cũng nên há há!!!!

- Thôi mày, nói hơi quá đấy! – Tôi huých nhẹ tay Hân, rồi quay sang “chàng” lớn lên nói chuyện – anh thông cảm, tính bạn em nó thế, nói vậy thôi chứ không có xấu tính gì đâu!!

- Xấu tính hay không tôi tự mình nhận ra rồi, bạn bè cũng như nhau cả!

Đến lúc này thì bản tính thật sự trỗi dậy, tôi không thể tin nổi lời vừa nghe. Muốn động đến tôi, tu thêm vạ kiếp đi

- Ô, hóa ra anh cũng tinh mắt hen, cứ tưởng là ngu si đần độn tứ chi phát triển chứ! Đúng là người nhỏ nhen nhìn cái gì cũng nhỏ đi, bảo sao.....

- Bảo sao cái gì?????

- Nhìn cái gì cũng bé đi theo mình!

- Mày, bình tĩnh nào, nói thế tổn thương bạn ấy, ai cấp cứu cho, mình không phải bác sĩ – Hân nhẹ nhàng khuyên bảo mà tôi biết thừa trong bụng nó đang cười thầm. Tôi lạ gì tính nó

- ừ ha, mày không nói tao quên, cái bệnh sĩ ý, chưa có thuốc chữa, dù mình muốn điều trị bằng tâm lý cho người ta hết sĩ thì vẫn...không thể áp dụng lên người không có não, ha!

- ừ chính xác, sau này mày chuyển ngành bác sĩ phân tích tâm lý bệnh nhân trốn trại đi! Có triển vọng!

- Thật á? thế mày qua làm chuyên gia phân tích tâm lý bệnh nhân rối loạn cảm xúc nhá!!!

Hai đứa tôi thì nhau chém gió toi bồi, không cần biết bên cạnh đang là tảng băng hay núi lửa. kệ hết, Đụng đến 2 đứa, chỉ có nhục như con trùng trọc.

- Hai người.....

- Chị Hân! Chị Chi, đi thôi!

Giọng nói lãnh lút của HOàng vang lên chặn đưng lời tên họ Sĩ ấy, Tôi cùngHân hớn hớn tung tăng chạy thẳng về phía 3 chàng ngư lâm đang chờ, không tống thêm lời nào cho tên kia nữa.

- Trần Duy, gọi ông đi đá bóng mà đứng đây làm gì?

1 tên con trai lại gần anh chàng họ Sĩ, à quên, có tên tuổi không gọi, tộinhân vật quá (đến tận chương này ới lòi ra cái tên ^^)

- Argh! Tao đang tức điên lên đây!

- Vì hai đứa kia?

- sao mà....

- Tao đứng nhìn này giờ mà!

- Hừ, thấy mà không ra tiếp ứng cho tao, bạn bè thế à?

- Tao định xem Duy giỏi giang, hoàng tử trong mộng của nữ sinh toàn trường sẽ làm gì há há! Nhưng xem ra có ngoại lệ với vẻ ngoài của mày rồi!

- Mày còn nói nữa tao đồ sát!

- Muốn trả thù chứ?

- Mày có ý kiến gì?

đáp lại hắn là 1 điệu cười đầy đều giả của tên bạn!

Lia ống quay camera, đi tìm lũ quỷ của chúng ta, đang cười như nắc nẻ trên xe. Sau 1 hồi tường thuật trực tiếp vụ việc vừa rồi, cả ọn chỉ biết ôm bụng cười

- CHị hai bà, có chút xích mích ai lại đi hạ hết phẩm giá người ta như thế chứ!

- Ai biểu hắn dám nói chúng tôi không ra gì, tưởng mình hay lắm, hừ!

- Chứ không phải ban đầu 2 người cũng bị vẻ ngoài của hắn lôi cuốn à? mê trai còn đòi cao!

- Này, cậu nói đủ chưa? Mê trai thì sao, sở thích của tụi tôi lành mạnh, không như cậu, suốt ngày em này em nọ!

- Là do tôi có sức hút, chứ không đeo bám người khác như bà chị!

- Cậu....!

- ý gì thế Hải? định nói cả chị hả em?

- Không, em không nói chị hé hé!

Hải quay qua tôi cười nịnh nọt để đỡ đạn từ mắt tôi bắn ra tăng tăng. Sau 1 hồi lườm nguýt, tôi mới dứt rút kính nghiệm

- Đứa nào đẹp trai đều là thằng đều!

- Chính xác! – Hân ùa theo ủng hộ

- này!!!! – 3 cái giọng của các mỹ nam đồng thanh

- an tâm, mấy người không phải đều! – Hân “chuyên bóng”

- HIhi, trường hợp ngoại lệ đúng không chị? – Hoàng hớn hử

- Vì mấy người đều không thuộc diện đẹp trai! – Tôi “ghi bàn quyết định”

Duy chỉ biết vỗ vai Hoàng an ủi khi mừng hụt, đang ôm mặt tức tưởi

- Hey, tao có ý này, trả thù hắn! – Hân mắt sáng choang như đèn pha ô tô, nhìn sang tôi, chớp chớp

- mà tính làm gì? – Tôi dò hỏi, cứ khi nào trưng ra bộ mặt này, Hân lại có sáng kiến tai hại

- Mình cùng trả thù hần!

- Biết rồi, định làm gì?

3 tên con trai cũng quay đầu lại hóng hớt, mấy cái đầu quý chụm lại như đang bàn chuyện chiến lược

- Chúng mình tìm cách tán đổ hần!

Ở góc sân trường, hai tên con trai khác cũng đang rì rầm chuyện bí mật

- Mày phải tán bằng được 1 trong hai em đấy!

- Rồi sao?

.....

- Rồi sau đó mày đá veo thằng ấy vào thùng rác

.....

- Làm như thế con nhỏ ấy sẽ phải đau khổ

.....

- và sẽ phải quỳ xuống chân mình cầu xin quay trở lại

.....

- Khi ấy mày cứ hiên ngang mà bước

.....

- Khi ấy thì mày sẽ bố thí hần cho 1 người đang mơ tưởng đến hần, trường mình không hiểu gái mê trai há há!

- DUYỆT!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng đồng thanh vang lên ở hai nơi, 2 địa điểm, nhưng cùng đồng lòng nhất trí

Hai kế hoạch, hai điệu cười khả ố vang lên. Mở đầu cho chiến dịch.....hai chiều không biết kết quả.

22. Chương 22

Sau 2 tiếng đồng hồ di chuyển, chiếc xe cũng đỗ xích lại trước 1 căn nhà khang trang, lung linh huyền ảo dưới ánh mặt trời. Bể bơi mini (nhưng kích thước khổng lồ mini tí nào) hiện lên đầy sức hút, càng tôn thêm sự tự nhiên, hòa hợp vào đất trời. căn nhà cũng chẳng đến nổi to lắm, chỉ có 3 tầng nhà, rộng đến 2 căn nhà bình thường ghép vào nhau thôi.

Cả đám dừng xe, cứ ố á liên tục, cổ mỗi nhừ vì ngẩng cao quá đà. Tòai chỉ biết mắt tròn mắt dẹt. Về nhà Hân rồi nhưng giờ mới thấy, nhà Hân cũng chỉ là...thiểu số so với nhà 2 nhóc quý kia. Cúi đầu quay vào xe gọi 2 tên vẫn đang say giấc nồng, tôi lại quay ra ngoài tranh thủ để Hoàng lôi đi vòng quanh nhà thăm thú.

Hân mệt mỏi mở mắt dậy sau chuyến hành trình dài, cổ mỗi nhừ vì nghiêng 1 bên, nhờ ké vai của Duy do bệnh say xe kinh niên, chẳng thèm gửi lời cảm ơn sâu sắc đến thằng bạn đã cho nó mượn vai, nó bước ra ngoài, hít thở bầu không khí trong lành không mùi xăng dầu, sau đó cũng há hốc mồm ngạc nhiên. Tôi nhìn mặt Hân ngơ ngơ đơ đơ mà phải phì cười

- Mày ngậm miệng vào, cả gia đình nhà ruồi vào đấy trú ẩn hết rồi đấy!

- To quá mày ơi, gấp đôi nhà tao ý! Nhà đâu giàu quá thế đáng!

Hân vẫn mãi mê trầm trồ, không thèm để ý đến lời kích động của tôi

- Tuyệt quá đi, kiểu này tao phải có cả album ảnh ở mọi góc ngách ý!
- Ai cho chụp mà đòi? – Hải vừa khuôn hàng lý của 2 đứa, vừa làu bàu
- Cầm có ý kiến, lần trước ai đến nhà tôi cũng xoay xoay suốt ý nhỉ?
- Là Hoàng chứ đâu phải tôi. Gặp nhau suốt còn không phân biệt nổi à?
- Hoàng chuyển tóc vàng thành tóc đỏ khi nào vậy cà???? Lạ quá hen?

Hai đứa lại tranh thủ đầu khẩu mọi lúc mọi nơi. Tôi cũng chả hiểu sao Hân với Hải xung khắc đến vậy. Nhưng hôm nào không thấy tiếng cãi nhau ý lại thấy buồn buồn như con chùn chùn mới lạ chứ!

Sau 1 tiếng sắp xếp hành lý nghỉ ngơi xơi nước hoa quả. Hân kéo tay tôi, xách máy ảnh đi “săn hình”. Kiểu gì cũng bắt tôi chụp. Y như rằng, thấy chỗ nào hay Hân lại vút máy sang cho tôi, làm đủ trò, bắt tôi chụp hàng trăm tấm mới chịu thôi

Đến khi Hoàng gọi hai đứa vào bắt đầu đi...du ngoạn, Hân mới buông tha.

- Đi đâu thế?
- Đi chợ – Duy trả lời thay chủ nhà
- Đi chợ mà kêu đi chơi hả?
- Kết hợp cả hai luôn mà!
- Chủ nhà đãi khách đi! – Tôi nằm soài ra thảm, lăn lộn lung tung. Hân cũng được thể...lăn theo
- Được rồi! Đi Hai!!!! – Hải lớn tiếng gọi

Cả lũ được thể quay ngoắt lại nhìn thấy 1 dì...cũng trẻ trẻ, mà cũng hơi...dừ dừ chạy lại.

- Dì đi chợ nấu cơm giúp tụi con nha, nhớ nấu nhiều, ở đây có mấy con heo lèn! – hải ra vẻ nhắc nhở cẩn thận nhưng mắt liếc nhìn hai đứa tôi gian xảo
- Vâng, cậu chủ!!
- Khoan! – Hân lên tiếng
- Gì???
- Tôi có bảo cậu nói người giúp việc nấu hả?
- Không!
- Thế thì sao sai cô ấy?
- Đó là việc của cô ấy!
- No no – tôi chen ngang – lần trước Hân cũng tự tay nấu nướng, lần này, hai anh em cũng làm thể đi!
- Đúng đúng, chỉ mày hiểu tao hohoho!
- Nhưng...em không biết nấu – Hoàng ngập ngừng, hai tay vịn vẹo khổ sở
- Không sao! có cao thủ ở đây, hai chú không phải xoắn há há – Duy đột ngột đứng dậy, chống hông ra oai
- Đi chợ đi, về nhà anh sẽ trở tài!
- Thật anh nhá? – Hoàng mắt sáng như đèn cao áp, ngược nhìn Duy đầy hăm dọa
- Thật chứ ai đùa!
- Thế mua gì anh?
- Mua gì cũng được, thích ăn gì mua cái đó đi! Mỗi thứ 1 ít

- Ok. Hải đi thôi!

- Tự nguyện thì đi 1 mình, sao kêu em? – Hải cự nự

- Hay nhỉ? mình anh sao quyết, đi thôi!

KHông nói không rằng, Hoàng lôi Hải đi một cách thô bạo, bỏ ngoài tai lời hiếc móc của Hải. Chờ hai đứa đi khuất, tôi mới quay ra hỏi Duy

- Ông biết nấu ăn từ khi nào thế?

- Chuyện tôi là ai chứ? dĩ nhiên là biết!

- Sao tết vừa rồi đến nhà ông chơi ông kêu nấu cơm cũng không biết nấu? – Hân hồn nhiên hỏi

- Ai nói thế? – Duy giật mình, giấy nãy – tôi lười nên không muốn trở tào hồ!

- Thật không? – Tôi từ mắt hỏi

- Thật...thật mà! – Duy nuốt nước bọt đánh ực, nhìn hai đứa sợ hãi

- Tôi là tôi đói lắm rồi nhớ, không có gì cho tôi ăn thì ông cứ lo giữ cái thân đi!

Hân tuyên ngôn rồi lại tranh thủ kéo tôi đi....khám phá phòng hai đứa nhỏ, để lại Duy ngồi toát mồ hôi lạnh, vội vã cầm điện thoại bấm bấm liên hồi (traGoogle ^^)

1 tiếng

2 tiếng

2 tiếng cộng thêm 30 phút

Tôi lò dò xuống nhà cùng Hân, tay ôm đồm cả đồng truyện Conan Hân lòng được ở phòng Hoàng, rồi cả lũ truyện Naruto cướp ở phòng Hải, cười sung sướng chuẩn bị chiến đấu hết đêm nay.

- Ủa? chưa nấu cơm hả? – Tôi thả phịch đồng châu báu xuống sàn nhà, mặc cho Hân tí tởn giải quyết từng quyển một

- Đã đi chợ về đâu mà nấu! – Duy ngáp rồi vãi cái, tay chuyển kênh tivi liệng tới

- Ặc, 2 tiếng đồng hồ chưa đi chợ về? Tụi nó đi đâu thế? I-rắc hả?

- Biết chết liền!

Vừa nhắc đã thấy xon xao ngoài cửa, Hoàng hăm hở bước vào, hai tay hai súng, quên, hai tay hai túi, to như bao tải

- Em đã về!!!!!!!!!!!!!!

- Định khuân cả chợ hay sao đi lâu vậy?

- Anh Duy nói mua mỗi thứ 1 ít nên cái gì em cũng bốc 1 ít hehe!! – Hoàng hồn nhiên khoe chiến tích, tôi tặng cho Duy cái lườm cháy khét lẹt mặt mũi

- Ờ, mời Duy đại ca vào nấu!

- Để đó tôi, mang hết vào bếp đi Hoàng, Hải!

Rồng rắn nhau kéo vào, tôi thanh thoi ngồi kế thừa cái tivi của Duy, gác chân lên bàn, tay phe phẩy quạt nan, haizzzzzzz, cuộc sống.....

- CHOANG!!!!!!

Tiếng động trong bếp khiến tôi giật mình, quay qua nhìn Hân, chớp chớp. Ngay lập tức hai đứa phi thân vào nhà, hét lên thất thanh

- ỒI TRỜI ƠI!!!!!!!!!!!!

-OH MY GOD!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

23. Chương 23

Từ trước tới nay người ta thường nói, công việc bếp núc thường được dành cho phái nữ. Trong khi phái nữ hào hạo rất rầm rộ về sự bất bình đẳng, thì cũng chả có ai dám đứng lên đòi đổi quyền lợi cho cánh đàn ông. Bởi vì sao? Một lý do đơn giản, mà cũng chả ai biết tại sao, muôn đời nó đã vậy rồi.

Và 1 minh chứng khác cho việc không nên đại đột đem dao làm bếp vào tay con trai, chỉ biết khoa môi múa mép.

Tại 1 gian bếp ẩm cúng, cực kỳ gọn gàng sạch đẹp trước đây, khung cảnh bây giờ đã hoàn toàn được lột xác. Phải miêu tả thế nào cho khúc bi hùng tráng này đây????

Sàn nhà bếp như được trải thảm từ đầu đến cuối bằng đủ những tán rau xanh mướt, còn nguyên sự tươi mới, điểm xuyết đâu đó là vài màu đỏ rực rỡ của những trái cà chua, trang trí xung quanh là vào cọng hành lá. An tọa trên chiếc thảm tuyệt đẹp ấy, 1 em cá chép to béo tung tăng vẫy vùng, tận hưởng những giây cuối cùng đến thiên đường.

3 thứ khác, có đủ chiều cao, đủ thông minh, đủ các bộ phận để tạo nên cái gọi là....con người thì đứng mỗi người 1 nơi, người ở góc bếp, người ở sàn nhà, người cầm xoong úp hắt lên đầu làm.....mũ giáp.

- Ai nói cho tôi biết, chuyện gì đang xảy ra????

Giọng nói đanh thép hùng hồn vang lên khiến những chiến sĩ bắt đầu run sợ

- Là....à, cái này....

- Cũng....không có gì to tát.....

- Chỉ là.....chuyện là như vậy.....thế đấy....mọi người đã biết....

Cái mồm nói chẳng ra nói này có lẽ sẽ chẳng bao giờ chấm dứt nếu không có....

- KHÔNG BIẾT NẤU THÌ RA NGOÀI HẾT CHO TÔI!!!! – tiếng hét lớn

Như mở cờ trong bụng, cả 3 người đi như chạy, chạy như tên lửa bắn ra ngoài, không quên dẫm đạp thêm hoàng hậu cá tội nghiệp vẫn đang vùng vẫy dưới sàn, để lại nhiệm vụ cho 2 đấng cao quý ở lại gần tò te vì....nản.

- Lần sau, mày đừng có để cho mấy người đẩy đụng vào bất cứ cái gì thuộc phạm vi bếp, biết chưa hả? – Tôi gần giọng nói với Hân

- Tao cũng chả có thiếu năng đến mức ấy đâu! Hừ, có lần sau nữa thì nói làm gì nữa? – Hân lăm bằm, tiến lại gần cái thớt bị cả con dao cầm thẳng vào mặt.

Nhân dân có câu tục ngữ, hay thành ngữ gì đó là “Giận cá chém thớt”, áp vào cảnh tượng bây giờ chỉ có đúng trở lên, Hân nắm lấy con dao rút mạnh....không lung lay, gờ chân lấy đà vào bàn bếp, rút mạnh...vẫn tro tro. Phải đến lần thứ 3 huy động hỗ trợ mới rút ra nổi.

Ấy đến khi ấy mới biết vai trò của người phụ nữ mới lớn lao làm sao, không có XX, sao XY có nổi cơm mà ăn, canh mà húp??

Lục đục thêm 1 tiếng đồng hồ, cả bọn mới có thể yên lành ăn cơm trong không khí sặc mùi thuốc súng....xịt.

1 ngày biến cố!!!!!!

Tiếng nhạc sập sinh vang lên khắp không gian, tạo cảm giác như vỡ tung trong lồng ngực, khắp nơi đều có bóng người nhảy múa điên cuồng, tựa như không còn biết trời đất, chỉ biết xoay trong âm thanh mà sống.

Tại 1 góc được gọi là im lặng trong cái ồn ào ấy, 2 người con trai khá men lỳ đang bàn chuyện cơ mật

- Sao? Mày xác định được đó là ai chưa? – 1 giọng nói trầm ấm nhưng mang theo ngữ khí nặng nề lên tiếng
- Còn phải hỏi sao? Dĩ nhiên là đã tìm ra rồi! – 1 giọng nói khác vang lên đáp lời
- Thế thì nhanh nói đi!
- Ở đây không tiện, ra chỗ khác!
- Có gì mà không tiện?

-Chuyện đại sự mày cứ coi thường,đi theo tao!

Không nói không rằng, hai bóng người lao vụt ra ngoài cửa, đi thẳng tới 1 tiệm cà phê yên tĩnh đối diện, khác hẳn với nơi 2 người vừa lao ra

- Mày định tấn công ai trong hai người?
- Dĩ nhiên phải là người tao không ưa rồi!
- Thế là cả hai à?
- Mày điên à?
- Tao có vẻ thấy mày không ưa cả hai cơ mà?
- Không, tao muốn trả thù con nhỏ đã chơi tao 3 vỏ đầu đốn kia!
- Tận 3 lần á? Thần thánh phương nào sa xuống đây vậy?
- Mày thích chết?
- Ấy, tao vẫn muốn sống lắm! Haha, không đùa nữa, đây, mày xem đi!

Sau đó, tên con trai gương mặt non choẹt tóc chào mào xanh lét đưa cho người bên cạnh, mái tóc rối bù, nâu sẫm xem 1 tập tư liệu (nói quá chứ chỉ có đúng 1 tờ há há)

tên; Trịnh Bảo Hân, tuổi 20, học lớp K4A2 khoa BVTV địa chỉ.....gia đình.....bạn bè.....các hoạt động khác.....sở thích: truyện tranh, hoạt hình, pororo, kem.....

Trầm ngâm đọc 1 thôi 1 hồi, Trần Duy lớn tiếng tuyên bố

- Kể từ ngày hôm nay tao sẽ cho con bé Hân Heo gì đấy biết thế nào là lễ độ vì đã đụng đến Trần Duy này há há há!
- Điệu cười khả ố vang lên, khiến cho tên ngồi bên cạnh rùng mình ớn lạnh
- Mày bình thường lại cho tao tao chưa muốn làm người nổi tiếng!
- Mày khỏi lo đi, tao sẽ trả thù này, kinh nghiệm không thiếu, mày cứ chờ đi!
- Thế độ 1 phen chứ! *cười đều*
- Độ cái gì?
- Thách mày trả thù trong vòng 1 tuần, hơn thì tao thắng!
- Mày định chơi với ai thế? Không biết tao là ai sao?
- Sao, dám không?
- Tội gì không, cứ chuẩn bị tiền thua độ tao đi, Hoàng Thiên “Lôi” haha!

Trần Duy cùng Hoàng Thiên cười 1 cách khoái trá, mờ ám chuẩn bị cho những kế hoạch cực tinh vi và xảo quyệt, chả anh chàng nào hay ở quây tiếp tân, 1 nụ cười cũng nhếch lên đầy thách thức! là ai. hồi sau sẽ rõ!!!!

24. Chương 24

Trở lại trường sau vài ngày được sống trong “nhung lụa”, nhưng đồng thời bị tra tấn về tinh thần, Hân cùng Chi chạy tung tăng về phòng, chả thèm dọn dẹp đồ đạc hay căn phòng bữa bãi bị bỏ trống vài ngày không có hơi người, chưa gì đã phải mỗi đứa 1 việc, Hân thì đến câu lạc bộ hộp gấp, còn Chi mãi mê chạy ngay đến đội bóng của khoa họp thi đấu.

Hân vừa khệnh khạng bước trên sân trường, ngắm nghía khắp nơi, nhìn hết người này người kia tay xách nách mang hành lý, gặp bạn bè tay bắt mặt mừng. Nghỉ có vài ngày sao ghê gớm vậy ta? Đến khi nghỉ hè chắc còn loạn nữa.

Vừa đến cửa phòng, Hân lại chạm mặt ngay “gương mặt thân quen” đã ngấm chán chê mấy ngày nghỉ, đến mức ngán ngẩm. Không chào nhau tiếng nào, cả hai ai đi đường nấy, vào phòng chào tổng thể các thành viên, rồi mỗi người ngồi 1 phía.

- Mọi người, nghỉ ngơi vui chứ? – Bảo cất tiếng chào mời

Thế nhưng, ngược lại với tinh thần hớn hở của trưởng nhóm, tất cả đều lộ dáng vẻ mệt mỏi, thậm chí còn căng thẳng

- Chơi đủ rồi thì....phải làm gì? – Bảo tiếp tục vòng vo

- Phải.....nghỉ ngơi ă! – Hân láu táu phát biểu hòng phá tan cái không khí này

- Chơi mệt nên phải nghỉ hả? – Bảo lườm nguyệt cô em gái

- Ô...hơ....vâng! – Hân ngập ngừng-

- Được, anh sẽ cho em nghỉ, trong 1 tuần không cần đến họp!

- Thật á? – Hân trố mắt, không tin lời ông anh vừa thốt ra, tất cả ánh mắt cũng đổ dồn về trung tâm

- Đúng, 1 tuần sau nộp cho anh tổng hợp những bức ảnh đoạt giải của câu lạc bộ trong các cuộc thi, thành tích cá nhân của mỗi người từ ngày thành lập đến nay, sau đó thì trình chiếu báo cáo lại cho toàn thể! OK?

Hân choáng. Nghỉ mà làm cả đồng việc như thế, đứa nào chịu nổi chứ. Trường thành lập hơn 50 năm, câu lạc bộ cũng ngót nghét tuổi thọ như thế, sao có thể tổng kết hết nổi!!!! Đúng là hành hạ. Chỉ vì lòng tốt muốn không khí vui vẻ mà trả giá quá lớn! Chưa thấy ai đại như mình, hân chỉ biết cúi mặt im lặng.

Nhờ nhiệm vụ bất khả thi đó của Hân, cả câu lạc bộ bắt đầu nghiêm túc, tập trung hẳn, không ai dám lơ là chảnh mắng, càng không ai để ý 1 con nhóc đang tự kỷ ở 1 góc phòng.

Tan họp, Hân lê xác trở về phòng, không còn biết thời gian là cái gì, chỉ biết đi mà không biết mình đi đâu.

- Bà cô!

Giọng nói trầm khàn vang lên đằng sau, Hân hơi ngoái lại nhìn

- Định đi đâu thế? – Hải hai tay đút túi quần, hờ hững hỏi thăm

- về ký túc xá! – Hân bắn câu trả lời theo bản năng được hỏi phải trả lời

- Mới chuyển phòng à?

- Đâu có!

- Sao đi về phía ký túc xá nam làm gì?

Đến khi ấy Hân mới bừng tỉnh, ngó dáo dác xung quanh, Đúng là cô đang dần tiến đến sảnh ký túc xá nam thật

- Không hề biết bà cô có hứng tham quan ký túc nam à nha, định gặp ai hay nhòm trộm gì trong này hả?

- Cậu....._ Hân ghen hòng, không bật lại được vì sự thật đang sừng sững trước mắt

- Sao thế? Cần tôi dẫn vào cho đường hoàng không?

-.....Khỏi!

Hân nói cụt lủn rồi quay lưng đi thẳng về hướng ký túc nữ, để lại Hải sững sốt nhìn theo. Bình thường chỉ cần chọc vài câu là bà chị này bật lại choanh choách mà sao hôm nay lại ‘hiền’ quá vậy?

Hân không thèm quan tâm đến Hải, 1 đi không ngoảnh lại, Hôm nay Hân không có hứng đấu đá với tên nhóc ấy, phải lo nịnh nọt Chi thế nào để Chi giúp làm cái báo cáo thống kê dài vô tận ấy mới là vấn đề hàng đầu Hân quan tâm.

Chính vì cái khoảnh khắc im lặng bất ngờ ấy đã khiến Hân.....chẳng thể biết 1 người đứng ngay sảnh ký túc nam, nhìn mình chăm chú và có phần gian xảo.

25. Chương 25

Những ngày học đầu tiên sau kỳ nghỉ ngắn ngủi, hầu hết các khoa đều khá rảnhrang, nhàn hạ, vì cái lễ để sinh viên kịp lấy lại tinh thần, nhà trường mà xitìn vô đối.

Sáng ngày chủ nhật, mặc dù cơn buồn ngủ, cũng như chần ầm nệm êm, em heo Boodều nú kéo cực thảm thiết, Hân vẫn phải dứt bỏ thói quen nằm nướng khoai cả rồnhư mọi khi, cùng Chi lếch thếch qua câu lạc bộ làm báo cáo cho quỹ Sa-tanBảo.

Nhờ vả mãi mới được nên Hân không dám để Chi giục giã như mọi lần, mà ngoanngoãn biết điều đi đúng lúc, về đúng giờ.

- Đôi khi tao thắc mắc không hiểu mày với anh Bảo có phải anh em thật khôngnữa!

Chi ngồi lục tìm đồng tư liệu, lên tiếng cảm thán

- Tao cũng chả rõ nữa, hình như không cùng dòng máu hic! – Hân rên rỉ

- Ủ, anh Bảo giỏi giang, văn võ song toàn, lại đẹp trai, ga lăng, sao có thểchung dòng máu với đứa lười biếng, sức khỏe kém, hơn nữa học hành làng nhàng nhưmày được! – Chi làm bộ thờ dài

- Này! Mày có cảm tình với ổng à? Bênh gì lắm thế! Tao đang nói đến vấn đềkhác cơ mà!!!! – Hân nổi khùng khi bị kích đều

- Vấn đề gì? – Chi giả bộ ngây thơ hỏi lại

- Anh em mà ổng ấy hành hạ tao, bắt tao làm cái việc này, đến tết Công-go cókhi còn chưa xong nổi, biết ao học hành vất vả rồi, haizzzzz!

- Cái tội của mày ngu là ở chỗ đấy! Nhẽ ra giờ đang trên thư viện rồiđấy!

- Mày đồng ý giúp tao rồi, cấm làu bàu!

- Tao có nói là không giúp mày hả?

- Hứ! Không nói, nhưng đang nghĩ thế chứ gì!

- Mày nói câu nữa tao về á!

- Làm nhanh đi!

Sau màn cãi cọ chành chọc, hai đứa lại vừa làm vừa nói đủ thứ chuyện trêntrời dưới đất. Hai tiếng sau, Chi đuổi người cho đỡ mỏi, chán nản nhìn đồng tài liệu mới giải quyết được 1 nửa.

- Mày qua thư viện, đến chỗ quản lý hỏi mượn giúp tao tập ảnh nổi bật của câulạc bộ với! – Hân vẫn chúí mũi vào màn hình máy tính, nói vọng sang Chi

- Sao mày không đi hử?

- Giúp tao! Có thiếu sót mấy ảnh trong này cơ, phải đối chiếu lại sách ảnh mới biết được! Tranh thủ mày qua đó còn gì!

- Hư! Chờ đấy!

Chi đứng dậy, vươn vai thêm cái nữa rồi đứng đỉnh ra ngoài, trèo gượng mặt vẫn còn ngự cặp kính. Chi không như Hân, chỉ bị cận nhẹ, nên chỉ khi nào đụng đến sách vở Chi mới cần sử dụng “mắt phụ”, không như Hân phải 24/24, à quên, trừ giờ ngủ thì chắc chỉ còn 15/15 thôi nhỉ?

Lên đến thư viện, quản lý đi vắng nên Chi phải lặn lội chui vào góc trưng bày hoạt động và thành tích của các câu lạc bộ, tìm kiếm tư liệu Hân cần.

Đang mải miết vào “chuyên môn”, Chi không để ý có người đang từ từ tiến lại gần mình. Ngón tay đang từ từ chậm rãi dò theo từng tựa đề sách mắt Chi bị cản tầm nhìn mỗi 1 màu đỏ rực. Giật mình ngửa đầu ra tránh, Chi nhận ra đó là 1 bó hồng đỏ rực đang được chìa ra trước mắt. Liếc nhìn qua bên cạnh, tên “hoàng tử” của Chi đang đứng 1 bên cười duyên dáng.

- Cái gì đây? – Chi hỏi cụt lủn, sau màn đấu đá trước kỳ nghỉ, Chi mất sạch thiện cảm với tên đẹp mã nhưng xấu tính này

- Mình tặng bạn! – Trần Duy vẫn cười hiền – Mong bạn sẽ chấp nhận và bỏ qua sự kiện mấy hôm trước!

- Sự kiện gì? – Chi héch mặt lên hỏi, trong đầu bắt đầu lướt thoáng qua kế hoạch Hân từng bày ra

- À...thì...việc mình....tranh cãi với bạn ý mà....mình....thành thực....- Duy làm điệu bộ lúng túng, vừa gãi đầu vừa cười e thẹn

- Muốn xin lỗi hả? – Chi cắt ngang

- Ủ! Bạn sẽ nhận chứ?

Chi cầm lấy bó hoa trên tay Duy, cười ẩn ý, ngắm nghía sẫm soi. Trần Duy cười dắc ý bên cạnh, ngỡ rằng cá đãớp mồi, ai dè....

- Nhưng vấn đề là....tôi ghét hoa hồng!

Phang thẳng vào mặt Duy 1 câu gây shock, Chi thẳng tay ném bó hoa vào thùng rác gần đó, sau đó quay lưng đi thẳng sang dãy sách khác, không thèm để tâm sắc mặt chuyển hóa như tắc kè bông của Trần Duy.

Trần Duy nắm chặt tay, nén cơn giận đang lên đến cực điểm. Vì nghiệp lớn, cậu phải nhịn!

- Con nhỏ Hân Hoan gì đấy kia! Hãy đợi đấy! Chờ ngày ta báo thù! – Trần Duy lẩm bẩm, sau đó đi ra, tìm thẳng bạn mặc dịch đã bày trò.

Còn lại Chi trong góc thư viện vắng vẻ, đang cười sượng 1 mình vì đã trả đũa được thù. Cả hai đều không hay biết sự nhầm lẫn tai hại trong trí nhớ kém cỏi (hay coi tưởng không thêm nhớ) của Trần Duy, chỉ nhớ con bé 4 mắt tên Hân, không thêm nhớ những thứ khác, sẽ tạo nên 1 bước ngoặt cho cả hai.

Còn tại căn lạc bộ nhiếp ảnh, có 1 con quỷ nhỏ đang cười phấn khích, miệng lảm nhảm

- Không biết hai người ấy gặp nhau chưa nhỉ? có chuyện gì sẽ xảy ra đây?????há há há! Mình đúng là...thần đồng đất Việt!

26. Chương 26

- Ha ha ha ha ha! Mày đúng là nhất đấy! Chơi vớ hơi bị được – Hân cười lẩn lộn, tay đập bàn rầm rầm sau màn tường thuật chi li đến từng câu nói của Chi về vụ chạm trán không mong muốn ngày hôm qua.

- Tao là ai chứ! Hừ, với loại ấy là cứ phải dằn mặt mới chừa!- Chi héch mặt tự kiêu

- Nhưng tao e.....tính sĩ diện của mấy tên nhỏ mọn cao lắm, đảm bảo mày bị ám sát nhất 1 tuần!
- Mày biết đề cao đối thủ từ khi nào thế? qua vụ hôm qua còn vác mặt đến thì chỉ có điên!
- Thật không? Tao đúng mày mất gì? – Hân nheo mắt nghi ngờ
- Tao nguyện phục vụ mày hết học kỳ này luôn!
- OK, nhớ đấy! – Hân đắc chí, ánh mắt hướng qua cửa lớp. bất chợt hơi giật mình nhìn thấy hình dáng 1 người. hân nhanh tay chớp lấy cặp kính của Chi, thô bạo đeo lên mặt nhỏ bạn
- Au, mày làm cái gì thế? – Chi nhăn nhó chỉnh lại kính cho ngay ngắn
- Tao có chút việc, mày cầm lấy quyển sách này, đọc lại tư liệu giúp tao, lát về thì nói cho tao nội dung, OK!

Chưa để Chi nhận lời Hân ba chân bốn cẳng chạy biến ra khỏi lớp....bằng cửa phụ. Chi chỉ biết ngơ ngác nhìn theo, rồi quay lại nhìn vào quyển sách Hân nhét cho “Các kỹ năng nấu ăn cơ bản”. Ấy, nhỏ này biết tự giác học nấu nướng từ khi nào vậy ta?

Lầm bầm trong lòng, Chi cũng chú tâm vào quyển sách, vì lĩnh vực này cũng khá thu hút cô. Đang đọc, Chi cảm giác có ai đó nhìn mình, thêm cái không khí im lặng quái lạ của lớp, cô chậm rãi ngẩng mặt lên, chưa kịp nhận diện điều gì đã bị đập vào mặt 1 bó hoa ly, trắng hay hồng có đủ.

Chớp mắt vài cái, Chi nhìn dần lên nguồn gốc của bó hoa. Trần Duy đứng hiên ngang giữa lớp học, cười tươi nhìn Chi

- lại gì nữa đây? – Chi lạnh lùng hỏi
 - Lần trước bạn nói không thích hoa hồng, nên mình...tặng bạn hoa ly, mình thấy con gái không ai không thích hoa này! – Trần Duy bắt đầu tua đoạn văn đã được bôi tíc cấp bách từ thằng bạn giỏi phong ba tình trường
 - Vậy à? Không thích hoa ly thì chắc không phải con gái nhỉ? – Chi giả bộ trầm ngâm suy tư thật sự
 - Bạn thích hoa ly đúng không? – Trần Duy hơn hớn
 - Không! – Chi, một lần nữa, dội gáo nước đá vào thẳng đầu Trần Duy, gây cảm giác ớn lạnh chạy dọc từ đầu đến lý ngón chân
- Trần Duy cứng họng, bàn tay cầm bó hoa cũng cảm thấy xấu hổ thay cho chủ nhân nên vội lồng vòng tay, bỏ mặc cho bó hoa đẹp để rơi tự do. Cả lớp im lặng dõi theo cuộc trò chuyện. Có người suýt xoa tiếc nuối, có người trầm trồ ngạc nhiên, có người đổ kỵ ganh ghét
- Đừng nghĩ con gái ai cũng thích mấy thứ đồ vật chất vô vị ấy! – Chi nói từ từ, nhưng ngữ khí đầy ác cảm
 - Nếu đã hết việc, mời cậu về cho!

Chi tiếp tục cúi đầu vào quyển sách ngâm cứu, không thèm để ý 1 người đã hóa đá từ lâu

Ở góc cửa, 1 cái đầu thập thò dõi theo trong im lặng, hí hửng cười khoái chí vì đã xem được màn kịch hay!

Những ngày sau đó, ngày nào thành viên lớp Chi cũng được chứng kiến màn kịch quen thuộc. Chàng đến lớp tặng quà, nàng lạnh lùng từ chối, chàng tức giận bỏ đi. Lâu dần cũng thành quen, chả ai còn háo hức mong chờ mỗi lần chuông reo vang lên nữa. Chi càng ngày càng mệt mỏi với hành động nhảm chán của chàng hotboy khoa kinh tế. Đúng là, học kinh tế nhưng sến thấy ớn.

Tại sân trường, giờ giải lao, Hân đang ngồi đánh chén cùng đám đồng minh quen thuộc, cả bọn đang lao nhao bàn tán liệu Chi trụ được bao lâu, độ kiên trì của tên kia bao lâu thì Chi xổng xộc chạy đến.

- Sao mày có mặt ở đây? – Hân trố mắt nhìn con bạn đang gặp người thờ đố
- Bị ai đuổi hả? – Hoàng tốt bụng đưa chai nước đã mở sẵn nắp
- Còn hơn bị đuổi, bị ám thì đúng hơn! – Chi đá bay Duy ra khỏi ghế, tu nước nhiệt tình

- Lại nữa hả? Được gần 1 tuần rồi đấy! Công nhận kiên trì dữ! – Hân chép miệng
- Tao không nghĩ tên này lý đến vậy đâu!
- Có lẽ hẳn định giở trò nên mới quyết tâm thế! – Hoàng chen vào bình luận
- Không phải có lẽ, mà đúng là như thế! – Duy khẳng định
- Sao biết? – Hân tò mò hỏi, mặc dù cô cũng đã biết từ lâu
- Hôm trước qua bên khoa ấy gặp thầy trưởng khoa, tôi đi qua sân bóng rổ có nghe mấy tên con trai nói chuyện gì mà cá độ cửa cầm rồi 1 tuần, 2 tuần gì đấy! Rồi lại thấy ngày nào cũng có chuyện bên khoa hai bà nên đoán! – Duy nhún vai trả lời 1 mạch
- Ha! Định chơi tôi á? – Chi nổi sung – Đợi đến kiếp con heo đi! Hừ!
- Bình tĩnh ! – Hân cười toe nhếch Chi ngồi xuống – bà chơi lại là được thôi!
- Chơi thế nào? – Duy hỏi
- Thì như lần trước tôi đã nói ấy, cứ ra về ta đây đã gục đi, sau đó thì đá bằng!
- – Chi xoa cằm nghĩ ngợi, rồi gật gù – Cũng có lý đấy!
- Duy, ông bảo mấy tên đấy cá với nhau mấy tuần? – Hân hỏi lại thông tin
- Nghe nói là 2 tuần. Có tên nói lần này khó nhằn, gia hạn thêm!
- Sao có lũ ngu đi nói hết thông tin, giải thích tỉ mỉ để bị nghe trộm thên hi? – Hoàng thắc mắc ngậy ngô
- Cái bọn thừa hơi! – Hân chê bai.
- Nhưng mà....- Đến tận khi này Hải mới mở miệng – sao lại là chị?
- Hả? – cả bọn nghệt mặt nhìn Hải, không hiểu cái gì
- Ý em là, sao mục tiêu của hẳn lại là chị *chỉ vào Chi* chứ không phải bà chị *chỉ vào Hân*
- Sao hẳn phải trả thù tôi? – Hân sững sờ cãi lại
- Vì theo như những gì tôi nghe, thì bà chị mới là người chọc tức hẳn mấy bận, rồi cũng chính bà chị châm ngòi cho cuộc chiến này chứ sao!
- Ai nói tôi châm ngòi? Do hẳn tự tấn công trước!
- Thôi, ngừng! Tôi cũng hơi thắc mắc chuyện đấy! – Duy nhảy vào ngồi xen giữa Hân và Hải, chấm dứt cuộc chiến
- Có gì lạ – Hân cười bí hiểm – hai đứa tôi hay đi cùng nhau, hẳn nghĩ trả thù ai người kia cũng tức theo, bạn tốt mà, Chi nhể!
- Đã vậy, tao sẽ công khai quyết chiến! – Chi đập bộp chai nước vào thành ghế, thể hiện quyết tâm
- Tốt tốt! – Hân hò reo như con nít được kẹo – nhưng, từ thứ hai tuần sau mà hãy trông bầy vào cổ hẳn.
- Tại sao? – Chi hỏi, những người khác nhìn Hân hỗ trợ, đồng loạt thắc mắc
- Hết ngày mai, tao mới thắng cuộc mà được. Mà đồng ý luôn thì đâu có đủ 7 ngày hẳn theo đuổi mà! – Hân cười sượng, sau đó co giò chạy lẹ.
- Con kia, bạn bè thế hả? Đứng lại! – Chi tung 1 cước vào ngay mặt Hoàng do vứt chai nước, sau đó cuồng chân đuổi theo Hân, cả hai đứa hò hét ầm ĩ trong cái nhìn bất lực của 3 XY còn lại.
- Có thành công được không đây? – Hoàng nhìn hai bà chị chưa thềm lớn, ngán ngấm nổi
- Thành công không 1 tuần nữa sẽ biết! – Duy nói bình thản
- Nếu tên kia biết mình tấn công nhầm người liệu hẳn có đá chị Chi sớm, quay lại mục tiêu khác là chị Hân để trả thù cả hai không nhỉ? – Hoàng lơ đãng tưởng tượng

- VỐ VẮN!!!! – Duy và Hải đồng thanh hét khiến Hoàng giật mình cái một

- Làm gì ghê vậy, em chỉ giả dụ thôi!

Duy cốc đầu thằng em 1 cái, sau đó nhìn qua hai đứa bạn thân vẫn đang rượt đuổi. Duy bắt chợt nhìn sang và thấy.....ánh mắt của Hải cũng đang dõi theo hai người bạn của mình. 1 suy nghĩ khó lường bắt chợt lướt qua đầu Duy!

27. Chương 27

Nếu ở sân trường đang ồn ào ầm ĩ bao nhiêu vì màn chạy đua của 2 nhỏ, thì tại phòng học của khoa Kinh tế, có người đang ôm đầu khổ sở, còn 1 người lại khoáchí chiêm ngưỡng sự kiện ngàn năm có một này.

- Nhỏ này có khí chất đấy haha! – Thiên cười tươi vỗ vai thằng bạn an ủi –thôi, mày chịu thua tao sớm đi cho đỡ.....ê mắt!

- Mày mơ sao! Chưa bao giờ tao thất bại hay bỏ cuộc vì thất bại, nghe không? – Trần Duy nhảy dựng lên

- Nhưng đã 1 tuần rồi, đâu có được. Thương tình cho mày tao đã cho thêm 1 tuần còn gì! Không được nữa thì sao?

- Không có chuyện đó đâu! Cũng do thông tin sai lệch của mày nữa. Sao mày lại chơi đều tao thế hả? Định ăn gian để thắng cuộc à?

- Mày điên có mức độ thôi! Tao cần gì phải thế! Thông tin là tao khai thác tận nơi, nhân chứng tận mắt, sai thế nào được!

- Thế sao mày nói con nhỏ đấy thích được tặng hoa, rồi quà thì vô tư nhận không cần biết của ai mà lần nào tao cũng bị bơ đẹp thế hả???? – Trần Duy vượt quá sức chịu đựng, nhảy xổ đến đám tối tấp thằng bạn thân

- Có ngừng không thì bào! – Thiên bực mình hét lớn khiến cả chục người quay lại nhìn

- Nhìn cái gì? – Thiên quay ra nạt làm ai nấy sợ hãi quay mặt đi hướng khác (có uy ghê), sau đó nhìn lại T.Duy – đến nước này không chơi bài sắp nữa, đánh ngửa luôn đi

- Là sao?

- Mày tuyên bố thắng cho bàn dân thiên hạ, nói thắng cho nhỏ đấy biết đi! Biết đâu lại có tác dụng!

- Hừ, khỏi cần mày nhắc! – T.Duy khó chịu đáp. Cậu đã nghĩ đến phương án này, Con gái ai chả thích được 1 người tỏ tình lãng mạn trước đám đông chứ! Để xem chiêu cuối cùng của cậu nhỏ đó có chịu đỡ không!

Sáng thứ hai, buổi sáng đầu tuần, không khí trong lành, ánh nắng chan hoà khắp nơi. Hân chạy nhảy tung tăng dưới sân. Hôm nay Hân có buổi học chiều, nên sáng nay cô phải đến câu lạc bộ đưa báo cáo lại cho anh Bảo. Nhờ có Chi giúp sức nên nhiệm vụ bất khả thi trở nên dễ dàng. Vẫn đang lơ mơ hưởng thụ thiên nhiên, bỗng dưng Hân khựng lại, nhanh chóng chạy đến nép vào 1 khóm cây gần đó, lén lút thập thò. Qua vài giây, hai bóng người tiến gần đến chỗ Hân nép, tranh luận sôi nổi

- Chiều nay lớp đó có buổi học, mày rõ chưa?

- Biết rồi, nói mãi!

- Con nhỏ đó ngồi bàn 3, dãy ngoài, thường hay ngồi ngay gần cửa sổ. Mày cứ thắng đó mà tiến!

- Tao theo cả tuần còn chưa nhớ mặt hay sao mà mày còn nhắc cả chỗ ngồi?

- Trí nhớ mày ngắn hạn có lưu giữ hình ảnh đứa con gái nào quá 24 giờ không?

- Hừ, tao nhớ nhỏ này mà!

- Nói tao nghe!

- Đeo kính!

- Sao nữa?

- Hết!

- Đúng thằng ngơ! Vào lớp mà thấy cả chục đứa đeo kính thì sao?

- Ờ hén, mày thông minh đấy haha!

Tiếng nói vọng lại xa dần. Khi ấy Hân mới từ từ đứng dậy, mỉm cười khoái chí. Ha, chiều nay có vụ hay. Phải báo trước với Chi. bàn kế hoạch tác chiến

- Hừ!!!!!!!!!

- Á!

Hân giật mình nhảy xổ ra khỏi lùm cây khi có tiếng người phía sau mình. Quay lại nhìn, Hải đang ôm bụng cười nắc nẻ

- Đồ nhát gan! – Hải vẫn vừa cười vừa chế giễu Hân

- Hừ, đồ trẻ con!

- Bà chị rình rập gì ở đây thế? Định bắt sâu hay bẻ hoa bẻ cành gì hả?

- Đây không phải cô gái cài hoa (ý chỉ.....điên điên) nhá!

- Vậy chứ nói nghe xem sao nắp ngay trước phòng học lớp tôi thế?

- Ai biết lớp cậu chứ!

- Này tôi cũng nghe hết những gì bà chị nghe được rồi. Khai thật đi! Định giở trò gì thế? – Hải nghiêm mặt tra khảo Hân, trái ngược với vẻ đùa cợt lúc trước

- Có.....có gì đâu! – Hân hơi giật mình lúng túng

- Lại chối! Rõ ràng bà chị đã nhúng tay vào kế hoạch này từ đầu!

- Hừ....thì.....- Hân đang loay hoay tìm câu trả lời cho thích hợp để tên nhóc này không quá đáng đi mách lẻo với Chi

- Hân, đi với tôi một lát! – Duy từ đâu chạy đến lôi tuột Hân đi, không thèm hỏi ý kiến ai

- Ấy, từ từ! – Hân la oai oái – Làm gì vội thế hả?

- Cứ đi sẽ biết! – Duy gắt gỏng nói, chân sải bước nhanh hơn

Còn lại mình Hải đứng đó, nhìn hai người dần đi xa, ánh mắt đăm đăm suy nghĩ.

28. Chương 28

- Duy! Đi chậm chậm thôi! Tôi mỏi lắm rồi! – Hân nhăn nhó kéo Duy lại để giảm tốc độ hết mức có thể.

Làm sao mà 1 tên chân dài lại nở hành hạ người chân ngắn như Hân phải bắt kị tốc độ của hắn chứ! Một bước của Duy cũng đã bằng hai bước của Hân, giờ còn bắt cô phải chạy theo thì....có là Hec quyn cũng chịu thua.

Duy ngoảnh lại nhìn, có lẽ thấy....thương thương vì cái bản mặt méo xệch của Hân nên dừng chân lại, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt cổ tay Hân

- Ông kiểm tôi có việc gì? – Sau khi lấy lại hơi, Hân mới hỏi câu hỏi đáng lẽ phải hỏi từ lâu nhưng....không có dịp

- Hả? việc gì? – Duy hỏi bật ngược với ánh mắt ngạc nhiên, càng làm Hân khó hiểu

- Nãy ông nói có việc tìm tôi nên mới lôi tôi đi còn gì nữa! – Hân bực mình gắt gỏng

- Tôi có nói thế à? – Duy đảo mắt – thế thì...tôi quên rồi!

- Ông bị ầm đầu à? – Hân đưa tay đập 1 phát vào gáy Duy, to và mạnh – tôi gây thù oán gì mà ông hành hạ thế hả?

- Tôi hành hạ cái gì? – Duy đưa tay ôm gáy, cũng to tiếng theo

- Kéo tôi chạy hết hơi, chân mềm nhũn, hỏi lý do lại bảo quên rồi! Đứa nào tin ông có việc thật thì đúng là bị thiếu năng!

- Là tôi quên thật, ai thèm lừa đứa ngốc như bà!

- Nói ai ngốc hả?

Hai đứa chí chóc qua lại, từ nói chuyện bình thường vô tình chuyển thành to tiếng với nhau. mãi đến khi....

- Ông định cầm tay tôi đến bao giờ? – Hân liếc xuống tay mình vẫn bị Duy nắm chặt – Trả đứa cái chân tôi là đủ, không cần hành hạ tay nữa đâu!

Duy giật mình nhìn xuống, sau đó buông tay vội vàng, điệu bộ lúng túng nhìn Hân. Hân vừa xoa xoa cổ tay đã đỏ lừ, lâu lâu

- Lần sau đừng hòng nhờ tôi cái gì, nghe chưa?

Bỏ lại câu cảnh cáo, Hân quay lưng chạy đi tìm Chi gấp, để lại Duy ở đấy ngơ ngẩn như người ở trên kia xuống, miệng lẩm bẩm khe khẽ:

- Sao khi ấy mình lại kéo nhỏ đi nhỉ?

Buổi học chiều hôn đó, Hân vẫn hành động bình thường. Hân đã thông báo chi Chi rằng ngày hôm nay bất kể thế nào cũng phải bắt đầu chằng lưới bẫy Trần Duy vào tròng, bắt đầu “Gây ông đập lưng ông”. Nhưng Hân không nói đến việc hai tên kia đã nhăm cô với Chi, chỉ âm thầm thực hiện.

Sau hai tiết học, đến giờ giải lao, Hân quay qua Chi:

- Mày ngồi vào chỗ tao 1 lát được không? Tao ra ngoài chút!

- Mày cứ việc đi, sao phải bảo tao vào chỗ mày làm gì? – Chi thắc mắc

- Cứ ngồi đi, đừng thắc mắc, lát về tao sẽ nói! – Hân bắt đầu cuống, không rời khỏi đây thì không kịp mất

- Mày có bị làm sao không thế? đến “15 phút” rồi à? – Chi châm chọc

- Ừ, đến rồi! – Hân tỉnh bơ, không thềm tranh cãi vì chuyện nhỏ, chỉ để tâm chuyện lớn – ngồi vào đây, cầm quyển truyện này đọc cho tao, không chằng may Duy qua không thấy ao cuôm mắt thì tao hết đòi! – Hân dúm quyển truyện vào tay Chi, đẩy Chi qua chỗ của mình, sau đó vọt lẹ ra ngoài hành lang

- Con nhỏ này dạo này kỳ lạ vậy nhỉ? – Chi lẩm bẩm, rồi cũng ngồi im đọc truyện.

Ngoài cửa lớp bắt đầu vang lên những tiếng xôn xao nho nhỏ, sau đó thì to dần, rồi lại trở nên im bật. Những chuỗi âm thanh kỳ lạ đó không làm Chi tò mò, vì cô biết chuyện gì sắp xảy ra cũng như đã quen với những tiếng ồn ấy cả tuần rồi, chỉ ngồi im chờ đợi, suy nghĩ nên làm thế nào để diễn cho “ngọt”

Một bóng người che mất ánh sáng của Chi, Chi bình thần ngẩng đầu lên nhìn, vẫn con người ấy, vẫn nụ cười ấy, vẫn hành động ấy, nhưng lần này trên tay không phải hoa hay quà mà chỉ đơn giản là....1 tấm thiệp. Trong lòng Chi thầm thắc mắc, không hiểu lần này hẳn giờ trò gì

Trần Duy, hơi cúi người, đặt nhẹ tấm thiệp lên bàn Chi:

- Nếu bạn đồng ý, mình đợi ở cổng trường sau giờ học!

Nói đúng 1 câu, khuyến mãi nụ cười tỏa nắng, sau đó Trần Duy đi thẳng rang ngoài cửa lớp. Chi ngạc nhiên nhìn theo đến khi Trần Duy khuất bóng ở đầu hành lang, khi ấy mới nhìn xuống tấm thiệp. Hình bìa là hai chú thỏ trắng đang cùng nhau chia sẻ củ cà rốt với trái tim bay xung quanh, rất dễ thương.

Hân từ ngoài cửa chạy xộc vào lớp, hỏi Chi tới tấp:

- Sao? Hân nói thế nào? Mày trả lời chưa? lần này bày trò gì? Cái gì đây?

Không đợi Chi trả lời cho loạt câu hỏi, Hân nhanh tay lấy tấm thiệp trên bàn, mở ra đọc. Sau 1 hồi liếc đi liếc lại, Hân phá ra cười như nắc nẻ, sau đó chìa cho Chi

- Mày đọc đi, để rồi còn biết trả lời người ta há há!

Chi chậm rãi mở tấm thiệp. Bên trong là....

” Ánh mắt em khiến trái tim anh tan chảy, nụ cười của em khiến cuộc sống thêm phần tươi đẹp, mái tóc em làm anh nhớ thương khôn nguôi, mọi hành động của em đều khiến anh thấy yêu đời, yêu cuộc sống, và hơn hết, em đã đánh cắp trái tim anh từ khi nào anh cũng không biết! Em phải đưa trái tim của em cho anh, để anh có chỗ lồng ngực đang trống rỗng vì nhớ em từng ngày”

Chi ngẩn người đọc tấm thiệp, sồn da gà, lạnh gáy, cả người run lẩy bẩy. Hân nhìn Chi, sau đó chỉ biết bò ra cười trước biểu hiện của bạn mình. Thật sự đọc những dòng ấy đến cô cũng phải rùng mình ớn lạnh. May mà người đó không phải Hân.

- Tan học đi cùng tao, hẳn nói hẹn nhau ở cổng trường! – Chi lạnh lùng tuyên bố

- À....cái này – Hân lúng túng – chiều nay xong tao có việc ở câu lạc bộ mát trời!

- Sao lần nào mày cũng không trực tiếp có mặt khi tao đối diện với hẳn? – Chi tỏ ra nhạy bén bất ngờ, tra hỏi

- Đâu phải tao không muốn, mà là....khi ấy tao toàn ó việc đấy chứ! Thậ đấy! – Hân khẳng định chắc chắn

Chi vẫn liếc nhìn nghi ngờ, nhưng không hỏi gì thêm, chỉ cất tấm thiệp vào trong cặp, đầu có nghĩ mông lung, Hân thì thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài cửa lớp, 1 ánh mắt dõi theo chỗ ngồi của hai nhỏ, ánh mắt lóe lên nham hiểm.

29. Chương 29

Buổi chiều, Chi đi chậm rãi ra cổng trường theo như đã hẹn, còn Hân thì thậm thụt đi đằng sau cùng với...vài gián điệp khác. Sau khi đọc những dòng tự sự đầy mùi mẫn, Hân đã kịp phóng như bay qua lớp của mấy anh chàng, dù khoảng cách...không thể gọi là gần, chỉ để thông báo tin tức (bó tay lun).

Vừa đến cổng trường, Chi đã thấy Trần Duy đứng đợi sẵn từ bao giờ. Hân mặc quần jeans, áo phông đỏ in hình zombie, khoác ngoài là chiếc áo sơ mi kẻ caro, trông tử tế hơn hẳn so với những bộ đồ mấy ngày trước show hàng cho bàn dân thiên hạ.

Chi lại gần, không nói câu gì, chỉ nhìn T.Duy không chớp mắt. T.Duy cũng nhìn lại Chi, ánh mắt hiện lên vẻ hồi hộp, háo hức, trông chờ, miệng luôn thường trực nụ cười.

- Cậu cầm lấy tấm thiệp này đi! – Chi đưa lại tấm thiệp đã nhận lúc chiều ra trước mặt T.Duy

T.Duy tắt nụ cười, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. 4 con người lấp ló phía sau cũng thi nhau mắt chữ O miệng chữ O.

- vậy là cậu...- T.Duy áp úng, trong đáy mắt hiện lên vẻ tức giận cố nén.

- Cầm về, sau đó làm lại 1 cái khác, tự cậu hãy ghi lại những lời muốn nói với tôi, đừng có mượn lời lẽ bay bổng của ai hết! – Chi bình thản nói

- Hả?

- Nếu cậu không muốn, coi như tôi chưa nói gì, và trả lại cho cậu là xong chuyện! – Chi nhún vai

- Không, không! Mình nhận! – T.Duy vội vàng vợ lấy tấm thiệp cũ, vo tròn ném thẳng vào thùng rác – ngày mai mình sẽ đưa lại cho cậu. Đến khi ấy, cậu....

- Mai cậu sẽ biết! Chào nhé! – Chi quay lưng đi thẳng, trước khi đi còn khuyến mãi 1 nụ cười tươi, tỏa nắng để lại cho T.Duy, tên ngố vẫn đang đứng ngơ ngẩn.

4 tên gián điệp, sau khi chứng kiến sự vụ trên, bắt đầu xầm xì to nhỏ

- Chị Chi quả là tuyệt vời! – Hoàng khen nức nở

- Ủ, nhận lời ngay thì sẽ bị nghi, không nhận thì bỏ lỡ cơ hội, cách này quả là hay! – Duy gạt đầu như già tởm.

- Bây giờ để xem tên kia định làm gì! – Hân háo hức, mắt liên tục nhìn rang ngoài cổng trường.

Thế nhưng....chờ mãi, chờ mãi. T.Duy vẫn đứng bất động ở đó, nhìn mãi miết theo hướng Chi vừa đi khuất, không nói năng hành động gì. Hân đã kéo Hoàng về từ lâu, còn Duy vẫn đứng cạnh Hân, canh bảo vệ cho cô nàng thám thính. Đến khi Hân bắt đầu nản, chuẩn bị về thì có người tiến lại gần T.Duy

- Sao rồi mày? – Thiên bá vai ông bạn đang chuẩn bị hóa tượng

- Chả sao – T.Duy bưng tỉnh, gạt tay thẳng bạn, quay về nhà xe

- Chả sao là thế nào? Thành hay bại? – Thiên tò mò lóc cóc chạy theo hỏi

- Tao không biết đến từ thất bại bao giờ! – T.Duy nhếch môi cười đắc ý

- Tốt, thế thì trong những ngày tới, mày nên....- Thiên bắt đầu vach ké hoạch

- Để tao tự lo! Mày đừng can thiệp vào bất cứ chuyện gì!

- Hửm? Cái thằng mấy hôm trước hành hạ bắt tao hiến kế chạy đâu rồi?

- Đừng hỏi nhiều, cứ làm theo lời tao! Di thôi!

Thiên nhìn bạn vẻ khó hiểu, sau đó nhún vai bất lực, leo lên xe T.Duy, cả hai cùng ra về

Khi ấy Hân mới lộ đầu ra, nhìn theo bóng chiếc xe biến mất dạng, dậm chân tức tối

- Phải nói định làm gì đi chứ! Đồ đều!

- Thôi, từ bây giờ bà để Chi lo đi, Chi thông minh hơn bà đấy! – Duy tiến lại gần, vỗ vai khuyên bảo Hân

- Cái gì?

- Chi sẽ biết tự phải làm gì! Giờ hãy đứng nhìn, đừng có tham gia. Chi đã đỡ giúp bà vụ này rồi, đừng làm rối thêm!

- Hả? ông nói thế là sao? – Hân tròn mắt hỏi Duy, sống lưng thoáng lạnh, nhưng vẫn tỏ vẻ ngây thơ, mắt chớp chớp

- Đừng có dùng vẻ mặt ấy nhìn tôi! – Duy dùng bàn tay to che gần hết mặt Hân – bà đã sắp xếp để tên đó tưởng Chi là bà, rồi ung dung ngồi xem kịch hay, không đúng sao?

- Ấy, cái này... – Hân áp úng, gạt tay Duy ra, nhìn Duy tò mò

- Đừng có hỏi sao tôi biết! Tôi không lạ tính bà nữa rồi! – Duy héch mặt tự sướng

Hân bĩu môi, phụng phịu nhìn Duy, bắt đầu nịnh nọt

- Thế thì...ông đừng nói cho Chi biết nhá, nhá, Chi biết nó giết tôi mất! Nhá,Nhá, Duy đẹp trai ngồi ngồi của tôi! – Hân lúc lắc cánh tay Duy, ánh mắt long lanh cún con cầu khẩn

Đôi tai Duy bắt đầu đỏ bừng, Duy bối rối quay mặt đi, nói cứng

- Đừng có dùng vẻ mặt đấy với tôi, nhìn chướng mắt quá đấy!

- Vẻ mặt nào ông cũng chê, thế muốn tôi nhìn ông thế nào? – Hân lon ton đuổi theo, miệng thắc mắc không ngừng.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện rôm rả, không hay từ đằng xa, 1 ánh mắt đang dõi theo bóng dáng hai người, toát lên sự tức giận nhen nhóm.

30. Chương 30

Vậy là kế hoạch của hai bên chính thức bắt đầu. Chỉ trong vòng 1 tuần ngắn ngủi, bên nào sẽ dành phần thắng cuối cùng???

Ngày hôm sau, vừa đến lớp, Chi đã đụng mặt anh chàng mang cái danh “người yêu” của mình, đứng cười hớn hở, sau đó chìa cho cô hộp sữa kèm theo bánh mì kẹp, rất hoành tráng sau đó trở về lớp. Cả hai không nói năng gì. Chi nhún vai, quay về chỗ.

Trần Duy vừa xuống cầu thang vừa cười mỉm, đối với những cô nàng mạnh mẽ, càng khoa trương càng nhanh chóng chuốc lấy thất bại, cứ đơn giản, lại hiệu quả. Mãi mê với những suy nghĩ của mình, Trần Duy đụng phải 1 người đang đi ngược chiều, khiến người ấy ngã ra đất, giấy tờ bay tung tóe.

- Xin lỗi! – Trần Duy nói, sau đó cúi xuống phụ giúp cô bạn nhặt lại giấy tờ, đang định khuyến mãi nụ cười kinh doanh cho qua chuyện thì cậu đồng cứng người.

Người đang ngồi trước cậu, tóc cột đuôi ngựa nhí nhảnh đằng sau, tóc mái bằng che kín vầng trán, để lộ đôi mắt lanh lợi lấp ló sau cặp kính cận, miệng đang nở nụ cười kiêu ngạo nhìn lại cậu.

- Không có gì! – Hân chậm rãi nhả từng chữ, đưa tay lấy lại tập tài liệu, cầm túi balo đứng dậy, đi thẳng không 1 lần nhìn lại.

Trần Duy đứng đó, ngơ ngác. Nhỏ này.....có cái gì đó quen thuộc, từ giọng nói, đến điệu cười, và cả ánh mắt nữa. Thắc mắc nhưng cậu nhanh chóng bỏ qua, thầm tự nhủ

“Mấy nhỏ bình thường như vậy ai chả giống ai, ngờ ngợ là chuyện thường thấy thôi! Tập trung vào Nhỏ Hân Hoan đó thôi!”

Sau đó cậu đi về khoa của mình, bỏ rơi 1 nụ cười đắc thắng ném vào mình từ phía sau

Tan buổi học trưa, Trần Duy lại nhanh chóng có mặt trước dãy nhà khoa Bảo vệ thực vật, đứng chờ sẵn chờ đối tượng của mình đi xuống. Hoàng Thiên từ xa chạy đến, vừa thở vừa nói

- Đi nhanh thế mà?

Trần Duy chỉ cười không đáp, ánh mắt liếc nhìn lên chờ đợi, Thiên chăm chú quan sát, buông 1 câu cực nhanh, trước cả suy nghĩ:

- Mà thích con nhỏ đó hả?

Trần Duy giật mình quay lại, hét lớn:

- Mà điên à?

- Tao chưa thấy mày cưa em nào lại hành động như thế này bao giờ!

- Là do đối tượng lần này đặc biệt, chứ thích thích gì ở đây! – Trần Duy cáu hăng xì, nhắm mắt nhìn thẳng bạn có ý tưởng...khác người

- Cẩn thận kéo sa vào hố bẫy chính mình đặt đấy nhé! – Thiên cười khoái châm chọc

- Không bao giờ! – Trần Duy khẳng định.

Nhắc thấy bóng dáng vài học sinh bắt đầu tan học, Trần Duy đứng thẳng người, ánh mắt mong chờ. Thiên càng nhìn càng thấy thú vị, chỉ biết cười thầm.

Chi cùng Hân sóng bước xuống hành lang, đang định thẳng tiến đến cantin thì 1 bóng người chặn đường.

- Cậu nghỉ rồi, à, cùng đi ăn với.....

Lời nói trở nên nghẹn lại trong cổ họng Trần Duy, không thể nói ra hết. Cậu thấy đầu óc quay mòng mòng, mắt hoa lên dữ dội, trước mặt cậu, 1 người là con nhỏ đưng phải lúc sáng, 1 người là người cậu lên kế hoạch trả đũa, nhưng sao...không còn thấy cặp kính thường ngày nữa. Đầu cậu “Ting!” 1 tiếng vang dội, lóe sáng. Chi, Hân và Thiên tò mò nhìn. Chỉ Hân hiểu nguyên nhân của thái độ đó, nén cười, cô mở lời

- À, người cậu kể đây hả CHI? – Hân nhấn mạnh tên của Chi – Không ngờ người đẹp trai vậy lại phải lòng Chi à nha, cậu may mắn thật!

- Cậu định nói gì? – Chi phớt lờ câu chêm gió của Hân, quay sang Trần Duy hỏi thẳng chuyện chính

-.....*đơ* *đơ* *đơ*

- Ý tên này là muốn rủ cậu đi ăn trưa cùng! – Thiên lên tiếng cứu cánh – tiện đây thì mời bạn đây *chỉ sang Hân* đi cùng luôn cho vui nha!

- Sẵn sàng! – Hân reo to, được chầu miễn phí rồi – À, thế tên hai cậu là....

- Mình là Thiên, đây là Trần Duy, hai đứng cùng lớp, khoa Kinh tế, năm ba

- Cùng tuổi với mình. Mình tên Hân, hân hạnh làm quen!

Hân giới thiệu xong, nhìn biểu hiện của Trần Duy càng thêm u ám. Còn Thiên chỉ biết đứng nhìn, nén lại trận cười đang thừa cơ bùng phát

- Đói quá, đi thôi Chi! – Hân nhanh nhẩu kéo tay Chi thẳng hướng đến cantin, Thiên cũng kéo tên bạn đã hóa đá từ lâu đi theo.

Cả bữa ăn, hầu như chỉ có Hân và Thiên nói chuyện, thì thoảng Chi chêm vào, còn Trần Duy, vẫn ngồi im bất động, không nói câu gì. Chi có đôi lần quay sang nhìn cậu thắc mắc, nhưng cũng không mở lời.

Giờ học chiều sắp đến, Chi cùng Hân nhanh chóng tạm biệt để về lớp học, chớp mắt chỉ còn Thiên và Trần Duy

Thiên xử lý nốt đồng thức ăn, sau đó bình thản nói:

- Bảo sao thông tin tao điều tra chưa khi nào sai lại bị mày phán là không đúng! Hóa ra.....

Đến khi này Trần Duy mới tỉnh giấc sau giấc ngủ ngàn thu. Cậu hét lớn:

- HOÀNG THIÊN!!!!!!!!!!!! TAO GIẾT MÀY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

31. Chương 31

Sáng sớm, 1 buổi sáng âm u bất thường đối với thời gian chuyển mùa giữa xuân và hè, ánh nắng đã chạy trốn đâu mất giữa những đám mây, từng đợt gió khan khê thổi tung bụi đường, cả bầu trời trở nên tối hẳn

nhờ những đám mây đen che kín, dường như báo hiệu 1 ngày không bình yên sắp diễn ra nơi trần thế. Rồi, từng giọt, từng giọt mưa bắt đầu thi nhau rơi xuống với tốc độ chóng mặt, nhanh chóng tưới mát đường phố. (ak ak).

Tại 1 căn phòng nhỏ của dãy nhà dành riêng cho những câu lạc bộ đóng quân, 1 bóng người đang ngồi im lìm giữa những chồng sách cao ngất, tay cầm cây bút xoay nhẹ nhàng, uyển chuyển giữa những ngón tay, ánh mắt nhìn xa xăm đâu đó.

- Rầm! – 1 tiếng động mạnh đem không khí quay trở lại, xua đi cái không gian yên tĩnh tuyệt đối, và trầm mặc từ nãy giờ tác giả lạc vào để miêu tả.

Ánh đèn sáng choang được bật lên, soi rõ mọi thứ trong căn phòng đến từng chi tiết. Hân rũ rũ tóc vì mưa, miệng lẩm bẩm không ngớt

- Mưa mà cũng bắt đến họp, lập dị không đồ đi hết! Hừ!

Bóng người trầm ngâm khi nãy ngược mắt lên nhìn Hân vẫn đang càu nhàu, khềnhiu mà, sau đó....đành ho khan đánh động rằng thì là “ở đây có người”

Hân nghe thấy tiếng động, ngẩng mặt lên, nhìn chằm chằm không dứt về phía trước. Hai đôi mắt đấu nhãn 1 thôi 1 hồi rồi Hân chốt hạ

- Cậu là ai?

Anh chàng đang ngồi té bật ngửa ra sàn, lóp ngóp bò dậy cảm thán

- Quên nhanh vậy? Mới gặp nhau hôm qua mà?

- Ủa? – Hân ngạc nhiên – Biết tôi hả?

Thiên day day thái dương, nhỏ này đúng...không phải người bình thường mà

- Tôi là Thiên.....*chờ đợi*

-.....*không phản ứng*

-.....Bạn của Trần Duy? *bắt đầu sốt ruột*

-.....*bắt đầu lục lọi trí nhớ*

-.....Bạn trai của Chi!

- À! – Giờ Hân đã nhớ ra cậu bạn trước mặt là ai

Đừng thắc mắc tại sao Hân không nhớ ra, không phải do trí nhớ ngắn hạn, mà là ngoại hình của anh chàng này đã thay đổi khác hẳn, khiến Hân hơi ngỡ ngàng. Nếu hôm qua là 1 người cực kỳ bụi, với mái tóc lảng xê hoành tráng bởi 2 màu nửa đen nửa vàng thì hôm nay cả quả đầu chỉ còn lại....màu nguyên thủy của dân tộc Việt, hơn nữa lại còn sẫm bóng thừng bóng chai nữa chứ!

- Sao cậu ở đây? – Hân gạt qua 1 bên sự thay đổi ngược đời ấy, hỏi thẳng

- Tôi nghe nói CLB có ý định tuyển 1 người ở vị trí quản trị mạng, nên đăng ký. Trưởng nhóm có nói hôm nay có mặt để giới thiệu cho cả nhóm!

- Ra vậy! Cứ tự nhiên!

Hân không hỏi gì thêm, tập trung sắp xếp lại những bộ ảnh mới tập hợp từ tuần qua, không để tâm ánh mắt theo dõi không ngừng từ Thiên.

Lát sau, cửa bật mở, Hải vừa cởi áo khoác ngoài vừa đi vào, miệng lảm bừa:

- Mưa vậy cũng hành hạ người ta đi họp, cái nhóm lập dị!

- Phì! Ha ha! – Thêm bùm miệng cười, sau khi nghe xong câu cảm thán của Hải. Hình như người nào ở đây cũng giống nhau thì phải

Hải đưa mắt nhìn Thiên, sau đó đánh mắt qua nhìn Hân thăm hỏi

- Người mới! – Hân trả lời ngắn gọn.

Hải nhìn Thiên, hơi ác cảm, nhưng không thèm bắt chuyện hay hỏi lý do về trận cười vô duyên mà đi qua chỗ Hân.

- Bài lần trước tôi đưa bà chị đã chọn lọc lại chưa vậy?

- Dĩ nhiên!

- Vậy sao không thấy đăng hình nào tôi chụp lên hết?

- Chưa đạt yêu cầu, làm sao tôi có thể cho đăng lên diễn đàn bừa bãi được chứ?

- Chỗ nào không đạt hả?

- Thì do tôi thấy không đạt!

- Đừng có lấy quan hệ cá nhân mà trả thù công việc nghe!

- Nào ai dám! Thắc mắc thì làm thay việc của tôi đi!

Cả hai lại tiếp tục tranh luận, không ai để ý đến người thứ 3 vẫn đang hiện diện trong phòng. Một lát sau đó, phòng đông người dần.

Bảo xuất hiện sau cùng, chờ cho tất cả ổn định, bắt đầu họp

- Giới thiệu cả nhà, đây là Thiên, khoa Kinh tế năm 3, sẽ là người chuyên trách mảng diễn đàn trên web trường của CLB, từ nay có bất cứ thông tin hay ảnh nào muốn đưa lên diễn đàn, mọi người liên hệ qua cậu ấy! Được chứ!

- Vâng! – Cả phòng hô vang

- Nhiệm vụ lần tới! Lần này là kỳ kiểm tra thường niên. Chú ý cho, ai lần này không có ảnh đăng diễn đàn, sẽ được mời ra khỏi CLB. Những em năm nhất, cố gắng tập trung!

Cả phòng im lặng chờ đợi. CLB là nơi để mọi người có thể thoải mái sinh hoạt theo niềm đam mê, sở thích cá nhân. Nhưng CLB nhiếp ảnh lại đặc biệt hơn các CLB khác. Bạn không có chuyên môn, không có khả năng, không được phép ở lại. Nửa năm 1 sẽ có 1 đợt kiểm tra trình độ của các thành viên. Đó là thời gian căng thẳng của CLB, không kém thi học kỳ

- Lần này, tôi muốn mọi người diễn tả lại kỷ niệm, cũng như người mà các bạn khó quên nhất! Chỉ cần lột tả được nội dung, không quan trọng ảnh ít hay nhiều, nhưng quan trọng nhất, vẫn phải đảm bảo chất lượng ảnh cho tốt!

- Em có ý kiến! – Hân giơ tay – Sự kiện đã xảy ra sao có thể diễn tả lại được chứ?

- Em cũng đồng ý! – Hải nói thêm – Không thể dựng lại kỷ niệm hay người nào đó nếu chỉ gặp thoáng qua được!

- Mọi người có thể chụp nơi xảy ra sự kiện, nếu có thể chụp được nhân vật chính thì tốt, không thì chụp hình ảnh tượng trưng, vì lần này, phải thuyết trình những gì mình đã chụp

Cả phòng ai cũng há hốc miệng ngạc nhiên, Từ khi nào đợt kiểm tra đã tăng thêm độ khó thế này?

- Lần này, các bộ ảnh được đăng diễn đàn, cho toàn trường bình chọn, sau 1 tuần, ảnh nào được lượng vote cao nhất sẽ được lưu danh, còn ai có lượng vote dưới 300, sẽ bị loại! Thiên sẽ tổng hợp lượt bình chọn sau 1 tuần!

ai nấy đều chìm vào suy nghĩ. Hân chống cằm tư lự. Cô có kỷ niệm nào khó quên nhỉ? năm nhất, gây gổ với Chi sau đó hai người thành bạn? Hay lần gặp Duy từ 5 năm trước, rồi cũng thành bạn? Hay là ngày còn nhỏ vì tập xe đạp bị ngã gãy chân, cô đã biết được anh Bảo thực sự rất yêu thương cô, hơn là những lời nói trêu chọc thường ngày? Khó nghĩ quá!

Tan họp, Hân lững thững đi về phía vườn hoa sau dãy nhà mới, là nơi cô đã cùng Hải phát hiện ra. Hân ngồi tựa lưng vào gốc cây, nghĩ ngợi. Kể ra cái ngày thấy khung cảnh nơi đây cũng được gọi là 1 kỷ niệm đấy nhỉ? Nhưng....chả nhẽ lại bắt Hải làm người mẫu cho mình? Đời nào tên nhóc đó chịu chứ?

Hân cứ miên man nghĩ mãi, nghĩ mãi, đầu óc tập trung, không để ý đến chuyện gì. Đột nhiên có 1 tiếng kêu lớn khiến Hân giật mình

- HÂN!

Hân quay lại. Hải vẻ mặt hoảng hốt đang lao đến cô với tốc độ chóng mặt, nhanh chóng dùng cả hai tay đỡ cô ngã xuống đất, rồi dùng thân mình che chắn toàn bộ cho Hân.

Hân chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy mặt mũi tối sầm, dần chìm vào hôn mê

Chuyện gì....thế này????

32. Chương 32

1 cánh đồng.....1 ngôi nhà.....1 dòng sông.....2 con người, đang dần dần, từ từ....lại gần bên nhau. Hân chỉ thấy trước mắt mình là một mảng mờ đục như có sương mù che phủ, cô cố gắng mở to mắt để nhìn cho rõ, nhưng càng cố càng thấy mi mắt nặng trĩu. Rồi bàn chân bước trong vô thức, dần dần, bóng người trước mặt trở nên to hơn, rõ ràng hơn, sương mù như tan biến bộc lộ dần dần.....Người đó....là.....ai????

Rồi....1 giọt, 2 giọt, càng ngày càng nhiều giọt nước rơi trên mặt cô, trên mắt cô, như muốn che giấu 1 bí mật. Hân ngẩng mặt lên, trời vẫn trong xanh, vậy....nước này từ đâu mà có????

Ào!!!!

Hân giật mình tỉnh dậy, thở phì phì. Lấy tay dụi mắt cất lực, bấy giờ Hân mới rõ...hóa ra khi nãy mình nằm mơ!

- Tính ngủ luôn hả?

Hân quay ra nhìn Hải đang ngồi cạnh cô từ khi nào, tay vẫn cầm nguyên...cà phê nguội không. Hân bắt đầu nhận thức được sự việc

- Làm cái trò hề gì thế HÂN???? – Hân gất um vào mặt Hải, không nể nang

- Làm cho bà chị tỉnh, chứ để bà chị tự tỉnh có khi ngồi canh đến sáng mai! –hải vớt cà phê đã hoàn thành nhiệm vụ vào bụi cây, ung dung nói

- Ai khiến cậu....mà khoan! Khi nãy vừa xảy ra chuyện gì? Sao tôi lại bất tỉnh? – Trí nhớ của Hân dần quay trở lại, cô thắc mắc

- Không có gì! Bà chị....ngủ gật thôi!

- Ngủ gật? Tôi nhớ cậu lao vào xô tôi ngã cơ mà?

-.....

- Nói nghe coi!

-.....

- Hải xì tin! Nói tôi nghe đi maaaaaa!!!! – Hân dĩa giọng, mắt long lanh, bắt đầu chiêu...nịnh nọt, dụ dỗ

- Đã nói là không có gì! Hối lắm thế! – Hải bực mình hất tay Hân, bật dậy đi nhanh không để cho Hân kịp phản ứng gì.

Hân chỉ biết ngồi nhìn theo ngơ ngác, rửa xả trong âm thầm (người đi rồi lấy đâu ra công khai nữa chứ ==)

- Tên này bị thần kinh sao? Hừ, không nói thì thôi chứ!

Hân cũng phải quần đứng dậy đi về Ký túc, trong đầu bắt đầu hình thành chủ đề cho buổi thi.

Phía sau gốc cây, nơi Hân và Hải vừa mới rời đi, từng mảnh, từng mảnh rất nhỏ, dấu vết còn lại của 1 chậu hoa bị vùi lấp sơ sài, cánh hoa đẹp đẽ chưa kịp hé nở đã bị bật gốc, gãy ngọn, mất sự sống!

Mấy ngày sau đó, Hân vừa lo học trên lớp, vừa lo đi lùng sục mọi ngõ ngách, từ trường đến nhà, đến đủ mọi khu vui chơi, đủ mọi địa điểm để săn được những bức hình vừa ý. Tính ra thời gian lướt lờ còn nhiều hơn học, vì chuẩn bị nghỉ hè nên cũng không bị nhồi nhét sách vở. Thế nên mới có thể tự do đi lại.

Đáng nhẽ, đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của Hân nếu.....không có sự đe dọa của 2 con đĩa, cực dai, cực lý, cực ngang.

Một là Hải, oan gia ngõ hẹp, đi đến đâu Hân cũng bắt gặp Hải ở đó, hỏi thăm được câu trả lời là “Tôi cũng có ý định chụp ở đây!”. Lý do nghe cũng....xuôi tai, làm sao cấm cản được, nên Hân đành cắn răng chịu đựng những lời xỏ xiên trên chốc bắt cứ khi nào có thể của Hải.

Nhưng người thứ hai mới là vấn đề. Hân không thể hiểu nổi CLB ảnh có nhiệm vụ, đi là đúng, nhưngDuy thì sao suốt ngày đòi đi theo cô, vô mục đích. Khi thì nói là...đi chơi cho vui, khi thì kêu hộ tống Hân đi cho.... đỡ mệt, lúc lại nói.....có việc! Việc gì mà lại đến công viên giải trí, rồi bãi sông, rồi cả hồ bơi???

Ngày cuối cùng Hân đành để sẵn ảnh, sau khi hoàn thành công việc, hơi thường lệ, Hân quay lại nhìn hết con đĩa này đến con đĩa kia, chán cũng chả còn sức mà chán, đành nói:

- Cả hai xong chưa? Tôi khát, đi uống nước không?

Không hẹn mà gặp, hai “bé đĩa” rất chi là đồng thanh hô vang khẩu hiệu quyết thắng

- CỐ!

Thế là, Duy chở Hân, Hải solo một mình, kéo nhau đến quán quen thuộc của cả nhóm (tức là Hân, Chi, Duy).

Duy ngồi xuống, sau đó kéo ghế ngay cạnh mình, vỗ vỗ, có ý bảo Hân ngồi. Hân cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, an tọa tại chỗ. Hải đi vào, mặt có chút khó chịu

- Sao nhìn cậu chán thế kia? – Hân hỏi thăm – Không chụp được hình như ý à?

- Không có gì! – Hải trả lời cộc lốc

Lại “Không có gì”. Hân lườm Hải 1 cái rõ dài, hếch mắt ra ngoài đường, ngăm người ta đi lại còn hơn nhìn bản mặt ấy. Bỗng dưng, Hân nhìn thấy 2 bóng người quen

- CHI! – Hân vỗ tay rồi rít, hét to – QUA ĐÂY!!!

Chi, từ đằng xa, nghe thấy tiếng gọi, nhìn trái phải tìm kiếm rồi cũng từ từ qua bàn của cả ba.

Nhìn thấy Chi, Hân còn đang tươi cười là thế, nhưng chỉ được 30s, cô thấy sasmặt mũi. Đi cùng Chi, là 1 tên oan gia khác, Trần Duy

- Mọi người đi đâu đông vui thế này? – Chi ngồi xuống chỗ Hải nhường cho, hỏi

- Đi chụp hình, thế hai người? – Duy đáp

- À, mình dẫn Chi đi chơi chút ý mà, tranh thủ cuối tuần! – Trần Duy hồ hởi đáp lại, ra vẻ thân thiện

- Ngày nào chả đi, tranh thủ cái gì! – Hân nguýt dài, nói nhỏ nhưng vẫn chỉnh âm lượng đủ nghe

-...cậu..... – Trần Duy tắt nụ cười, nhưng rất nhanh lại cho nó tái xuất trở lại – Mọi người gọi đồ uống chưa?

- Hỏi thừa thôi! – Hân lại tiếp tục to nhỏ

- Hân! – Duy nhắc khẽ khi thấy biểu hiện của Trần Duy xấu dần, còn Chi vẫn thản nhiên ngồi đó, ngăm xung quanh, ngăm lung tung

- Sao? Gọi tôi làm gì? – Hân nhìn Duy, thản nhiên, coi như không có gì

- Không! Hai người gọi gì? – Duy lườm Hân 1 cái sắc bén, rồi quay sang TrầnDuy tiếp chuyện.

- Chi uống gì? – Trần Duy quan tâm hỏi Chi, nhỏ nhẹ (sak, ớn ghê)

- Chanh leo bỏ hạt! – Chi không thấy kỳ lạ với cái thái độ cả tuần đều có củaTrần Duy, tập trung cắn hạt dưa, nói ngắn gọn

- Hai chanh leo bỏ hạt! – Trần Duy gọi với

Sau đó, cái bàn chỉ có màn solo nói chuyện của Hân với Chi về việc hè sẽ điđâu chơi, hoặc “Song Duy” nói về đề án hoàn thành trước hè. Hải, chỉ ngồi cạnhHân, nhìn lung tung.

Quán nước ngày hè hầu như chỗ nào cũng đông hơn thường ngày, người ra người vào tấp nập, hết thực khách đến phục vụ đều chen lấn đi lại giữa các bàn như mắccửi. Chỉ trong 1 phút có thể đếm được hơn chục người đi lại trước mắt.

Mọi người ai cũng tập trung trò chuyện ăn uống. Từ trong quán, hai người con gái vừa gọi món, nhanh lẹ quay trở về chỗ ngồi. Trên tay 1 người đang cầm 1 cốc nước nóng bốc khói nghi ngút!

Hai người càng ngày càng tiến lại gần bàn của nhóm Hân. Hai bắt chợt nhìn lên, thấy tò mò về người cầm cốc nước nóng giữa tiết trời nóng nực.

Khi đến gần Hân, người con gái đó bỗng nhiên vấp chân, ngã nhào về phía trước, không hiểu tình cờ hay có chủ ý, cốc nước nóng đang hướng về phía Hân với tốc độ nhanh như chớp.

Quá ngạc nhiên với sự việc bất ngờ, Hân chỉ biết ngồi im bất động, ánh mắt mở lớn

- ÀO!!!!

Một vòng tay ôm chặt lấy người Hân, hứng trọn toàn bộ cốc nước nóng ấy.

33. Chương 33

Cả quán đều im lặng quay lại nhìn sự việc xảy ra trước mắt, thoáng chốc không khí đã nhuốm mùi căng thẳng tột độ.

Thủ phạm gây ra chuyện động trời đang đứng bất động, hai tay che miệng, không giấu được sự kinh hãi trên khuôn mặt.

Ở bàn Hân, Trần Duy (trong vô thức) đã kịp che cho Chi, sau khi xác định cơn toản, khi ấy mới nhìn sang tình hình đối diện, đang cực...hỗn loạn!

Sau khi đã được 1 người hứng trọn toàn bộ cốc nước nóng, Hân bình tĩnh, nhanh chóng đẩy người phía trước ra. Đó là.....Duy! Duy nhìn Hân, cười nhẹ:

- Bà đúng là hậu đậu hết chỗ nói! Định ngồi im chịu trận thế sao?

Hân sững sờ nhìn cậu bạn thân, sau đó...thăng tay đập bốp 1 cái vào giữa đỉnh đầu của Duy

- Ông có điên không? Sao lại đi hứng trọn chỗ nước ấy hả?

- Này! Tôi cứu bà, trả ơn thế đấy hả? – Duy nhăn nhó, 1 tay xoa đầu, 1 tay...sờ đến chỗ lưng đang ngày càng nóng rát

- Đừng có động vào – Hân phát vào tay Duy, thô bạo quay người Duy, nhìn chằmchằm vào lưng cậu.

Trong cái rủi cũng có cái may, Duy mặc áo phông kèm theo áo khoác ngoài nên có lẽ mức độ bỏng cũng không đến nỗi nguy hiểm. Hân đưa tay định vạch áo Duy lên thì 1 bàn tay đã cản Hân lại

- Để đẩy tôi lo! Bà chị ngồi im đi! – Hải đứng chắn giữa Hân và Duy, sau đó đẩy Duy đi vào trong quán.

Cả quán bắt đầu có tiếng ồn ào trở lại, sau 1 hồi đã mất quan sát, chả có chuyện gì để hóng nữa

- Mà có sao không? – Chi bấy giờ mới lên tiếng (chị ấy có lý do ạ, nhưng....phần sau mới nói)

- Không sao, Duy lãnh trọn rồi còn gì! – Hân lắc đầu

- Vấn đề bây giờ là...- Trần Duy nói – thủ phạm vẫn còn đứng ngay đây! Giờ thì nhìn xem!

Không hiểu từ khi nào Trần Duy đã giữ chặt tay cô bé đã đổ nước vào Duy (hay Hân), không buông. Hân và Chi đồng thời nhìn lên. Ấn tượng duy nhất còn lưu lại trong Hân chỉ là vẻ mặt hoảng hốt, sợ sệt tột độ của cô bé ấy, chứ không hề có điều gì xấu xa cần che giấu

- Em....em xin lỗi! – Cô bé đã bắt đầu rưng rưng nước mắt, chực khóc – em vấp phải gì đó trên đường đi ra nên....em thành thật xin lỗi!

- Có chắc cô chỉ là vô tình không? – Trần Duy đánh mặt – Giữa thời tiết oi ả lại dùng nước nóng, có ai không nghĩ chứ?

- Em...em chỉ xin ít nước nóng để làm tan chai nước đá thôi mà!

- Cô còn chối?

- Thôi, dừng lại đi! – Hân chen ngang – dù sao cũng chỉ là vô tình. Lần sau nhớ cẩn thận!

- Chỉ thế thôi sao? – Trần Duy trợn mắt hỏi

- Buông em ấy ra đi, đừng làm lớn chuyện!

Trần Duy nhìn Hân trừng trừng, rồi thấy Chi cũng đang nhìn mình với cùng ý kiến, đành hậm hực buông tay. Cô bé ngay lập tức đi nhanh ra ngoài cửa cùng bạn bè, gương mặt vẫn còn vẻ xanh xao

- Không hiểu Duy có làm sao không? – Hân lẩm bẩm, nhấp nhòm không yên, liên tục nhìn vào trong quán

Khi đó, 1 bóng người đã lặng lẽ rời quán, sau khi quan sát tỉ mỉ tình hình, ánh mắt lóe lên sự hiểm độc, tức giận vì mục đích của mình đã không thể đạt được!

Trời tháng 5 bắt đầu oi nồng, nắng gay gắt đổ xuống lòng đường, từng dòng không khí nóng bức không ngừng bốc lên từ mặt đường nhựa, phủ vào không gian, khiến cho độ nóng ngày càng cao. Hân ngồi trong lớp dùng vỏ quạt phàn phạch không ngừng, trán ướt đầm mồ hôi. Trời đã hành người thì chó người còn nở hành hạ nhau. Đứng vào thời khắc nóng nhất trong ngày thì....mất điện toàn khu vực, không còn gì bức xúc hơn

- Chi nằm ra bàn, mặt uể oải, cái nóng đã thiêu trụi chút tỉnh táo cuối cùng còn sót lại để Chi bám trụ nốt tiết học, và đến giờ....lả toàn diện.

- Hờ! Nóng chết mất thôi! – Hân rên rỉ

- Mà càng kêu càng nóng! Đừng kêu nữa cho tao nhờ! – Chi làu bàu

- Không kêu không chịu nổi! Kiểu này tao chắc chết khô mất!

- Hừ! – Chi không còn sức để nói, chỉ im lặng cầu nguyện có 1 cơn gió đi qua! Hay có 1 mẫu đá cũng may mắn lắm rồi.

Bỗng nhiên Chi giật mình ái một vì trán được 1 vật lạnh bất ngờ áp vào. Ngẩng mặt lên, Trần Duy đang đứng cười tươi mặc cho thời tiết sẵn sàng giết chết bất cứ cái gì có chữ “tươi” thành “héo”.

- Đá mình xin ở cantin, dùng đi cho đỡ nóng! – Trần Duy giải thích

- À, ừm., cảm ơn! – Chi bối rối nhận lấy.

Hân mở to mắt nhìn hai người trước mặt, nửa ghen tỵ vì....Chi thoát khỏi cái nóng, vừa ngạc nhiên vì thái độ của Chi, sao lại.....tăng nhiệt theo thời tiết thế kia? Cả cái tên trời đánh kia nữa?

Nhưng thôi, thắc mắc thì kệ nó, điều quan trọng là.....mát cái đã. Hân bắt đầu.....mở đài:

- Hai người tình cảm quá nhỉ? Làm tao đã nóng càng nóng hơn!
 - Tình cảm cái đầu mày! – Chi đỏ mặt quay sang gắt. Không hiểu đỏ mặt do thời tiết hay...cái gì nữa
 - Mày...có tình yêu làm mát rồi, cho tao túi đá điiiii!!!! – Hân nịnh nọt
 - MỒ hả cưng? – Never – Người nói câu này không phải bạn thân yêu đâu, mà là tên sao chổi đáng ghét!
- Hân lườm Trần Duy cháy khét tóc, ngoạc mồm chuẩn bị....đánh trả
- Chi chị nè!

1 túi đá khác chườn ra trước mắt Hân, rửa trôi mọi thứ. Hân vồ vập lấy túi đá, ôm khư khư như báu vật

- Ối zời ơi, chỉ có cưng hiểu chị! Thank nhá há há!
- Không có gì hihi – Hoàng tay cầm chai nước mát, cười khì khì
- Mà sao mấy hôm nay chả gặp em nhỉ? – Hân vừa làm dịu cái nóng, vừa thắc mắc
- Haizzzz, chị đừng hỏi nữa – Hoàng gục đầu ủ rũ
- Sao thế?
- Em đang sắp chết dần chết mòn rồi!
- Có chuyện gì nói xem nào????

Hoàng mắt mếu nhìn Hân, rưng rưng nước mắt, nói không nên lời

- Em út nhà ta đã lớn, đã có người theo đuổi rồi! – Duy từ đâu xuất hiện, vỗ vai Hoàng khen ngợi, tranh thủ cướp chai nước của đàn em, hồn nhiên tu cạn
 - Là sao? – Hân tò mò, Chi cùng Trần Duy cũng vênh vai hóng hớt
 - Là thế này! Mấy tuần trước tập bóng, em nó lỡ....làm lạc đạn, khiến cho 1 nạn nhân tử vong, ý quên, tổn thương! Ga-lăng chạy ra hỏi thăm thì bị người ta nhìn đến mồn cả da mặt, sau đó nặng nề đòi...chịu trách nhiệm, lỡ chấn thương sọ não! Rồi từ hôm đó ngày nào đội tập cũng thấy xuất hiện!
- Duy nói liên tù tì không nghỉ, 3 người còn lại gật đầu như bồ cùi, thi nhau ố liên hồi
- Ra thế! – Chi chép miệng – khổ thân, bị bám đuôi khổ lắm! Chị biết mà! Chị cũng từng như thế!
 - Ấy, này! – Trần Duy ú ớ
 - Có muốn dứt cũng không nổi ý chứ! – Chi tiếp tục màn an ủi
 - Ấy, nhưng tôi đang mong tiếp tục đây nè! – Duy phẩy tay phản đối
 - Ông định bán đứng Hoàng hả? – Hân trừng mắt
 - không có, nhưng từ ngày Hoàng có cái “đuôi”, cả đội bóng buổi tập nào cũng được dùng hàng sang hết m toàn nước tăng lực mát lạnh hoặc thức ăn bổ dưỡng không à?
 - Đồ háms lợi! – Hân chê bai

- Thì có sao? Hoàng cũng đâu có tổn thất gì! – Duy gân cổ cãi
 - Ai nói, tổn thất tinh thần trầm trọng! – 1 giọng nói vang lên
- Cả đám ngó nghiêng, hồi sau mới thấy cái đầu đỏ chót của Hải lộ ra phía sau Duy
- Là sao? – Trần Duy, máu tằm nổi lên, bắt đầu tham gia vào cuộc

- Con nhỏ ấy....độc chiếm lắm! Từ ngày đeo bám Hoàng thì chỉ cần Hoàng cười với bạn nữ nào ngày hô, sau đều bị xử hết!

- Á! Ghê vậy? – Hân rùng mình
 - Thế nên....có người phải cẩn thận đấy! – Duy trầm tư nhìn Hân, cảnh cáo
 - Sao nhìn tôi? – Hân nhìn lại Duy, nói lớn – Hoàng, em định làm gì hả?
 - Em không biết đâuuuuuuu! – Hoàng la lớn, rồi gục vào vai Hân nức nở, khóc tu tu như trẻ lên....năm
- Hân vỗ vai ra chiều thông cảm, cả đám người cũng im lặng trong vài phút giây, rồi lại mỗi người 1 chuyện, nói liên hồi.
- Chỉ có 1 người, à quên, nói đúng hơn là hai chữ nhĩ đều liếc về cửa lớp, cảnh giác cao độ!!!!

34. Chương 34

34

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc 1 tuần đã lại trôi qua cái vèo, đầu tuần cứ kêu than ầm ĩ đến khi nào mới đến cuối tuần thế mà loáng cái, 7 ngày nghe thì cứ ngỡ to tát lại trôi qua chóng vánh.

Ngày nghỉ, Chi thư thái đi lại quanh sân ký túc, hít thở không khí trong lành sáng sớm. Sau 1 hồi...tập thể dục tại chỗ, Chi ngồi ngơ ngẩn ở ghế đá. Từ khuôn viên của hai ký túc xá, đối diện hai phía có hai cái Ký túc hoành tráng, còn nhìn ra bên ngoài có thể thấy được rõ nhất sân bóng chuyền, sân cầu lông, kiên luôn các môn thể thao tự do. Ngoài ra những gì có thể thấy trong tầm nhìn chĩa là...tòa nhà khoa kinh tế và khoa Công nghệ thông tin.

Chi tư lự nhìn Khoa Kinh tế 1 cách vô thức, nghĩ gì đó sâu xa lắm

- Ngồi 1 mình hả? – Duy chạy bộ về đập vai Chi thay cho lời chào
- Ừ, Hân có bao giờ chịu dậy giờ này vào ngày nghỉ chứ?
- Cũng đúng he he – Duy ngồi xuống cạnh Chi, tập trung lau mồ hôi, Hồi sau quay ra nhìn Chi lại chìm đắm vào thế giới riêng
- 1 tuần rồi đấy nhĩ?
- Hả? À, ừ!.... – Chi sực tỉnh, có chút ngạc nhiên về câu nói của Duy nhưng nhanh chóng nhận ra ý tứ trong đó.

Còn có chuyện gì khác ngoài Trần Duy chứ! Quả là 1 tuần trôi qua thật nhanh! Có lẽ ngày hôm nay là ngày quyết định của cả hai. Theo như những gì đã dự định, ngày hôm nay Chi phải nhất quyết “đá” Trần Duy để ngăn kế hoạch từ phía bên kia. Thế nhưng, tận sâu trong thâm tâm cô, có điều gì đó ngăn cản lại. Biết rằng Trần Duy cũng không hề thật lòng với mình, bao nhiêu ngày qua cậu làm đủ trò để dằn tỉnh cảm của cô, nhưng cô chỉ cảm thấy điều đó là giả tạo, nhưng vẫn giả như mình đã “liều xiêu”. Vậy mà....

- Bà....không nỡ phải không? – Duy lên tiếng cắt ngang mạch suy nghĩ của Chi
- Sao ông nói thế?
- Con trai cũng có dự cảm riêng trong chuyện tình cảm chứ! Tôi không khẳng định bà quý mến tên đó nhiều ít thế nào, cũng không biết tên đó ra sao, nhưng tôi dám chắc giờ yêu cầu bà đánh phủ đầu tên ấy là không thể!
- Hiểu chuyện quá nhĩ? – Chi cười nhạt – Nhưng tôi không phủ nhận. Bây giờ bảo tôi nói lời cay nghiệt để trả đũa.....tôi không làm được!
- Thế thì chờ hán nói đi! – Duy thản nhiên đáp
- Hả?

- Cứ chờ hần nói, rồi bình thản nhận lời, cũng là 1 cách mà!
- Ông là con trai mà đứng về phe con gái hả?
- AI kêu bà là bạn tôi, hơn nữa tên đấy.....tai tiếng hơi nhiều! Quyết định là ở bà, đừng có để lộ ra với Hân!
- Duy lộ vẻ trầm trọng cảnh báo
- Vì sao? – Chi nín cười hỏi lại
- Nhỏ ấy mà biết kiểu gì cũng tra tấn bà hàng thế kỷ, rồi tìm đủ mọi cách để thực hiện được kế hoạch! Bà cũng biết còn gì!
- Ừm, tôi hiểu!
- Thế nhá, về đây, nóng quá! – Duy đứng dậy vẫy tay chào lí lắc rồi chạy về, để lại Chi ngồi đó tiếp tục trầm mặc.

Nếu ở dưới có người đang khổ sở tính kế thì...trên tầng 5, khu ký túc xá nam cũng có 1 người khổ tâm không kém phần long trọng.

Trần Duy càng ngày càng cảm thấy muốn kéo dài hơn thời gian ở bên Chi. Không hiểu vì sao! Ban đầu cậu tiếp xúc với Chi là có mục đích, tuy ngày nào cũng phải hao tổn tâm sức cùng tiền tài để chứng tỏ bản lĩnh nhưng Chi đều từ chối. Cậu cố gắng thất bại thì chỉ cần hành động nhỏ như đỡ cho Chi xô nước khi trực nhật, hoặc làm giúp cô mỗi lần cô được giao nhiệm vụ thu thập mẫu thí nghiệm, cô cũng tỏ vẻ cảm kích và thân thiện hơn với cậu rất nhiều

Trần Duy từ bị ép buộc trở nên tự nguyện muốn tìm hiểu tính cách, con người của Chi, dần thấy thú vị hơn, thấy thích những lần cậu đụng độ Hân “thật”, cãi nhau chí chóe, Chi không lên tiếng nhưng cũng có ý ngăn cản cuộc vô mồm trở thành....động thủ.

Thời hạn 1 tuần đã hết từ ngày hôm qua, Thiên cứ nhìn Trần Duy vừa đắc ý, vừa thúc giục, khiến cậu bực mình lẫn lo lắng.

Nên tiếp tục, và chịu thua cá cược với Thiên, hay chấm dứt với Chi????

Nghĩ mãi không xong, Trần Duy bỏ ra ngoài, đi xuống đại sảnh, cố gắng làm thư thái đầu óc.

Hoàng Thiên bước ra từ phòng tắm, cười khoái chí, len lén đi theo Trần Duy.

Vừa xuống đến sảnh, Thiên đã thấy Trần Duy ngồi tư lự nhìn ra khu ký túc xá nữ. Nén tiếng cười, Thiên lại gần

- Hôm nay rảnh rồi xuống đây ngắm ai thế?
- Không có gì! – Trần Duy thờ ơ đáp lại
- Mà quyết định chưa? Lỡ hẹn 1 ngày rồi!
- 1 ngày có gì to tát, mà đừng có công kích tao! – Trần Duy trở nên nóng tính bất ngờ
- Tao nói thế thôi! – Thiên nhún vai, nhìn cậu bạn thích thú – Thôi, khai thật đi, tao sẽ bỏ qua lần này!
- Khai cái gì? – Trần Duy quắc mắt nhìn
- Thì là.. – Thiên ngồi xuống nói nhỏ – mà thích nhỏ ấy chứ cái gì!
- Mà điên à? Tao đã nói không phải!
- Thái độ của mày càng chứng minh lời tao nói là thật! Những lần trước tao có hỏi mày chỉ cười nhạt kêu tao ủy mị cơ mà! – Thiên bắt thóp
-- Trần Duy chỉ biết im lặng, càng nói càng bất lợi
- Hết nói rồi chứ? Vậy là kết quả đã rõ! – Thiên vươn vai đứng dậy
- Không! Ngay ngày hôm nay tao sẽ cho mày biết suy đoán của mày sai hoàn toàn! – Trần Duy lớn tiếng, quay lưng ra ngoài, hướng vào Thiên khẳng định

- Ô? – Thiên ngạc nhiên nhìn chăm chăm Trần Duy

- Con nhỏ đó có gì đặc biệt mà mày nghĩ đủ khả năng làm tao rung động? – TrầnDuy cười lạnh, mạnh mẽ nói, không biết rằng mình đang từ chối sự thật bằngnhững câu nói ấy

.....Mày.... – Thiên áp úng

- Khỏi khích tào lần nữa, tao sẽ chia tay nhỏ đó ngay bây giờ, ngay lúc này,tao không bao giờ là người thua cuộc! Không đưa con gái nào có thể lọt vào tráitim tao!

Trần Duy hậm hực nhìn thẳng bạn đứng ngây như tượng, mắt cứ mở to ngạc nhiên.Hơi lạ nhưng cậu không để tâm, quay lưng định đi ra ngoài thì 1 hình ảnh đập vào mắt, khiến Trần Duy đứng khựng ngay lập tức, không thể bước thêm. Chi không biết từ lúc nào đã có mặt ở ký túc xá nam, chứng kiến toàn bộ cuộc nói chuyện, và thái độ không khác Thiên là mấy!

Trần Duy hốt hoảng, lắp bắp:

.....Chi? Sao cậu.....cậu lại.....

35. Chương 35

Nghe lời khuyên của Duy, Chi quyết định vẫn sẽ bình thường ngày hôm nay để Trần Duy quyết định kết quả. Dù gì cũng có nguy cơ là ngày cuối cùng nên Chi dự định sẽ chủ động rủ Trần Duy đi chơi. Chi đứng lên, hướng KTX nam đi tới. Vừa mới đến đã thấy Trần Duy ngồi ở sảnh, Chi mỉm cười chạy đến, thế nhưng.....chua kịp cất tiếng gọi cô đã phải nghe những lời khiến trái tim bất chợt đau nhói.

Chi đứng lặng người nghe từng chữ, từng câu Trần Duy nói, như xát muối vào tâm hồn cô. Chi chỉ biết đứng im như thế, cả khi Trần Duy phát hiện ra mình.

Chi thấy như kiệt sức, nhưng lòng tự trọng không cho phép cô bỏ đi như kẻ hèn nhát chạy trốn sự thật. Chi lạnh lùng lên tiếng

- Ra là vậy! Hóa ra tôi nhầm tưởng về cậu thật rồi! Tôi cứ nghĩ cậu thật lòng với tôi, nhưng tất cả cuối cùng cũng chỉ là.....1 vụ cá cược

Nói đến đây, Chi lại thấy đau xót, Đã biết sự thật như thế nhưng sao cô thấy đau thế này????

- Cậu.... – Trần Duy vội vàng chạy đến, nắm tay Chi, rồi rít thanh minh – cậu hiểu lầm rồi, khi ấy, chỉ là....

- Đủ rồi! – Chi ngắt lời – chúng ta chia tay, coi như chưa từng quen biết, chưa từng có những ngày trước đây!

Chi hất tay Trần Duy rồi lặng lẽ quay đi, cô chỉ muốn chạy thật nhanh khỏi nơi này, nhưng.....cô không còn đủ sức nữa rồi.

Trần Duy thần thờ nhìn theo bóng Chi. Nhìn Chi bị tổn thương, cậu không hề vui sướng mà lại thấy nặng trĩu trong lòng? Chẳng nhẽ cậu đã yêu Chi thật sao? Chỉ trong thời gian ngắn ngủi ấy cậu đã bị Chi chinh phục sao?

Cậu muốn phủ nhận nhưng trái tim đã đánh bại lý trí từ khi nào. Thiên nhện hàng lại gần, choàng vai an ủi

- Mày đừng buồn! Chuyện đâu sẽ có đó thôi mà!

- Mày nghĩ giờ Chi đâu còn muốn gặp tao, có thể không buồn không?

.....

- Mày nói đúng, lần này tao thua! Tao yêu Chi thật rồi!

Trần Duy thần hồn quay về phòng, không còn chút sức sống. Thiên nhìn theo cũng thở dài, phải giải quyết thế nào cho ôn đây????

CLB Nhiếp ảnh

mới sáng sớm đầu tuần nhưng 1 bầu không khí dị thường đã bao trùm toàn bộ phòng họp. Ai nấy đều căng thẳng tột độ, đứng ngồi không yên. Người thì lật đi lật lại giấy tờ, người thì chúi đầu vào máy tính, bấm chuột lia lịa, người thì uống nước liên tục.

Tình trạng căng như dây đàn, không biết khi nào mới có hồi kết.

- Em kết thúc phần trình bày của mình! – Hân....sau 1 hồi khoa môi mứa mép dùng hết vốn từ ngữ cũng đã thuyết trình xong phần của mình. Cô nhẹ nhõm quay về chỗ ngồi, chờ Bảo nhận xét

Bảo nhìn lại lần nữa tập ảnh của Hân, sau đó mới nói:

- Chủ đề của Hân.....khá đơn giản! Nhưng ảnh được chú trọng về mặt kỹ thuật, độ sáng, góc chụp đều tốt. Hơn nữa có sự liên kết giữa các bức ảnh. Vậy nên phần thiếu sót trong chủ đề chung sẽ tạm thời bỏ qua. Tiếp theo!

Hân thở phào nhẹ nhõm. Quả thật khi đi tìm chủ đề cô không thể chọn lựa được điều gì là khó quên, thế nên bê nguyên tour du lịch 2 ngày 1 đêm năm ngoái của cô cùng Chi, Duy, có cả anh Bảo vào, thành 1 cốt truyện, thế là xong. Hải ngồi bên cạnh, vẫn đang chú mục vào máy của mình chỉnh sửa lần cuối trước khi lên trình bày, thì thầm với Hân:

- Chi Chi sao rồi?

- Hử? Vẫn vậy! Không hiểu sao lại thế! – Hân rầu rĩ nói

Nhớ lại ngày hôm kia, vừa thức dậy Hân đã thấy Chi nằm sấp trên giường, im lìm không nói năng gì. Hân tò mò quay qua kiểm tra, có vẻ như Chi đang ngủ. Lại 1 điều là Chi chẳng bao giờ ngủ nướng như Hân, hơn nữa quần áo lại chỉnh chu như vừa mới ra ngoài về.

Sau đó gặp Duy thì mới biết là đó là ngày cuối cùng trong kế hoạch mang tên Trần Duy. Duy cũng không biết gì hơn về thái độ của Chi, chỉ kể sơ qua mình đã nói gì với Chi vào hôm đó. Đến khi Duy tỏ ý nghi ngờ Chi có tình cảm với Trần Duy thì Hân giấy nẩy gạc đi ngay lập tức. Hỏi Chi cũng không có kết quả gì! Haizzzzz

Hân trầm ngâm rồi ghé vào Hải nói nhỏ:

- Cậu nghĩ có khả năng hai người ấy nảy sinh tình cảm không?

- Cũng có thể! – Hải ngẫm nghĩ rồi nói

- HẢ??????

- Đâu có gì lạ! Lửa gần rơm lau ngày cũng “cháy”. Ai biết được chứ!

- Không thể! Tên đó đâu có thật lòng thích ai bao giờ chứ!

- Hải! Lên trình bày đi! – Tiếng Bảo làm cắt ngang cuộc nói chuyện của 2 người. Hải cười nhẹ với Hân, ra hiệu sẽ nói sau rồi nhanh chóng lên hoàn thành phần của mình.

Hải bắt đầu cho chạy 1 loạt những bức ảnh, liên tục, không ngừng nghỉ. Mọi người ai cũng dán mắt vào xem....và ngạc nhiên bởi vì những bức ảnh đã nói nên tất cả, Hải không phải trình bày thêm bất cứ điều gì.

Hân nhìn chăm chăm vào màn hình máy chiếu, càng xem càng cảm thấy...ngờ ngợ. Tình huống này....cô đã gặp ở đâu rồi thì phải (tình huống gì sẽ được bắt mí...vào chap sau)

Hải kết thúc phần bài của mình trong sự ngỡ ngàng và thán phục của tất cả mọi người. Bảo gật gù thỏa mãn, không cho nhận xét gì hơn nữa.

- Bắt đầu từ hôm nay Thiên sẽ cho đăng từng phần bài thi lên diễn đàn, 1 tuần sau tập trung tại đây nghe kết quả. Còn trong thời gian này mọi người có thể nghĩ ngơi thoải mái được rồi! Giờ thì giải tán!

Hân đang cùng Hải vừa đi vừa nói tiếp chuyện khi nãy thì có tiếng gọi:

- Hai người chờ chút!

Hân và Hải đồng thời quay lại nhìn, Thiên đi lại gần, đề nghị:

- Chúng ta nói chuyện chút được không?

- Có chuyện gì thế? – Hải hỏi

- Về Chi và Trần Duy!

- Hai người ấy kết thúc rồi! – Hân lạnh lùng cắt đứt ý đồ nhắc lại về chủ đề nhạy cảm của Thiên

- Không đơn giản thế đâu! Mọi người nghe đã!

Sau đó Thiên bắt đầu kể lại chi tiết cuộc nói chuyện và tình hình ngày hôm đó cho Hân và Hải, càng nghe sắc mặt của Hân càng tối dần, cuối cùng trở nên trầm mặc

- Trần Duy....nó thật sự có tình cảm với Chi đấy! – Thiên nói thêm

- Tôi không tin! Cậu ta mà có tình cảm với ai chứ? Chính miệng cậu ta cũng đã khẳng định! – Hân nói cứng

- Cậu còn không hiểu sao? – Thiên bực mình gắt – nó chỉ nói thế để lừa dối chính bản thân mình thôi! Từ hôm đó đến giờ nó đã không đi học, thậm chí còn chần uống gì rồi!

- Vậy cậu nghĩ Chi thoải mái hơn sao? Trong chuyện này ai sẽ bị tổn thương nhiều hơn chứ? Mấy người lòi tình cảm của người khác ra chơi đùa để rồi bây giờ đổ về ăn năn hối lỗi à? – Hân hét lớn, bao cảm xúc ứ đọng dồn nén được xả hết. Dù cho sự việc lần này cô cũng có lỗi vì đã thúc đẩy hai người ấy, nhưng nghĩ đến Chi, cô không cầm được nước mắt, thoáng chốc khuôn mặt đã ướt đầm từ khi nào

Thiên bối rối nhìn Hân, nhẹ giọng:

- Xin lỗi! Thế nhưng Duy nó cũng đã hối hận rồi, cậu có thể bỏ qua và giúp cho hai người ấy được chứ?

- Không bao giờ tôi giao Chi cho cái tên háo sắc, bất cá nhiều tay, đùa giỡn tình cảm như thế! Không bao giờ!

Hân quay đầu bỏ chạy, vừa ngăn những giọt ước mắt tiếp tục rơi, vừa để thoát khỏi tình trạng này.

- Tôi sẽ cố thuyết phục Hân, còn anh, về nói với bạn anh nếu muốn thay đổi hoàn cảnh thì nên chủ động đứng dậy và hành động, đừng chờ kết thúc viên mãn tìm đến mình hư bao cô bạn khác sẵn sàng tìm đến cậu ta trao tình cảm như trước nữa!

Hải nói nhanh, rồi vội vàng đuổi theo Hân. Còn lại mình Thiên đứng đó, suy ngẫm về những điều mình đã nghe.

36. Chương 36

Hân chạy nhanh, vừa chạy vừa lau nhanh những giọt nước mắt. Vừa buồn vì chính mình là thủ phạm gây ra tình huống ** le này, vừa tức vì tình cảm diễn biến không ngờ đến cả 2 người trong cuộc, vừa căm thù vì Trần Duy đã dám làm cho Chi phải khóc, lại vừa có chút gì đó nhẹ lòng mà chẳng hiểu vì sao.

Hân quả thực rất muốn chạy xa, thật xa, thế nhưng với thể chất của lứa tuổi gia thi lại thể dục, dây thần kinh vận động đã bị thoái hóa từ lâu, chỉ mới chạy được 15 phút Hân đã thở hồng hộc. Dám chắc không có ai đuổi theo mình, Hân thả phịch người xuống ghế đá, rên rĩ:

- Biết vậy đi từ từ còn hơn.....vừa mệt....vừa tụt cả cảm xúc, hừ!

- Đâu ai bắt chạy?

Hân giật thột, ngồi thẳng dậy nhìn, Hải đang đứng nhìn chế giễu

- Kệ tôi! – Hân gắt gỏng
- Thì tôi cũng đâu có quan tâm! – Hải nhún vai nói rồi ngồi xuống cạnh Hân
- Thế đi theo làm gì?
- Sợ bà chị lên cơn làm liều thôi!
- – Hân lườm Hải đến chát khét, không nói thêm lời nào, giận dỗi quay mặt đi
- Còn biết giận là không sao rồi đúng không? – Hải lên tiếng, ra vẻ như không quan tâm

-.....

- Bà chị cũng đừng cố chấp quá, nếu tên đó thật lòng thì tác thành cho 2 người ấy không phải hơn sao? Cái kết cục này vẫn còn tốt chán thay vì chuyện 2 người trả thù lẫn nhau, rồi cứ thế tiếp diễn. Hơn nữa, nếu được thì cả 2 đều vui, thoát khỏi tình trạng ảm đạm như bây giờ!

Chưa khi nào Hân thấy Hải nói nhiều, nói dài, nói triết lý, nói nghiêm túc đến vậy, Cô quay ngoắt ra nhìn Hải chằm chằm. Hải thấy ánh mắt của Hân, lại nghĩ cô giận lấy vì cậu đã ủng hộ Trần Duy, đành bắt đầu dĩ thanh minh:

- Tôi không có về phe tên ấy, chỉ là ý kiến người ngoài cuộc để vẹn toàn đôi bên thôi!
- Tôi biết! – Hân thở dài – Tôi không biết lời Thiên nói tin được bao nhiêu phần, nhưng chỉ biết Chi cũng có cảm tình với tên ấy nên mới buồn vì những lời hằn nói. Nhưng....
- Bà chị có thể hỏi thẳng chị Chi, dù sao quyền quyết định cũng không nằm trong tay của bà chị!
- Ủm! – Hân gật gù, tâm trạng cũng khá hơn. Đừng tưởng nhầm là công lao của Hải, vì căn bản Hân vốn là đứa vô lo vô nghĩ, chuyện gì cũng không để tâm quá lâu, rất dễ buồn nhưng cực dễ vui
- Mà này..... – Hải ngập ngừng
- Ừ?
- Nếu.....
- Nếu gì? – Hân tò mò
- Không có gì! Tôi về trước đây!

Hải đứng phắt dậy, sải từng bước dài rồi đi, để lại 1 con ngõ còn ngồi ngẩn tò te ở phía sau

Tối hôm ấy, như mọi lần, Hân về phòng thì đã thấy Chi đang nằm dài ở giường, chúi mũi vào quyển truyện. Máy ngày nay Chi hầu như ít nói chuyện phiếm, không ăn vặt, không lang thang cùng Hân, nên Hân cũng phải chôn chân ở trong phòng

- Chi à! – Hân mon men đến gần Chi, giọng phỉnh nịnh
- Cái gì? – Chi nổi da gà, nhìn Hân đề phòng. Cứ lần nào Hân dùng cái giọng này là y như rằng có ý nghĩ...quái đản
- Tao muốn hỏi mày.....1 câu thôi, nhưng mày....
- Phải nói thật chứ gì? Còn tùy, nói đi! – Chi liếc hân 1 cái, lại tiếp tục quay về quyển truyện, tay với chai Cola trên bàn
- Mày thích Duy à?
- Phụt! – Hớp nước chưa kịp trôi vào cổ họng đã bị Chi cho phi thân rang ngoài.

Chi ho sặc sụa, nhìn Hân kinh di:

- Mày điên à?

- Mày.....làm hỏng quyển truyện tao mới mua rồi huhu – Hân giằng lấy quyển truyện trên tay Chi, suýt soa – Bắt đền ấy!

- Xời, phơi lát là khô! Lo cái quái gì hả? – Chi bực mình

- Hic, mày thích Duy à? – Hân quay ngoắt 360 độ, hỏi ngược lại Chi, không hề nhập với màn ăn vạ vừa trình diễn

Chi càng nhìn Hân khiếp đảm hơn, khẽ đưa tay sờ trán Hân:

- Hôm nay mày đi đâu, hay có bị ai đánh vào đầu không? Sao tinh thần hoảng loạn, nói năng lung tung thế này?

- Tao nói nghiêm túc mà! – Hân hất tay Chi ra, lườm xéo, vừa lấy khăn lau mấy trang giấy, vừa nói

- Thế sao bảo tao thích Duy? Tao với Duy thân thì có thân, nhưng đâu có thích thích gì?

- Thật á? – Hân trố mắt

- Chứ còn gì! Cái thằng nhỏ mọn đồng đánh, nhỏ nhen như con gái ấy mày kêu tao cho lọt mắt mà nghe được à? Mày cũng che ổng che eo suốt ngày còn gì?

- Ủ thì....đúng là tao có chê! Nhưng mà.....hắn sao có vẻ...manly mà?

- Bệnh hả con? – Chi dí tay vào trán Hân, xia xói – Mày bệnh ổng từ khi nào thế? Suốt ngày chí chóc cơ mà!

- Cãi đâu nào? Suốt ngày đi với mày, có khi nào gặp mà cãi? – Hân dẫu môi

- Hử? đi với tao khi nào?

- Giả ngu! Cả tuần hai người gấn như keo sơn còn gì?

- Mày đang nói đến ai đấy?

- Zời ôi, bực với mày rồi đấy, Duy, Trần Duy ý! – Hân hét lớn

- Hử? Tao tưởng này giờ mày kêu ông Duy nhà mày?

- Mày nói tao bệnh mà mày còn....ê, Duy nào nhà taooooooooo?

- Hồng biết – Chi cười đều

- Thế mày không thích Trần Duy?

Vừa nghe đến tên Trần Duy, Chi tắt nụ cười ngay lập tức, ánh mắt lại trầm xuống, không nói nên lời. Mới vừa nãy không khí nhộn nhịp trở lại thì giờ đã bặt hẳn chìm nhanh chóng

- Thích thì sao, không thích thì sao? – Chi trầm ngâm – Dù gì thì trò chơi cũng đã kết thúc! Tao không có ý định sẽ qua lại thực sự với tên ấy! Và cả hắn cũng thế! Coi như cả 2 chưa từng quen đi!

Hân chỉ biết nhìn Chi, thất bất lực vì tính cứng đầu không bao giờ chịu đầu hàng trước của cô bạn! Im lặng 1 lúc, hân đứng dậy, bỏ ra ngoài

- Đi đâu thế? – Chi gọi với

- WC! – Hân gào lại

Hân nhanh chóng đi xuống cầu thang, ánh mắt kiên định, quyết tâm, hùng hổ qua khu KTX nam, đập bàn đập ghế, rồi nhỏ nhẹ hỏi cô quản lý:

- Cô ơi, cô gọi bạn Trần Duy, khoa kinh tế năm 3 cho con với!!!

- Ủ, đợi chút! – Cô quản lý không hỏi nhiều, nhanh chóng nhắc bộ đàm, thông báo. bao nhiêu năm quản lý, cô chẳng còn thấy lạ khi có ai đó đến tìm nam sinh bên này, hoặc nam sinh dầm dúi hỏi lộ giúp cô điều tra nữ sinh nào đó dây bên kia! Thôi không hỏi cho đỡ mất thời gian.

Hân nhịp nhịp chân chờ đợi, mới được vài phút đã thấy Trần Duy chạy học tốc xuống sảnh, dáng vẻ mừng rỡ, nhưng vừa nhìn thấy Hân đã ỉu xìu chán nản. Trần Duy lê bước đến gần, hỏi lạnh nhạt:

- Có chuyện gì?
 - Thái độ kiểu gì thế? – Hân nhăn nhó
 - Nói đi, tôi không có thời gian cho cô! – Trần Duy ạnh lòng, khi ấy Thiên cũng vừa chạy xuống, đến gần Trần Duy, nhìn Hân tò mò
 - Vậy ah? Thời gian cho Chi...cũng không có nốt phải không? – Hân nhử mồi
 - Sao? – Mắt Trần Duy sáng rực như đèn pha ô tô, nhìn Hân chăm chú
 - Nếu cậu bận lo cho những cô bạn gái khác, thì thôi vậy! – Hân giả dờ tiếu nuối, chuẩn bị bước đi
 - Khoan đã! – Trần Duy vội vàng chụp tay Hân lại – Cậu nói thế là ý gì?
 - Hey! – Duy từ đầu lao đến gần, ra vẻ hồ hởi nhìn Hân, chen vào giữa hai cái nắm tay của Hân và Trần Duy
 - Làm gì tị tập đông thế? Tính đánh nhau giải quyết dứt điểm à?
 - Dứt cái đầu ông! – Hân đâm vào bụng Duy, đẩy lui ra bên phải – Thế nào, cậu định giữ thái độ ấy sao?
 - Không! Thành thật xin lỗi Hân! Nếu có thể giúp tôi gặp Chi, tôi sẽ làm bất cứ điều gì để chuộc lỗi!
 - Thật không? – Hân nhìn Trần Duy, vẻ đắc ý đã hiện lên nơi đáy mắt
 - Thật! – Trần Duy hùng hồn
 - OK. Nếu tôi giúp, thì 1 tháng cậu phải chịu trách nhiệm lấy cơm trưa, giữ chỗ cho tôi bất cứ khi nào tôi có mặt ở cantin, sau đó là ngày nào cũng phải đưa đồ ăn sáng, bonus thêm tôi thích bánh mì kẹp và sữa. Rồi sau đó tuần nào cũng phải canh me có truyện mới thì mua về cho tôi, không đòi hỏi trả công! tôi muốn gì phải làm nấy, không cãi, không to tiếng, không thái độ! OK?
- Trần Duy, Duy cùng Thiên trở mắt nhìn Hân liếng thoảng. Trần Duy đờ người càng lúc càng thấy u ám, trong khi Thiên và Duy đã phì cười như nắc nẻ
- Được! Sao cũng được! – Trần Duy không nghĩ ngợi lâu, đồng ý ngay lập tức
 - Được rồi! 2 người làm chứng – Hân chỉ sang Duy và Thiên – Nên nhớ, tôi chỉ cho cơ hội, nếu cậu không biết tranh thủ, hậu quả tự mình gánh lấy!
 - Tôi biết!
 - Và...tôi chỉ cho cậu thêm lần này nữa thôi! Có chuyện gì với Chi, cậu sẽ biết tôi là người thế nào! – Hân nhìn Trần Duy, không hề có ý đe dọa nhưng nghiêm túc và nguy hiểm đến mức 3 tên con trai to cao đều rùng mình 1 cái.

37. Chương 37

Chiến dịch chinh phục trái tim bằng chính thức mở màn

Vì tương lai hòa bình ổn định của toàn thể những người đã lỡ dính vào và có chủ ý liên quan, lần đầu tiên trong cuộc đời của Hân có chuyện liên kết với khách tình, đã vậy còn là vì lợi ích của hắn. Nhưng suy đi cũng phải nghĩ lại, nếu không giải quyết có khi chuyện còn tệ hơn mức có thể tưởng tượng, đành nghĩ rằng vất óc mà suy, mà nghĩ, mà chịu đựng thôi.

Kế hoạch A: Mưa dầm thấm lâu, lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy

Theo ý đồ của Hân, Trần Duy sẽ thực hiện lại cảnh tượng đeo bám như những ngày còn....giả theo đuổi, biến giả thành thật. Việc này với Trần Duy phải nói là dễ hơn ăn cháo, cứ theo đúng tính cách mà làm.

Ngày đầu tiên, vẫn màn cũ rách mua đủ thứ thể theo nhu cầu cấp thiết của đối phương, đúng lúc, đúng thứ. Nhờ có gián điệp thông báo (là Hân) nên khi Chi cần sách tham khảo quý hiếm – có mặt, phần mềm thí nghiệm điện tử – không thiếu, bla...bla....

Kết quả: Hân hưởng trọn không thiếu 1 thứ

Ngày tiếp theo, Trần Duy biến mình thành kẻ cao su có gắn thêm keo con heo, Chi ở đâu hấn ở đó, trừ nơi nhạy cảm là phòng riêng, hay WC, phòng thay đồ là không có dám đến, vì ngay cả đồng phạm cũng cảm được bén mảng.

Kết quả: Chi đang mất thiện cảm, càng thấy ngứa mắt hơn nữa. Ban đầu thì không thèm nhìn mặt, hiện tại là coi như không tồn tại

Ngày tiếp tiếp nữa, Trần Duy thực hiện kế sách ga lăng là bạn, thân thiện là học hàng. Chủ động đến lớp Chi, đề nghị giúp đỡ từ trực nhật đến bưng bê đồ dùng, đến cả lên thư viện cũng xung phong chạy khắp phòng....lấy hộ sách. Còn mềm mỏng chiều cả Hân.

Kết quả: ?????? không nhắc đến sẽ hay hơn

Sau 1 tuần xông pha trận mạc, dùng đủ mọi cách nhưng bằng ngàn năm vẫn không tan chảy chút nào

Nhận thấy tình hình bất ổn, Duy hiến kế tiếp theo

Kế hoạch B: Tạo dựng thói quen

Sau hơn 2 tuần trời bám đuôi, Trần Duy được 3 con quỷ nhỏ động viên, tiến hành công cuộc thứ hai. Ngày nào cũng có mặt ở lớp Chi đúng giờ ra chơi, đến ngồi cạnh Chi, không nói năng gì, sau đó vào lớp thì....em quấy đuôi đi về. Tan học cũng đi theo Chi đến tận KTX thì thôi. Tối tối nhắn tin chúc ngủ ngon đúng boong.....12 giờ không thiếu không thừa.

Kết quả: Hân được Chi hào phóng đem tặng cả cái điện thoại!!!!

Theo đuổi con gái, kiên trì là đức tính không thể thiếu, với trường hợp đặc biệt, càng cần phải tăng cường hơn nữa

Sau 1 tuần ủ kỹ đến lên men vụ tạo thói quen, Trần Duy vô tình...hay hữu ý tuấn sau đó biến mất không chút tăm tích, đến mặt cũng không xuất hiện. Chi trải qua 1 tuần đầy yên ổn và lặng gió.

Kết quả: Sau 1 hồi giành giật cố thủ chiếc điện thoại, Hân phải hoàn trả cho chủ, nhưng lại thu được món hời. Chi bắt đầu có biểu hiện rung động ngầm

Thường xuyên nhìn điện thoại, thức đến hơn 12 giờ....chỉ để nhìn điện thoại, giờ ra chơi vô thức nhìn ra ngoài cửa lớp.

Hân cười xảo trá, cá bắt đầu....liếm môi

Kế hoạch C: Thương cho roi cho vọt

Để nhận biết sự quan tâm, sự chú ý của 1 người dành cho ai đó, nhất thiết phải nhắc đến sự thương xót, đồng cảm. Không nỡ nhìn thấy người ta chịu khổ, không nỡ để người ta bị hành hạ, lo lắng thay cho người ta, biểu hiện thích là chắc chắn có rồi.

Vận dụng nguyên lý ấy, Hân bắt đầu làm đến bước cuối cùng

Đầu giờ học, Hân đến lớp, nhìn Chi đang ngâm cứu tài liệu, ánh mắt ma mẫn sáng trưng như đèn pha ô tô

Hân ngồi xuống, nhịp nhịp tay dưới bàn, chờ đợi. 5 phút sau. tổng bộ tập trung đầy đủ. Hân bắt đầu...mở đài

- Đói ghê nha! Mọi người có đói không?

- Có chứ, sáng nay em dậy muộn, không có kịp ăn sáng! – Hoàng vỗ ôm bụng

- Sáng đi tập sớm, giờ bụng tôi cũng tiêu hóa hết rồi! – Duy xoa xoa chân, rên rĩ

- Ồ, thế thì...ai đi mua gì giúp chúng ta giải quyết bụng rỗng nhỉ? – Hân vỗ xoa cằm

- Ấy, Trần Duy lại đến rồi kìa! – Duy hô to.

Hân liếc sang Chi, ánh mắt đã hơi...động đậy không yên. Cười thầm trong lòng,Hân gọi với

- Duy! Tôi không gọi ông! – Hân quay sang lườm nguýt Duy – Trần Duy!

Trần Duy, lơ ngơ như bò đội nón, đi vào lớp, nhìn cả đám với ánh mắt tò mò.Sáng nay Duy có đến phòng tìm Thiên nói gì đó, Đến khi Trần Duy ra khỏi WC hỏi thì chỉ được Thiên dặn dò 1 câu, hôm nay ai nói gì cũng phải nghe, không được nổi nóng. Tiện thể gặp đám Hân Duy tập trung đủ, Trần Duy vừa định mở miệng thấcmắc thì Hân đã chặn họng:

- Xuống cantin mua giùm ổ bánh mì!

- Tôi cũng thế! – Duy gơ tay

- 2 đứa em cũng vậy! – Hoàng chỉ sang Hải ngồi kế, nhìn Trần Duy, hai mắt chớp chớp

Trần Duy ngệt mặt nhìn 8 con mắt long lanh óng ánh nhìn mình, mặt 2 cũng hiện 2 chữ “Gian xảo”, hân khẽ liếc sang Chi chờ đợi nhưng Chi không để tâm, nhớ lời dặn của Thiên sáng sớm, Trần Duy đành lếch thếch đi xuống cantin ở cách 3 khu nhà

10 phút sau, Trần Duy xuất hiện, cầm trên tay 5 ổ bánh mì. Hân xí xớn cầm ngay:

- A, có phần chi Chi nè! – Hân đưa đến trước mặt Chi, rồi không để ý xem Chín hận hay chói, ngay lập tức gắt gỏng – Tôi đâu có ăn dưa chuột chứ! Sao lại có dưa chuột ở đây? Chi không có ăn hành khô

- Này, anh biết em ghét ăn trứng sáng sớm cơ mà? – Hoàng nhăn nhó

- Ông bạn, tôi không thích ăn hành chiên à nha! – Duy trầm ngâm

- Tôi không gọi bánh mì! – Hải lẳng miêng bánh ra chỗ Hân xua tay

- Nãy giờ đâu ai dặn dò tôi phải mua thế nào đâu? – Trần Duy ngơ ngác hỏi lại

- Gặp nhau cả tháng trời còn không biết à? Đi xuống đổi lại đi! – Hân cau có

Thấy Trần Duy vẫn đứng đó, Duy lén nháy mắt ra hiệu hân nghe lời. Trần Duy lại 1 lần nữa ôm đồng hồ ăn vòng xuống cantin

15 phút sau

- Cay quá đi! Sao nhiều ớt thế này? Tôi muốn uống nước! – Hân kêu ca

- Ăn bánh mì buổi sáng không nuốt trôi nha, tôi uống C2 – Duy vừa nhai nhồm nhồm vừa nói

- Tiện cho em chai Sting nhá! Hải uống gì? – Hoàng

- Cola!

Trần Duy khóc dở mếu dở nhìn cái đám mới cách đây không lâu còn hò reo làm đồng minh của mình, giờ lại cứ như đang trả thù, hành hạ, không đỡ được.

Nhưng....nhìn là trên hết, không hiểu mấy người ấy có kế hoạch gì, hân phải nghe thôi. Lại xuống cantin lần 3

Lúc này đây, Chi đã thôi không còn đọc sách, nhìn 4 người đang tập trung ăn uống, ánh mắt nghi ngờ xẹt qua từng người như để tìm ra điều bất thường

20 phút sau

- Lấy nước gì lâu quá vậy? – Duy cần nhẫn

- Tôi thích nước lạnh cơ, nước này uống sao đỡ cay hả? – Hân mắng mỏ

- Em uống C2 vị chanh thôi, không uống vị này đâu! – Hoàng giận dỗi

- Sting đâu. nghĩ tôi là con gái hả ông anh? – Hải nheo mắt

Trần Duy, sức lực đã cạn sau 3 lần đi lên đi xuống. Dãy nhà này đã 5 tầng rồi thì chớ, lớp Hân lại thượng tọa ở tầng 4, đi đến cantin phải đi qua sân bóng rổ lớn, hơn nữa cantin cũng không chịu thỏa hiệp, ở ngay tầng 2, giờ này là giờ cao điểm sinh viên đều đổ đến đây ăn sáng, xếp hàng đâu có dễ. Vậy mà mấy người này....

Trần Duy mệt mỏi ngồi nhìn, ức chế, ức chế dần dần không thể kiểm soát, chưa bao giờ hắn phải đi hầu ai như thế này. lửa giận bắt đầu bén rễ

Trần Duy đập bàn đứng dậy, hít sâu, định trừng trị lại đám rối việc hại người kia thì....

- Mọi người ngừng lại đi!

1 giọng nói lên tiếng, chặn đứng vụ chiến tranh có nguy cơ nổ ra/.....

38. Chương 38

Tiếng nói của Chi vốn dĩ....khá nhỏ nhẹ, trừ những khi nổi nóng thì tần số không khác sóng siêu âm, vậy nên bình thường nói chuyện với Chi, trừ Hân đã quen, cứ phải gọi là đồng tai lên mà nghe.

Thế mà hôm nay, đặc biệt, khác thường thế nào, trong cái không khí ồn ào đủ mọi tiếng nói tạp nham như thế, tất cả đều có thể nghe được giọng Chi, rõ mồn một. cả chục con mắt đều hướng về Chi, đủ mọi hỷ, nộ, ái, ô. 4 con người đang chờ chờ con mồi sắp bẫy, 1 con người thì thấp thỏm hy vọng 1 tương lai, à quên nói thể hơi to tát, 1 cánh cửa sẽ mở ra cho mình.

Chi nhìn lướt qua 1 lần, dừng dừng nói:

- Vào lớp rồi! Giải tán đi!

RẦM! Cả lũ té ghế! ắt cả đều nhìn Chi....kinh dị! Đúng, chính xác là từ kinh dị. Không hiểu có ai còn rần hơn Chi được nữa. Làm như thế mà vẫn không “xinh”.

Chán nản, thất vọng, 4 anh chàng lười thôi lếch thếch đi ra khỏi lớp, để lại Hân 1 mình chống chọi với 1 cơn bão chuẩn bị đổ bộ lên đầu cô.

Chi nhìn đám người đi khuất, quay sang Hân, hằm hằm đe dọa:

- Khai hết ra cho tao!

- Khai gì cơ? – Hân lạnh toát sống lưng, vã mồ hôi, giả ngu

- Tự thú sẽ được khoan hồng, không thì đừng trách tao là bạn thân mà ác, nghe?

Hân nuốt nước bọt, sợ sệt nhìn Chi không có 1 biểu hiện đùa giỡn nào trong ánh mắt hay gương mặt, khề khề rồi đành....tuôn 1 tràng, miệng lẩm nhẩm xin lỗi các đồng minh:

- Thực sự là tao....không có tội! – Hân trưng dụng bộ mặt mèo nhúng nước, tỏ vẻ vô tội – vì tên Trần Duy kia nản nỉ thương tâm quá, mày cũng biết tao lại dễ chiều lòng nên tao chấp nhận là....nhắm mắt cho qua, cứ để hắn tiếp tục theo đuổi mày! Có vậy à!

- Chỉ thế thôi? – Chi nheo mắt, nghi ngờ

- Thật đấy, tao không hề tham gia bàn luận tác chiến gì hết, chỉ có....tao điều kiện cho hắn, chứ tao mà ngăn cản sao hắn lại gần được mày trong ngắn ấy thời gian chứ?

- Hừm! Thế còn hôm nay? – Chi vẫn không tha, truy đuổi đến cùng

- Hôm nay thì là....tao thấy hắn làm phiền mày nhiều quá, ngứa mắt từ trước nên hành hạ hắn thôi! Mày....đau lòng..... – Hân thận trọng thăm dò, nhưng khi thấy ánh mắt tia lửa điện của Chi bèn ngoan ngoãn ngậm miệng, ngồi im thin thít

- Còn lần sau nữa thì tao với mày tuyệt giao!

Chi đe dọa mạnh mẽ, sau đó lại coi như không có gì, tiếp tục đọc sách. Hân lau mồ hôi hai bên thái dương, thở phào nhẹ nhõm. Kiểu này...hồng, hồng thật rồi!

Cantin, hai bóng người lẻ loi đơn độc ngồi trên cùng 1 chiếc bàn, không khí im lặng bao phủ từ đầu đến giờ. Có gì lạ, đang giờ học, hầu hết đều an tọa trên lớp, bói đâu ra người mà gây ồn ào vào cái giờ giữa trưa sáng, buổi chẳng ra buổi thế này ở nơi ăn uống chứ!

Thiên tu chai Sting ừng ực, rồi đặt bộp xuống bàn cái chai rỗng, nhìn Trần Duy sâu sắc

- Vậy là vẫn không có hiệu quả hả?

- – Trần Duy nằm dài ra bàn, thiếu não, không nói gì

- Hay vì mày....chưa thật lòng? – Thiên ngờ vực

- Thế nào gọi là chưa thật lòng? – Trần Duy nổi đóa – chưa bao giờ tao thật lòng đến mức này, thế mà cuối cùng nhận được cái gì, hả???

Thiên nhìn thẳng bạn đã mất lí trí, chép chép miệng, nói như đung rồi

- Biết đâu mày chỉ là hiếu thắng, muốn chinh phục cho bằng được như lần gần đây nhất là 6 tháng trước thì sao?

Trần Duy ngồi phịch xuống ghế, tay vát lên trán, chân gác lên bàn, đăm chiêu.

Có thật là chỉ vì hiếu thắng? Vậy còn cái cảm giác đau như xé lòng khi Chi quay đầu chạy đi không 1 lần nhìn lại, cảm giác thất vọng nặng nề khi Chi từ chối bao nhiêu thiện ý từ mình, rồi cái cảm giác sung sướng chỉ vì Chi 1 lần vô tình liếc mắt nhìn? Nếu là hiếu thắng, thì mấy cái thứ chưa bao giờ xuất hiện ấy là cái gì???

Trước đến giờ, hầu như Trần Duy chỉ việc ngồi chờ người ta đến tỏ tình, thậm chí việc lấy lòng cũng đã là 1 thói quen cố hữu, chỉ làm cho xong nhiệm vụ, chưa bao giờ nghiêm túc như lần này. hân cũng thấy lạ, tại sao lại.....thích Chin nữa!

Đang trầm mặc thì điện thoại có tin nhắn, Trần Duy uể oải mở ra xem ==>.....Hóa đá ngay lập tức

Thiên nhìn thẳng bạn, tò mò, giằng lấy điện thoại trên tay Trần Duy

” that bai tham hai, bi phat hien, tu gio tu lo lieu ” (thất bại thảm hại, bị phát hiện, từ giờ tự lo liệu)

Thiên mím môi nín cười. Đúng là tác phong của Hân, nhanh gọn nhẹ, dễ hiểu. Xem ra đồng minh đã buông tay, chỉ còn chờ...bản lĩnh của chính chủ thôi!

Giờ cơm trưa, Hân, Chi, Duy, Hoàng, Hải cùng tập trung ăn uống. Duy, Hoàng, Hải, vẫn không hay biết gì, tiếp tục thực hiện kế hoạch hành xác, kêu Trần Duy cùng Thiên đến nhập hội, rồi thi nhau sai Trần Duy chạy đi chạy lại, tần suất còn gấp đôi buổi sáng. Thiên nhìn theo thẳng bạn hết đi bên trái sang bên phải, ngờ nghệch, sau rốt cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thiên nhếch mép cười. Biết là đã bị bại lộ, sao Trần Duy còn nhiệt tình như thế?

Hân, khác hẳn ban sáng, ngồi im lìm tự xử phần cơm của mình, không hó hé nói năng gì, chỉ nhìn Duy, Hoàng, Hải, ra chiều cảm thông sâu sắc. Mấy cái người không biết đánh giá tình hình kia, tự rước họa vào thân rồi!!!

Trần Duy gọi món xong bê 1 khay thức ăn đầy ắp lại gần bàn ăn của cả đám, cẩn thận bước từng bước 1, không thì đổ. Đối diện, 1 bóng người nhỏ con, hai tay giơ cao khay thức ăn che gần hết khuôn mặt, cũng đang chậm rãi đến gần bàn ăn xôm tụ nhất cantin.

Khoảng cách 2 phía càng ngày càng gần, Trần Duy dần tiến đến mặt bàn, đang chuẩn bị đặt khay thức ăn xuống thì bỗng dừng thấy người đi đối diện, hai tay run rẩy, khẽ nghiêng khay thức ăn đầy những súp, sốt cà chua, rồi cả canh bí

RẦM!!!!

Trần Duy ném mạnh khay thức ăn xuống bàn khiến đồ ăn bay tung tóe, bước 1 bước đến chắn ngang trước mặt Hân, hiển nhiên là hứng trọn số thức ăn nóng bỏng tay ấy

-Duy!!

Cầm đũa kêu thất thanh.

39. Chương 39

Lại 1 lần nữa, dường như đám Hân có duyên với những vụ ồn ào náo nhiệt thì phải, đi đâu cũng kéo theo vô vàn rắc rối, không ngừng trở thành tâm điểm của đám đông. Mà nào có được lợi lộc gì, toàn thất thiệt vào thân.

Trần Duy khẽ nhăn mày trước sức nóng của khay thức ăn. Cả Duy, Thiên và Hân đều đứng phất dậy đến bên Trần Duy hỏi han không ngừng:

- Có làm sao không?

- Đến phòng y tế đi, bỏng nặng rồi!

- Đi được chứ?

Cả Cantin đổ dồn ánh mắt về bàn Hân, tất cả lại ngừng hoạt động. Thiên cùng Hoàng dìu Trần Duy đến phòng y tế. Hân liếc sang Chi, vẫn đang ngồi bất động tại bàn, không giấu được sự sững sờ hoảng hốt

- Mày lo thì đi theo đi! – Hân nói nhỏ

- Hả? – Chi ngơ ngác nhìn

- Tao biết mày lo mà, tao là người hay cãi vã với hân còn thấy bị thương trầm trọng như thế nào, mày đừng trốn tránh cảm xúc nữa! Can đảm đối diện đi, phải hay không thì có làm sao?

-..... – Chi im lặng không đáp, sau đó lẳng lặng đứng dậy, đi theo bóng 3 người đã khuất đằng xa

Hân ngồi xuống bàn, hai tay ôm trán. Bao giờ cái chuyện mệt mỏi này mới chấm dứt

- Không có gì để hỏi à bà chị? – giọng Hải vang lên bên cạnh nhắc nhở

Hân khi ấy mới để tâm đến người đang bị Hải ép buộc ngồi ở đối diện. Có vẻ như là sinh viên năm nhất, gương mặt vẫn còn toát lên sự non nớt, nông nổi. Mặc dù vừa gây ra đại họa nhưng cô nhóc vẫn tĩnh bơ dưới sự giám sát của 3 người còn lại trong bàn, mặt hơi biến sắc nhưng tuyệt đối không phải do nỗi sợ hãi gây ra.

Hân trầm mặc, quan sát hồi lâu, không nói gì. Biết nói gì trong trường hợp này? can tin đồng người qua lại, va chạm cũng là chuyện thường thấy, đâu thể cứ vì vậy mà nói cô bé cố tình đã thương Trần Duy. Dù tức nhưng làm vậy quá vô lý. Hân thấy hơi khó xử. Đang băn khoăn thì Hải đã nói hộ:

- Nói xem, vì sao cô năm lần bảy lượt muốn ra tay với Hân?

Hân trừng mắt nhìn Hải, vừa bất mãn vì cậu dám gọi tên cô trống không, vừa có ý nhắc nhở cậu đừng quá vội vàng kết tội

- Tôi chả làm gì hết! – Cô nhóc cứng rắn nói, một mực phủ nhận

- Đừng chối! Bình hoa từ trên tầng rơi xuống, rồi đổ ly nước nóng ở quán trà, thêm lần này nữa, rốt cuộc cô muốn cái gì?

- Sao cơ? Mấy vụ đấy.....là do cô bé này sao? – Hân kinh hãi. Một cô bé có vóc dáng nhỏ nhắn, hai má bầu bĩnh, đôi mắt trong veo này, làm sao có thể làm ranhững chuyện như thế, hơn nữa....

- Không có bằng chứng, đừng có đổ tội lên đầu tôi! – Cô bé gân cổ cãi

- Cần bằng chứng không? – Hải đành giọng, chậm rãi rút điện thoại trong túi, ấn ấn 1 hồi, sau đó giơ lên trước mặt cô bé.

Hân thấy cô bé phút chốc sa sầm mặt mày, sắc diện đã xanh nay càng nhợt nhạt tím tái, nhìn Hải đầy căm thù, Tò mò, Hân cũng như người qua nhìn nhưng Hải dãn nhanh tay cất điện thoại đi

Hân xăm xè nhìn Hải, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Là em làm sao?

-..... – Cô bé mím môi, nhất quyết không nói nửa lời

- Chị và em không quen biết, càng không thể có thù oán gì với nhau, làm sao em có thể.....

- Không thù oán ư?- Cô bé trợn mắt nhìn Hân, gần từng tiếng – chị đã cướp bạn trai tôi, còn giả vờ vô tội ư?

Shock!!!! Cả đời Hân còn chẳng biết đến từ bạn trai hay người yêu bao giờ, đến trái tim còn chẳng thêm biết đến rung động là gì, lấy đâu ra cái gan voi, gan khủng long đi cướp bạn trai người khác????

Duy ngồi im lặng nghe nãy giờ, cũng lên tiếng:

- Em đang nói đến Hoàng phải không?

3 cặp mắt quay sang nhìn Duy trân trối. Hoàng....liên quan gì ở đây???

- Phải! – Cô bé thừa nhận

- Chị càng không hiểu! – Hân ngơ ngáo – Chị đâu có cướp Hoàng từ tay em?

- Còn không sao? Không phải chị bám theo Hoàng như hình với bóng à? Ngày nào cũng thấy chị có mặt ở sân bóng, rồi cả ở cantin, ngay cả KTX chị cũng bám theo. Vì chị mà Hoàng không thêm để ý đến sự hiện diện của tôi, chỉ biết cười đùa cùng chị, đến lớp chị, nói chuyện với chị!

Vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã trên gương mặt thiên thần của cô bé ấy, Hân thấy hơi bối rối

- Chuyện này.....hiểu lắm a, thật sự là.....

- Chị Hân!

Hoàng chạy về từ phòng y tế, bá vai Hân từ phía sau, hồn nhiên thông báo

- Tin vui đến rồi, thành công rồi! Khi này, ở phòng y tế ý.....ủa? Mọi người sao vậy?

Hoàng khựng lại, chột dạ vì tất cả đều lia ánh mắt laze cháy khét lẹt chiếu xuống cậu. Cậu giật mình, không hiểu mình làm sai điều gì. Khi ánh mắt chạm đến cô bé đối diện, Hoàng sợ hãi co rúm sau lưng Hân, trốn tránh:

- Yến Nhi, cậu.....sao lại có mặt ở đây????

Tạm rời hiện trường hỗn loạn ấy, đến nơi yên bình hơn để đổi không khí chút.

Trong phòng y tế, Chi ngồi yên lặng nhìn Trần Duy đang ngủ trên giường, cả 1 vùng bụng trước đều bị bộc lộ, làm lộ ra vùng da rộng lớn đỏ ửng như than, nóng rực.

Dù đã được sơ cứu và bôi thuốc nhưng Trần Duy vẫn còn khá đau, hai hàng lông mày khẽ nhíu, kể cả khi đang ngủ.

Chi nhẹ nhàng dùng tay vuốt nhẹ quanh mắt Trần Duy, đến khi thấy hắn thoải mái hơn mới đứng dậy bước ra cửa

- Sao rồi? – Thiên đứng chờ ở ngoài hồi

- Cậu ấy ngủ rồi! – Chi nói vắn tắt

- Vạy là tốt rồi, cũng may vết bỏng chỉ ở ngoài da! – Thiên thở phào nhẹ nhõm

Chi không tiếp tục đối thoại, mà chìm trong mê cung của chính mình đặt ra. Tại sao khi thấy Trần Duy chấn trước mặt Hân, lãnh trọn toàn bộ thứ mà lẽ ra Hân sẽ phải chịu, Chi lại vừa có cảm giác nhẹ nhõm vì Hân an toàn, vừa thấy hổ thẹn khi nhìn Trần Duy? Chẳng lẽ....đúng như Hân đã nói, cô thực sự...

Chi lắc mạnh đầu, cố xua đuổi cái ý nghĩ điên rồ ấy đi

- Nếu cậu đã tha thứ, cho cậu ấy 1 cơ hội đi! – Thiên quan sát Chi tỉ mỉ từng biểu hiện, cuối cùng đành vào cuộc

- Cơ hội? – Chi lặp lại

- Tôi đoán không nhầm thì có lẽ bây giờ cậu đã hết giận Trần Duy về những điều hắn đã nói. Quả thực, tên ngốc này không thể biết tình cảm của chính mình nên khi ấy mới nói những điều làm tổn thương cậu, để phủ nhận thứ tình cảm lần đầu tiên xuất hiện ấy!

- Thì sao chứ? – Chi thờ ơ

- Thì cậu cũng nên thử chấp nhận lần nữa xem sao, nếu không được cũng đâu mất gì, thêm 1 người bạn cũng có sao?

Chi nhìn Thiên không chớp, sao tên này lại nói giống Hân đến thế, có thể Chi đã quá bướng bỉnh, quá bảo thủ hay không?

- Cậu cứ nghĩ kỹ đi! Nhưng hy vọng cậu có thể tạo động lực cho Trần Duy nhanh chóng phục hồi!

Thiên nói với lại lần cuối rồi quay lưng đi về phía cantin, ở đó có lẽ vẫn đang hỗn loạn.

Chỉ còn mình Chi ở lại, nhìn Thiên, rồi lại nhìn đến Trần Duy vẫn đang say giấc nồng.

- 1 cơ hội..... – Chi lẩm bẩm với chính mình.

40. Chương 40

1 công viên vắng vẻ, không có 1 bóng người, ngày nắng tràn đầy, gió thổi vivu, như đang hòa ca 1 bản nhạc dịu êm. Không gian yên tĩnh như đang chìm trong lời ru của gió, khe khẽ mơ màng ngủ.

Trần Duy ngồi im lặng trên ghế đá, như chờ đợi 1 ai, nhưng cũng không thiếu phần tò mò, không hiểu vì sao 1 nơi công cộng, dùng để vui chơi như công viên lại không có 1 ai như thế.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến tai Trần Duy, hắn khẽ ngẩng đầu, cả ánh mắt như tập trung trên con người ấy, trên nụ cười ấy. Trần Duy ngẩn ra vì xúc động.

Người con gái ấy dần dần tiến đến gần hắn, mỉm cười, đưa tay ra vuốt ve má hắn, càng lúc càng cúi thấp đầu mình hơn.

Trần Duy nghe tim mình nhảy loạn xạ đòi phóng thích trong lồng ngực, cưỡngu, rồi cũng chậm chậm nhắm mắt, chờ tận hưởng khoảnh khắc tuyệt vời.

- BỐP!

1 cơn đau thấu xương truyền đến từ miệng khiến Trần Duy giật mình, đưa hai tay ôm miệng, kêu la rầm rộ:

- Trời ơi, rách môi mất thôi! Đứa nào ***** thế hả???

- Tao! – Thiên nhếch mép cười đều đứng bên cạnh giường Trần Duy – Mày mơ cái quái gì mà chu môi ra cưỡn hôn tao thế? Tao phòng vệ chính đáng, nên mới đánh mày!

- Mày..... – Trần Duy mở miệng định mắng Thiên nhưng cơn đau lại dội đến, đành chịu khổ

Hóa ra chỉ là giấc mơ, thế mà hần cứ ngỡ.....haizzzzzz. Đúng là mắc bệnh tưởng nặng rồi

- Tỉnh rồi sao?

Trần Duy giật mình lần nữa, nhìn ra phía cửa. Chi điềm nhiên ngồi nhìn hai tên con trai cãi nhau ỏm tỏi, đến khi trật tự lập lại mới lên tiếng

- À....ờm..... – Trần Duy lắp bắp. bỗng dưng không biết nói gì

- Còn cãi nhau được là cậu khỏe rồi đúng không? Vậy thì.....

Chi nhìn Trần Duy 1 khắc, đánh giá sơ qua rồi chống bàn đứng dậy, chuẩn bị rời đi

- Chờ đã! – Trần Duy nhảy xuống giường, chạy ra cửa. Vì cử động mạnh nên giờ mới thấm thía nỗi đau của vết thương. Hần nhăn mặt đưa tay định ôm bụng

- Đừng động vào, sẽ đau thêm đấy! – Chi nói hơi nhanh, ánh mắt lóe chút lơ đãng nhấc nhở – Cậu nghỉ đi!

- Cậu.... – Trần Duy nén cơn đau, nhìn Chi không chớp mắt – Cậu đã....ở đây chăm sóc cho mình?

- Không có gì! Vì không có ai thôi! – Chi thoáng đỏ mặt, nhưng rất nhanh đã lấy lại được phong thái lạnh lùng như trước

Trần Duy khẽ liếc Thiên đang vô ý tứ cười thầm bên cạnh, rồi lại toe toét với Chi

- Cảm ơn cậu! – Chi khẽ nói

- Tổ mới phải cảm ơn cậu chứ! – Trần Duy gãi đầu cười, rồi bất chợt không hiểu – Cậu cảm ơn vì cái gì?

- Vì cậu đã bảo vệ Hân trong lúc ấy! Thôi, vậy, lúc khác gặp! – Chi nói nhanh rồi chạy hùng hục ra khỏi phòng y tế, không ngoảnh lại đến 1 lần, để lại Trần Duy lại 1 lần nữa rơi vào cơn hoang tưởng khó chữa và Thiên cười bí hiểm đứng bên cạnh.

Cantin, quay lại cập nhật tình hình ngoài chiến trường, hậu phương thì đã ổn, nhưng có vẻ như tiền phương không biết đến khi nào mới thu xếp xong

Hoàng tu cạ 1 lon nước ngọt, sau 1 hồi vãi mề hôi trình bày với bồi thẩm đoàn 3 người trước mặt. Phải khó khăn thế nào cậu mới nói hết được nỗi oan ức của mình, khi mắc nói đến đâu, con nhỏ mắc dịch lại chối đến đấy, rồi nước mắt không hiểu moi đâu ra chảy như suối, khiến cậu càng thêm bức mình.

- Ra là thế! – Cả 3 người đang chấp vấn đều gật gù, thì ra chuyện nó như vậy đấy.

- Nhưng liên quan gì đến chị? – Hân vẫn ngu ngơ hỏi 1 câu, thừa không đồ đi đâu cho hết. Hân nghĩ mãi, nghĩ mãi cũng không hiểu chuyện 2 đứa nhóc này sao mình lại dính vào, chịu bao nhiêu khổ cực như thế?

Cả đám tròn mắt nhìn Hân như người ngoài hành tinh, lắc đầu bất lực

- Nói bà gốc cũng đâu có sai! – Duy di trán Hân

- Cái gì cơ? – Hân đám lại Duy, hằm hằm tức tối

- Bà chị không hiểu sao? IQ kém vậy à? – Hải cũng nói thêm, càng khiến Hân tức lộn ruột

- Vì bà thân thiết quá mức bình thường với Hoàng chứ sao? Không liên quan thế nào được?

- À! – Hân giờ mới hiểu thấu vấn đề – Nghĩa là em nghĩ Hoàng thích chị hả?

- Không! – Yến Nhi ngúng nguẩy lắc đầu – là chị bám đuôi Hoàng mới đúng

“Khác quái gì nhau?” Cả 4 cái đầu cùng nghĩ, nhưng không ai nói thành lời.

Hân đành xuống nước, dẹp yên mọi chuyện:

- Chỉ là hiểu nhầm thôi, chị và Hoàng quen biết từ lâu, lại hay đi cùng nhau, chị coi Hoàng là em trai nên mới thân mật vậy thôi, em không cần phải...

- Tôi biết! – Yến Nhi nhìn Hân coi thường, cất lời – Người ngốc như chị đâu thể lọt vào mắt của Hoàng chứ! Chỉ có người thông minh, lại xinh đẹp như tôi đây mới đủ khả năng đó thôi!

Lại thêm lần nữa cả đám trở mắt nhìn em gái mặt dày đang tự đề cao bản thân đến chín tầng trời, không lời xuống cứu được. Hân tức xì khói, định phản bác nhưng nghĩ sao lại quay qua Hoàng trút giận:

- Từ giờ đứng cách xa chị 1m, à không 1 km, rõ chưa????

Hân đập bàn đập ghế rõ rôm rả rồi đứng dậy, đi thẳng, Duy và Hải cũng tiếp bước đi theo, nhìn Hoàng cảm thông nhưng cũng chẳng ai đề nghị giúp đỡ. Chỉ còn lại Hoàng ngơ ngác ngồi đó cùng Yến Nhi cười đắc thắng

- Hải lòng chưa? – Hoàng đành mắt, ánh mắt hằn lên từng tia máu, nhìn Yến Nhi căm thù

- Dĩ nhiên là rồi! Giờ cậu làm người yêu tớ được rồi chứ? – Yến Nhi vẫn hồn nhiên nói, như không biết đến sự giận dữ của Hoàng

- Dù con gái trên Trái Đất này chết hết, tôi cũng không bao giờ chọn cậu! – Hoàng hét lớn, đá ghế đứng dậy.

- Nếu cậu không đồng ý, bà chị kia sẽ không yên đâu! – Yến Nhi bình tĩnh nhìn Hoàng thách thức

- Cậu dám...

- Sao lại không dám? Chuyện gì tôi cũng đã làm qua rồi, đâu còn sợ gì nữa?

Hoàng không thể nói lại với nhỡ mặt dày như thớt này, dậm mạnh xuống bàn rồi bỏ đi.

Yến Nhi đến khi ấy mới ôm ngực thở phào nhẹ nhõm, khi nãy thực sự cô nhóc nghĩ Hoàng sắp đánh mình đến nơi. Nhưng đã theo là phải theo đến cùng.

Yến Nhi, người tốt hay xấu vẫn đang.....không xác định

41. Chương 41

Những ngày gần đây, do mãi mê chinh chiến với cuộc chiến tình cảm nên tất cả mọi người hầu như không để ý nhiều đến những chuyện khác. Phải đến ngày hôm nay, khi mọi chuyện đã tạm lắng xuống thì mới biết.

Bộ ảnh được nhiều người xem và ủng hộ nhất đã được đăng rầm rộ trên diễn đàn CLB nhiếp ảnh, cả web trường cũng ưu ái dành cho 1 chỗ. Xôn xao ồn ào hơn 2 tuần trời nhưng đến bây giờ Hân mới biết.

Haizzzz, nghĩ đến kết quả là 1 lần nản chí. Hân chỉ đứng thứ 3, người đạt hạng nhất không thể ngờ đến đó là Hải.

Hân ỉu xìu xìu như bánh đa nhúng nước ở cantin giờ nghỉ trưa, chọc ngoáy đĩa cơm.

- Mà có ăn cẩn thận không đưa đây tao giải quyết! – Chi cần nhằn liên tục ở bên cạnh,

Sau lần Trần Duy gặp sự cố, Chi bớt hà khắc với hân hơn, đồng thời cũng trở về bản tính hung hăng thường nhật, hơn nữa lại góp phần làm cho bàn của nhóm chật chỗ vì sự gia nhập của 2 thành viên mới không thể rời nhau. Thiên và Trần Duy

- Dù sao cũng đứng thứ 3, đâu có kém! – Thiên an ủi. Tổng hợp kết quả đã lâu nhưng hôm nay cậu mới chợt nhớ ra nhắc nhở, làm cho cả Hân và Hải đều trút giận lên đầu vì cái tội thông báo muộn. Nghe kết quả thì 1 bên ăn mừng nhảy múa, 1 bên thất vọng tột độ

- Haizzzz, đành vậy, sáng sau xô sóng trước là chuyện thường! – Hân thở dài 1 hơi, mặt tươi tỉnh trở lại, hờ hờ cầm cái đùi gà gặm nham nhở lên ăn nốt

- Biết mà, bà chỉ có ăn là nhanh! – Duy chằm chọc ở bên

- À, quên, Hải. Chuyện gì đằng sau bộ ảnh đấy thế? – Thiên hỏi Hải đang chiến đấu với ổ bánh mì, thức ăn

- Ủ, đúng rồi! – Hận gật gù – muốn hỏi từ lâu nhưng toàn bỏ lỡ thôi à!

Hải ăn uống xong xuôi, chậm chạp lau tay, lau mặt, lau đủ thứ dưới 5 cặp mắt theo dõi mình, rồi mới từ tốn nói:

- Đó là chuyện xảy ra khi em đang chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp 3!

- Ủ, ừ! – 5 cái đầu cùng gật gù, tỏ rõ sự hứng thú với câu chuyện của Hải

Hải nhìn quanh 1 lượt rồi nở nụ cười. Nghĩ đến chuyện này, cậu lại thấy thú vị. Nếu không có chuyện ấy xảy ra, cậu đã không quyết tâm nhập học trường này

flashback

Đó là 1 ngày tháng 5 nóng nực, ánh nắng như muốn thiêu đốt tất cả vạn vật, mùa hè nóng nhất trong 10 năm qua. Nghĩ đến mà ngán ngẩm. Nắng đến cháy da cháy thịt khi chỉ mới hơn 6h sáng.

Hải vừa đi vừa cầm theo tận hai chai nước đá tiếp tế. Đi loanh quanh 20 phút trời vẫn không cách nào tìm được cổng chính của cái trường lập di cậu cần tìm. Vì Hoàng bận đi thi đấu nên Hải mới phải chấp nhận đi thay, tìm hiểu xem cái trường cả hai định thi vào mặt mũi ra sao, như thế nào. Cũng lạ, một người chẳng thèm nghe ai, ngay cả bố mình cũng phớt lờ như không như Hải, đối với Hoàng lại khác.... nghe lời. Có thể vì cả hai là sinh đôi, tình cảm gắn bó hơn mức bình thường chăng?

Mãi ngó nghiêng xung quanh, Hải và phải 3 người đi ngược chiều.

- Xin lỗi!

Hải nói theo phản xạ phép lịch sự, sau đó tiếp tục đi thẳng

- Đây, thẳng nhóc kia!

Một giọng nói khàn đục vang lên phía sau khiến Hải dừng bước. Cậu ngoảnh lại nhìn với vẻ mặt tỉnh bơ, hỏi

- Có chuyện gì?

Tên con trai có vẻ như là tên cầm đầu tiến lại gần, dùng ánh mắt ti hí rà soát Hải từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên chẳng sót điểm nào, sau đó nhếch mép cười:

- Tưởng ai, hóa ra là cao thủ Việt Hoàng của trường Nguyễn Trãi hả?

Hải không nói gì. Vốn dĩ chuyện nhằm lẫn giữa cậu và Hoàng xảy ra như cơm bữa. Khi ấy hai người vẫn còn để tóc giống nhau, đều có màu đen thuần chủng của dân tộc Việt Nam chất phác, giản dị, chỉ khi ai đã quen thuộc với hai người mới biết được sự khác biệt thông qua biểu hiện và ánh mắt.

- Tao ngỡ mày đang thi đấu chứ, có thời gian thoải mái rong chơi ở đây hả? – Tên kia tiếp tục lên tiếng

- Hay mày nghĩ mày giỏi rồi nên không cần ra tay? – 1 tên khác lại gần nói

- Tùy chúng mày! – Hải nhún vai, ra vẻ không thèm chấp

- Hôm qua mày khiến trường tao thua sạch từ đầu trận đến cuối trận, hôm nay lại dám bén mảng đến đây, xem ra mày muốn chết rồi! – Tên cầm đầu gần giọng, há tay ra hiệu

Hai tên đàn em tiến lại gần, mỗi đứa khoác 1 bên tay Hải, xé cậu đến 1 góc khuôn viên gần đó. Hải giăng tay khỏi 1 tên côn đồ, nhả từng chữ:

- Tao có chân, tao tự đi được!

Tình trạng này cũng chẳng phải lạ nổi. Từ ngày Hoàng tham gia và trở thành ngôi sao của đội bóng trường, cứ đến dịp lại lên, chỉ cần Hải đi ra đường là hết bị đe dọa, đến đánh hội đồng, chơi xấu để triệt hạ trụ cột của đội bóng, nào ai có biết đó chỉ là người thay thế. Do đó, Hải thường chỉ ngồi im ở nhà cho an phận, Hoàng thì được cả đội bóng bảo kê. Ai dè hôm nay số đen đủi thế nào lại đụng trúng bọn đang hăng máu.

- Sao, mày định để bọn tao đánh hay tự động rút lui? – 3 tên đứng vây quanh Hải, lên giọng dọa nạt

- Dù chúng mày có đánh ngày mai tao vẫn ra đá như thường! – Hải chớp chớp mắt, chán nản nói

Thì đúng còn gì, cậu bị đánh Hoàng vẫn lãnh lặn bình thường, làm gì có chuyện không ra đá trận cuối chứ? Thế nhưng những lời ấy trong mắt bọn lưu manh kia lại mang điệu thách thức điển hình, điếc không sợ súng điển hình, càng chọc tức bọn chúng hơn nữa

- Mày tới số rồi! – Tên cầm đầu hét lớn, hay tay nắm chặt thành nắm đấm, cùng 2 tên đàn em chuẩn bị xông lên công kích

Hải cũng thủ thế, sẵn sàng phòng thủ. Hai bên đều nghiêm túc, thế trận đang căng như dây đàn thì....dây đàn đứt cái “Phụt” bởi....

- Mấy đứa này! Đang làm gì thế?

Giọng nói con gái thánh thót, nhưng chẳng dễ nghe vang lên khiến cho cả đám cùng nhìn tứ tung để tìm ra gốc gác.

1 người từ từ tiến ra từ góc 1 tòa nhà gần đó. Hải bất giác nhìn chăm chú vào người mới xuất hiện ấy. Đó là 1 đứa con gái vóc dáng nhỏ nhắn, tóc cột đuôi ngựa lúc lắc đằng sau, tóc mái bằng được kẹp gọn lên bằng chiếc kẹp tóc hình trái dâu tây để lộ đôi mắt lanh lợi, to tròn. Cô mặc áo đồng phục in logo trường và CLB gì đó có hình camera, quần jeans gọn gàng, trên tay còn lắc lẻo bộ võ phục Karate, được buộc gọn gàng với đai đen. Hình ảnh xuất hiện đúng mánh khiến 3 tên con trai chùn bước, khẽ đưa tay rút về.

Cô nói to:

- Nói coi! Sao mấy nhóc đột nhập vào trường rồi gây chuyện ồn ào ở đây hả?

Cô liếc mắt khinh thường 3 tên cao to đang xúm quanh 1 cậu em đẹp trai, nhỏ nhắn, có vẻ bị lép vế kia

- Định đánh nhau hả? – Cô hỏi thêm, khi không thấy ai đáp lời

- Dạ, không..tụi em....đùa thôi! – Tên cầm đầu lắp bắp

- Đùa hả? Tìm chỗ khác nghe không? – Cô gái nói từng tiếng mạnh mẽ, ánh mắt đe dọa nhìn chằm chằm 3 tên con trai đồ sộ hơn cả mình

- Vâng, tụi em đi! – tên cầm đầu vội quay người, kéo theo 2 tên cùng đi

- Sao phải chạy? Chỉ là 1 đứa con gái.... – 1 tên thắc mắc

- Mất mày đui à? Đội Karate trường này đứng nhất toàn tỉnh đấy, ở lại để bọmạng à con?

Nghe thấy thế 2 tên kia cũng co giò chạy mất dép, không quay đầu lại

Khi ấy, Hải đứng thẳng trở lại, chỉnh lại quần áo, tiện thể quan sát 1 hồi “mỹ nhân” vừa ra tay cứu “anh hùng” kia đang thở phào nhẹ nhõm

- Hú hồn, cứ tưởng đánh nhau đến nơi chứ! Cậu không sao chứ?

Nghe tiếng hỏi thăm, Hải chỉ gật gật đầu ra hiệu, không bình luận gì

- Lần sau mà còn gặp đám ấy thì cứ nói là em trai chị, đảm bảo chả đứa nào dám đến gần đâu há há! – Cô gái trở về với tính cách trẻ con phù hợp với vóc dáng, kiêu hãnh nhìn trời cười lớn, oang oang khoe khoang.

- Ồi, muộn rồi! Em cứ thẳng đường kia mà ra, cửa phụ đang sửa nên không khoá đâu! Bi bi!

Cô vội vàng dặn dò đôi chút rồi dong thẳng vào trường, luống cuống đến mức đánh rơi cả bộ võ phục.

Hải nhìn theo đến khi người con gái ấy khuất bóng mới mỉm cười nhẹ, đầy thích thú.

Sau hôm đó, quả thật là cậu không bị làm phiền, vì căn bản đại hội thể thao cũng đã kết thúc. Và cũng sau hôm đó, Hải nhất quyết thi vào trường ấy, mặc cho bố kêu la phản đối bắt đi vào học trường của người quen, Hoàng vốn dĩ giao toàn quyền cho Hải nên cũng đòi đi theo.

Ông bố bất lực trước hai thằng con đồng tâm hiệp lực, đành chịu thua.

Rồi Hải cũng ép buộc, kếp Hoàng đi bằng được đến hiệu cắt tóc, bắt Hoàng đổi kiểu tóc khác hoàn toàn với mình, để không ai có thể nhầm hai đứa với nhau nữa

end Flashback

- Hóa ra đó là lý do em bắt anh đi nhuộm tóc rồi làm cái kiểu tóc quái đản này hả? – Hoàng không biết đã mon men lén lút trốn sự truy sát của Hân đến gần hóng hớt từ bao giờ, hỏi vặn

- Ủ, cứ giống nhau mãi ai dám chắc em sẽ không gặp những vụ nhận nhầm người như thế! – Hải điềm nhiên gạt đầu

- Thế lý do em vào trường là để tìm đứa con gái ấy hả? – Chi hỏi thêm

- Cũng 1 phần!

- Tìm được chưa? – Duy hỏi

- Tìm được rồi! – Hải đáp ngắn gọn

- Ai thế? Trong đội Karate? Anh cũng trong đội đó nhưng con gái có 3 người thôi, đâu có ai vóc dáng nhỏ con đâu! – Duy trầm tư nghĩ đi nghĩ lại 1 lượt các thành viên, tự hỏi bản thân là chính

- Biết đâu là sinh viên mới thì sao? – Trần Duy cũng chen vào

- Bậy nào, Hải đã nói thấy mặc đồng phục có logo trường cơ mà! – Chi phản bác ngay lập tức

Hải chỉ nhìn cả lũ đang đoán mò, rồi cười đầy bí ẩn với người duy nhất không tham gia vào hội nghị bào dài, hiện còn bận suy tư ở đối diện.

Hân lục lợi trí nhớ của mình. Cô nhìn Hải đầy nghi vấn. Tình huống Hải kể, không hiểu sao Hân lại thấy....quen quen???

42. Chương 42

Qua 1 hồi bàn ra tán vào chả được ích lợi gì, cả đám quyết định cứ để cho chính chủ khẳng định là hay nhất, đỡ tốn sức, lại thỏa mãn trí tò mò. Duy vẫn không ngừng lải nhải, thắc mắc, khiến Chi nổi sung:

- Ông nhiều chuyện quá đấy! Từ đầu năm ông đã rút lui khỏi đội thì biết được cái vào ai ra? Ngậm miệng vào!

Duy trở mắt nhìn Chi vút bỏ hoàn toàn vỏ bọc thực nữ trước đây từng gây dựng với Trần Duy, trở lại làm lưu manh như ngày nào, bất giác thấy ghê người, ngoan ngoãn nghe lời ngồi tự kỷ bên chai Cola.

Trần Duy và Thiên cũng sốc chả kém là bao nhiêu, nhưng thái độ thì đối nghịch hoàn toàn. 1 người nhanh trí hiểu ra vấn đề, chớp nhoáng đã thích nghi với ngoại cảnh, 1 người thì ngu ngơ, thẩn thờ, chỉ biết há hốc miệng cho ruồi bay vào làm tổ.

- Khoan! – Hân sực nhớ, thốt lên bất thành lời khiến Trần Duy giật mình tỉnh giấc, cũng gọi là có công đi – Ai cho tên nhóc này vào đây?

Hân chỉ thẳng mặt Hoàng, nói không thương tiếc. Nãy mãi nghe chuyện rồi nghĩ vẫn vợ nên không để ý đến Hoàng đột nhập vào khi nào

- Chị à! – Hoàng chạy đến nịnh nọt – đừng xa em chứ! Em đâu có làm gì nên tội, em là người bị hại!

- Không có hại ai hay ai hại gì hết! Tránh ra! – Hân lạnh lùng bác bỏ, gạt phắt tay Hoàng đang bám cứng lấy tay mình

- Đừng, chị ơi! Đừng bỏ rơi em!!!! – Hoàng dùng ánh mắt cún con ướt sũng nhìn Hân, rưng rưng, rưng rưng nhưng không rơi lệ

Hân đứng ngay dậy, cứ thế đi thẳng đến quầy bán đồ ăn, không quan tâm đến xung quanh.

Cả lũ được chứng kiến 1 màn mùi mẫn như phim tình cảm hàn quốc, chuyện tình tay 3, 1 bên là bạn gái phát hiện bạn trai ngoại tình, dứt khoát bỏ đi, 1 bên bạn trai quay lại năn nỉ xin tha thứ. Ồ mà giống thật ha!

Hân cứ thế lôi xềnh xệch Hoàng ôm tay mình kéo lê khắp cantin, khiến cho các cantin bùng nổ trận cười to chưa từng thấy, đám bạn Hân và Hoàng chỉ biết giấu mặt mình, xấu hổ thay cho 2 đứa trẻ con kia!

Chỉ có 1 người...không hề cười.

Buổi học cuối cùng trước khi nghỉ hè là thời gian vừa đau khổ, vừa sung sướng với sinh viên chuyên ngành Bảo vệ thực vật nói riêng, không có nói chung. Bởi vì sao? Thầy cô hoa này, tính cả giáo sư tiến sĩ đầu ngành hay trưởng phó khoa đều lép vế rõ ràng so với những Khoa phổ biến khác. Không hiểu có phải vì thế mà độ biến thái cũng gọi là bậc nhất. Thông thường đến học kỳ mới sẽ thông báo điểm thi cho sinh viên, thế mà ở đây cứ nhè vào ngày cuối cùng sinh viên chuẩn bị thoát ly khỏi sách vở để nghỉ cho đã lại đi thông báo điểm.

Điểm cao thì còn đỡ, chứ cứ thử chơi 1 con điểm kém, hay 1 thông báo học lại, thi lại thì bao nhiêu kế hoạch ngâm giấm từ đầu năm chứ chục năm trước cũng bị dẹp bỏ trong tức khắc. Bảo sao sinh viên khoa này cầm thù giáo viên đến tột đỉnh.

Ngày hôm nay cũng là 1 ngày phán quyết như thế! Hân ngồi nhấp nhồm không yên ở lớp, hết nhìn ra cửa chính, lại đến cửa phụ, mong mỗi từng phút từng giây cô chủ nhiệm đến thông báo bảng điểm. Chi vẫn bình thản ngồi im, hầu như không thèm quan tâm, cả bảng điểm lẫn bạn chí cốt đang sốt ruột bên cạnh.

Giờ vàng đã điểm, các thầy cô chủ nhiệm hiên ngang xếp hàng đi đến giảng đường, cứ như đang đi trên sàn catwalk. Lãng nhàng, phức tạp, rắc rối. !0 phút sau, Hân cầm trên tay bảng điểm huy hoàng của mình, cười ngu, nhìn ngắm bảng điểm như nhìn 1 anh đẹp trai sáng chói.

Chi ngâm cứu xong điểm của mình, qua hết các môn, liền ghé qua của Hân. Gì thế? Thi lại Thế dục??? Trời đất hỡi, nhỏ này đánh chết cũng không thèm chừa. Chi ngán ngẩm nhìn Hân với ánh mắt khinh thường, chằm chọc:

- Thi lại thế dục mà sao mày cười sượng thế? Lần trước tao nhớ có đứa rên rĩ với tao hàng tuần cơ mà?

- Ôi dời, khỏi lo đề! Tao thăm dò rồi, năm nay ông béo tổ chức thi lại trước khi vào học kỳ mới, chả lo!

Hân vênh mặt tự đắc, hứng chí vì kế hoạch nghỉ hè không bị bể show.

À, nói mới nhớ, trường nó chế độ học cũng khác người. Năm học vắt đầu từ tháng 1 đến tháng 12, chứ không phải từ tháng 8 đến tháng 6 như bao trường khác. Vậy nên mới có chuyện nghỉ hè là thời gian đan xen giữa hai học kỳ.

- Mừng quá ha! - Chi dẩu môi - Có kế hoạch gì à? - Chi vừa cất sách vở, vừa hỏi vu vơ

- Ủ, về nhà mày! - Hân gật đầu như già tởm, vẫn nhìn vào bảng thành tích hoành tráng nửa trên, đủ qua nửa dưới, ngăn cách bằng 1 môn thi lại của mình

- Thế hả? - Chi điềm nhiên rồi giật mình quay ngoắt lại - Nhà tao?????

- Ủ, mày ghé nhà tao, nhà Duy, nhà Hoàng, Hải cũng qua hết, phải cho tao biết nhà mày chứ!

- Cả 3 tên kia cùng đi? - Chi càng ngạc nhiên hơn nữa

- Không! - Hân lắc đầu, khiến Chi thở phào nhẹ nhõm rồi lại lên cơn sốc nặng - 5 chứ không phải 3!

- Ai nữa mà 5? - Chi hét

- Thiên, Trần Duy, Duy, Hoàng, Hải, thêm tao nữa là đủ bộ 6 người! - Hân giơ từng ngón tay đếm, chốt hạ bằng nụ cười rạng rỡ dành cho Chi

- Sao lại có..... - Chi hăng máu, nhưng chưa kịp nói hết Hân đã thanh minh

- Ban đầu chỉ có tao, nhưng Duy nghe lén được chuyện tao nói với anh Bảo năm nay không theo ông về quê nên hẳn đòi đi theo, rồi lại rủ thêm 2 anh em nhà kia, rồi Hoàng lại rủ 2 thằng bạn kia kia, thành ra.....

- Có đứa nào hỏi ý kiến tao chưa? – Chi không thể kìm nén hơn nữa, mắng sủa

- Tao.....Duy nói sẽ phụ trách về phía mày, tao tưởng..... – Hân rút cổ, so vai, tự vệ, sẵn sàng “36 kế” khi có nguy cơ ăn đập

- Hừ! – Chi hằm hằm ngồi xuống bàn, không còn gì để nói, hay là cố kìm chế cơn giận

Cứ thế đến cuối giờ, khi tan lớp, về KTX chuẩn bị đồ đạc, Hân vẫn lăm lăm nhìn Chi rồi thấy bộ sậu 5 anh em siêu nhân liền nhanh như chớp phi đến cầu cứu. Nhờ có 5 cái miệng lẻo mép, lưỡi dẻo còn hơn kẹo dẻo, Chi cũng bị khuất phục sau khi đưa ra cả trăm nguyên tắc gọi là “cơ bản”, và được Thiên bonus thêm miễn phí du lịch biển sau khi kết thúc chuyến thăm viếng nhà Chi. Khi ấy mới tạm gọi là....yên ổn

- Thế thì hẹn nhau thứ 2 tuần sau tập trung ở trường nhé – Hân chốt hạ nhanh chóng, không cho ai đổi ý

- Không đi luôn hả? – Trần Duy sốt sắng

- Vội cái gì, tôi phải về nhà diện kiến hai tiên sinh mới được đi chơi chứ! – Hân hí hóp nhìn Trần Duy như tên dở người

- Em cũng phải về qua nhà nữa, đồ đạc ở trường đâu có thoải mái cho đi chơi! – Hoàng cũng nói thêm

- Vậy thì 8 giờ sáng thứ hai nha! – Thiên nhắc thêm phần giờ giấc – tôi chịu trách nhiệm cho kỳ nghỉ này, sẽ trực tiếp thông báo cho mọi người

- Tại sao? – Cả lũ ầm ầm phản đối

- Nghĩ xem có ai nữa đủ khả năng không? – Thiên nhìn qua cả bọn, đắc ý

Cũng đúng thật, Hân, Hoàng thì bộp chộp, chủ quan, vô tâm, làm sao chỉ đạo được, hải, Chi thì thờ ơ, Trần Duy cùng Duy lại càn quấy, lên kế hoạch khác gì giết người không cần vũ khí.

- Ủ, được rồi! – Hân ỉu xìu

- Tôi sẽ thông báo cho 1 người, rồi cứ thế lan truyền nha! – Thiên nói nhanh – đỡ phải thông báo nhiều!

- Đồ lười! – Trần Duy mắng

- Em đi với!

1 giọng nữ cao vút chêm vào cuộc nói chuyện, đám con trai không hẹn mà gặp đều quay sang nhìn Chi, đến Hân, nhận được cái lắc đầu mới biết người khác nói

- Cậu đi theo làm gì? – Hoàng đánh giọng

- Mình chỉ muốn thân thiết với mọi người thôi – Yến Nhi cười bên lên, quaysang Hân nhỏ nhẹ – Em cũng muốn xin lỗi chị về những rắc rối em đã gây ra! Chị có thể bỏ qua không? Em sẽ mời mọi người về nhà em chơi nữa!

Yến Nhi lắc lắc tay Hân làm nũng, khiến cô đứng như tượng, nhìn Yến Nhi kinh dị không hiểu chuyện gì đang diễn ra với con bé này. Cả đám im phăng phắc. Lát sau hân cười tươi nói

- Vô tư đi! Nhưng em sẽ phải bao toàn bộ chi phí ăn ở đi lại, cả mua sắm vui chơi nếu muốn rủ đến nhà em!

- Cái đấy chị khỏi lo! – Yến Nhi mừng rỡ, cười tíu tít – chị cho em số điện thoại nha!

- Ủ được rồi!

Hân cũng hào phóng đọc lầulầusố của mình cho Yến Nhi. Hoàng bất lực nhìn theo không nói nên lời, đám người còn lại nhìn nhau khó hiểu, chỉ có Chi, đầymắt lóe lên sự thú vị, sắc bén.

43. Chương 43

Ngày hôm sau, cả KTX 2 bên đều vắng bóng, sân trường bình thường là nơi náo nhiệt ồn ào thì hiện tại lại trở thành ảm đạm, u ám. Tất cả sinh viên, à không, hầu hết các sinh viên đều đã nghỉ hè, chỉ còn lại thầy cô, cùng các sinh viên năm cuối còn nấn ná ở lại bận rộn cho đồ án tốt nghiệp.

Vì Bảo là giảng viên, nên cũng thường ở lại trường muộn hơn, thế nên Hân phải quá giang Duy về nhà vì không có ai đưa về.

Ngồi xe hơn 1 tiếng, cô đã đặt chân được đến ngôi nhà thân yêu, sau hơn 2 tháng cách xa, lâu ghê cơ =__=

Vào nhà, nhìn quanh quất, vắng như chùa bà Đanh. Hân mới sực nhớ bố có nói đi công tác mai mới về, mẹ thì chắc cũng như anh Bảo, có khi tối muộn mới có mặt. 1 mình loay hoay ở nhà ngay ngày đầu mới về cũng chả phải ý hay ho gì, Hân lên phòng dọn dẹp đồ đạc, vào WC tắm tãp đã dời xong đầu đó, bắt đầu....khóa cửa nhà đi chơi. Hết qua nhà hàng xóm chơi búp bê với bé con, rồi lại qua đón bé Thỏ về, tắm cho Ki, nấu nướng....Về nhà luôn tay luôn chân là thế, nhưng Hân vẫn phải làm. Tình cảnh cả nhà ai cũng bận rộn, lại không hay có mặt cho lắm nên bố mẹ đẹp bỏ sáng kiến thuê người giúp việc, với phương châm giáo dục đậm chất gia giáo là luyện cho các con quen làm việc tay chân.

Nấu nước xong thì cũng đến lúc mẹ Hân cùng Bảo về.

Nghe tiếng mở cửa, Hân đang nằm dài trên ghế xem ca nhạc cũng ghéch đầu lên:

- Mẹ mới về! – Hân chào ngắn gọn rồi lại tiếp tục nhìn tivi.
- Nấu cơm xong rồi chứ? – mẹ đã quen với tính của Hân, không nói gì thêm
- Vâng!

Bữa cơm gia đình khuyết 1 chỗ nhưng vẫn ồn ào, náo nhiệt, ầm cúng, Mẹ hỏi tình hình học tập của Hân, rồi nói vài vấn đề chuyên môn với anh Bảo.

- Năm nay con định đi đâu? – Mẹ hân sực nhớ, quay sang hỏi con gái.

Hè năm nào Hân cũng vì vụ đi đâu đó, lúc thì bám càng bố đi khảo sát hết rừng thiêng nước độc đến đồng bằng thẳng tắp, năm thì đi theo Bảo với những chuyến tình nguyện, hoặc ghé thăm quê, nhà bạn bè. Thế nên cứ hè đến là cô con gái chẳng khác gì vẫn đang đi học, không thấy bóng dáng đâu hết.

- Năm nay con đi về quê Chi, Chi cũng đồng ý rồi! – Hân vừa nhai vừa nói
- Thế Chi về trước à? – Mẹ Hân cũng khá quý mến Chi vì sự chín chắn, dĩnh đạc, chơi với Hân tiện bề trông coi
- Không, Chi ở KTX, thứ hai bọn con mới đi!
- Sao không kêu về nhà mình?
- Chi nói giúp thầy phó khoa phụ trách 1 mảng đề tài, làm nốt vài ngày cho xong!
- Chỉ 2 đứa đi thôi hả?
- Có mấy đứa bạn nữa, mẹ khỏi lo!
- Không lo sao được! – Mẹ Hân khẽ nhủ mày – lần nào con đi 1 mình là lần ấy hết tai nạn, lại lạc đường, kêu anh Bảo cùng đi!
- Anh ấy làm gì đã đi được, phải không? – Hân cầu nhàu, quay sang Bảo chờ đợi lời đồng tình
- Không, anh đi được! – Bảo thản nhiên trả lời, vừa đúng ý mẹ, vừa chọc tức Hân, 1 mũi tên, 2 con chim chiếp ^^
- Mai bố về rồi hỏi! Biết đâu bố con lại đi cùng! – Mẹ Hân nói thêm
- Sao cơ? Thế khác nào du lịch gia đình? – Hân giãy đành đạch, ăn vạ ngay giữa bàn ăn
- Có cần mẹ đi cùng cho đủ không? – Mẹ Hân mỉm cười trêu con gái

Hân chỉ biết ngậm đũa âm ức, đành hi vọng bố sẽ tìm lại tiếng nói của tự do cho mình. Nhưng....người tính không bằng Ngọc Hoàng tính, bố Hân ngày hôm sau về nhà, nghe tình hình, dứt khoát đồng ý để bảo tháp tùng. Nhìn bộ mặt bí xị của Hân còn để thêm

- Đáng ra bố cũng định đi cùng vì ở đó có khu lăng mộ xưa, nhưng bố kẹt vụ khảo sát dưới Cà Mau có trực trặc nên mới hoãn, hay bố lại đi cùng hai đứa nhỉ?

Bố Hân ra vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi, khẽ liếc nhìn Hân đắn đo, suy nghĩ, vò đầu, bứt tóc. Cuối cùng đành phải vẫy cờ trắng đầu hàng:

- Được rồi, bố cứ đi việc của bố! Con biết rồi!

Hân lủi thủi đi lên gác mà bỏ qua cái nháy mắt đầy ý tứ giữa 2 bố mẹ.

Chẳng mấy chốc 1 tuần trôi qua cái vèo, Chủ nhật 1 lần nữa ghé qua. Hân bận rộn sắp xếp đồ đạc cho tour đi nghỉ dài ngày, Chính xác là đi tour vì qua nhà Chi, ghé nhà Thiên, rồi nhà Yến Nhi theo lời con bé đó nói. Vậy nên ngón 1 tháng ghè không biết chừng.

Mẹ Hân cũng bận bịu nhét chặt cứng vali của Hân đủ các loại thuốc thang, cao dán, dầu gió. Hân cứ bỏ ra mẹ lại nhét vào.

- Mẹ! – Hân nhăn nhó nói – nhà nào chả có thuốc chứ! Đem theo nặng cả người!

- Dọc đường đi biết thế nào được! – mẹ Hân lo xa, không thèm nghe ý kiến của con mình – mai mấy giờ đi?

- Chưa thấy ai thông báo, nhưng mai qua trường, chờ anh Bảo rồi cùng đi luôn! – Hân nhét thêm mấy quyển truyện vào túi, nói vọng ra

- Anh Bảo con tối ở lại trường hả?

- Vâng, làm báo cáo gì đấy! Anh ấy chuẩn bị đồ nhét vào xe rồi, đừng có bảo con mang thêm gì đấy! – Hân nói thêm, đề phòng trước.

- Được rồi, mai trước khi đi uống thuốc đấy nhé! – Mẹ Hân nhìn lại lần cuối 2 vali to ụch của con gái, nhắc nhở rồi ra khỏi phòng.

Hân có bệnh say xe mãn tính, cứ lên xe là kiểu gì cũng trời đất quay cuồng, âm dương đảo lộn, uống thuốc thì vô tư cười nói mấy tiếng cũng được.

Đang mải mê sắp xếp thì điện thoại đổ chuông. Hân chớp lấy “đế” đang réo liên tục, nhìn tên, rồi nhấc máy:

- Alo!

[Chị Hân!] – Yến Nhi hớn hở hét lớn vào ống nghe

- Ủ, có chuyện gì thế? – Hân vừa che lỗ tai vừa hét trả

[Mai tập trung 8 giờ, anh Thiên dặn! AI đi muộn nghỉ luôn đấy!]

- OK, thế nhé!

Hân nhanh tay cúp máy, không phải do bất lịch sự, mà không muốn để lỗ tai bị tấn tẩn thêm. 8 giờ à?

Tinh tọng!

Lại có tin nhắn, Hân mở ra xem, nhìn chăm chăm vào điện thoại, rồi nhếch mép cười nửa miệng

Sáng sớm, Yến Nhi chần chu quần áo, đầu tóc chuẩn bị từ 1 tiếng trước ở nhà, vui vẻ lên xe đến cổng trường. Đây là cơ hội tốt để gần Hoàng hơn, hơn nữa còn có cơ hội phá đám bà chị kia, khiến bà ấy tránh xa Hoàng càng xa càng khoái. Hôm qua nhận được thông báo tập trung của Thiên xuất phát sớm hơn dự định, Yến Nhi đã cố tình thông báo sai giờ cho Hân, chỉ cần muộn quá giờ hẹn, cả đám sẽ đi trước. Điều đó đã thống

nhất trước khi nghỉ, tránh cả đám chơi giờ đây cao su với nhau. Vậy nên cô càng chắc chắn lần này Hân sẽ khuất xa khỏi tầm mắt.

Nghĩ đến lại thấy lâng lâng. Yến Nhi xách hành lý xuống xe, đi đến gần đám người lơ nhố bần rợn xếp đồ đạc ở cổng trường.

- Chào mọi người, em đến muộn! – Yến Nhi lại trưng bộ mặt nai tơ lừa lọc trình diễn trước hầu hết thế gian

-.....*im lặng* – không ai đáp lời

- Hình như em thấy thiếu ai đó thì phải! – Yến Nhi vờ nhìn ngó xung quanh, rảnh sốt sắng, quan tâm

- Lên xe thôi! – Bảo hô to, đóng mạnh cốp sau, hò từng người một

Yến Nhi giấu nụ cười khoái trá khi thấy vẻ nóng ruột của Hoàng, cử chỉ nhình đồng hồ liên tục của Chi, vô tư bước lên xe.

Nhưng mới đặt 1 bàn chân lên cửa xe, Yến Nhi đã há hốc mồm sững sờ

- Chào em xinh tươi! Đến muộn quá ha!

Hân ngồi rung đùi ngay ghế sau lái, vừa mút kẹo vừa nhìn Yến Nhi cười chiến thắng.

44. Chương 44

- Chị....chị đã đến rồi sao? – Yến Nhi mặt trắng bệch, gắng gượng duy trì nụ cười, nhìn Hân vẻ không thể tin được

- À! – Hân cười mỉm, mắt lúng liếng nhìn Yến Nhi quan sát – chị vốn hay lo xa trước những chuyến đi nên thường có thói quen đến sớm, không ngờ lần này mọi người cũng vậy, may thay!

- Vậy ạ! – Yến Nhi mặt méo xệch, thất vọng thấy rõ. Kế hoạch vốn dĩ hoàn hảo đã sụp đổ trong chốc lát.

Yến Nhi ngồi lên ghế sau Hân, ánh mắt tức tối, không ngừng nhìn Hân và vẽ nên những kế hoạch mới. Mọi người dường như không ai hay biết chuyện xảy ra giữa hai người, lần lượt lên xe. Chi ngồi ghế phụ để tiện chỉ đường cho anh Bảo, còn Duy, Thiên ngồi cùng ghế Hân, Hoàng, Trần Duy, Hải thi nhau tranh giành ghế cuối cùng để ngồi 1 mình. Mỗi người 1 lý do, phải giải quyết bằng...oản tù tì mới xong được phần ổn định. Hoàng thắng!!!

Xe lăn bánh được 10 phút, Hân đã bắt đầu díp mắt, gục lên gục xuống, hết đập vào cửa kính đến thành ghế, sau cùng hạ cánh ở vai Duy ngồi cạnh. Hàng ghế dưới cũng chẳng gọi gì là xô tụ, chỉ có tiếng nói không ngớt của Yến Nhi với Hoàng ở hàng ghế cuối mà không 1 lời đáp.

Chiếc xe vì thế mà nhanh chóng duy trì trạng thái yên tĩnh. 5 tiếng đồng hồ nhè nhè, chật chội, nóng nực kết thúc.

Vươn vai 1 cái, hân hút căng 1 bụng không khí trong lành miền sơn cước, hét tinh oái:

- Đẹp quá đi! Núi kia! – Hân chỉ trỏ không ngừng về trùng điệp những dãy núi cao vút, xếp tầng tầng lớp lớp phía xa

- Mà đừng có ra vẻ như thấy núi lần đầu thế chứ? – Chi vút ba lô cho Hân, cầu nhàu

- Riêng tao đâu, ai cũng thế đây nè! – Hân cãi lại

Quả là đúng thế thật. Hiện tại không ai thèm để ý việc khuôn đồng hành lý đi nữa, chỉ chăm chăm nhìn ngắm cảnh vật hùng vĩ, gần gũi thiên nhiên, hòa nhập với đất trời. Cả nhóm đưa ở thành phố, đưa thì gần biển, nên việc đặt chân đến miền núi cao, chỉ có núi và cây cũng gây sự thú vị không nhỏ.

- Đi thôi, quá giờ trưa rồi! – Bảo lên tiếng nhắc nhở.

Cả đám rục rịch tay xách nách mang đủ thứ, đi bộ thêm 500m vào nhà Chi. Đường nhỏ nên xe to không vào được, hạn chế mang nặng nên ai cũng chỉ mang đủ đồ dùng cần thiết.

Nhà Chi ở một nơi yên tĩnh, nhưng không vắng vẻ. Nhà nào ở đây cũng được bao phủ bởi cây cối, xanh bạt ngàn, không cây ăn quả thì cây lấy gỗ. Những ngôi nhà đơn sơ, mái ngói đỏ rêu xanh phủ kín tạo nên sự tự nhiên, cổ kính, nhưng ấm áp, giản dị.

Bố mẹ Chi cũng nhiệt liệt chào đón bạn bè con mình tới chơi. Cả 1 đoàn người rần rần kéo nhau đi đến. Cũng may là nhà Chi rộng rãi, có cả 1 khoảng sân rộng, rồi mấy căn phòng rộng rãi nên không tạo cảm giác chật chội.

- Các cháu nghỉ ngơi, ăn uống đi nha! – Mẹ Chi cười hiền hậu, nhắc nhở – chiều bảo Chi dẫn đi xung quanh tham quan, bác và bác trai đi làm!

- Vâng, cháu cảm ơn! Hai bác đi làm ạ! – Anh Bảo thay mặt cả nhóm cùng Chi ratiền bố mẹ đi làm, chỉ còn cả đám quý sứ ở nhà đập phá (nói cho to tát chứ ai dám đập cái gì ^^)

- Ở đây có chỗ nào đi chơi không mà? – Hân nằm khểnh ra phần giữa nhà, hỏi

- Gần đây có con suối nhỏ, có nhiều cá lắm! Chiều mọi người thích thì đi bắt cá, cho bữa tối luôn! – Chi đưa tay chỉnh quạt, nói qua

- Hay đấy! Đồng ý luôn! – Duy vỗ tay, nhất trí

- Bắt cá ấy ạ? – Yến Nhi nhăn mặt, thoáng vẻ khó chịu

- Không đi thì ở nhà, đỡ vướng chân! – Hoàng nhanh mắt liếc thấy thái độ coi thường, không hòa nhập của Yến Nhi, chém đũa ngay lập tức

- Không, đi chứ! – Yến Nhi tươi tỉnh ngay lập tức

Hân nhìn hai đứa, bĩu môi, lắc đầu. Hoàng lên tiếng thì nói gì con nhỏ đó cũng nghe. Hân thấy khó chịu, thấy ghét Yến Nhi, xấu tính rõ rệt.

Giữa chiều, Chi dẫn đường cho mọi người đi lên lối vào sâu trong thung lũng, đi đến điểm cuối của làng, rồi thêm 1 đoạn qua vườn tảo mọc hoang (theo lời Chinói khi cả lũ hò reo đòi.... hái trộm), đến 1 dòng suối nhỏ, chảy róc rách qua từng khe đá, nước trong lành đến mức nhìn thấy cả từng hòn sỏi ở dưới đáy. Nhìn thấy cả đáy nên chẳng cần tốn công cũng thấy cá bơi tung tăng.

Tính ham chơi nổi lên, cả đám hò hét chạy nhanh về dòng suối, nhảy xuống thỉnh thoảng té nước, quên cả việc bắt cá, làm ồn ào, khuấy động không gian.

- Mấy đứa này, đuổi hết cá đi còn gì! – Bảo hét lớn, lừa như lừa vịt cả nhóm lên bờ.

- Lấy lưới chặn ở dưới, 1 nhóm lừa cá từ trên xuống là được! – Chi vừa đưa lưới bắt cho Hân, vừa hướng dẫn mấy tên con trai

- Câu cá được không chị? – Hoàng tò mò hỏi

- Câu thì được, nhưng cá có cắn câu không chị không đảm bảo! – Chi mím môi nên cười, trêu chọc

- Sao lại thế? – Hoàng ngu ngơ hỏi lại

- Ngu thế! – Duy mắng – nước trong thế này cá nó biết chú mày thả mồi, sao câu được!

- Ồ ha! – Hoàng gục gặc đầu hiểu ý, khiến cả đám cười rần rần

Hân cùng Hoàng, Yến Nhi, Thiên cầm lưới đi xuống, vắt ngang hết chiều rộng con suối, chèn đá cẩn thận, chờ đợi nhóm trên nguồn lừa đàn cá đi xuống. Ở trên Hải, Trần Duy, Duy cùng Bảo làm đủ cách để đàn cá bơi đi, thấy con nào đuổi con đó. Chẳng mấy chốc lưới đã đầy cá, Hoàng, Thiên luôn tay bắt cho vào xô Chi cầm sẵn trên bờ.

Vừa làm vừa nghịch, nên sự mệt mỏi không hề ghé thăm qua mọi người. Yến Nhi chỉ cầm mép lưới, không dám đụng đến con cá nào hết. Hân cũng chả kém. Chỉ lo chặn lưới, còn lại để việc bắt cho 2 tên con trai. Gì chứ cá sống giãy đành đạch thế cô cũng hơi nhát động đến.

Đang chăm chú làm thì Yến Nhi liếc ngang sang Hân đứng bên cạnh, ý tưởng khẽ lướt qua cái đầu ranh mãnh.

Cô làm vẻ vội vàng nhìn sang bên Hân, nói nhanh:

- Chị, ở đây có con cá sắp thoát đi này!

Sau đó nhanh như chớp Yến Nhi đưa chân sang, dẫm lên chân Hân ở dưới, khuỵu tay nhẹ nhàng huých thẳng vào người Hân, đẩy ra sau.

Hân hơi bất ngờ trước tình huống phát sinh, nhưng ánh mắt nhanh chóng nhận định tình hình. Ngay lập tức cô buông hai tay đang cầm lưới, cả thân mình khẽ lắc, chân trái bước ra sau, nghiêng người tránh cú huých của Yến Nhi, mặc cho chân phải đang bị chặn đứng không thể di chuyển.

Vì lấy đà cho cú huých người nên Yến Nhi nhanh chóng mất thăng bằng khi có khoảng trống ở bên cạnh, kết quả là...chính mình mắc bẫy của mình. Yến Nhi ngã nhào xuống nước, phóng sinh đám cá mắc lưới chưa kịp bắt đi mất.

Hoàng đứng ngay cạnh, tỉnh bơ ngoảnh mặt đi:

- Thôi, xong! Cá chạy hết rồi!

- Gì mà hậu đậu quá vậy! – Chi khó chịu, nói không khoan nhượng

- Bình tĩnh! – Hân rút chân phải về, đứng hùng dũng giữa dòng suối, ra vẻ bình thản – Yến Nhi mất đà thôi mà! Có bị sái chân không em?

Hân khẽ đưa tay đỡ Yến Nhi ướm như chuột lột đứng dậy, đã buồn cười vì tình huống rồi còn buồn cười hơn nữa khi thấy vẻ mặt tức giận không kìm chế của Yến Nhi.

Yến Nhi giận dỗi giậm chân lên bờ, nhìn Hân như ăn tươi nuốt sống. Bỗng cảm nhận được cơn lạnh chạy dọc toàn thân, Yến Nhi khe khẽ ngảnh sang, chạm phải tia nhìn sắc bén, tỏa hàn khí của Hải, cô quay đi ngay lập tức, tự nhủ không ngừng rằng mình chỉ lạnh vì ngâm nước suối thôi, không có gì hết.

45. Chương 45

Sau khi đã bắt phân nửa cá lữ đại đi dạo ra ngoài suối đúng lúc sát thủ đang lượn lờ ở đó, được hân nửa xô đầy những cá lớn cá bé, cả đám mới hài lòng, thugom đầy đủ dụng cụ, dù còn lạnh lặn hay sốt mề cũng phải mang về...điểm danh đền bù.

Bữa tối hôm đó, tất cả các món đều có....cá. Cá rán, cá hấp bia, cá nướng, cá nấu canh lá chua, chả cá, cá hầm bột. Ăn xong bữa này có khi khỏi ăn cá cả năm trời luôn. Vì phần lớn là con trai, con gái lại đa phần vụng về nên chỉ dám phụ giúp mẹ Chi và Chi nấu nướng, để tránh tình trạng món thì nhiều ăn thì ít.

Bữa ăn hôm ấy có lẽ cũng là lần đầu tiên cả bọn được tụ tập đông đến vậy, ngồi chật ngoài sân, xông xáo gấp lia lịa, khen tấm tắc. Bố mẹ Chi mỉm cười hài lòng, nhìn đám trẻ ăn mà cũng thấy no bụng.

Ăn uống, dọn dẹp xong xuôi cũng đã hơn 8 giờ, Hoàng lôi kéo Hải cùng Thiên ra sân vườn nhà hái táo, khế, ổi làm thêm 1 bữa liên hoan cây nhà lá vườn, vớ nguyên tắc sạch, rẻ, chất lượng. Duy còn tranh thủ dọn dồ Chi hôm nào lên trường phải hái thêm mang về làm quà nữa.

- Mai đi đâu đây? – Duy ngồi xoa cái bụng tròn lủng như trái bóng, hỏi vu vơ, không cần biết ai sẽ trả lời

- Mọi người muốn đi đâu? – Chi hỏi lại

- Có chỗ nào thì mày chịu trách nhiệm chứ cả lũ đến đây lần đầu, biết chỗ nào mà hỏi! – Hân cũng ý kiến ý cò
- Kể cả đi lao động chân tay cũng được hả? – Chi cười mà như không cười
- Lao động là sao? – không hện mà gặp, Trần Duy, Yến Nhi đều đồng thanh hỏi, mỗi người 1 âm điệu, người thấy nản, người thấy ngán
- Qua suối 1 đoạn có rừng tre, mai đi đào măng, OK? – Chi đề nghị
- Thêm 1 bữa tự cung tự cấp hả? – Thiên hỏi, có phần thấy thú vị
- Ủ, đang mùa măng nên có nhiều lắm, tha hồ ăn! – Chi khẳng định chắc nịch
- OK, thế thì phải đi ngủ sớm, không ngày mai có bắn tên lửa tao cũng không dậy nổi đâu! – Hân thúc giục mọi người rồi nhanh chân chạy biến vào nhà
- Ê, bà không dọn dẹp hả??? – Duy gân cổ gọi theo, nhìn đồng hồ còn bày đầy trên chiếu mà ngán ngẩm

Buổi tối cứ thế mà trôi qua trong những cơn gió nhẹ của mùa hạ, mang theo hương thơm thoang thoảng của hoa bưởi, tiếng côn trùng kêu, tiếng lá xào xạc đùa giỡn cùng gió và ánh trăng sáng vàng vạc.

7h30 sáng

Gà đã rời chuồng, cất tiếng gáy vang dội từ sớm tinh mơ, nhà nhà đều đã dậy đón bình minh buổi sớm, hưởng thụ những giọt sương mát lạnh còn đọng trên lá cây, rộn rạo chuẩn bị người lớn đi làm, trẻ em vui chơi.

Nhà Chi, tại 3 gian phòng, vẫn ngằn ậy con người đang ngủ say sưa không biết trời đất đảo ngược thế nào, chỉ biết chìm trong từng giấc mộng.

Chi dậy từ sớm, đang bận rộn chuẩn bị nấu mì. Thiên mắt nhắm mắt mở vợ lấy điện thoại xem giờ, nhìn sang 2 tên bạn vẫn đang ôm nhau ngủ, chậm chạp mò dậy, ra ngoài cửa đón ánh sáng.

- Dậy rồi sao? – Chi từ bếp đi lên, cất tiếng chào
- Ủ! Chi dậy sớm thế sao?
- Tổ quen rồi, vệ sinh cá nhân đi rồi giúp tổ gọi mấy đứa kia dậy, không đi sớm thì về muộn lắm! – Chi nhắc nhở rồi đi vào gian phòng ngủ của con gái.

Vật lộn, hò hét, lôi kéo....làm đủ kiểu, đủ trò mới dậy được mấy con sâu ngủ, rồi lại khản giọng giục già ăn sáng, chuẩn bị các thứ để đi đào măng. Nhìn đám lơ đãng thiếu sức sống trước mặt, Chi tự nhủ thế sẽ không bao giờ đưa cái lũ này đi chơi buổi sáng nữa. Một cả người!! Bảo chịu trách nhiệm trông nhà, để cho đám nhóc kia đi tìm hiểu cuộc sống.

Con đường đi vẫn vậy, vẫn nhỏ hẹp, sạch sẽ, dọc theo hai ven đường là bụi cỏ rậm rạp, cây cối thẳng tắp. Lội qua khoảng suối nhỏ mát lạnh vào sáng sớm, Chi dẫn đường đưa đám bạn đi lên khoảng đồi nhỏ phía xa. Địa hình không cao lắm, cũng không hiểm trở khó đi, nhưng với việc đường bị phủ kín bởi cây cỏ thì lần mò đi đúng đường cũng là điều khó khăn. Chi phải cẩn thận nhắc nhở đừng đi lung tung kéo lạc, thận trọng vừa nhìn đường vừa vạch hướng đi, tìm đến những nơi măng tre ẩn náu.

Đi hơn 15 phút, Chi dừng chân lại ở khoảng trống, nơi có đầy rẫy những bụi tre cao vút, to lớn mọc lên khắp nơi. Cả đám lại được 1 phen á ố không ngừng, tha hồ cảm thán trước không gian đậm chất rừng rậm nhiệt đới

Hoàng kéo Hân đi chụp ảnh tự sướng hết chỗ này đến chỗ kia, Yến Nhi mệt mỏi vì phải leo đồi, không còn sức mà theo phá đám, ngồi phệt xuống bóng râm gần đấy hưởng thụ gió mát tự nhiên. Trong rừng sâu, lại gần những bụi tre nên gió như thổi mạnh hơn, đem cái mát lạnh đến cũng nhiều hơn là bên ngoài.

Chờ cho cả nhà nghỉ xong, Chi bắt đầu hướng dẫn:

- Mọi người nhớ chú ý tìm những cây măng non hãy đào, nhưng đừng hái cây con, để nó lớn tiếp nữa. Cao khoảng 30cm, to hơn nắm tay là đào được! Đừng lấy cây già quá, để lớn thành tre luôn, cây non quá cũng không, nhớ chưa?

- Cứ thế nhỏ hả? – Hoàng hỏi, tay giơ lên 1 sản phẩm đã nhanh ẩu đoảng nhỏ bập gốc, chỉ còn phần búp

- Nhỏ kiểu quái gì thế? – Hải đi lại mắng – Phần ruột còn nguyên trong đấy, anh nhỏ phần vỏ lên làm cái gì?

Hoàng ngêch mặt nhìn Hải mắng mình sa sả, giận dữ

- Em sao mắng anh thế?

- Ngu thì mắng! – Hải nói cộc lốc

- Chú ý nào! – Chi phải lên tiếng ổn định trật tự – Mọi người cầm phần đầu búp măng, sau đó lấy cái xẻng mini này, khê đào sâu xuống dưới, rồi đặt vài gốc măng, nhẹ nhàng đẩy lên, thấy bập gốc thì nhỏ lên là được, đừng dùng sức sẽ bị gãy!

Chi vừa nói vừa làm mẫu, nhanh như cắt đã thu hoạch được sản phẩm hoàn chỉnh, sạch đẹp, khiến cả lũ tròn mắt thán phục thêm lần nữa.

- Mỗi người nhỏ 5 cây thôi nhé! – Chi dặn dò thêm, sợ ai nấy háng hái quá đà lấy hết măng của cả đồi.

Thế nhưng, lo lắng của Chi thật sự là thừa thãi. Vì Chưa làm bao giờ, ai cũng khó khăn, nhanh nhất của hơn 10 phút mới nhỏ được 1 cây măng....tạm chấp nhận được, còn lại chủ yếu là đào đất chứ không thấy măng đâu hết.

!0h30, 10 cây măng lành lặn đã được gom góp đầy đủ, bên cạnh đó là vài cây đã thâm bị chẻ đôi, thành quả đổ mồ hôi của tất cả mọi người. Ai nấy cũng ngồi thở dốc, lau mồ hôi

- Hóa ra, măng mình ăn hàng ngày được thu hoạch vất vả thế này đây! – Duy cầm cây măng ngắm nghía, thán thía nên nhiều điều

- Ủ, vất vả thế nhưng nếu bán lại không được giá cho lắm nên măng trên đồi này mọi người chỉ lấy về ăn thôi. Muốn bán thì phải trồng rất nhiều! – Chi giải thích thêm

Chuyến đi lần này xem ra có ích hơn tưởng tượng. Nó đã dạy cho tất cả mọi người, những người vốn sống trong sung túc đầy đủ hiểu hơn về ý nghĩa của từng sự vật hiện diện xung quanh, thêm quý trọng những giọt mồ hôi rơi vì lao động, vì sinh nhai, những vất vả to lớn ẩn dấu trong búp măng bé nhỏ, trắng trẻo, ngọt lịm ấy!

Trưa nóng nực, mặt trời như thiêu đốt trên đỉnh đầu, nhưng chả ảnh hưởng đến bữa cơm trưa. Bố Chi đã khéo léo cùng Bảo bê 2 bàn ăn to ụch ra vườn sau ngồi cho mát mẻ. Cả 1 khoảng trời được bóng cây che phủ, nên cái nắng nóng đã được đẩy lùi.

Bữa cơm hoàn toàn chế biến từ chỗ măng đã hái từ sáng, không thịnh soạn nhưng hôm qua, chỉ đơn sơ, bình dị, vậy mà cả đám lại thấy ngon hơn bất kỳ bữa ăn nào. Quả là hưởng thụ những gì mình đã vất vả kiếm được, cũng phải khác.

Chiều hôm đó, cả bọn lại được dịp lao động tay chân, giúp cho nhà Chi trồng rau xanh ở khu đất nông nghiệp cách đó không xa. Nhờ buổi đó, tất cả lại rút thêm được chân lý sâu sắc hơn nữa, về những quá trình lâu dài để có thể tạo ra những bó rau xanh mơn mơn ở ngoài chợ.

Có trải nghiệm mới có hiểu biết!!!!

46. Chương 46

1 tuần trôi qua cùng những thú vị, những điều mới mẻ, những trải nghiệm hiếm có khó tìm. Loáng cái đã đến cuối tuần. Đáng lẽ cả đám có thể ở nhà Chi chơi thêm những nghĩ cảnh người đông như kiến, bản thân

cũng tự thấy e ngại vì đã làm phiền, gia đình Chi vốn yên tĩnh bị khuấy đảo bởi sự ồn ào nên rất nhanh chóng quyết định đã được đưa ra. Ngày hôm sau cả nhóm sẽ lên đường về nhà Thiên chơi theo như lời mời và kế hoạch từ trước, dĩ nhiên Chi cũng sẽ đi cùng. Nếu tính ngắn gọn, mỗi nhà ở 1 tuần thì dư sức ở nhà thêm 1 tháng trời trước khi lên đường nhập trường.

Do vậy nên hiện tại sau bữa cơm trưa, cả nhóm đều tắt bếp, không phải chuẩn bị đồ, mà là giúp bố mẹ Chi những việc cuối. Chiều mát, Hân, Duy, Thiên, Hải phụ trách ra ruộng rau nhà Chi tưới tẩm đám cây lần cuối, tiện thể lấy ít rau về làm bữa liên hoan chia tay. Bảo, Trần Duy, Duy ra suối bắt cá, lấy dư mấy ngày cho bố mẹ Chi ở nhà....ăn dần trong 1 ngày, trời nóng dễ hỏng, không lấy nhiều thì hơn. Chi, Hoàng, Yến Nhi hái đầy rổ cây quả trong nhà đem đi ăn trên đường và làm quà cho nhà Thiên.

Mỗi người 1 tay 1 chân nên khi mặt trời đỏ rực từ từ lặn xuống nơi chân trời, tất cả đã tập trung nấu nướng, dọn dẹp, tắm rửa, xong xuôi chờ bố mẹ Chi đi làm về.

Vào bữa ăn được vài phút, Bảo, người lớn nhất nhóm thay mặt tất cả cảm ơn bố mẹ Chi:

- Cháu cảm ơn hai bác đã đón tiếp nhiệt tình chúng cháu cả tuần qua! Làm phiền đến hai bác, thật ngại quá!

- Ngại gì chứ, đều là con cháu hai bác! – Bố Chi vỗ vai Bảo, hào hứng nói – bác định giữ mấy đứa ở lại nhưng cứ đòi về, bác cũng không tiện!

- Nhà chả có gì đón tiếp, các cháu phải tự tay lấy thức ăn, nấu nướng hết cả! Hai bác lại bận nữa! – mẹ Chi áy náy nhìn cả bọn

- Không có gì bác, cháu thấy thế lại hay ý ạ! – Hân hồ hởi nói, không hề nịnh nọt chút nào

- Vâng, đúng đấy ạ! – Cả đám cũng hòa theo

- Bọn cháu làm hao cơm tốn củi của hai bác thôi! – Duy vừa nhai vừa nói

- Nhai xong hãy nói, bất lịch sự! – Thiên đấm mạnh vai Duy khiến cậu suýt sặc, rồi lại vội vàng dâng nước tạ tội

Mẹ Chi hiền từ nhìn cả đám. Ở cùng 1 tuần bà cũng thấy thân thuộc, quý mến, có tình cảm nhiều không kém phần con ruột của mình với bạn bè của Chi.

Trời tối xuống nhanh chóng, đem theo những kỷ niệm, những tiếng cười đùa, tình cảm trào dâng, lấp đầy trái tim từ người trẻ đến người lớn tuổi, thêm mặn nồng bữa cơm sum vầy.

Sáng sớm, cả nhà lần này đặc biệt, ai cũng đã dậy chuẩn bị hành lý, phải đi bộ ra chỗ gửi xe nên cần đi sớm. Theo như lời bố Chi có nói, để đến được nhà Thiên cũng phải mất nửa ngày đường. Thiên ở gần biển, nên còn phải đi chán mới đến nơi.

Mẹ Chi nhiệt tình đem cho mỗi đứa 1 túi hoa quả làm quà, khiến cả đám hết từ chối lại cảm ơn, không ngớt lời.

7h30, xe đã lăn bánh. Ai cũng nuối tiếc ngoái nhìn bóng bố mẹ Chi tiễn xadân, không giấu được nỗi buồn và sự tiếc nuối.

- Này, nhà ông gần nhà Thiên chứ? – Hân đột nhiên quay xuống hỏi Trần Duy

- Cùng tỉnh, khác huyện, cách nhau 60km! – Trần Duy vừa đeo tai nghe nhạc vừa nói

- Ấy, thế thì vẫn đi đến được nhĩ! – Hoàng hớn hở, không ngừng lên tường viếng cảnh được đến nhà tất cả mọi người

- Không! – Trần Duy nói cộc lốc, cắt đứt sự hào hứng của Hoàng

- Tại sao? – Hải nhìn dò hỏi

- Chỉ là....không tiện thôi! – Trần Duy trầm mặc, khẽ nói, rồi nhanh chóng nhắm mắt giả bộ ngủ, tỏ ý không trả lời bất cứ câu hỏi nào nữa

Cả đám khó hiểu nhìn nhau, rồi nhìn Thiên chờ đợi lời giải thích nhưng Thiên cũng nhún vai, không bình luận thêm.

Lại ngồi xe ô tô đến giữa chiều, lắt léo đi qua đủ loại đường, hết to đến nhỏ, hết rẽ trái lại rẽ phải, đến lái xe là Bảo cũng phải bực mình vì đường về nhà Thiên. Cuối cùng....cuối cùng....cuối cuối cuối cùng

- Đến nơi rồi! – Thiên hô to, vực dậy những con người mỗi một thi nhau lả đi trên ghế

Cả đám chen nhau nhào xuống xe, hít thở khí trời, đón gió, vươn vai, ngáp dài. Đủ cả. Gió từ biển thổi vào đem theo mùi tanh của hải sản, mùi mặn của muối.

- Oa, đẹp hết xẩy! – Yến Nhi trầm trồ.

Biển xanh trong trải dài trước mắt, như không thấy giới hạn, từng cơn sóng thi nhau đợt này nối tiếp đợt khác phô bày vẻ đẹp trên mặt biển.

Nhà Thiên có 2 tầng nhỏ nhắn, màu trắng tinh khôi như 1 căn nhà cổ tích, mặt tiền đối diện với khung cảnh hùng vĩ, có thể nhìn trọn biển cả bao la, nhìn thấy cả những ngọn dừa nhấp nhô bên đường. Vì ở trên cao nên không bị ảnh hưởng bởi sự tấp nập thường gặp ở các bãi biển.

Thiên mở cửa, mở Gara để Bảo đưa xe tiến vào. Cả đám vào nhà Thiên, thêm 1 lần kinh ngạc. Nhà tưởng rằng nhỏ nhưng rộng bất ngờ với khoảng sân lát đá trắng, sau nhà chính còn có 1 dãy nhà phụ

- Dãy nhà phía sau là khu nghỉ dành cho khách du lịch! – Thiên giải thích – còn nhà chính này thì gia đình tở ở!

- Nhà cậu kinh doanh khách sạn? – Chi hỏi

- Gần như thế, Khu du lịch thì đúng hơn!

- Nhưng...ở phía sau như thế không thấy biển, ai đến ở chứ? – Hoàng lên tiếng hỏi sau 1 hồi quan sát

- Phía đối diện có đường đi xuống bãi tắm, còn ở đây biệt lập vì ông tổ muốn gia đình có sự riêng tư, yên tĩnh! – Thiên bê nước ra phòng khách, nói cụ thể từng chút một cho mọi người

- Vậy cũng hay! – Bảo đồng tình – Vậy thì rộng lắm nhỉ?

- Vâng, cũng khá khá! – Thiên cười mỉm

- Không ai ở nhà hả mày? – Trần Duy vào WC rửa chân tay, chạy ra tham gia đám đông

- Mẹ tao chắc đang ở bên kia quản lý, bố thì....hình như là về nhà bà nội!

- Không anh em gì hả? – Trần Duy hỏi tiếp

- Không, tao con một mày!

- Sao tao không biết nhỉ?

- Có thèm quan tâm đến bạn bè đâu mà biết! – Thiên lườm 1 cái sắc lẹm, trách móc.

- Đông thế này, đủ phòng không? – Duy

- Khỏi lo đi, thiếu thì qua khu nghỉ dưỡng! – Thiên cười phá lên, châm chọc

- Xời, mày là chủ, mày phải lo! – Trần Duy trả đũa

- Tao có nói không đâu! Có khi mai chị họ tao lên chơi đấy! Chị ấy về nhà bà nội nghỉ hè, bố tao kiêu gì cũng lười về nhà chơi! – Thiên nói thêm để mọi người đỡ bất ngờ

- Nhà cậu được mùa khách thật đấy! – Hân trầm trồ, chẳng bù nhà cô, chả mong nào ghé qua chơi

- Chị ấy cùng ở thành phố với cậu ý, hay đến nhà tở nghỉ hè lắm, rất dễ tính! – Thiên gạt đầu đồng ý với nhận xét của Hân.

- Thôi, về phòng nghỉ ngơi, tắm rửa, rồi còn đi chào bố mẹ Thiên! – Bảo nhắc nhở, rồi nhanh chân đi vào phòng ngủ tầng 1, Duy cũng đi cùng.

Còn Hoàng, Hải, Trần Duy, Thiên, 3 đứa con gái đều đi lên tầng trên. Tầng hai có đầy đủ những 6 phòng ngủ xếp xen kẽ hai bên hành lang.

Buổi tối ở miền biển thường xuống muộn, mặt trời vẫn còn lững lờ đi lại trên đường chân trời, bãi tắm càng lúc càng đông, vì vậy khu nhà nghỉ của nhà Thiên cũng nhộn nhịp người vào người ra.

Cả đám kéo nhau đến phòng quản lý tìm mẹ Thiên. Mẹ Thiên còn khá trẻ, hiện đại, với mái tóc nâu xoăn được búi gọn gẽ, quần áo sơ mi lịch sự mĩm cười chào đón cả nhóm:

- Các cháu đến nơi rồi đấy hả? Đi có mệt không?
- Cám ơn cô! Chúng cháu ồ! Cô đang bận ạ? – Chi cười đáp lại
- Cũng không có gì, đang dịp nghỉ nên hơi nhiều khách, có lẽ giờ cô không tiếp đón được, các cháu thông cảm nha!
- Không sao đâu cô! – Hân
- Cô đã bảo đầu bếp chuẩn bị bữa tối, đến giờ ăn sẽ đem về nhà cho các cháu, cứ tự nhiên nhé! – Mẹ Thiên dặn thêm trước khi đi tiếp khách
- Chúng cháu cảm ơn ạ!
- Mẹ Thiên ăn cơm ở đâu? – Cho thắc mắc thêm khi đang về nhà chính
- Ăn ở đây cùng nhân viên luôn, cứ 3 tháng hè lại thế, không sao đâu! – Thiên cười trấn an đám bạn còn đang thiếu tự nhiên

Về đến cổng nhà, Thiên nhìn thấy chiếc ô tô con màu xám bạc xuất hiện, khẽ cười quay lại nói:

- Bố tớ về rồi!
- Lại kéo nhau rờn rấn vào nhà. Trên ghế sofa, 1 người đàn ông mái tóc hơi điểm bạc đang ngồi....gọt hoa quả, cực đảm đang, ra dáng nội trợ kiểu mẫu, dáng người to cao, gương mặt nghiêm khắc nhưng ánh mắt lại rất hiền hòa, ấm áp.
- Bố về khi nào thế? Sớm vậy à? – Thiên mở miệng gọi
- Ủ, mai bố có việc đột xuất! A, bạn con đây hả? – Bố Thiên ngẩng mặt nhìn từng đứa, từng đứa đi vào – Đông quá ha!
- Vâng, để con giới thiệu – Thiên vừa nói vừa chỉ từng người – đây là Trần Duy, cùng phòng, cùng lớp con, Duy, cùng khoa khác lớp, Hân, Chi, cùng trường khác khoa, 3 em này là Hoàng, Hải, Yến Nhi, cùng trường con năm nhất! Anh Bảo là giảng viên của trường, anh trai Hân!

Giới thiệu cả loạt xong cũng mệt, người đông như kiến cỏ. Bố Thiên gật gù nhận xét

- Đủ độ tuổi, đủ các khoa, xem ra con bố kết bạn rộng rãi ghê! Thế là tốt!
- Chị Khanh về cùng bố chứ?
- Chà, lần đầu thấy em đưa bạn về nhà đấy!

Bố Thiên chưa đáp đã có tiếng nói thay câu trả lời. Từ nhà trong, 1 người con gái đi ra, nhẹ nhàng lên tiếng. Tiếng nói trong trẻo, tinh nghịch. Cô mặc áo phông quần jeans đơn giản, cũng đeo kính như Hân, ánh mắt thông minh, lanh lợi, mái tóc đen nhánh được buộc gọn gàng phía sau. Nhìn như bằng tuổi chứ không phải hơn tuổi cả đám.

- Khanh? – Bảo đang đứng im lặng ngoài cửa đột nhiên lên tiếng, mắt mở lớn nhìn người vừa xuất hiện như không tin sự thật trước mắt
- Bảo? là cậu thật đấy à? – Chị Thiên cũng ngạc nhiên không kém, cười tươi đến gần, nhìn Bảo không ngớt
- Tất cả đổ dồn ánh mắt vào hai người trước mặt, đồng tâm hỏi 1 câu hỏi:
- Hai người quen nhau sao?

47. Chương 47

Bảo và Khanh vẫn đứng nhìn nhau, không ai hay cái không khí kỳ lạ và hàng chục con mắt đang chiếu tướng lên mình. Hân từ nãy hết nhìn anh trai, rồi đến Khanh, cuối cùng cũng dè dặt lên tiếng thăm dò:

- Chị....Khanh à?

Khanh dứt ánh mắt khỏi Bảo, nhìn sang Hân đang đứng cạnh, cười tươi, đến gần véo hai má Hân:

- Bé Hân đây sao? Lớn quá cơ! Nhìn yêu chết đi được! Học lớp mấy rồi em? Đã thi đại học chưa? Định thi trường gì?

Hâm méo mặt vì cái véo má yêu của Khanh, đồng thời cũng vì đồng câu hỏi Khanh tuôn hàng loạt nữa. Hân ngọng nghịu trả lời:

- Em đang học đại học rồi chị!

- Ồi, thế à? Nhìn em như học sinh cấp 3 ý! – Khanh ngạc nhiên, càng thấy đáng yêu hơn nữa

- Chị ơi, em đau..... – Hân không chịu nổi nhiệt tình thái quá của Khanh, phải lên tiếng

- À, chị xin lỗi! Có biết chị là ai không? – Khanh vội buông tha cho má Hân, vừa xoa xoa cho Hân đỡ đau vừa hỏi

- Em chỉ biết chị là bạn thân anh em, cũng nhìn qua ảnh, nên.....giờ chị khác quá! – Hân đỡ đau ngay lập tức cười tươi rói với Hân, quay sang đám bạn vẫn đứng đó cùng bố Thiên vẫn ngồi đó giới thiệu – đây là bạn học cấp 3 của anh tao!

Cả lũ gật gù, mãi 10 phút mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Bố Thiên nghe vậy vỗ tay cười lớn:

- Chà, đúng là “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”! Trùng hợp ghê nha!

- Bố, lại dùng danh ngôn rồi! – Thiên day day thái dương, xấu hổ vì bố mình

- Có làm sao? – Bố Thiên hồn nhiên hỏi con trai – Không gì diễn tả hay hơn, đúng không Khanh?

- Vâng, chú quá đúng! – Khanh giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Nhìn 2 chú cháu nói chuyện không hề có khoảng cách, cứ như hai người bạn đồng trang lứa. Cả đám lại 1 phen đóng băng đến khi bố Thiên giục tất cả ra sân ngoài để cùng ăn cơm.

Phía bên trái ngôi nhà có 1 khoảng sân nho nhỏ, được lát đá kỹ càng như sân lớn nhưng xung quanh lại là thảm cỏ mềm mại, ở đó được đặt sẵn 1 bộ bàn ghế to chảnh bên cạnh ở phòng khách bằng gỗ màu nâu trầm, mái che bằng lá dừa vừa mang hơi hướng du lịch biển cả, lại đậm chất thiên nhiên phù hợp với khu vườn bao quanh đó. Vừa ngồi ăn tối, vừa được gió từ biển thổi tới tươi mát, không cần quạt cũng thấy sảng khoái lạ thường.

Gần biển nên cả đám được chiêu đãi nhiều món với nguyên liệu đều là hải sản tươi sống, ngoài ra vẫn có những món “đất liền” như thịt lợn, thịt bò cho ai có gu cơ sị ứng hải sản.

- Ở đây cũng có thịt hải sản? – Hoàng nhìn bàn ăn đầy hương vị thu hút, hỏi

- Có chứ! Tiêu chí của hai bác là phục vụ tất cả theo nhu cầu của khách. Nhiều khách du lịch không quen ăn hải sản 3 bữa 1 ngày, dễ ngán nên bác có 1 nông trường riêng ở gần thành phố, chuyên cung cấp thịt tươi sống ra ngoài này! – bố Thiên hào hứng kể lể cho mấy người học Kinh Tế và Tài chính, có truyền thụ kinh nghiệm

- Tuyệt! Bảo sao cháu thấy cổ bác đông khách thế! – Duy giơ tay tán thưởng, bắt đầu chiến đấu với bàn tiệc

- Ý kiến này do Khanh góp ý đấy! – bố Thiên vỗ vai cô cháu gái khen ngợi – không nhờ nó bác không nghĩ ra đâu!

- Chú cứ nói giảm nói tránh, nhờ cháu chú mới thu được nguồn lợi mỗi năm còngì! – Khanh vênh mặt tự kiêu, khiến cả bàn cười rôm rả

- Thế nên năm nào chú chả cho cháu chuyển đi nghỉ miễn phí hả?

- Họ hàng với nhau, chú định thu tiền cháu à mà bảo miễn phí?

Mọi người cứ tiếp tục nói chuyện trong không khí ấm áp, hòa nhập, vui vẻ. Chíchó Bảo lẳng lặng ăn, không nói năng gì, thi thoảng lại cười nhẹ hưởng ứng theo trò đùa của mọi người. Hân ngồi cạnh nhìn anh mình thăm dò. không hiểu hôm nay bị cái gì đến món khoái khẩu cũng không đụng đũa. Hân liếc Bảo, lại nhìn đến phía đối diện, dễ dàng nhận ra sự chú ý đặc biệt của bảo dành cho Khanh. Hân liếc sang Thiên ngồi gần Khanh, bắt gặp cậu cũng đang nhìn mình, cười tinh ý. Xem ra cả hai đều vô tình đụng trúng cùng 1 vấn đề.

Còn bên cạnh Hân, Duy lại ngồi hết nhìn Hân đến Thiên, cũng với ánh mắt khó hiểu, và chút không vui kìm nén. 1 góc bàn tiệc, không khí kỳ lạ cứ dâng lên ngày càng cao.

Cuối bữa cơm, Thiên dẫn mọi người đi xuống bãi tắm. Biển đêm dịu nhẹ, từng đợt sóng cứ từ từ lần dần vào bờ theo lực hút của mặt trăng tròn vành vạnh trên cao. Vẫn có người tắm biển nhưng phần nhiều những chiếc ghế mây, đã được bày ra cả bãi tắm, những chiếc ô đủ màu được dọn hết, để một không gian thoáng đãng cho những ai có hứng thú ngắm mây trời trăng sao và hóng gió.

- Bãi biển kéo dài hơn 50km, nhưng bãi tắm chỉ ở quanh đây tầm 5-7km trở lại, đây là khu vực trung tâm nhất. Hàng năm ở hội trường ngoài trời ngay gần kia hay tổ chức ca nhạc chào mừng, rồi bắn pháo hoa lắm! Không biết năm nay làm chưa!

Thiên vừa dẫn các bạn đi dọc bãi biển, vừa giới thiệu qua.

- Thế gần đây có chỗ nào chơi không? – Chi hỏi

- Có chứ, nhiều là khác, giờ muộn rồi, mai tớ sẽ đưa các cậu đi!

- A, chị muốn đến Hang Cạn, mấy lần định đi nhưng em toàn từ chối! – Khanh sực nhớ ra, vội vỉnh. Cô cũng tranh thủ đi cùng Thiên, 1 mặt muốn nói chuyện với mấy người trẻ tuổi, khai sáng tâm hồn càng ngày càng lỗi thời vì...lớn

- Chị tranh thủ quá đề! – Thiên xoa xoa đầu Khanh, cứ như bố với con gái – Thấy em đưa bạn về nên kiểu gì cũng đưa đi chứ gì?

- Chứ sao? Bình thường mỗi chị em có cho đi đâu! – Khanh bĩu môi

- Được rồi, biết thế!

- Hang Cạn là ở đâu? – Hân thắc mắc

- Là 1 cái hang nhỏ ngay sát bờ biển ở phía đông kia, nằm chìm hoàn toàn đáy hang trong nước biển nhưng bên trong hang hoàn toàn khô ráo nên gọi là Hang Cạn, cách đây 8 km, phải đi xe qua đó! – Thiên giải thích

- Hay nhì! Tớ muốn đi! – Hân nhảy nhót reo hò

- Em nữa! – Hoàng phụ họa

Thiên đành gạt đầu bắt đắ dĩ, rồi kéo cả đám quay về ngồi dưới bãi cát trước khu nghỉ dưỡng của nhà mình cùng ngắm cảnh. Yến Nhi len lén ngồi xuống cạnh Hoàng, nhưng chưa chạm đến nền cát, cậu đã đứng dậy chạy theo sóng thủy triều dĩa, hào hứng nghịch nước, tham gia cùng Hân, Chi, Duy, Trần Duy, Khanh ở đó. Yến Nhi thở dài, do Hoàng vô tình, hay không thích cô đây?

- Nghĩ gì thế? – Hải ngồi xồm xuống gần Yến Nhi, nhưng vẫn giữ 1 khoảng cách, hỏi như không hỏi

- Không có gì! – Yến Nhi ảo não đáp lại, mắt nhìn chăm chăm xuống con cuachết khô dưới chân

- Đừng có nghĩ ra kế hoạch ngu ngốc nào nữa! – Hải đột nhiên nói, ngữ điệu vừa như cảnh cáo vừa như thần nhiên

- Sao cơ? – Yến Nhi khá hốt hoảng, vờ bình tĩnh hỏi

- Đừng nghĩ tôi không biết ý định của cậu trong mấy ngày gần đây. Cậu nghĩ gây sự với Hân thì sẽ kéo được sự chú ý của Hoàng về mình à?

- Tớ....đâu có.....tớ chỉ là.....

- Không cần thanh minh với tôi, dù sao tôi cũng không quan tâm cậu định làm gì với Hoàng, nhưng....đừng đụng vào Hân! – Hải quay mặt nhìn đối diện Yến Nhi, ánh mắt sâu thẳm như nhìn thấu tâm can người đối diện

- Sao...cậu quan tâm đến chị ta như vậy? – Yến Nhi thắc mắc hỏi lại. Điều này cô đã cố gắng tìm lời đáp từ lâu, nhưng không thể nghĩ ra điều gì

- Cậu không cần biết! – Hải dứt ánh mắt, quay ra biển nhìn say sưa đám người đang nô đùa trước mắt

- Lẽ nào.....- Yến Nhi nheo mắt, ngờ vực – cậu....thích chị ta?

-..... – Hải im lặng không đáp

- Cậu cũng gọi thẳng tên chị ta nữa, đâu có gọi như với chị Chi?

- Cậu cũng không gọi Hân là chị, lẽ nào cũng thích Hân? – Hải đáp lại khiến Yến Nhi cứng họng trong giây lát

- Nhưng dù sao.... – Yến Nhi hít sâu, mạnh dạn nói – cậu không nói lý do, tôi sẽ tiếp tục làm cho đến khi mục đích của mình được thỏa mãn!

-

- Không nói gì là đồng ý nhé! – Yến Nhi khẽ cười, chống tay định đứng dậy

- Phải! – Hải bỗng nhiên nói

- Hả?

- Tôi thích Hân đấy, có vấn đề gì không?

Hải nói dứt khoát, lại nhìn Yến Nhi với ánh mắt bốc hỏa. Yến Nhi chỉ biết ngáy ngốc nhìn Hải, không nói nên lời.

Phía xa, 1 người mắt nhìn về ánh trăng treo sáng vàng vạc trên bầu trời đêm, môi khẽ vẽ nên 1 đường cong huyền ảo, như đang cười với trăng.....

48. Chương 48

Trăng càng lúc càng lên cao, thủy triều cũng đánh vào bờ gần hơn, mạnh hơn, mang theo làn gió đậm đà thổi mạnh vào bãi cát. Đêm dần buông, người cũng vắng đi, không khí trở nên có phần lạnh lẽo. Chơi chán chê thỏa thích cũng đến lúc phải về nhà nghỉ ngơi. Thiên không đưa bạn bè đi qua khu nghỉ dưỡng mà đi vòng qua đường ven biển, vừa để cho các bạn ngắm cảnh, vừa tránh cảnh ăn uống tạp nhạp ở khu nghỉ dưỡng trong thời gian này.

Bảo cho tay vào túi quần, chậm rãi bước từng bước cứ như nền cát kêu gọi níu bước chân khiến anh không thể nhấc chân lên được vậy. Từ sau khi gặp lại Khanh, tâm trạng của anh có chút rối bời, dường như không còn là mình của ngày bình thường. Muốn nói chuyện, nhưng lại không biết nói gì, muốn hỏi thăm, nhưng lại sợ động chạm đến nỗi đau cũ đang dần liền sẹo. Thành ra anh chỉ còn biết im lặng.

Hân đi cùng Chi phía sau, thậm thụt lén lút, xì xào to nhỏ, chỉ trở không ngừng về phía Bảo. Hân đã nói cho Chi biết về sự khác lạ của anh trai, nên giờ cả 2 đang tính đến hỏi thẳng cho nhanh, đỡ đoán mò. Nhưng chưa kịp bước đến cả 2 đã thấy Khanh đi lùi lại, chò Bảo tiến đến gần, nói chuyện. Hai đôi chân đang xaphanh kít như phanh xe đạp, lom khom đi đến gần, vênh tai nghe ngóng.

- Lâu không gặp, cậu khác thật đấy! – Khanh mở lời
- Vậy à? – Bảo cười nhẹ – còn cậu vẫn chẳng thay đổi gì cả!
- Haizzzz, sao ai cũng nói thế vậy nhỉ? – Khanh thở dài, làm bộ cầu nhàu – ừ thì tớ cũng không thấy mình khác, nhưng chẳng nhẽ....1 điểm khác cũng không có?
- Có chín chẵn, trưởng thành hơn, nhưng vẫn như xưa, vẫn trẻ con như thế! – Bảo cười tươi hơn khi nhớ lại quá khứ, nhớ lại Khanh của ngày xưa so sánh với hiện tại
- Thế hử? Đâu có đâu chứ? – Khanh nhún mày suy nghĩ – không nghĩ là sẽ gặp cậu ở đây! Trùng hợp sao 2 đứa em của tụi mình lại quen nhau!
- Ừm! – Bảo không nói thêm gì khiến cả 2 chìm trong im lặng
- Cậu thật sự....khác đấy có biết không? – Khanh nghiêm túc nói, quay sang nhìn Bảo kỳ lạ
- Khác ư? Tớ vẫn thế mà! – Bảo chối
- Vẫn thế ở đâu? Bảo mà tớ biết vui tính, nói nhiều, hay pha trò, luôn là người duy trì câu chuyện giúp tớ. Giờ tớ chỉ thấy Bảo trầm lặng, xa lạ thôi! – Khanh nói hơi lớn, ngữ điệu có phần tức giận, thất vọng
- Ai cũng phải lớn, đều là người bên ngoài xã hội, dần dần đàn em, cũng phải thay đổi chút chứ? – Bảo thanh minh vội vàng
- Cậu đừng có nói lý do đấy, tớ nghe chán rồi! Có phải....ghét tớ rồi không?
- Không, nói vớ vẩn!
- Đổi số điện thoại không thông báo, năm nào họp lớp cũng không đi. Cậu đâu giờ hợt đến vậy? – Khanh càng lúc càng bức mình hơn, nói 1 mạch, cứ như trẻ con mách lẻo
- Chỉ là.....tớ mất số thôi! – Bảo cố gắng nói ra 1 lý do bùi tai để xoa dịu cô bạn đang nổi sung
- Đừng chối, cậu có thể lấy lại số bất cứ lúc nào! – Khanh xua tay, không muốn nghe – cậu không nói thì thôi, chẳng ép!

Bảo nhìn Khanh chu miệng quay đi, ra vẻ dỗi, bật cười:

- Đúng là vẫn như ngày xưa!
- Sao chứ? – Khanh bĩu môi nói
- Cậu giống Hân thật đấy! Hơi chút là dỗi, là giận tớ!
- Vì cậu khiến người ta giận chứ sao!

Cuộc nói chuyện vẫn cứ tiếp tục, chiều hướng có vẻ tốt hơn là ban đầu. Hân, Chi đi sau hóng hớt không sót 1 chữ. Về đến nhà cả hai qua xích đu ngoài vườn, vừa ngắm biển vừa rì rầm to nhỏ. Rõ ràng Bảo mọi khi đúng là Bảo như Khanh nói, ừ thì có nghiêm khắc, có nóng tính, có người lớn hơn, nhưng đâu kiếm lời, nói lý như hiện tại? Uẩn khúc, rõ ràng là có ẩn khúc.

Gần đêm, ai cũng lục đục đi ngủ sau chuyến hành trình dài cả ngày, ngôi nhà trở nên yên tĩnh hơn, chìm trong bóng tối. Hân quay đi quay lại trên giường, không ngừng thắc mắc chuyện của Bảo. Liếc sang Khanh đang say ngủ bên cạnh, cô khẽ ngồi dậy, nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài. Mất ngủ tốt nhất là đi dạo tìm giấc ngủ thôi.

Xuống dưới sảnh, ánh trăng sáng vàng vạc chiếu hắt lên ô cửa kính khiến không gian chìm trong mờ ảo. Nhờ đó Hân mới nhìn rõ Bảo đang ngồi 1 mình ngoài ban công. Nhón gót chân đi ra, Hân giơ hai tay, cười khoái chí, định bụng lại gần hù cho Bảo 1 phen

- Anh biết rồi đấy! – Bảo bỗng dưng nói mà không cần ngoảnh mặt lại nhìn, cứ như thần, khiến Hân ỉu xiu
- Sao anh chưa ngủ? – Hân lại gần, leo lên ban công ngồi giống Bảo
- Ngã bây giờ con bé này! – Bảo đưa tay đỡ, không quen lâu bầu – không ngủ được! Lạ chỗ!

- Anh đùa em hả? cả hai anh em mình chưa có khái niệm lạ chỗ mất ngủ ba giờ!

- Thế sao em ra đây giờ này?

- À...thì.....- Hân líu lưỡi, tự đắc mình, ngu sao mới đi nói ra cái lý do đấy, để mình cũng dính đạn

Cả hai cùng im lặng, ngắm nhìn ánh trăng bạc đang lững lờ trôi cùng với những đám mây ẩn mình tổng đêm tối, thi thoảng khẽ động theo những cơn gió, làm cho trăng lúc tỏ lúc không. Đắn đo 1 hồi lâu, Hân mới đủ can đảm đánh tiếng hỏi:

- Anh với chị Khanh.....có chuyện gì à?

- Chuyện gì là chuyện gì? – Bảo nhìn em gái khó hiểu

- Thì...em thấy anh cứ nhìn chị ấy suốt, hơn nữa còn ít nói hơn mọi ngày nữa! –Hân vờ vạt áo, nói lúng búng

-.....

Bảo im lặng không nói. Im lặng, đôi khi lại thể hiện ra nhiều điều hơn lời nói có thể diễn tả. Hân biết mình đã đoán đúng khi nhìn thấy ánh mắt thoáng buồn, như đang chìm vào ký ức của Bảo. Cô cũng im lặng ngồi cạnh anh trai, như muốn nói cô sẽ bên cạnh bất cứ lúc nào anh cần người chia sẻ.

- Khanh.....là mối tình đầu của anh! – Bảo khẽ nói từng chữ.

Trong đêm yên tĩnh, không gian dường như khiến cho từng lời từng lời Bảo nói trở nên vang vọng, nặng nề, trầm cảm hơn nữa.

- Anh chỉ đơn phương thích Khanh thôi! – Bảo giải thích thêm

- Thế...chị ấy không thích anh sao? – Hân hỏi nhỏ, vì sợ vô tình đụng chạm nỗi đau của Bảo

- Cô ấy chỉ coi anh là bạn thân, không hơn không kém!

- Sao anh không bày tỏ với chị ấy?

- Cũng đã thu hết can đảm đấy chứ! -Bảo chống tay ra sau, khẽ ngả người, cười buồn – nhưng cô ấy đã có người mình thích. Anh đâu thể cố gắng theo đuổi!

- Vậy sao? – Hân tiếc nuối.

- Anh còn chưa buồn, em đã buồn gì hả? Dù sao anh và Khanh vẫn là bạn thân, đâu phải tay trắng đâu! – Bảo xoa đầu Hân, cười lớn

- Nhưng mà..... – Hân vẫn thấy buồn sao đó, không hiểu do chịu ảnh hưởng từ Bảo hay cô buồn thật nữa

- Chỉ cần cô ấy vui và hạnh phúc thì anh đứng bên cạnh cũng không sao! – Bảo như đang nói với cả Hân và chính mình, rồi đứng dậy – Vào ngủ thôi!

Hân nhìn theo bóng anh trai khuất dần trong bóng đêm của ngôi nhà, tự lự. Tình cảm thật khó kiểm soát, Cùng là tình yêu nhưng sao anh Bảo lại chấp nhận buông tay, cầu chúc cho người mình yêu, lại có người như Yến Nhi tìm đủ mọi cách để sở hữu và chinh phục? Nếu ngày ấy anh Bảo như Yến Nhi, đoạt lấy thứ tình cảm không thuộc về mình, thì có lẽ hai người đã không thể làm bạn! Có lẽ thôi, Hân không dám chắc chắn mọi diễn biến theo tưởng tượng của mình, vì sự thực rất khó đoán.

Lắc mạnh đầu cho những suy tư bay đi hết, Hân chậm rãi vào nhà. Ngủ là cách hay nhất để thư giãn đầu óc. Đi ngủ!

49. Chương 49

Bình minh dần ló dạng, mặt trời chưa xuất hiện đã khoe đủ tia sáng đỏ, vàng, cam, đầy sức sống lóe lên từ chân trời, xua đi màu xám lạnh lẽo của bóng đêm, màu đen của biển cả. Trời mới hửng sáng chút đỉnh, nhưng ngoài bờ biển đã tập nập người qua lại, hàng sọt, hàng thùng hải sản đánh bắt từ sớm được đổ đầy rạ bãi cát, hết cá, đến cua, tôm, người qua lại nói chuyện, buôn bán, mặc cả, nhộn nhịp không ngớt.

Đến khi mặt trời vàng óng lộ diện hoàn toàn trên mảng trời xanh, nhà Thiên mới bắt đầu... ăn bữa sáng. Vì chuyến đi dài mệt mỏi nên cả đám chẳng ai tha thiết cái việc cực lãng mạn là ngắm bình minh lên nữa. Có sức dậy là may lắm rồi.

Bố mẹ Thiên đã rời nhà từ sớm đi làm, nên chỉ còn lại đám trẻ ở lại, nghĩ ngơi xem nên đi đâu chơi. Vì đã muộn nên Thiên đề nghị đi đâu đó gần cho đỡ mệt. Nghĩ ngơi 1 lúc, cậu nói:

- Ở khu vui chơi giải trí có mê cung, có ai muốn đi thử không?
- Mê cung? – đồng thanh tập 1
- A, “Mê cung tình yêu” ý hả? Vẫn hoạt động à? – Khanh hớn hở
- Mê cung tình yêu? – đồng thanh tập 2
- Thôi, cứ đi sẽ biết, vừa đi vừa nói! – Thiên nhìn 1 lượt cả đám đang há hốc mồm, tò mò nổi hẳn cả lên gương mặt từng người.

Thế là lôi nhau đi. Trong Khu nghỉ dưỡng của gia đình Thiên, có 1 khu dành riêng cho vui chơi giải trí với đủ thể loại, cho đủ lứa tuổi. Không gian rộng đến đáng kinh ngạc, gồm từng tòa nhà riêng biệt. Thiên dẫn mọi người lên 1 tháp canh men bờ tường, cách cổng chính 5 phút đi bộ. Vừa leo lên đó, cả lũ đã ó á không ngừng. Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy toàn bộ khu vui chơi, đặc biệt thu hút ánh mắt chính là mê cung khổng lồ với những bức tường cao 2m, hoàn toàn bằng cây cỏ ở phía ngoài cùng bên phải. Những ngã rẽ, nhưng ngõ ngách chằng chịt, màu xanh bí hiểm của từng bức tường rào gây ra hiệu ứng rất đặc biệt. Không biết khi đã đi sâu vào trong ấy sẽ như thế nào.

Thiên khẽ gật đầu đáp câu chào của người quản lý, rồi tiến đến gần giải thích:

- Đây là 1 phần trong khu vui chơi, đặc biệt không tính phí vào cửa. Ai có thể thoát ra khỏi mê cung sẽ có thưởng!
- Có thưởng nữa á? – Mắt Hoàng sáng quắc – Thưởng gì thế anh?
- Mỗi năm 1 khác, anh không nói trước được! – Thiên cười đầy bí ẩn, càng kích thích trí tò mò, máu hiếu chiến
- Thế thì tội gì không đi? – Duy hăng hái, định bay xuống mê cung ngay lập tức
- Đợi đã! – Thiên nín áo Duy – đã nghe hết đầu hả?
- Còn gì nữa ạ? – Yến Nhi lần này cũng há hốc mồm, hỏi vội vàng
- Mọi người không biết đầu! – Khanh thay mặt Thiên nói tỉ mỉ từng chút một – Mê cung này đặc biệt là thay đổi theo từng phút, cứ 10 phút trôi qua hệ thống sẽ điều khiển thay đổi các bức tường, đường đi sẽ hoàn toàn khác so với ban đầu, ngay cả người quản lý cũng không thể biết lối đi sẽ biến đổi ra sao, vậy nên mới khó thoát!
- Đúng thế! – Thiên tiếp lời – ngoài ra muốn vào phải đăng ký theo cặp, cặp nào tìm được nhau trước khi đến cửa ra sẽ nhận được phần thưởng, cá nhân không được tính!
- Thế mới gọi là “Mê cung tình yêu”! – Khanh chốt hạ

Cả đám nghe xong màn thuyết minh dài dằng dặc của hai chị em chủ nhà, thoắt cái bao hào hứng tắt ngóm như chưa từng hiện diện. Thách nhau sao, mê cung mà đường ra đã khó, lại còn thay đổi, rồi đi theo cặp, ai chơi nổi chứ?

- Có ai thắng chưa? – Bảo hỏi 1 câu thăm dò mức độ thành công

- Trăm cặp thì có khoảng vài cặp thành công! – Thiên nói giảm nói tránh, không tiện nói sự thật
- Hầy, thôi, khỏi, tìm trò khác đi, không được đâu! – Hân lắc đầu nguây nguây, mấy cái trò hại não thế này cô thường tránh càng xa càng tốt. Đi chơi thì phải vui, ai lại bắt đầu có hoạt động hết công suất như thế?
- Thử đi, không ra được sẽ có người đến cứu, an tâm! – Thiên động viên – tròn mắt cười nhất ở đây, phải chơi cho biết chứ?

Nghe Thiên lắm nhảm mãi cũng bùi tai, Chi, Trần Duy, Hải đã gật đầu đồng ý tham gia, những người còn lại vẫn đang đắn đo, do dự, không biết nên chơi hay.... đứng nhìn quan sát trước đã?

- Đến đăng ký theo cặp, nhận thẻ định vị nhé! – Khanh làm hướng dẫn viên, vì đã đến nhiều lần, nên cái gì cũng rõ
- Đi không mày? – Chi ngoái lại hỏi Hân lần cuối
- Ồ, đi! – Hân đắn đo 1 hồi rồi cũng đồng ý đi. Cứ đi cho biết, thiệt hại cái gì đâu.

Tại bàn đăng ký, 1 màn cãi cọ nảy lửa diễn ra hết sức trầm trọng. Riêng chuyện xếp cặp để chơi thôi mà ai cũng có ý kiến riêng, cãi nhau loạn xạ. Trần Duy đòi đi cùng Chi nhưng Chi nhất quyết đăng ký cùng Hân, mặc cho người quản lý nói mỗi môm cặp nam nữ mới được tính. Yến Nhi bám lấy Hoàng nhưng Hoàng lại bám lấy Hân, Hân không muốn phiền lại quay ngược lại bám lấy Hải. Mấy người không chơi đứng nhìn hết người này đến người kia tranh nhau nói, không biết giải quyết sao. Người quản lý toát mồ hôi, nhìn Thiên cầu cứu.

Tình hình khẩn cấp, Thiên đành lên tiếng đề nghị:

- Thôi, không tranh giành nhau nữa Thế này đi, cứ đăng ký tên riêng, sau đó nếu có cặp nào cùng lúc thoát khỏi mê cung thì coi như đã thành công!
- Nhưng thưa cậu.... – người quản lý khẽ hắng giọng, trước nay chưa bao giờ có tình trạng như vậy, nếu làm thì...
- Tôi sẽ chịu trách nhiệm! – Thiên quay sang quản lý động viên, rồi nhanh chóng thay ông ghi danh sách cho 6 người tham gia.

Nhận thẻ định vị trên tay, 6 người nhanh chóng lần lượt tiến vào mê cung. Còn lại Duy, Bảo, Thiên, Khanh đứng trên thính thú quan sát cả bọn định làm thế nào thoát ra.

Mê cung bắt đầu ngay dưới tháp canh. Bắt đầu đi vào trăm mét là đoạn đường thẳng tắp, cả nhóm đều đi chung. Hết 100m đó, có 3 ngã rẽ hiện lên trước mắt, lúc này chính là lúc phải tách nhau ra. Chi, Trần Duy đi về bên trái, 4 người còn lại vì dư âm vụ chia cặp lúc trước nên đồng loạt kéo nhau qua phải. Đi thêm 500m, lại hai ngã rẽ hiện lên, Hân cùng Hải đi bên trái, Hoàng, Yến Nhi chấp nhận qua phải. Cứ đi rồi lại rẽ, hết phải rồi trái, chẳng mấy chốc 6 người đã tản ra khắp nơi trong mê cung.

10 phút, sau, từng bức tường rầm rầm rung chuyển, Loa phát thanh đề nghị tất cả đứng nguyên tại chỗ, sau đó những bức tường khác bắt đầu dịch chuyển, riêng nơi có người đứng thì còn nguyên vẹn, 1 phần tránh làm tổn hại đến người chơi, 1 phần để không ai nhìn thấy đường đi sẽ biến đổi ra sao. Khi tiếng động chấm dứt, Hân quay lại sau lưng, con đường thẳng co vừa bước qua giờ đây đã chia nhánh, quả là không ngờ,

4 người quan sát trên cứ thi thoảng lại phá lên cười khi thấy 1 thành viên đingõ cụt hay ai đó đụng nhau trên đường đi, tạo thành 1 trận chiến võ mồm.

Mê cung thay đổi đã được 5 lần, gần 1 tiếng đồng hồ chưa ai tiến gần được đến cửa ra, chẳng nghĩ đến việc thành công ra ngoài nhận thưởng nữa.

Con đường lát sỏi sáng bóng dưới ánh mặt trời, tiếng bước chân lạo xạo nhờ sự yên tĩnh tuyệt đối của mê cung càng trở nên rõ rệt hơn, gây ảo giác hoang mang, đơn độc. Hân mệt mỏi ngồi phệt xuống 1 ngã ba tiếp theo xuất hiện, thở dốc. đi đường nào? Có nên chờ lần biến đổi nữa rồi chọn, hay chọn bây giờ để hy vọng gần đích hơn?

Đang băn khoăn thì có tiếng bước chân đến gần, Yến Nhi từ phía bên phải hiện ra, giật mình vì nhìn thấy Hân

- Chị vẫn ở đây? – Yến Nhi hỏi
- Chứ còn sao? Đã có ai ra được đâu? Hỏi thừa! – Trời nóng nực nên Hân cũng nóng tính theo, câu gắt um sùm
- Ủm, em đi tiếp! – Yến Nhi nhẹ nhàng lách qua ngạch trung tâm
- Nãy có gặp ai không? – Hân bắt chợt hỏi giật
- Có, em có gặp....chị Chi vừa nãy! – Yến Nhi dẫn đo chuốc lát rồi nói
- Ở khu nào? – Hân mệt đến mức không còn đủ sức nói lịch sự
- Đi bên phải, sau đó.....rẽ trái, chị Chi cũng đang nghỉ ở đó!
- Cám ơn! – Hân nặng nhọc đứng lên, đi về hướng Yến Nhi chỉ.

Yến Nhi nhìn theo bóng Hân khuất sau bức tường xanh biếc, khẽ cười, rồi tiếp tục tìm đường đi của mình. Nhưng Yến Nhi không hề biết, ngay khi cô vừa quay đi, Hân từ bên trái lộ đầu ra, rồi oai nghiêm đi về bên.....phải, bước từng bước sảng khoái. Ngu gì cô tin Yến Nhi nghe lời đến mức chỉ đường đúng chứ? Không chỉ lungtung thì cũng sai lè, hướng hồ nếu có đúng cũng chưa chắc đã gặp người ở hướng đó.

Đi thêm 1 đoạn ngắn, Hân bắt gặp Trần Duy đang lơ ngơ không biết đi hướng nào trước mặt. Có người đồng hành, Hân nhanh chóng lại gần, cùng Trần Duy tìm đường ra. Giờ thì chả thêm quan tâm phần thưởng hay cặp đôi gì sất, cứ thoát được là mừng rồi.

2 tiếng đồng hồ trôi qua, người chơi mệt thì chớ, người xem cũng nản chả kém. Nhìn mãi, nhìn mãi, cả đám vẫn loay hoay gần trung tâm mê cung, có lúc còn đi càng lúc càng xa. Sao chả ai ra ngoài được thế?

- Hay là chỉ đường cho xong đi! – Duy vươn vai, nhìn Thiên đề nghị
- Không được, chưa có ai lên tiếng cứu trợ thì hệ thống không cho phép thoát – Thiên chăm chú quan sát phía dưới, khẽ nói
- Kỳ quặc quá đấy nha! – Duy phàn nàn
- Sau lần bị 2 người làm loạn hệ thống, bố tôi đã cho xây dựng lại hệ thống, nên mới như thế!
- Ai làm loạn? – Duy thắc mắc, ai siêu quá vậy?
- Chị Khanh! – Thiên chỉ về phía Khanh đang ngồi trước quạt hưởng gió mát
- Hề hề, đâu phải chị! – Khanh cười cười, thanh minh
- Chị cũng có phần đấy thôi! – Thiên ra vẻ trách móc, nhưng miệng vẫn nở nụ cười
- Anh biết khả năng của Khanh không thể ra được, nói gì đến làm hỏng hệ thống? – Bảo cũng châm chọc thêm
- Này! Tổ đâu tệ thế? – Khanh cãi lại – ừ thì....không phải tệ, nhưng....
- Thế thì ai? – Duy sốt ruột hỏi lại, mãi mà chả rõ ràng gì hết
- Là bạn trai chị ấy! Hề 2 năm trước hai người ấy qua đây chơi thử, anh ấy đứng quan sát 1 thôi 1 hồi, rồi nhất quyết kéo chị Khanh vào. 1 tiếng sau đã ra được, sau đó còn nói với bố tôi quy tắc dịch chuyển của mấy bức tường, khiến ông cho cài đặt lại ngay tối đó, có anh ấy cho ý kiến nữa chứ! – Thiên ngồi xuống bàn uống nước, kể lại sự tích
- Bạn trai cậu....? – Bảo hỏi, mặc dù rất không muốn nghe câu trả lời
- Minh ý! – Khanh cười hạnh phúc khi nhắc đến người yêu, nhìn Bảo có ý hỏi xem anh còn nhớ không
- À, ra thế..... – Bảo gượng cười, nhanh chóng quay mặt đi giả như đang xem tình hình bên dưới, nhưng thực chất là đôi mắt không ghi được chút hình ảnh nào. Người ấy...hóa ra vẫn ở bên Khanh. Xem ra đã thực hiện đúng như lời hứa năm nào với anh. Vậy thì anh nên nhẹ nhõm, nhưng sao thấy lồng ngực đau nhói thế này nhỉ?

Bíp.....bíp.....bíp

Tiếng chuông thông báo chậm rãi vang lên ở bàn điều khiển. Cả 4 người cùng người quản lý đều tập trung nhìn về màn hình. Có người thoát ra được rồi sao?

Thiên đi nhanh đến bàn điều khiển, nhìn chăm chăm vào camera theo dõi ngay lối ra của mê cung. 2 bóng người mờ mờ hiện lên, cả hai đều cười tươi giờ tay chữ V chiến thắng về phía camera, vừa tự hào, vừa khoe khoang với những ánh mắt quan sát phía trên. Thiên bật cười, vừa thú vị vì đã lâu mới có người thoát khỏi, vừa buồn cười vì trò trẻ con của hai người phía dưới

- Ai thành công thế? – Duy hỏi

- 2 người không ngờ đến! – Thiên quay sang thông báo – Hân và Trần Duy!

50. Chương 50

Cả ngày hôm đó, Hân và Trần Duy đều dương dương tự đắc, hưởng thụ cái nhìn thán phục của mọi người. Không hẳn là ai cũng thế, nhưng trước sự phấn khích quá độ của hai đứa thì ai nhìn cũng thành thế cả. Hơn 30 phút sau, hệ thống nhận tín hiệu cầu cứu không biết ai từ trong mê cung nên mở đường để 4 người còn lại được phóng thích ra ngoài. Ra đến nơi, Chi vẫn còn nặng lời chỉ trích đứa nào thiếu kiên nhẫn đã ấn nút đầu hàng ở thể định vị. 3 người kia đều không có ai trả lời nhưng thâm tâm mọi người đều có suy đoán của riêng mình. Dù sao cũng chỉ là 1 trò chơi nhỏ, không muốn làm to chuyện nên chẳng ai dă động đến nữa.

Một ngày sôi động nữa lại trôi qua. Tối hôm đó, Thiên đưa mọi người ra ngoài, ăn hải sản chế biến tươi sống ngay tại chỗ ở ven bãi biển. Hoàng hôn dịu dàng lan tỏa, khác với ánh nắng rực rỡ sống động của bình minh, hoàng hôn mang đến sự nhẹ nhàng, tĩnh tại. Nhìn mặt trời dần khuất sau những ngọn sóng nhấp nhô, khung cảnh nên thơ đến bất ngờ, nếu có đôi có cặp, hưởng thụ cảnh này tuyệt không để đâu cho hết.

Cách xa dãy nhà nghỉ, khách sạn, khu du lịch đông đúc, ồn ào, hỗn tạp, Thiên đưa mọi người đến 1 nhà hàng lộ thiên, không mái che, trừ khu chế biến. Ở đây chuyên phục vụ những bữa ăn theo nhu cầu. Khách đến ăn mang thực phẩm tươi sống đến, đưa cho bếp trưởng chế biến, muốn ăn thể nào được làm thế ấy, hơn nữa còn tận mắt ngắm nhìn kỹ thuật nấu nướng tài ba của các đầu bếp. Vì vậy nên nhà hàng luôn đông khách, lượng nhân viên đông đúc phục vụ từng bàn riêng biệt dù giá cả..... leo thang bậc chảnh đến.

Cả đám được bố Thiên đem về cho khá nhiều đồ biển ngon mà quý, như tôm càng xanh, cua, ghẹ, cá thu..... tha hồ ăn. Lên thực đơn, vừa ăn những món nóng hổi mới ra lò, vừa nhìn bàn tay thoăn thoắt nấu nướng của đầu bếp chuyên nghiệp, bữa ăn trở nên ngon lành và nhanh chóng được giải quyết.

Ăn xong, vài người chạy xuống bãi biển tìm ốc, sò, sao biển, còn vài người thì ngồi trên nhà hàng hứng gió.

Chi không tham gia ôn lại quá khứ cùng Bảo, Khanh, cũng không bàn kế hoạch đi chơi cùng Thiên, Duy, càng không có hứng đi chơi với mấy người khác. Cô chỉ ngồi im lặng nhìn từng dải màu đỏ cam đang dần tắt đi của mặt trời, đầu óc trống rỗng không thể nghĩ ngợi gì, cũng không muốn nhấc tay chân làm gì. Mấy ngày qua, chơi nhiều, vui có, mệt chẳng thiếu, nhưng Chi vẫn thấy tâm trạng mình thiếu 1 cái gì đó, nghĩ mãi cũng không ra, dường như thiếu chất xúc tác thúc đẩy tâm trạng lên đến cực điểm. Nhìn ra ngoài khơi xa, sóng đánh dạt vào bờ nhiều phù du biển, rồi lại cuốn ra xa. Chi lại chuẩn bị..... triết lý cuộc sống,

Hình ảnh bạn bè vui đùa đã xua đi áng mây tự kỷ chuẩn bị ụp lên đầu Chi. Chi chăm chú nhìn Hoàng đột nhiên nổi hứng chơi tát nước cùng Yến Nhi, mặc cho trước đến giờ tránh cô bé như dịch bệnh, rồi Hân và Trần Duy, cộng sự chiến đấu trong mê cung ban sáng cũng vui vẻ chơi với nhau, dù trước đây coi nhau như kẻ thù. Cô khẽ cười, nhưng sao.....ngực nặng trĩu vậy nhỉ???? Vì cái gì mới được chứ?

Chi à, vẫn chưa nhận ra điều gì sao? Do cô phủ nhận, hay cô thực sự không biết?

Hôm sau, cả nhóm được bố Thiên dùng xe điện đưa đi Hang Cạn, theo nhu cầu của số đông.

Hang Cạn, theo như người dân địa phương đặt tên, là 1 hang lẻ, đứng 1 mình ngay dưới lòng biển, nhìn bề ngoài kích thước chỉ trung bình, không hiểm trở chồm, cảm giác chỉ như một tảng đá khổng lồ ở biển mà thôi. Bố Thiên có dặn dò kỹ lưỡng chơi thế nào thì chơi, trước 4 giờ chiều phải ra ngoài. Đến thời gian đó nhiệt độ trong hang sẽ xuống đột ngột, lại tối tăm, không ra kịp sẽ dễ gặp nguy hiểm. Đó cũng là 1 trong những điều thần bí của Hang Cạn thu hút khách du lịch ưa mạo hiểm.

Bảo và Khanh đều ở nhà, giúp cho bố mẹ Thiên chút việc kinh doanh, Thiên đi cùng chịu trách nhiệm dẫn đường. Cậu đưa cho mỗi người 1 chiếc đèn pin mini, dặn dò khi nào cần hãy dùng đến để tiết kiệm pin

- Hang sâu lắm à mà phải tiết kiệm? – Chi khẽ thắc mắc, nói thay cho tất cả

- Sâu hơn mọi người nghĩ đấy! Đề phòng vẫn hơn! Đi theo hàng dọc, đừng ai tách ra đi lung tung, kéo lệch! – Thiên dặn dò kỹ lưỡng rồi dẫn đầu đi vào trong.

Bên ngoài nắng rực rỡ là thế, nóng bức là thế, nhưng vừa bước chân vào cửa hang, luồng khí mát lạnh đã phủ ra, đối nghịch hoàn toàn với bên ngoài. Đi sâu vào trong được hơn 50m đã không thể nhìn thấy gì nữa, chỉ còn biết dựa vào ánh đèn leo lét của đèn pin.

Bên trong Hang, cũng đối nghịch y như thời tiết, 1 đoạn bậc thang tự nhiên bằng đá tảng kéo dài dẫn xuống dưới đáy sâu hun hút, trần hang đá với vô vàn nhũ thạch đủ hình dạng đổ xuống, cao vợi vợi, gây cảm giác có chút...kinh dị. Trong hang cũng có nhiều ngách nhỏ, như từng căn phòng riêng biệt, có chỗ có lối đi, có chỗ là đường cụt. Toàn hang đều rất khô ráo, chút nước đọng cũng không có.

- Tường ở đây mát ghê! – Hoàng sờ soạng bờ tường men theo đường đi làm điểm tựa, bình luận

- Bao quanh hang là nước biển, đáy hang lại ở sâu dưới lòng đại dương nên tạo ra sự mát mẻ thế này! – Thiên vừa dò đường vừa giải thích

- Hang không bị ăn mòn sao? Bên ngoài là biển mặn, hơn nữa sóng đánh vào không phải nhẹ! – Hải nói thêm

- Đó là điều....khoa học chưa giải thích! – Thiên cười

- Lạ nhỉ! Lạ ở đây....coi như xong! – Hân trầm trồ, nắm chặt tay Chi đi từng bước thận trọng.

- Vì vậy nên đừng ai tách đoàn, đi tìm cũng khó đấy! – Thiên nói thêm lần nữa

Đi thêm 1 đoạn dài nữa, Thiên để mọi người nghỉ ngơi ở 1 chỗ bằng phẳng, rồi dẫn mọi người quay ngược trở ra.

Hành trình diễn ra thuận lợi hơn tưởng tượng. Chỉ còn 1 khoảng nữa, là sẽ ra đến nơi. Thiên dừng bước quay lại điểm danh:

- Còn thiếu ai không?

Cả đám đều ngoảnh hết ra sau lưng, kiểm tra từng người. Thiên đi đầu, sau là Hoàng, Duy, Trần Duy, Hải, Chi.....

- Yến Nhi và Hân đâu? – Thiên nghiêm giọng, nhìn quanh lo lắng

- Rõ ràng khi nãy....tớ vẫn nghe tiếng hai người đó nói chuyện sau lưng mà? – Chi hoảng loạn nhìn tứ tung, hốt vọng cô bạn thân sẽ bất ngờ xô ra, lên tiếng cười đùa

- Mấy giờ rồi? – Duy hỏi gấp

- 1h47 – Hoàng nhìn điện thoại, nói nhỏ như muỗi kêu.

Trong giây lát cả không khí trùng xuống, im lặng. Luồng khí mát trong hang bỗng vậy lấy cả đám giờ đây trở nên lạnh lẽo đến mức đáng sợ.

51. Chương 51

20 phút trước, cả đoàn đang mò mẫm ra ngoài, đã đi qua 1 lần, biết rằng không có gì đáng sợ hay nguy hiểm, Hân thôi không nắm tay Yến Nhi nữa, chỉ lơ đãng theo sau. Yến Nhi là người đi sau cùng, càng đỡ sợ, Hân cũng chẳng thêm lo cho Yến Nhi, nhờ đủ thông minh để không tự làm mình bị nhốt ở trong hang. Đi được 5 phút, Hân thấy gấu áo sau bị giật nhẹ, quay lại nhìn thì Yến Nhi đang tái mặt nhìn Hân cầu cứu:

- Em rơi điện thoại rồi chị ơi!!!

- Điện thoại? Rơi khi nào? – Hân nhú mày hỏi lại, vẫn có ý thăm dò nét mặt Yến Nhi, bị chơi đùa nhiều như thế có muốn không nghi ngờ cũng lạ

- Em không biết nữa! Khi này ngồi nghỉ em còn lôi điện thoại ra xem, giờ không thấy! – Yến Nhi chực khóc, ánh mắt thất thểu nhìn Hân, sự bất lực hiện rõ

Hân quan sát thêm 1 chặp, nhìn từ trên xuống dưới Yến Nhi, nhận thấy nhỏ chỉ mặc áo sơ mi khoác ngoài áo phông, quần ngắn có 1 túi nhỏ bên trái, còn lại không đem theo thứ gì, rất có khả năng điện thoại rơi thật. Nghĩ ngợi đôi chút, Hân dừng bước, cầm tay Yến Nhi nói chắc:

- Chị đưa em quay lại tìm! Chưa đi xa nên không sao đâu!

- Nhưng....mọi người... – Yến Nhi nhìn đoàn người vẫn đang tiến về phía trước, không hay biết hai người đã đứng lại

- Không sao, mọi người sẽ chờ, đi nhanh đi!

Nói là làm, Hân bật đèn pin của mình tắt từ khi vào để tiết kiệm, dẫn Yến Nhi đi ngược vào hang. Cô vừa soi đèn khắp nơi, vừa nắm chặt tay Yến Nhi, đề phòng bắt trộm. Đến gần chỗ nghỉ, cả hai căng mắt quan sát trong bóng đêm. Khắp nơi đều chỉ thấy đá cuội, sỏi, không thấy bóng dáng điện thoại đâu hết. Yến Nhi bắt đầu sốt ruột:

- Mình chia nhau ra tìm đi chị!

- Không cần! – Hân nói ngắn gọn, nắm chắc tay Yến Nhi không cho tẩu thoát, nhanh chóng lấy điện thoại của mình ra, bấm lia lịa, rồi đồng tai nghe ngóng

Trong không gian tĩnh mịch, yên ắng, bỗng có tiếng nhạc khe khẽ vang lên, càng lúc càng to dần. Âm thanh như được phóng đại gấp đôi ở hang kín, trần vách cao. Hân lần mò theo hướng nhạc, đi qua chỗ nghỉ chân 1 đoạn, thấy ánh sáng le lói ẩn sau 1 vách đá nhỏ. Chiếc điện thoại của Yến Nhi không hiểu rơi thế nào lại chạy được ra tận đây.

Hân nhanh tay nhặt lên, đưa lại cho Yến Nhi, điềm tĩnh nói:

- Có làm gì thì cũng đừng phí phạm, đánh đổi cả 1 chiếc điện thoại xịn thế này!

- Dạ? – Yến Nhi có phần mừng rỡ, cầm điện thoại rồi đứng sững lại nghe Hân nói

- Không phải em dụ chị quay trở lại, rồi định chia nhau ra tìm, đến đây lấy điện thoại rồi ra trước sao? – Hân thẳng thắn vạch trần ý đồ của Yến Nhi, còn nếu cảm nhận – Cũng hay đấy, ít ra còn liều lĩnh để lại điện thoại, nếu chị phát hiện điện thoại không hề bị rơi còn phức tạp nữa!

- Chị...sao chị..... – Yến Nhi ấp úng, rõ ràng Hân không hề để ý đến cô từ khi vào hang, tại sao....

- Vì chị không tin em! – Hân vừa soi đèn quay ra, vừa lôi Yến Nhi theo, giải thích – Em rất nhiều lần giả đủ trò với chị, chị không có gốc!

-- Yến Nhi im lặng, như 1 sự thừa nhận

- Chắc em giống chị, đọc tiểu thuyết nhiều nên nhiễm, chỉ khác rằng chính vì chị đọc nhiều nên bao nhiêu mảnh lời chị đều biết, đề phòng em là chuyện đương nhiên! – Hân vẫn thao thao bất tuyệt, nói không ngừng

- Em.....

- Khỏi xin lỗi nếu không có ý thức nhận lỗi! – Hân ngắt lời

Cả hai đều không lên tiếng thêm nữa, đang đi thì đèn pin của Hân chập chờn, nhấp nháy, sau đó tắt phụt, đêm đen nhanh chóng bao trùm lấy cả hai cô gái. Yến Nhi giật mình đứng sát vào Hân:

- Sao vậy? Sao vậy?

- Hết pin! – Hân cố gắng bật thêm vài lần, nhưng vô hiệu, thở dài thông báo – Đèn của em đâu?

- Em.....lúc ra nghĩ không dùng đến, em để trong túi chị Chi rồi!

- Hết cách, lấy điện thoại ra dùng tạm đi! – Hân quyết định nhanh

Nhưng dù sử dụng cả hai chiếc điện thoại thì ánh sáng leo lét từ màn hình cũng không đủ mạnh để có thể chiếu sáng đường đi gập ghềnh của hang đá, thêm nữa đã giữa chiều, ánh sáng từ ngoài cửa càng hóng chiếu vào sâu hơn, tốc độ đi của cả hai chậm dần lại, phải lần từng bước, đến ngã rẽ cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng xem đường nào là đúng, đường nào sai. Điện thoại của Hân nhanh chóng bị đánh bại, hết pin ngay lập tức.

Hân mệt mỏi dừng chân, Yến Nhi nhìn cô thắc mắc, Hân đành nói:

- Tắt điện thoại của em đi, để dành pin còn gọi người đến cứu!

- Nhưng trong hang sóng yếu lắm, lúc được lúc không! – Yến Nhi nói, giờ điện thoại không có tí sóng chứng minh cho Hân

- Chị biết! Nhưng sẽ có! Ngồi đây đi, mọi người sẽ quay lại tìm, không phải lo!

Yến Nhi không biết nên làm gì, đành ngồi xuống cạnh Hân. Sau vài phút im lặng, cô nói nhỏ:

- Tại sao chị biết em hay giả trò, nhưng không nói cho ai?

- Cần gì phải nói! – Hân thờ ơ – người tinh ý thì đã biết, người không cần biết thì nói làm gì, để em tiếp tục trả thù chị? Chị không có hứng!

- Em.....em thật sự thích Hoàng! – Yến Nhi hít sâu, bỗng dưng nói 1 câu lạc đề

-- Hân im lặng, ra dấu Yến Nhi nói tiếp

- Em nhập học muộn hơn các bạn khác, hơn nữa khi đến lớp còn được đích thân thầy trưởng khoa dẫn đi. Mọi người đều nói em cậy quyền thế để được vào trường, nói em không có đầu óc, chỉ biết làm điệu, theo đuổi trai đẹp. Chỉ có Hoàng.....Hoàng hay bảo vệ em những lần em bị bắt nạt. Hoàng không nói chuyện với em nhiều, nhưng cứ khi nào em bị tổn thương Hoàng đều có mặt. Càng ngày, em càng để ý Hoàng hơn, và em nhận ra....Hoàng rất hay ở gần chị!

- Không phải cứ ở gần ai đó là có tình cảm nam nữ! – Hân thở dài nói, giọng cũng dịu đi không còn gay gắt nữa – Chị coi Hoàng là em trai, không hơn, nếu em chịu để ý, thì Hoàng cũng đối xử với chị như chị gái thôi!

- Khi em bày tỏ, Hoàng từ chối, còn nói đã có người yêu, nên em.....

- Nhìn nhận sự việc phiến diện như vậy, dễ đánh giá sai tình huống, và dẫn đến hành động cũng sai, em biết chứ? – Hân nói nghiêm túc

Yến Nhi nhìn cô không chớp mắt. Một Hân trưởng thành, chừng chạc thế này, khác hẳn một Hân vô tâm trẻ con tưởng ngày. Hơi bất ngờ nên phải mất 1 lúc Yến Nhi mới có thể nói tiếp:

- Em biết em đã sai, chỉ vì.....em muốn Hoàng ở cạnh em, bảo vệ em mãi.....

- Nghe này, em đã lớn, Hoàng cũng vậy, tất cả chúng ta đều phải lớn. Em hông thể vì bị mọi người hiểu nhầm, làm tổn thương mà tự cho phép mình được quyền yêu đuổi và cần đến người khác bảo vệ. Cho dù Hoàng có đến bên em, cũng đâu thể 24/24 giờ che chở cho em? Càng đối diện với tin đồn, với định kiến, em càng phải tự mình chứng minh cho họ thấy họ đã sai, như vậy mới giải quyết dứt điểm được vấn đề. Em càng nhu nhược, càng bị bắt nạt hơn thôi!

Yến Nhi nhìn hân xúc động, chưa ai nói với cô những điều như vậy, chưa ai dạy dỗ cô cần phải mạnh mẽ lên, từ nhỏ cần gì được nấy, ai bắt nạt bố mẹ cô sẵn sàng ra tay xử lý, dần dần Yến Nhi như đứa trẻ, không hiểu cuộc đời, càng không biết đối diện với nó. Yến Nhi nghẹn giọng, nói lí nhí:

- Em.....thực sự xin lỗi vì những rắc rối đã gây ra cho chị!
 - Không sao đâu! – Hân cười thành tiếng, vì trời tối mù, có cười thì cũng chẳng thấy nên phải thành tiếng Yến Nhi mới thoải mái – do em không hiểu, còn bồng bột quá thôi! Hoàn cảnh có thể khiến ta xấu đi, nhưng chính bản thân mình mới quyết định được mình sẽ trở thành con người thế nào, em đừng tự ti!
 - Vâng, em hiểu! Em sẽ cố gắng!
 - Em thích Hoàng thật? – Hân chuyển chủ đề nhanh như chớp, nhanh không kém tốc độ khi Yến Nhi nói qua chủ đề này
 - Thật đấy! Cái này em không giả dối chút nào! – Yến Nhi khẳng định
 - Ủ, nhưng cách em theo đuổi thì sai rồi!
 - Sai? Ở chỗ nào ạ?
 - Em cứ bám theo như cái đuôi thế, Hoàng dễ tính, nhưng là người thích tự do, việc có 1 người kiểm soát ngày đêm không dễ chấp nhận, đã vậy em còn khiến cậu ấy có ác cảm, càng phản tác dụng!
 - Vậy....em phải làm sao? – Yến Nhi bối rối, cô không hề nghĩ là việc mình làm trở nên thừa thãi đến vậy
 - Đơn giản cực kỳ! – Hân cúi đầu thủ thỉ với Yến Nhi, tỏ vẻ thích thú – Con trai ai cũng muốn được thử thách, muốn mình trở tài theo đuổi con gái, chứ con gái chủ động mạnh như em.....chỉ càng làm bọn chúng thấy giá trị của mình tăng cao. Nếu em muốn Hoàng chú ý đến em, đừng coi Hoàng là cái rốn của vũ trụ nữa, cứ bình thường thôi! Dĩ nhiên, đừng có thờ ơ quá, cố gắng quan tâm 1 cách bình thường nhất, tự nhiên nhất, công bằng như với bất kỳ ai!
 - Chị.....chị nói khó hiểu quá!!! – Yến Nhi mếu máo. Nghe Hân nói liên tục mà chẳng hiểu được bao nhiêu
 - Haizzzzz! – Hân thở dài, bệnh lo chuyện bao đồng của cô lại tái phát rồi!
 - Ý chị là.....em nên ngừng thể hiện tình cảm với Hoàng? – thấy Hân chần chừ, Yến Nhi đành nói theo ý hiểu
 - Ủ, coi như vậy đi! Em cứ thử.....bỏ qua nó, quen người khác, hoặc là coi Hoàng là bạn thôi! Có duyên phận thì sẽ khắc ở bên nhau! – Hân gật gù hài lòng
 - Em hiểu rồi, cảm ơn chị. Chị tốt hơn em tưởng, thảo nào Hải... – Yến Nhi cười tươi rói, nắm chặt tay Hân, đang định nói tiếp thì có tiếng lao xao từ bên ngoài vọng tới.
- Cả hai im lặng nghe ngóng. Tiếng ồn ào càng lúc càng rõ, hơn nữa ánh sáng cũng dần dần hiện lên từ xa. Hân quay sang cười động viên Yến Nhi, rồi khum tay gọi lớn:
- Ở ĐÂY!

Chẳng mấy chốc, hai bóng đen chạy nhanh đến gần hai người, soi đèn pin thẳng mặt.

- Hai cô có điên không? Đã nói không tách đoàn còn chạy lung tung, biết mọi người lo lắng thế nào không hả????

1 người vừa đến gần đã “mở đài” mắng sa sả, Hân đứng lên, chờ mắt thích nghi với ánh sáng, mới quan sát kỹ hai người mới đến.

- Biết là ông sẽ có cách tìm ra tôi haha! – Hân tiến đến gần vỗ vai Trần Duy khen ngợi nhiệt liệt
- Có sao không? – Bên cạnh Hoàng quay sang Yến Nhi, hỏi lạnh lùng
- Không....không sao....cảm.....ơn! – Yến Nhi bối rối hẳn sau khi nghe những lời Hân “khai sáng”.
- Đi thôi, phải ra trước 3 giờ, mọi người đang chờ ngoài cửa rồi! – Trần Duy nói rồi nhanh chân đưa mọi người ra ngoài.

Hang động càng lúc càng lạnh hơn, từng cơn gió từ sâu trong lòng hang thổi lên từng đợt như muốn đẩy mạnh ra ngoài những người đột nhập gây náo động. Đường đi càng khó khăn hơn khi nhiệt độ hang hạ xuống, không khí xung quanh đọng thành từng lớp sương mỏng phủ lên bề mặt đá, làm đá trơn trượt hơn.

Mọi người ai nấy đều căng thẳng. Chỉ khi luồng sáng chói mắt xuất hiện trước mặt, cả đám mới mừng rỡ chạy như bay ra ngoài, hứng thụ mặt trời ấm áp.

Mấy người đứng nhấp nhੌm không yên đẳng xa cũng đến đón. Cả đám ỏn nhau mừng như đợc mùa. Náo loạn qua đi, người thì mắng, người thì kể lể, giải thích, ỏn ào mắ 1 lúc mới xong. 1 ngày căng thẳng qua đi, kết thúc trong mối quan hệ thân thiết hơn của Hân và Yến Nhi, trong sự nhẹ nhੌm của Thiên, Trần Duy, và.....trong ánh mắ phức tạp của Chi, Duy, Hoàng, Hải cùng vô vàn những cung bậc cảm xúckhác lạ.

52. Chương 52

Một buổi sớm âm u, mây đen che phủ kín trời, không để chút lỗ hổng nào cho mắ trời bon chen, Biến động khá mạnh, từng đợt sóng cuộn cuộn nối tiếp nhau đập vào bờ, như muốn nhấn chìm tất cả. Dần dần, từng hạt mưa cũng đã rơi xuống sau khi tích đủ sức nặng, mưa rào rào, bển bỉ, Mưa trên mặt biển nhìn thì có vẻ chẳng thấm vào đâu so với lượng nước khổng lồ biển đang chứa đựng, nhưng cũng đủ nhiều để chảy thành từng dòng lênh lắ trên đường phố.

Ngày mưa, ướt át, lầy lội, đất cát. Kết cục hay nhất.....ngồi nhà nhìn nhau!

Người đông, đến gần chục người, dù cái phòng khách có to đến cỡ nào cũng gây ra cảm giác chật chội, nhìn sơ đã thấy, nói gì đến thăm cảnh bây giờ trong nhà Thiên là mỗi người ngồi 1 chỗ, làm 1 việc, càng khiến không gian thêm bí, nhìn chỗ nào cũng.....người.

Mưa từ đêm tối sáng, từ sáng đông dài đến trưa (tác giả cũng đông dài lời dẫn đến mấy chục dòng =__=). Sau 1 hồi ỏm tivi chán chê, Duy vươn vai, kêu gọi:

- Đến giờ cơm trưa rồi!

Im lìm! Không 1 ai có phản ứng, Duy nản, nói to lần nữa:

- Đến giờ cơm trưa rồi!!!!!!

- Thì sao?

Cuối cùng cũng có người đáp trả, nhưng đáp vài tai Duy lại là cái câu.....thừ không đở đi hết. Duy tiến đến, xách tai Hoàng không do dự, hết lạnh lạnh:

- Thì ăn cơm chứ sao thẳng ngơ này!!!

Hoàng ỏm tai lẩn lộn dưới sàn, lẩn đến chân Thiên ngồi trên ghế sofa, tạo hiệu quả thức tỉnh

- Mưa thế này.....sang đợc bên nghỉ dưỡng cũng khó đây! – Thiên nhìn mưa càng lúc càng lớn, bệnh lười trời dậy....

- Hay là ăn mì tôm cho nhanh! – căn bệnh lan nhanh sang Hân như lửa bén rơm

- Có mấy gói snack ở phòng ngủ lầu 2, đói lên lấy mà ăn! – và cuối cùng trở thành bệnh truyền nhiễm khi đến tay Hải

Duy nhìn cả bọn, híp mắ khinh thường. Cả đám chả thèm động tay động chân thế này sao?

- Lâu rồi không tự chế biến, giờ đi nấu ăn! – Bảo hùng dừng oai phong ra dáng chỉ huy đứng dậy đề nghị

- Nấu á? – Đồng thanh phản bác

- Chứ sao? Đến đây ngày nào cũng ăn nhà hàng, ăn đồ từ khu nghỉ dưỡng đợc đến. Ăn bám nhà người ta không thấy ngại à? – Bảo đợc thể to tiếng

- Có sao? Nhà Thiên tự nguyện mang đến cơ mà? – Hoàng

- Ở nhà đâu có nguyên liệu nấu cơm? – Yến Nhi

- Anh cũng ăn bám có khác gì bọn em? – Hân

Bảo giờ chờ trắng đầu hàng trước sự tấn công tới tấp của đám em neho nhóc đây nhà. Khanh ngồi im chốc lát, rồi cũng góp ý:

- Dù sao ăn hàng mãi cũng ngấy, thôi thì nấu 1 bữa đơn giản, coi như tụ tập, thế cũng vui mà!

- Ồm, thế cũng được! – Trần Duy

- Ý hay đó chị, em ủng hộ! – Duy

Bảo nhìn mấy thằng em trên trời, phân biệt đối xử! Không phục, không phục chút nào. Mấy đứa hám gái này! Thấy sắc khinh anh em! Anh hận chúng nó!!!!

- Thế ở nhà có những gì? – Chi hỏi Thiên

- Ừm, có ít thịt bò hôm qua nông trường đưa đến, tớ có mang về nhà....ăn dần. Còn có chút đồ hải sản đông lạnh. Rau củ quả có thể ra nhà kính ngoài vườn lấy! – Thiên ngược nhìn trần nhà, lục lọi trí nhớ, liệt kê từng thứ!

- OK, vậy thì thế này! Hân, Yến Nhi, Trần Duy, Hoàng, ra nhà kính lấy rau! Hải, Duy lo ngâm thịt, rửa sạch đồ đông lạnh, Chi, Thiên phụ trách nấu chín! – Bảo đứng giữa nhà chỉ tay từng người giao nhiệm vụ, rõ ràng, rành mạch, nhưng....đường như ở đây, anh không hề có cái uy nghiêm của chủ nhiệm 1 câu lạc bộ, hay giảng viên vĩ đại của trường. Vừa dứt lời, đã có ngay người chống đối:

- Thế anh làm gì? – Hân

- Cả chị Khanh nữa? – Thiên

- Ừ thì.... – Bảo áp úng – anh chị lo....chuẩn bị bát đĩa, phụ giúp hai đầu bếp chính!

Chục con mắt nhìn Bảo coi thường. Nhận phần việc rõ nhẽ nhàng, còn lên giọng nữa. May thay cả lũ đều đang chịu sự sinh sát của Bảo ở trường đại học, nên ngậm bồ hòn làm ngọt, lẳng lặng đứng lên lời nhau đi theo sự chỉ đạo.

Hân, Yến Nhi che chung ô, vừa đi ra nhà kính vừa tíu tít trò chuyện không ngừng, Hoàng, Trần Duy đi đằng sau, nhìn thấy mà ngạc nhiên

- Họ thân nhau từ khi nào thế? Hoàng hỏi

- Ừ hôm qua, sau vụ lạc trong Hang chứ bao giờ! – Trần Duy trả lời

- Sao bỗng dưng thân nhau dữ vậy? – Hoàng lại hỏi

- Có trời mới hiểu bọn con gái! – Trần Duy lại nhẩn nại trả lời

Nhà kính nằm ngay sát dãy nhà nghỉ của khu nghỉ dưỡng, tức là đi đến cũng bằng khoảng cách đến khu nhà nghỉ, nhưng gần hơn và có 1 đoạn đường dài có mái che nên cũng coi như đỡ vất vả. Ở vùng biển nhưng nhà kính của nhà Thiên trông không thiếu thứ gì, từ rau xanh, đến củ quả, hành lá, tỏi....cái gì cũng có....một tí, ngay cả cây nào chí sống ở nơi khô hạn cũng có nốt. Thành ra, lấy 1 loại thì thiếu nhưng mỗi thứ một chút thì quá thừa.

Trước khi ra, Chi đã nói sơ qua thực đơn để nhóm lấy rau biết tìm đúng nguyên liệu. Hân nhìn quanh 1 lượt, chỉ đạo chính, nói đến đâu 4 người cùng lấy đến đó:

- Hành lá nè! Lấy 1 nắm đi, dùng nhiều!.....Khoai tây, 20 củ nhé! Củ nhỏ quá thì lấy thêm! (lấy hết của nhà người ta rồi còn gì)

- Có cà rốt nè chị! – Yến Nhi ới, xong tự giác có bao nhiêu lấy bấy nhiêu luôn

- Ớt nè, Các loại rau gia vị, mỗi thứ 1 nắm! Hai người kia, đây là rau dền, lát làm cái gì hả? – Hân tiếp tục hò hét – Gừng nè! Hoàng, đây là gừng, vớt xuống ngay!

- Ồi, anh Duy, đây là cà pháo, lấy cà chua cơ mà! – Ở 1 góc Yến Nhi cũng góp giọng cùng bà chị – Đây là rau thơm, lấy rau thì là, cây này cơ!!!!

- An tâm, ầm ĩ thế thôi, chứ lại đâu vào đấy ngay! – Bảo trấn an Khanh là vậy nhưng cũng lo lắng, không ngừng nhìn vào gian bếp sạch đẹp thừa ban đầu nay còn đâu.

Khi nhóm hái rau trở về, tình hình từ hơi nghiêm trọng trở thành....không thể đẹp loạn.

Chỉ đến khi mẹ Thiên tiện đường ghé qua nhà, ghé vào bếp, phát hoảng vì đồng bữa bọn không còn nhìn ra món ăn, bà mới hét lớn yêu cầu cả đám ra ngoài, không ai được bén mảng đến bếp.

Bữa ăn tự túc dự định thoát cái đã lại trở về với bữa cơm do đầu bếp đảm nhiệm!!!!

53. Chương 53

Chuyến du lịch tràn đầy niềm vui, kỷ niệm, chẳng thiếu rắc rối phải kết thúc sớm hơn dự định vì lý do công việc của Bảo, và Chi cũng phải quay về sớm.

Sáng sớm ngày đầu tháng 7, Thiên cùng gia đình tiễn mọi người lên xe trở về, Trần Duy ngược hướng nên ở lại chơi thêm, sẽ về sau. Hẹn hò nhau chán chê đến học kỳ mới gặp lại, rồi chuỗi hành trình dài đưa Chi về nhà, sau đó lại thả từng người một rải khắp thành phố, xẩm tối, Bảo và Hân mới đặt chân vào mái ấm quen thuộc.

Có thông báo từ trước nên bố mẹ hai anh em đã ở nhà chờ cơm đợi sẵn, chỉ cần hai bảo bối về là.....xong vào bồi dưỡng ngay lập tức.

Ăn uống trò chuyện xong xuôi, Hân lôi đồng quà to đùng do hai nhà Chi, Thiên tặng đem cho bố mẹ coi, nhanh nhanh chóng chóng phi lên phòng, mở máy tính. Trước khi mỗi người 1 ngả, Yến Nhi có dặn cô lên mạng, nghe nói là chuyện gì đó khẩn cấp. Nhờ tính tò mò cố hữu nên Hân mới vội vàng thế, không thì còn lâu.

“Chị!!! Muộn quá!” – Vừa đăng nhập Facebook, Yến Nhi đã nhận tin loạn xạ

“Nhà chị xa hơn nhà cưng đấy nhớ! Mới về chưa thay quần áo hay làm sạch đâu” – Hân nhanh tay trả lời lại

“Thế á? Hay....chị đi đi, em chờ!”

“Thôi có gì nói nhanh đi, lát chị mệt, đi ngủ chứ không làm gì đâu”

“Ừm, mấy ngày nữa....sinh nhật Hoàng. Chị....tính sao?”

Hân khựng lại, chột nhốt. Đúng rồi ha, Hôm nay đã sang tháng 7 rồi, tình cờ và bất ngờ, sinh nhật của cô cùng hai anh em sinh đôi lại trùng lun cái tháng này, xui xẻo cái là cả nhóm hơn nửa đã tản mát ở xa tít ừ khơi. Haizzzz, kệ chứ nhí. Hân lạch cạch bàn phím

“Tính gì là tính gì?”

“Thì...chị định tặng cái gì ý! Em nên tặng gì đây nhí?”

“Zời, sinh nhật chị đây còn trước hai tên quỷ sứ ấy, sao nhóc không thèm nhớ đến hả? Đồ hám trai!!!!!!>_<”

“Ấy, đâu có, em....có biết sinh nhật chị ngày nào đâu ^^, chị thứ lỗi ^_~”

“Xi, thế em định thế nào? Tặng riêng? Tặng chung?”

“Em không thân với Hải, không tặng được....”

“Thế thì miễn quà cho Hoàng luôn đi <_<”

“Why? ô_ô”

” Nền nhớ em đang thực hiện chiến dịch bơ đẹp, đừng để Hoàng lại tự kiêu chứ!!!!”

“Thế thì làm sao?”

“Chị sẽ cùng em, Duy cùng tổ chức tiệc chúc mừng cho 2 người, coi như quà lun^^, đỡ tốn tiền ”

“Thế cũng được? O-O”

“Quá được! ^^”

Bàn qua tám lại 1 thôi 1 hồi, đến khi Bảo lên quát tháo yêu cầu ngừng chat, tranh giành máy tính làm báo cáo, Hân mới hậm hực đi ngủ. Nằm trên giường, Hân không ngừng tính kế. Nên làm thế nào đây? Mua quà cho cả 2 cũng khó, nhưng không mua không được. Hơn nữa cũng phải giúp Yến Nhi, Hân đã hứa, phải thực hiện, Thôi. để coi 2 tên nhóc ấy có ngoan ngoãn tặng quà trước không đã, tính sau!

Nghĩ thấy có lý, Hân an tâm thả lỏng cơ thể, chìm dần vào giấc ngủ!!!!

2 ngày sau lần cuối ọi người gặp nhau, Hân chơi chán chê ở nhà dưới sự quản thúc của bố, giờ được thả tự do vì bố đi công tác, nên chạy lon ton qua nhà Duy chơi, đằng nào cũng phải hỏi ý kiến vụ quà cáp, 1 công đôi việc.

Nằm khểnh ở giường của Duy, Hân 1 tay vuốt ve con mèo trắng đang cuộn tròn trên bụng, 1 tay bóc bông ngô nhai rau rầu, ngắm Duy đang mải miết chơi game

- Ông định thế nào? – Hân hỏi sau khi phổ biến kế hoạch cho Duy

- Sao bà không cùng Hoàng, Hải tổ chức chung luôn đi, cách nhau có 10 ngày! –Duy không quay mặt, vẫn ăn chuột liên tục, gợi ý

- 10 ngày liền đấy nhớ, sao phải làm chung? – Hân cự nự

- Như nhau! Năm ngoái sinh nhật tôi với Chi cách nhau những hơn 20 ngày, bà cũng gom thành 1 đấy thôi!

- Duy lườm Hân 1 cái, tắt màn hình máy tính, ngồi xổm xuống đất, bóc bông ngô ăn chung vui

- Ồm, thế thì.... – Hân lúng búng, không phải vì yếu thế, mà miệng đang nhồi đầy thực phẩm, nói không thông – hỏi ý kiến 2 đứa kia đi!

- Gọi đi!

- Ông gọi đi, tôi cũng có sinh nhật, ngại lắm! – Hân cười tít mắt làm trò, vút điện thoại đùn đẩy cho Duy

Duy cũng ngoan ngoãn làm theo sau khi tặng Hân 1 cặp cầu nhàu. Bỏ lô ba la một lúc, Duy cúp máy, giơ ngón tay cái lên với Hân:

- Thành công mỹ mãn!

- Yeah! Thế ngày nào? – Hân reo to, khiến em mèo giật mình, rồi ngó người hỏi

- Ngày trung gian! 9/7 – Duy nói

- Uki, ông chủ trì đi nhớ! – Hân gật đầu cái rụp, ra lệnh

- Tại sao lại là tôi? – Duy giãy nảy phải đối, gì chứ mấy cái vụ tổ chức tiệc tùng chưa bao giờ cậu nhúng tay tham gia, nói gì chủ trì

- Này, 3 người có sinh nhật đi tự tổ chức cho nhau, nghe hợp lý không? Còn gì gọi là bất ngờ ngày chào đời hở? – Hân cắn vụn

- Mình tôi không làm được! – Duy cau có, quyết từ chối bằng được

- Có Yến Nhi nữa, để em ý giúp đi!

- Yến Nhi? – Duy có phần ngạc nhiên nhìn Hân – từ khi nào bà với con nhỏ đó gọi nhau âu yếm dữ vậy?

- Hê hê, cái này gọi là....có tài thu phục lòng người! – Hân hếch mặt nhìn con nhện giăng tơ trên góc phòng Duy, tự sướng cười ha hả

Duy chỉ biết lắc đầu nhìn Hân, đành vậy! Hân yêu ghét phân minh, nếu đã thân thiết như vậy thì có lẽ là cũng giải quyết được hiểu lầm. Dù sao Duy cũng không muốn hỏi nhiều. Năm ngoái sinh nhật Duy, Hân đã

1 mình chuẩn bị sinh nhật cho cậu và Chi, chu đáo đến từng chi tiết, thức ngày thức đêm để làm trong cái hồi hộp của thi học kỳ. Cậu cũng nên....đền đáp lại cho xứng đáng.

- Vậy thì bà cùng Hoàng, Hải ngày hôm ấy mỗi người phải chuẩn bị hai món quà, nghe chưa? – Duy căn dặn thêm khi tiễn Hân ngoài cổng

- Làm gì? – Hân hỏi lại

- Cứ làm đi, hồi nhiều quá!

Hân nhún vai ra hiệu không phản đối, rồi lững thững đi bộ về. Nhà Hân cách nhà Duy 1 con phố, nói thể cho xa chứ hai nhà dựa tường vào nhau, chỉ có đi đường cổng chính thì phải vòng vèo qua hết ngõ, rồi đến cái công viên mini của khu phố, nhanh gọn thì trèo qua lan can tầng thượng là xong.

B-day cuối cùng đã đến. Từ sáng sớm, Duy đã liên tục nhắc Hân chiều tối 6 giờ phải có mặt ở nhà cậu, không được sai hẹn. Ngay cả Hoàng cũng được nhắc tương tự.

Hân ngồi ở nhà, thảnh thơi chờ đến giờ vàng, không ngừng suy đoán xem Duy với óc sáng tạo hạn hẹp, Yến Nhi bay bổng quá cỡ sẽ làm gì để ngày sinh nhật trở nên ý nghĩa hơn. Có khi nào.....không có bất ngờ gì không nhỉ? Hân lắc đầu phủ định, sẽ không như thế đâu!

Nhìn đồng hồ, 5 giờ 55 phút. Hân đứng dậy, cầm theo hai túi quà đã chuẩn bị sẵn, ung dung bước từng bước.....lên sân thượng!!!! Gì chứ kiểu gì Duy chả làm tiệc trên ấy, rộng rãi, thoải mái. Đi đường tắt, vừa nhanh vừa được nghĩa qua trước, quá lời. Hân cười hí hửng vì sự thông minh của mình, nhanh nhẹn vút 2 hộp quà sang trước (không sợ hỏng hã trời ><), rồi giơ chân trèo qua lan can nhà mình. Chỉ cần khế với, chân cô đã nhanh chóng đặt lên bờ tường nhà Duy. Chưa đầy 1 phút, hân đã hiện ngang đứng sừng sững sân thượng nhà hàng xóm. Phỉ phũ quần áo, lượm lên hai gói quà, Hân ngó xung quanh.

Chỉ 2 từ! Trống rỗng! Cả cái sân to đùng không có lấy 1 bóng người, nói gì đến tiệc hay tiệc gì cả. Hân thất vọng ra mặt, giận dữ mở cửa đi xuống nhà sát phạt Duy.

Vừa mở cánh cửa, chưa kịp réo tên Duy thì Hân đã giật mình vì 1 tiếng nổ lớn trong tai:

- BỤP!! HAPPY BIRTHDAY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

54. Chương 54

Phía sau cánh cửa, Duy, Chi đã nấp từ bao giờ nhảy ra trước mặt Hân hét lớn, tay mỗi người còn cầm một cây pháo bông nhỏ, trên đầu đội mũ tam giác bằng giấy tự sáng chế. Hân sau phút giật mình kinh hãi thì toe toét cười hơn hở, nhận chiếc mũ của mình từ tay Chi, nói không ngừng:

- Mày lên đây khi nào thế? Sao không báo với tao? Tao cứ tưởng phải hết tháng này mày mới lên chứ?

- Hồi vừa thôi! – Chi lôi Hân xuống nhà, cười lớn – tao phải lên làm sinh nhật cho mày chứ, Duy nhé!

- Ủ, dù sao năm ngoái hai đứa tụi tôi cũng được bà chuẩn bị tiệc bất ngờ, năm nay phải làm chung chứ lị! Duy gật gù như con gà rù bên cạnh

Xuống đến phòng khách nhà Duy, Hân lại được phen á ố không ngừng. Cái phòng khách trang nghiêm, độc hai màu đen và trắng của bố Duy đã biến mất, thay vào đó là băng rôn, dây kim tuyến, bóng bay, đèn nhấp nháy....Nói chung là đủ loại màu sắc đi. Hân ngó nghiêng chán chê mới quay sang Duy hỏi thăm:

- không sợ bố ông mắng à, phá nhà thế??

- Mắng mỗ gì! Đi công tác những 1 tháng cơ mà há há! – Duy vênh mặt cười sượng, khoe những ngày tự do mình đang sở hữu

Bố mẹ Duy đều làm về kinh doanh nên thường xuyên có những lần vắng nhà đến tháng trời, gần tương đồng với Hân, vì vậy nên từ khi quen biết nhau, hai đứa vẫn hay....góp gạo thổi cơm chung, hai gia đình cũng chẳng xa lạ với nhau nữa.

- Anh Bảo không về à? – Chi vừa bày biện đồ ăn thức uống vừa hỏi

- Không, đang ở trên Lạng Sơn rồi! Lại dẫn sinh viên mới đi làm đề tài!

- Hello cả nhà! -Yến Nhi từ cửa chạy xộc vô nhà Duy, không khách khí mà chào lớn, cắt ngang câu chuyện của Hân và Chi

- Đến rồi hả? – Chi nói, không ngẩng đầu lên – Giúp chị đi!

- OK! Chị Hân, quà để lát nữa nha, à quên, chúc chị sinh nhật vui vẻ hehe! –Yến Nhi nói liến thoắng với đủ mọi đối tượng rồi phi đến chỗ Chi, chung tay bày biện

Hân nhìn Chi nhanh chóng kết thân với Yến Nhi, cũng thấy đỡ lo lắng. Tính của Chi, Hân hiểu rõ, Cô bạn tin tưởng Hân hoàn toàn, không cần hỏi lý do Hân bỗng dưng thân thiết với Yến Nhi cũng tự mình vứt bỏ thành kiến, tập quen dần với con nhóc nhí nhố ấy nhiều hơn.

-Tinh tọng!

Chuông cửa một lần nữa reo lên. Duy ngó ra ngoài cổng rồi quay lại thông báo

- Hai đứa kia đến rồi!

- Vậy ạ! – Yến Nhi mừng rỡ nói, nhưng sau đó tiu nghỉu quay về ghế sofa ngoan ngoãn ngồi chờ sau cái nhìn chày xém đầy cảnh báo của Hân.

Hân nấp sau cửa chính, định bụng chơi 1 vỏ bất ngờ cho hai người kia. Chẳng tai nghe ngóng màn chào hỏi tượng trưng của Duy và Hoàng, Hải, rồi lại chậm chạp canh thời gian. Khi một mái đầu vàng vừa lộ vào nhà, hân bật ra như lò xo, hét:

- Chúc mừng sinh nhật Hoan.....g...???? – Hân đứng khựng lại, hai tay vẫn giữ không trung, miệng lắp bắp không ngừng – Hoàng? Hải?

Trước mặt cô, vẫn gương mặt đã quen những nửa năm trời, vẫn hai con người cùng nhau trải qua 1 học kỳ đầy sóng gió. Nhưng sao thấy...khang khác. Nếu ấn tượng về Hoàng, Hải được phân biệt bởi màu tóc thì nay cái điểm khác biệt duy nhất ấy đã biến mất không thềm để lại dấu hiệu nhận biết. Cả hai người, cùng chiều cao, cùng biểu cảm gương mặt, cùng mái tóc vàng nâu đã được nhuộm cho giảm độ chói sáng.

Chi và Yến Nhi cũng trở mắt ra nhìn hai người mới đến như người ngoài hành tinh, đồng thanh mở miệng:

- Ai là Hoàng? Ai là Hải?

Nhí nhố, òn ào, náo loạn mất mấy phút ở cửa ra vào rồi mới ổn định được trong nhà. Cả 8 con mắt đều chiêm ngưỡng hai bảo vật sinh đôi trước mặt không thềm chớp cho đỡ khô mắt. Còn hai người thì chỉ biết nhìn nhau sồn da gà.

- Mọi người....- 1 người vừa định mở miệng nói đã bị cắt ngang

- Khoan đã! Giờ, tôi đồ ai phân biệt được 2 đứa này! – Duy đồng dục thách thức 3 hồng chính cánh còn lại

- Phân biệt được thì sao? – Chi hỏi

- Thì.....mọi người sẽ phải làm theo một yêu cầu của người thắng!

- Xì, cũ rích! – Hân trề môi chê bai

- Thế thì bà muốn thế nào? – Duy vặc lại

- Thì quà của hai tên ấy sẽ về tay người thắng há há! – Hân cười sượng

- Ở đâu ra chuyện ấy, cũng là sinh nhật Hoàng, Hải mà chị!!!! – Yến Nhi phản đối

- Ờ, thế thì mỗi người nhường 1 phần quà cho người thắng! – Hân mặc cả

-Nếu thua thì sao? – Chi lại hỏi

- Thì.....tùy hai người kia! – Duy mệt vì phải nghĩ điều kiện cho cái”tối kiến”mình nghĩ ra, nói nhanh

- OK! – Cả đám nhất trí.

Và thế là, lại 4 người quan sát, hai người ngồi im như tượng, không dám làm gì. Căn bản cũng hứng thú quá đi. Nếu không có tính cách hay biểu hiện khác nhau, Hoàng Hải giống nhau như hai giọt nước, đến độ to nhỏ, nặng nhẹ cũng không khác nhau là bao nhiêu.

10 phút sau, Duy mở màn:

- Bên phải là Hoàng, cái kiểu ngồi ôm đầu gối thế này, chỉ Hoàng mới có!

- Bên phải là Hải chứ, người bên phải mắt sắc lẹm thế cơ mà? – Chi cãi lại

- Em thấy....ai cũng là Hải hức!! – Yến Nhi méo mào – ai nhìn cũng nghiêm trọng, cứ nhắc đến đáng sợ!

Chỉ còn Hân vẫn đang ngồi cân nhắc kỹ lưỡng. Đến khi cả chục con mắt đều hướng mình làm trọng tâm mới, cô từ từ chỉ vào từng người, rồi nói dè chừng:

- Đây....là Hoàng (bên phải), còn đây.....làHải (bên trái)!

- Tại sao? – 3 cái miệng đồng thanh

- Tôi....cũng không biết, linh cảm thế thôi! – Hân xoa tai cười khi khi, để rồi lãnh cú cốc đầu đau điếng của Duy

- Thế nào? – Duy héch mặt về hướng sô pha, hỏi

Tất cả chìm trong im lặng tuyệt đối, sau đó....người bên phải từ từ nở nụ cười, đứng dậy hét lớn:

- Chị Hân, anh Duy đúng!!!!!!!!!!!!!!!!

- HẢ? – Hân cũng bất ngờ trước kết quả Hoàng nói. Đúng là Hoàng bên phải thật! Cái kiểu cười toét miệng thế kia, chỉ xuất hiện ở Hoàng mà thôi

- Ha ha, thắng rồi nhá! Lát nhớ đưa 1 phần quà cho chị! – Hân cười đắc thắng, nhìn lại 3 người thua cuộc mà cảm thán, sao hôm nay mình....cao lạ thường ,quay sang đập tay thắng lợi cùng Duy

Hết phần đồ vui có thưởng, buổi tiệc cũng chính thức khai màn. Duy nhẹ nhàng đánh đàn ghita hòa cùng giọng hát mượt mà, êm ái của Chi, cùng hát vang bài”chúc mừng sinh nhật”

Thoáng chốc cả căn phòng chìm trong ánh nến lung linh huyền ảo, trong giai điệu của đàn ghita mộc mạc, du dương. Tiếng đàn vừa dứt, tràng vỗ tay vang lên như sấm dội. nối tiếp là tiếng chí chóc không ngừng nghỉ tranh giành đồ ăn thức uống, tiếng nói cười huyền ảo.

20 phút sau, giải quyết xong cái dạ dày, Duy đứng lên chủ trì tiếp chương trình:

- Sau đây, màn tặng quà nhớ! Mỗi người đã chuẩn bị quà, cho hết ra đây,sau đó bốc thăm trúng thưởng. Bốc trúng quà của ai thì nhận của người ấy!

- Này, nhớ....bốc cả của một người thì sao? Bốc phải quà mình chuẩn bị thì sao?- Hân e dè hỏi

- Thì số bà xui, nhưng cứ nhận được đủ quà là được. Mỗi người bốc 5 món! Riêng Hoàng, Hải 4 món vì không mang quà tặng cho nhau! – Duy nói xong đi lấy hết chỗ quà mọi người để trong phòng, đem ra xáo trộn lung tung, rồi vỗ tay chờ đợi.

Hân hớn hở bắt đầu trước, cân nhắc chọn lựa, bỏ qua giấy gói màu xanh dương,vì đó là quà của mình, còn lại cô quyết định....mỗi màu 1 hộp. Chọn đủ 5 món, Duy công khai tên người tặng (vì đã có kiểm tra từ trước):

- Màu đỏ, Yến Nhi, màu cam, Chi, màu đen, Hải, màu lá cây, Hoàng, màu tím,tôi! OK, chọn hay dữ!

- Tôi mà hehe, ăn may thôi! – Hân le lưỡi, ôn chắc chiến lợi phẩm của mình,sợ bị tranh cướp.

Tiếp theo đến lượt Hải,, nhanh tay vớ quà trước Hoàng. Cậu không cần suy nghĩ, cũng chẳng cần nhìn, vớ luôn 5 hộp quà gần nhất. Duy lại tổng kết:

- Hồng, Yến Nhi, tím, lại là của anh, và.....hai hộp xanh biển.....đều của Hân!

- Sặc, gì thế, lấy luôn 2 món của chị Hân! Bất công! – Hoàng mè nheo khi bắt đắ dĩ chọn nốt đồng quà còn lại, với 2 món đồ của Chi chuẩn bị, khuyết quà của Hân.

- Bốc thăm, cầm cái! – Hải đe dọa ý đồ đổi chác từ ông anh, khua tay bảo vệ.

- Rồi, giờ mỗi người đưa lại cho anh và Hân 1 phần quà như đã hứa từ trước! –Duy giơ hai tay, cười sượng vì không phải sinh nhật cũng được quà

Hoàng càng nhăn nhó khổ sở hơn nữa, méo máo đưa 1 món Chi đem tới cho Duy, và Hảichần chờ, ngẫm nghĩ, đưa trả Duy hộp màu tím.

Duy tái mặt nhận lại quà mất công mình chuẩn bị lại hoàn về cổ chủ, lườm Hải 1 tràng dài dằng dặc. Còn Hân, cũng nhận được từ Hoàng món quà sang nhượng của Yến Nhi, nhưng không nhận, nhất quyết chọn quà của Chi. Còn Hải, đưa quà của Yến Nhi thì lại nhanh tay nhận lấy, rồi sau đó nhận lấy ánh mắt điện xẹt vì phân biệt đối xử của Hoàng.

- Sao không đưa anh một phần quà của Hân? Lấy hai món làm gì? – Duy mon men cầm hộp quà màu tím, dụ dỗ Hải đổi đồ

- Em thích thế đấy! – Hải khiêu khích

- Sao chị nhận quà Yến Nhi từ bên Hải, bên em không nhận? – Bên cạnh, Hoàng cũng quay sang Hân ỉ ôi

- Chị thích thế đấy! – không hiểu tình cờ hay có chủ ý, Hân trả lời y chang câu hải vừa sử dụng, để lại khung cảnh hai người hậm hực, hai người hớn hỏ, haingười....không liên quan trong bữa tiệc linh đình.

Cuối buổi tiệc, Hân lại leo đường tắt về nhà, hớn hỏ mở đồng quà trước mặt mình. Cô nhận được những hai món của Chi, hai món của Yến Nhi, haizzzz, phải xử lý sao đây??

Duy tặng con thỏ heo hiếm có, lòng sục mất bao lâu Hân cũng chưa mua được, giờ được ôm trong vòng tay, Hân cười toét, tự nhủ sinh nhật Duy sẽ đáp lễ tử tế. Yến Nhi, với gợi ý từ Hân nên quà trong 3 hộp như nhau, đều là đồng hồ để bàn, giống nhau không khác tí gì. Tự nhủ mai sẽ đem cho Yến Nhi 1 chiếc làm đồ đôi với Hoàng, còn 1 chiếc sẽ để lại làm kỷ niệm, Hân bóc tiếp quà của Chi, một khối cầu thủy tinh với hình hai cô bé nắm chặt tay nhau bên trong, cứ lắc lên sẽ lung linh đầy kim tuyến. May thay cô đã cướp quà Chi từ tay Hoàng. Món còn lại là.....móc treo điện thoại hình quả bóng đá, hức, quà này có lẽ chuẩn bị cho Hoàng. Mai cô sẽ đưa lại, cái này không hợp với cô cho lắm.

Hoàng tặng 1 album ảnh, đã có sẵn ảnh của chính mình ngay trang đầu tiên, sau đó là những tấm ảnh chụp trên trường, những lần đi chơi cùng cả nhóm, rồi ảnh của Hoàng, Hải nhí nhố ở nhà. Thế mà đã chiếm nửa quyển. Hân chỉ còn lại nửa quyển để lưu giữ ảnh cá nhân. Cô bó tay với cậu em tự sướng trình độ cao, quyết định dùng album làm album cả nhóm.

Cuối cùng, Hải tặng Hân vòng đeo cổ, trên sợi dây mỏng bằng bạc có lủng lẳng hình.....nửa trái tim. Hân ngờ nghệch nhìn món quà, không hiểu là Hải có mua nhầm không! Nửa trái tim, sao không cho trọn vẹn đi cho lành, đã vậy Hải mua dây chuyền càng lạ hơn nữa.

Nhưng thắc mắc cũng chẳng để làm gì, dù sao cũng đẹp, cô cẩn thận đeo vào cổ, ngắm nghía. Sinh nhật lần này....không tồi ^^

Ở 1 nơi khác, cách xa chục cây số, cũng có người đang mỉm cười hài lòng, nhìn kỹ hai hộp quà cùng có màu xanh biển.....

55. Chương 55

Giữa tháng 7, giải thi đấu bóng đá tranh cup sinh viên hàng năm được tổ chức giữa các trường đại học trong toàn thành phố. Ngay từ khi có thông báo chính thức của Ban tổ chức, các trường đã rậm rịch chuẩn bị, luyện tập, lựa chọn những tân binh xuất sắc trong những học sinh năm nhất.

Không ngoại lệ, khỏi nói cũng biết trường Hân tập trung thế nào. Đội tuyển của trường, sau 1 tháng rông rã trước đó cho các khoa thi đấu cọ sát, cũng đã chốt hạ đội hình 11 chính thức, 20 dự bị, chuẩn bị cho trận quyết chiến đòi lại chiến thắng năm ngoái để tuột mất vào tay Đại học H. đối thủ lâu năm.

Nhờ phúc của Duy, thêm Hoàng nữa, nghiêm nhiên 2 chân quản lý trong đội chắc chắn có suất của Hân và Chi, cộng thêm vài thành viên mới được tuyển thêm, lập đội 5 người, ngày ngày đều đặn đến trường, quan sát theo dõi, ghi chép đầy đủ tình hình và năng lực của mỗi người. Cứ ngỡ hè được xả láng, nhưng phút chốc lại chìm trong hàng chục cái hoạt động lớn nhỏ.

Trên sân bóng xanh mướt cỏ non, 22 con người đang không ngừng chạy, mồ hôi hơi sáng lung linh trên từng vầng trán dưới ánh mặt trời oi nồng của ngày hè. Ngay cả đám quản lý ngồi mát ở trong ghế chờ cũng phát rồ vì nóng, nói gì đến cầu thủ.

Còn 3 ngày nữa giải đấu khai mạc, cường độ tập luyện càng nhiều không tả nổi. Hân khó chịu, mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, như để ủng hộ cho đội bóng.

Tiếng còi vang lên trong sự mừng rỡ của từng người. Kết thúc tốt đẹp, đã sẵn sàng xung trận.

Thầy thể dục, kiêm huấn luyện viên tập trung toàn đội, nhắc nhở thêm:

- Danh sách ra sân thầy sẽ bàn bạc lại cùng đội trưởng và các quản lý, giờ còn 3 ngày, các em chú ý giữ sức khỏe, nhất là đừng để đôi chân có thương tích gì! Ngày chủ nhật, tập trung ở trường lúc 7 giờ! Giải tán! Đội trưởng, đội phó, quản lý trưởng ở lại!

Đám người lâu nhâu sau 1 lúc tụ tập quanh thùng nước mát cũng tản ra dần dần. Song Duy, cùng Hân, và một chị năm 4 cùng ở lại bàn bạc với thầy thể dục, còn Chi cùng những quản lý khác lo dọn dẹp hậu trường.

30 phút sau, Hân nổi mệt nhoài dưới đất, rên rỉ:

- Mệt!!!!!! Biết vậy không thèm nghe ông dụ dỗ! Sướng đâu chả thấy, chỉ khổ!

- Khổ rồi sau này mới biết sướng chứ! – Duy lau mồ hôi, cười lớn – bà vận động đi, cho điểm thể dục tăng chút, tham gia thầy tăng điểm cho thì sao?

- Ngơ à, lớp tôi thầy có dạy quái đâu, nâng cái mặt ông!!!

- Được rồi, mệt thì về đi, còn ngồi đó cãi cọ nữa! – Chi can gián, tay xách nách mang đủ thứ, khó khăn đi vào văn phòng đội.

- Để tớ mang! – Trần Duy nhanh tay ôm lấy đồng hồ trên tay Chi, dễ dàng đem cất, sau đó còn đi ra làm nốt phần của Hân

- Men quá đề!!!! Bạn Duy đẹp trai quá!!!! – Hân cười toe khi không phải làm, khen lấy khen để

- Cám ơn, tôi đẹp trai từ bé há há! -Duy ngồi bên bồn rửa rửa cổ lên trời cười khoái trá

- Ấm đầu à? Khen ông đâu! – Hân liếc mắt, chê bai

- Bà vừa kêu tên Duy đấy thôi, không tôi thì ai, ngượng à? không sao, sự thật nó hiển nhiên mà, đừng có ngại!!!!

- Chưa thấy ai như ông! Mèo khen mèo lấm lông! – Hân trề môi trêu chọc, để rồi lại tái hiện màn rượt đuổi muôn thuở cùng Duy

Còn lại Chi đứng đó, nhìn theo bất lực. Chi quay lại thì thấy Trần Duy đã rang ngoài, khóa cửa phòng từ khi nào.

- Chìa khóa đây! – Trần Duy đem nhét vào tay Chi chùm chìa khóa nhỏ, rồi không nói thêm lời nào, nhanh chóng gia nhập trò mèo vờn chuột

Chi nhìn theo Trần Duy, đáy mắt hiện lên tia sáng u tối mờ nhạt. Kể từ ngày Chi từ chối đến nay, Trần Duy ban đầu còn theo đuổi nhưng sau đó bắt đầu giữ khoảng cách đúng mực với cô. Không còn những lần bám dính lấy cô đi khắp nơi từ lớp học đến thư viện, không còn thi thoảng kể chuyện cười cho cô nghe rồi gãi tai bối rối khi Hân phũ phàng nói không hề buồn cười. Tất cả biến mất như chụt từng tồn tại, chỉ còn Trần Duy nghịch ngợm, hay trêu chọc Hân vô bờ bến cùng Duy và Hải, hay ngồi nói chuyện trời trăng với Hoàng mỗi khi cả 2 ngồi dự bị trong trận đấu tập.

Chi thấy thế lại tốt, đỡ bị làm phiền. Nhưng tận sâu con tim cô, có cái gì đó trống vắng khó gọi tên.

Ngày khai mạc, hàng trăm con người đổ xô về sân vận động thành phố. Từng trường đứng xếp hàng nghiêm trang phía sau băng tên của mình, ngẩng cao đầu kiêu hãnh trong sắc phục riêng và lá cờ riêng của từng trường, lắng nghe Chỉ tịch Thành phố phát biểu, đông dài đến nhàm chán. Sau khi tiếng còi khai cuộc cất lên, trận đấu mở màn cũng nhanh chóng được tiếp diễn.

Toàn giải có tất cả 8 trường thi đấu, cả đại học lẫn cao đẳng, trung cấp, trường dạy nghề, được chia 2 bảng A, B. Vòng loại thi đấu vòng tròn, kết thúc chọn ra hai đội nhất nhì bảng tiến vào bán kết, sau đó là chung kết.

Trường của Duy, bảng B, thi đấu trận đầu tiên ngày thứ hai, nên hiện tại các thành phần chủ chốt của đội cùng huấn luyện viên, quản lý đều ở lại theo dõi trường bạn, đồng thời chờ lượt trận đầu của bảng B.

Hết hiệp 1, hai đội hòa 0-0, nghe mãi mấy lời đánh giá đậm chất chuyên môn đến ù tai nhức óc, Hân đứng dậy, len lén chuồn ra phía sau sân cỏ rộng lớn, đi về phía khu vực hậu đài.

Ngồi nghỉ ngơi hóng gió chưa được chực phút, đôi mắt rảnh rỗi đến mức nhàn hạ của Hân lia thấy cảnh tượng... không nên thấy. Ở ngay cùn sau sân vận động, 1 nhóm người còn mang đồng phục thi đấu màu xanh lá, phía sau có in tên trường H, đang vây lấy 1 người nào đó. Lại cái kiểu điển hình, cây đồng ức hiếp kẻ yếu. Hân thân nữ nhi đầy mình, dĩ nhiên không ngu can thiệp chuyện không phải của mình.

Nhẹ nhàng cầm lấy sổ ghi chép, Hân nhón chân đang định dời đi, thì 1 giọng nói quen thuộc đã chặn đứng bước chân vô tình của cô

- Tôi đã nói tránh ra, có nghe thấy không? – Hải nhìn bọn cao to óc bé đứng trước mặt, ngán ngẩm

Lại cảnh tường mỗi năm đến hẹn lại đến, cứ ngỡ bây giờ không liên quan, ai dè vừa đến định đưa đồ cho bà chị gốc thì gặp chuyện.

- Thì anh đã bảo tránh nếu chú em đi theo bọn anh mà! – 1 tên lên tiếng, nhếch mép cười

- Sao tôi phải đi! Tôi không quen biết ai trong số các anh hết!

- Thật không? tiền đạo thép của trường THPT NT, người giành được danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất trong giải thi đấu THPT, nói không biết hơi lạ! – tên khác cười khoái trá, cứ như bóc mẽ được sự giả tạo của Hải

- Tôi không phải Hoàng! – Hải nhấn mạnh lần nữa, độ khó chịu đã tăng 1 bậc

- Không phải? Nghĩ bọn anh ngu à? Ngay cả cái mặt cũng không nhận diện được?

- Tù! – Hải nhún vai, khề lách người định tránh đi.

Trong thoáng chốc tiềm thức của cậu 1 tia ý nghĩ xẹt qua, nhớ lại khoảng thời gian này, 1 năm trước, 1 người xuất hiện, và giải cứu cho anh, hoành tráng, nhưng cũng kết thúc lãng xẹt. Ngay người vì suy nghĩ, Hải bị tên đối diện chặn lại dễ dàng

- Không nói chuyện bằng lời, thì dùng hành động vậy! Xem ra, phải để anh nói chuyện với đôi chân thép này, chú em mới dừng lại, nhỉ???

tên đó cười khẩy ra hiệu, mấy tên phía sau cũng cười lớn, rồi nhất loạt xông lên.

Hải tỉnh bơ nhìn nhận hoàn cảnh, hai chân khề dịch chuyển, đôi tay giơ cao, chuẩn bị ra đòn.

Nhưng, cái từ nhưng xuất hiện bất ngờ, thường đẩy tất cả các câu chuyện rẽ sang 1 hướng khác hẳn dự định

- Mấy người làm cái gì thế hả?

Giọng 1 đứa con gái vang lên đánh thép, mạnh mẽ từ phía sau, làm ngưng mọi hoạt động. Bọn gây sự quay đầu lại tìm thủ phạm, còn Hải thì ôm trán nhăn nhó khổ sở, khẽ lều bầu:

- Không phải chứ???? Sao lại xuất hiện vào lúc này????

56. Chương 56

Hân đứng chống hông, oai phong lẫm liệt nhìn mấy tên cao to gấp mấy mình, không chút sợ hãi trong hành động, còn trong suy nghĩ và....ánh mắt thì không ai dám bảo không có ^^

Tên đứng đầu, nhìn Hân sẫm soi một hồi, sau đó ôm bụng cười ngặt nghẽo, mấy tên khác cũng thi nhau cười theo y như lũ hít phải N₂O, chỉ có nạn nhân Hải ôm đầu khổ sở. Nhận thức (sai lầm) tình hình, Hân lại tiếp tục tiến tới, nói lớn tiếng:

- Mấy anh định cậy đông bắt nạt yếu hèn? Có muốn tôi báo lên ban tổ chức việc có ý đả thương đội đối thủ không? Đảm bảo sẽ bị đình chỉ thi đấu, chưa nói đến việc có thể ảnh hưởng đến trường các anh!

Mấy tên đó bắt đầu ngừng cười khi nghe Hân đe dọa. Đây vốn là 1 trong những hành vi kỷ luật hàng đầu của các mùa giải thi đấu trong thành phố, vì tệ nạn "thảm sát" chủ lực các đội xảy ra quá nhiều nên từ quy định ngầm giữa các trường đã được trở thành quy định chính thức. Bất cứ ai có hành vi gây thương tích cho đội đối thủ, trường đó sẽ bị cấm thi đấu trong 1 năm, giải xuân giải hè gì cũng dẹp hết.

Hân thấy ngón đòn mình đưa có hiệu quả, vênh mặt tự đắc, tiếp tục lên giọng lầy uy:

- Nếu các anh chịu rút êm, thì hai bên coi như chưa có chuyện gì xảy ra hết, ai cũng có lợi! Đồng ý chứ? Quyết định vậy đi!

Hân đi nhanh tới chỗ Hải, nắm tay cậu định bụng kéo đi, nhưng người tính không bằng....côn đồ tính, mấy tên đó nhất quyết không để cả hai thoát. Tên cầm đầu gằn giọng:

- Được lắm cô em, dám đe dọa cả tao hả? Chỉ cần cô em cũng bị bịt miệng, còn miệng nào đi tố cáo nữa, đúng chứ?

Hân lạnh tóc gáy. Cứ ngỡ mấy tên đó sẽ im ỉm đi, ai dè hần dám quay ngược lại, đe dọa cả cô!!!! Hân nuốt khan, khẽ nói:

- Định làm gì? Tôi có võ đấy nhé! Đai đen Karate đấy nhé!

- Karate???? Anh mày trong đội tuyển chính thức của taekwondo đây này, thử xem võ nào cao hơn!

Tên cầm đầu nhếch mép cười khinh thường, đối với con nhóc loắt choắt trước mặt dù cho có võ thật cũng không đủ sức uy hiếp, nói chỉ đến việc hần thật sự trong đội tuyển taekwondo chứ. Dứt lời, mấy tên bắt đầu xông lên. Hân đến nước này không còn giả bộ mạnh mẽ nữa, nhanh chân tháo chạy, vẫn không quên kéo theo Hải. Thế là cảnh tượng 5 rượt hai diễn ra rất chi là xôm tụ ở sau sân vận động. Trận cầu phía trước quá ồn ào, không ai để tâm đến cái góc khuất nho nhỏ này cả.

Chạy thoát thì còn gì là thú vị nữa ^^ . Chẳng mấy chốc, Hân đâm đầu vào ngõ cụt, nhanh chóng bị mấy tên kia bao vây trở lại. Hân mím chặt môi, nhìn tên cầm đầu, giận dữ. Ép mãi cũng phải phản kháng. Hân buông tay trong cái sững sờ của Hải, tiến lên phía trước dưới con mắt ngạc nhiên của cả đám gây sự. Hân mỉm cười thật tươi....đánh lạc hướng rồi nhanh như cắt, giơ chân.....đạp vào "chỗ hiểm" của bất kỳ thằng nào trong tầm ngắm.

Tận mắt thấy hai đứa đàn em phải quỳ xuống nhón đầu khỏ, tên cầm đầu mặt đỏ bừng bừng, lao đến giờ cao chân hướng Hân đập tới. Hân không kịp phản ứng lại sau cú song cước, chỉ biết cúi xuống ôm đầu. Thế nhưng 1 bóng đen vụt đến ôm chặt Hân, khẽ xoay người, giờ lưng hứng trọn cú đá nặng ký của tên đó.

Hân sững sờ quên cả phòng bị, nhìn Hải khẽ nhủ mày sau cú đập, đứng hình vài giây, rồi ra sức mắng mỏ:

- Ngốc vậy hả? Sao lại xông ra làm gì????

Bản thân Hân không thể xác định được mình mắng Hải là do nổi cáu thật sự hay vì lo lắng cho cậu, thấy cậu đỡ đòn giúp mình không mấy may suy nghĩ. Hải mỉm cười, không tức giận chút nào trước câu mắng nếu là mọi khi sẽ trả đủ cho Hân, chỉ nhẹ nhàng đáp:

- Bọn chúng gây sự với tôi, tôi sẽ giải quyết. Tôi nhất định không để Hân bị thương đâu!!

Vỗ nhẹ hai cái vào vai Hân, Hải đứng dậy, che chắn cho Hân đứng sau bằng toàn bộ thân mình, lạnh lùng đối diện với 3 tên còn lại, khẽ hất mặt:

- Giỏi thì xông lên hết đi!

Chẳng khác gì thêm củi vào đồng lửa đang cháy phừng phừng, ba tên còn lại nhào đến như bò tót thấy tá vãi đỏ. Hải vẫn không xê dịch, ánh mắt sắc bén nhìn đối phương. Khi tên bên trái giờ cú đập, cậu khẽ lắc mình né tránh rồi thuận đà giờ tay tâng thẳng vào gáy khiến hắn ngã sấp xuống đất. Tên bên phải hướng cú đấm về mặt cậu, nhanh chóng bị đôi chân dài gạt mạnh, mất đà ngã nhào xuống. Chỉ còn tên cầm đầu. 1 chọi 1. Hân nhìn Hải không chớp, quen nhau bao lâu, nhưng cô không hề biết cậu có võ. Quên đi hoàn cảnh hiện tại, Hân trầm trồ xem vở kịch hành động nghẹt thở trước mặt, ánh mắt sáng lên vì háo hức, sung sướng (bó tay = __=).

Hải cùng tên cầm đầu đánh qua đánh lại, cả hai đều ra tay cực chuẩn, né đòn cực nhanh. Cứ dây dưa kéo dài. Mắt Hân khẽ liếc thấy đám kia chuẩn bị bỏ chạy tiếp, cô nhanh tay nhanh mắt vớ lấy tập hồ sơ mình cầm theo, tranh thủ đánh tới tấp vào mặt bọn kia, chân cũng đá không ngừng vào cái gọi là....”điểm yếu của con trai” không thương tiếc, miệng không ngừng rủa: “Cho chúng mày tuyệt tử tuyệt tôn luôn”

Đến khi sức cùng lực kiệt, Hải cũng kết thúc trận đánh. Mấy tên đó chỉ để lại cái nhìn cảnh cáo, rồi đi nhau đi thẳng. Hân khập khiễng đi đến gần Hải, hỏi nhỏ:

- Cậu có làm sao không?

- Không sao, xây xát chút thôi! – Hải mỉm cười động viên Hân, rồi hỏi ngược lại – Hân có làm sao không?

- Không, không sao hết! – Hân quá tập trung kiểm tra người Hải tìm kiếm thương tích, không nhận thấy điều bất thường trong lời nói của cậu – cậu biết vờ à?

- Biết, mới tập được 1 năm! – Hải nhún vai đáp lại

- Sao tôi không biết?

- Có khi nào đánh nhau đâu mà biết!

- Ờ! – Hân chep miệng, rồi bất chợt nghĩ ra điều gì đó – cậu biết không? Tôi thấy.....hoàn cảnh này rất quen, hình như....đã từng xảy ra với tôi rồi. Nhưng....cũng không giống lắm!

Hân nhíu mày suy nghĩ cực nghiêm túc. Hải chỉ biết nín cười, dắt Hân đến ghé đá gần đó ngồi nghỉ

- Nghỉ ra rồi! – Vừa ngồi xuống Hân đã vỗ tay phấn khích – năm ngoái, trong trường tôi, tôi có gặp 1 đứa học sinh, cũng bị đám cấp 3 vây đánh!!!!

- Ủ, thế hả? – Hải nói cho có, ngả lưng nghỉ ngơi

- Thật đấy, tôi nhớ hồi đấy là 1 tên nhóc mặc đồng phục trường.....N.....T???? – Hân ngắc ngứ, quay sang nhìn Hải, từ nghi ngờ, ssu đó đến ngạc nhiên, cuối cùng là..... – Đấy là cậu????

- Giờ mới nhớ ra sao? – Hải nhìn Hân chăm chú

Hân lúng túng trước ánh mắt khác lạ của Hải, chỉ biết xoa xoa đầu tăng lờ. Quả thật, cô đã quên đi mất việc mới xảy ra 1 năm trước.

flashback

Ngày hè oi ả nóng nực, càng thêm nóng ở sân tập của đội Karate. Khắp nơi vang lên tiếng hô vang mạnh mẽ, dứt khoát, tiếng đập rền vang, tiếng thân mình bị quật xuống nền thi đấu.....Hân ngồi cầm quyển vở quạt phành phạch ở chiếu nghỉ, cố gắng chờ ông anh quý báu dạy nốt bài tập cho đội tuyển. Mới ra trường đã được giữ lại làm giảng viên kiêm huấn luyện viên karate nên công việc của Bảo yêu cầu ở lại trường khá nhiều. Nếu không phải hôm nay là ngày về nhà, Hân đã chẳng bém mảng đến đây, chờ khổ cực như vậy.

Mãi, mãi, mãi. 1 tiếng sau, Bảo mới giải tán đội, đi đến chỗ Hân, vừa lau mặt vừa uống nước. Ngó bộ dạng ỉu xiu như mèo của Hân, Bảo phì cười:

- Anh đã nói đi cùng Duy về trước không nghe, giờ đừng có kêu tiếng nào với anh!
- Đã nói Duy đi đá bóng, chưa về ngay rồi cơ mà! – Hân bĩu môi – Hân đá bóng còn lâu hơn anh, thà chịu chút còn hơn!
- Tôi đi ngay đây cô! – Bảo xoa đầu Hân, rồi nhanh chóng tiến về phòng thay đồ.

Sau đó Hân cùng đi với Bảo về hướng nhà để xe của giáo viên, vừa đi vừa chuyện trò tình hình học tập của Hân. Đang đi thì thầy trưởng khoa Ngân hàng gọi Bảo lại, Bảo quay sang Hân dặn dò:

- Ra nhà xe chờ anh trước, đừng có đi lung tung, anh không tìm được đâu!

Bảo dúi vào tay Hân bộ võ phục rồi nhanh chân chạy về văn phòng khoa, không để Hân kì kèo thêm câu gì. Hân lững thững đi bộ trong sân trường vắng lặng, thu hút người, vừa đi vừa khẽ ngân nga vài câu hát. Đang tiến về nhà xe ở phía tay phải cửa phụ, Hân nghe thấy có tiếng ồn ào vang lên khuất sau hàng cây rậm rạp ở cổng. Khẽ vánh tai nghe, Hân lò dò đi đến gần. Vừa mới đến, đập vào mắt cô là mấy đứa học sinh cấp 3 đang gây sự với nhau, cãi cọ ầm ĩ, có tên còn động tay động chân đập thẳng vào hàng cây xanh rì thẳng tắp, mất bao công sức cả năm học phải nai lưng ra tĩa tót của Hân cùng đám sinh viên năm hai. Hân cúi tiết, định bụng đi đến dạy dỗ bọn chúng 1 trận nên thân.

Đến gần hơn mới biết, hóa ra là bắt nạt 1 cậu học sinh khác. Hân đứng im lìm quan sát. Cậu nhóc bị bao vây không hề hoảng sợ, ngược lại còn bình tĩnh hơn đám bắt nạt vây quanh. Cậu tay dứt túi quần, lạnh lùng đả trả những câu chửi bới mắng mỏ. không để tâm vào trong tai chút nào. Hân bỗng thấy ấn tượng với cậu bé ấy, đôi mắt màu nâu gọi cảm giác ấm áp nhưng đặt trong khuôn mặt cậu lại toát lên vẻ mạnh mẽ, lạnh lùng, kiên định.

Hân bắt giác lên tiếng:

- Mấy đứa đang làm cái gì vậy???

Hân không hề biết được chính câu nói đó của mình đã mở ra một tương lai, một định mệnh, đặt sẵn lên 2 con người

end flashback

Hân chìm trong hồi ức, đến khi nhớ lại tất cả, cô lại.....nhớ tiếp, trước đây Hải có nói rằng sau vụ gặp mặt ấy, cậu nhất quyết vào trường này để tìm ra người con gái đó. Nhưng qua lời nói, rõ ràng cậu đã biết đó là Hân. Hân e dè quay sang hỏi:

- Cậu....biết từ khi nào thế?
- Từ lần đầu tiên gặp mặt Hân ở CLB, đã nhớ ra rồi! Tôi vẫn nhớ bộ đồng phục riêng của CLB mà! – Hải vẫn nhìn trời đáp lại
- Sao....cậu không nói?
- Muốn biết khi nào Hân nhớ ra!
- Vậy là...ý cậu là..... – Hân ấp úng, nói không nên câu, rất muốn hỏi có thật Hải thi vào trường chỉ để tìm Hân hay không, nhưng lại không dám, sợ bị nói là ngộ nhận

Hải thích thú với biểu hiện của Hân, dễ dàng nói hộ câu nói cô định hỏi:

- Là tôi thi vào trường này để tìm Hân, định hỏi vậy phải không???

- À....ừ thì....

- Đúng đấy! – Hải trả lời không cần suy nghĩ

- Hả??? – Hân tròn mắt ngạc nhiên – rồi.....sao???

- Sao là sao?

- Thì....biết là tôi, cậu thấy.....sao???

- Thấy sao hả? – Hải vờ xoa cằm, nghĩ ngợi, rồi cười ranh mãnh đáp – Không nói!

- Này!! – Hân hét to, định xông đến bức cung thì có tiếng gọi í ới

Từ xa, Hoàng chạy vội đến, thở không ra hơi, nói với hai cái người đang khiêng cả đội bóng náo loạn:

- Chị, về HLV tìm. Hải, đã bảo đến thì đưa ngay tư liệu cho anh, còn ngồi đây nữa à???

- À, đây! – Hải đưa tập tư liệu dày cộp cho Hoàng, xong vẫn ngồi im tại chỗ

Hân luống cuống cầm tập hồ sơ, chuẩn bị đi cùng Hoàng chạy về thì nghe tiếng Hải nói nhỏ từ sau lưng:

- Tôi sẽ không để Hân phải bảo vệ tôi lần nữa đâu!

Hân khựng lại, nhìn Hải không chớp mắt, nhưng rồi lại phải đi ngay khi mà vẫn không thể hiểu ý nghĩa của câu nói ấy.

Chỉ còn mình Hải trong khoảng sân vắng vẻ, cậu khẽ thề thì với chính mình:

- Từ giờ, tôi sẽ là người bảo vệ Hân!

57. Chương 57

7

Sáng sớm, ánh nắng mai còn dịu nhẹ, e ấp vì mặt trời vẫn còn ngái ngủ, gió đang đi dạo xung quanh, tạo cảm giác mát mẻ, tươi mới ngập tràn. Cảnh đẹp, yên bình, người đẹp, nhưng chẳng yên bình chút nào.

Dưới sân cỏ rộng lớn, màu xanh trải dài điểm xuyết những đốm xanh, đỏ không ngừng chuyển động. Từng bước chân chắc khỏe, đen bóng màu socola đang khoe ranhững động tác linh hoạt, mềm dẻo, khéo léo, vờn xung quanh trái cầu màu trắng đen.

Trận đấu đã khai cuộc được hơn 30 phút. 20 con người không ngừng bám đuổi, tranh cướp, va chạm, mang theo giọt mồ hôi đọng lại trên từng vầng trán. Hàng trăm mắt cùng dõi theo, với lo lắng, hưng phấn, sung sướng, suy tư....

Ở hàng ghế chờ, Huấn luyện viên vừa quan sát, vừa hò hét ra chỉ thị, còn các quản lý, hết xem xét số liệu đối chiếu với những buổi tập, rồi lại vội vã đem bình xịt, nước lạnh, khăn mặt cho những cầu thủ được thay ra ngoài sân. Mới trận đầu tiên của đội, nhưng đã phải chịu thể giằng co nghẹt thở, ai cũng căng thẳng.

Hiệp 1 kết thúc mà không có bàn thắng được ghi. Hân cùng các quản lý khác nhanh chân chạy đến phục vụ các cầu thủ. Bận rộn thật đấy, nhưng cô cũng không quên để mắt đến Hoàng, Duy, Trần Duy đang bàn bạc chiến thuật với HLV. Hân chăm chú quan sát, cô có cảm giác Hoàng rất lạ. Cậu chỉ ngồi im, lắng nghe mọi người nói, gật gù liên tục, nhưng bàn tay lại phản chủ, không ngừng đặt lên mắt cách chân. Hân đưa vội khăn cho 1 bạn nam, rồi chạy đến gần Hoàng, hỏi nhanh:

- Chân em bị làm sao?

Nghe tiếng Hân, tất cả đều quay lại nhìn cô, rồi nhanh mắt nhìn sang Hoàng. Hoàng cười cười, chối:

- Có sao đâu! Vẫn bình thường! Chị hỏi lạ vậy?

- Thật không? Đưa chị xem!

Hân đưa tay ra, rất nhanh gạt tay Hoàng, ấn mạnh vào mắt cá chân của cậu. Hoàng không liềm chế kêu lên 1 tiếng rõ vang.

- Thế này còn nói không sao à? – Hân mắng, cầm bình xịt xịt vào vết thương làm mát – Bị từ lúc va chạm khi nãy hả?

- Không có gì đâu, nhức chút thôi! – Hoàng kêu khẽ.

- Nghỉ đi! – Duy đứng bên cạnh từ khi nào, quyết định ngăn gọn

- Anh! – Hoàng phản đối – Bây giờ là lúc nào anh lại bảo em nghỉ chứ?

- Thay người là được! Cậu định chỉ đá 1 trận này hay sao? – Trần Duy cũng lên tiếng

- Nhưng mà..... – Hoàng chần chừ, nhìn sang đội dự bị bên cạnh. Tất cả đều là người mới, chưa có nhiều kinh nghiệm hay kỹ thuật

- Không sao hết! Thua trận này, còn 2 trận khác gỡ lại! Không tin tưởng vào bọn anh thế hả? – Duy đùa

- Không phải thế..... – Hoàng gãi đầu gãi tai khổ sở

- Chân em còn vận động nữa khéo đi còn chẳng nổi, đừng nói là chạy! – Hân đứng lên sau khi sơ cứu xong cho Hoàng – Bong gân rồi!

- Vậy thì....nhờ vào hai anh! – Hoàng ngược ánh mắt hi vọng lên “song” Duy, rồi khập khiễng về ghế chờ.

Hiệp hai tiếp tục, khí thế hai đội đều dâng cao, quyết dành thắng lợi đầu tiên. Mất đi tiên phong là Hoàng, nên đội bóng trường Hân có chút lùi xuống sân nhà, không còn nhiều pha đột phá như trước. Nhưng nhờ thực lực mạnh, tỉ số được duy trì đến cuối hiệp. Hai đội hòa 0-0.

Trận đấu kết thúc, Hân cùng Duy đưa Hoàng về trước, để lại Chi phụ giúp phần còn lại với đội, rồi sau đó Trần Duy sẽ đưa về trường. Vừa đến cổng trường, một bóng người đã chạy xô đến, như chớp giật

- Cậu bị sao thế? Gãy chân à? Đội bạn gây ra à? đội nào thế? Tở đến tính số!!!! – Yến Nhi vừa mới trở lại trường, hay tin Hoàng bị thương, hỏi tới tấp

- Để cho Hoàng đi, thương binh bệnh binh, ưu tiên chút cái nào!! – Hân vừa trêu vừa xua tay gạt Yến Nhi sang 1 bên, dìu Hoàng về trước cửa KTX.

- Tôi đưa lên được rồi! Bà về nghỉ đi! – Duy nhắc khéo Hân, rồi kéo Hoàng lên tầng.

Khi ấy, Hân đột nhiên quay sang Yến Nhi, giọng nghiêm trọng:

- Em vừa thể hiện hơi quá đấy!

- Em biết! – Yến Nhi thở dài, mặt ỉu xiu – nhưng thấy Hoàng em lại lo!

- Định bỏ cuộc hả? – Hân châm chọc

- Làm gì có! Chỉ là.....nhất thời làm theo cảm tính thôi!!

- Đứng đây làm gì đó??? – Chi vừa về đến nơi, cất tiếng gọi hai con người đang đứng ngơ ngáo ngay trước cửa KTX nam

- Mới về đó hả? – Hân quay sang chào – Vừa đưa Hoàng lên trên, chưa kịp đi! Trần Duy đâu?

- Đưa tao về đến cổng rồi đi qua họp đội rồi! – Chi nhún vai trả lời bình thản, vẻ không quan tâm

- Ồ! Tưởng phải đưa đến nơi về đến chốn chứ! – Hân lẩm bẩm

- Tao nghe thấy đấy nhá! Tao không phải trẻ con!

Chi nói xong quay lưng bỏ đi thẳng, không thèm cảm nhận thêm câu nào. Hân ngẩn ngơ nhìn theo, khó hiểu. Nàng vừa đi thì chàng tung tăng chạy đến.

- Hân! Qua đây biểu coi! – Trần Duy chưa tới gần đã mở miệng
 - Biểu gì? biểu đi!
 - Không tiện! – Trần Duy đánh mắt sang hướng Yến Nhi, chần chừ do dự
 - Chuyện liên quan đến cái gì? – Hân hỏi ngắn gọn
 - Đến....Chi...- còn Trần Duy lại lúng túng
 - Nếu thế thì hai người giống nhau, không sao, biết đâu lại tương trợ được! –Hân gạt đầu quả quyết,rồi dẫn đầu đoàn người, cantin thẳng tiến.
- Trên cao, từ khung cửa kính đang hé mở ở tầng thứ 4, một ánh mắt đen thẫm dõi theo cả 3 người!
- Cantin! Vắng vẻ, yên tĩnh, chỉ có tiếng rì rào nhỏ vang lên ở góc phòng,nơi có 3 cái đầu chụm lại xì xầm bí mật chuyện gì. Nhờ cái không gian âm thanh như bị đông cứng, nên tiếng nói duy nhất ấy, dù cho nhỏ, cũng đủ vang.
- Sau một hồi im lặng, tập trung lắng nghe, 100% thấu hiểu, Hân cũng à lên 1 tiếng
- Vậy ra.....đó là lí do cho thái độ thờ ơ của ông bấy lâu nay với Chi đó hả?
 - Ủ, vì....tôi không thể cứ dây dưa mãi được. Ít ra cũng phải làm chi Chi xác định rõ ràng, sau đó....ra sao thì ra! – Trần Duy gạt gù, thẳng thắn bày tỏ
 - Nhưng....chị này, liệu như vậy có hiệu quả không? – Yến Nhi khẽ hỏi – Em đã làm như chị nói, nhưng...Hoàng chẳng suy chuyển chút nào!
 - Phải từ từ, bình tĩnh, nhẫn nại, và cũng phải có chiến thuật nữa chứ! – Hân ra vẻ hiểu biết, chậm rãi giảng giải
 - Là sao? – Yến Nhi vẫn ngu ngơ không hiểu
 - Em phải như Duy đây này, thờ ơ, nhưng vẫn quan tâm đến người ta. Quan tâm,nhưng không biểu hiện để người ta cho rằng mình là duy nhất, ai cũng như ai! Vậy mới hay!
 - Lo cho mình trước đi!! – Tiếng nói lại 1 lần nữa xen ngang cuộc trò chuyện,nhưng lần này là giọng của Hải
- Cả 3 giật mình, đến khi biết người mới đến trong phạm vi an toàn mới thở phào nhẹ nhõm
- Đi đâu đấy? – Hân hỏi
 - Hân đang ngồi ở đâu? Hỏi thừa nhỉ? – Hải trả lời
 - Ai cho nói thẳng tên tôi thế hả?
 - Thích thế đấy!!
- Sau vụ chấn động không có thương tích hôm trước, Hải và Hân, lại trở về xung khắc như trước, có vẻ như không có bất cứ sự thay đổi nào. Nhưng chỉ có.....cả hai mới biết được rằng, ánh mắt nhìn đối phương đã không còn gay gắt như xưa.
- Trần Duy im lìm quan sát hai người trước mặt đầu khẩu, rồi buột miệng nói 1 câu.....xanh rờn:
- Hai người thích nhau à?????

58. Chương 58

Cantin ngày hè đã vắng bóng thì chớ, Trần Duy lại hồn nhiên phun ra 1 câu khiến cho âm thanh duy nhất cũng im bật. 3 cặp mắt mở tròn nhìn Trần Duy, ngạc nhiên có, bất ngờ có, shock cũng có nốt.

- THÍCH CÁI GÌ MÀ THÍCH!!!! – không hẹn mà gặp, Hân, Hải đồng thanh hét lớn, đem âm thanh trở lại
- A ha ha ha ha!!! – Yến Nhi ôm bụng cười ngặt nghẽo, như một phản ứng chậm, không hiểu cười do câu nói của Trần Duy hay thái độ “có tật giật mình” của hai con người còn lại
- Cười cái gì? – Hải lừ mắt đe dọa, tỏa âm khí lạnh toát khiến Yến Nhi ngậm miệng ngay lập tức, tự hận mình quá nhút nhát không thể nói ra cái bí mật tokhổng lồ vô tình được biết.
- Trần Duy nhìn thái độ của Hân, Hải, chỉ nhếch miệng cười thú vị rồi phải mông đi thẳng.
- Tên đó có vấn đề à? – Hân nhìn theo, kỳ thị rõ ràng – Buông 1 câu không đầu không cuối rồi đi???
- Kệ hần đi! – Yến Nhi tránh ánh mắt vẫn đang sẫm soi của Hải, cười cười nhìn Hân – chị không qua văn phòng đội nữa à?
- Ra làm gì? – Hân ngơ ngác hỏi lại
- “Bình luận sau trận đấu” ý hihi!
- Úi, quên mất!

Hân cuống cuống cầm đồ đạc đứng dậy, phi như bay về hướng đội bóng. Sau mỗi trận đấu thường có cuộc họp để chỉ ra ưu nhược điểm của từng người, ưu nhược điểm của các chiến thuật, các thế trận thi đấu. Quản lý quan sát từ đầu đến cuối nên bắt buộc phải có mặt. Sau vụ Hoàng, rồi đây đưa với 2 cái người đang yêu thâm, trí não của Hân cứ như đình trệ. Giờ mới nhớ.

Còn lại 2 người ngồi đó, lời kéo sự im lặng trở lại, cantin như 1 quả bom....chưa hẹn giờ nổ.

- Cẩn thận mồm miệng, nghe không? – Hải lạnh lùng cất tiếng, vừa cảnh cáo, vừa đề phòng
- Tại sao? – Yến Nhi giả ngu hỏi lại, nhưng trong bụng thì đang cười thầm
- Tôi nghĩ không cần nói! – Hải nhướn mày – Trao đổi với tôi, cô cũng đâu thiệt hại gì?
- Vậy chứ mình được gì? – Yến Nhi thích thú hân
- Không phải tôi là em Hoàng sao?

Hải chỉ buông 1 câu lơ lửng như thế rồi nổi gót bỏ đi. Lại 1 lần nữa, chỉ còn lại 1 người. Yến Nhi che miệng ngăn tiếng cười bùng nổ. Cô hiểu ý của Hải, rõ là khác. Nhưng....cái cảm giác nắm giữ được nhược điểm của người khác.....sung sướng lắm sao!!!

1 tuần trôi qua nhanh chóng với lịch trình thi đấu liên tiếp, cuốn mỗi người đi theo với những bận rộn, những mệt nhọc, và cả mồ hôi của sự cố gắng.

Đấu loại, rồi bán kết đã nhanh chóng kết thúc. Trước mắt chỉ còn lại trận chung kết và lễ bế mạc của giải. Mất đi tiên phong là Hoàng, nhưng đội bóng dày dặn kinh nghiệm với những cầu thủ đã luyện cũng dễ dàng đưa được đôi vào đến vòng cuối cùng, giáp mặt đối thủ truyền kiếp, Đại học H.

Có lẽ vì áp lực của trận chung kết, và cả đối thủ, nên cả đội đều năng tập luyện hơn hẳn, dù chỉ còn 1 ngày nữa phải thi đấu. Hoàng cũng đã bình phục sau chấn thương, tập thích ứng trở lại. Đội quản lý có thêm sự gia nhập tình nguyện của Yến Nhi, công việc nhẹ nhàng hơn, và.....để có thời gian buôn dưa lê bán dưa hấu hơn.

Trong phòng quản lý, Hân cùng Yến Nhi, Chi ngồi lai rai đồ ăn nhẹ, nói như bản liên thanh. Đến khi có người gọi Chi đi ra ngoài, Hân lén lút nhìn theo, rồi sà vào gần Yến Nhi thì thầm:

- Thế nào? Có hiệu quả chứ???

Còn chuyện gì nữa ngoài kế hoạch cựa cắm của quân sư Hân dành riêng cho Yến Nhi, Trần Duy. Yến Nhi gật đầu, hớn hờ khoe:

- Có chị ạ! Gần đây Hoàng không xa lánh em nữa, cũng chịu khó nói chuyện, nhờ vả hơn!!

- Có thể chứ! Cứ tiếp tục đi! Đến khi nào nhóc ấy thấy quen, thân với em, thấy quý mến, khi đó đi được nửa chặng đường! – Hân gật gù, thầm khen trí thông minh thiên tài của chính mình và khả năng thực hành nhanh nhạy của đệ tử

- Chưa được nữa á? Lâu vậy? – Yến Nhi nhăn nhó

- Vội gì? hai đứa mới năm nhất, còn những 3 năm cơ mà???

- Nhưng....lỡ có ai tranh mất thì sao?

- Có tình báo viên là chị đây còn lo cái gì? Có ai thì chị phá, vậy thôi! – Hân vỗ vỗ ngực, động viên và đảm bảo cho Yến Nhi

Yến Nhi cười tít mắt với Hân. Quả thật không sai khi đã làm bạn với Hân, Hơn nữa, còn có Hải nữa cơ mà nhỉ? Nhắc đến Hải, Yến Nhi thu nụ cười, nhìn Hân thăm dò. mang tiếng đồng minh không chính thức, cũng nên giúp đỡ chút cho phải đạo

- Chị này!!! Chị....thấy Hải thế nào?

- Hải á? – Hân tròn mắt hỏi lại – em quay sang thích Hải rồi hả? (hiểu lầm trầm trọng)

- Không, không phải! – Yến Nhi lúng túng xua tay, chối đây đẩy

- Đừng thấy cái mặt giống nhau mà nhầm, hai người ấy khác nhau 1 trời 1 vực đấy!

- Tại....thấy chị thân với Hải, định hỏi cảm nhận thôi, không có ý gì khác đâu!

- Cảm nhận à? – Hân chống cằm lên tay, mắt đảo xung quanh, nghĩ nghĩ

Bỏ qua sự vô lễ, thiếu tôn trọng, mất lịch sự, thiếu ga lăng, lạnh lùng, thờơ, xấu tính, thù dai, nhỏ mọn, tiểu nhân....(nhiều dữ <_<) ra thì....hải cũng tốt đó chứ. Không thể hiện nhiều, nhưng Hân chẳng phải đứa ngốc mà không nhận thấy sự quan tâm âm thầm của Hải với Hoàng mỗi lần có trận thi đấu, thậm chí còn chấp nhận đỡ đòn thay cho những tên định chơi xấu Hoàng. Hơn nữa.....còn quan tâm đến Hân! Rốt cuộc, cô có suy nghĩ gì về Hải???

Đang chìm trong suy tư thì tiếng ồn ào ngoài cửa đập vào tai Hân. Hân ngồi thẳng dậy, nghe ngóng, ánh mắt tò mò quay sang Yến Nhi. Yến Nhi cũng nhìn vainh cô khó hiểu.

Chuyện không biết thì nên kiểm chứng bằng mắt. Nghĩ là làm, Hân chạy vội rang ngoài, hướng về phía đám đông tụ tập không xa ngay sân trường. Yến Nhi tắt tuốc chạy theo sau.

Ngay giữa sân trường, đội bóng trường vừa kết thúc luyện tập, chưa kịp thay cả quần áo đã ướt đầm mồ hôi, thậm chí nhiều người còn để trần người. Hân thắc mắc không hiểu tại sao, đã muện lại còn tụ tập cái vớ gì ở đó. Lại gần, nhìn quakhe hẹp giữa rừng người, Hân nhận ra đội bóng trường H. cũng tụ tập đông đủ, hai đội trưởng đang cãi tay đôi.

Hân khều nhẹ vai người đứng trước mặt, hỏi nhỏ:

- Chuyện gì thế? Trường đó qua đây làm gì?

- Trường đó đổ lỗi rằng trường mình gây chiến, cố tình sát thương chủ lực đội nó. Thắng tiền đạo trung tâm bị gãy chân, nên qua đây đòi nợ! – cậu bạn nói nhanh để Hân biết tình hình, rồi lại căng thẳng nhìn diễn biến trận tranh cãi

- Cái tên đó, mới hôm qua đá trận bán kết xong, sao hôm nay gãy chân nhanh vậy? – Yến Nhi chạy từ trước về, thông báo – Hân bó bột cả chân trái to như thân cây ý! Gãy chân còn đi theo đến đây! Đúng là định ăn vạ

Hân nhanh chóng len lỏi qua đám con trai to cao, chẳng mấy chốc đã kéo theo được cả Yến Nhi đến hàng đầu. Duy đồ bưng mặt, trán đầm mồ hôi, vẫn không giảm khí thế cãi cò

- Bọn tôi không tiểu nhân đến mức gây sự trước trận đấu như thế! Nói mấy lần rồi, không hiểu hả?

- Vậy chả nhẽ các đội khác lại làm gãy chân đội chuẩn bị đá chung kết à? – Đội trưởng bên kia, mặc áo mang số 1 cao giọng

- Có thể lắm chứ! Là trả thù thì sao? – Hoàng gân cổ chống đối
 - Các người đừng chối! Thành viên đội tôi rõ ràng nhìn thấy cậu *chỉ vào Hoàng* đi xe đạp cố ý đâm phải cậu ấy!
 - Xe đạp cũng làm gãy chân được à? – Hân quay sang Yến Nhi thắc mắc “nhonhỏ”.
- Nhưng không hiểu sao giữa âm thanh nhốn nháo này, cái “nhonhỏ” ấy lại lọt vào tai không thiếu người nào. Tất cả ánh mắt hướng về Hân, mang theo những tâm trạng khác nhau. Đội trưởng Hân thì cố nhịn cười đến đau ruột, đội bạn thì tím tái mặt mũi vì tức. Bị 1 đứa con gái xỏ mũi, có tên con trai nào không tức
- Dù sao mấy người cũng phải chịu trách nhiệm! Không tôi sẽ báo ban tổ chức, hủy tư cách thi đấu! – tên số 1 nghiêng răng nói
 - Có khi nào đội cậu cố tình bị thương, khiến đội tôi mất tư cách thi đấu, dễ dàng có chức vô địch không? – Chi nói ngắn gọn mà tỉnh táo
 - Cái gì???? – tên số 1 trợn trừng 2 mắt
 - Cũng có thể lắm chứ! – Trần Duy xoa xoa cằm, hưởng ứng – tai nạn cũng dãn dựng được, thậm chí cái chân bó bột to tướng kia, làm giả không khó!
 - Tôi vô tình đến mức hi sinh cả cầu thủ chủ lực à? Mấy người có chịu suy nghĩ không?
 - Thế giờ muốn sao? – Duy hất cằm, ra vẻ bề trên đang nghe thỉnh cầu của 1 tên nô bộc
 - Muốn thủ phạm chịu trách nhiệm! – Tên số 1 chỉ thẳng tay vào mặt Hoàng
- Hoàng chỉ biết trở mắt nhìn. Mới khỏi chấn thương, chả nhẽ lại.....bị tiếp sao????
- Không đồng ý thì sao? – Duy danh mặt hỏi
 - Thì sao à? – Tên số 1 khê nheo hai con mắt lơ lửng, nhìn lướt qua cả đội, phất tia sáng nguy hiểm
- Nếu nói về đội hình, trường Hân lép vế nặng, Nhưng vì có những cầu thủ nhỏ con nên tốc độ và sự khéo léo luôn lách hơn hẳn các đội khác. Nhưng bỏ qua khía cạnh đó, hiện tại là vô cùng bất lợi.
- 2 tên to cao từ phía sau bước nhanh lên trên, rồi đưa tay gạt phắt đám lân nhâu trước mặt, thoát cái đã túm chặt cổ áo Hoàng, giờ nắm đấm
- Mấy người định gây sự đấy à? – Duy hét lớn, xông vào đá 1 tên khác định tiến lên
 - Chỉ cần đưa thằng nhóc đó ra đây, coi như chưa có chuyện gì hết! – tên số 1 cười khẩy, thản nhiên nói
- Chỉ chờ có thế, ngòi nổ đã được châm, hai đội với hai màu áo trắng xanh xông lên, chuẩn bị giáp lá cà. Hoàng vẫn chưa thoát khỏi tên to cao đang giữ chặt lấy mình, thấy tình cảnh của cả đội, định bụng chịu trận, còn hơn là không được quyền thi đấu. Nghĩ thì nhanh đấy, nhưng chưa kịp hành động thì thấy bóng 1 người lướt qua mình, hướng đến đối thủ trước mặt....sút!!!
- Hân giờ chân, dùng hết sức lực giáng 1 đòn vào khuỷu chân tên kia, khiến hắn lơ là mất cảnh giác, Yến Nhi hỗ trợ từ sau, nhanh chóng cắn mạnh vào tay trái còn nắm cổ áo Hoàng.
- Bị đòn trở nên hăng máu, tên đó vừa mới trúng đạn ở chân, chưa kịp xử lý Hân, đã chịu thêm nhát nữa vào tay. Theo bản năng, tên đó buông tay thả rơi Hoàng, rồi vùng tay hất mạnh.
- NHI!!!!!!!!!! – Hân kêu lên thất thanh

59. Chương 59

Tiếng hét của Hân khiến cho đám đông im bật. Tất cả đều hướng ánh mắt hoảng hốt về người con gái nhỏ bé nằm sõng soài dưới bóng tay của trường. Vì cú hất tay quá mạnh của đối thủ, Yến Nhi không kịp phản

ứng, bay ra sau, cả người đập mạnh vào bảng tin, vô lực rơi xuống đất.

Chi vội vàng chạy lại, vừa dìu Yến Nhi lên vừa hét lớn:

- Gọi huấn luyện viên, phụ trách y tế đi! Mau lên!!!

- Nhi, cố lên em, cố chịu đựng đi! – Hân mặt trắng bệch, nhìn Yến Nhi đau đến mức chảy nước mắt như mưa, lòng đau xót.

- Để em! – Hoàng chạy lại gần, gạt Chi sang 1 bên, nhanh chóng bế bổng Yến Nhi lên, bỏ mặc tất cả lại phía sau, chạy như bay về hướng phòng y tế

Hân, Chi cũng nối gót đi theo. Trải qua 1 cơn chấn động, tất cả đều im thin thít. Sau một hồi trấn tĩnh, Duy lạnh lùng nói với đội bạn:

- Mấy người về hết đi! Tôi gây thương tích cho quản lý và gây sự với đội tôi, tôi sẽ nói sau!

- Cái gì chứ? Là bọn mày..... – 1 tên vừa há miệng định cãi lại thì đã phải ngừng ngay lập tức dưới con mắt lạnh lẽo, đầy sát khí của tất cả thành viên đội bóng trường Duy.

Tên đội trưởng còn đủ tỉnh táo để nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, không nói không rằng lôi cả đội đi thẳng.

Phòng y tế

Yến Nhi nằm im trên chiếc giường trắng tinh, gương mặt xinh xắn nay ướm đẫm mồ hôi, hàng lông mày nhíu lại, cắn chặt môi dưới, cổ ghìm tiếng kêu có thể bật ra bất cứ lúc nào.

Cô y tế quan sát 1 thôi 1 hồi, cẩn thận nhắc tay phải của Nhi lên, nhẹ nhàng sờ nắn xung quanh, kiểm tra thương tích dưới sự quan sát căng thẳng của 3 người còn lại. Một hồi sau, cô thở phào nhẹ nhõm nói:

- Không gãy xương, nhưng có vẻ như bị rạn xương rồi. Có vài chỗ bầm tím nữa. Giờ cô sẽ bôi thuốc và băng lại cho em. Tạm thời dừng hoạt động mạnh trong 1 tuần nhé!

- Vâng, cảm ơn cô! – Hân trả lời thay, thấy an tâm hơn.

Chi vẫn đang ngồi cạnh nắm chặt tay Yến Nhi làm điểm tựa, để cô bé cố chịu đựng cơn đau. Cô y tế sơ cứu xong, tiêm thuốc an thần, giảm đau, dặn dò mấy đứa ở lại chăm sóc rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Cô biết chắc vụ việc vừa xảy ra kéo theo vài người bị thương là ít. Phải ngó qua thành viên đội bóng chút. Thời điểm quan trọng này không thể chấn thương quá nghiêm trọng.

Hân thấm ướt khăn mặt, nhẹ nhàng lau sạch sẽ tay chân, lau hết mồ hôi còn đọng trên người Yến Nhi, cố gắng không để cô bé thức giấc. Hoàng từ khi đưa Yến Nhi vào, chỉ im lặng đứng ở 1 góc quan sát, không động đậy, cũng không mở miệng.

Chi nhìn Hoàng 1 lúc lâu, rồi cũng đành nhún tâm.... đánh thức cậu dậy:

- Không sao rồi, em về nghỉ đi! Mai còn thi đấu!

Hoàng bình tĩnh, ngơ ngác nhìn Chi, đến khi hiểu ra vấn đề thì cúi gằm mặt nói lí nhí:

- Em ở đây cũng được! Dù sao....

- Phải rồi! – Hân cắt ngang – Dù sao cũng vì em, Nhi mới bị thế này! Haizzz, con bé gốc nghĩ sức mình đến đâu còn định “mỹ nhân cứu anh hùng” chứ!!!

- Hân! Thật là! – Chi mắng Hân nhưng lại đi kèm với gương mặt nhăn nhó vì nín cười

- Được rồi! Em biết rồi! Đau phải chỉ do em! Bất cứ ai trong đội rơi vào tình huống ấy, Nhi cũng làm thôi! Trận đấu sắp diễn ra, sao để cầu thủ bị thương được? Thế sao đáng làm quản lý!!! – Hoàng gất gỏng, nói không kịp nghĩ,

Đến khi cậu nhận ra mình đã lỡ lời, thì Hân đã hầm hầm tức giận xông đến, nắm cổ áo cậu, ghì mạnh xuống, rồi dùng tay còn lại ra sức đánh vào đầu cậu, cú nào cú đấy nặng như búa

- Ối, ối! Đau em! Chị làm gì thế??? – Hoàng la oai oái, hai chân đạp đạp không ngừng hòng thoát ra

- Dám nói thế à? Em nghĩ làm quản lý phải kiêm chức vệ sĩ cho mấy người sao? Cầu thủ thì oai lắm sao? Để 1 đứa con gái chân yếu tay mềm giải vây cho mình, chưa thấy nhục sao còn ở đó lớn tiếng? – Hân mắng sa sả như thể giải phóng hết những bức xúc kìm nén bấy lâu

- Trời ạ, em có cố ý đâu! Em xin lỗi mà!!!

- Xin lỗi là xong hả? Có biết chính vì em nên Yến Nhi mới bắt chấp tất cả công vào thế không? Còn gạt đi tấm lòng của người khác! Em máu lạnh thế hả?????

- Chị Chi, cứu em! Huhuhu! – Hoàng rên rỉ còn to hơn cả tiếng Hân mắng

Cả cái phòng y tế bị 2 con người ở góc phòng làm loạn, ồn ào đến tận ngoài sân. Đến khi Chi nhận thấy ánh mắt kỳ lạ mọi người thân ái tặng cho phòng y tế khi đi ngang qua, Chi mới quát to:

- Dừng lại không thì bảo??? Phòng y tế để mấy người cãi nhau à? Để cho người bị thương nghỉ ngơi chứ???

Hân giật mình buông tay, làm Hoàng mất đà vồ éch ngay dưới chân, rồi vô tư chạy lon ton về, nhìn Yến Nhi đăm đăm, cứ như con người bạo lực khi này không phải là mình.

Chi lườm con bạn 1 cái sắc lém, rồi lạnh nhạt nói với Hoàng:

- Em nói thế là sai, biết không? Dù cho Yến Nhi hay người khác thì cũng là vì cứu em nên bị thương. Em phải biết cảm ơn người ta chứ! Không nhờ Yến Nhi bị nạn, có khi cả hai bên vẫn đánh nhau đến tận bây giờ đấy! Đừng tồn tại cái suy nghĩ vì Yến Nhi từng thích em nên gạt bỏ đi sự quan tâm và hi sinh của con bé!

Hoàng im lặng lắng nghe, bộ dạng như cậu học trò hồi cải. Cậu biết chứ, biết rằng khi Yến Nhi ngã xuống, cậu đã nhận ra sự chân thành của cô. Những lời Hân và Chi nói đều đúng. Cậu vì thành kiến trước đây với Yến Nhi, nên tất cả những sự quan tâm của cô dành cho cậu, cậu đều coi đó là hiển nhiên, không hề để tâm đến cô.

Thấy Hoàng ra vẻ biết lỗi, Chi dịu giọng:

- Nếu đã hiểu thì ở lại chăm sóc Yến Nhi đi, từ nay đừng có thờ ơ với cô nữa! Chị có việc, phải đi trước!

Chi nắm tay Hân lôi một mạch ra cửa, để lại Hoàng ngẩn ngơ nhìn Yến Nhi còn nằm mê man bất động, ánh mắt lảng đãng những cảm xúc khó nói

Giải quyết xong vụ ồn ào, thêm 1 màn tường trình chi tiết cho thầy thể dục, bàn bạc hướng giải quyết, 5 giờ chiều, Hân mới được giải phóng ra khỏi căn phòng ngột ngạt, không khí căng thẳng của đội bóng. Lê chân về hướng ghế đá trong khuôn viên, hân thở dài cái thượt, ngẩng đầu nhìn trời, nhìn mây.

Cô khá ngạc nhiên về sự can đảm của Yến Nhi. Hy sinh vì tình cảm, sẵn sàng làm mọi việc vì người mình yêu, dù cho tình cảm đó không được chấp nhận. Hân hâm phục Yến Nhi, càng quyết tâm hơn nhất định sẽ khiến Yến Nhi được hạnh phúc.

Đang nhìn trời miên man nghĩ lung tung, 1 bàn tay che tầm mắt của Hân. Hân cúi đầu, ngó sang người bên cạnh đã hồn nhiên ngồi xuống cạnh mình, vô tư bật nắp chai nước tăng lực, uống ừng ực, cứ như chỉ mình ta với lon (nước) ngồi đây.

- Có sao không? – Hân hỏi ngắn gọn, thừa biết người bên cạnh sẽ hiểu ý mình

- Không, có đứa nào động vào đâu! Nhi sao rồi? – Duy vớt lon nước đã cạn sạch trúng béc vào thùng rác trước mặt, chậm rãi hỏi

- Không sao, nhưng có lẽ sẽ hạn chế vận động vài ngày! Cũng may, mai là kết thúc mùa giải rồi! – Hân thở dài

- Sao thế? – Duy quay sang hỏi- có chuyện gì sao? Thở dài nghiêm trọng vậy?

- Tôi có làm sai điều gì không nhỉ? Biết rằng Hoàng không thích Nhi, lại có tình động viên, thúc giục con bé quyết tâm chinh phục bằng được. Nếu tôi khuyên Nhi bỏ cuộc, có lẽ.... -Hân lại thở dài, chán nản

- Bà hâm quá! Không có bà, Nhi sẽ vẫn theo đuổi Hoàng, thậm chí còn làm nhiều cách sai lầm hơn nữa! Bà nên thấy mình đã giúp Nhi rất nhiều chứ?

- Tôi chỉ nghĩ cho Nhi, còn suy nghĩ của Hoàng....tôi lại không đụng đến!

-.....- Duy chỉ biết im lặng mỗi khi cô bạn suy nghĩ bị quan.

Hơn ai hết, Duy hiểu một khi Hân đã thấy tội lỗi, tự vấn lương tâm, dù có nói thế nào cũng không ăn thua. Thậm chí còn có hậu quả là....

- Đơn phương khổ thế sao? – Hân lại bắt đầu triết lý, y như dự đoán của Duy

- Không hẳn! – Duy ngả người ra sau, tay duỗi thẳng ra thành ghế, nhìn từ saucer như...đang khoác vai Hân

- Là sao? – Hân khó hiểu hỏi lại

- Đôi khi....chỉ cần được dõi theo người mình thích, được nhìn thấy nụ cười của người ấy, được gặp người ấy đã là một niềm hạnh phúc rồi! Đâu phải ai cũng có can đảm dám đánh cược mối quan hệ đang tốt đẹp để nhận lấy kết quả có thể là lời từ chối, thậm chí còn làm hỏng mối quan hệ của hiện tại nữa!

- Nhưng.....nếu cứ không được đáp lại, không phải sẽ đau khổ sao? Nhìn thấy người ta vui vẻ bên người khác thì sao?

- Bà chưa nghe khái niệm này sao? hạnh phúc có lúc không phải là ở bên cạnh nhau, chỉ cần nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, đó cũng đã là 1 niềm hạnh phúc rồi!

- Lắm hạnh phúc thế? – Hân nhăn nhó vặn lại – câu này ông chế hả? Chả hay chút nào, còn loạn từ ngữ, chỉ ông mới thế!

- Tôi đâu lãng mạn đến mức ấy! Có mà, nhưng không nhớ chi tiết! – Duy bật cười nhìn Hân, mới trầm tư đấy, giờ đã lại hếch sách cậu được rồi

- Nhưng này.... – Hân chồm tới, nhìn Duy ranh mãnh – Ông có kinh nghiệm ghê nha! Đơn phương ai hả???

- Ủ! – Duy thản nhiên gạt đầu khiến Hân sững sốt.

Trong trường hợp này phải chối bằng được chứ nhỉ?

- Ai thế? Duy đẹp trai tài năng ngồi ngồi cũng có người từ chối á? – Hân cười khanh khách, ánh mắt tràn ngập vẻ trêu chọc

- Đâu có từ chối! Người ta đâu có biết tôi thích người ta! – Duy cũng cười đáp lại, không hề thấy phật ý vì bị lôi ra làm trò cười

- Ồi, sao không nói??? Định như Yến Nhi à? – Hân hỏi lại. Gì chứ? sao đụng đến chuyện tình cảm lại thấy hưng phấn thế này >_<

- Không! Chưa đến lúc!

- Nếu bị từ chối thì tính sao? – Hân lại tò mò

Duy không đáp, thay vào đó, cậu nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Hân. Hân cũng nhìn lại, chăm chú. Mất một hồi đầu nhận, Duy đứng dậy bỏ về KTX, sau khi tặng Hân cú cốc đầu làm quà chia tay.

Hân ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Duy khuất dần. Có phải là ảo giác không nhỉ? Khi cô vừa nhận thấy 1 tia sáng khác thường lướt qua đôi mắt Duy nhìn mình khi nãy????

60. Chương 60

Yến Nhi khẽ động mi mắt. Cảm giác như hai mắt mình càng ngày càng trĩu nặng xuống, không muốn tỉnh dậy. Yến Nhi định buông lỏng bản thân, để cho cơn đau được xoa dịu đi ít nhiều nếu tiếp tục ngủ say. Nhưng....nghĩ đến Hoàng, và tình trạng không rõ của cậu, cô cố ép mình phải mở mắt. Luồng sáng rực rỡ chói lòa ngoài khung cửa sổ chiếu thẳng vào đồng tử vừa hé mở, khiến Yến Nhi khẽ nheo mắt, tay vô thức

giơ lên chặn lại dòng ánh sáng đó. Nhưng vừa cử động tay, 1 cơn đau truyền đến như điện giật, Yến Nhi bắt giác bật ra tiếng rên khẽ:

- Ôi.....

Hoàng giật mình tỉnh dậy khi còn đang lơ mơ đi lạc đường vào xứ sở thần tiên, nhìn ngó xung quanh 1 hồi, đến khi thấy Yến Nhi đã tỉnh, đang nhìn cậu chăm chăm, cậu mới tỉnh táo chút, sau đó hỏi nhỏ:

- Tỉnh rồi sao? Còn đau không?

Yến Nhi lắc đầu thay cho câu trả lời. Cô vẫn còn ôm tay ngạc nhiên nhìn Hoàng. Ai nghĩ được rằng Hoàng sẽ trông cô ở đây? Biết vậy....ngủ thêm chút nữa ^^

- Không sao thì được rồi.....tôi về! – Hoàng lúng túng, xoa xoa mái tóc đã khô vì gió, lảng tránh, bước ra cửa

- Đợi đã! – Yến Nhi gọi giật Hoàng lại, hơi nhíu mày vì lỡ....cử động đột ngột

- Sao thế? – Hoàng vẫn quay lưng lại với cô

- Cảm ơn cậu!

- Không có gì! – định dậm bước, Hoàng lại ngoái lại nhìn thẳng Yến Nhi, nói thêm – Đừng làm hành động ngu ngốc như vậy nữa! Cậu có làm chực lần, tôi cũng không cảm động đâu! Nhưng dù sao thì....cảm ơn!

Hoàng vô tình khoét sâu thêm vào trái tim Yến Nhi 1 vết thương mới, rồi lạnh lùng bỏ đi. Chỉ còn lại Yến Nhi ngồi đó, thẫn thờ nhìn theo bóng Hoàng, đôi mắt long lanh ngấn nước, và rồi....dòng nước mắt đã chảy trên gương mặt còn nhợt nhạt.

Ngày hôm sau, trận đấu chung kết gay cấn, nghẹt thở, được mong chờ nhất diễn ra trong sự kỳ lạ của tất cả những người dõi theo. Ngay từ khi tiếng còi khai cuộc cất lên, hai đội đã lao vào bóng cứ như chuyện sống chết đều phụ thuộc vào đó. Tranh bóng không nương tay. Cả khi không có bóng thì hai bên đều giằng co nhau dữ dội, phạm lỗi nhiều hơn bình thường, chấn thương và tiếng còi cảnh cáo cũng vang lên liên tục. Ủ thì người xem sẽ tự thuyết phục rằng trận đấu quan trọng nên các cầu thủ quyết sống chết 1 phen, nhưng chỉ người trong cuộc mới biết, đó là sự trả thù cho những gì đã tích tụ ngày hôm qua.

Vì cái lễ hai đội chơi đấu đá nhau như thế, cuối cùng không bàn thắng nào được ghi. Hiệp phụ cũng trắng tay, Phải đến khi sút luân lưu, chiến thắng 5-4 mới đem cúp vàng về cho đội trưởng Hân.

Kết thúc lễ bế mạc, hai đội vẫn còn hằm hè nhau khi ra về. Dọn dẹp nốt lần cuối ở khu ghế chờ, Hân đang định đưa Yến Nhi về thì nảy ra 1 sáng kiến. Cô vẫy tay gọi Hoàng đang bê đồ cho Chi:

- Đưa Nhi về đi cưng! – Hân cười gian, khẽ đẩy vai Hoàng, có ý nhắc nhở

- Sao em phải đưa về? – Hoàng bực bội vặn lại, kiên quyết từ chối

- Hay nhì? Thế ai là người làm cho...- Hân vừa bắt đầu bài ca muôn thủa thì bị hắt vào họng

- Không sao đâu chị, em có người đón rồi! – Yến Nhi cười buồn với Hân, khẽ liếc qua Hoàng, rồi chậm chạp đi ra cửa sân vận động

Hân dõi theo bóng Yến Nhi. Ở ngay cửa lớn, lấp ló bóng 1 anh chàng khá cao ráo, mặc áo sơ mi ca rô đồ đen khoác ngoài chiếc áo phông trắng, quần jeans màu trắng hai đầu gối, mái tóc lãng tử dài gần chạm vai, đang cười tình cảm với Yến Nhi rồi khoác vai cô bé, đi thẳng ra đường.

Hân mắt chữ A, mồm chữ O nhìn theo đến sải cổ, sau đó mới hốt hoảng quay sang níu áo Hoàng:

- Ai đấy? Cái thằng như gay đấy là ai? Sao Yến Nhi đi với nó??? Em làm gì thế hả????

- Em không quan tâm! – Hoàng dứt ánh mắt nhìn về phía cửa, khẽ gạt tay Hân rồi đi thẳng

Hân nghệt mặt nhìn theo, không hiểu gì cả.

Còn 2 tuần nữa là bước vào học kỳ mới. Sau giải bóng đá, hầu như các sinh viên đã trở lại trường. Coi như hè đã kết thúc từ bây giờ. Trường Hân náo nhiệt chuẩn bị mùa lễ hội thứ hai theo truyền thống bao nhiêu năm. Trường Hân định kỳ hàng năm có 3 mùa lễ hội chính.

Đầu tiên là vào đầu năm học, lễ hội chào đón sinh viên mới, dành riêng cho các CLB cùng các khoa ngành trong trường triển khai các hoạt động phổ biến về khoa, ngành học, hay thu hút các thành viên mới vào hoạt động trong CLB.

Thứ hai là vào tháng 8, sau dịp nghỉ hè, các lớp, các khoa sẽ tổ chức ngày hội “Can đảm và thách thức”. Nghe tên rõ hoàng tráng, thực chất là tổ chức hội chợ với tiêu chí “Do it yourself”, tự nghĩ ý tưởng, tự tham gia tổ chức. Cách thức thì có nhiều như bán hàng, trao đổi sách, hay triển lãm....tùy từng lớp. Ngoài ra còn có buổi công diễn thời trang vào tối ngày cuối cùng, và cuộc thi can đảm vào ngày thứ hai. Tất cả diễn ra trong 3 ngày.

Mùa lễ hội cuối cùng là vào dịp giáng sinh – năm mới. Theo quy định, đó cũng là thời gian khóa cuối chuẩn bị tốt nghiệp ra trường, vừa làm lễ kỷ niệm, vừa tổ chức các hoạt động chào mừng giáng sinh, năm mới. Mùa lễ hội cuối sẽ được biết chi tiết sau. Bây giờ, đến với phần chính.

Cả sân trường rộng lớn, tất cả các góc ngách, các giảng đường đều đã được bao phủ bởi màu sắc rực rỡ đậm chất hè của sinh viên. Có 2 tuần chuẩn bị, các lớp đã tập trung để lên ý tưởng, dàn dựng, đăng ký khu vực dựng gian hàng, đăng ký thành viên tham gia các cuộc thi.

Năm nay Khoa Hân quyết định làm tập trung toàn khoa, gồm tất cả 12 lớp, nhằm giải tỏa về cho tập thể. Thế mạnh của Khoa Bảo vệ thực vật không nhiều, làm riêng vừa tốn của, lại chẳng được gì, nên khoa thường liên minh các lớp, hay đặc biệt như năm nay là gộp chung hết, cho lành.

Thầy trưởng khoa tập trung 1 buổi họp ngắn với Ban cán sự các lớp và những thành viên chủ chốt, sau đó thì các lớp trưởng phổ biến cho từng người, phân công nhiệm vụ rõ ràng.

Lớp Hân hiện tại đang nghe kế hoạch từ tên đầu số

- Năm nay toàn khoa sẽ làm chủ đề “Con đường xanh”. Cụ thể là dựng lên 1 khu rừng nhân tạo, mang tất cả nét đặc trưng của khoa bê vào, rồi tổ chức thám hiểm cho ai muốn tham gia. Vì quy mô khá lớn nên nhiệm vụ mỗi lớp cũng nhiều!

- Cụ thể ra sao? – 1 người giơ tay hỏi

- Lớp ta, cùng lớp K6A1, dựa vào sơ đồ đã được cho sẵn, tìm kiếm những “nguyên liệu cần thiết” cho từng khu vực! – lớp trưởng đưa sơ đồ đã in thành nhiều bản cho từng nhóm trưởng

- Tìm nguyên liệu? Cứ như thi nấu ăn ý! – 1 tên đùa giỡn khiến cả lớp cười ầm ầm

- Gần như thế! Toàn cây quý, thế nên chú ý không tìm được thì làm mô hình nhá!

- Làm mô hình thế nào được?

- Bằng bất cứ cách nào mọi người nghĩ ra, nhưng phải giống với thực một chút. Không cần lo, vì chỉ để trang trí thôi!

- Trang trí mà bắt tìm nhiều thế á? – Hân nhăn nhó giơ lên tờ A4 đã kình chữ

- Hoạt động chủ yếu là tạo cảm giác phiêu lưu, nên cứ làm cho rừng rợn vào! Lớp K4A13 còn phải phụ trách hóa trang thành động vật hoang dã cơ!

Thêm 1 trận cười nữa bùng nổ.

- Có giống thi can đảm quá không? Trùng ý tưởng, mất giải như chơi! – Chithắc mắc thêm

- Năm nay thi can đảm tổ chức theo cách mới, không cần lo!

- Cách mới gì thế? – Cả lớp tò mò

- Cái này tôi cũng không biết đâu, cứ chờ đến lễ hội sẽ rõ! – Lớp trưởng nhún vai – rồi, giờ phân nhóm! Mỗi lớp 4 nhóm nên cứ thế gộp nhóm với lớp kia. Nhóm 1 với nhóm 1, 2 với 2....

- Sao phải gộp chung làm gì? – 1 người lên tiếng thay cho cả hội đồng đang bất mãn. Đi cùng lớp mình đâu có sao chứ!!

- Năm 3 có nhiệm vụ hướng dẫn năm nhất theo để thích nghi với hoạt động lễ hội! Cấm có cãi!

- Năm 2, năm 4 đâu có thiếu!!!!

Tiếng phản bác vang lên khắp nơi, xôn xao cả lớp. Mất 1 thời gian tương đốimới xong được vụ dàn xếp. Hân cùng Chi vừa đi với nhóm, vừa nói chuyện:

- Nhiều thứ không kiểm nổi đâu! Nên làm giả thì hơn, nhưng làm thế nào đượcđây???

- Không rõ nữa! cứ họp nhóm với lớp dưới xem sao!

Cả nhóm 15 người lôi nhau xuống giảng đường 14 gặp nhóm 1 lớp K6A1. Hân đangđi bỗng quay sang hỏi Chi:

- Biết Hải học lớp nào không? (Hải học sau Hân, Chi hai khóa, cùng mộtkhóa)

- Chịu! – Chi lắc đầu – biết đâu cùng nhóm mình ha ha!

Chi cười lớn trêu chọc Hân. Hai oan gia mà cùng nhóm, vui phải biết. Vừa bướcvào cửa lớp, Chi đã nhận được cái nhìn tóe lửa và cơn giận ngút trời của Hân vớisự căm thù đổ hết lên đầu cô. Chi chột dạ, ngó vào lớp, ngay lập tức hiểu ranguồn cơn câu chuyện.

Trong lớp, trên chiếc bàn thứ 3 ngay dãy ngoài cùng, Hải ung dung ngồi đónhìn hai người, nở nụ cười thần bí, không thể phân biệt đâu là đặc ý, đâu là vuissướng, hay.....nham hiểm???

61. Chương 61

Hải ngồi gác chân lên lưng ghế đặt trước mặt, tay ôm lấy gáy, điệu bộ rất chillà....đại ca ngô xóm. Giơ tay vẫy nhẹ thay cho lời chào, cậu chỉ chỉ tay về bêntrái mình, ý bảo Hân và Chi đến đó ngồi cùng. Hân lừ mắt, hếch cằm đi thẳngvào...dãy bên kia, mặc cho cái nhìn không vừa lòng của Hải.

- Mày muốn cười thì cười đi! Nhịn cười làm gì? Nội thương đấy! – Giận cá chémthớt, Hân quay sang Chi hạnh hợ

- Tao có cười đâu! -Chi ngu ngơ hỏi, trong khi đôi môi đã nở nụ cười toe toéthết mức có thể

- Tại cái miệng độc của mày đấy! Xui tận mạng! – Hân lầm bầm, lòi ra quyển sổtay bé xiu, chuẩn bị họp

- Xui gì? Đạo này mày có cãi nhau với Hải nữa đâu? Nhìn thấy mặt nhau cũngnói xui à?

- Tao không biết! – Chả nhẽ Hân lại nói là Hân linh cảm có điều không hayngay khi thấy nụ cười ấy của Hải nhìn có??? Ma nào tin chứ? Đến chính Hân cònchả tin, nói ra để Chi cười cho hết năm!

Cuộc họp lại diễn ra lần nữa trong ngày. Cuối buổi, Hân vừa tranh thủ ngó quakế hoạch chi tiết đã được ghi lại, vừa bước chậm về KTX. Bận rộn cho lễ hội nêncó cùng hầu hết các sinh viên đã quay lại KTX hết cả. Vừa đóng lại quyển sổ tayđể nhìn đường cho tử tế thì Hân thấy bóng 1 người quen quen, tóc nâu trầm, dángcao dong dỏng đang lén lút nấp sau bảng hiệu cổ động của lễ hội, nhìn ngó gì đóphía KTX nữ.

Hiểu nhầm tên kia có ý đồ bất chính, Hân xoa xoa tay, hùng hổ đi lại, đập bốpvào đầu tên rình rập:

- Định làm cái gì đấy hả????

- Giật cả mình! – Hoàng giật bắn, quay lại nhìn Hân, hai tay ôm ngực

- Làm cái gì thế? Sao lại nấp ở đây? Rình mò gì ở KTX nữ hả??? – Hân nghiêmmặt, hỏi cung

- Không, không có gì hết! – chút hốt hoảng ần hiện trong đôi mắt Hoàng, nhưngngay lập tức sự bình tĩnh đã lấn át đi mất.

- Thật không? – Hân nghi ngờ, rồi nhanh như cắt, ngó đầu ra khỏi cái bảng touynh đang chắn cả tầm nhìn

Vừa thấy cảnh tượng Hoàng đang rình rập, Hân cũng tròn mắt nhìn, rồi theo bảnnăng....núp vào cùng Hoàng. Thế là từ 1 thành 2 người theo dõi ==

- Yến Nhi đứng cùng thằng nào thế? Sao lại ở ngay cửa KTX? Ấy, thằng gay hômở sân vận động đây mà?
- Hân lảm bảm không ngừng nghỉ
- Nói chuyện được gần 30 phút rồi! Đúng là gay có khác, lảm mồm thật! – Hoàngcũng rửa xả theo
- Ủ, sao chưa thấy tên này lần nào? Không phải sinh viên trường mình à? Hay ởkhoa em?
- Không, khoa em nào có ai ái đến mức ấy! Toàn men lỳ như em thôi! (tranh thủtự sướng)
- Xì, không phải sinh viên sao lại vào được cả khu KTX thế này????
- Vừa về đến nơi em đã thấy rồi! – Hoàng nói, có phần ầm ụt
- Hơ....em rình mò những 30 phút à? – Hân sực nhớ, ngoái đầu lại nhìn Hoàng,nghi hoặc
- Hơ....nào có! – Hoàng chột dạ, nhìn Hân chối ngay
- Sao biết hai người kia nói chuyện 30 phút rồi?
- Thì....đoán!

Còn nghi ngờ đấy, nhưng việc quan trọng hơn vẫn phải theo sát hai người kia.Tạm tha cho Hoàng, Hân quay lại, rồi hét lên như còi:

- ĐẤU RỒI???

Vừa mới rời mắt để cãi nhau với Hoàng, quay lại đã không thấy bóng đang 2 đốitượng khả nghi đâu nữa. Hoàng cũng bất ngờ, nhìn đồng hồ tây, tìm xem 2 ngườiấy biến đi đâu mất.

- Hai người đang làm gì thế? – Yến Nhi từ đâu xuất hiện, đứng ngay sau lưnghai người, nhả giọng oanh vàng
- Á, Yến Nhi! – Hân vì bất ngờ nên âm lượng lớn hơn bình thường – em.....saodứng đây???
- Thấy hai người đang tìm cái gì đó nên em đến coi có giúp được không! – YếnNhi hồn nhiên nói, cứ như cô không hề biết hai người này vừa nghe lén chínhmình
- À, haha!- Hân cười trừ – Hoàng làm rơi cái....móc treo điện thoại, đúng rồi!Chị tìm giúp! Đúng không Hoàng
- À, ừ! – Hoàng gật đầu lia lịa, không cần Hân phải nhắc nhở
- Vậy à? tìm thấy chưa? – Yến Nhi không nặng không nhẹ, không cao không thấpphải cho có
- Hả? Ờ, thấy rồi! – Hoàng đáp luôn
- Vậy.....mình về chứ chi Hân? – Yến Nhi mím môi cười nhẹ, gọi Hân đẩy nhưng ánh mắt chiếu đến Hoàng không rời, ẩn chứa 1 chiến thắng
- À, ừ! về thôi! – Hân gục gặc đầu, ngoan ngoãn để Yến Nhi dắt về KTX, bụngthầm xin lỗi cậu em trai đang đứng ngơ ngác không biết nên làm gì.

Hoàng đứng lại nhìn bóng 2 cô gái đi xa dần. Vẫn nghĩ lung tung chưa hiểu rấnvấn đề, đành quay lưng đi về KTX của mình, cở qua cảnh tượng hai cô gái ấy đangthì thầm to nhỏ, và cả sự sững sốt bất ngờ của Hân, cùng dấu hiệu giữ bí mật củaYến Nhi.

Lễ hội là lễ hội, nghĩa vụ của sinh viên thi lại vẫn cứ phải tiến hành.Chuyện nào ra chuyện đấy. Hè vẫn có người đi học, đi thi là chuyện thường vớicác trường đại học cao đẳng. Thế nên mới có chuyện, tại sân thể dục, 1 nhómngười, nữ chiếm đa số, từ năm nhất đến năm cuối, đang tiến hành thi lại....thểdục!

Thi lại! Nói cũng biết sẽ dễ hơn thi chính. Thầy cô đâu rảnh đến mức đánhtrượt sinh viên thêm lần nữa, đồng nghĩa tổ chức thi lại thêm lần nữa. Thếên....ai muốn có điểm cao, cứ chờ thi lại, muốn ảnh hưởng đến bằng tốt nghiệp cứtiếp tục làm bạn với thi lại.

Nhờ cái tiêu chí, thi lại nới tay đó, Hân đã trót lọt qua được môn mình yếunhất từ ngày xưa ngày xưa đến nay. Thở phào nhẹ nhõm đem về con 8, vậy cũng thoảamn. Hân hướng đôi chân về CLB. Mùa lễ hội sắp

đến, các CLB cũng phải có cái để khoe chứ! CLB nhiếp ảnh, nhiệm vụ rõ đơn giản: chỉ việc chụp lại từng góc ngách trong phạm vi lễ hội. Nghe hay đấy, nhưng cái nhiệm vụ ấy đồng nghĩa....phải đi như con thoi giữa từng khu vực, từng khoa, cốt để có những bức hình toàn cảnh nhất. Ảnh ót lóp nào chả chụp vài pô cho lên diễn đàn, nhưng ảnh của CLB đã có tiếng đẹp, độc, hài hước, nên....cứ đến hẹn mà làm.

Hân bon chen leo lên được phòng họp đã thấy người với người ngồi chật cứng. Bảo vào ngay sau Hân, khẽ đánh tiếng yêu cầu tập trung:

- Chúng ta sẽ họp nhanh thôi! Tôi biết hiện tại bạn nào cũng bận chuẩn bị lễ hội! Trật tự, làm nhanh về sớm!

Tiếng ồn im bặt ngay lập tức. Từ “sớm” nó gây ra sự nhạy cảm như thê đấy! Bảo cũng nói nhanh:

- Mọi người ai cũng đã rõ việc rồi, các thành viên mới, tôi đã phổ biến qua ở cuộc gặp riêng từ trước, nên giờ sẽ phân nhiệm vụ cho mọi người! Mọi năm khoan ào tự chụp hình khoa đấy, năm nay thay đổi! Chéo khoa!

Tiếng ồn lại nổi lên, khó hiểu có, bất mãn có. Nói chung đủ cả. Bảo phải nói to hơn để át tiếng ồn:

- Tôi cũng có lý do cho việc này! Thường nếu ở khoa mình, đã chứng kiến từ khâu chuẩn bị, nên không còn bí mật hay hứng thú nữa. Do vậy, thực hiện chéo khoa để các bạn có được những bức hình độc đáo hơn, thêm vào đó, giúp cho các thành viên biết thêm về những điều chính mình cũng không biết về khoa mình, không phải hay hơn sao?

- Hay, hay lắm cơ! – Hân lẩm bẩm nhỏ nhỏ, đúng là biết hành hạ con người ta. Lo khoa mình chưa xong, còn qua khoa khác làm gì? Không bị nghi do thám mới lạ! Cũng may cái tiếng lẩm bẩm ấy chỉ lọt tai vai người ngồi cạnh, không đến tai sếp lớn

- Chỉ cần tập trung đúng 3 ngày lễ hội, hình công tác chuẩn bị....tôi nghĩ kết thúc lễ hội web trường không thiếu nên không cần nữa! Phân khoa!

Không để cho tiếng than phiền nào có cơ hội chen ngang, Bảo đọc nhanh danh sách từng khoa mà các thành viên phải phụ trách, Chéo khoa nên không dự đoán được sẽ đi đâu. bảo lại theo tiêu chí, cứ đối lập với nhau thì đi. Ví dụ khoa s phạm phải phụ trách bên Kế toán, Kế toán nhảy sang Bảo vệ thực vật, Bảo vệ thực vật qua Kinh tế, Kinh tế qua Ngoại ngữ, Ngoại ngữ đâm vào Tài chính, Tài chính lại đi sang Sư phạm. Loạn xì ngẫu.

Hân không thêm lo lắng cho lần này, căn bản khoa Kinh tế gần như đã thuộc nằm lòng, hơn nữa người quen đây rầy. Cả Duy, Trần Duy, Thiên, Hoàng đều học bên đó cả, không lo không có người nhờ vả ^^.

Thiên lâu ngày mới thấy mặt sau dịp hè, vừa tan họp đã chạy đến chào Hân:

- Hello, khoa bên ấy định làm gì đó?

- Làm gì á? Đợi hôm khai mạc chính thức sẽ biết haha! – Hân cười cười ra vẻ bí mật – thế bên ấy?

- À, đoán thử xem? – Thiên cũng ra vẻ bí mật

- Kinh tế hửm? Chịu, không hình dung nổi sự liên quan! – Hân xua tay, ngại ngùng nhiều hơn....không nghĩ ra.

- Cứ chờ đến hôm đấy sẽ bất ngờ đấy! – Thiên bật mí chút đỉnh, đẩy trí tò mò của Hân lên đỉnh điểm

Hai người cứ vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, không để ý người thứ 3 đi theo sau lưng từ khi nào.

Đến khi Hân tạm biệt Thiên, đi về KTX. Thiên đứng lại nhìn theo, rồi khoanh tay, nói 1 câu bất ngờ với người đứng sau:

- Lo lắng sao?

62. Chương 62

Ch

Thiên quay người, ánh mắt xuyên thấu vào tận trong nơi sâu thẳm nhất được che giấu kỹ càng bởi thái độ lạnh lùng của người đối diện. Khẽ cười nhẹ, Thiên nói tiếp:

- Không cần giấu, vì tôi biết bí mật của cậu! Khá thú vị đấy!

Người con trai với đôi mắt đen thẳm như màn đêm ẩn dưới đôi lông mày rậm và mái tóc dài, nhìn Thiên dò xét, như đánh giá xem liệu lời nói của anh, bao nhiêu phần sự thật trong đó

- Nếu cậu vẫn còn chần chừ, thiếu quyết đoán như bây giờ đối diện với tôi, thì tương lai cậu sẽ thất bại thảm hại đấy! Biết sao không? – Thiên lại gần, đặt tay lên vai người đối diện, ra vẻ cảm thông

Người con trai ấy không trả lời, chỉ khẽ nhún mày

- Tôi nắm giữ được 1 thông tin cực kỳ quan trọng! – Thiên nhếch mép, ghé miệng lại gần, thì thầm gì đó vào tai người con trai ấy.

Không biết đó là gì, chỉ cần nhìn thái độ ngạc nhiên sau đó có chút lo sợ của người nghe cũng đủ hiểu thông tin ấy quan trọng ra sao

- Tại sao lại nói cho tôi biết? – Đối phương đã không còn đủ kiên nhẫn, rốt cuộc cũng lên tiếng

- Có qua có lại, mới toại lòng nhau! Nghe câu này chưa? – Thiên nhàn nhã đứng thẳng người, cười tự tin nhìn người đối diện

Khuôn viên rộng lớn, từng làn gió chiều thổi đến nhẹ hòa tan đi cái nóng của buổi chiều. Giữa khung cảnh đó, hai con người đứng đối mặt, thầm đánh giá nhau qua cặp mắt sáng.

Chi mệt mỏi đặt cây kéo xuống, khẽ bóp hai ngón tay đã lần đỏ rõ rệt vì cầm kéo quá lâu, ngán ngẩm nhìn đồng lõa xôn bầy đầy ra sàn phòng ngủ. Nhờ vụ lễ hội, cả cô và Hân đều phờ phạc cả người. Hết chạy đi lo tìm nguyên liệu, rồi sau đó đem đến cho thành viên khác vẽ mẫu, cắt dán, gắn tỉ mỉ từng chi tiết lên khuôn mẫu sẵn có. Cái khu rừng thám hiểm đã hoàn thành được phân nửa, chỉ còn phải hoàn thiện rồi đem đến bố trí tại địa điểm đăng ký.

Chi vươn vai, mở cửa đón ánh nắng nhẹ của buổi sáng, ngó qua giường Hân, khẽ lấy mảnh vải to và cây kéo từ trên tay cô bạn đang ngủ gật khổ sở, nằm vắt vẻo bên thành giường. Sau đó cô nhẹ chân đến chống hai tay vào cửa sổ, nhìn ngó xung quanh. Sáng sớm khuôn viên trước cửa KTX rộn ràng người qua kẻ lại, người đi tập thể dục, người ọc bài dưới ghế đá, người thì ôm theo cả đồng vải vóc, băng rôn linh kinh lượn đi lượn về.

Ánh mắt Chi đập phải 1 hình ảnh quen thuộc. Chi vô thức dõi theo hình bóng ấy, đang cầm theo 1 túi to đựng màu đen, vừa đi vừa chăm chú nhìn vào tờ giấy A4, nói gì đó với cô bạn đang đi bên cạnh. Từ trên nhìn xuống, hai bóng dáng thật hòa hợp, thật đẹp!!!

Mà sao Chi phải quan tâm làm gì nhỉ? Đâu có liên quan gì đến mình??? Chi thui lại ánh nhìn, khẽ lắc đầu. Chắc mệt mỏi nên tinh thần.....bấn loạn thôi!!

- RẦM!

Tiếng Hân rơi từ trên giường xuống dưới đất cực...ôm ái đã thành công làm Chi thức tỉnh, để cho cô khỏi nhọc công lắc đầu mãi cho chóng mặt thêm. Chi quay lại nhìn, lắc đầu, lên án ngay lập tức:

- Lần thứ 5 trong tuần! Sắp đạt kỷ lục Guinness rồi đó cưng!

Hân lồm cồm bò dậy, một tay xoa đầu, một tay xoa....mông, nhăn nhó:

- Sao mày không trông cho tao????

- Tao có trông đấy chứ? Rõ ràng để cho mày ngủ còn gì?

- Thấy tao nằm nguy hiểm cận kề phải biết đưa tao về giường nằm ngay ngắn, đắp chăn tử tế, tình cảm nhìn tao, nói “Chào buổi sáng” chứ! – Hân còn mơ màng, miệng nói liên hồi, mắt nhắm tịt

- Mày ngổ à? Tao không bị les! – Chi lờm nguýt dù biết Hân sẽ chẳng nhìn thấy, rồi cũng lại gần dọn dẹp đồng bừa bộn dưới sàn cản trở đường đi nước bước

- Mấy giờ rồi? – Hân ngồi ngơ ngác trên đất, hỏi

- Gần 8 giờ rồi!

- Ồ, hôm qua nghe thông báo họp lúc 8 giờ mày nhỉ? – Hân hồn nhiên nhìn Chi, nói 1 câu bình thản cứ như câu hỏi mấy giờ lúc trước

1s.....2s.....5s.....Im lặng bao trùm hai cô gái đang nhìn nhau chằm chằm, sau đó là.....

- Trời ơi!!! Muộn rồi! Sao mày không nói sớm hả con ranh??? – Chi hét hết mức âm lượng, vơ vết hết đồng hồ đặc dưới sàn, tống vào 1 cái túi, mặc kệ có ngăn nắp hay không

- Này! Mày dậy trước không biết coi giờ gọi tao, kêu cái gì? – Hân xộc vào phòng vệ sinh, vừa đánh răng vừa hét giả.

Vâng! Buổi sáng được bắt đầu tràn đầy sinh lực như thế đó! Chi tự mắng chính mình, chỉ vì ngẩn ngơ nhìn ngó...ai đó đến quên cả nhìn đồng hồ.

5 phút sau, hai bóng người lao vụt xuống sảnh, phi như bay về hướng phòng họp, được chỉ định là phòng học chính lớp K6A1 của Hải.

Đạp cửa 1 cách mạnh mẽ, khiến cả chục con mắt quay ra nhìn, thu hút đủ sự chú ý không bỏ sót 1 ai, Hân cùng Chi hiên ngang bước vào, chỉ khẽ lên tiếng xin lỗi nhóm trưởng, không giải thích nhiều, bình tĩnh về chỗ ngồi.

Nhóm trưởng, do tật ngủ nước lâu ngày chưa cai, cũng mới đặt chân đến phòng họp, nên ngậm ngùi cho qua lần này, chỉ khẽ gật đầu ăy lẹ. Nhưng trưởng là trưởng, Trưởng không nói thì...người khác nói. Ngồi chưa chạm ghế, 1 giọng nói cao vút, nhưng không trong tí nào, chưa loét thì đúng hơn, chọc ngay vào tai trái của Hân, tai phải của Chi:

- Đến cũng không đúng giờ được, còn gì đàn anh đàn chị!

Hân quay xuống nhìn. Lại là con nhỏ mồm tôm đó. Từ ngày họp nhóm đến giờ, không hiểu cô gây thù chuốc oán gì với nó, hết nói móc, lại đá xoáy. Dĩ nhiên, Hân cũng chẳng phải ngu mà không nhận ra con nhỏ đó hướng đến mình gây sự. Mấy ngày đầu còn cố coi như chưa nghe thấy, nhưng lâu ngày thì.....không thể nhẫn nại được.

Hân ngồi nghiêng người, tay chống vào thành ghế, khẽ trầm ngâm:

- Hình như....có người hôm nay đột xuất đến sớm được 1 hôm. Xem ra, chuẩn bị có bão. Chi, nhớ mang ô thường xuyên ghen!

- Ồ, ô không ăn thua đâu, vôi rồng cơ mày ạ, nên tốt nhất mày mang áo phao đi, đề phòng lũ quét! – Chi thản nhiên đáp lời như không, khiến cả phòng cười lăn lộn, trừ 1 người

- Hừ! Không biết đến thời điểm quan trọng rồi hay sao? Còn đến muộn được? Nhắm đúng lúc quá nhỉ? – Tiếp tục móc mĩa

- Này, mồm! – Hân hất mặt về con nhỏ cô còn chẳng thèm nhớ tên, gì ta???? Thanh Hiền! Hiền cái đầu nó!!!!

- Đạo này thấy tươi, thơm hơn bình thường nhỉ?

- Nói ai mồm, đồ chim cánh cụt! – Thanh Hiền tức giận nói lớn, cố gắng động chạm nỗi đau chân “dài” của Hân – ghen tỵ với sắc đẹp của tôi sao? *tự đắc*

- Không, nghe nói là đến thời gian quan trọng, nhìn quanh thấy ai cũng xuống sắc, mắt như gấu trúc, cô em mồm của chúng ta lại phơi phới như thế này, không hiểu....nhóm trưởng phân công việc gì cho em ý nhỉ? Bán đáng à? – Hân vừa nói vừa liếc nhóm trưởng chuẩn bị ngủ gục đến nói 1 cái sắc bén

- Há, Hơ....! – nhóm trưởng giật mình – à, ừm.....thì là....

- Đại gái cả ồ! – Hân xì 1 tiếng, nói thầm

- Bán đáng thì sao? Còn hơn cái loại đáng cũng chả có mà bán! – Thanh Hiền đáp lại, càng thêm phần tự kiêu

Hân nhìn Thanh Hiền chăm chăm, tựa hồ như sắp xông lên giết đến nơi. Chỉ cần Thanh Hiền nói 1 câu nữa, ngòi nổ sẽ được châm.

Nhưng....cái từ nhưng xuất hiện chẳng đúng lúc. Ngòi nổ cũng chẳng được châm lên. Một bóng người bước vào, mạnh tay ném cái rằm xuống trước mặt Thanh Hiền mớ dây sắt, lạnh giọng buông 1 câu:

- Vô dụng thì câm miệng lại!

Thanh Hiền ngược nhìn người mới đến, hai mắt long lanh, nhẹ giọng, có phần nũng nịu nói;

- Hải, đến rồi sao? Sao dữ vậy? Là chị này sai trước mà? Đến muộn còn lớn tiếng nữa! – Thanh Hiền tranh thủ mách lẻo – Đáng nhẽ phải phạt nặng mới đúng!

- Tôi còn đến muộn hơn, thế định phạt cái gì? – Hải khoanh tay nhìn thẳng Thanh Hiền, đôi mắt nâu không hề có chút ấm áp, ngược lại còn tỏa ra sát khí lạnh băng

- À, cái đó.... – Thanh Hiền ấp úng

- Đại trai 1 đồng! – Hân lại phát ngôn, nhưng lần này to hơn, lớn tiếng hơn

Cả phòng im lìm từ đầu trận khẩu chiến, giờ nhuộm mùi căng thẳng sau phát ngôn của Hân. Ai nhìn qua cũng biết Thanh Hiền để ý Hải nhưng không được đáp trả, còn khó chịu vì tính tiểu thư làm thì ít sai khiến thì nhiều của Hiền, chả ai thêm can, chỉ chờ đợi phản ứng của Thanh Hiền.

- Đủ rồi! Hốp! – Hải nói ngắn gọn, mang ý ra lệnh phần nhiều, liếc về nhóm trưởng ngồi như tượng ở phía trên.

Mọi người lục tục về chỗ ngồi. Thanh Hiền tức giận nhìn Hân, nhưng cũng không dám làm gì, chỉ biết nhẹ nhàng ngồi cạnh Hải, ánh mắt si mê.

Hân cũng dùng ánh mắt tức giận ấy để xài, nhưng không phải cho Thanh Hiền, mà chiếu thẳng đến Hải. Hừ! Cậu ta cũng là cái đồ đại gái, thấy gái đẹp, gái xinh theo mình, bảo vệ một cách hồ đồ.

bực bội, khó chịu, không có nơi để xả, Hân dẫn mạnh cây kéo xuống mặt bàn, mặc cho từng đầu dây thép sắc nhọn cong lên dưới lực ấn của cô, đâm thẳng vào cổ tay, đau nhói.

Chi nhìn Hân lo lắng, nhưng cũng không biết làm gì, chỉ nhẹ nhàng lôi kéo rakhỏi tay Hân, thu hết những thứ nguy hiểm có khả năng sát thương trước mặt cô.

Đối diện, 1 ánh mắt lo lắng nhìn theo những chấm nhỏ li ti vì dây thép ở tay Hân, khẽ nhói đau trong lòng.

Tan họp. Hân bước thẳng ra cửa, tránh để ngày hôm nay xui xẻo cho đến tận cùng, càng không muốn thấy cảnh ngứa mắt ngày nào cũng diễn của Thanh Hiền và Hải. Ban đầu con trâu chọc, nhưng càng lúc càng thấy ghét cay ghét đắng!

Hải vội vàng thu dọn đồ đạc, bỏ mặc Thanh Hiền gọi í ới đằng sau, chạy nhanh ra cửa. Vừa thấy bóng Hân, cậu đã đi nhanh đến, tay gơ ra định níu tay Hân

- Hân! – Duy vẫy tay rồi rút, chạy về phía Hân và Chi

- Hầy, sao, đứa nào bắt nạt ông? Nói coi để tôi....cảm tạ nó? – Hân đứng nhịp nhịp chân, trưng bộ mặt nghiêm trọng, khoanh tay nhìn Duy mồ hôi ướt đầm tóc mai

- Bà muốn chết à? Đi mua chút đồ với tôi! – Duy dứ nắm đấm về phía Hân, vừa dọa vừa đề nghị (thật mâu thuẫn)

- Đi đâu? Mua gì? Sao lại là tôi?

- Đi siêu thị, mua đồ, thích đi với bà! – Duy cười toét miệng trả lời đúng chủ đề, đúng số lượng câu hỏi

- Vớ vẩn! – Hân trề môi – rủ Chi đi, hôm nay ứ có hứng! – Mang về 1 bụng tức với ứ chế, còn hơi sức đâu đi với lại chứ
- Không, Chi không được – Duy níu tay áo Hân, nài nỉ – Có liên quan đến vụ lễ hội, bà phụ trách bên tôi còn gì, tiết lộ bí mật cho! Nhá nhá nhá!!!!
- Thật nhá? – Hân nhìn thăm dò, nhưng thực sự là đã có vẻ....xuôi xuôi
- Thật đấy, tôi thề, không thực hiện tôi làm người luôn!
- Thế giờ ông là gì? Động vật à? – Chi chen ngang, khiến Hân trút bỏ bộ mặt nặng như chì, phá ra cười như được mùa, đối lập về mặt xám xịt của Duy. 1 tên 1 đích!!!
- Được rồi! Đi thì đi! Lau mồ hôi đi đã! – Hân cười đã đời rồi đưa khăn giấy cho Duy, nhìn ông bạn thân nhể nhại mồ hôi, thấy..... – xấu hổ chết đi được! – Hân phán 1 câu
- Sao xấu hổ? – Duy ngờ nghệch nhìn Hân
- Ông lòi thoi lộm thuộm, lại toàn mồ hôi! Đi cùng ông lại được làm hàng triền lăm, ui xí hổ! – Hân cười khanh khách, tiếp tục sự nghiệp trên Duy
- Bà! Cứ chờ đó!

Một màn vui vẻ tình cảm như vậy được trình diễn cho người đứng chôn chân đằng sau, tất cả được thu hết vào tầm nhìn của đôi mắt nâu không cảm xúc, hai tay siết chặt lại, tựa như muốn bóp nát mọi thứ trong tầm mắt.

63. Chương 63

Ráng chiều đỏ ửng của ngày hè nhuộm lên từng phiến đá, từng hàng cây, vĩa hè. Đường phố giờ tan tằm, lượng người xe lưu thông gấp đôi bình thường, kéo theo tiếng ồn cũng tăng với tần số chóng mặt. Trên con phố nhỏ, là khu dành riêng cho giới trẻ với những món ăn hấp dẫn đặc trưng của hẻm, những shop đồ lưu niệm dễ thương, độc và lạ, học sinh sinh viên đi lại, ngó nghiêng hết các hàng quán này nọ.

Trong 1 quán cho thuê đồ hóa trang, Hân chúm mũi vào bới đồ đồ....lông đủ mà trong 1 thùng xộp, không ngừng cầu nhàu:

- Khoa ông làm cái gì lại cần đến chục bộ tóc giả thế hả?
- Cứ tìm giúp tôi đi, phải chờ đến giờ G mới hấp dẫn chứ? – Duy toét miệng cười an ủi rồi lại quay sang đồng vòng cổ vòng tay trước quầy quán
- Xì, đảm bảo lại một trò lập dị cho coi! – Hân khinh thường, thấy cho Duy đồng tóc bầy sắc cầu vòng, không thiếu một màu
- Này, khoa bà còn lập dị hơn! Đã có chương trình “Thử thách can đảm” còn làm cái trò thám hiểm, có khác gì chứ? – Duy phản đòn
- Ồ hơ, không nghe năm nay thi can đảm theo phương thức mới à? Không dụng tín à, nhá!
- Mới thì sao? Cùng 1 phong cách thôi!
- Thử coi đến lúc đó khoa nào đạt giải, nhá!
- Chờ xem!

Hai đứa chỉ chốc liên tục ở trong quán, bà chủ chỉ biết lắc đầu bó tay với cái cảnh cãi cọ đầy cơn nít của bất cứ khách hàng nào ghé qua, quen đến nỗi không thấy lạ buồn.

Tiếng chuông cửa vang lên khe khẽ, hai bóng người bước vào quán, đem theo chút âm thanh ồn ào từ ngoài vào, cả ánh sáng hiem hoi còn sót lại của buổi chiều.

- Chị Hân, anh Duy!!!! – Yến Nhi vừa vào đến nơi đã reo to, chạy đến bên hai người còn bận cãi cộ

- Nhi! Đi đâu đó? – Hân cười hớn hở nắm tay nắm chân cô em kết nghĩa

- Đến đây thuê đồ chứ sao? Hỏi thừa! – Duy lẩm bẩm, tức tối vì bị Hân vút qua bên

Hân chỉ liếc cho Duy nửa con mắt, rồi toàn bộ hai mắt chính, hai mắt phụ tập trung nhìn vào người đi phía sau Nhi, dè dặt hỏi:

- Người này là....

- À, để em giới thiệu! – Yến Nhi sực nhớ, kéo người phía sau lên trước – đây là anh Khoa, sinh viên năm cuối, khoa em! Em cùng anh ấy đi mua chút đồ cho lễ hội! Đây là chị Hân, anh Duy em vẫn hay kể cho anh đấy!

- Chào hai người! – Khoa mỉm cười, bắt tay Duy và chào Hân

- Chào....anh! – Hân đáp ứng, rồi mặc cho Duy tiếp chuyện anh chàng đó, kéo Yến Nhi vào trong, hỏi nhỏ – em với anh ta....có quan hệ gì thế?

- Quan hệ gì là sao? – Yến Nhi ngơ ngác

- Lần trước thấy anh ta đến đón em ở giải bóng, rồi cả lần ở trước cửa KTX nữa, đừng có giấu chị!

- Hi, chị hiểu nhầm rồi, anh ấy là.... – Yến Nhi vỡ lẽ, định lên tiếng giải thích

- Nhi! Đi thôi! – Khoa cất tiếng gọi cắt ngang cuộc trò chuyện bí mật của hai chị em

- Em nói với chị sau, không có gì đâu! Em đi trước nhá! – Yến Nhi chỉ kịp nhẩn gửi lại câu đó rồi rời đi cùng anh chàng đầy thư sinh đó

Hân chỉ biết nhìn bóng hai người khuất dần qua ô cửa kính, ánh mắt toát lên một nỗi nghi ngờ.

Sau khi đã mua sắm đủ thứ, Hân mở cửa trước để Duy ôm thùng giấy to dùng đưa ngoài.

- Ối! – Hân ôm đầu khở sở khi cánh cửa mắc dịch đập trở lại trán cô

- Sao thế? – Duy lo lắng ngó đầu lên khỏi thùng giấy, lo lắng hỏi

- Không! – Hân mở hắt cửa, nhìn ra ngoài. Vì khi mở cửa vừa đúng lúc có người đi đến, nên cánh cửa mới mở ra đã vô tình đóng lại, cộp mác vào trán Hân

- Ý, hai người đi đâu đó? – Trần Duy hỏi vọng vào bên trong

Trần Duy cùng Hải cũng đang người cầm túi người vác hộp đứng ngay cạnh cửa. Hóa ra đây là thủ phạm gây sát thương cho cái trán yêu quý của Hân

- Đến thuê đồ! – Duy nói – hai người mua được những gì rồi?

- Đủ hết rồi! Giờ chỉ còn khâu cuối cùng thôi! – Trần Duy nói lấp lửng vì có Hân vẫn đang dỏng tai đứng đó hóng hớt, không muốn lộ kế hoạch của cả khoa

- Thế thì về chung đi!

3 nam 1 nữ cùng song song trên đường, nói chuyện rôm rả. Quảng đường về trường không dài, nhưng vì trời đã xẩm tối, hơn nữa lại khá nhiều người đi đường. Với đồng đồ lênh kênh 3 người con trai đang cầm, di chuyển cũng chập chờn.

- Có 2 người đi mua sắm thế này, sao không thêm người đi cùng? – Hân tò mò hỏi, thấy thương thay hai anh chàng cao lớn đang vừa ôm hộp, cầm túi, bận cả hai tay

- Có Hoàng đi cùng nhưng bỏ về giữa chừng! – Trần Duy nhún vai

- Sao lại bỏ về?

- Ai biết! Nãy kêu ra ngoài mở cửa trước đợi sẵn, mới ra đến nơi đã không nói không rằng đi thẳng! – Trần Duy nghĩ ngợi, rồi nói thêm – à, lúc tôi ra ngoài có thấy Yến Nhi trong 1 cửa hàng đối diện, có gặp không?

Hân à một tiếng, hóa ra là thế! Bảo sao! Cả trường tập trung cho mùa lễ hội, việc đụng độ nhau ở nơi này không lạ, thậm chí còn có thể nhìn thấy nhau mấy lần nữa chứ! Cụ tĩ như Hân gặp cùng lúc mấy người quen đây thôi! Hân cười thầm, trong lòng đang hồ reo vì phát hiện được sự thú vị nho nhỏ mà to to!!!

- Sao Hải đi cùng dzì? – Duy hỏi 1 câu chuyển chủ đề
- Ông nhờ Hân thì tôi nhờ Hải đi cùng mua đồ chứ sao!
- Nghi khoa mình cứ nhờ người khoa khác thế này, lộ hết bí mật! – Duy cố trưng bộ dạng ủy khuất, rầu rầu rĩ rĩ, nói oang oang
- Ồ, lần sau đi một mình, nhá!!!! – Hân trề môi, giận dỗi, vút luôn cái túi đang cầm trên tay cho Duy
- Ấy, ai làm thế!!!! – Duy cười cầu hòa – bà giúp thì giúp cho trót đi chứ! lát tôi hậu tạ chu đáo!
- Hứ! Nể tình....mà hậu tạ đấy nhá!

Trần Duy nhìn hai người nói chuyện cũng cười toe toét, châm chọc thêm mấy câu. Chỉ có 1 người, từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Đến cổng trường, Hân rẽ hướng KTX, còn 3 người kia mang đồ về khoa. Đi vài bước, Hân nghe tiếng gọi sau lưng. Quay lại thì Duy đang chạy lại gần trong ánh mắt dõi theo của hai người còn lại

- Này! Tặng bà! – Duy dúm vào tay Hân hộp quà nhỏ, chỉ bằng nắm tay
- Quà hậu tạ hử??? – Hân trở mắt hỏi, ngạc nhiên vì sự hào phóng của bạn thân
- Ồ. coi như thế đi!! – Duy ấp úng, rồi chạy nhanh đi, không để Hân nói thêm gì

Hân nhún vai, mất công cả buổi đi mỗi chân, được mỗi cái hộp bé tẹo. Chả bõ công! Mới quay lưng lại có người gọi mình. hân bực mình mắng;

- Lại cái gì nữa hả???
- Nhờ Hân chút! – Lần này là Trần Duy.

Trần Duy lại gần, cũng đưa cái hộp nho nhỏ cho Hân, chỉ khác là của Duy màu xanh dương, thì Trần Duy màu hồng.

- Cái gì đây??? Cũng quà hậu tạ à? Cho tôi hả? – Hân thấy quà sáng mắt, háo hức hỏi

Trần Duy chỉ cười mỉm, rồi cúi đầu thì thầm gì đó vào tai Hân.

Duy và Hải đứng đằng xa chỉ thấy Trần Duy nâng nặc đưa gì đó cho Hân, Hân lại không nhận, giận dỗi trả lại, Đưa qua đưa lại một hồi, Trần Duy lại nói khế gì đó, cuối cùng Hân mới miễn cưỡng cầm lấy, sau đó về KTX.

Trần Duy hớn hở quay lại, đối diện với hai đôi mắt rực lửa của Duy và Hải, hồn nhiên hỏi:

- Hai người sao thế? Về khoa thôi! – rồi (lại) hồn nhiên tung tăng đi trước, không hề biết ánh mắt và suy nghĩ muốn đập cho 1 trận của hai người phía sau.

Khi sân trường dần yên tĩnh trở lại, từ lùm cây gần đó, một bóng đen bước ra, nhìn về phía 3 người con trai vừa đi khuất, thoáng hiện lên nỗi buồn trong chớp nhoáng.

64. Chương 64

Sáng khoải bước ra từ phòng tắm, Hân giật mình vì Chi đã về từ khi nào, đang đứng bất động nhìn chăm chăm vào bàn học của mình.

- Mày đi đâu về muộn thế? – Hân đánh tiếng, lại gần ngoi coi Chi đang nhìn cái gì

- Ủ, có chút vấn đề với khâu trang trí! – Chi rời ánh mắt, nhìn Hân chăm chú
- Sao thế? Mặt tao có gì chưa rửa hết hả? – Hân sờ sờ hai má, thắc mắc
- Không có gì!

Nói xong Chi lẳng lặng đi lấy quần áo, chui ngay vào nhà tắm, không để lại lời giải thích cho bộ mặt ngơ ngác của Hân. Khẽ nhún vai, Hân ngồi vào bàn học, túm ngay lấy hộp quà Duy tặng, mở thẳng tay. Ngỡ cái gì, hóa ra Duy mua tặng cô một chiếc vòng tay xinh xắn, dây da đỏ được tết lại, mặt dây là hình cung Cự Giải, cung hoàng đạo của Hân. Trào lưu vòng cung hoàng đạo đang lên như gió, thậm chí nhận được vật này, Hân càng thêm trầm trồ khen ông bạn cũng biết theo kịp thời đại ^_^. Đeo ngay vào tay, ngắm thêm chút nữa, Hân mới chuyển sự chú ý sang hộp quà màu hồng Trần Duy đưa, dăm chiêu suy nghĩ.

Cái tên này chỉ biết đẩy nhiệm vụ khó khăn cho người khác, mình hưởng lợi. Lại còn bắt cô tìm cách lừa Chi để Chi nhận quà của hắn nữa chứ! Ủ thì Hân đồng ý giúp thật đấy, nhưng....Chi biết thì....

- Cách!

Chi mở cửa phòng tắm bước ra làm Hân giật mình thêm lần nữa trong ngày, Cứ thế này không sớm cũng mắc bệnh tim! Chi nhìn Hân lom lom, nheo mắt nghi vấn:

- Mà có gì giấu tao hử?
- Đâu!!! Giấu gì chứ! – Hân hoảng hốt
- Sao cứ thấy tao mà giật mình thon thót thế?
- Tại....mày mở cửa bất ngờ chứ sao! – Hân cố cãi
- Tao có phải trẻ con đâu? Mọi ngày mày đâu có thế? – Chi vẫn hạc sách bằng được
- Tao...đang suy nghĩ mà!
- Hừ! Vòng tay mới mua hả? – Liếc mắt qua chiếc vòng Hân mới đeo ở cổ tay, Chi chuyển chủ đề, nhưng giọng nói vẫn mang sự tra hỏi, thậm chí có phần nặng nề hơn
- Ủ! Duy mua tặng đấy, hậu tạ vụ tao đi cùng ông mua đồ chiều nay! Đẹp hung^^? – Hân toe toét giờ cao chiếc vòng lên khoe với Chi
- Duy tinh tế từ khi nào thế? – Chi giãn lông mày, cười nhẹ. Tim như trút một gánh nặng vô hình nào đó mà chính bản thân cô cũng không biết
- Ha, tao cũng nghĩ thế! Nhưng kệ, có đồ miễn phí tội gì không nhận! – Hân gạt gù, mân mê mặt vòng trên tay
- Còn hộp nào kia? – Chi làm bộ bình thản, nhân tiện hỏi luôn thứ còn lại sau lưng Hân
- Cái này hả? – Hân cầm hộp quà lên, nghĩ nhanh. Nên đưa chi Chi, nhưng phải nói của ai tặng đây????
- Sao vậy? – Chi nhìn Hân thăm dò
- Của mày đấy! Duy tặng! – Nước đã đến chân, không nhảy là ngu. Hân buột miệng nói luôn tên Duy ra làm bia đỡ đạn
- Duy á? – Chi ngạc nhiên – sao tặng tao?
- Ồ, bảo là....nếu mua quà cho mình tao thì mày...ghen tỵ nên mua luôn cho mày! – Cái lý do ngay cả bản thân cũng không thể nào tin được, nhưng Hân vẫn nhìn Chi, hi vọng cô bạn thông minh, sắc bén thường ngày sẽ....ngu bất ngờ chăng?
- Thật là Duy???? – Chi nhìn Hân chăm chăm, ánh mắt như xuyên thấu vào trong trí não của Hân
- Ủ, DUY thật! – Hân dừng cảm nhìn lại. Đúng, cô đâu có sai? Đúng là Duy tặng mà, chỉ khác cái không phải KHÁNH DUY mà là TRẦN DUY thôi! Dựa vào cái lý do đó, Hân càng thêm mạnh mẽ đối diện với Chi

Chi cầm lấy hộp quà, vẫn còn dò xét Hân thêm chút nữa mới chịu rời mắt, mởnhanh. Hân cũng lén ngó đầu qua nhìn. Không biết Trần Duy tặng Chi cái gì.

Nếu Hân nhận được vòng tay thì Chi lại nhận được....vòng cổ. Sợi dây chuyền bạcmảnh mai, từng mắt xích đều có hình trái tim nho nhỏ kết nối với nhau một cáchtinh tế và đẹp mắt.Mặt dây chuyền là hình trái tim với chữ C nho nhỏ được lồngkhéo léo nằm trọn trong trái tim ấy.

Hân lác mắt nhìn sợi dây chuyền,liếc nhìn gương mặt mê mẩn của Chi, lòng dânglên ghen tị. Sao lại có tình huống quá ư lãng mạn thế này? Khẽ chép miệng, Hânquay về bàn học, thầm ước giá như mình cũng có được người theo đuổi như vậy!Haizzzz

Hân đâu biết rằng điều ước của mình sẽ sớm thành hiện thực, thậm chí còn nhândồi, đem cô vào một tình huống cực khó khăn.

1 tuần nhanh chóng trôi qua, chỉ còn vài ngày nữa để hoàn thành cho lễ hội.Công việc càng thêm bận rộn, gấp gáp, cuốn con người ta trôi theo sự nhộn nhịpấy, quên đi những chuyện khác.

Hôm nay tất cả các thành viên không có tiết học phụ đạo hay vướng lịch thilại đều được điều động đến khu vực đăng ký của khoa mình, tập trung hoàn thànhphần trang trí. Nhóm Hân cũng vậy, đến đúng nơi mình phụ trách, nhìn kỹ sơ đồ đểphối hợp tốt với khu bên ngoài, hoàn thành khoảng rừng nhiệt đới đặc trưng.

Ai ai cũng bận rộn, cẩn thận bắn keo lên từng hàng rào thép được uốn dựng từtrước, tỉ mỉ gắn từng chút một phong nền xanh cùng đủ loại cây cỏ đã được làmtừ trước, tránh thiệt hại ở mức tối thiểu.

Hân cũng chăm chú hơn vào công việc,không qua loa hay trêu đùa như mọi lầnnữa. Chỉ khổ cho đôi tai của mình bị hành hạ.

Không hiểu sao Thanh Hiền lại đứng làm ngay cạnh cô. Rõ ràng con nhỏ đó ghétcô vô cùng nhưng lại chịu đứng đây, làm thì ít, lải nhải thì nhiều.

- Chị đứng lùi qua kia xem! Cứ đừng chạm vào tôi làm tôi dán sai rồi đây này!- Giọng nói the thé vừa ngừng được 5 phút khi Hải đi ngang qua lại tiếptục...phát, cứ như dài hạn giờ

- Dẫm lên đồ của tôi rồi đây này! Hồng chị làm lại được không?

- Có nhìn thấy lẩn sang khu của tôi không???

Hân hít sâu 1 hơi, kìm nén cơn giận đã sớm muốn bùng phát. Với loại người này, Hân đã tập cho mình thái độ bơ là thượng sách, coi như không nghe thấy.Nhưng các cụ có câu “Con giun xéo lắm cũng quằn”. Huống chi Hân cũng không hiềnlành như vẻ bề ngoài.

- Trời ơi! Keo dính vào áo tôi rồi! Biết cái áo tôi mới mua không? Bà chị cóđền nỏi không hả?

Thanh Hiền không thềm hiểu tình hình, cứ ngỡ Hân không nói lại được, càngđược thể lấn tới. Hân nắm chặt lọ keo, khiến chút keo trắng còn sót lại chấysạch ra khỏi vỏ, nhỏ từng giọt xuống nền đất. Cô quay sang hét lớn:

- CÂM MIỆNG!!!!

Hân tức tối lấy tay gạt Thanh Hiền một cái. Thanh Hiền nghiêng ngã, hai chânkhông giữ được thăng bằng, chỉ ngạc nhiên tròn mắt nhìn Hân. Ngay sau đó,bất ngờ ngã đập lưng phải khúc gỗ được dựng phía sau giả làm thân cây.

- RẦM!!

Tiếng động to lớn, đánh thép vang lên khiến tất cả giật mình. Thanh Hiền ngãvào khiến cho khúc gỗ chưa được cố định chắc chắn đổ xuống nền.

Sau vài giây đông cứng, một cô bạn cùng lớp Thanh Hiền hốt hoảng lại gần, vừadỡ Thanh Hiền ngồi dậy vừa quay sang Hân to tiếng:

- Chị làm cái gì thế? Sao chị có thể đã man đẩy Thanh Hiền như vậy?

Hân đứng sững nhìn cảnh tượng trước mắt, có phần hơi sốc. Cô đâu nghĩ mình lại mạnh tay đến mức ấy. Tiếng ồn ào nhanh chóng truyền đến tai những người bên ngoài. Chỉ vài phút sau, nhóm trưởng cùng vài thành viên nam chạy ào vào, hỏi tới tấp:

- Chuyện gì thế?

- Là chị ta! – cô bạn dìu Hiền ngồi dựa vào góc tường, chỉ tay thẳng mặt Hân, mắng nhiếc – Thanh Hiền đâu làm gì chị ta, chỉ nhắc nhở công việc một chút! Vậy mà chị ta trút giận, đẩy Hiền đến mức chảy máu! Anh nói xem, có thể chấp nhận được không???

Nhóm trưởng nhìn Thanh Hiền ngồi nhăn nhó ôm cổ tay dưới sàn, đúng là có vết xây xát nhỏ, rồi ánh mắt lạnh lùng nhìn qua Hân:

- Em giải thích đi!

- Là do nhỏ đó không ngừng lải nhải bên tai em, em bực mình chỉ đẩy nhẹ thôi! Không thể ngã được! – Hân cũng thẳng thắn nói thật, không chút sợ sệt

- Em là đàn chị, sao có thể dùng hành động đàn áp đàn em như vậy? Có gì từ từ nhẹ nhàng nói chuyện không được sao? Em sai rồi, xin lỗi đi! – nhóm trưởng danhgiọng, kéo Hân đến trước mặt Thanh Hiền

- Em không sao đâu! Đâu phải lỗi của chị Hân! Do em lo lắng cho việc của khoa, nói hơi nhiều đụng chạm đến chị ấy thôi! – Thanh Hiền trưng bộ mặt ủy khuất, hai mắt long lanh nhìn nhóm trưởng.

- Em không cần bênh vực, ai sai người ấy phải chịu! – Nhóm trưởng thấy bộ dạng yếu đuối của Thanh Hiền, càng lên giọng hơn

- Em không sai! – Hân hét lớn, ánh mắt giận dữ nhìn bộ mặt giả tạo của Hiền – anh thừa biết từ khi chung nhóm, Hiền không ưa em, luôn gây sự với em! Em đã chịu đựng rồi! Là Hiền cố ý ngã, em chỉ đẩy nhẹ, sao có thể....

- Em lại còn biện minh cho lỗi lầm của mình sao? – Nhóm trưởng hừ một tiếng, cắt ngang lời giải thích của Hân – Không ngờ em lại đi bắt nạt người ít tuổi hơn mình như vậy! Nếu em không xin lỗi, anh sẽ bỏ tên em ra khỏi nhóm!

Hân nắm chặt lòng bàn tay, móng tay đâm vào da thịt đau đớn, nhưng không bằng lúc này. Liếc nhìn xung quanh, ai cũng nhìn Hân bằng ánh mắt thờ ơ, có phần kỳ thị. Không ai tin cô hết! Chỉ không ở đây, không có ai đứng bên ủng hộ cô.

Hân liếc nhìn Hải ánh mắt phức tạp đang nhìn mình ở cạnh nhóm trưởng. Cô lặng lẽ tiến đến, nhìn thẳng vào mắt cậu, hỏi nhỏ:

- Cả cậu.... cũng không tin tôi, có phải không?

- Tôi.... – Hải im lặng không đáp, cúi mặt tránh ánh nhìn của Hân

Hân đứng lặng, trái tim thêm quặn thắt. Là mọi người không tin khiến cô đau hay sự im lặng của Hải làm cô tổn thương đây???

- Được! Mấy người không tin, có nói cũng bằng thừa! Tôi chỉ nói một câu! Tôi không sai! Thích gạch tên à? Nghĩ tôi ham mấy điểm thành tích ấy lắm sao? Có giỏi thì làm đi!!!!

Hân đẩy mạnh Hải qua một bên, chạy nhanh ra ngoài. Mọi người chỉ nhìn theo, rồi cũng nhanh chóng về làm việc, nhóm trưởng cùng người bạn nữ đưa Hiền đến bệnh xá. Còn lại Hải đứng đó bất lực nhìn theo bóng Hân xa dần, thân sắc trở nên nhợt nhạt.

65. Chương 65

Hoàng thư thái ôm trái bóng rổ trong tay, miệng huýt sáo khe khẽ, đi ven theo bồn hoa xanh biếc dọc con đường từ sân tập về KTX. Không nhân nhả, thư thái sao được khi mà cái lễ hội rắc rối cuốn bao nhiêu con người vào bận rộn lại biết điều buông tha cho cậu. Không phải cậu lười hay vô trách nhiệm đâu nha! Nhiệm vụ của cậu đã được phân rõ ràng đó là....chờ đến ngày khai hội, phát tờ rơi, quảng cáo cho chiến dịch của khoa. Nói ngắn gọn: tận dụng vẻ ngoài sáng láng, danh tiếng lẫy lừng để thu hút khán giả về cho khoa giết giải. Đó! Nhiệm vụ cao cả thế cơ mà!

Trời trong xanh, nắng tắt từ sớm, xa xa khoảng trời bắt đầu xuất hiện từng đám mây đen, chậm chạp đi đến gần, chào đón trước bằng làn gió mát lạnh, xua đi cái nóng. Xem đồng hồ, vẫn còn sớm, Hoàng chọn 1 ghế đá ngồi xuống nghỉ ngơi, quan sát toàn bộ sân trường.

Nhưng....chưa kịp nhìn ngó xem sân trường lát gạch đẹp ra sao, kết cấu thế nào, Hoàng đã nhíu mày nhìn cảnh tượng trước mặt.

Nam cao ráo, điển trai, nam tính đi cạnh nữ xinh xắn, nữ tính, dịu dàng. Cả hai dường như trò chuyện rất vui vẻ, tay ai cũng cầm 1 tập tài liệu, vừa nói vừa cười, thật thân mật. Cảnh đẹp đến nhường ấy mà Hoàng lại thấy chướng mắt kinh khủng khiếp, ghét nhưng lại nhìn chằm chằm không dứt. Mãi đến khi người con gái ngừng đầu lên, bắt gặp mình, cậu mới thu hồi ánh mắt

- Đi tập về sao Hoàng? – Yến Nhi lại gần hỏi han, sau khi nhìn trái bóng Hoàng đặt trên ghế

- Nhìn không biết à? – Hoàng cộc lốc, vẻ khó chịu tăng lên rõ rệt khi thấy thằng oắt thư sinh không biết điều cũng đi lại gần

- Ừm....lâu rồi không gặp cậu! – Yến Nhi lúng túng trước thái độ không thân thiện của Hoàng

- Có việc gì để gặp? – Vẫn tiết kiệm từ như thế, Hoàng chuyển sang tức giận khi nhận ra đây là người đi cùng Yến Nhi hôm đi mua sắm

Nụ cười khe khẽ đông cứng trên môi khi Yến Nhi nghe Hoàng nói câu đó, nhưng cô nhanh chóng phục hồi thái độ vui vẻ:

- Vậy....khoa cậu chuẩn bị lễ hội đến đâu rồi? Chắc sẽ hoành tráng lắm nhỉ!

- Không phải việc cậu cần quan tâm! Lo cho mình đi! – Hoàng hừ lạnh, quay mặt đi, không nhìn Yến Nhi

Nếu Hoàng bớt trẻ con một chút, chịu nhìn Yến Nhi thì cậu đã nhận ra trong mắt cô bé tràn ngập một nỗi đau to lớn.

- Cậu ngồi nghỉ, mình đi trước! – Yến Nhi hít sâu, chào tạm biệt, nhanh chóng kéo người con trai kia đi khỏi Hoàng sa sầm mặt nhìn theo bóng dáng Yến Nhi khuất dần, khi ấy mới trút giận sang quả bóng, vừa đập vừa lẩm bẩm:

- Bảo thích mình, mới từ chối vài câu đã thay đổi, bám theo thằng khác! Hừ! Yến Nhi! Cô được lắm!!!

Đang tự kỷ nói một mình, Hoàng (lại) thấy 1 bóng dáng quen quen từ khoa Bảo vệ thực vật tiến lại. Những bước chân gấp gáp, vội vã, hai bàn tay nắm chặt, đầu cúi thấp, mặc cho việc đụng hết người này đến người kia, nghe bao nhiêu lời mắng nhiếc.

Hơi tò mò, Hoàng nhòm người dậy, chạy ra chặn đường, hỏi han:

- Chị Hân! Chị đi đâu thế? Sao cúi mặt xuống vậy? Nguy hiểm lắm!

Nghe tiếng nói, Hân từ từ ngẩng đầu lên. Vừa đối diện với Hân, Hoàng đã trở nên hốt hoảng. Hai mắt Hân chứa đầy sự đau đớn, tổn thương, nước mắt đã ướt đầm hai má, khiến cho đôi mắt càng long lanh đến mức đau lòng. Hoàng vội vàng cầm tay cầm chân (nói cho có chứ cầm chân thế nào được ^^) Hân, hỏi tới tấp:

- Chị sao thế? Sao lại khóc? Ai bắt nạt chị để em xử nó? Hay đau ở đâu?

Hân nhìn chằm chằm vào Hoàng, không nói một lời. Hoàng rùng mình ớn lạnh trước cái nhìn có phần căm thù của Hân. Chưa kịp phản ứng thì Hân đã đánh mạnh vào lồng ngực cậu, hét lớn:

- TÔI GHÉT CẬU! CẮM THỦ CẬU! TRÁNH XA TÔI RAAAAAAAA!!!!!!

Vừa dứt lời, Hân xô Hoàng chạy thẳng về KTX, bỏ lại cậu em ngỡ ngàng nhìn theo hai tay vẫn giơ ra, không hiểu cái gì!

Khá lo lắng cho tình trạng của Hân, cậu định chạy theo nhưng....

- Hoàng! Làm gì Hân thế? Cậu lại chọc khiến Hân khóc hả? – Trần Duy và Thiên từ đâu xuất hiện, chưa chi đã tra hỏi

- Em có làm gì đâu??? – Hoàng bối rối

- Không làm gì mà Hân lại hét với cậu, vừa chạy vừa khóc thế à? – Thiên truy vấn

- Em có biết gì đâu, chỉ là.... – Hoàng rối bời, nói không nên câu

- Nhóc! Làm gì Hân của anh hả? – Duy nhảy lên đánh bốp một cái vào đầu cậu em, trừng mắt đe dọa

Hoàng ôm đầu ngồi xồm xuống, nước mắt oằn ứ nhìn Chi và Duy không hiểu chọn thời điểm thế nào, nhe đúng lúc Hân hét to câu ấy, bốn anh tài cùng nhau xuất hiện

- Nói coi! Em làm gì Hân? – Chi liếc mắt, buông từng lời mang theo hàn khí

- Trời ơi! Ai giải thích hộ tôi đây????? – Hoàng ôm đầu ngẩng mặt lên trời cao hét to, uất ức cực điểm

Đừng trách ông trời, có trách....hãy trách cậu lại đi thay đổi giống Hải như đức thế, Hoàng à ^^!

Trở về phòng, Chi thấy Hân đang ngồi thu lu trên ghế, mắt chăm chú nhìn sơ đồ trang trí trên máy tính, dò xét từng chỗ.

Hân đã nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình thản như thường. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, có nói Chi cũng không tin người mất kiểm soát khi chiều là con bạn cùng phòng đã hơn 2 năm trời. Khẽ hắng giọng, Chi ngồi xuống cạnh Hân, thận trọng đánh tiếng:

- Chiều nay....Hoàng làm gì mà ỳ à?

- Làm gì? – Hân vẫn chú mục vào màn hình máy tính, khẽ đáp

- Tao thấy....mày nói ghét nó ngay giữa sân trường cơ mà? Có chuyện gì thế?

-..... – Hân trầm ngâm không đáp, ánh mắt đã không còn tập trung như trước

- Hân? – Chi khẽ chạm nhẹ tay Hân, tò mò tăng đến cực điểm

- Không có gì! Hoàng có gặp tao mấy ngày nay đâu! Sao làm tao ghét được! – Hân hít sâu, quay sang Chi cười trấn an

- Nhưng sao.... – Chi định hỏi tiếp

- Tao phải đi mua chút đồ, mày cứ đi ăn trước, đừng đợi! – Hân cắt ngang lời Chi, nhanh chóng cầm áo khoác đi nhanh ra cửa trước khi Chi hỏi thêm bất cứ điều gì

Nhìn cánh cửa đóng sầm lại trước mặt, Chi chỉ biết thở dài. Ở bên nhau đã 2 năm, Chi quá hiểu tính Hân. Có thiệt thòi cũng không nói ra, chỉ âm thầm giải quyết một mình. Càng là vấn đề liên quan đến người quen, đặc biệt thân thuộc, Hân càng giấu kín. Vì vậy, Chi có thể khẳng định chắc chắn Hoàng và Hân có vấn đề (oan cho Hoàng quá, là thằng em cơ!! ^_^)

Định bụng đi tắm sau đó chờ Hân về nói chuyện sau, điện thoại Chi vang lên tiếng chuông báo có tin nhắn. Cầm lên đọc, Chi khẽ nhíu mày, rồi nhanh chóng vứt đồng quần áo lên giường, cầm chìa khóa phòng đi ra ngoài ngay lập tức.

Đường xá bắt đầu lên đèn, từng dòng xe cộ hối hả lao đi trên đường, ánh đèn chói mắt, sáng lòa, tiếng ồn ào huyền ảo gây nhức đầu vang lên liên tục. Hân bước chậm rãi trên vỉa hè gần công viên, đếm nhịp từng bước chân. Nói dối Chi đi ra ngoài, nhưng không có điểm đích, Hân chọn công viên cách trường 5 phút đi bộ. Mỗi khi có chuyện buồn, Hân đều ra đây cả.

Tâm trạng Hân khê chùng xuống, dù cố tỏ ra vui vẻ cũng không được. Chuyện xảy ra ban sáng vẫn còn khắc sâu trong tâm trí. Cảm giác của Hân là gì? Đau lòng? Tổn thương? Thất vọng? Sụp đổ? Hân không biết. Hân vốn chưa từng để tâm người khác nghĩ gì về mình, dù cho có hiểu lầm cũng mặc, chỉ cần những người thân bên mình tin cô, vậy là đủ.

Thế nhưng, một trong những người cô coi trọng ấy lại nhìn cô với ánh mắt hồng ghi, thái độ thiếu dứt khoát, không lên tiếng bảo vệ hay đứng về phía cô. Đó là điều khiến tâm trạng Hân trở nên bi quan như bây giờ.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt trên đầu, Hân cười bất đắc dĩ. Cũng phải thôi. Cô đã làm gì để được Hải tin tưởng, bạn bè tin tưởng, khi mà cô lần nào lần ấy tỏ vẻ ghét Thanh Hiền ra mặt, thậm chí tìm cơ hội nói móc nói mỉa nữa!

Đút hai tay vào sâu trong túi áo, Hân đứng ven đường ngó nghiêng. Nhìn qua bên đường đối diện, một cửa hàng bánh ngọt nhỏ thu hút Hân. Không gian ấm cúng, ánh đèn dịu nhẹ hắt ra lòng đường, mùi bánh ngọt theo không khí tràn lan rang ròi, khiến bao con người bận rộn, đã đến giờ đói bụng nhộp nhạo hơn hẳn.

Khê xoa bụng, Hân cũng thấy hơi đói. Đã kêu Chi ăn cơm trước, khi cô về chắc chắn còn gì, Hân hướng đến tiệm bánh đi tới. Đèn xanh cho người đi bộ dần đếm ngược còn 3 giây. Hân vội vàng chạy nhanh. Đến giữa đường, đèn chuyển sang đỏ, ngay lập tức, dàn xe vội vàng lao đi như mãnh thú, tranh thủ từng phút từng giây.

Bước chân Hân dần hoảng loạn. Trước mặt cô, một chiếc xe máy lao nhanh như gió, tiếng động cơ gầm rú như đập thẳng vào tai, đèn xe chói sáng chiếu thẳng vào gương mặt hốt hoảng của Hân.....

66. Chương 66

Chi chạy vội xuống cầu thang KTX, xém vấp ngã mấy lần nhưng cô không để tâm, chỉ nhanh chóng hướng tới sân bóng mini gần khoa Sư phạm. Thoáng thấy bóng dáng 1 người con gái đang đi qua đi lại ngay cửa sân, Chi gọi lớn:

- Nhi!

Yến Nhi nghe tiếng Chi, vội vàng chạy lại đón

- Chị Chi!

- Có chuyện gì? Em nói biết chuyện gì liên quan đến Hân? Nói xem? – Chi giục rồi rít, không còn điềm đạm lạnh lùng như thường thể hiện khiến Yến Nhi hơi bất ngờ

- Chiều nay em có ghé qua khoa chị Hân, định rủ chị ấy qua khoa em chơi. Đến đó thì không thấy đâu, không khí mọi người thì nặng nề. Em có đưa bạn quen 1 người bên đó. Hỏi thăm mới biết....bla...bla....bla (giảm lược phần kể chuyện)

Yến Nhi thuật lại cho Chi biết tất cả những gì mình nghe được. Chi trầm tư suy nghĩ. Vậy đó là lý do cho tâm trạng khó hiểu của Hân khi chiều.

- Thế ra....chị ấy dám trút giận lên em chỉ vì em giống nó???

Một giọng nói uất ức vang lên phía sau khiến cả hai giật mình. Hoàng không biết xuất hiện từ khi nào, đi đến gần Chi kháng nghị, mắt hướng qua Hải đứng bên cạnh

- Chị nói xem? Rõ ràng chiều nay em không có sai, em còn không biết mình làm sai gì, vậy mà hết người này đến người kia đổ tội em làm chị Hân khóc! Chị nói coi???

- Chị Hân khóc á? Sao cậu dám??? – Yến Nhi nổi khùng, đấm Hoàng một cái rồi mạnh vào tay

- Điện không hả? – Hoàng gắt – Đã nói là Hải cơ mà!!!!!! (khổ thân, bị ép đến đường cùng mới mắng mỗ thế đấy ==')

- Tạm ngừng vấn đề đó! – Chi ngăn chặn cơn cãi vã bùng nổ – đi tìm Hân đã! Khi này Hân nói ra ngoài, nhưng với tình trạng này.....

- Hân đi đâu? – Hải lúc này mới mở miệng nói, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Chi chằm chằm

- Chị biết vài chỗ Hân hay đến! Nhi cùng chị qua công viên gần trường, Hoàng, em gọi thêm ai thì gọi, đi tìm ở thư viện, khuôn viên sau trường và xung quanh xem!

Chi tăng lời câu hỏi của Hải, phân phó cho hai người còn lại, nhanh chóng kéo Yến Nhi đi. Hoàng tặng cho Hải thêm cái nhìn cảnh cáo “Tôi về anh xử” rồi cũng chạy đi tìm thêm nhân lực. Chỉ còn lại Hải đứng đơn độc giữa sân.

Ghé đá gần công viên, từng người ngồi nói chuyện vui vẻ, rôm rả, chộn rộn một góc trời, chỉ riêng Yến Nhi ngồi một mình, ánh mắt thần thờ nhìn từng người đi ngang qua mình, một cách cực kỳ....soi xét. Sau một hồi tìm kiếm không thấy, Chi đã qua hồ nhân tạo đối diện tìm tiếp, Yến Nhi được lệnh ngồi đây, phòng trường hợp Hân bất ngờ đi dạo ngang qua,

Bỗng Yến Nhi thấy từ bên tay trái, một người đang vừa đi vừa ngó nghiêng, túm tay hết người này đến người kia nín lại xem mặt. Khẽ nhú mào, Yến Nhi đứng dậy đi lại gần, đập đập vào vai người quen:

- Cậu làm gì ở đây?

Hải giật mình quay mặt lại, thoáng mừng rỡ hiện lên trong ánh mắt, nhưng rồi cũng nhanh chóng biến mất khi phát hiện không phải người mình tìm. Không trả lời câu hỏi của Yến Nhi, Hải tiếp tục đi thẳng

- Chờ đã! – Yến Nhi nín tay Hải – cậu theo mình và chị Chi đến phải không? Tìm chị Hân???? (hỏi hay ghê)

- Cậu không cần biết! – Hải cộc cằn nói nhanh

- Mình muốn nổi rớt cuộc chuyện đó là sao? Mình không tin cậu lại có thể khiến chị Hân như thế! – Yến Nhi một phát ăn ngay, đâm thẳng vào chủ đề chính, không vòng vo nhiều lời

-..... – Hải vẫn im lặng, nhưng bước chân đã ngừng lại, dáng lưng cô độc nhìn từ phía sau khiến Yến Nhi thông cảm

- Cậu cứ nói ra xem! Có lý do thì chị Hân sẽ bỏ qua mà, chị ấy đâu phải người thù dai? – Yến Nhi lên tiếng an ủi

- Lỗi của tôi! – Hải cúi gầm mặt, nói nhỏ

- Sao cơ?

- Khi nhìn thấy cảnh ấy, không hiểu sao tôi lại không lên tiếng bảo vệ Hân, đến khi Hân nói đến cả tôi cũng không tin cô ấy, tôi không thể lên tiếng thanh minh cho chính mình! Tôi điên rồi! Sao tôi lại nghi ngờ người mình thích, khiến Hân tổn thương cơ chứ?!!!

Hải nói liên tục không ngừng nghỉ, tưởng như đang tự trách chính mình hơn là nói cho Yến Nhi nghe. Yến Nhi thở dài nhìn cậu bạn kiêu ngạo, lạnh lùng thường ngày mất hết tỉnh táo, tiến đến gần vỗ vai động viên:

-Bây giờ cậu xin lỗi và giải thích cũng đâu có muộn?!!!

Hải không nói, ngồi xồm xuống, hai tay ôm lấy đầu. Yến Nhi không biết làm gì, tay chân luống cuống, đành đứng....canh bên cạnh (sợ bị bắt cóc sao canh dzì^^)

Vừa đúng lúc này, hai người phụ nữ trung niên tập thể dục quanh công viên, đến gần hai người, miệng vẫn liên tục nói không ngừng nghỉ:

- Vụ tai nạn khi này thê thảm thật! Tội nghiệp con bé, trẻ vậy mà....- 1 người chép miệng

- Thanh niên ngày nay thế đấy! Đi xe không điều khiển tốc độ, không nhìn đèn báo hiệu, chỉ biết phi như điên! – 1 người khác phê phán

Yến Nhi ngược lên nhìn hai người phụ nữ, có chút tò mò.

- Kể ra thì....không biết đứa nhỏ có sao không, máu chảy lênh láng hết mặt đường, nhìn con bé nhỏ loắt choắt tôi cảm giác như con mình gặp nạn vậy!

- Cặp kính của nó bị nghiền nát luôn, thằng kia gây tai nạn xong còn bỏ chạy nữa chứ!

Yến Nhi hốt hoảng mở to mắt, nhìn chăm chăm chăm phía trước, Hải cũng ngẩng phắt đầu dậy nghe không sót một từ. Yến Nhi chạy đến gần hai người phụ nữ hỏi thăm:

- Bác cho con hỏi, hai bác nói đến vụ tai nạn nào thế ạ?

- À, vụ tai nạn ở trên góc phố đằng kia, xe máy đâm phải người đi bộ đang qua đường, tắc nghẽn giao thông lâu lắm đó con! – người phụ nữ hồ hởi kể lễ chi tiết cho Yến Nhi nghe, thêm đối tượng để buôn bán dứa lê dứa chuột

- Ai gặp tai nạn thế ạ? – Hải nhảy xổ tới, hỏi gấp

- Bác cũng không nhìn rõ cho lắm, chỉ biết một cô bé có vẻ như là học sinh, đáng người thấp thấp, bé con....hình như có đeo kính đúng không bà? *quay sang hỏi người bên cạnh*

-Ừ, đúng rồi!

Câu khẳng định chắc nịch của hai người phụ nữ như con dao đâm thẳng vào tim Yến Nhi và Hải. Yến Nhi sơ hãi quay sang nắm tay Hải:

- Không phải chị Hân đâu, đúng không???? Chị ấy.....chị ấy người lớn mà, đâu phải học sinh nữa????

Hải thần người trong chốc lát, bên tai không còn nghe được bất cứ âm thanh nào. Trong đầu cậu giờ chỉ tập trung được vài thông tin. Tai nạn....nữ sinh....đeo kính.

Hải gạt tay Yến Nhi, guồng chân hướng về góc phố nơi xảy ra tai nạn, bất chấp việc cậu xô ngã bao nhiêu người, hứng chịu bao nhiêu lời mắng nhiếc, bỏ qua cả tiếng gọi và bước chân đuổi theo của Yến Nhi.

Đến góc phố nhỏ, hiện trường vụ tai nạn vẫn còn đó, một mảng màu đen sẫm trải dài ngay giữa lòng đường, mảnh thủy tinh, mảnh nhựa lấp lánh sáng li ti mỗi khi ánh đèn chiếu tới. Dải băng màu vàng khoanh vùng càng làm nổi bật lên hình ảnh thê lương, khiến mỗi con người đi qua đều phải chột dạ, ngược nhìn trong chốc lát. Yến Nhi cuối cùng cũng đuổi kịp đến nơi, vừa nhìn thấy cảnh tượng đó, tim cô đã thót lên một cái, đưa tay lên mũi che đi mùi máu tanh nồng nặc còn vương lại trong không khí.

Hải thần thờ, cúi xuống cần lấy gọng kính đỏ văng lên vỉa hè, mắt kính đã bị vỡ nát, gọng gãy làm đôi, cong vẹo, không còn ra hình dáng. Cậu nắm chặt nắm tay, hai mắt nóng hổi, dần trở nên ướt đẫm. Yến Nhi nhìn cảnh tượng đó, lệ cũng bắt đầu dâng, chuẩn bị rót thì....

- Hai đứa nhìn cái gì đó????- giọng nói êm ái vang lên trên đỉnh đầu

Hải thoáng giật mình, từ từ ngược đầu nhìn lên, sợ rằng âm thanh mình vừa nghe chỉ là ảo giác.

Trước mắt cậu, Hân đứng đó, lạnh lặn, nguyên vẹn, mắt mở lớn nhìn hai con người kỳ quặc trước mặt với biểu hiện cứ như đang đóng phim. Trên tay trái đang cầm que kem ăn dở, tay phải lúng lẳng túi bánh ngọt nóng hổi, thơm phưng phức

- Chị Hân! – Yến Nhi mừng rỡ ôm chầm lấy Hân, gọi tên riu rít

- Bị sao thế? Cứ như lâu không gặp chị ý? – Hân nhăn nhó đẩy Yến Nhi ra. Đã nói rồi thì chớ, còn ôm với ấp >_<

- Chị đi đâu thế? Em cùng mọi người tìm chị lâu lắm rồi!!!

- Chị nói với Chi đi ra ngoài mua đồ, tìm làm gì????- Hân ngạc nhiên

- Khi này nghe nói có vụ tai nạn, em cứ tưởng....

- À, vụ tai nạn ấy hả? Chị có đứng xem một lúc, không đến nỗi ghê gớm đâu, một đứa nhỏ dắt chó đi dạo, con chó phi qua đường đúng lúc đèn xanh, thế là xe cán phải cả người lẫn chó. Chó chết, người chưa biết tung tích!

Hân tường thuật lại hồn nhiên như cô tiên, không có chút nào hoảng hốt. Hải đứng im nhìn chăm chăm Hân, như để kiểm tra lại lần nữa cho chắc. Đến khi xác định đúng là Hân không bị gì, cậu thấy ánh mắt động viên thúc giục của Yến Nhibên cạnh, khẽ háng giọng

-À....

- Hân!!! – Chi từ xa chạy đến, nhìn thấy Hân đã ôm lấy thật chặt, miệng không ngừng mắng – mày đi đâu không nói thể hả? Biết mọi người lo thế nào không?

- O hay? Mày bị gì thế? Tao nói đi mua đồ, cứ ăn cơm trước cơ mà? Mày bắt đầu điếc từ khi nào? Triệu chứng lâu chưa?

Hân, như cũ, đẩy Chi ra ngay, cố thoát khỏi vòng ôm nóng nực của con bạn, nhìn mấy người trước mắt như vật thể lạ

- Không sao là may rồi! – Thiên cười nhẹ nhõm – Mọi người nghĩ Hân đang buồn, lại đi ra ngoài, sợ xảy ra chuyện thôi!

Hoàng đá chân Thiên một cú không nhẹ. Đang yên đang lành, tự dưng lại nhắc đến chuyện không nên nói. Không khí trong chốc lát lại rơi vào trầm mặc, mọi người e dè nhìn Hân, thận trọng, cẩn thận, thăm dò. Yến Nhi đứng cạnh Hải, đưa tay kéo nhẹ gấu áo, nhắc nhở cậu lần nữa (không hề biết đối diện có ánh mắt hăm dọa tức tối nhìn theo ^^).

Hải cúi đầu nhìn Yến Nhi, chần chờ do dự, rồi hít sâu, khẽ mở miệng lần nữa:

- À....

- Có sao đâu! Chuyện nhỏ mà! Muộn rồi, đi về thôi! Tao có mua bánh ngọt này! Bù đắp cho mọi người mất công, mất sức đi kiểm. Vào cantin nhá!!!!

Hân cười tươi, toe toét nhìn quanh một vòng, cố tình bỏ qua một góc, nhanh chóng nắm tay Chi, vút túi bánh cho Hoàng, kéo đi một mạch về trường.

Thiên cũng nhanh chóng ra hiệu cho Hoàng đi theo, khoác vai cười đùa thẳng em lại lên cơn....lâu bầu bất mãn.

Hải đứng như phỗng trên đường, mặt ngơ ra ngốc nghếch nhìn theo đám người phía trước. Cơ miệng như đông cứng. Yến Nhi chỉ biết vỗ vai, nhìn cảm thông rồi chạy đi.

Thật sự....xui quá đổi. Thu hết can đảm mới dám lên tiếng, lại hết bị người này cắt, người kia xen!!!!

Đau khổ chưa có kết thúc đâu Hải à. chuẩn bị tinh thần đi nhé!!!

67. Chương 67

Sáng sớm, mặt trời ló dạng hong khô từng phiến lá xanh tốt còn ẩm ướt vì sương đêm. Từng làn gió nhẹ nhàng dạo chơi, mang theo làn gió trong lành mát lạnh buổi sớm, trước khi bị cơn nóng xua tan.

Chi ngồi nhâm nhi cốc cà phê sữa thơm lừng, nhìn ngó xuống khoảng sân nhỏ dưới KTX. Hôm nay là ngày khai mạc lễ hội, các khoa, các lớp từ chiều qua đã ngừng tất cả hoạt động chuẩn bị, không được phép làm thêm điều gì, chuẩn bị cho ngày hôm nay. Ngắm chán, Chi liếc đồng hồ, rồi hướng WC hét lớn:

- HÂN!!! Mày ngồi 30 phút rồi, ngủ trong đây hả????

- 5 phút nữa! – Hân í ới nói vọng ra

Chi ngán ngán nhìn cửa WC vẫn đóng kín. Lôi kéo mãi Hân mới chịu dậy, sau đó lại chiến đóng WC gần 30 phút, trước khi vào còn cầm theo....quyển truyện tranh. Hân có thói quen kỳ lạ, cứ lần nào dự đoán sẽ đến

làm bạn với bồn cầu hơn 15 phút là tranh thủ vợ đại 1 quyển truyện, xông pha vào đó ngâm cứu. Và hệ quả của cái thói quen đó là từ 15 phút kéo dài thành...30 phút.

5 phút sau, cửa WC được mở ra, hiem hơi có lần đứng giờ

- Mày thuộc lòng quyển truyện đó rồi, vẫn cần học à? – Chi nói đều

- Ủ, học chứ, học thuộc từng dấu chấm dấu phẩy! – Hân vẫn cười hề hề đáp lại như đúng rồi

- Tao lạy mày! Thay quần áo nhanh lên!

- Gì? Mới có 7 giờ cơ mà??? – Hân nghệt mặt, còn chỉ vào cái đồng hồ trên bàn cho Chi nhìn thấy

- Tập trung toàn khoa trước khi khai mạc, hôm qua nói mấy lần, mày có chịu nghe lần nào không hả? – Chi vừa thay quần áo vừa nói

- Xời, lo cái gì, khoa mình toàn lũ dùng đồng hồ cao su, 8 giờ đến vẫn còn sớm ý chứ! – Hân làu bàu, nhưng cũng đứng dậy thay đồ

- Đi từ đây đến khoa cũng mất gần 10 phút rồi, bà cô ạ! – Chi rửa qua cái cốc, chuẩn bị tài liệu của hai đứa nhét chung 1 túi

- Được rồi, đi! – Hân tu cặn 1 hơi cốc sữa đã gần nguội (sau 30 phút chờ đợi chủ nhân ^^) – Mày còn hơn cả mẹ tao nữa! Thảo nào mẹ tao tin tưởng mày dữ dội!

- Người có uy tín nó khác chứ! – Chi héch mặt cười sượng

- Đi! – Hân chỉ tặng Chi cái liếc mắt rồi cũng nhanh chóng kéo cô bạn xuống cầu thang.

Sân trường rộng lớn nay đã chật cứng vì những khu vực đăng ký gian hàng cùng hàng loạt khu vực khác của từng khoa, ngay cả khoảng sân nhỏ như trước nhà thi đấu, trước sân tập trong nhà, trước dãy nhà đa chức năng cũng tận dụng tối đa. Chỉ còn chừa lại khoảng trống cho sân khấu và lối đi giữa các khu. Vậy mới nói, len lỏi qua chỗ đấy cũng mất hơn 10 phút.

Bước hai nhịp cầu thang một lần, Hân cùng Chi đến cửa lớp K3A3 của anh chị năm cuối để tập trung. Hầu hết các thành phần chủ chốt đã có mặt. Thấy bóng hai người, lớp trưởng chào to:

- Hello, đến sớm nhỉ!

- Chuyện, sớm chứ! Đâu bằng ông được! – Hân cười toe toét, nhảy đến gần đám bạn cùng lớp, nói chuyện sôi nổi – hôm nay khai mạc, đến muộn lại bị đổ lỗi gây ảnh hưởng cho khoa, sao tôi gánh tội được!

- Chời, Hân cũng biết sợ miệng lưỡi thiên hạ cơ á? – 1 bạn nữ cười lớn, ra vẻ ngạc nhiên, nhưng giọng nói hoàn toàn mang tính đùa vui

- Hầy, tôi không sợ, nhưng tai tôi sợ, chẳng may bị nhiễm trùng thì không nghe! – Hân giơ 2 tay che tai lại, làm ra vẻ xung quanh đầy mầm bệnh

Cả đám đều cười như nắc nẻ, nói chuyện không ngớt, đủ mọi đề tài. Chi cũng ngồi tham gia cùng mọi người. Hầu như chỉ có các lớp cùng khóa Hân và Chi nói chuyện, còn anh chị năm cuối đến khi khai mạc mới có mặt, năm nhất năm hai chẳng ngồi túm lại với nhau nói chuyện khe khẽ.

Chi nhìn Hân cười vui vẻ, trong lòng thấy mừng thầm. Sau vụ việc hôm đó, Hân vẫn nói chuyện đùa cợt với mọi người, làm như không có chuyện gì. Thế nhưng Chi lại có đôi mắt quá tinh ý, dễ dàng nhận ra Hân chỉ nói chuyện cùng với ai năm 3, còn năm nhất, năm hai hầu như không mở miệng câu nào. Chi biết những lời xì xào bàn tán của đàn em dành cho Hân, cô biết rằng Hân không ngốc đến mức không biết điều ấy. Nhưng Hân mặc kệ tất cả. Hân chỉ cần biết ai tin tưởng mình, ai tốt với mình thì sẽ để ý đến người đó. Còn lại đều không đáng bận tâm.

Cũng phải nói rằng 3 năm học cùng nhau, cả 5 lớp của khóa 4 đều biết rõ tính Hân là người thế nào, nên không ai để tâm chuyện vặt vãnh của con nhỏ sinh viên mới vào trường, không biết điều. Khóa 4 khoa BVTV, vốn tự hào nhờ tính đoàn kết gắn bó giữa cả nghìn con người, đâu phải chỉ hữu danh vô thực chứ!

Nhóm trưởng tiến vào, theo sau là chục người khác. Đến lúc này mới đầy đủ. Mọi người nhanh chóng ổn định vị trí

- 30 phút nữa sẽ khai mạc lễ hội. Sau phần khai mạc, các khu vực sẽ chính thức đi vào hoạt động. Yêu cầu các lớp trưởng về triển khai cho từng lớp, phân nhiệm vụ cho từng người đi phát tờ rơi, người đứng quầy vé, người đứng cửa chào, người hướng dẫn. Đội hướng dẫn phải tập trung đủ, có ai vào phải nhanh chóng phân người đi cùng, tránh tình trạng đùn đẩy cho nhau, hoặc khi có người tham quan lại không có ai hướng dẫn. Người đông nên phần đó cũng chỉ là đề phòng. Đội chủ chốt chuẩn bị cho lễ hội sẽ cùng tôi tham gia lễ khai mạc. Giờ tắt cả về vị trí, chủ chốt ở lại!

Nhóm trưởng nói 1 tràng dài, không để ai cắt ngang, hay không thềm cắt ngang. Hân cùng mọi người đứng dậy đi xuống khu vực của khoa. Thành phần chủ chốt đều là cán bộ các lớp, Chi là lớp phó phải ở lại.

Sinh viên năm 3 sẽ là người hướng dẫn chung khi có khách tham quan, năm nhất phụ trách đi tuyên truyền mời gọi, bán vé, còn năm hai sẽ chịu trách nhiệm đứng ở cổng chào và các điểm cố định trong khu vực, chịu trách nhiệm đưa câu hỏi kèm theo phần thưởng.

Đây là điểm mới lạ của “Con đường xanh” khoa BVTV, Đến mỗi điểm dừng, khách tham quan sẽ bốc thăm 1 câu hỏi bất kỳ liên quan đến những gì vừa được nhìn thấy, trả lời đúng sẽ có thưởng, sai chịu phạt. Có thể lựa chọn trả lời hoặc bỏ qua, nhưng chỉ được bỏ qua 1 trạm duy nhất.

Mọi người nhanh chóng về vị trí đã được phân công. Hân ngồi nghịch ngợm máy ảnh cầm tay, chuẩn bị sẵn sàng cho nhiệm vụ sẵn ảnh của CLB. Thành viên CLB đã được đặc cách, nhờ chủ nhiệm Bảo đề xuất ý kiến là chỉ phải trực nhiệm vụ buổi sáng ngày hôm nay, chiều sẽ được đi qua những khu khác.

Hân cứ nhìn ngắm những tấm ảnh còn lưu trữ trong máy, không hề để tâm đến một người đang đứng ngay cửa vào, nhìn về khu vực chờ nơi cô đang ngồi, ánh mắt có chút do dự, buồn bã.

Hải cứ nhìn Hân không chớp, không biết nên làm cách nào có thể nói chuyện với cô. Đã mấy ngày nay, Hân không nói chuyện với Hải, nhưng không phải kiểu trốn tránh, có cảm giác như cô không hề coi cậu tồn tại trong mắt mình. Trước đến nay Hải chưa từng phải nghĩ đầu đầu cách mở lời với Hân. Nếu là trước, cứ trêu chọc Hân vài câu, cô sẽ dựng đứng người dậy, hét lạnh lạnh tranh cãi với cậu. Bây giờ... ngay cả cái liếc mắt cũng không có (khổ thân chưa, đụng phải người thù dai nó thế đấy __=’).

Khai mạc đúng 1 tiếng, sau đó tiếng ồn ào vang lên còn gấp đôi mọi lần, các gian hàng, khu tham quan đều tấp nập người qua lại. Khoa Hân, công trình “Con đường xanh” cũng thu hút không ít ánh mắt, ngoài những người trong khoa tò mò muốn biết tác phẩm của khoa mình, đặc biệt còn thu hút đến khoa Du lịch, khoa Tài Nguyên và Môi trường.

Từ sáng đến giờ Hân đã dẫn theo hơn 5 đoàn tham quan, đi hết góc ngách, chỉ dẫn từng chút đến khán cả giọng.

Nhưng đau ruột nhất có lẽ phải kể đến màn trả lời câu hỏi. Không hiểu ai soạn mà câu hỏi được đưa ra chuỗi đến không tưởng. Hân nhớ trạm đầu tiên, câu hỏi luôn là: “Đoạn đường bạn vừa qua nhìn thấy bao nhiêu cây thân gỗ, mấy loại dây leo, mấy loài động vật...” Trạm hai lại hỏi khu vực này thuộc loại khí hậu nào, gặp ở những nước nào... Đúng là khoa nào không liên quan không khác gì đánh đố.

12 giờ trưa, Hân cầm theo cái bánh ngọt, chai nước suối, vác máy ảnh đi săn lùng tin tức quý hiếm. Vừa đặt chân đến cửa gian hàng khoa Kinh tế, chào Duy (chịu trách nhiệm giới thiệu ở cửa vào) được vài câu, Hân đã nghe tiếng gọi:

- Chị Hân! - 1 cô bé năm nhất hốt hải chạy đến

- Có chuyện gì? - Hân lạnh nhạt hỏi

- Trong khu vực rừng nhiệt đới, trang bị có chút vấn đề, em tìm không thấy ai phụ trách khu đó, phải qua tìm chị! - Cô bé vừa nói vừa thở dốc

- Vấn đề gì? - Hân nhíu mày

- Em không rõ, chỉ nghe anh nhóm trưởng kêu gọi chị về! - Cô bé nói, âm lượng nhỏ dần

- Hừm! – Hân quan sát nhất cử nhất động trên gương mặt cô bé, kể cả ánh mắt có phần trốn tránh.

Nghĩ ngợi chốc lát, Hân quay sang Duy:

- Tôi về coi chút, lát ghé qua!

- này....liệu....không sao chứ? – Duy nắm tay Hân lại, lo lắng hỏi

- An tâm, có chuyện gì được chứ! – Hân cười trấn an rồi quay lưng đi thẳng

Duy đứng đó nhìn theo cô bạn, trong lòng không hiểu tại sao dâng lên sự bất an không nhỏ.

68. Chương 68

Hiện tại đang giờ nghỉ trưa, mọi người đều đã tập trung về ăn uống, nghỉ ngơi, trong khu vực mỗi khoa chỉ còn lại vài người ở lại trông nom. Hân nhìn quanh quất một hồi, đúng là không thấy ai trong nhóm, có lẽ cũng đi nghỉ rồi. Nghĩ vậy nên cô bước nhanh chân vào “Con đường xanh”, thẳng tiến khu vực nhiệt đới, bước đi không chút do dự.

Áng sáng bên trong được giảm thiểu tối đa để tạo độ chân thật cho khung cảnh, một phần do các phụ kiện trang trí lấn át hết không gian. Chính vì lẽ đó, Hân không hề hay biết ngay khi cô bước vào chỗ rẽ, cửa ra vào, được đan kết tài tình bằng tre và lá cây đã đóng lại một cách bí mật.

Khoa Sư phạm

Yến Nhi cầm theo vài chai nước ngọt (khoa này chơi sang ^^), cầm theo chút đồ ăn vặt tung tăng chạy qua Khoa BVTV kiểm Chi, Hân ăn chung cho vui cửa vui nhà. Cả sáng cô bận rộn với gian hàng trao đổi sách của khoa, chưa có thời gian đi đâu. Giờ phải tranh thủ chút xíu. Đoạn đường từ khoa cô đến khoa Hân, Chi phải đi qua khu vực khoa Kinh Tế. Đến gần cổng chào của khoa, Yến Nhi nhác thấy bóng người quen quen, liền lên tiếng chào:

- Anh Duy! Anh không nghỉ sao?

Duy đang đứng bồn chồn đi lại ngoài cửa, nghe tiếng Yến Nhi ngoái đầu lại phía sau:

- À, anh đang trực!

- Anh sao thế? – Yến Nhi khẽ hỏi khi thấy thái độ kỳ lạ của Duy

- Khi này Hân có qua đây... – Duy hơi chần chừ, nhưng cũng quyết định kể cho Yến Nhi nghe – sau đó có người gọi về khoa có việc. Nhưng....anh thấy bất an sao đó!!!

- Hừm! – Yến Nhi xoa cằm, nghĩ nhanh – em với anh qua đó, vừa may em cũng định đi tìm chị Hân. Dù sao....em vẫn không tin tưởng mấy đứa bên đó đâu!

- Ừ được rồi!

Duy vào trong lều, nhờ vả một người đổi ca đứng gác cửa rồi nhanh chóng chạy ra cùng Yến Nhi đi về hướng khoa BVTV. Một bóng đen do dự nhưng cũng nhanh chóng bước theo 2 người.

Đến nơi, Duy ngó ngang dọc, chẳng thấy một bóng dáng ai chịu trách nhiệm ở lại trực trưa ở khoa. Có chút nghi vấn nên Duy ra hiệu cho Yến Nhi cùng mình đi vòng quanh ra phía sau cổng chính. Vì cả không gian trong lán ngoài đã được trang trí tươm tất, hơn nữa đường đi hạn hẹp do không gian chèn ép của hai khoa khác bên cạnh, cả hai người di chuyển hơi khó khăn. Đang mải tìm kiếm, Yến Nhi bất chợt thấy bóng dáng 2 người đứng khuất sau gốc cây gần đó, cô khẽ kéo tay Duy. Hiểu ý, Duy cùng Yến Nhi đứng nấp mình sau gốc tường, nghe ngóng

- Mà đảm bảo không ai biết chứ? – 1 giọng nói vang lên

- Chắc chắn đây,giờ này có ai đi tham quan đâu chứ! Tao đóng cổng rồi,ai hỏichỉ cần nói đi nghỉ là xong – 1 giọng nói khác vang lên, có chút đắc ý

- Haha, được lắm! Lần này để xem con đó còn coi thường tao nữa không! – tiếng cười đắc ý pha chút nham hiểm vang lên không do dự

- Nhưng....liệu có ổn không? Nhỡ nó bị làm sao....

- Mày bệnh ai thế? Con nhỏ đó luôn cố tình chọc giận đến tao, còn suốt ngàycặp kè hết người này đến người kia, đã vậy không biết điều dụ dỗ Hải của tao,tao không dần mặt, nó sẽ lần tới!

-Haizzzz, mày tên Hiền mà sao chả hiền chút nào!

-Hiền để bị bắt nạt sao? Haha, thôi tao về khoa, không lại bị nghi ngờ! Màyqua trông đi, nhỡ có ai đi vào kiểm tra, hỏng hết việc!

- Ủ, được rồi!

Bóng dáng 2 người con gái vừa khuất, Duy và Yến Nhi quay sang nhìn nhau,mắttái mét. Ngay lập tức Duy quay lưng, guồng chân chạy vòng về hướng cửa chính.Yến Nhi cũng hối hả chạy theo sau. Đến nơi, Duy định xông vào bên trong, nhưngbị 1 người cản lại

- Anh ơi, giờ chúng em không mở cửa đâu ạ! – 1 nữ sinh chạy đến, ngăn cảnDuy, Giọng nói đúng là của 1 trong 2 người lúc trước

- Tôi muốn vào,tránh ra! – Duy gần giọng, ánh mắt lóe lên sự tức giận

- Nhưng....giờ không mở cửa, anh có thể chờ đến 1 giờ được không???

- Không có luật đến giờ nghỉ không được mở cửa, bạn nghe phổ biến chưa? Giờnghỉ trưa cũng phải có người phụ trách! – Yến Nhi nói lý lẽ

- Thật sự là....không được! Có ai không???

– nhỏ đó bị hai người bắt bẻ, trờnên hốt hoảng, hét lớn cầu cứu đồng minh

- Xê ra!!! – Duy hét to, đẩy mạnh nhỏ đó vẫn đứng cản đường,bật tung hai cửa,phi vào trong. Cùng lúc, những người trong khoa nghe tiếng ồn ào cũng đổ xô rangoài. Thanh Hiền liếc nhìn cô bạn, ánh mắt có phần hoảng loạn, Hải chỉ nhìnthoáng qua Yến Nhi đang chuẩn bị nổi bước Duy,sau đó cũng nhanh chóng đi vàotrong, theo sau là Chi. Tất cả đều khó hiểu không biết sao Yến Nhi lại hốt hoảngđến mức đi vào trong khu vực không một bóng người.

Trong khu vực rừng nhiệt đới, Hân neho mắt,cố gắng kiểm tra thật kỹ từng chitiết hòng phát hiện ra sơ suất mà cô bé kia nói. Nhưng với thị lực kém người thường, Hân vẫn không nhìn thấy gì.Bật điện thoại, hi vọng tia sáng yếu ớt cóthể giúp mình phần nào, Hân giẫm chân lên thảm lá khô, bước sâu hơn vào bêntrong.Tiếng lá khô gãy giòn tan dưới gót giày, càng khiến không gian yên ắng cóphần....kỳ dị. Khẽ rung mình, Hân hít thở sâu, tiếp tục quan sát,

May sao, một lúc sau,cô đã phát hiện được thiếu sót. Một mảng lớn đám rêu vàdương xỉ được gắn lên bờ tường ngay sát mặt đất bị bong tróc,nhìn rõ được cả ánh sáng bên ngoài hắt vào qua lớp vải mỏng.

Hân ngồi thụp xuống, dùng vài que củi nhỏ gần đó, lúi húi gắn lại mảng rêu lên trên tường. Xong xuôi đâu đó, Hân định đứng dậy thì tiếng lá khô xào xạcvang lên rất nhẹ. Hân thận trọng ngồi nghe ngóng.Thảm lá khô được rải xuống khá dày,chỉ cần 1 chuyển động nhẹ cũng sẽ tạo nên âm thanh. Giờ Hân đang ngồi im,không di chuyển, lấy đâu ra tiếng động chứ?

Nghe thêm chốc lát không thấy gì, Hân nghĩ có lẽ mình nghe nhầm, liền đứngdậy nhanh chóng. Vừa quay lưng lại, Hân đã mở to mắt sững sốt. Ngay dưới châncô, một con rắn lục đang uốn ** thân mình, bò chậm rãi. Cái đầu nó ngóc dậy nhìnHân chăm chú, như thăm đánh giá xem nên tấn công hay bỏ qua. Cứ mỗi lần con rắntrườn mình, lá khô lại khẽ vang lên lạo xạo.

Hân cứng người, muốn chạy thật nhanh nhưng đôi chân không nghe điều khiển củanào, chỉ biết dính chặt lấy nền đất. Cô thật sự....thật sự rất sợ.Nhìn thấy ánh mắt vàng khè bé tạo qua đôi mắt ti hí của con rắn,cái lưỡi chốc lát lại thè rathụt vào, Hân không còn nghĩ ngợi được gì nữa.

Ký ức từ ngày bé lại ùa về như lũ vỡ đê, tràn ngập trí óc đã sớm hoảng hốt của Hân. Hân không thể mở miệng kêu cứu, âm thanh dường như đã tắt hẳn trong cổ họng.

Con rắn càng lúc càng trườn đến gần hơn với Hân, đầu mũi nó đã chạm nhẹ đến mũi giày của cô. Hân muốn quỵ xuống, hai đầu gối run rẩy, mồ hôi lạnh toát ra không ngừng sau gáy. Ánh mắt cô mờ dần vì làn nước mỏng đang từ từ dâng lên.

Có ai....có ai cứu cô không???

69. Chương 69

Duy chạy nhanh trên con đường lá khô cùng vô vàn những thanh củi nhỏ chắn ngang, bỏ qua mấy vật cản rắc rối chĩa ra tận mặt, chỉ chăm chăm hướng đến nơi Hân có thể đang gặp nguy hiểm. Cậu cũng bỏ qua cả tiếng gọi yếu ớt ngày càng nhỏ của Yến Nhi ở sau lưng, đầu óc bây giờ chỉ duy nhất 1 chữ: Hân.

Vừa đến nơi, Duy đã thấy bóng dáng Hân đứng im như khúc gỗ trong cái góc xó xỉnh nhất của cả khu vực nhiệt đới xanh sậm màu của lá cây. Duy khẽ gọi:

- Hân!!!

Không có tiếng đáp lại lời cậu. Duy bước từng bước lớn, càng ngày càng tiến gần đến Hân. Sự im lặng của Hân khiến cậu càng thêm chắc chắn có chuyện đã xảy ra với cô bạn. Đến khi lại gần, Duy mới vỡ lẽ ra mọi chuyện,

Đập vào mắt cậu là con rắn xanh biếc đang điệu đà khẽ vắn người trườn dần lên giày của Hân và có xu hướng ngày càng leo lên cao. Không cần suy nghĩ, Duy cúi xuống túm chặt lấy đầu con rắn ấy, không quan tâm việc nó giãy giụa thế nào, vứt mạnh xuống đất, đập phát chết liền (quá là....manly ^^).

Đánh mất sang Hân, vẫn đứng như trời trồng. Duy nhìn gương mặt trắng bệch, nhợt nhạt thiếu sức sống của Hân mà thấy đau xót trong lòng. Nhẹ nhàng đi đến gần (và quả là sai lầm), Duy khẽ chạm vào tay Hân, định mở miệng thì đã phải giật mình bởi tiếng hét:

- AAAAAAAAAA!!!!!!

Hân bừng tỉnh sau cơn mê muội, cảm giác dần trở lại, ngay khi cảm nhận được cái gì đó....mềm mềm, ấm ấm (tay chứ cái gì) chạm vào da, cô đã hét lớn, ngồi bịch xuống đất, hay tay ôm đầu, nước mắt cuối cùng cũng đã rơi. Cô giãy giụa thật mạnh khi nhận thấy có cái gì đó đang muốn chạm vào mình (lại là tay chứ cái gì ==), chỉ đến khi giọng nói quen thuộc cùng vòng tay ấm áp bao trùm lên cả người mình, Hân mới nhận ra

- Hân, là Duy đây mà! Đừng sợ nữa, không sao rồi!- Duy ôm chặt Hân vẫn còn run rẩy trong vòng tay, khẽ siết chặt, không ngừng an ủi cô

- D.....Duy???- Hân khó khăn mở miệng, cố gắng hỏi lại lần nữa

- Ừ, là tôi! - Duy gật đầu xác nhận, để rồi....phải giật mình lần 2 (khổ thân chưa)

- Huhuhu! - Hân òa lên khóc nức nở, không thèm để tâm chuyện mình đang như đứa con nít làm nũng - tôi cứ nghĩ mình chết rồi, cứ nghĩ lại như lần trước, không còn được thấy cái bản mặt đáng ghét của ông nữa!!!!

Duy thở dài cái thượt.rõ ràng đang hoảng hốt, khóc tu tu, mà vẫn có thể mở miệng đá xoáy cậu được. Vì vụ việc lần này, Duy bỏ qua, chỉ khẽ cười trấn an:

- Bà vẫn còn nhìn thấy tôi đây còn gì? Nói hay thật đấy!

Hai người cứ ôm nhau ngồi đó, người khóc, người cười, thì nhau chém gió toí bởi khói lửa. Lời nói nó mới “hợp” cảnh làm sao ==

Mấy người chạy đi theo sau khi thấy cảnh tượng rất đối hùng vĩ ấy, cũng không ngại hỏi chuyện, đành dắt tay nhau ra ngoài, có gì....hóng hớt sau. Chỉ có 1 người đứng đó, bóng dáng cô đơn bao trùm, nỗi đau khó giấu trong vài tia sáng nhẹ hắt lên sâu thẳm nơi đôi mắt nâu trầm.

70. Chương 70

- Được rồi, bỏ cái bộ mặt ấy đi! Tôi đã nói không trách cậu rồi cơ mà!!!!!!!

Hân hét inh ỏi khắp gian phòng y tế nhỏ nhoi nhưng lại...đắt chặt người đông. Người vừa bị đe dọa về mặt tinh thần là cô, người vừa từ địa ngục trở về trái đất cũng là cô, người vừa trải qua cơn hoảng loạn chưa từng có lại là cô nốt, vậy có sao cái tên trời đánh kia, từ khi xuống phòng y tế cùng Yến Nhi, mặt tối sầm như mây đen mùa hè, à không, so sánh với than đen mới đúng chuẩn, rồi lại cứ áp úng như gà mắc tóc nói là xin lỗi này, xin lỗi nọ. Đã vậy, cái đám người kia không thương xót cho cô có không gia nghỉ ngơi, chỉ biết đứng đó...xem phim. Tức quá đi!!!

- Thôi, chị Hân đã nói vậy rồi, cậu đừng tự dằn vặt nữa!- Yến Nhi đứng coi chán chê, thấy tình tiết “phim” ít gay cấn đến đáng thất vọng, đành lên tiếng

- Đúng đó! Dù sao thì....đâu phải do em đâu! - Hoàng cũng lên tiếng, phá tan sự im lặng

- Ai nói không phải? - Hân lại gân cổ lên cãi - vì hai anh em nhà người, ta gặp rắc rối với đủ người. Trước là Yến Nhi với Hoàng, giờ lại con ranh kia với....tên kia!! Hừ!

- Sao mà nói không trách tội Hải cơ mà? - Chi đưa cho Hân lon nước ngọt, hỏi vắn vẹo

- Thì cũng định thế, nhưng có cái người cứ vô tư nghĩa mình không có tội cơ!- Hân lườm Hoàng một cái cháy xém, rồi mới chán nản thở dài - thôi, coi như mình đen đủi, ai bảo cứ xinh xắn dễ thương quá làm chi, thu hút nhiều hot boy quá nên mới bị đánh ghen thế đó! Ủ, nghĩ lại thì là lỗi của mình ha! (siêu cấp tự sướng <_<)

Hân lải nhải tự sướng khiến cả phòng ai cũng bủn rủn cả người, da gà rụng đầy đất. Sực nhớ ra, Duy quay sang Yến Nhi hỏi:

- Em làm sao có đoạn ghi âm đó thế? Ghi âm khi nào nhanh quá vậy?

- À! - Yến Nhi cười toe toét, ngoác miệng khoe thành tích - trước khi đi nghỉ em có dùng điện thoại ghi âm vài nội dung cần làm trong ngày mai của Hội sinh viên, đó là thói quen của em từ lâu rồi. Xong lúc đi qua bên chị Hân quên mất không tắt. Vậy nên....thế đó!

- Ừm, - Chi gật gù - cũng may, nhờ đoạn ghi âm đó nên con nhỏ kia mới hết đường chối cãi, cả khoa được dịp biết bộ mặt thật của nó. Nhi, em phải cẩn thận, con nhỏ đấy nhất định không chịu ngồi im đâu!

- Chị khỏi lo, ai làm gì được em chứ! - Yến Nhi tự tin hất cằm, cười đắc thắng

- Ờ, trước còn nghĩ được cách chơi tao cơ, con nhỏ đó nhằm nhò gì! - Hân tranh thủ moi móc chuyện cũ ra trêu chọc cô em gái

- Chị!!!- Yến Nhi nũng nịu, nhìn Hân giận dữ

- Ha ha, đúng còn gì! Hơn nữa, còn nạn nhân trực tiếp đây, mà nghĩ tao có để yên không?- Hân đánh ánh mắt sang Chi, cười nhếch mép

- Dĩ nhiên là....không! - Chi cũng cười bí ẩn đáp lại cô bạn

Cánh nam nhi đồng loạt nhìn nhau ớn lạnh khi bắt gặp ánh mắt thâm hiểm của mấy cô gái, đành lấy cớ lời nhau xềnh xệch ra ngoài.

Chiều hôm đó, Hân được cho phép nghỉ, nhưng cái nhiệm vụ huy hoàng của CLB không cho phép cô được rảnh rang nằm nhà ngắm cảnh. Bảo dẫn sinh viên đi thực tiễn tận Điện Biên, nhưng sau dịp lễ hội sẽ trở lại trường, kiểu gì cũng không thương tiếc cô em gái, bắt nộp bài ngay và luôn cho xem.

Ghé qua khoa Kinh tế trước vì bản tính tò mò, lại có câu nói lấp lửng của Thiên nữa, Hân vác máy ảnh qua đó, lũng tin tức. Khoa Kinh tế chỉ làm đơn giản 1 gian hàng mô phỏng theo 1 công ty phỏng vấn nhân viên mới, nhằm giúp cho những sinh viên biết thêm kiến thức cần thiết, cách ứng xử cơ bản chuẩn bị cho sau này. Chán òm, cứng nhắc! Đó là nhận xét của Hân sau 10 phút cố gắng kiên trì đứng xem. Lầm mò lén lút chụp đủ thể loại ảnh quý không hay, người chả biết, Hân dự định xách máy ảnh qua khoa Sư phạm tham quan.

- Hân, đi đâu đó? - Tiếng gọi giật từ sau lưng khiến Hân dừng bước

- Hờ, khoa của mấy người chán quá, định ghé khoa khác chơi, cả ngày nay chưa đi được đâu! - Hân liếc nhìn Trần Duy và Thiên nắm tay nhau chạy lại gần (nhắm tay thật ý, không phải nói quá đâu ^^), chép miệng chê bai

- Ủ, chán, cứ chờ đến ngày mai đi nhá! - Trần Duy cười bí ẩn nhìn Hân, ánh mắt lóe lên sự thú vị nho nhỏ

- Thế hử? - Hân trở mặt, vờ ngạc nhiên - thế để mai tính! Hai người bây giờ có bận không?

- Không, xong nhiệm vụ hôm nay rồi! - Thiên trả lời thay - giờ rảnh lắm, đang định ghé mấy khoa khác, lũng tin tức đăng lên diễn đàn nè!

- Ấy, thế cùng đi đi! Tôi đang định ghé khoa Sư phạm nè! - Hân mừng quýnh, kiếm được đồng minh, đỡ phải lượn lờ 1 mình quanh trường như đứa tự kỷ rồi

- Em đi với! - Hoàng từ trong phi ra ngoài, chen lấn xô đẩy

- Hừ, suốt ngày chặn họng người khác là sao? - Hân lườm Hoàng, nhưng rồi cũng nhanh chóng dẫn đầu đoàn quân “3 lính ngự lâm” xông pha vào khoa Sư phạm đầy những nữ sinh viên xinh xắn :)

Khoa Sư phạm làm 1 gian hàng nhỏ trao đổi sách, kèm theo gian hàng bán những đồ dùng tự chế do chính sinh viên khoa làm ra. Đúng là khoa tập trung hoa khôi của trường có khác. Ngó nghiêng một hồi, Hân rốt cuộc cũng nhìn thấy Yến Nhi. Đang định lên tiếng gọi thì Hân khựng lại:

- Ố, sao cái tên kia suốt ngày thấy đi cùng Yến Nhi vậy nhỉ?

Nghe câu nói của Hân, 3 người con trai đồng loạt nhìn ra phía trước. Ngay gian hàng đối diện, Yến Nhi cùng người con trai Hân gặp ở sân bóng, Hoàng gặp ở khu phố mua đồ và sân trường....ây, nói chung là gặp kha khá lần- đang cùng nhau giới thiệu nội dung những cuốn sách có trên quầy, rồi hướng dẫn cách thức đổi sách cho những sinh viên tham quan.

Mặt Hoàng bỗng chốc xám xịt một mảng, ánh mắt tóe ra tia lửa điện, nhìn chằm chằm vào cái thằng to xác nhưng chắc chắn não teo tóp kia, tức tối. Hân đứng bên cạnh, ngấm 1 hồi thì trề môi chê bai:

- Cái tên ái nam ái nữ này, không phải có ý đồ gì với Nhi nhà mình đấy chứ?

- Ái nam ái nữ? - Trần Duy thắc mắc

- Ủ,cái lần gặp hân đón Yến Nhi vụ thi bóng ý, nhìn....eo ơi, nữ tính hơn cả tôi!! - Hân rùng mình, nghĩ lại lại thấy ớn lạnh

- Hân mà ái cần gì phải có ý đồ với Nhi? - Thiên tiếp tục thắc mắc

- Hơ hơ, có thấy xung quanh Nhi toàn người đẹp trai lai láng, nam tính đầy mình không? - Hân nhìn Thiên và Trần Duy ngó ra nhìn mình, hất cằm ra vẻ bề trên, giăng giải - nào là Duy nhá, Hoàng nhá, Hải nhá, cả hai ông nữa! Ý đồ quá đi chứ! Hoàng, em thấy sao?

Hoàng giật mình khi Hân quay sang hỏi mình, khẽ háng giọng, cậu vờ không để ý nhận xét một câu:

- Là người yêu Nhi thì sao? Em thấy cũng đàn ông đó chứ? Chị cứ nói quá!

- Đàn ông cái đầu em, đảm bảo thằng này không cong ít thì cũng cong nhiều! (ý là GAY á :D) - Hân chặt tay vào không khí, khẳng định

- Cược gì? - Thiên, máu cá cược lại nổi lên và bộc phát

- Cược 1 tuần tiền ăn vặt của tôi luôn! - Hân nhanh miệng cá luôn,gì chứ mấy vụ cá cược....cô hên lắm nhá. 10 ván thắng 5 (thế mà hên ==)

-OK, tiến thôi! - Thiên cười đắc ý, rồi vẫy tay ra hiệu cả đám đến gần quầy hàng, Hoàng chán chừ rồi cũng nhanh chân bước theo đám anh chị sáng mắt vì tiền, cậu cũng muốn biết tên đó thế nào....còn liệu chừng (liệu chừng gì vậy Hoàng :D)

Yến Nhi đang mải tập trung vào công việc thì thấy đám người cười tươi roi rói bước đến, vẫy tay mừng rồi rít:

- Chị Hân! Anh chị ghé qua chơi hả?

- Chào mỗi Hân vậy, còn bọn anh thì sao?- Trần Duy nháy mắt trêu chọc

- Hihhi, em chào đại diện còn gì! Mọi người qua lâu chưa?

- Mới! - Hân nói nhanh, rồi lập tức nhìn sang người đứng cạnh Yến Nhi, đánh thanh thẳng nhanh - em chào anh! Lần trước có gặp anh trên phố, không biết anh còn nhớ không ^^?

- Chào mọi người! - người tên Khánh được giới thiệu lần trước mỉm cười dịu dàng, chào Hân - nhớ chứ sao không, bạn của Yến Nhi cũng là bạn của anh!

Hân quay sang Thiên cười đắc ý, liếc mắt ra hiệu. Có đứa con trai chính hiệu nào nói năng nhỏ nhẹ, e ấp như con gái thế này không, lại còn cười duyên nữa chứ

Thiên chỉ cười đáp lại Hân, rồi cũng lên tiếng:

- Chào anh, em là Thiên, Kinh tế, cũng là bạn của Yến Nhi!

- Chào em, anh là Khánh! - Khánh quay qua Thiên, đưa đôi tay cơ bắp rắn chắc nắm chặt bàn tay Thiên, giọng nói trở nên mạnh mẽ, trầm và nam tính hẳn

Hân trở mắt nhìn Khánh trước con mắt đắc ý đáp trả của Thiên. Gì chứ? Sao thay đổi xoành xoạch như đổi cảnh thế này???? Mới dịu dàng đó mà đã mạnh mẽ được rồi?

Hai người mải mê kiểm chứng độ “nam tính” của Khánh, không thềm để ý đến Trần Duy lượn qua gian hàng khác ngắm nghía vòng cổ với vòng tay, Hoàng sắc mặt càng lúc càng đen đứng phía sau, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- “Bạn của Yến Nhi cũng là bạn của anh” ? Gì chứ, đùa sao, quan hệ gì mà lại nói câu đó, tên này điên nặng rồi, thần kinh, biến thái.....Hừ, đúng là người thế nào bạn thế ấy, sao nhỏ đó lại làm bạn với 1 tên nam nữ không phân định như hân chứ???

Hoàng cứ đứng 1 mình lẩm bẩm, rửa xả Khánh hết mình, dùng hết vốn từ tích góp 18 năm qua, không để ý đến ánh mắt Yến Nhi nhìn mình, mỉm cười thích thú khi thấy biểu hiện của cậu.

Cả đám đang nói chuyện vui vẻ, không để ý đến xung quanh mình số người bỗng nhiên đông hơn hẳn.

- BỐP!

- Ối! - Hân kêu 1 tiếng khi có đám con gái vô ý thức va phải mình từ bên phải, khiến cô loạng choạng suýt ngã, may có Trần Duy đưa tay đỡ

Hân tức tối nhìn lên đám 5-7 đứa con gái vừa va phải mình, không lên tiếng xin lỗi, chỉ liếc qua cô rồi lúi nhanh vào đám đông.

- Có sao không Hân? - Thiên lên tiếng hỏi, lo lắng kiểm tra người Hân xem có bị thương không. Biết đâu lại có đứa chơi xấu

- Không sao! - Hân xua tay - đồ vô ý thức, va phải người khác còn không biết xin lỗi, vênh mặt bỏ đi thế! Hừ!

- Thôi bỏ đi! - Trần Duy an ủi

- Cháy kìa!!!!!!!

Tiếng hét thất thanh của 1 bạn nữ đứng ngay gần đó khiến cả đám hoảng hồn rồi kinh ngạc với cảnh tượng trước mặt.

Gian hàng sách Yến Nhi đang phụ trách bỗng dưng bén lửa cháy cả 1 góc, ngọn lửa cứ thế to dần, lan ra khắp bàn một cách nhanh chóng, thiêu đốt dần dần từng cuốn sách.

Mọi người hốt hoảng tìm cách dập tắt đám lửa, cố gắng cứu lấy những cuốn sách còn lành lặn ở phía ngoài. Không ai có thời gian tìm hiểu xem lửa từ đâu đến, tại sao lại cháy, giờ việc cần thiết là cứu lấy gian hàng

Rất nhanh, 1 ánh mắt sắc bén khế lộ diện ở góc cây đối diện rồi vụt tắt, biến mất vào trong đám đông đang bủa vây càng lúc càng nhiều

71. Chương 71

Cả trường đứng im bất động, ngay cả tiếng nói chuyện cũng ngừng lại. 3....2....1....Toàn bộ sân trường bùng nổ trong tiếng reo hò, tiếng vỗ tay đầy phấn khích khi thấy người đứng dưới ánh đèn sân khấu.

Người con gái với mái tóc vàng chói lọi xoắn tít như mì tôm, đôi mắt với hàng mi dài đen nhánh, cong vút khê chớp chớp đầy ngượng ngùng, đôi môi hồng chúm chím. Bộ váy dạ hội đính hạt kim sa đồ rực rỡ, lung linh tỏa sáng dưới hiệu ứng ánh sáng bó sát vào đôi chân dài, tôn lên hình dáng đầy....quyến rũ. Đôi giày cao gót cùng tông màu khi ẩn khi hiện dưới đường xẻ tà dọc đến đầu gối bên phải bộ váy.

MC chính của chương trình, không ai khác, chính là....Trần Duy!!

Phải nói rằng khoa Kinh tế vốn nổi tiếng khô khan, dương thịnh âm suy năm nay hết sức mạo hiểm, đột phá. Nghe đến đây chắc ai cũng biết rồi đây! Tiết mục của Kinh tế đó là trình diễn thời trang, nhưng đặc biệt ở chỗ nam nữ đảo lộn. Nam giả nữ, nữ giả nam,

Khê lấy tay che mặt xấu hổ, Trần Duy cũng lấy được can đảm lên tiếng:

- Chào mừng các bạn đến với show trình diễn thời trang của Khoa Kinh tế. tại đây các bạn sẽ được đã con mắt với những bộ váy rực rỡ dành cho phái nam, và những bộ quần áo đầy năng động dành cho phái nữ! (không nói nhầm đâu, chính xác từng từ đó :D). Chúng ta cùng chào đón những người mẫu bước ra sân khấu!

Ngay sau đó, Trần Duy khó khăn nhấc chân đi từng bước nhỏ, gót giày dính chặt vào nền nhà, đi dần bên cánh trái sân khấu, nhường chỗ cho phần trình diễn.

Tràng cười lại bùng nổ thêm lần nữa, to và lâu hơn lần trước khi thấy hai nàng công chúa với váy bông xếp ly mây hồng phấn, đôi giày búp bê cùng tông màu rất điệu đà, nữ tính, trên đầu đội chiếc vương miện nhỏ, mái tóc xoắn dài, khỏ nổi công chúa bấp chân hơi quá khổ và có cái-ai-cũng-biết-là-cái-gì. Hai công chúa e ấp dụi dụi đi qua đi lại, sau đó đứng về hai bên, chờ đợi.

Tiếp sau đó, hai hoàng tử trong trang phục hoàng gia cách điệu, trẻ trung, mới mẻ đồng loạt bước ra. Với mái tóc dài túm gọn phía sau cực lãng tử, đôi giày thể thao khỏe khoắn đi cùng quần ngố ôm sát người tiến đến cầm tay hai nàng công chúa, rồi dần dần vào trong.

Buổi trình diễn kéo dài gần 1 tiếng, với mức độ ồn ào, ủng hộ ngày càng dâng cao không có điểm dừng. Hân cùng Yến Nhi chỉ biết ôm bụng cười nắc nẻ, khóe miệng không khép lại được, hai bên hàm đã mỏi nhừ. Chỉ cũng cười không ngại ngần khi thấy Trần Duy có lúc suýt té nhào vì giẫm phải vạt sau của váy, Hải cũng bỏ đi gương mặt lạnh băng thường ngày, thích thú giơ máy ảnh lên quay từ đầu chí cuối (theo lệnh của Hân ^^).

Tiếng hò reo càng thêm phấn khích khi gần hết show diễn, Hoàng chậm rãi bước ra, trên tay cầm chiếc giỏ nhỏ xinh gắn nơ ở quai, với đầy cánh hoa hồng ở trong. Cậu mặc bộ váy trắng tinh khiết với những lớp vải ren bông bênh như mây, mái tóc đen nhánh xoắn tít từ đầu đến chân tóc, vương miện bằng hoa màu trắng tét khéo léo trên đỉnh đầu. Nhìn như một nàng dâu ngày cưới. Hoàng vừa đi, vừa cười duyên, nhẹ nhàng dùng tay tung từng cánh hồng trải khắp sân khấu.

Yến Nhi cười không che giấu khi thấy bộ dạng của Hoàng, kể cả khi cậu đến gần chỗ cô đứng, nhìn thấy bóng dáng cả nhóm, đỏ ửng mặt vì xấu hổ. Hân chỉ biết nói 1 điều: dù trai hay gái, Hoàng cũng xinh :D

Để rồi sau đó, cả trường há hốc mồm, khi thấy cô dâu cùng chú rể tay trong tay sóng bước ra ngoài. Chú rể là nữ sinh nào đó, lịch lãm với áo vest đuôi tôm màu trắng, găng tay trắng, giày trắng, nơ đen. Cô dâu e lệ khoác tay chú rể, vạt áo cưới dài thướt tha kéo lê đằng sau theo từng bước di chuyển. Lốp vải mỏng che đi khuôn mặt lấp ló phía sau.

Khoa Kinh tế đã trình diễn 1 lễ cưới y như thật, có phù dâu, có cha xứ, có cả những người tham dự hát đồng ca. Ai ai cũng tò mò không hiểu cô dâu nhan sắc ra sao. Đến khi chú rể nhẹ nhàng vén lớp vải mờ che mặt cô dâu, cả Hân và Chi đều cười sằng sặc, đến nỗi Chi phải ngồi xuống đất ôm lấy cái bụng đã nhanh chóng đau vì cười, Hân thì phải dựa vào vai Hải cho khỏi ngã.

Có ai tưởng tượng nổi cái người suốt ngày ở cạnh mình, sa sả tự sướng nói mình nam tính đến nhường nào, người đội trường uy nghiêm tung hoành trên sân cỏ, giờ đây lại xấu hổ cúi đầu trong bộ váy cưới cực lung linh không? Không thì cứ tưởng tượng đi hen ^^ . Cô dâu lộ diện khiến cả Hân lẫn Chi đều sốc chính là cậu bạn thân Duy, Nguyễn Khánh Duy!!!!

Show diễn kết thúc khi các người mẫu ra sân khấu lần nữa, cùng tung hoa chúc mừng cặp cô dâu chú rể với khách mời đông nhất chưa từng thấy. Hơn một ngàn người đó, đâu có ít :D.

Buổi trình diễn khép lại ngày lễ hội đầu tiên náo nhiệt, hưng phấn, cuốn hút như vậy đấy, Hơn nữa, khoa kinh tế đã đặt áp lực không nhỏ lên đôi vai những khoa sẽ trình diễn 2 đêm tới, trong đó có khoa của Hân =__=.

Ngày thứ hai, các khu vực vẫn còn đó, nhưng những hoạt động mua bán, tham quan, trao đổi đều đã dừng lại. Ngày hôm nay, ngoài cuộc thi cam đảm được tổ chức từ chiều đến gần đêm, các khoa sẽ thi nấu ăn trong buổi sáng, từ 9h-13h, sau đó nghỉ ngơi, 17h-22h thi can đảm.

Ngay từ sáng sớm, sân trường đã tập nập người qua lại, lo dỡ và dọn dẹp những gì còn sót lại của đêm qua, bày biện đồ dùng, bàn ghế chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc thi nấu ăn. Thể lệ cuộc thi khá đơn giản. Ban tổ chức đưa 1 chủ đề, sau đó các khoa dự thi lên kho nguyên liệu trên sân khấu chính, lấy đồ về, nấu trong vòng 2 tiếng, ban giám khảo sẽ đi vòng quanh chấm và cho giải. Vì số lượng đông, nguyên liệu có hạn, nên các khoa nhanh chân sẽ có đủ nguyên liệu, thiếu phải chịu. Đó cũng là 1 phần trong kế hoạch tổ chức thi.

Các khoa sẽ gồm 10 người thi đấu, chia làm 2 đội. Cả trường có 15 khoa, tất cả là 30 đội (nhiều dữ, đi chấm điểm cũng đủ no ==). Giải thưởng được trao cho đội, chứ không phải theo khoa. Tên đội viên được đăng ký trước khi chính thức vào cuộc thi.

Khoa Hân, mọi năm Hân chỉ là người đứng cổ vũ, rồi giải quyết sản phẩm sau khi chấm xong, nhưng năm nay, vì Chi lôi kéo dụ dỗ nên Hân loay hoay thế nào lại thành người tham gia. Nhóm Hân gồm Hân, Chi, Hải, Tuệ-lớp trưởng lớp Hân (đến giờ mới có nổi cái tên ^^) và 1 nữ sinh năm nhất.

Nhóm hai của khoa Hân hầu như là sinh viên năm nhất, trong đó có Hiên, bạn thân Thanh Hiên thay thế sau khi nhỏ bị cấm tham gia các hoạt động.

Mọi người đều chăm chú chuẩn bị kỹ càng dụng cụ của mình. Yến Nhi cũng tham gia nên cô không ghé qua thăm hai chị của mình được. Thay vào đó, bộ tứ siêu mẫu ngày hôm qua khá rảnh rang, lượn hết bên này đến bên kia.

Đến khoa Hân, Duy cùng Hoàng cất tiếng chào trước:

- Hé lô! Mọi người cố gắng đừng giật giải của Kinh tế nha!

- Chà, chưa gì đã định cảnh cáo hả? - Hân cười chọc ghẹo - đáng nhẽ mấy mỹ nữ phải tham gia nấu ăn chứ, sao đi lang thang vậy???

Cả 4 đồng loạt mặt mũi đỏ phừng phừng, nhìn Hân ai oán

- Mà đừng vui hoa dập liễu! - Chi lên tiếng - mỹ nữ chỉ để ngắm thôi, lăn vào làm cả đồng người xót xa, sao nở được!

Hai người cùng phá ra cười hề hếch, bất chấp ánh mắt oán hận của “4 mỹ nữ”

- Thôi, không trêu nữa! - Hân lau nước mắt chảy ra vì cười - nói thực, tôi cũng ghen tỵ với nhan sắc mấy ông lắm, nhưng biết làm sao được, ai bảo đẹp gái quá làm gì, theo hổng nổi!!! - Hân lại che miệng cười

Chi cũng cười hùa theo, nhìn biểu hiện từng người, lại tiếp tục cười dữ hơn. Đến Trần Duy, cậu nhìn Chi cười, chỉ biết xấu hổ cười đáp lại ngượng ngùng. Haizzzz, bị trêu nhưng sao biểu hiện sung sướng vậy Trần Duy! Thật đại gái, thấy nụ cười con nhà người ta đã quên hết cả xấu hổ!

Nhanh chóng sau đó, 4 người tạm biệt Hân, Chi, Hải, đến đứng ngoài khu vực thi đấu, quan sát và theo dõi. Trần Duy, Duy đứng yên gần khoa Bảo vệ thực vật, Hoàng định kéo Thiên qua hướng Sư phạm, nhưng Thiên lại chăm chăm hướng khoa mình thẳng tiến, đành lăm lăm cầu nhàu, rồi lúi lúi 1 mình đi về hướng có khoa Sư phạm ở đó, trong lòng không ngừng phở phở, chỉ là đi về hướng đó thôi, không phải muốn qua coi....người nào đó nấu ăn!

Dẫn chương trình nhanh chóng ổn định tổ chức, thông qua thể lệ, rồi vào vấn đề chính:

- Như các bạn đã thấy trên sân khấu bây giờ là khá nhiều nguyên liệu cần dùng cho cuộc thi lần này. Ngay khi bắt đầu thời gian, mỗi nhóm cử 2 người lên lấy đồ dùng cần thiết, không tranh chấp, không cướp đoạt. Ai phạm quy sẽ bị trừ điểm. Chủ đề năm nay.....*ngày 1 lúc* “Bánh ngọt cho người ăn kiêng”. Các nhóm chuẩn bị.....bắt đầu!!!!!!!!!!

Ngay sau hiệu lệnh, mặc cho cả đám ai cũng dẫu hỏi to dùng trong đầu về cái chủ đề quá mức kỳ quặc, nhưng vẫn phải chạy vội lên lấy nguyên liệu về.

Chi cùng Hân chạy nhanh hết mức có thể đến khu nguyên liệu, vừa đi vừa trao đổi:

- Làm món gì đây? Người ăn kiêng nên hạn chế chất béo, hay chất đạm....

Chi vừa cúi người xuống khi gia vị vừa lăm lăm. Gia vị vẫn là cái đầu tiên cần lấy. Hân đứng ngơ ra 1 lúc, sau đó bất chợt nghĩ đến 1 món, cô nhanh chóng quay sang Chi:

- Lấy bột đi, lấy cả siro trái cây nữa! Sau đó qua gian trái cây, lấy nhiều chút!

- Trái cây á? Quả gì? - Chi ngạc nhiên hỏi lại

- Dâu tây, kiwi, đào, nho xanh, nho tím, táo! - Hân nhanh chóng kể tên những thứ có thể dùng

Chi cũng chả có thời gian để hỏi ý định của cô bạn, chỉ nhanh chóng chạy đi lấy đồ cùng Hân.

Một phút trôi qua, các nhóm lại trở về khu vực của mình để nấu ăn. Nhóm Hân nhìn đồng củ quả hai cô mang về, chỉ biết đứng nhìn nhau, không hiểu nên làm bánh gì với đủ loại hoa quả thế này.

- Chúng ta làm gì đây? - Tuệ cất tiếng hỏi

- Bánh Tart trái cây! - Hân nhanh chóng đáp, đem toàn bộ nguyên liệu đổ ra bàn

- Bánh gì? - bốn cái miệng đồng thanh như một

- Giải thích không có thời gian! - Hân cáu - giờ thì 3 người rửa sạch trái cây cho mình, Chi, giúp tao nhồi bột làm bánh!

Cả nhóm không ai ý kiến nữa, chăm chú làm theo yêu cầu của Hân. Chi vừa dùng lực tay vừa phải vừa nhồi bánh, tranh thủ hỏi Hân đang tĩa từng lát hoa quả mới được rửa sạch:

- Mà định làm gì vậy?

- Tao từng đọc được trong truyện “Nụ hôn bánh mì” của Minh Moon, tao khá ấn tượng với loại bánh này, chỉ cần biến hóa 1 chút so với bánh gốc là được! Người ăn kiêng thường ăn tăng nhiều trái cây, rau xanh, giảm đường, chất béo, thế nên trong phần bánh này cho ít bơ sữa thôi, chỉ ngọt thanh vừa phải thôi nhé! Tráng bánh mỏng thôi, không cần dày, tầm....2 centimet thôi!

- Ủ, hiểu rồi! - Chi gật gù đồng tình

Chi khá giỏi làm bánh trái, nên Hân mới giao cô làm phần đế bằng bánh xốp. Chi biết Hân ham đọc tiểu thuyết, và khá lạ rằng Hân vận dụng khá tốt nhưng gì mình biết qua truyện vào thực tế. Có lần Chi bị đau

dạ dày, cũng nhờ được mẹ chữa trị ở đâu đó, Hân đã giúp cô không phải đến viện uống đủ loại thuốc, chỉ nằm nhà 2 ngày là đỡ. Vậy nên Chi tin tưởng Hân hoàn toàn.

3 thành viên còn lại rửa trái cây, thay nhau chuyển lên bàn, lau khô, rồi cũng túm lại giúp đỡ. Nữ sinh kia cùng Hân tĩa mỏng hoa quả theo Hân hướng dẫn, Chi nhanh chóng nhồi bánh, đem đổ vào từng khuôn nhỏ tròn dẹt, rồi chuyển cho Hải và Tuệ đem đến lò nướng ở khu vực chung, 1 người đứng canh, 1 người chạy về tiếp tục làm việc vặt.

Để 3 người con gái gọt tĩa hoa quả, Hải lo sắp xếp khay bánh dùng để đựng sản phẩm, trang trí sạch đẹp, rồi dọn luôn đồng vụn bánh, bột mỳ còn sót lại.

60 phút nhanh chóng trôi qua. Tất cả đang chăm chú làm việc thì...

- Au!!!! - Hân khẽ thốt soa 1 tiếng, khiến cả 3 đồng loạt quay ra nhìn

- Sao vậy? - Chi lo lắng hỏi

- Hix, sơ sẩy cắt vào tay! - Hân khẽ nhăn mặt, nắm chặt ngón tay trở bắt đầu rỉ máu

- Chị rửa tay đi, em chạy đi lấy bông băng! - cô bé năm nhất vội vã đặt dao xuống nền bếp, rồi chạy vút đến bàn sơ cứu đằng xa, được sử dụng để phòng những tai nạn dao kéo khi nấu ăn

- Có sao không? - Chi vừa nhìn vừa hỏi

- Không sao, nhẹ thôi! - Hân cười động viên

- Vết chảy máu này! - Chi vẫn không hết lo lắng, nhìn ngón tay Hân đã nhanh chóng đỏ lôm

- Để tao đi rửa tay, máu trôi hết ngay ý mà!

Hân vừa quay mặt hướng bồn rửa đi tới thì 1 đôi tay to, ấm với ngón tay thon dài đã nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô, khiến Hân giật mình quay lại

Hải nhìn vết thương của Hân trong chốc lát, sau đó không do dự.....đưa ngón tay vẫn đang chảy máu của Hân vào miệng mình!

O_____O Biểu hiện chung của Hân và Chi

Shock, đơ toàn tập!

72. Chương 72

Cả trường đứng im bất động, ngay cả tiếng nói chuyện cũng ngừng lại.3....2....1....Toàn bộ sân trường bùng nổ trong tiếng reo hò, tiếng vỗ tay đầy phấn khích khi thấy người đứng dưới ánh đèn sân khấu.

Người con gái với mái tóc vàng chói lọi xoắn tít như mì tôm, đôi mắt với hàng mi dài đen nhánh, cong vút khẽ chớp chớp đầy ngượng ngùng, đôi môi hồng chúm chím. Bộ váy dạ hội đính hạt kim sa đỏ rực rỡ, lung linh tỏa sáng dưới hiệu ứng ánh sáng bó sát vào đôi chân dài, tôn lên hình dáng đầy....quyến rũ. Đôi giày cao gót cùng tông màu khi ẩn khi hiện dưới đường xẻ tà dọc đến đầu gối bên phải bộ váy.

MC chính của chương trình, không ai khác, chính là....Trần Duy!!

Phải nói rằng khoa Kinh tế vốn nổi tiếng khô khan, dương thịnh âm suy năm nay hết sức mạo hiểm, đột phá. Nghe đến đây chắc ai cũng biết rồi đây! Tiết mục của Kinh tế đó là trình diễn thời trang, nhưng đặc biệt ở chỗ nam nữ đảo lộn. Nam giả nữ, nữ giả nam,

Khẽ lấy tay che mặt xấu hổ, Trần Duy cũng lấy được can đảm lên tiếng:

- Chào mừng các bạn đến với show trình diễn thời trang của Khoa Kinh tế. tại đây các bạn sẽ được đã con mắt với những bộ váy rực rỡ dành cho phái nam, và những bộ quần áo đầy năng động dành cho phái nữ! (không nói nhầm đâu, chính xác từng từ đó). Chúng ta cùng chào đón những người mẫu bước ra sân khấu!

Ngay sau đó, Trần Duy khó khăn nhấc chân đi từng bước nhỏ, gót giầy dính chặt vào nền nhà, đi dần bên cánh trái sân khấu, nhường chỗ cho phần trình diễn.

Tràng cười lại bùng nổ thêm lần nữa, to và lâu hơn lần trước khi thấy hai nàng công chúa với váy bông xếp ly màu hồng phấn, đôi giày búp bê cùng tông màu rất điệu đà, nữ tính, trên đầu đội chiếc vương miện nhỏ, mái tóc xoắn dài, khổ nỗi công chúa bấp chân hơi quá khổ và có cái ai cũng biết là cái gì. Hai công chúa e ấp dụi dụi đi qua đi lại, sau đó đứng về hai bên, chờ đợi.

Tiếp sau đó, hai hoàng tử trong trang phục hoàng gia cách điệu, trẻ trung, mới mẻ đồng loạt bước ra. Với mái tóc dài túm gọn phía sau cựa lông tử, đôi giày thể thao khỏe khoắn đi cùng quần ngắn ôm sát người tiến đến cầm tay hai nàng công chúa, rồi dần dần vào trong.

Buổi trình diễn kéo dài gần 1 tiếng, với mức độ ồn ào, ủng hộ ngày càng dâng cao không có điểm dừng. Hân cùng Yến Nhi chỉ biết ôm bụng cười nắc nẻ, khóe miệng không khép lại được, hai bên hàm đã mỏi nhừ. Chi cũng cười không ngại ngần khi thấy Trần Duy có lúc suýt té nhào vì giẫm phải vật sau của váy, Hải cũng bỏ đi gương mặt lạnh băng thường ngày, thích thú giờ máy ảnh lên quay từ đầu chí cuối (theo lệnh của Hân ^^).

Tiếng hò reo càng thêm phần khích khi gần hết show diễn, Hoàng chậm rãi bước ra, trên tay cầm chiếc giỏ nhỏ xinh gắn nơ ở quai, với đầy cánh hoa hồng ở trong. Cậu mặc bộ váy trắng tinh khiết với những lớp vải ren bông bồng như mây, mái tóc đen nhánh xoắn tít từ đầu đến chân tóc, vương miện bằng hoa màu trắng tót khéo léo trên đỉnh đầu. Nhìn như một nàng dâu ngày cưới. Hoàng vừa đi, vừa cười duyên, nhẹ nhàng dùng tay tung từng cánh hồng trải khắp sân khấu.

Yến Nhi cười không che giấu khi thấy bộ dạng của Hoàng, kể cả khi cậu đến gần chỗ cô đứng, nhìn thấy bóng dáng cả nhóm, đỏ ửng mặt vì xấu hổ. Hân chỉ biết nói 1 điều: dù trai hay gái, Hoàng cũng xinh.

Để rồi sau đó, cả trường há hốc mồm, khi thấy cô dâu cùng chú rể tay trong tay sóng bước ra ngoài. Chú rể là nữ sinh nào đó, lịch lãm với áo vest đuôi tôm màu trắng, găng tay trắng, giày trắng, nơ đen. Cô dâu e lệ khoác tay chú rể, váy áo cưới dài thướt tha kéo lê đằng sau theo từng bước di chuyển. Lớp vải mỏng che đi khuôn mặt lấp ló phía sau.

Khoa Kinh tế đã trình diễn 1 lễ cưới y như thật, có phù dâu, có chạ xứ, có cả những người tham dự hát đồng ca. Ai ai cũng tò mò không hiểu cô dâu nhan sắc ra sao. Đến khi chú rể nhẹ nhàng vén lớp vải mờ che mặt cô dâu, cả Hân và Chi đều cười sảng sặc, đến nỗi Chi phải ngồi xuống đất ôm lấy cái bụng đã nhanh chóng đau vì cười, Hân thì phải dựa vào vai Hải cho khỏi ngã.

Có ai tưởng tượng nổi cái người suốt ngày ở cạnh mình, sa sả tự sướng nói mình nam tính đến nhường nào, người đội trường uy nghiêm tung hoành trên sân cỏ, giờ đây lại xấu hổ cúi đầu trong bộ váy cưới cực lung linh không? Không thì cứ tưởng tượng đi hen ^^ . Cô dâu lộ diện khiến cả Hân lẫn Chi đều sốc chính là cậu bạn thân Duy, Nguyễn Khánh Duy!!!!

Show diễn kết thúc khi các người mẫu ra sân khấu lần nữa, cùng tung hoa chúc mừng cặp cô dâu chú rể với khách mời đông nhất chưa từng thấy. Hơn một ngàn người đó, đâu có ít.

Buổi trình diễn khép lại ngày lễ hội đầu tiên náo nhiệt, hưng phấn, cuốn hút như vậy đấy, Hơn nữa, khoa kinh tế đã đặt áp lực không nhỏ lên đôi vai những khoa sẽ trình diễn 2 đêm tới, trong đó có khoa của Hân ==_==.

Ngày thứ hai, các khu vực vẫn còn đó, nhưng những hoạt động mua bán, tham quan, trao đổi đều đã dừng lại. Ngày hôm nay, ngoài cuộc thi cam đảm được tổ chức từ chiều đến gần đêm, các khoa sẽ thi nấu ăn trong buổi sáng, từ 9h-13h, sau đó nghỉ ngơi, 17h-22h thi can đảm.

Ngay từ sáng sớm, sân trường đã tập nập người qua lại, lo dỡ và dọn dẹp những gì còn sót lại của đêm qua, bày biện đồ dùng, bàn ghế chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc thi nấu ăn. Thể lệ cuộc thi khá đơn giản. Ban tổ chức đưa 1 chủ đề, sau đó các khoa dự thi lên kho nguyên liệu trên sân khấu chính, lấy đồ về, nấu trong vòng 2 tiếng, ban giám khảo sẽ đi vòng quanh chấm và cho giải. Vì số lượng đông, nguyên liệu có hạn, nên các khoa nhanh chân sẽ có đủ nguyên liệu, thiếu phải chịu. Đó cũng là 1 phần trong kế hoạch tổ chức thi.

Các khoa sẽ gồm 10 người thi đấu, chia làm 2 đội. Cả trường có 15 khoa, tất cả là 30 đội (nhiều dữ, đi chấm điểm cũng đủ no ==_==). Giải thưởng được trao cho đội, chứ không phải theo khoa. Tên đội viên được đăng ký trước khi chính thức vào cuộc thi.

Khoa Hân, mọi năm Hân chỉ là người đứng cổ vũ, rồi giải quyết sản phẩm sau khi chấm xong, nhưng năm nay, vì Chi lôi kéo dụ dỗ nên Hân loay hoay thế nào lại thành người tham gia. Nhóm Hân gồm Hân, Chi, Hải, Tuệ - lớp trưởng lớp Hân (đến giờ mới có nổi cái tên ^^) và 1 nữ sinh năm nhất.

Nhóm hai của khoa Hân hầu như là sinh viên năm nhất, trong đó có Hiên, bạn thân Thanh Hiền thay thế sau khi nhỏ bị cấm tham gia các hoạt động.

Mọi người đều chăm chú chuẩn bị kỹ càng dụng cụ của mình. YẾN Nhicũng tham gia nên cô không ghé qua thăm hai chị của mình được. Thay vào đó, bộ tứ siêu mẫu ngày hôm qua khá rảnh rang, lướt hết bên này đến bên kia.

Đến khoa Hân, Duy cùng Hoàng cất tiếng chào trước:

- Hé lô! Mọi người cố gắng đừng giật giải của Kinh tế nha!

- Chà, chưa gì đã định cảnh cáo hả? – Hân cười chọc ghẹo – đáng nhẽ mấy mỹ nữ phải tham gia nấu ăn chứ, sao đi lang thang vậy???

Cả 4 đồng loạt mặt mũi đỏ phừng phừng, nhìn Hân ai oán

- Mày đừng vui hoa dập liễu! – Chi lên tiếng – mỹ nữ chỉ để ngắm thôi, lăn vào làm cả đồng người xót xa, sao nỡ được!

Hai người cùng phá ra cười hềnh hếch, bất chấp ánh mắt oán hận của “4 mỹ nữ”

- Thôi, không trêu nữa! – Hân lau nước mắt chảy ra vì cười – nói thật, tôi cũng ghen tỵ với nhan sắc mấy ông lắm, nhưng biết làm sao được, ai bảo đẹp gái quá làm gì, theo hổng nổi!!! – Hân lại che miệng cười

Chi cũng cười hòa theo, nhìn biểu hiện từng người, lại tiếp tục cười dữ hơn. Đến Trần Duy, cậu nhìn Chi cười, chỉ biết xấu hổ cười đáp lại gượng ngừng. Haizzzz, bị trêu nhưng sao biểu hiện sung sướng vậy Trần Duy! Thật đại gái, thấy nụ cười con nhà người ta đã quên hết cả xấu hổ!

Nhanh chóng sau đó, 4 người tạm biệt Hân, Chi, Hải, đến đứng ngoài khu vực thi đấu, quan sát và theo dõi. Trần Duy, Duy đứng yên gần khoa Bảo vệ thực vật, Hoàng định kéo Thiên qua hướng Sư phạm, nhưng Thiên lại chăm chăm hướng khoa mình thẳng tiến, đành lăm lăm cầm càu nhàu, rồi lúi lúi 1 mình đi về hướng có khoa Sư phạm ở đó, trong lòng không ngừng phủ định, chỉ là đi về hướng đó thôi, không phải muốn qua coi... người nào đó nấu ăn!

Dẫn chương trình nhanh chóng ổn định tổ chức, thông qua thể lệ, rồi vào vấn đề chính:

- Như các bạn đã thấy trên sân khấu bây giờ là khá nhiều nguyên liệu cần dùng cho cuộc thi lần này. Ngay khi bắt đầu thời gian, mỗi nhóm cử 2 người lên lấy đồ dùng cần thiết, không tranh chấp, không cướp đoạt. A phạm quy sẽ bị trừ điểm. Chủ đề năm nay....*ngừng 1 lúc* “Bánh ngọt chongười ăn kiêng”. Các nhóm chuẩn bị.....bắt đầu!!!!!!!!

Ngay sau hiệu lệnh, mặc cho cả đám ai cũng dẫu hỏi to dùng trong đầu về cái chủ đề quá mức kỳ quặc, nhưng vẫn phải chạy vội lên lấy nguyên liệu về.

Chi cùng Hân chạy nhanh hết mức có thể đến khu nguyên liệu, vừa đi vừa trao đổi:

- Làm món gì đây? Người ăn kiêng nên hạn chế chất béo, hay chất đạm....

Chi vừa cúi người xuống khi gia vị vừa lăm lăm. Gia vị vẫn là cái đầu tiên cần lấy. Hân đứng ngơ ra 1 lúc, sau đó bất chợt nghĩ đến 1 món, cô nhanh chóng quay sang Chi:

- Lấy bột đi, lấy cả siro trái cây nữa! Sau đó qua gian trái cây, lấy nhiều chút!

- Trái cây á? Quả gì? – Chi ngạc nhiên hỏi lại

- Dâu tây, kiwi, đào, nho xanh, nho tím, táo! – Hân nhanh chóng kể tên những thứ có thể dùng

Chi cũng chả có thời gian để hỏi ý định của cô bạn, chỉ nhanh chóng chạy đi lấy đồ cùng Hân.

Một phút trôi qua, các nhóm lại trở về khu vực của mình để nấu ăn. Nhóm Hân nhìn đồng củ quả hai cô mang về, chỉ biết đứng nhìn nhau, không hiểu nên làm bánh gì với đủ loại hoa quả thể này.

- Chúng ta làm gì đây? – Tuệ cất tiếng hỏi

- Bánh Tart trái cây! – Hân nhanh chóng đáp, đem toàn bộ nguyên liệu đổ ra bàn

- Bánh gì? – bốn cái miệng đồng thanh như một

- Giải thích không có thời gian! – Hân cúi – giờ thì 3 người rửa sạch trái cây cho mình, Chi, giúp tao nhồi bột làm bánh!

Cả nhóm không ai ý kiến nữa, chăm chú làm theo yêu cầu của Hân. Chi vừa dùng lực tay vừa phải vừa nhồi bánh, tranh thủ hỏi Hân đang tĩa từng lát hoa quả mới được rửa sạch:

- Mà định làm gì vậy?

- Tao từng đọc được trong truyện “Nụ hôn bánh mì” của Minh Moon, ta khá ấn tượng với loại bánh này, chỉ cần biến hóa 1 chút so với bánh gối là được! Người ăn kiêng thường ăn tăng nhiều trái cây, rau xanh, giảm đường, chất béo, thế nên trong phần bánh này cho ít bơ sữa thôi, chỉ gọt thanh vừa phải thôi nhé! Tráng bánh mỏng thôi, không cần dày, tầm....2 centimet thôi!

- Ủ, hiểu rồi! – Chi gật gù đồng tình

Chi khá giỏi làm bánh trái, nên Hân mới giao cô làm phần đế bằng bánh xốp. Chi biết Hân ham đọc tiểu thuyết, và khá lạ rằng Hân vận dụng khá tốt nhưng gì mình biết qua truyện vào thực tế. Có lần Chi bị đau dạ dày, cũng nhờ đọc được mẹo chữa trị ở đâu đó, Hân đã giúp cô không phải đến viện uống đủ loại thuốc, chỉ nằm nhà 2 ngày là đỡ. Vậy nên Chi tin tưởng Hân hoàn toàn.

3 thành viên còn lại rửa trái cây, thay nhau chuyển lên bàn, lau khô, rồi cũng túm lại giúp đỡ. Nữ sinh kia cùng Hân tĩa mỏng hoa quả theo Hân hướng dẫn, Chi nhanh chóng nhồi bánh, đem đổ vào từng khuôn nhỏ tròn dẹt, rồi chuyển cho Hải và Tuệ đem đến lò nướng ở khu vực chung, 1 người đứng canh, 1 người chạy về tiếp tục làm việc vặt.

Để 3 người con gái gọt tĩa hoa quả, Hải lo sắp xếp khay bánh dùng để đựng sản phẩm, trang trí sạch đẹp, rồi dọn luôn đồng vụn bánh, bột mì còn sót lại.

60 phút nhanh chóng trôi qua. Tất cả đang chăm chú làm việc thì...

- Au!!!! – Hân khê suýt soa 1 tiếng, khiến cả 3 đồng loạt quay ra nhìn

- Sao vậy? – Chi lo lắng hỏi

- Hix, sơ sẩy cắt vào tay! – Hân khê nhăn mặt, nắm chặt ngón tay trở bắt đầu rỉ máu

- Chị rửa tay đi, em chạy đi lấy bông băng! – cô bé năm nhất vội vã đặt dao xuống nền bếp, rồi chạy vút đến bàn sơ cứu đằng xa, được sử dụng để phòng những tai nạn dao kéo khi nấu ăn

- Có sao không? – Chi vừa nhìn vừa hỏi

- Không sao, nhẹ thôi! – Hân cười động viên

- Vẫn chảy máu này! – Chi vẫn không hết lo lắng, nhìn ngón tay Hân đã nhanh chóng đỏ lôm

- Để tao đi rửa tay, máu trôi hết ngay ý mà!

Hân vừa quay mặt hướng bồn rửa đi tới thì 1 đôi tay to, ấm với ngón tay thon dài đã nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô, khiến Hân giật mình quay lại

Hải nhìn vết thương của Hân trong chốc lát, sau đó không do dự....đưa ngón tay vẫn đang chảy máu của Hân vào miệng mình!

O _____ O Biểu hiện chung của Hân và Chi

Shock, đơ toàn tập!

73. Chương 73

Mùi bánh ngọt bắt đầu lan tỏa dần dần trong không gian, kích thích vị giác cùng cái dạ dày đã đến giờ lên tiếng của tất cả khán giả, cổ động viên xung quanh. Nhiều người đã vô thức tiến đến gần khu vực nướng bánh từ khi nào. Duy, đang đứng xem gần đó cũng chẳng ngoại lệ, cứ hếch mũi lên trời, hít lấy hít để đứng theo chân lý “Không khí là sự sống”, bàn chân cũng muốn phi qua đó ngay và luôn, thế nhưng tên bạn cứng đầu cứng cổ lại níu tay cậu lại. Chẳng để Duy kịp lên tiếng phản nản, Thiên đã chỉtrở:

- Nhìn về hướng kia đi, ông sẽ biết ơn tôi khi tôi giữ ông lại, hoặc không!

Duy thề nhìn Thiên bây giờ cực đều luôn. Nhưng vì tò mò, nên cũng dành chút thời gian lia đôi mắt ti hí qua bên đó. Sau đó, mắt ti hí biến thành mắt ếch. Duy trở mắt, trở mũi, há miệng nhìn chằm chằm cái cảnh vô cùng...đáng ghét trước mặt. Ngay gian của khoa Bảo vệ thực vật, trên khung nền rất hoàn mỹ là những người bận rộn xung quanh, nổi lên hình ảnh Hải đang cầm ngón tay Hân đưa vào miệng...làm gì có trời hiểu, Chi đứng cạnh đó, rất thức thời làm khán giả văn minh, không lên tiếng, không phá đám, chỉ đứng nhìn.

Đầu Duy bốc hỏa, khói xì ra khét lẹt. Từ 1 con người, cậu dần biến thành núi lửa ngầm hoạt động, sau đó hóa đá như nham thạch nguội tanh (so sánh hơi kỳ quặc ==). Thiên chỉ biết che miệng ngăn trận cười nhười, rồi cố làm mặt tỉnh bơ khi thấy Trần Duy quay sang nhìn mình. Trần Duy thấy thái độ kỳ lạ của hai thằng bạn, định hỏi nhưng rồi cũng kệ, chú tâm vào ngắm người-ai-cũng-biết-là-ai đã!

Trong khi đó, lia ống kính qua khu vực nấu nướng. Hân vẫn chết lâm sàng vì hành động đường đột, bất ngờ của Hải. quên cả phản ứng đơn giản nhất là...nói. Chi chỉ đứng cạnh, tùm tùm cười bí ẩn.

Đến khi cô bé năm nhất vội chạy về cầm theo đồ y tế, Hân mới giật mình bừng tỉnh, rút mạnh tay mình ra, mặt mũi đỏ bừng bừng. Hải không để tâm đến thái độ của Hân, chỉ thản nhiên cầm lấy tay Hân, tự mình sơ cứu cho cô, mặc kệ thêm 1 khán giả nữa chứng kiến.

- Tôi...tôi tự làm được! – Hân khó khăn mở miệng, giọng nói phát ra cứ như của người khác

- Đứng im đi! – Hải nói nhẹ nhàng (?), chăm chú, cẩn thận bôi thuốc, rồi tỉ mỉ dán urgo băng kín vết thương lại cho Hân, sau đó ra lệnh như đúng rồi – để đó mọi người làm, Hân nghỉ đi

- Nghỉ là nghỉ thế nào? – Hân giãy nảy – còn nhiều thời gian đâu! Phải làm cho xong chứ!

- Có tao cùng mọi người làm được rồi, mày nghỉ tay đi! – Chi cũng lên tiếng khuyên giải

- Vết cắt bé xíu chứ gãy tay gãy chân đâu mà nghỉ! – Hân kiên quyết không chịu thua

- Vậy thì chị trang trí đi ha, anh Tuệ đang mang bánh về, còn cắt tỉa trái cây để em cùng chị Chi làm cũng được! – cô bé năm nhất, hiền lành giữa rừng anh chị, thể thọt nêu ý kiến

- Thôi được rồi! – Đến nước này Hân cũng đành chấp nhận, dù gì cũng nên bày biện dần là vừa. Ủ thì cô cũng hơi “rét” trước cái nhìn tia chớp giật dùng dùng của Hải đi, nhưng chỉ là phụ thôi! (vâng, tự thôi miên bản thân ^=).

Sau đó, mọi người lại nhanh chóng vào việc. Hân chỉ cho Hải cùng Tuệ cách bày từng lát trái cây lên mặt bánh, với tiêu chí sáng tạo, đa dạng, độc đáo, không quy tắc, Muốn bày thế nào thì bày, chỉ cần đủ vị chua ngọt hòa quyện là được. Còn cô sẽ sắp bánh vào khay, rồi dùng siro chanh, siro dâu trang trí trên cùng.

Nhờ phân chia công việc cụ thể, nên khi trọng tài thông báo thời gian còn 15 phút, nhóm Hân đã xong xuôi tất cả, chỉ còn chờ chấm điểm. Ainấy dọn dẹp sạch sẽ khu bếp, điểm trình bày cũng chiếm phần trăm khá lớn. Sau đó, tất cả đều im lặng. Hân thì tránh Hải, không dám nhìn mặt, Hải lại không biết mở miệng thế nào, Chi bận nhìn ngắm sản phẩm các nhóm khác, nhỏ năm nhất thì ngại nên không dám nói chuyện. Chỉ còn anh lớp trưởng nhóp nhép ăn sản phẩm thừa trên khay.

Hoàng đẹp trai xinh gái của chúng ta thì sao? Lại lia ống kính tiếp nào, vất vả cho người quay phim ghê ^^ . Hoàng cắm chốt ở khoảng giữa khoa Sư phạm cùng khoa Ngoại ngữ, lý do...coi hai bên cho đều. Trong khi đó, Yến Nhi tập trung nghiêm túc vào công việc, nên không hề hay biết bóng dáng 1 người đứng cổ vũ

trong thâm lặng, còn vô tư trêu đùa cùng mấy câu bạn trong nhóm khi hoàn thành món ăn, (lại) không hề biết có 1 tia sáng hình lưỡi lao đầy mùi ám khí hướng về phía mình ^^

Kết thúc phần thi, tất cả các nhóm dừng tay, sau đó để lại 1 người thuyết trình món ăn, còn lại phải ra hết bên ngoài khu vực thi đấu. Đã gần 12 giờ trưa, ai cũng mệt, đói, chỉ biết chầu chực chờ xâu xé cả chục khay bánh sau khi giám khảo nếm xong.

Chi đại diện cho nhóm ở lại thuyết trình, 4 người còn lại nhanh chóng ra ngoài, hòa cùng đám đông khán giả, chăm chú dõi theo từng bàn, từng bàn giám khảo đi qua. 30 phút sau, kết thúc phần nếm món ăn, ngay lập tức, ngần ấy bánh ngọt được tất cả mọi người xông vào giải quyết như bão táp, vụn bánh cũng không thừa.

10 phút sau, tất cả cùng nghiêm túc đứng theo hàng theo lối, các nhóm dự thi tập trung trên sân khấu, chờ phần công bố điểm. Thầy phụ trách lễ hội đứng lên, khẽ hắng giọng rồi nói to:

- Bây giờ sẽ là phần công bố và trao giải. Các nhóm đã làm rất tốt chủ đề cuộc thi lần này, ngoài sự tưởng tượng của đoàn giám khảo. Tuy có 1 vài nhóm hiệu quả ngược, nhưng cũng đã thể hiện sự cố gắng không ngừng.....bla..bla...bla...

Thầy vẫn cứ vô tư trước bao nhiêu con mắt nắn lòng, hồi hộp của đám sinh viên, thao thao bất tuyệt với bài diễn văn gần 10 phút, rồi mới đứng đĩnh đạc cầm tờ giấy A4, tuyên bố:

- Sau đây, tôi sẽ công bố 4 giải khuyến khích. Thuộc về các nhóm.....*ngừng 3 giây* nhóm 1 khoa Ngoại ngữ, nhóm 1 khoa Sư phạm, nhóm 2 khoa Kinh tế, nhóm 2 khoa Tài chính!

Danh sách dài ngoằng của giải khuyến khích vang lên, nhóm được đọc tên reo hò phấn khởi bên cạnh sự im lặng đầy căng thẳng của những nhóm khác. Sau đó là giải 3, gồm 3 nhóm.

- Giải nhì thuộc về...nhóm 2 khoa Sư phạm! – thầy tiếp tục – và nhóm 2 khoa Bảo vệ thực vật!

Cả nhóm Hân xuội xị, trừ Hân. Nhóm cô là nhóm 1, chẳng nhẽ lại hụt như thế sao, đến giải cũng không được. Hân còn mãi hướng đến Yến Nhi đứng đằng xa, cười toe toét, vẫy tay lia lịa chúc mừng Yến Nhi được giải nhì, chẳng thèm để ý xem mình có được giải không.

- Cuối cùng là giải nhất! Món ăn đã chinh phục ban giám khảo tuyệt đối, từ ý tưởng, cách trình bày, đến hương vị, sự hòa hợp trong từng chiếc bánh. Giải nhất.....thuộc về.....nhóm 1.....- thầy phụ trách cứ hiên ngang đọc từng từ, từng từ, đến khi cả trường hướng ánh mắt sát thủ muốn xông vào xâu xé, ông mới chịu nói cho trọn vẹn – khoa Bảo vệ thực vật!!!

Tiếng hét sung sướng, reo hò vang lên khắp 4 góc sân trường, sinh viên khoa đứng rải rác khắp nơi mà ^^ . Nhóm Hân sau khi bất ngờ với kết quả thì ôm nhau nhảy tưng tưng trên sân khấu trong tràng vỗ tay chúc mừng kèm theo tiếu nuối của những nhóm khác. Cười tít cả mắt không biết trời trăng mây gió, đến khi nhìn thấy người đang cùng ôm cùng nhảy với mình là ai, Hân mới giật mình, vội cuống cuống buông tay ra, gương mặt đỏ như con tôm luộc, cúi gằm xuống đất đầy xấu hổ. Hải nhìn biểu hiện của Hân, chỉ mỉm cười nhưng trong lòng lại gào thét đầy phần khích

Kết thúc buổi thi nấu ăn, mọi người về ký túc xá nghỉ ngơi chuẩn bị cho sự kiện thi can đảm lúc chiều tối. Hân cùng Chi nhanh chóng về phòng, thay nhau chiếm giữ phòng tắm sau ngày dài mệt mỏi.

Trong phòng, Hân ngồi ngẩn ngơ trên giường, ôm chặt con heo hồng trong vòng tay, mắt nhìn xa xăm, suy nghĩ mông lung. Cứ khi nào nhớ lại ban sáng, cô lại không tự chủ được mình, mặt cứ nóng bừng lên như bị sốt. Khoảnh khắc đó, Hân bất ngờ, sưng sốt, nhưng 1 tia cảm động lại khẽ len lỏi vào trong tim, khiến trái tim cô đập nhanh hơn bình thường. Cảm giác nóng cháy nơi đầu ngón tay đi kèm với chút đau xót vì vết thương, chút nhột nhột nữa....khiến cô không thể bình tâm lại được.

Cô bị làm sao thế này? Có khi nào...bị bệnh nan y không? Chắc mấy hôm nữa phải kêu mẹ yêu đến dẫn đi khám thôi! Chứ cứ thế này...biết đâu chết sớm, cô còn yêu đời lắm hix (chịu thua toàn tập <_<)

Chi mở cửa phòng tắm bước ra, dùng khăn lau đầu, ngó thấy nhỏ bạn thân ngồi thần thờ. Khẽ lại gần, Chi lên tiếng hỏi:

- Hân! Mà sao thế?

-.....*im re*

- Hơ, nhỏ này, bệnh à? Sao tao hỏi không nói?

-.....*tiếp tục im re*

- HÂN!!!!!!! – đến nước này, nhẹ nhàng không tác dụng, Chi mất kiên nhẫn, ghé sát vào tai Hân hét lớn

- Oái, cái gì thế? – Hân giật mình, tay che tai, nhìn Chi nhẩn nhó

- Tỉnh chưa cưng? Bị cái gì mà tao gọi, tao hỏi không thèm thưa? Khinh nhau hả? – Chi lườm Hân 1 cái rõ sắc, khoanh tay tra hỏi

- Mà gọi tao bao giờ? – đáp lại là 1 câu hỏi khác cực ngây thơ nai tơ của Hân

- Mà bệnh hả? Hôm nay đứng dưới nắng nhiều quá say nắng à? – Chi giả bộ đưa tay sờ trán Hân, chẩn đoán như bác sỹ

- Ủ, chắc thế! – Hân xuôi xì thừa nhận luôn khiến Chi bất ngờ, tưởng nhỏ phải bật lại tanh tách như mọi lần chứ?

- Haizzz, nói nghe coi, có chuyện gì cần suy nghĩ hả? – Chi lấy lại bộ mặt nghiêm túc, nhìn Hân quan tâm

- Không có gì, chỉ là....

Hân ngáp ngừng, rồi cũng nói ra cảm giác của mình, thậm chí còn nói mãi mới diễn đạt được hết ý kiến. Tiếng Việt phong phú thế mà Hân cảm giác vốn từ 20 năm chạy đi bằng sạch.

Chi ngồi chăm chú lắng nghe, sau khi Hân nói xong, thờ dãi cái thượt, nhìn Hân bằng ánh mắt thương hại pha tạp cả chịu thua:

- Mà không biết tại sao lại có cảm giác đó, hay biết nhưng giả ngơ?

- Giả ngơ gì! – Hân ghệt mặt nhìn Chi

- Chẹp chẹp, chuyện người khác phát giác nhanh vậy, chuyện của mình người ngoài ai cũng biết, sao mà không nhìn ra thế hả cưng???

- Mà thích ăn roi hả? Nói lấp lửng mãi thế? – Hân nhìn vẻ mặt căng căng khiêu khích của Chi, chỉ muốn đấm, hần học đe dọa

- Không, mùa roi chưa đến đâu cưng! – Chi tỉnh bơ đáp lại, rồi tuyên bố 1 câu – tốt nhất, mà nên tự tìm hiểu thì hơn, tao có nói mà cũng không thừa nhận

- Đã nói đâu mà kêu tao không thừa nhận, nói đi, tao thề tao sẽ không đánh hay mắng mà! – Hân gơ tay thề thốt, mắt chớp chớp nhìn Chi, đẩy nịnh nọt

- Thật không? – Chi nheo mắt nghi ngờ, thấy Hân gật đầu như giã lạc, khi ấy bình tĩnh buông ra 1 câu – mà fall in love rồi!

- Hả??? Với ai??? – Hân mở to mắt, ngạc nhiên

- Với ai còn hỏi? Hả chứ ai!!

Chi dứt lời, mắt Hân đã lợt trông, rơi lộp bộp xuống đất, hàm dưới cũng rớt cái cạch. Chi nhìn nhỏ bạn thân đang đứng hình tạm thời, não bộ chậm chạp tiếp thu và xử lý thông tin cô vừa đưa ra. Nói ngắn mà xử lý rõ lâu. Mãi sau mãi sau mãi sau đó....

- Mà muốn chết hả???? – Hân hét inh ỏi, cầm con heo hồng nhằm hướng Chi mà ném

- Này, mà nói không đánh tao cơ mà? – Chi gơ tay đỡ đạn, cầm cái gối của mình, ném trả đầy mạnh mẽ

- Mà nói linh tinh bảo tao không đánh nghe được à? – Hân vớ lấy cái gối, ném lại ngay lập tức

- Đã nói mà sẽ phũ nhận mà, y như rằng....lần sau đừng có chờ tao cho ý kiến nữa nhá! – Chi đá con heo dưới chân hướng mặt Hân mà bay

- Có chết tao cũng không tìm mày lần thứ hai!

Trong căn phòng đầy âm cúng, chiến trường hoành tráng cứ thế tiếp diễn với đồ bay, gói bay, heo bay, thỏ bay, âm ỉ, náo loạn, tựa như không có điểm dừng.

74. Chương 74

5 giờ chiều, lễ hội tiếp tục với phần thi biểu diễn của 5 khoa tiếp theo trước khi tổ chức cuộc thi can đảm thường lệ. Hân cùng Chi đi xuống sân trường, dõi theo màn biểu diễn của khoa Tài chính. Cả hai đều không tham dự nên cứ thế thảnh thơi đứng dưới xem và cổ vũ thôi. Có vẻ như sau bom tấn khoa Kinh tế đội từ tối qua, các khoa khác áp lực hơn hẳn, thêm vào đó, nếu so sánh về độ độc đáo kém hẳn 1 cấp bậc nữa.

Yến Nhi len lỏi giữa dòng người chen chúc, cố gắng lết xác đến gần Hân, Chi, vừa hét vừa bịt tai hỏi

- Chị có tham gia thi can đảm không?

- Không, em tham gia hả? – Hân cũng cố gắng hét trả to nhất có thể

- Có chứ! Năm nay không làm nhà ma nữa đâu! Chị tham gia cùng em đi!!! – Yến Nhi lại bắt đầu hét ông đề nghị

- Không, có chết cũng không tham gia!-Hân lại hét, lắc đầu cật lực

- Hai người này, ra chỗ khác nói chuyện! Tra tấn lỗ tai người ta thế hả? – Chi bực tức gắt inh ỏi, đá bay Hân và Yến Nhi qua 1 góc

Đã bị đàn loa thùng đánh trống tung tung bên tai, lại nghe hai cái đứato còi này hét hai bên, ai chịu nổi chứ? Đuôi đi cho nhanh. Hân liếc xéo Chi, đâm nhò bạn một phát cho hả giận rồi dắt Yến Nhi chuồn ra chõ nào....ít ồn ào hơn chút.

Trong hậu trường sân khấu, người qua lại tấp nập, ồn ào, náo nhiệt, hết chỉnh sửa trang phục, trang điểm, rồi chỉnh lại nhạc cụ, đọc lời thoại....vân vân và vân vân.

Ở một góc phòng, Hải ngồi im lặng ôm cây đàn ghita, điều chỉnh dây đàn, tiếp theo sẽ đến lượt diễn của khoa Bảo vệ thực vật. Vốn dĩ cậu chả ham hố gì mấy hoạt động hát hò văn nghệ văn gừng này, cũng chả thêm điểm chuyên cần ít ỏi được cộng thêm khi tham gia. Chỉ vì thiếu người, cậu vô tình được “ai đó” vô tư đề cử lên với trưởng khoa, đành ngậm ngùi tuân lệnh thôi! Haizzzz.

Dang thử âm thanh, một bóng đen tiến đến gần, che đi ánh đèn sáng trưng khắp phòng. Hải hơi ngẩng đầu lên, rồi lại cúi xuống khi nhìn mặt người tiến đến gần, chờ người đó mở miệng. Nhưng người kia cũng định thi gan với cậu thì phải. Chỉ đứng đó, không nói câu gì, không hành động gì. Hơi bực mình, Hải đành đầu hàng trước:

- Có chuyện gì thế?

Hân biến mất cùng Yến Nhi hết màn biểu diễn của khoa Tài chính, sau đó lờn nhau trở lại chỗ Chi, chờ đợi màn biểu diễn của khoa mình. Chủ yếu là để cổ vũ tinh thần là chính, chứ chỉ mỗi màn hát hò thì sao đâu lại baonhiêu tiết mục đầy sống động trước đó chứ? Không hi vọng, nên cũng chẳng cần thất vọng. Hân ghé sát tai Chi, rút kinh nghiệm lúc trước, hỏi nhỏ nhẹ:

- Khoa mình định hát không thôi à?

- Nghe nói toàn bộ con trai sẽ trình diễn cùng nhạc cụ những bài hát tình yêu, với định hướng “Gợi ý tỏ tình cho các chàng trai”. Nghe sến chết đi được! – Chi chép miệng, nói qua loa, đụng đến chủ đề củ chuối dám con trai nhất quyết đặt tên mà sồn da gà

- Haizzz, khoa mình có khi khô khan hơn cả Kinh tế ấy! Hey, ở đây! – Hân thở dài chê bai, rồi (lại) tra tấn tai Chi khi hét vang gọi mấy người khác đang tìm chỗ đứng

Rất nhanh sau đó, đèn sân khấu vụt tắt, chỉ còn lại chút ánh sáng vàng đậm từ bóng đèn duy nhất ở trung tâm. Một bóng người bước ra, khẽ điều chỉnh micro, cùng với cây đàn ghita., Đèn lại bật sáng, chiếu rõ dung nhan người mở màn cho tiết mục của khoa Bảo vệ thực vật.

Bỏ qua màn giới thiệu, Tuệ, anh chàng lớp trưởng điển trai lớp Hân bắt đầu gảy đàn, từng âm thanh êm ái vang lên. Bài hát đầu tiên là “Stand by me” của Noo Phước Thịnh được hát a cappella. Tiếng hát nhẹ nhàng, tình cảm, hòa cùng tiếng đàn ghi ta gây nên hiệu ứng không nhỏ. Hân cứ tròn mắt nhìn sân khấu rồi lại há hốc miệng nhìn đám con gái ngây ngất ở xung quanh. Không hiểu cảm động vì bài hát hay vì hình tượng lãng tử của anh chàng lớp trưởng nữa. Mặc kệ, trai đẹp phải tận dụng, cứ có hiệu quả là vô tư đi.

Phần biểu diễn kết thúc, nhất loạt tiếng vỗ tay vang lên rầm rộ, xóa đi cái im lặng tận hưởng âm nhạc trước đó.

Tiết mục thứ hai, 3 sinh viên năm nhất rụt rè bước ra sân khấu, hợp thành 1 band nhạc, cực chất với dàn trống, ghita điện, bass. Hân nhíu mày, nghe từng câu hát, quay sang Chi hỏi

- Mày có hiểu gì không? Sao bài này lạ thế?

- Tao chịu, tiếng Nga hay sao ý! – Chi lắc đầu bó tay, nhưng vẫn chêm thêm câu bình luận cho...hiểu biết – giai điệu cũng hay đó chứ?

- Một bài hát trữ tình của Nga, nói là bất hủ cũng được! – Thiên đứng bên cạnh Hân khẽ nói, giải thích cho mấy cô bạn mù nhạc quốc tế

- Thế cơ đấy! – Hân chep miệng, Người Việt hát tiếng Việt đi chứ, dùng tiếng Nga ai hiểu. Mất điểm là cái chắc

Nhưng bất chấp câu nguyên rủa của Hân, tiết mục vẫn thành công. Hân bắt đầu nghi ngờ có phải cái đám hát hôm nay toàn mỹ nam nhằm giành được lá phiếu của kha khá con gái không nữa. Nghi ngờ càng được khẳng định khi người tiếp theo, tiếp theo nữa bước ra đều là những mỹ nam lung linh, thu hút, nổi tiếng nhất được nhật nhanh từ các lớp trong toàn khoa. Hết “Bức thư tình đầu tiên”, rồi “Every thing i do, i do it for you”. Ừm, đúng chủ đề đó chứ nhỉ?

Còn 2 tiết mục nữa, phần diễn của khoa BVTV sẽ kết thúc. Đến lúc này, cả đám mới thấy Hải bước ra sân khấu, thêm 1 phần biểu diễn với ghita khác nữa. Hải lạnh lùng ngồi xuống, chỉnh lại tư thế, rồi tỉnh bơ liếc nhìn toàn bộ sân trường 1 vòng, như để tìm kiếm cái gì. Đám đông im lặng, chờ đợi.....đến bao giờ mới thêm hát đây???

Chừng như gây được sự tò mò, kiên nhẫn vừa đủ, Hải bắt đầu đánh những nốt nhạc đầu tiên. Giai điệu chậm rãi vang lên.

“Tôi yêu xem một cuốn truyện hay

Tiếng chim hót đầu ngày

Và yêu biển vắng

Tôi yêu ly cafe buổi sáng

Con đường ngập lá vàng...

Tôi yêu hương vị Tết ngày xưa

Mái tranh dưới hàng dừa

Và yêu trẻ thơ

Bữa cơm canh cà và điệu thuốc

Giấc ngủ không mộng mị

Và tôi cũng yêu em

Và tôi cũng yêu em

Và tôi cũng yêu em

Yêu em rộn ràng, yêu em nồng nàn...”

Cả đám, từ Hân, Chi, Yến Nhi, đến Duy, Trần Duy, Thiên đều sửng sốt với giọng hát của Hải (trừ Hoàng đã được nghe đến nhàm tai). Giọng hát trầm ấm, du dương, tình cảm, khác hẳn với phong cách lạnh lùng của cậu. Đường như cả sân trường đã bất tỉnh khi cậu cất tiếng hát.

“Tôi yêu đi bộ dưới hàng cây

Đấu vui với bạn bè

Và ly rượu ngon

Tôi yêu trong nhà nhiều cây lá

Tôi yêu những người già.

Tôi yêu những gì đến tự nhiên

Những câu nói thành thật

Và yêu ngày nắng

Tôi yêu mặc Jean và áo Trắng

Yêu trắng sáng ngày Rằm

Và tôi cũng yêu em”

Giai điệu về cuối bài hát càng ngày càng vui tươi, rộn ràng hơn, như diễn biến cảm xúc của một chàng trai tìm thấy tình yêu của mình vậy. Đến điệp khúc cuối cùng của bài hát, Hải đột nhiên nhìn chăm chú về phía trước, nhìn vào ai đó, gửi gắm toàn bộ suy nghĩ, tay vẫn đàn, miệng vẫn hát, nhưng tình cảm không thể che giấu

“Và tôi cũng yêu em

Và tôi cũng yêu em

Yêu em rộn ràng, yêu em nồng nàn

Yêu em chứa chan....”

Cả trường không có mù, chỉ cần nhìn biểu hiện cũng biết người hát đang hướng đến một ai đó cụ thể. Gần như ngay lập tức, cả nghìn đôi mắt cùng hướng về một phía, tìm người Hải đang hướng đến. Ngay gần sân khấu, một bóng người đứng đó, tiếp nhận ánh mắt của Hải, thậm chí còn nhìn lại mạnh mẽ hơn, bốc lửa hơn. Mấy cô gái mơ mộng ban đầu còn tự tưởng tượng đó là mình, nhưng dần dần, ai ai cũng tách ra, để lại 1 người đứng biệt lập, nổi bật.

Tiếng đàn đã dứt, cả trường quên hẳn việc vỗ tay, chỉ biết chứng kiến màn đấu mắt của hai nhân vật chính. Cảm giác âm áp, tình cảm trong ánh mắt Hải nhanh chóng vụt tắt, thay vào đó là sự lạnh lùng thường ngày, kèm theo quyết tâm, thách thức. Thế nhưng sự thay đổi đó không ai biết đến, ngoài người đứng đối diện với cậu.

Hải lặng lẽ xách đàn ghita đi vào. Đến lúc này, toàn trường mới vỡ òa. Các nữ sinh ôm nhau khóc nức nở, các đấng mày râu thì nhìn nhân vật chính đầy an ủi, thậm chí có cả chế giễu. Xung quanh, tiếng xì xầm bàn tán vang lên càng lúc càng nhiều

- Không ngờ đẹp trai thế mà lại....

- Đẹp trai mới dễ như thế ы, haizzz, khổ thân chưa, nhìn người kia đứng im như tượng vì shock kìa!

- Hải đẹp trai, tình yêu của tôi, sao lại có thể....phụ lòng tôi????

Chuyện gì xảy ra thế????

Quay ngược thời gian lại 1 phút trước đó. Khi mà Hải đang dần trình diễn đến cuối bài hát. Hân mãi mê lắng nghe người, đông đưa theo giai điệu nhẹ nhàng, chậm rãi ấy, thậm chí khen tên nhóc bướng bỉnh, xấu tính thường ngày cũng có hôm lên cơn trở nên tử tế đột xuất. Chăm chú nhìn lên sân khấu, Hân bất chợt chạm phải ánh mắt Hải cùng lúc đó nhìn lên, hướng về phía mình....

Chỉ có như thế, ngay sau đó tầm nhìn của Hân bị che khuất bởi cái lưng vô tình của thằng bạn thân cố ý. Duy bỗng đứng đứng lên, chặn trước mặt Hân, với cái vóc dáng cao là gen trội, độ với lùn là truyền thống của Hân, chẳng khó khăn gì đã che hết mọi thứ trong tầm mắt Hân.

- Này, ông đứng tránh ra tôi coi cái nào! – Hân đập vai Duy, khẽ nhắc

-....._Duy im lặng, như không hề nghe thấy, vẫn cứ tiếp tục đứng vững như tượng đồng

- Duy, có điên không thế hả? – Hân bực mình, cố xô Duy ra, nhưng vô ích, kiến không dấu lại bỏ hung.

Tiếng hát dần dần nhỏ đi, sau đó tắt hẳn, rồi tiếng nhạc cũng tắt đi, Hân ỉu xiu, không xem được nữa rồi, đành quay sang Chi hỏi thăm tình hình

- Thế nào rồi Chi? Sao im thế? Tiết mục cuối chưa ra hả? Chi? Chi!!!!

Hân bắt lực. Chuyện quái gì xảy ra với mọi người thế? Ai nấy đứng im như phỗng, nhìn chăm chăm phía trước, không phản ứng, Đến nước này, tò mò đập ngã ý chí, Hân nhảy xổ ra bên cạnh, quyết tâm tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng....chỉ còn cái sân khấu vắng hoe, không bóng người.

- Hoàng, nói coi, vừa xảy ra chuyện gì thế? – Hân kéo tay người (có vẻ) tỉnh táo nhất ở đó, đồng thời là người dễ bắt nạt nhất, tra hỏi

- Cái này....chị chờ coi diễn đàn ngày mai nhá! – Hoàng lúng túng lấy tay vò đầu, lảng tránh ánh mắt xung quanh đang nhìn mình như nghi ngờ, dò xét.

- Cái quái gì đây???????? – Hân đã nổi khùng, không còn giữ được bình tĩnh.

Có lẽ...không biết sẽ tốt hơn đó Hân

75. Chương 75

Ngày thứ 3., ngày tổng kết lễ hội, đồng thời công bố kết quả và trao giải. Buổi lễ được tổ chức vào buổi sáng, ngay từ 7 giờ sáng, các khoa đã tập trung đông đủ, đứng xếp hàng thẳng lối. 7h30, buổi lễ chính thức bắt đầu với màn diễn văn như thường lệ, năm nào cũng xài đến mòn cả giấy của thầy hiệu trưởng. Sau đó lại đến màn tặng hoa, kỷ niệm cho đại diện nhà tài trợ, cho các trưởng khoa, các Câu lạc bộ có đóng góp....

1 tiếng sau, thầy phụ trách lễ hội bước lên trong sự sung sướng xen hồi hộp của các sinh viên. Có vẻ như biết tâm trạng của đám học trò, thầy rút ngắn phần phát biểu, nhanh chóng đi trực tiếp vào vấn đề. Mỗi một phần được tổ chức sẽ trao 1 giải, sau đó tổng kết lại toàn bộ quá trình lễ hội.

- Giải trình diễn xuất sắc: khoa Kinh tế (chả nói cũng đoán được), Giải tổ chức xuất sắc (giải dành cho các gian hàng, các khu tham quan của ngày đầu tiên): khoa Ngoại ngữ, khoa Điện ảnh.

Cả khoa Hân xuôi xị, có lẽ vì vướng phải vụ lùm xùm khoa Sư phạm nên khoa Hân không được xét để trao giải. Quả thực là đen đủi. Thầy phụ trách tiếp tục công bố chuỗi dài các giải. Cuối cùng, phần quan trọng nhất cũng đã đến. Thầy khẽ hắng giọng, rồi nghiêm trang nói:

- Lễ hội năm nay các em đã rất cố gắng, hiệu quả cũng rất tốt. Giải ba, thuộc về....khoa Thể dục thể thao!

Cả đám thể dục đô con thi nhau ôm ấp nhảy nhót trong sự thất vọng của mọi người xung quanh. Haizzzz!

- Năm nay các khoa đều rất xuất sắc, nên giải ba được trao cho 1 khoa nữa! – thầy phụ trách tiếp tục – đó là khoa....Sư phạm!

Cả trường đều bất ngờ bởi 2 điều: thêm giải ba được trao, khoa gặp sự cố lại được giải. Nhưng, bất chấp tất cả, khoa Sư phạm thoải mái tận hưởng điều đó.

Thầy phụ trách lại tiếp tục:

- Giải nhì.....cũng có hai giải! – chờ tiếng ồn ào tạm lắng, thầy nói 1 mạch – khoa Ngoại ngữ và khoa Bảo vệ thực vật!

Chi nhảy cẫng, ôm chầm lấy Hân cùng mấy cô bạn đứng gần nhau, hò hét inh ỏi. Được giải nhì đấy nhá, 2 năm trước lần nào cũng tay trắng đi về, năm nay lại có được giải nhì, thêm hai giải phụ nữa chứ! Còn gì hạnh phúc hơn nữa. Hân cũng cười toe toét, quay sang Hải đứng cách đó 1 hàng, giơ ngón tay khen ngợi, Hải cũng mỉm cười gật đầu đáp lại cô. Tất cảnh nhờ vào màn biểu diễn đêm qua, rồi giải nấu ăn, giải nhất thi can đảm hôm qua cũng do Hải rinh về cho khoa mới được thành tựu thế này.

Giờ chỉ còn giải nhất, liệu có hai giải nhất nữa không nhỉ???? Thầy phụ trách chờ đám sinh viên ăn mừng chán chê rồi mới tuyên bố nốt:

- Giải nhất....chỉ có một giải nhất! (thầy chơi đùa sinh viên thế đấy ==) thuộc về....một khoa có bước đi rất liều lĩnh, đột phá, một khoa gây sự ngạc nhiên cho toàn trường, đánh tan những định kiến.....Khoa Kinh tế!!!!!!!!!!!!!!

Chả ai bất ngờ, trừ sự phấn khích quá độ từ Kinh tế, toàn trường đều dành những tràng pháo tay chúc mừng, Kinh tế xứng đáng với giải đó, khi show diễn thời trang đánh bật các đối thủ khác, chễm chệ đứng hạng nhất bầu chọn, không ai có thể đe dọa ngôi vị hay có khả năng đánh bại.

Lễ hội cứ thế kết thúc trong tiếng cười vui vẻ, thư giãn, chuẩn bị tinh thần để bước vào học kỳ mới, gian nan, vất vả hơn bội phần

1 tuần sau, học kỳ mới chính thức bắt đầu. Sinh viên lại lao vào guồng quay học hành, hết trên lớp, đến thư viện, rồi ký túc xá, sôi nổi với những hoạt động ngoại khóa, háo hức với những buổi học thực tế.

Hôm nay Hân có tiết thể dục vào buổi chiều, cái môn được gọi là cực hình với cô. May mắn là môn học đầu học kỳ 2 là cầu lông, không đến nỗi tồi như nhảy cao. Chỉ cần không đối diện với cái xà ngang thẳng tưng, vô tình, môn gì Hân cũng chấp nhận được, à, trừ bóng rổ, cái môn mĩa mai chiều cao kia nữa!

Tranh thủ lúc thầy giáo vào phòng giáo vụ uống nước chè chém gió với mấy cô văn phòng, Hân ngồi nghỉ ngơi dưới tán cây râm mát, tu nước ừng ực.

Bên kia sân, khoa Kinh tế đang học bóng rổ. Nhắc thấy bóng dáng Duy tranh chấp quyết liệt cùng Thiên, Hân lại thấy buồn cười.

Nghĩ lại cũng hay quá đi chứ! Vào sáng sớm cái buổi lễ hội cuối cùng ấy, Hân dậy sớm đột xuất, đột nhập diễn đàn trường. Đập vào mắt là clip tố tình gây shock, đứng hàng đầu danh sách nổi bật luôn. Nhấp chuột vào xem, từ tò mò, đến ngạc nhiên, kinh hãi, cuối cùng.....Hân ôm bụng cười lăn lộn dưới đất, cười đến nỗi Chi mắt nhắm mắt mở tình dục tặng cho một đạp cũng không thể dứt nổi tràng cười bùng nổ ấy.

Hóa ra là thế. Clip sắc nét, hình ảnh chân thực, miêu tả sống động chi tiết việc Hải cùng Duy đứng đối diện nhau, nhìn nhau ánh mắt âu yếm. Một người nói yêu em, một người chắc xúc động quá nên dừng hình. Thảo nào buổi tối đó biểu cảm mọi người kỳ lạ đến vậy.

Haizzz, nói thật chứ dù có sốc thật, Hân cũng không có kỳ thị những người giới tính thứ 3 cho lắm. Suốt ngày lên mạng coi đủ moment của Suju, rồi DBSK, Hân miễn nhiễm rồi, thậm chí còn có phần yêu thích ý chứ. Với ý nghĩ quái đản ấy, Hân đã rất nhiệt tình động viên cổ vũ cặp đôi hoàn cảnh kia ngay buổi liên hoan của cả nhóm vào buổi tối. Mặc cho hai ánh mắt giận dữ chiếu thẳng vào mình như tia laser chết người, Hân vẫn nghĩ do hai người ngược, không dám thừa nhận giữa rừng tin đồn lan ra toàn trường như bệnh truyền nhiễm kia thôi! (ngây thơ số!). Hân hứa lên hứa xuống rằng sẽ lập FC ủng hộ hai người, dẹp tan những thành phần xấu xa chê bai. Kết quả của lòng tốt là cái đạp của Chi, cái nhìn bất lực của Yên Nhi, cùng cơn giận của hai nhân vật chính. Đúng là làm ơn mắc oán!!!!

Nghĩ lại Hân vẫn thấy mù mờ, bình thường Hải và Duy lúc thì thân như anh em, lúc lại đấu đá nhau như kẻ thù, rốt cuộc thế nào ta?

Mãi mê chìm đắm trong mộng tưởng, Hân không để ý đến cái nháy mắt nhắc nhở nguy hiểm của đám bạn, không thấy bóng dáng to đùng sộ của đao thủ đang tiến gần đến mình, chỉ ngồi đó...chờ chết

- Có vẻ như em học tốt quá rồi nên không cần tập nữa! – ông thầy béo có sổ đi hành hạ người khác nói chậm rãi

- Ồi.....thầy..... – cô gái có sổ bị người khác (cụ thể là thầy béo) hành hạ giật mình đứng phắt dậy, méo mặt

- Học kỳ nào cũng chỉ đủ điểm qua, có lúc thì thi lại, vẫn không chừa hay sao hả? – thầy béo lườm nguýt một cái rõ dài. Đôi khi Hân không hiểu thầy có khai man tuổi không, ngoài 30 sao xì tin thế chứ

- Em chỉ...nghỉ chút thôi ạ, em....tiếp tục bây giờ! – Hân lúng túng, rồi nhanh chóng cầm vợt chạy thẳng, để con mắt cảnh cáo của ông thầy rơi lộp bộp sau lưng.

Giờ ăn chiều. Hân cùng Chi gặp Thiên và Yến Nhi tại bàn ăn quen thuộc của cả đám. Nhìn quanh quất, Chi hỏi:

- Mấy người khác đâu rồi???

- Đội bóng có lịch tập! – Thiên nói ngắn gọn

- À há! – Hân gật gù, ngồi xuống tập trung vào bữa ăn

- Chị...không có gì để hỏi à? – Yến Nhi nhìn Hân, hỏi thăm dò

- Cái gì là cái gì? – Hân bóc túi nước sốt đổ ra khay, không ngẩng đầu lên, hỏi

- Ví dụ như...ai đó không có ở đây... – Yến Nhi lại tiếp tục úp mở. Gọi ý cho bà chị này hại não thật!

- Thiên nói mọi người tập bóng, còn hỏi làm gì? – Hân nhìn cô em, thắc mắc không hiểu hôm nay nhỏ làm sao

- Ý Nhi hỏi sao mà không hỏi về Hải! – Chi nói, nhìn sang Yến Nhi, có truyện đạt bằng ánh mắt “Với con nhỏ này, nói thẳng cho nhanh”

- Xời, mấy người chẳng tinh tế gì hết! – Hân chép miệng chê bai, rồi lêngiêng bề trên giảng giải – Duy đang tập bóng, Hải dĩ nhiên phải đi xem, cổ vũ, rồi lấy khăn, lấy nước phục vụ rồi! Phải tranh thủ thời gian bên nhau chứ!

CẠCH! CẠCH! CẠCH!

Đồng loạt 3 đôi đũa đi gặp mặt bàn.

CẠCH! CẠCH! CẠCH!

Đồng loạt 3 cái cầm rút thẳng xuống đất.

3 người còn lại...không còn gì để nói với tư duy quá mức không bình thường của Hân, chỉ biết nhìn nhau, rồi cũng kệ con nhỏ không tinh tế ấy, kệ người trong cuộc đi mà giải quyết hậu quả.

Cả bàn đang im lặng ăn uống, một sinh viên nam đi đến gần, đứng ngay bên cạnh Chi, thu hút sự chú ý của toàn bàn.

4 cặp mắt ngẩng đầu lên nhìn, thắc mắc, tò mò. Chàng trai ấy hít một hơi thật sâu, rồi nhìn thẳng vào Chi, tay cầm con tôm, tay cầm đũa, nói lớn, vang vọng cả cantin:

- Chi, mình thích bạn!

O _____ O Đó là biểu hiện chung của toàn bộ những ai có mặt. Lại chuyện động trời gì đây?

76. Chương 76

Cái số của người nổi tiếng đó là đi đâu, làm gì, kể cả chính bản thân mình không làm gì thì vẫn cứ thu hút đám đông như magnet hút sắt. Ví dụ? Rất nhiều, tỉ dụ như hiện tại, đang yên đang lành hưởng thụ sự riêng tư lặng hiem có vì dân số của nhóm giảm một nửa lại bị câu nói hồn nhiên vô tư của người lạ mà bị phá vỡ, kéo theo trung tâm chú ý lại thuộc về nhóm. Chiến thắng quá vinh quang hiển hách.

Lắm nhảm này giờ, vào chủ đề chính, sau khi cơn sốc đi qua, hầu hết đều chung một biểu hiện, cúi gằm mặt vào khay thức ăn xúc lấy xúc để, như năm 1945. Chỉ có nhân vật chính là đủ bình tĩnh đối diện. Chì vẫn cầm nguyên đôi đũa trên tay phải, thìa tay trái, nhìn cậu bạn mới tỏ tình một lượt từ trên xuống, rồi lại từ dưới lên, sau đó lạnh lùng buông một câu:

- Không!!!

- Tại sao? – cậu bạn đó hỏi.

Ờ, câu hỏi muôn thủa ai cũng đoán được nếu bị từ chối. Thấy cậu bạn vẻ mặt hiền lành, nhút nhát, giờ càng thêm run rẩy, lương tâm của Hân trỗi dậy (có lương tâm hả O_O. Hân: *tát au*), nhẹ nhàng an ủi

- Bạn à, muốn tỏ tình ý, phải chú ý đến 3 vấn đề: thời gian, địa điểm, cách thức! Các cụ có câu “Trời đánh còn biết tránh miếng ăn”. Đang lúc người ta ăn uống thế này, hình ảnh kém lung linh nhất, nếu không nói đến....bôi bác nhất, bạn lại đi tỏ tình, dù đối phương thích bạn cũng từ chối. Đã vậy, nói thẳng ra trước mặt bao nhiêu người, bị từ chối có thấy ê mặt không, chọn chỗ vắng mà hành sự chứ! Tỏ tình phải có hoa hồng, hay nến lung linh...

Hân lải nhải, không hiểu an ủi hay càng xát muối vào tim con người tan vữa. Thiên cùng Yến Nhi trở mắt nhìn Hân, không chặn họng lại được, Chingoi cạnh lại để Hân tự tung tự tác, điềm tĩnh ăn uống tiếp, cứ như Hân đang kể chuyện hài như mọi lần.

- Đó! – Sau 5 phút nói liên tục, Hân chốt hạ - vì vậy đã bị từ chối, mặt dày thì chọn khi khác tỏ tình tiếp, xấu hổ thì nên đi nhanh trước khi bị mọi người nhớ mặt nhớ tên! Rút kinh nghiệm nhá!

Khuyến mãi thêm nụ cười dịu dàng hết khả năng, Hân quay trở lại dỗ dành dạ dày thân yêu đã kêu gào thêm lần nữa vì thiếu năng lượng, bỏ mặc anh chàng kia đứng như phỗng, không nhúc nhích, cơ miệng đóng băng. Xem ra....mặt dày thật rồi!

Nhóm 4 người kết thúc bữa ăn mới thấy 4 người còn lại kéo nhau đến cantin sau buổi tập, rồi đồng loạt vẫy tay chào, đồng loạt ngoảnh mặt đi luôn, chẳng để cho ai nói thêm câu gì.

Hân, Yến Nhi, Chi bỏ rơi Thiên ở lại hội họp với đám con trai, kéo nhau về ký túc xá, ngồi trong phòng sinh hoạt chung. Vừa an tọa, Hân đã đâm ngay vào vấn đề:

- Mày nghĩ sao? Lại có người tỏ tình kìa! Trong năm nay chắc cũng đến người thứ 10 rồi đấy nhỉ!

- 10 người á? – Yến Nhi kinh ngạc – sức hút của chị Chi quả thực không thể phủ nhận! Không như em hix

- Thôi đi cô, chị đây còn chưa kêu, cô suốt ngày đi cùng anh này anh nọ, còn kêu hả? – Hân trề môi, chê bai

Yến Nhi liếc lại cô chị không kiêng nể. Là do chị quá kém, không nhận thấy tín hiệu của người ta, chứ không có ở đâu nào?

Chi gác chân lên ghế, nhai kẹo rôm rốp, nói tỉnh bơ:

- Tao không thích làm quen kiểu cũ rích đấy, mày biết còn hỏi đều hả?

- Ờ, biết quá chứ! Tao với mày khác gì nhau đâu!- Hân gật gù, tranh thủ thăm dò – thế.....mày không để ý ai hết hả?

- Ai là ai? – Chi liếc – năm ba rồi đấy bà, tập trung học cho tôi nhờ!

- Xì, chỉ giỏi lấy cớ! Cẩn thận đến lúc mất rồi tha hồ tiếc nhá! – Hân xầm xì, không thèm nói chuyện nữa, quay sang cùng Yến Nhi tám chuyện còn hơn

Chi vẫn trưng bộ dạng thờ ơ ấy, nhưng ánh mắt lại nhìn xa xăm, suy nghĩ mông lung. Mất rồi mới tiếc ư?

Ngày hôm sau, như thường lệ, vẫn giờ ấy, cantin vẫn đông đúc, không có gì khác thường, mấy vụ tỏ tình ở trường ngày nào chả có, ở đâu chả thấy, 10 phút sau đã được cho vào dĩ vãng xa xăm. Thế nên mọi sự vẫn yên bình. Khác thường ngày, nhóm Hân lại tụ tập đông đủ, không thiếu ai. Hân liếc trộm Trần Duy ngồi thấp thỏm bên cạnh Chi, vẫn cố gắng cười đùa bình thường nhưng ánh mắt lại liếc ngang liếc dọc, cố gắng lắm mới nhìn cười nổi. Kiểu gì cũng được Thiên thông báo tình hình nên mới lo lắng thế.

Sực nhớ ra, Hân lục túi, lấy một xấp giấy không dày không mỏng, đưa cho Duy, đang im lặng ngồi ăn cạnh Hoàng, không phải Hải nha, thì thầm:

- Này, cho ông mang về đọc tham khảo!

Duy nhìn tập giấy, lại nhìn vẻ mặt hí hửng của cô bạn, nghi ngờ:

- Cái gì đây? Bà định bày trò gì?

- Ày, nể tình ông là bạn thân, hôm qua tôi phải gặt đồng bài tập, mày mò tìm tòi tuyển chọn cho ông đấy!

- Hân phẩy tay ra vẻ không cần cảm ơn (đã ai cảm ơn đâu __=), dúm vào tay Duy

Duy nhìn chằm chằm tập giấy, vẫn không dám mở ra coi, sợ bị gài bẫy. Thiên ngồi bên ngược lên nhìn, cũng ngó nghiêng, rồi tò mò giật lấy trên tay Duy, mở ra coi, nói to:

- Truyện à?

- Ủ, nói đúng hơn là.... - Hân vừa uống cola vừa đĩnh chính - Fan fiction

(Fanfiction (fanfic) là thuật ngữ chỉ chung cho tất cả các sản phẩm tưởng tượng (thơ, truyện, trường ca, danh sách, bài phỏng vấn, tản văn...) của người hâm mộ dành cho thần tượng của mình. Trong trường hợp này là fanfic nam-nam nhá :D)

- PHỤT! Khụ khụ! - Chi, Yến Nhi đồng loạt sặc cơm sặc canh, ho sù sụ, mặt đỏ bừng bừng, thì nhau vỗ ngực vỗ vai cho đối phương

- Hai người sao thế? - Thiên, cùng tất cả đáng nam nhi trong bàn nhìn Chi, Yến Nhi khó hiểu, Trần Duy ngồi cạnh lặng lẽ tiếp nước

- Mày kiếm từ khi nào? - Chi tu cạn cốc nước, đặt mạnh xuống bàn, hoảng hốt hỏi

- Hôm qua, à, cũng được 2 tối rồi, tổng hợp đấy nhớ, hay lắm luôn, toàn tác phẩm tao tâm đắc! - Hân hếch mặt, tự hào khoe khoang

- Ôi trời ơi! - Yến Nhi chỉ biết kêu, sau đó gục mặt xuống bàn, che giấu sự xấu hổ

- Hai người có cần phản ứng thế không? - Hân nhả mặt trách móc rồi ngay lập tức lại hớn hờ - an tâm, tao đã chọn những truyện cực "trong sáng" rồi, gì thì gì cũng nên tiến hành từng bước há há!

Cả đám ai cũng thộn mặt không hiểu 3 cô gái duy nhất đang nói về cái gì. Thiên quyết định, tai nghe mắt thấy sẽ dễ dàng hơn, không do dự đọc lướt qua từng dòng từng dòng. Ban đầu vẫn rất bình thường, Thiên còn cảm thấy buồn ngủ nữa. Truyện đầy chữ thấy này không phải sở thích của cậu hay con trai nói chung. Nhưng.... chỉ 5 phút sau, sắc mặt Thiên càng ngày càng biến đổi như bảy sắc cầu vồng. Vội vàng gấp tập truyện lại, Thiên yếu ớt đưa lại cho Duy, bỏ của chạy lấy mạng:

- Cái này.... dành để ông chịu khổ vậy! - Thiên vỗ vai Duy an ủi

- Sao thế sao thế? Có gì HOT? Em đọc với? - Hoàng xốn xác ngó nghiêng

- Nội dung có gì hay sao sắc mặt mày kỳ thế? - Trần Duy cũng tò mò hỏi, giơ tay ra trước mặt Duy - đưa tôi đọc thử coi!

- KHÔNG ĐƯỢC ĐỌC! - Yến Nhi và Chi hôm nay rất đoàn kết, đồng tâm hiệp lực hét lớn, khiến cái bàn vốn siêu nóng hôi từ vụ lễ hội chưa nguội lại thành trung tâm của sự chú ý

- Tại sao? - Trần Duy ngơ ngác, bàn tay vẫn lơ lửng trên không trung, chưa kịp rút về vì giật mình

- À, thì.... - Chi ấp úng - Hoàng, em nhỏ tuổi, không nên đọc truyện ấy! - Chi đổi trọng tâm chú ý sang đối tượng khác

- Đúng đúng, anh Duy, anh không nên đọc truyện này, không hợp với anh! – Yến Nhi cũng nhanh nhẩu nắm bắt cơ hội, hòa theo

Hân dành cho hai người một cái nhìn đầy khinh bỉ, miệt thị rõ rệt. Có cần phải trốn tránh sự thật hiển nhiên thế không chứ? Hân quay sang Duy, chớp chớp mắt đầy hi vọng, chờ mong cậu sẽ nhận lấy thành ý của mình. Duy cảm giác da gà mình rụng lả tả đầy đất, đành miễn cưỡng cầm lấy, chìa cho Hải đang tò mò không kém, chồm người qua đọc kè.

Thấy cảnh tượng hùng tráng ấy, Mắt Hân long lanh, cười ngây ngốc, trong não bộ bắt đầu tưởng tượng xa xăm, hai anh chàng trao nhau ánh mắt đắm đuối con cá chuối.....

Đúng như dự đoán, phản ứng của Duy và Hải không khác Thiên là mấy, thậm chí còn quyết liệt hơn, nhanh hơn, chỉ cần 2 phút đã có phản ứng rồi. Duy vút tập giấy như virus lây bệnh, muốn tránh càng xa càng tốt, Hải hai tai đỏ bừng bừng, cúi gầm mặt, cố kiềm nén cơn giận dữ có thể bùng nổ lên người mình không muốn làm tổn thương kia.

Hân ghệt mặt hết nhìn bên nọ đến bên kia, hỏi 1 câu:

- Sao thế? Không hay à? Tôi đã chọn toàn truyện ngắn tìm hiểu cho nhanh rồi đấy! Có thích không???

- KHÔNG THÍCH!

Hôm nay là ngày đồng thanh, song khẩu hợp bích hay sao thế này? Hết Nhì và Chi, giờ Duy và Hải. Hân chu mỏ giận dữ, cầm tập giấy vuốt ve, khóclóc ầm ỉ:

- Huhu, sao mọi người lại như thế chứ? Có biết tâm huyết tôi đổ rakhông? Tôi không đủ can đảm tìm truyện gay nên mới mày mò moi trong kho fan fiction cho mà xem, lại nữ.....hắt hủi thế sao hở giới!!!!

5 cái đầu cùng chung 1 suy nghĩ: “Sao mình lại thích/làm bạn với người lập dị này cơ chứ?”

Bận khóc lóc một hồi, Hân bỗng sực sực nhìn phía xa, thông báo:

- Vệ tinh của mày lại xuất hiện kìa Chi!

Cả bàn đồng loạt hướng về cửa cantin. Anh chàng tỏ tình hụt hôm qua lại xuất hiện, lại mắc cái sai lầm thời gian địa điểm cách thức y si đức, tiến lại gần đầy khí thế.

Trần Duy gườm gườm nhìn anh bạn đó như muốn ăn tươi nuốt sống, hai mắt phát tia laze thiêu chết người, sẵn sàng phản ứng nếu thằng đó mở miệng tán tỉnh lần nữa. Chi vẫn bình thản, không nhìn đối tượng, tỉnh bơ cầm tập giấy Hân đang giữ khư khư, chăm chú đọc

Cậu bạn đó hít sâu, rồi....y si như hôm qua, nói lớn, âm lượng còn vang hơn, xa hơn, rõ hơn:

- Từ giờ mình chính thức theo đuổi bạn.....Hân!

- Mày dám..... – Trần Duy tâm lý sẵn sàng phản ứng đứng bật dậy ngay khi cậu bạn mở miệng rồi đứng khựng lại – khoan, cái gì cơ???????

- Haizzzz, đã nói đừng có tỏ tình lúc đang ăn uống rồi, không nghe! – Hân chép miệng, lấy ngón tay chọc chọc lỗ tai (rốt cuộc cô có nghe rõ không hả <_<) – Chi, cho đồn quyết định đi!

-.....

Không thấy tiếng Chi trả lời, Hân tò mò nhìn lên. Nào mình cùng tập đếm! Ngoại trừ tất cả ánh mắt tò mò của đám người không liên quan, hiện giờ có 1, 2, 3.....6 con mắt, nhăm, 6 đôi mắt chiếu thẳng vào Hân, trừ hai đôi mắt còn lại chiếu đến người vừa tỏ tình. Hân ngơ ngác hỏi

- Sao thế?

- Mình muốn theo đuổi bạn, Hân! – cậu bạn tiếp tục lặp lại

- Biết rồi, muốn theo đuổi.....AI CỐ??????? – Hân đang bình tĩnh định khuyên nhủ lần nữa đã giật thột người hết ỉnh ỏi

- Hân! – cậu bạn kiên trì lặp lại

- Ai? – Hân vẫn ngỡ như bò đội nón hỏi lại, nãy chọc ngón tay sâu quá hay sao thành ngễnh ngãng rồi???
- Là mày đấy! – Chi bực mình, véo tai nhỏ bạn, kẻ miệng hét lớn – Trịnh Bảo Hân, là mày, không phải tao, nghe rõ chưa??????????????

77. Chương 77

- NO WAY!!!!!!!!!!!!!! – Hân bịt tai, cố gắng xua đi cảm giác ù ù như đi máy bay, hậu di chứng sau tiếng hét của Chi
 - Mình nói thật! – cậu bạn kia không biết mối nguy hiểm nhân đôi đang đứng ngay cạnh mình, cứ hồn nhiên khẳng định như thật
 - Đùa nhau đủ chưa? Hân nổi khùng, đứng bật dậy, chỉ thẳng mặt “con đỉa” – cậu định lấy tôi làm trò đùa à? Bày tỏ 1 người không được, định quaysang tán tỉnh bạn thân người ấy hả? Có cần tôi đá ra ngoài cho tỉnh không?
 - Mình không đùa mà! – cậu bạn mặt méo xệch, cố gắng giải thích – ngày hôm qua bị từ chối, mình đã bị cá tính của cậu đánh đổ, vậy nên.....mình quyết định sẽ khiến cậu thích mình! (lăng xet ==)
 - Hừ! Đến tết Tây tạng cũng đừng có mơ! – Hân khinh khỉnh đáp, khoanh tay oai vệ - tôi có bạn trai rồi!
 - AI????????? – một từ, ngắn gọn, xúc tích, nhưng vẫn truyền tải được ý đồ người nói.
- Trong trường hợp này, là ý đồ của “những” người nói. Vì cùng lúc, cả cậu bạn đó, lẫn 2 người theo Hân thấy chả liên quan tạo nào cũng nói theo, đó là cặp tình nhân cùng giới Duy, Hải. Hân nhìn quanh bàn 1 lượt, rồi bước đến, vỗ lấy vai áo Thiên, kéo lên thô bạo:
- Đây, bạn trai tôi đây! Vậy nên bỏ cái ý định đó đi, nghe chưa? Đừng đến làm phiền tôi!
 - Hân, đừng hại tôi! – Thiên nhăn nhó, nghiêng đầu thì thầm với Hân, cố gắng gạt đi hai con mắt tử thần vừa chuyển hướng sang mình
 - Giúp tý đi, tôi sẽ hậu tạ chai nước khoáng (==) – Hân cũng ghé sát tai Thiên thì thầm to nhỏ, vô tình khiến Thiên càng đến gần cửa ngõ đi vào địa ngục trần gian
- Cậu bạn kia nhìn Thiên đánh giá, có lẽ thấy đối phương hơn hẳn mình, đành lui thủ chuốc thêm 1 màn xấu hổ, lê bước ra khỏi cantin. Hân thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống ghế:
- Hú hồn, tưởng chết đến nơi chứ!
 - Ông lại đây! – Duy đứng lên, ngay khi Hân vừa ngồi, chỉ liếc nhìn Thiên, thông báo rồi không để cậu có cơ hội từ chối, lấy tay xốc thẳng dậy
 - Ấy, bình tĩnh đã nào! – Thiên hoảng hốt, nhìn Trần Duy cầu cứu, chỉ nhận được cái nhún vai vô tội của thằng bạn
- Hải không nói không rằng, hợp tác cùng Duy, xách tay bên cạnh, tạo thế gọng kìm cột chặt Thiên, cứ thế lôi đi xềnh xệch.
- Chẳng mấy chốc, cantin lại im lặng tập 3 nhìn cảnh tượng lý thú diễn ra không ngừng nghỉ, Hân khều khều tay Yến Nhi, hỏi han:
- Mấy người ấy kéo nhau đi đâu thế?
- Yến Nhi không biết nên nói thế nào, chỉ biết cười gượng gạo, trao đổi ánh mắt chớp nhoáng với Chi, ai nấy đều bất lực.

Tại một góc khuất nơi sân tập thể dục sáng sủa, thừa thớt, 1 thanh niênkhôilng, tuần tú đang bị hai người chiều cao thấp hơn xấp xỉ 1cm vâykhín, chỉ biết im thín thút, chấphai tay, ngoan ngoãn nhận tội. Tranhthủ cơ hội. Thiên nhanh mồm nhanh miệng giải thích trước:

- Hân chỉ lấy tôi ra làm lá chắn thôi, hai người thừa biết còn gì! Chứđể thằng ranh kia rút lui thôi, thật sự không có gì hết, tôi vô tội, tôi chỉ là bạn cực trong sáng với Hân!!!

Để lời nói thêm trọng lượng, Thiên còn giơ tay lên trời, thề thốt. Hảicùng Duy khoanh tay đứng nhìn chăm chăm, vẻ mặt nghiêm trọng, Thiên nuốt khan, chưa bao giờ cậu bị lép vế thế này, sức mạnh ái tình thật kinhkhủng. Thấy hai người kia vẫn không có dấu hiệu mở miệng, Thiên lạichuẩn bị tuôn diễn văn. Đúng lúc ấy, Duy nhướn miệng cười toe toét, vỗvai Thiên:

- Cám ơn ông đã thay tôi đuổi thằng chướng ngại vật ấy, không có ông, chắc tôi đã xông đến đâm vỡ mặt nó rồi! Ha ha!

- Quả là anh em tốt! Cám ơn anh! – Hải cũng gật đầu đồng tình, bộ dạng vẫn tỉnh cơ

Thiên nghệt mặt nhìn hai tên bạn, càng thêm phần ngổ đến không tưởng. Chuyện quái gì đang xảy ra đây? Thiên cẩn thận nói:

- Hai người.....biết....

- Tôi biết rồi, Hải cũng thế! – Duy gật đầu xác nhận, nhanh chóng hiểu thắc mắc của Thiên

- Cạnh tranh công bằng! – Hải nói thêm

- Từ khi nào mà..... – Thiên khôi phục lại phong độ bình thường, tiếp tục khai thác

- Cái này... - Duy ngáp ngừng, xoa xoa đầu

flashback Quay ngược lại đêm lễ hội thứ hai

- Có chuyện gì thế? – Hải ngẩng đầu nhìn Duy, không chút tò mò, chỉ hỏi cho có

- Cậu....thích Hân phải không? – Duy nhìn Hải thêm một lúc, rồi nhanhchóng nói thẳng vấn đề, với tuýp người như Hải, vòng vo chỉ mất công

- Như anh thôi! – Hải nhún vai, thừa nhận, lại cúi đầu chỉnh dây đàn

- Cậu đã biết anh sẽ không nói nhiều! Nhưng....anh sẽ không nhường Hân cho cậu đâu! – Duy nói khẽ, ngữ khí đậm chất hiểu chiến mạnh mẽ

- Em cũng không cần anh nhường! – Hải ngược lên, mắt đối mắt nhìn Duy

Hai người con trai, hai anh em, hai tính cách, cùng dành trái tim vàtình cảm cho một cô gái. Trong ánh mắt của cả hai đều toát ra quyết tâmkhông thể lau chuyển, chỉ nhìn nhau, tự nói với nhau sẽ cạnh tranh côngbằng trong chuyện này. Vì dù người con gái ấy chọn ai, hai người đêumong người ấy sẽ được hạnh phúc

end flashback

- Vậy thì hai người cần đẩy nhanh tiến độ đi chứ? – Thiên gật gù, xoa xoa cằm nhìn nhận

- Khỏi cần ông nhắc! – Duy xua tay, thấy lời khuyên ấy quá mức thừa thãi

- Không biết Hân nghĩ gì về hai người nhĩ? – Thiên nhếch mép cười đầy thú vị.

Câu lạc bộ Nhiếp ảnh

Chủ nhiệm Bảo đã đi thực tế hướng dẫn các sinh viên năm cuối làm đồ án tốt nghiệp, phó chủ nhiệm Mai – trợ giảng khoa Sư phạm tạm thời dẫn dắttoàn câu lạc bộ. Hôm nay, như thường lệ, là buổi họp hàng tuần. Cả cănphòng im lặng, ai cũng chăm chú theo dõi lên máy chiếu, lắng nghe phổbiến kế hoạch những tháng cuối năm.

Sang học kỳ thứ 2, theo truyền thống, các sinh viên năm ba sẽ được miễngiảm những công việc hay sự kiện nhỏ nhất, ví dụ như thi thố giữa cácnhóm. Chuẩn bị sự kiện 20/10, 20/11. chỉ phải tham gia khi lễ hội

cuối năm bắt đầu khai mạc. Vì vậy nên hôm nay Hân khá nhàn, chỉ việc ngồi đó, tham gia cho có, không cần tham gia bất cứ việc gì.

Kết thúc buổi họp, Hân xách ba lô, dự định đi mua sắm cùng Chi thì có tiếng gọi:

- Hân!

Hân dừng chân, ngoảnh lại nhìn. Hải gọi cô rồi chậm chạp đi lại gần

- Chuyện gì thế? – Hân hỏi

- Ừm, tôi có chuyện muốn nói! – Hải ngập ngừng giây lát rồi cũng đề nghị - dành chút thời gian cho tôi được chứ?

Hân nhìn Hải, nhìn điệu bộ lúng túng, ngượng ngùng khác hẳn vẻ mặt bút phốt thường ngày, cười bí hiểm, gật đầu ngay tắp lự. Hải mỉm cười, dẫn đường đi trước, không hay biết suy nghĩ không mấy tốt đẹp của người phía sau. Kiểu gì cũng lại hỏi xin tập fan fiction kia cho coi, chắc lần trước đông người, xấu hổ ^^

Đến góc khuôn viên trường, Hải dừng bước, hít sâu, quay lưng lại, đối mặt với Hân, khàn giọng nói:

- Tôi.....muốn nói 1 chuyện.....

- Ừ, nói đi! – Hân gật đầu, chờ đợi. Gọi ra đây dĩ nhiên phải có chuyện muốn nói rồi

- Chuyện là.....vấn đề là... - Hải ấp úng, cố gắng giữ bình tĩnh – tôi và anh Duy....không phải như Hân nghĩ đâu!

- Hửm? – Hân hơi nhướn mày, nhìn Hải đầy thắc mắc. Không như mình nghĩ? Thế thì là cái gì?

- Nghĩa là... Tôi không thích anh Duy, anh Duy cũng không thích tôi! – Hải khó khăn tiếp tục

- Cậu ghét Duy? – Hân hiểu lầm, hỏi lại

- Không, à....ý tôi là....tôi có thích anh Duy, nhưng chỉ là anh em thân thiết, không phải.... – Hân vò đầu, cố gắng diễn đạt cho đúng

- Ý cậu là....hai người không GAY. Hai người nam nhi chính hiệu chứ gì? – Hân mất kiên nhẫn, đành nói thay

- Đúng thế! – Hải nhanh chóng gật đầu

- Haizzzz – Hân thở dài, nhìn Hải có phần thông cảm – có ai là Gay lại nhận mình gay đâu, không sao, tôi không có kỳ thị người giới tính thứ 3, không cần ngại!

- Không phải! – Hải đã muốn nổi khùng, hai tay khua khoắng

- Chứ là gì? – Hân hồn nhiên hỏi lại – cậu thích anh nào không phải Duy hả????

- Không! Hân, nghe này! – Hải nắm chặt hai vai Hân, cúi người xuống, để mình ngang tầm mắt Hân. Nếu ánh mắt có thể nói thay trái tim, có lẽ cậu đã nói hàng ngàn, hàng tỉ lần với Hân 3 từ quan trọng ấy rồi.

Hân chột dạ, không cử động, thấy ngại ngùng khi bị Hải nhìn chăm chăm, ở khoảng cách gần như thế. Cô muốn trốn tránh đôi mắt nâu trầm đầy tâm tư, như nhìn xuyên thấu tâm can ấy, nhưng Hải đã nắm chặt vai Hân, ép cô đối diện mình.

Hải nhắm mắt, trấn tĩnh bản thân, rồi quyết tâm nhìn thẳng vào Hân, đôi môi hé mở

- Mình thích cậu!

78. Chương 78

Hân mở tròn mắt, tưởng chừng như hai con mắt muốn rớt khỏi tròng, rơi xuống đất đến nơi. Cô nhìn Hải chăm chăm, không chớp, không phản ứng. Hải... cũng đang ngạc nhiên hết mức có thể nhìn cô. Hân thều thào hỏi lại:

- Sao cơ?
- Hả? Gì cơ? – Hải cũng hỏi – câu đó tôi đâu có nói?
- Thế ai nói?

Ngay lập tức, hai người đồng loạt quay ra bên ngoài, rồi ngồi thụp xuống bụi cây gần đó. Đối diện với nơi hai người đứng, chỉ cách nhau 1gìan hoa và một cây cổ thụ, có một nam một nữ đang đứng đó, cũng với cảnh tượng mặt đối mặt, mắt chiếu mắt. Nam mặt mũi đỏ gay, hai tay hết nắm lại mở. Nữ đứng quay lưng lại hướng Hân, Hải, chỉ im lặng nhìn người nam.

Hân khẽ nhìn Hải, thầm nói với nhau qua ánh mắt “Chúng kiến vụ tử tình bất đắc dĩ rồi!”

Qua một lúc lâu, người con gái nhẹ nhàng lên tiếng:

- Xin lỗi cậu, mình... thích người khác rồi!
- Cậu có thể cho mình cơ hội được mà! – nam sinh van nài, lộ rõ vẻ tuyệt vọng
- Xin lỗi! – nữ sinh nhẹ nhàng cúi đầu, rồi chậm rãi đi thẳng về hướng ký túc xá

Hân cùng Hải, biết điều khe khẽ bước đi trong tư thế ngồi, lẩn sang chỗ khác trốn. Đến khi an toàn, Hân đứng thẳng người, ngờ vực nhìn Hải:

- Cậu có thấy giọng nữ sinh kia rất quen không?
- Có chứ sao không? – Hải đáp – Hân không nhận ra giọng Yến Nhi hả?
- Yến Nhi á? – Hân há hốc miệng, sững sốt – Hoàng gặp nguy rồi!

Chưa kịp để Hải phản ứng, Hân chạy như bay về hướng sân bóng đội bóng văn tập, quên bẵng đi một việc hệ trọng Hải vẫn chưa nói với mình, để mình cậu đứng đó, nỗi buồn lan tỏa, nhìn bóng Hân dần khuất một cách tiếc nuối.

Sân bóng xanh rì một màu cỏ non tươi mát, vạch sơn trắng nổi bật trên nền cỏ tự nhiên, từng khoảng trống ẩm ướt vì mồ hôi của các cầu thủ dần khô dưới ánh mặt trời cuối ngày. Người đi lại thưa thớt hơn, những quả bóng được đá lăn dần về giỏ, đồ đạc được dọn bớt. Trên ghế nghỉ, một bóng người cô đơn ngồi đó với tia nắng yếu ớt nơi chân trời, lưng cúi gập một mỗi, nặng nề, từng giọt nước cứ thế từ trên mái tóc dài ướt sũng nhỏ từng giọt xuống nền bê tông.

Hoàng thở dốc, thấy bức bối, không phải vì mệt, càng không phải vì buồn tập không như ý muốn. Cậu không thể lý giải cảm xúc của mình lúc này. Từ lúc Hân hét hoảng chạy đến sân tập, kéo cậu ra khỏi bài tập cơ bản cho các thành viên mới, nói nhanh như gió về việc ấy, cậu không còn sức tập trung vào công việc nữa, chỉ biết điên cuồng tập luyện, chạy cách vòng quanh sân, cố xua đi cảm giác bất an kia.

Yến Nhi có người tỏ tình... liên quan gì đến cậu! Cậu và cô ấy không có quan hệ gì hết, chỉ là bạn bè, rất bình thường. Thậm chí Yến Nhi đã không còn đeo bám làm phiền cậu nữa, cậu nên cảm thấy thích thú chứ? Tại sao nghe tin đó từ Hân, cậu thấy tim mình trống rỗng, như vừa vụt mất cái gì vậy???? Cậu điên rồi!

Trở về phòng, Hoàng mệt mỏi nằm phịch xuống giường, không liếc qua Hải đang ngồi bên bàn học, bỏ qua cả cái nhìn thắc mắc của cậu em, Hoàng nhắm mắt, cố xua đi hình ảnh cô gái tràn đầy sức sống bám cậu mỗi ngày, từ giảng đường đến sân tập, rồi hình ảnh cô cười nhưng nỗi buồn dâng đầy trong đôi mắt sáng trong, rồi cả lúc cô không còn chú ý đến cậu, nụ cười vốn chỉ dành cho cậu nay hướng đến những người khác.....

Quên đi, quên đi! Mà nghĩ gì vậy Hoàng???? Hoàng bật dậy, phi vào nhà tắm, cứ thế mặc nguyên quần áo, để mặc dòng nước lạnh buốt làm dịu đi bản thân.

Mấy ngày sau đó, thấy Yến Nhi cậu lại tránh mặt, biểu hiện chạy trốn rõ ràng đến nỗi Trần Duy, Duy còn phải bắt cậu lại tra hỏi. Hoàng chỉ im lặng, không nói, không đáp lại ánh mắt quan tâm của Chi, cái nhìn thấu hiểu của Hân.

Thơ thần đá từng mòn sỏi trên đường từ giảng đường đến sân bóng, Hoàng lại bắt đầu nghĩ vẩn vơ. Mắt liếc ngang liếc dọc, cố tìm gì đó đánh lạc hướng suy nghĩ, cậu vô tình nhìn thấy bóng hình đó, người cậu đã trốn, đã không nhìn mặt.

Yến Nhi đứng đó, tươi cười rạng rỡ dưới ánh nắng cùng anh chàng Khánh đó, ánh mắt tràn đầy tình cảm hướng về người con trai đáng ghét đó. Hoàng thấy đầu mình như bốc cháy, ngón tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói. Cậu không chịu đựng được nữa rồi! Hoàng chạy như bay đến, đứng chắn trước mặt Yến Nhi. Yến Nhi giật mình khi đụng phải cậu, rồi bình tĩnh chào:

- Hoàng, đi đâu vội vậy?

Hoàng nhìn Yến Nhi chằm chằm, nụ cười đó... không phải chỉ dành cho cậu, là nụ cười công thức đến mức nhàm chán Yến Nhi dành cho tất cả mọi người. Khánh đứng im quan sát vẻ mặt của Hoàng, khẽ mỉm cười, rồi quaysang Yến Nhi nói nhỏ:

- Anh đi trước nhé!

- Vâng, cuối tuần gặp anh sau nha! – Yến Nhi hớn hở vẫy tay chào Khánh, rồi chột dạ khi bắt gặp ánh mắt của Hoàng – cậu sao thế?

- Rốt cuộc cậu là người thế nào vậy? – Hoàng gằn giọng

- Sao cơ? – Yến Nhi sững người

- Nói thích tôi, nhưng lại đi tươi cười với thằng khác! – Hoàng quát tỉnh ỏi – lại còn để đứa khác tán tỉnh nữa! Cậu muốn là trung tâm sự chú ý đến vậy à? Cậu luôn miệng nói thật lòng với tôi, thế nhưng biểu hiện của cậu hoàn toàn ngược lại! Vậy là sao?

Yến Nhi vẫn bình tĩnh đối diện với Hoàng, chờ cậu nói xong, mỉm cười hỏi lại:

- Cậu ghen sao?

- Gì cơ? – Lần này đến lượt Hoàng sững sốt

- Cậu nói không thích mình, vậy mình thích ai, đi với ai, cười với ai, cậu đâu cần quan tâm? – Yến Nhi vẫn cười thích thú nhìn Hoàng – có phải... cậu thích mình rồi, đúng không???

- Cậu....cậu nói linh tinh gì thế! Ai thèm thích cậu! Cậu thích ai, có bao nhiêu người thích, tôi....không quan tâm! – Hoàng chối bay chối biến

Thấy Yến Nhi vẫn cười bí hiểm nhìn mình, Hoàng xoa đầu, quay lưng chạy thẳng, ngược với hướng đến sân bóng. Chạy được 10 bước mới nhận ra mình đi sai hướng, ngáp ngừng quay lại, rồi cúi gằm ặt lướt qua Yến Nhi. Yến Nhi nhìn theo cậu, niềm vui lan tỏa trong tim, quay người lại, giơ tay chữ V với góc cây gần đó (?):

- Em thắng rồi!!!!!!!!!!!!!!

Sáng sớm hôm sau, Hân cùng Chi ngồi nhâm nhi bữa sáng trong cantin, bình chân như vại. Tiết 3 mới phải lên lớp, thế nên hai người mới có thời gian hưởng thụ bữa sáng, như mọi khi đã ôm bụng rỗng đi học rồi, vì tính dậy muộn của Hân.

Hải, Trần Duy cũng không có tiết, ngồi ăn chung cùng hai người. Hân hỏi vu vơ, không nhắm vào ai

- Hoàng hôm nay học chiều sao không thấy bóng dáng nhỉ?

- Vẫn đang ngủ! – Hải thông báo ngắn gọn – cả đêm qua lăn lộn mất ngủ, nên giờ chắc chưa dậy nổi!

- Sao mất ngủ? – Trần Duy hỏi (toàn thấy ông này phụ trách hỏi, không biết gì hết)

- Sao em biết! – Hải nhún vai

Chi liếc Hân, hai nụ cười đồng loạt hiện lên trong thoáng chốc rồi nhanh chóng tắt ngấm, trở lại bình thường. Giờ giải lao nhanh chóng đến, Duy chạy như bay xuống cantin, giải quyết dạ dày trống rỗng, hợp với nhóm 4 người.

- Ăn nhanh đi, chuẩn bị có tiết rồi! – Chi nhắc nhở Hân vẫn cà kê nhai từng miếng bánh mì khô khan
- Xong ngay đây! – Hân vừa nuốt vừa nói, tay chỉ ra cửa – Hoàng kia!

Ngay cửa cantin, Hoàng thiếu sinh khí vật vờ bước vào, va hết người này đến người kia, nhưng vẫn không thể tỉnh táo được. Thậm chí cậu còn đi qua bàn mọi khi vẫn ngồi nếu không có Trần Duy kéo lại.

- Rốt cuộc em bị cái gì thế? – Duy hỏi

Hoàng lơ đãng nhìn lên, lướt qua 3 XY một lượt, hướng mắt sang 2 XX, rồi bỗng dừng nắm tay Hân, nói thẳng thừng:

- Chị Hân, em thích chị!

Quạ! Quạ! Quạ! Tất cả đứng hình, nhìn Hoàng như sinh vật lạ nhất hành tinh. Hân vẫn ngậm nguyên miếng bánh mì, chưa kịp nhét vào miệng, chỉ biết dùng mắt biểu thị sự ngạc nhiên. Không ai nói câu nào. Hoàng nhìn Hân chăm chú, sau đó....buông tay cô nhanh như khi nắm, ngay lập tức, vồ lấy tay Chi để bên cạnh:

- Chị Chi, em thích chị!

.....Quạ lại bay đầy trời nữa rồi.

79. Chương 79

Đôi diện có 3 người há hốc mồm, ngơ ngác không hiểu, Hoàng chỉ nhìn Hân, Chi đánh giá gì đó, rồi thở dài cái thượt, thất thểu đi thẳng.

- Nó bị cái gì thế? – Trần Duy tỉnh dậy đầu tiên, thắc mắc
- Bệnh tim! – Hân cười toe, nói 1 câu gây sốc lần hai cho 3 “con nai vàng ngơ ngác”, không giải thích thêm, kéo Chi lên lớp.

Vừa đi, Hân vừa bấm điện thoại nhaoay nhoáy, xong xuôi nhét điện thoại vào túi, cười sảng khoái

“ To: Hoàng ngố

Đừng lừa dối chính mình nữa! Đừng khiến bản thân phải hối hận! Tự tin, can đảm lên em!”

Giờ ăn trưa, nhóm lại tụ tập đông đủ. Hoàng hôm nay không chạy trốn như mọi lần, chỉ ngồi im lìm trong góc bàn. Mọi người vẫn nói chuyện rôm rả, không thèm để ý có 1 người đang tự kỷ.

Yến Nhi nhanh chóng xuất hiện, kéo theo 1 khách mời danh dự – Khánh.

- Chào mọi người! – Khánh lên tiếng trước, hồn nhiên kéo ghế xuống tham gia hội nghị bàn chữ nhật ghép hai
- Chào anh! – Hân cười toe toét, khác hẳn vẻ miệt thị thường thấy khi gặp Khánh – anh lại đi cùng Yến Nhi rồi!
- Hihi, em với anh ấy thân nhau mà! – Yến Nhi cũng thừa nhận, không chối
- ==> Góc bàn, một đôi mắt lén lút nhìn trộm.
- Cuối tuần này mọi người rảnh chứ? – Yến Nhi hỏi thăm
- Có chuyện gì à? – Chi gạt đầu ra hiệu có, rồi hỏi luôn

- Anh Khánh muốn mọi người về nhà anh ấy, em đi một mình chán lắm, đi đông mới vui! – Yến Nhi giải thích

- Đông thế này, làm phiền anh ấy lắm! – Chi ái ngại, nhìn 1 lượt hai cái bàn chật đôi chật ních người là người

==> Góc bàn, một đôi tai vênh lên hết cỡ, sống lưng thẳng tắp

- Không phiền đâu! – Khánh mỉm cười hiền lành – mọi người đến anh còn vui hơn ý!

- Đến nhà anh, hồng hóc hay đập phá cấm kên nhá! – Duy trêu chọc

- Vô tư, đền cho anh là xong! – Khánh cũng thoải mái đáp lại, không chút khó chịu

- KHÔNG ĐƯỢC! – Hoàng đập bàn cái rầm, phản đối.

Đỉnh chính đỉnh chính, cantin giờ này.....thần kỳ một nỗi không đông người. Trời nóng mọi người ưu tiên chọn chỗ ngoài sân cho thoáng, thế nên trong phòng đếm sơ qua cũng chỉ hơn 20 người thôi ^^.

- Cậu không muốn đi, có thể ở nhà! – Yến Nhi liếc nhìn lên, tỉnh bơ nói

- Tôi không cho cậu đi! – Hoàng nhấn mạnh, ánh mắt tóe lửa nhìn Yến Nhi

- Tại sao? Cậu có quyền gì mà cấm mình? – Yến Nhi hơi bực mình, nhưng vẫn cố dè dặt, nói bình thường hết mức có thể, không hiểu thế nào có chút ầm ập lên lời

- Vì.....tôi thích cậu! Tôi không muốn có ai ở gần cậu! Được chưa? – Hoàng hét lớn.

Đến khi nhận thức được mình vừa nói câu gì, nhìn thái độ nhất quán của cả bàn, cậu đỏ mặt tía tai, cúi xuống vùn vùn vạt áo.

Hân e hèm, cố gắng ngăn tràng cười đang đòi thoát ra trong cổ họng:

- Hôm qua, em cũng nói thích chị với chị Chi cơ mà? Đừng có.....

- Không, không phải thích kiểu ấy! – Hoàng ngẩng phắt đầu dậy, phản đối, ngay sau đó đối diện với nụ cười rực rỡ của Yến Nhi, lại cứng họng tập hai

- Vậy....cậu thích mình theo kiểu nào? – Yến Nhi tiếp tục tra hỏi, ép Hoàng xác định cho rõ ràng thì thôi

Cả bàn đèn hướng mắt hết nhìn bên nọ đến bên kia, thích thú xem phim tình cảm trực tiếp. Hoàng nhìn đi nhìn lại, không thấy ai có biểu hiện cứu nguy, đành xuôi xị, nhắm chặt mắt tuôn 1 tràng:

- Tôi thích cậu, không phải theo nghĩa bạn bè, càng không giống thích chị Hân, chị Chi. Tôi ghét cậu bơ tôi, không quan tâm tôi, ghét cách cậu cười với anh chàng đó hay bất kỳ thằng con trai nào khác! Tôi.....thừa nhận, tôi thích cậu!

- Hurayyyyyy!!!!!!! – Hân đứng bật dậy, dùng khăn lau tay khua khoắng ăn mừng – Hoàng tỏ tình rồi kìa! Thừa nhận rồi kìa!

Mặc dù đã biết thừa cậu em sớm thích Yến Nhi, lại mục kích tận mắt cơn ghen của Hoàng, nhưng Hân vẫn mừng, như người mẹ nhìn thấy đứa con đã trưởng thành vậy. Chi xấu hổ kéo tay Hân ngồi xuống:

- Mày bình thường hộ tao cái!

- Tao vẫn bình thường còn gì! – Hân cãi – phải chúc mừng Hoàng chứ, bao nhiêu lâu mới có thành quả, giờ tao hiểu tâm lý người trồng cây được thu hoạch rồi há há! (có liên quan không thế?)

- Quan trọng vẫn là Yến Nhi! – Thiên nói chậm rãi, đánh thức mọi người trong cơn sung sướng quên đi nhân vật chính

Yến Nhi cúi đầu, mái tóc dài óng mượt rủ xuống, che hết biểu hiện của cô bé. Cả bàn lại lần nữa tập trung vào một trọng tâm. Hoàng thấp thỏm chờ mong, hai bàn tay đã ướt đầm vì mồ hôi. Khánh ở bên bỗng dưng cất tiếng:

- Cậu thật sự thích Yến Nhi sao? Không đùa chứ?

- Tôi không đùa! – Hoàng nhìn Khánh, lấy lại sự tự tin – tôi không cần biết anh thân với Nhi thế nào, nhưng tôi nhất định sẽ không thua anh đâu! Đừng có tự tin thái quá! Rồi có ngày anh phải thừa nhận tôi là người thắng cuộc!

- Sao phải thừa nhận? – Khánh điềm nhiên nói

Trong con mắt gần chục khán giả ngồi đó, câu này chẳng khác nào khiêu khích, thậm chí còn khiến cho Hoàng tức giận hơn. Khánh vẫn giọng điệu bình thản ấy, không chú ý đến ai, từ từ nói:

-Tôi là anh rể Yến Nhi!

- Hả? Anh rể? – đồng thanh tập 1

- Cuối tuần mời mọi người về nhà để tham dự lễ cưới của anh cùng chị gái Nhi! – Khánh phá lên cười, không thể kiềm chế được nữa

- Lễ cưới? – đồng thanh tập 2

- Mọi người nghĩ anh Khánh là người yêu em sao? – Yến Nhi bấy giờ mới lên tiếng, nhìn tất cả kẻ trách móc

- Vậy tức là.... – Hoàng chớp thời cơ, nhìn Yến Nhi đầy hi vọng

- Tức là.... – Yến Nhi đứng dậy, đối diện với Hoàng, mỉm cười – mình vẫn còn thích cậu!

Hoàng nở nụ cười nhẹ nhõm, thậm chí có phần.....ngơ ngơ. Yến Nhi nhanh chóng tắt nụ cười, nghiêm mặt nói:

- Nhưng mình không chấp nhận lời tỏ tình của cậu!

- HẢ? – Hoàng méo mặt

- Nghe này cưng, thời gian, địa điểm, cách thức! – Hân lại bắt đầu lên lớp, thì thào vào tai Hoàng

Hoàng nghe xong, không hề cảm thấy phiền phức hay bức bối, ngược lại còn cười tươi hơn nữa, chỉ nhìn Yến Nhi một lúc lâu, ánh mắt trước đây chỉ có sự thờ ơ lạnh lùng nay đã ấm áp, chan chứa tình cảm. Sau đó cậu chạy vụt đi, để lại sau lưng tràng cười rộ của cả bàn.

Hân vỗ vỗ tay, hướng sang Duy, Trần Duy, Hải, nói 1 câu đầy ẩn ý:

- Hoàng đã có can đảm nói rồi! Mấy người cũng nên xúc tiến nhanh đi chứ?

Cả 3 đồng loạt giật thót người, ánh mắt lăm lét, trốn tránh. Trần Duy nhanh chóng hiểu ý của Hân, chỉ cười nhẹ, nhưng còn Duy và Hải, tâm trạng không tốt như thế.

Hân vẫn vô tư, tiếp tục khuyên răn:

- Cả trường đều biết rồi, nhưng hai người vẫn nên có lời thông báo chính thức thì hơn!

- Thông báo gì? – lần này ngay cả Chi cũng không hiểu nhỏ bạn có ý gì

- Thì chuyện Duy và Hải qua lại ý! – Hân hồn nhiên nói

Không khí vui mừng chưa lan tỏa và duy trì lâu, quạ đã xuất hiện, bay đầy trời.....Hân ơi là Hân!!

80. Chương 80

Những ồn ào, náo động của ban ngày nhanh chóng lui dần, nhường lại không gian yên tĩnh khi hoàng hôn xuống. Mới chỉ cuối hè, chưa vào thu, thời tiết vẫn còn khá nóng nực, trên đoạn đường nhỏ dọc theo khuôn viên ký túc xá và theo hàng cây cổ thụ bao quanh trường có khá đông sinh viên đi dạo cho tiêu bữa cơm tối, ngồi hóng mát, hay học bài dưới ánh đèn bắt đầu được chiếu sáng.

Chi thông thả đi dạo loanh quanh sau buổi họp thường ngày của Hội Sinh viên, nhằm tính thời gian chắc giờ này Hân đang lên CLB, chờ thêm chút nữa rồi cùng đi ăn tối muộn vậy. Thứ Sáu nào, cô cùng Hân cũng phải gần 8 giờ mới xử lý bữa tối, như bao sinh viên tham gia các hoạt động ngoại khóa khác. Ngắm nhìn hàng cây xanh mướt xi xào trong từng ngọn gió mát mẻ, Chi hít một hơi thật sâu, tràn đầy hương thơm nồng của hoa sữa nếu thưởng thức quá nhiều.

Đôi chân đang bước trên đường vô tình chạm phải quả bóng hai màu đen trắng. Theo quán tính, Chi đưa chân chặn lại, ngẩng đầu ngó nghiêng tìm nơi xuất xứ. Từ xa, Trần Duy mặc áo ba lỗ, quần thể thao khỏe khoắn, mái tóc ướt đầm mồ hôi đang chạy lại gần. Chi cầm quả bóng, nhanh chóng đưa cho cậu bạn, mỉm cười:

- Cậu tập muộn thế sao?

- Cám ơn nha! – Trần Duy cầm quả bóng, vừa quạt quạt tay vừa nói – mùa hè, giờ này là còn sớm ý chứ! Chi chưa đi ăn tối sao?

- Chưa, chờ Hân sinh hoạt câu lạc bộ xong đi luôn thể! Giờ chắc cũng xong rồi! – Chi liếc nhìn điện thoại kiểm tra thời gian

- Vậy sao? Để mình đi cùng luôn! – Trần Duy nhìn đồng hồ trên tay, cười toe toét, đề nghị

- Không phải cậu đang tập sao? – Chi thắc mắc

- Ở lại tập cho mấy thành viên mới thôi! Còn đội trưởng mà, không sao!

Nói đoạn Trần Duy chạy về, ném quả bóng cho cậu thủ môn gần đó, nhanh nhẹn cầm lấy balo, áo sơ mi, cùng khăn bông, ôm một đồng thứ chạy rạn. Chi đang đứng, cứ như sợ cô đi mất

- Đi thôi!

Chi chỉ cười nhẹ, không phản đối, cùng sóng bước với Trần Duy trên con đường lác đác hoa sữa rơi. Cả hai cùng im lặng, không nói năng gì. Mọi lần, không có Hân, lại có Duy, Thiên đi cùng, chưa khi nào hai người đi riêng như thế này, nhất thời không kiếm được chủ đề nói chuyện. Trần Duy đảo mắt nhìn xung quanh, cố che giấu sự lúng túng, gượng gạo, khẽ háng giọng:

- À, ờm.....dạo này Chi thế nào?

- Thế nào là thế nào? – Chi hỏi lại, vẫn nhìn thẳng phía trước

- À thì...học hành, cuộc sống.....tình cảm....

- Ngày nào cũng gặp nhau mà cần hỏi câu này nữa hả? – Chi nghiêng đầu nhìn Trần Duy, khẽ cười vì sự lúng túng của cậu

Trần Duy lại lần nữa không biết nên nói câu gì. Chi nói vậy cậu biết duy trì câu chuyện thế nào hả trời???

- Á! Hai người đi cùng nhau kìa!!!!!! – giọng Hân hét vang lạnh lạnh ở phía xa, ngay lối vào cantin thu hút chú ý của Trần Duy và Chi

- Chưa thấy người đã nghe tiếng! – Chi làm bầm nho nhỏ rồi cũng hét trả

Trần Duy cũng bật cười theo, lòng bỗng thấy nhẹ nhõm lạ khi thấy sự xuất hiện của Hân. Nếu trước đây cậu khó chịu khi Hân toàn cố tình phá đám giữa cả hai, thì giờ lại thấy biết ơn cô bạn quý nhỏ đã dẹp tan cái im lặng đầy bối rối vẫn tồn tại giữa cậu và Chi.

Hai người tiến lại gần, thấy Hân đứng đó chờ cùng Thiên, Hải. Hân tiếp tục liến thoắng trên đường đi:

- Mọi lần tao có bao giờ gặp mày đi riêng cùng Duy đâu chứ! Thay đổi rồi hả?

- Có gì mà thay đổi! – Chi ướm nhỏ bạn – là bạn bè cả, không đi với nhau được sao?

- Ha, thế cơ đấy!- Hân trề môi, định nói không phải trước ghét lắm à nhưng lại không dám, chỉ lén nháy mắt cho Trần Duy một cái

- Giờ mới xong hả? – Chi chuyển chủ đề, ngồi xuống ghé

- Ồ, bà Mai còn nói dai hơn ông Bảo nhà mình! – Hân thở dài – rõ ràng cũng chẳng phải làm gì, thế mà vẫn bắt ngồi nghe mới chán!

Câu chuyện lại tiếp tục, từ chuyện này đá sang chuyện kia dường như không dứt. Sau bữa ăn, Hân chỉ muốn phi về ngâm mình trong nước, gạt bỏ cảm giác bức bối bám dính do mồ hôi, thế nhưng nào có được tha. Trần Duy chưa gì đã chặn đường chạy marathon của Hân:

- Ồ lại chút, tôi có việc muốn nói với cậu!

- Chuyện gì? Lát nữa được không? – Hân nhăn nhó khổ sở

- Chỉ một lúc thôi! Không lâu đâu! – Trần Duy kéo tay Hân ngồi xuống, cổ trấn áp cô bạn đang muốn nổi loạn

Mọi người chỉ nhìn, không ai nói gì, rồi nhanh chóng tản đi, để không gian riêng tư trở lại cho cả hai. Hân xụ mặt, cau có nói:

- Sao, có tâm sự gì? Nói nhanh đi!

- Sao biết tôi định tâm sự? – Trần Duy hơi ngạc nhiên, quay sang hỏi

- Tôi lạ ông nữa sao? Chắc lại thấy bé tắc không biết thân với Chi ra sao, nên làm thế nào để bày tỏ chứ gì! – Hân liếc bằng nửa con mắt – khi này thấy cả hai đi cạnh nhau chẳng nói năng gì tôi đủ hiểu!

- Ồ, hiểu thì tốt! – Trần Duy cũng lờ mờ nguýt lại, ngay sau đó trở nên chán nản – tôi thật sự đã cố thân hơn, nhưng đi cạnh Chi lại không biết nói gì, hơn nữa cảm giác như Chi không hề có hứng thú nói chuyện cùng tôi, không có chút xúu nhiệt tình nào. Thế thì tôi biết làm thế nào được?

Hân nghe cậu bạn khổ sở giầy vò bản thân, chỉ ngồi im, khẽ nhú mồm.

Trở về phòng, Chi đã thay quần áo ngủ, ngồi bên bàn học từ lúc nào. Hân đóng cửa, ngồi xuống trước quạt, nhìn Chi chăm chú từ sau lưng.

Dường như cảm nhận được cái nhìn thiêu đốt từ sau lưng, thêm vào sự im lặng bất thường, không có tiếng ồn mỗi khi Hân về phòng, Chi quay lại hỏi:

- Mà có chuyện gì à?

- Hử? Không, chuyện gì đâu! – Hân lắc đầu

- Sao nhìn tao mãi thế? – Chi gác chân phải lên chân trái, dựa lưng vào ghế, dò xét Hân

- Chi này! – Hân ngồi thẳng lưng dậy, nghiêm túc nhìn Chi – nói thật cho tao nghe coi, có phải mày ghét Duy không? Trần Duy ấy!

- Hối lạ thế? – Chi trở mặt – sao tao phải ghét cậu ấy?

- Thì ngày trước Trần Duy.... – Hân khó khăn khi nhắc lại quá khứ đau thương, đành nói giảm nói tránh – thì vì nhiều vấn đề trong quá khứ, trước đây mày ghét Duy đó thôi, giờ.... vẫn thế à?

- Thích hay ghét đâu thể mãi không thay đổi, trước tao có ghét, nhưng tiếp xúc nhiều thấy cũng không đến nỗi, hơn nữa, quá khứ cũng đã qua, cứ ôm hận mãi làm gì! – Chi nói đều đều

- Tức là không ghét?

- Ừ!

- Vậy sao mày khó khăn khi nói chuyện với cậu ấy thế? – Hân tiếp tục nói thẳng, không phải đơn giản là thăm dò họ Trần Duy, mà chính bản thân cô cũng thắc mắc lắm

- Tao nói thật nhé! – Chi cúi đầu nhìn Hân, chờ nhỏ bạn gạt gạt đầu rồi bày tỏ – sau lần ấy, tao ban đầu có ghét, sau thì cũng nhìn cậu ấy thoáng hơn, nhưng tao cảm giác như Trần Duy trốn tránh tao, nói chuyện với tao đều hết sức cẩn thận, dè chừng. Mày thử nghĩ xem có ai nói chuyện thoải mái với thái độ đó của đối phương không? Ngay cả mày trước đây như chó với mèo, cũng còn tự nhiên hơn với tao!

- Cậu ấy lo sẽ làm mày ghét thêm thôi mà, chứ đâu phải trốn tránh! – Hân thanh minh thay

- Đó chỉ là cảm giác của tao! Vậy nên, tao không nói chuyện tự nhiên được như với mọi người! Mà sao hôm nay mày lại tò mò chuyện này? – Chi bắt chợt hỏi

- Không, thắc mắc thôi! – Hân đáp qua loa, rồi tiếp tục chìm trong suy nghĩ.

Vậy là, vấn đề ở cả hai bên, chứ không phải một người. Phải dẹp bỏ được bức tường chắn ấy, sau đó mới nghĩ đến những chuyện khác được. Hân biết Chi không ghét Trần Duy, đây là chưa nói đến có một mức độ quan tâm nhất định, nhưng tính Chi vốn ngoài cứng trong mềm, cứ trưng thái độ hờ hợt, lạnh lùng ra, không hiểu lệch hướng mới lạ. Mà sao Hân lại phải đau đầu tính kế cho hai người này ta? (Vì cái tính thích chen vào chuyện người khác chứ sao.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời âm u đầy mây đen, từng khoảng nắng nhỏ bédần tắt, không gian đượm mây xám xịt. Tiếng sấm ã ã ã vang vọng từ bình minh đến tận bây giờ, thế nhưng vẫn chưa có giọt mưa nào rơi xuống, chỉ có gió thổi từng đợt mạnh mẽ, cuốn đi từng chiếc lá xoáy tròn trong không khí.

Chi sắp xếp giấy tờ sổ sách, nhét vào trong túi, nhìn thời tiết có chút lo lắng. Hân ngái ngủ ngồi cạnh cửa sổ, hứng từng cơn gió tấp vào mặt, hỏi:

- Hôm nay không có tiết học, mày đi đâu thế?

- Hội Sinh viên có chút việc, tao phải qua văn phòng đoàn họp trao đổi! – Chi vội vàng xỏ giày, cố gắng đi trước khi mưa ập đến

- Ô, này! Không cầm ô theo à? – Hân gọi với theo nhưng bóng Chi đã khuất xa sau cánh cửa.

Hân xuôi xị nhìn cái ô vẫn chễm chệ trên giá, kiểu gì lúc mưa cũng bị Chi hò đi đón, lại phải ra đối mặt với ẩm ướt. Hân bỗng nảy ra một sáng kiến, khoe miệng khe khẽ, hai mắt sáng choang, cầm điện thoại hí hửng bấm bấm không ngừng.

Những đám mây nặng trĩu cuối cùng không chịu nổi, thả từng hạt nước xuống mặt đất, tạo nên những vòng tròn dày đặc, sau đó, cơn mưa cuối hè đổ xuống, rào rào như nước lũ. Mưa trắng xóa tầm mắt, nhanh chóng làm ướt vạn vật, từng bóng nước thi nhau nổi lên khi có thêm giọt mưa rơi xuống.

Chi đứng lạng trước dãy nhà hiệu bộ, co ro trong mái hiên. Quên ô ở phòng rồi, vội quá không mang theo, haizzz, chắc cô lây bệnh đáng trí của Hân. Trời mưa, đem theo luồng khí mát lạnh, xua tan đi cái nóng oi nồng rạo rức, chỉ còn lại mùi đất thi thoảng lướt qua cánh mũi. Xem ra cơn mưa sẽ kéo dài lâu đây, không dễ tạnh được. Chi sốt ruột đứng nhịp nhịp chân, sau cùng, phải rút điện thoại ra cầu cứu.

Ngón tay tra danh bạ đến tên Hân, chưa kịp nhấn nút gọi, một đôi giày thể thao đã đến gần, đứng song song với Chi. Chi ngẩng đầu lên, sững sờ:

- Hi! – Trần Duy cười tươi, vẫy vẫy tay – có cần đi nhờ không? Xem ra Chi đang mắc kẹt với cơn mưa nhỉ!

- Cậu làm gì ở đây? – Chi vẫn đứng im, không di chuyển

- Mình có việc bên đội bóng, giờ mới về thì thấy Chi đứng đây, đoán Chi không mang ô nên ghé vào, không phải à?

- À, ừ – Chi lúng túng cất điện thoại. Trong 1s cô đã nghĩ đây là trò nghịch ngợm của Hân (chuẩn), nhưng chắc cô nhầm (óe)

- Đi chứ? – Trần Duy khe khẽ hất mặt, nụ cười vẫn được duy trì trên môi

- Cám ơn cậu! – Chi nói nhỏ rồi cũng nhanh chóng chui xuống dưới tán ô màu xanh dương của Trần Duy.

Hai người tiếp tục đi từng bước chậm rãi dưới mưa, không phải muốn đi đâu, chỉ là đi nhanh sẽ bị mưa hắt, càng thêm ướt, đã vậy 1 ô hai người, đi nhanh khác nào không che. Vậy nên....thế đó

Cả hai chỉ lắng nghe tiếng mưa lộp bộp rơi trên đất, ngắm nhìn cảnh vật nhòa đi sau màn mưa trắng, không ai có ý định mở lời nói chuyện gì. Chi liếc nhìn Trần Duy đi bên cạnh, cánh tay chắc khỏe hơi sạm màu gió cao che cho cả hai. Một chút gì đó xuyên xao lay động trong đáy mắt Chi khi nhận ra Thiên che cho cô còn nhiều hơn bản thân, mặc cho bên va phải của cậu đã bắt đầu ướt sũng. Chi nhẹ nhàng đưa tay lên, chỉnh cho cán ô trở về vị trí trung tâm. Trần Duy giật mình, chỉ nhìn Chi thắc mắc

- Cậu bị ướt rồi! – Chi mỉm cười, nói ngắn gọn giải thích hành động của bản thân
- Nhưng nếu thế cậu cũng ướt mất! – Trần Duy do dự, lại chỉnh ô nghiêng về phía Chi
- Thế này sẽ không ướt nữa!

Nói dứt lời, Chi đứng sát hơn gần Trần Duy, tiện tay chỉnh lại ô. Hai cánh tay khẽ chạm vào nhau, mang theo những thay đổi. Trần Duy ngạc nhiên đến ngẩn ngơ khi thấy Chi chủ động thu hẹp khoảng cách với mình, Cậu thấy căng thẳng hơn trước gấp đôi, sống lưng cứng nhắc, ngay đến việc mình đang đi thế nào, ra sao, bộ não cũng không điều khiển được nữa. Cứ chốc lát, đôi vai nhỏ của Chi lại chạm vào cậu theo từng bước di chuyển. Trái tim cậu nhảy lung tung đòi được giải phóng khỏi lồng ngực, nụ cười trong vô thức được vẽ trên gương mặt hoàn hảo.

Trần Duy không biết rằng, bên cạnh cậu, một người con gái cũng đang lén giấu một nụ cười cùng những cảm xúc đan xen lẫn đầu tiên xuất hiện, gây rối loạn cả trái tim và lý trí của cô.

Màn mưa đem theo lạnh giá, ướt át, nhưng dưới tán ô nhỏ, hai con người lại cảm thấy ấm áp, thấy xuyên xao lạ thường.

Trong căn phòng ấm cúng gần đó, một con quỷ nhỏ đang cuộn tròn trong chăn, cười khoái trá với ý tưởng tuyệt diệu của mình.

81. Chương 81

- Thấy tôi thông minh không? Giờ chỉ việc chờ tin vui đến thôi haha!

Hân toét miệng cười không che giấu, thủ thỉ kể lại tỉ mỉ cho Duy nghe tường tận sự vụ xảy ra giữa Chi và Trần Duy, vẻ mặt tự hào. Duy liếc nhìn Trần Duy đang ngồi cùng Chi ở hàng ghế sau nói chuyện rôm rả, không còn xa cách hay ngại ngùng gì nữa, quay lên nhìn Hân, buông câu nhận xét:

- Tương lai khó đoán lắm!
- Khó đoán cái gì! – Hân nạt – đã xóa bỏ đi bức tường vô hình, càng lúc sẽ càng tiến gần đến nhau, không chống thì chảy, kiểu gì chả thành công!
- Ai nói thế! – Duy phản bác – không thiếu trường hợp ở cạnh nhau thân thiết hơn ruột thịt nhưng vẫn không có gì kia!
- Ví dụ coi! – Hân hếch mặt thách thức, không tin rằng điều mình dự đoán có thể sai
- Duy cảm hòng nhìn Hân, có chút bất lực, đành chuyển chủ đề:
- Hôm nay bà không say xe à? Nói nhiều thế?
- Anh Khánh cho tôi thuốc chống say gia truyền, nên giờ thấy bình thường lắm hehe! – Hân giờ nắm tay đầy mạnh mẽ

Chuyện là cả đám hiện tại đang trên đường đến dự lễ cưới của anh Khánh cùng chị Yến Nhi, vì thời gian hạn hẹp của sinh viên, đành đến thẳng nhà trai dự luôn thể, về nhà Yến Nhi thì mất buổi học đầu tuần mất.

Cả đoàn chục người rồng rắn nối đuôi nhau lên xe do Khánh cầm lái, ồn ào náo loạn từ lúc lên xe đến tận khi xuống. Chỉ mất 2 tiếng chạy xe, mọi người cũng không mệt mỏi nhiều. Ngay đến cái đứa bệnh say xe bẩm sinh như Hân còn nói chuyện như bắn súng liên thanh thì đủ hình dung hiện trạng của đám đông rồi đấy.

Xe chạy vào con đường rợp bóng râm với hai hàng cây cao vút hai bên, bồn hoa ngăn cách ở giữa. Khung cảnh tráng lệ, huy hoàng, từng ngôi nhà cao tầng đủ màu sắc lấp ló qua thân cây sù sì, gợi nên cảm giác sung túc, trang trọng không thể bỏ qua. Xe dừng, Khánh ngoái lại thông báo cho cả nhóm:

- Đến rồi, xuống thôi!

Hân bồng nhắng đẩy Duy qua một bên, chen lấn chà đạp không thương tiếc cậu bạn thân, xông ra ngoài đầu tiên, rồi tha hồ á ố liên tục. Nếu lần đầu tiên đến nhà Hoàng, Hải, Hân đã phải trầm trồ vì diện tích và kiến trúc, giờ còn sững sốt hơn nữa.

Cổng nhà màu nâu trầm, hàng rào cao quá đầu cùng màu với cửa, trước ngôi nhà 3 tầng màu ghi nhạt là khoảng sân cực lớn, đủ diện tích cho bữa tiệc hơn trăm người bằng gạch đỏ, hai bên hàng rào được che kín bởi những chậu cây cảnh uốn lượn đủ hình dáng. Ai ai xuống xe cũng phải ngoái đầu nhìn ngó khắp nơi một lượt, hai mắt cứ phải gọi là mở to hết cỡ đi. Nhìn bên ngoài có vẻ đơn giản nhưng tinh mắt có thể dễ dàng nhận ra từng gốc cây, ngọn cỏ đều được chăm sóc kỹ lưỡng, cẩn thận không chút sai sót. Khánh cho xe vào gara ở đối diện, sau đó cũng giục cả đám:

- Vào nhà đi thôi! Không ai thấy nóng sao đứng đây ngoài cửa thế này?

Anh chị ấy đang mãi chiêm ngưỡng nhà anh! – Yến Nhi giải thích, chỉ có cô là tỉnh bơ trước khung cảnh năm nào cũng nhìn mấy lần

Khánh chỉ biết lắc đầu cười. Một lúc sau, tất cả đã yên vị bên trong. Ồ, bỏ qua màn miêu tả nội thất đi hen, cứ để có trí tưởng tượng bay xa là được à ^^ . Thu xếp chỗ ngủ, Khánh để mọi người nghỉ ngơi rồi đi ra ngoài. Chỉ bước ra phòng khách, nhìn Yến Nhi hỏi:

- Anh Khánh đi đâu rồi?

- Anh ấy qua nhà chính, chắc bên đó đang chuẩn bị tiệc tối nay! – Yến Nhi vừa bê khay nước vừa nói

- Để mình! – Hoàng nhanh nhẹn chạy lại, giành bê khay nước hộ Yến Nhi (chục cái cốc chứ có ít đâu), cười tươi rói

- Gớm, tình cảm quá nhỉ! Sao chưa bao giờ thấy em ga lăng như thế với chị hử? – Hân mới ra khỏi WC đã thấy đập vào mắt cảnh suốt mướt, không nhìn nổi mở miệng trêu chọc

- Có bao giờ em thấy chị làm việc nặng gì đâu, toàn nhẹ nhàng, muốn giúp cũng chả được! – Hoàng không chịu thua, trả đũa lại

- Không thèm nhìn thì có! Toàn bộ tập trung hết lên 1 người, lấy đâu ra mắt nhìn đến người khác! – Hân tiếp tục chọc ngoáy

- Hi, thôi chị! Lần sau em sẽ giúp! – Yến Nhi lên tiếng giảng hòa, đưa cho Hân cốc nước cam

- Bệnh nhau hả?- hân vẫn tiếp tục nói, nhưng tỉnh bơ cầm cốc nước tu 1 hơi – có người yêu bỏ cả chị em! Chị, mà không được như thế đâu đấy nhớ!

Chi lườm Hân 1 cái sắc lẹm, rồi bơ luôn con bạn cười bên lên đây tội lỗi, tiếp tục quay sang Yến Nhi hỏi chuyện

- Em vừa nói có nhà chính nữa là sao?

- À, đây là nhà anh Khánh, anh ấy ở riêng với bố mẹ, đành rằng nhà chính cũng chỉ cách đây vài dãy nhà thôi! – Yến Nhi giải thích – Tối em sẽ đưa mọi người qua đó. Gia đình anh Khánh sống theo chế độ đa thể hệ nên đông lắm, ai muốn tách ra riêng cũng phải được các trưởng lão kiểm tra xem có đủ khả năng không mới được ra kìa!

- Khiếp, nghe cứ như phong kiến ý! – Hải rùng mình nhận xét. Nhà cậu mà quy củ thế có nước phát khùng sớm

- Quy tắc vậy thôi nhưng ai nấy đều thoải mái vui tính lắm! – Yến Nhi cười – em qua nhà chính chơi với mấy đứa em họ anh ấy suốt à!

- Cậu hay đến nhà anh ấy thế sao? Thân thiết quá nhỉ! – Hoàng lên tiếng, mang danh là hỏi nhưng giọng điệu lại tràn ngập giận dữ

- Có mùi giấm chua thoang thoảng đâu đây..... – Hân (lại) trêu Hoàng, vờ héch mũi lên, quay đầu tứ phía hít hít

- Chị Hân!!!!!! – Hoàng xấu hổ hét lớn khiến cả phòng phá ra cười

Từ ngày bày tỏ thành công, chính thức tuyên bố thành 1 cặp đến giờ, Hoàng và Yến Nhi càng ngày càng thân hơn, bỏ hết mọi ngại ngùng, ngang nhiên bày tỏ tình cảm trước thanh thiên bạch nhật, Hoàng thì dịu dàng, quan tâm hơn, trưởng thành hơn, nhưng vẫn còn nhiều lúc trẻ con không nói nổi, Yến Nhi cũng hiền lành, nữ tính (trước đó em nó cũng vẫn vậy). Cả đám cũng không thấy phiền hà cho lắm, ít ra hai đứa ấy còn biết ranh giới ở đâu, chỉ có Hân thích thú, suốt ngày trêu chọc quậy phá thôi.

Nghỉ ngơi chán chê, 6 giờ tối, Yến Nhi dẫn đường đưa mọi người đến nhà chính đại gia tộc. Vừa đến gần đã thấy hàng xe hơi chói lọi, đủ mọi hãng đậu hai bên cánh cổng siêu bự, được mở siêu rộng. Choáng ngợp! Đó là hai từ duy nhất có thể miêu tả được về nhà chính. Nhà Khánh là 1, thì nhà này phải là 10.

Nhất thời mọi người đều cảm thấy căng thẳng, nhìn cảnh người người đi lại nhộn nhịp, trang phục đẹp đẽ, trang trọng, không áp lực mới lạ đó. Yến Nhi liếc nhìn nụ cười cứng nhắc của anh chị mình, lên tiếng trấn an:

- Mọi người cứ thoải mái đi, hôm nay chỉ có họ hàng anh ấy cùng họ hàng nhà em đến sớm tham gia thôi! Không có khách khứa gì cả!

O___O Chỉ họ hàng đã gần trăm người thế này á???? Giờ thì mỗi người 1 biểu cảm. Duy cùng Hân đồng loạt há hốc miệng nhìn Yến Nhi như người ngoài hành tinh, Chi cùng Thiên vẫn ngó dáo dác xung quanh, Trần Duy cùng Hải vẫn cứ tỉnh bơ mũ phớt, không có thái độ. Hoàng...bỏ qua bỏ qua =__=. Có thêm nhìn đâu cơ chứ!

Yến Nhi dẫn mọi người đến bàn tiệc nhỏ gần cửa ra vào, gọi lạnh lạnh:

- Ông ơi, con đến rồi!

Người ngồi quay sang nhìn Yến Nhi, vẻ mặt trịnh thượng nghiêm túc nhanh chóng nở nụ cười tươi:

- Tiểu Nhi đến rồi đó hả? Lại đây với ông coi nào! Bọn bè con đây sao? Đông quá ha!

- Vâng hihi, để con giới thiệu cho ông nha!

Yến Nhi đưa tay nói tên tuổi từng người cho người cô bé gọi là ông ấy. Ông mỉm cười hiền từ, gật đầu thay cho lời chào. Mái tóc trắng như mây bồng bềnh cùng với ánh mắt ấm áp, đôn hậu, tuy đang mặc lễ phục nhưng biểu hiện lại gần gũi cứ như người trong gia đình khiến cho mọi người ngừng đều tan biến vào không khí. Sau màn giới thiệu, ông mỉm cười nói chậm từng từ:

- Các cháu cứ tự nhiên như ở nhà, dành thời gian đến tham dự lễ cưới của đám nhỏ như vậy, ông rất mừng. Con chưa ghé qua nhà đúng không? – ông quay sang Yến Nhi hỏi

- Vâng, con đến thẳng đây cùng anh Khánh! Nhà con ai đến vậy ạ?- Yến Nhi ngồi xuống tiếp chuyện ông

- Có hai bác con đến rồi đó, mẹ con mai mới đến cùng Đại Nhi! Đưa bọn con đi làm quen đi, đừng đứng đây làm gì! – ông giục giã

- Vâng, lát con sẽ lại qua chỗ ông! – Yến Nhi đứng dậy chào rồi nhanh chóng kéo cả đám đi khi thấy có người đến gần ông

Lạ người, lạ chỗ, thành ra Yến Nhi mang tiếng em út lại thành người dẫn đầu, các anh chị cứ thế lò dò đi theo sau. Chi thắc mắc:

- Chị em tên Đại Nhi sao? – Chi thấy cái tên đó siêu kỳ cục, nhưng nhin không nói, chỉ hỏi 1 câu ngắn gọn

- Ha ha, không phải đâu! – Yến Nhi bật cười – Chị em tên Hoàng Nhi, vì cả hai chị em đều tên Nhi nên ông gọi để phân biệt. Từ nhỏ em cùng chị đã hay qua đây chơi cùng ông rồi! Chị em cùng anh Khánh là bạn thanh mai trúc mã đó nha!

- Ra thế! Giống tôi với bà haha! – Duy gật gù, quay sang nhìn Hân cười toe toét

- Ông chấp à? – Hân mắng mỏ - thanh mai trúc mã là bạn từ thuở nhỏ, tôi với ông làm bạn có 5 năm, trúc tùng gì ở đây!

- Ô, vẫn gọi là có chứ! Chơi cùng lâu vậy cơ mà! – Duy phản đối, nằng nặc giữ nguyên ý kiến
- Đang mãi cãi nhau say mê, đột nhiên có tiếng gọi sừng sỏ hướng về cả đám:
- HÂN???? Phải Hân không?

82. Chương 82

Có phải chú thích thêm mức độ đoàn kết, hợp rơ, độ hiểu nhau, linh cảm giữa các thành viên trong gia đình nhí nhố này không? Khi nào, ở đâu, bất cứ hoàn cảnh, ai nấy đều có phản ứng đồng loạt như một. Chả phải lặn lội lại nhiều, ngay lúc này, chỉ có 1 cái tên được xướng lên, thế mà cứ phải có đủ.....(đếm nào) 8 đôi mắt cùng nhìn mới chịu.

Ngay khi xác định được người gọi tên mình trong đám đông nhốn nháo chật ních người ở bữa tiệc, Hân mừng quỳnh, từ mặt đất phi thân một nhát, nhảy lên ôm chầm lấy người ấy, miệng tút tút không ngừng:

- Anh Việt!!!!!!! Sao anh lại ở đây? Không phải đang ở bên Sing sao? Về khi nào thế? Nhớ em không? Về sao không nói? Định trốn không đưa quà cho em à???

Hân nói không ngừng, hỏi tới tấp, không cần biết người con trai đang đứng chịu trận cho mình bám như bạch tuộc ấy phản ứng thế nào, càng bỏ qua mất chục con mắt chiếu thẳng vào.

- Thôi thôi, tha cho anh, anh mới xuống máy bay chưa được 2 tiếng đầu nhóc! – người con trai tên Việt khẽ cầu nài, nhưng trong ánh mắt đen lấy tỏa ra niềm vui, sự cưng chiều không che giấu
- Sao anh lại ở đây? – Hân cuối cùng cũng buông tha cho Việt, nắm tay nắm chân đánh giá anh từ đầu đến ngón chân
- Ăn cưới chứ làm gì! – Việt xoa đầu Hân, nói thêm – chú rể là anh trai của bạn học của anh ở bên (quan hệ rắc rối ==), anh được mời về dự lễ cưới!

Hân cứ tiếp tục bô lô ba la không ngừng. Đằng sau lưng, một người chỉ biết đứng đó, nhìn cô trân trối, không thể phản ứng. Yến Nhi quay sang Chi hỏi nhỏ:

- Ai thế chị?
- Chị cũng chịu! – Chi nhún vai, chuyển sang hỏi Duy – ông biết ai không?
- Biết! – Duy gật đầu 1 cái – người quen của Hân!

Cả đám ngả ngửa sau câu trả lời rõ ràng rất hiển nhiên của Duy, trừ một người đã quên đi thế sự, chỉ nhìn mục tiêu không dời ^^ . Chi cốc đầu Duy không thương tiếc:

- Tôi không ngu mà không biết đó là người quen, đang hỏi quan hệ thế nào cơ mà!
- Tôi mới gặp, biết quá nào được! – Duy bực bội gắt om sòm, đã phải kiềm chế lắm rồi, sao mấy người cứ đâm bị thóc chọc bị gạo thế????

Nhưng chẳng cần cả đám phải đứng đó xầm xì với nhau, Hân đã kéo Việt đến, hào hứng giới thiệu:

- Đây là các bạn của em! – Hân chỉ từng người, sau đó quay sang Việt – giới thiệu với cả nhà, anh họ tôi, anh Việt!

Đầu đó có 2 tiếng thở phào nhẹ nhõm, đầu đó có 2 nụ cười nhếch mép, đầu đó có vài ánh mắt đầy ắp ý (xời, trước mặt còn lắm chuyện ==).

Tua nhanh qua cái đoạn làm quen rất bình thường kia, bữa tiệc nhanh chóng bắt đầu, với lời giới thiệu của chỉ gia đình Khánh, sau đó là ăn uống, tiệc tùng. Vì là bữa tiệc trước lễ cưới nên cũng không quá sang trọng, chỉ là tiệc đứng với những món ăn nhẹ nhàng, thanh nhã, những món tráng miệng thơm lừng. Hân bám cứng lấy Việt, anh đi đâu cũng theo đó, bỏ rơi hoàn toàn đám bạn phía sau, cứ để đó cho Yến Nhi phụ trách. Hải đứng gần quầy giải khát, nhìn xung quanh biển người, cố tìm kiếm một bóng hình nhưng vô vọng, người thì đông, mục tiêu lại chả có điểm gì nổi bật, đã vậy chiều cao lại khiêm tốn, tìm được mới tài. Đang mãi mê chìm đắm trong thế giới riêng, một cái đập nhẹ bên vai phải thu hút sự chú ý của cậu.

- Đúng một mình vậy? Không đi cùng mọi người sao?
- Uhm! - ừ hử một câu, Hải tiếp tục cho mắt hoạt động (đúng với phong cách lạnh lùng)
- Chị Hân đang ở vườn sau! – Yến Nhi che miệng cố giấu nụ cười, đằng hắng cung cấp thông tin
- Uhm! – lại 1 từ (cậu có biết Tiếng Việt không hả? Tiết kiệm lời quá thể >_

Đây, vốn dĩ là người nói khá nhiều, chẳng kém Hân là bao, thậm chí có phần hơn, Yến Nhi cũng phải cứng họng với người này. Bảo sao Hân không nghĩ đến việc Hải thích mình, cứ chối đây đấy, có ai đời thích người ta lại giữ thái độ thế này không? Muốn giúp chả được!!! Thở dài cái thượt, Yến Nhi đành phải nói thẳng:

- Rốt cuộc cậu ý thức được tình hình không? Biết rõ ràng mình có đối thủ, vậy mà cứ tỉnh bơ như vậy à? Nếu cậu còn có thái độ đó, khi mất đừng hối hận đấy nhé!

Không thể nói thêm gì khi gương mặt bên cạnh không thay đổi sắc thái, vẫn cứ bình chân như vại, Yến Nhi vùng vằng bỏ đi sau khi để thêm một câu “Anh Duy cũng đang ở vườn sau đấy!” cho Hải tỉnh ngộ.

Bóng Yến Nhi khuất dần nơi góc vườn, Hải cụp mắt, đưa tay xoa nhẹ vành ly cocktail, trầm tư. Không ai biết cậu đang nghĩ ngợi điều gì.

Bữa tiệc kết thúc, 10 giờ đêm, cả đám lại kéo nhau về nhà riêng, sau này là tổ ấm của Khánh. Một nhòai sau 1 ngày đầy bận rộn, không ai còn sức ngồi tám chuyện nữa, chỉ tự giác về phòng nghỉ ngơi. Hân, Chi, Yến Nhi được ở phòng rộng nhất nhà ở tầng trệt. trên tầng hai là phòng Trần Duy, Thiên. Đối diện có Duy, Hải, Hoàng.

Tắm gội xong xuôi, Yến Nhi ngồi thu xếp hành lý, Chi chạy qua phòng ăn cầm 3 cốc nước mát về, ngồi trên giường nhõn nhõn nghịch điện thoại. Hân chui ra khỏi phòng tắm, kéo theo hơi nước nóng hổi phả ra rồi nhanh chóng tan biến bởi không gian mát mẻ của căn phòng. Yến Nhi lên tiếng:

- Hai chị ngủ luôn chưa?
- Chưa buồn ngủ lắm! – Chi ngẩng đầu lên đáp – mọi khi chị còn ngủ muộn hơn!
- Vậy giờ chúng ta làm gì??? – Hân hỏi
- Hay rủ đám con trai chơi gì chút rồi đi ngủ? – Yến Nhi góp ý kiến – mọi người lần đầu về đây chơi, em sẽ bảo anh Khánh chiêu đãi vài món ăn đêm nổi tiếng!
- Món ăn đêm á? – Hân sáng mắt – ô kê con gà đen, em gọi đi, Chi nghĩ trò chơi đi, chơi mới thích! Chị lên gọi mấy người kia!

Không đợi câu trả lời từ Chi, Hân đã xông ra ngoài cửa, phi hai bậc cầu thang một, tiến thẳng đến cửa phòng, không biết phòng ai với ai. Khi đám con trai lên nhận phòng, Hân đâu có đi theo, cứ gọi thôi. Chả cần gõ cửa mất thời gian, lại còn đau tay, kiểu cách, Hân không ngại ngần đưa tay cầm nắm nắm cửa, vừa mở banh cửa vừa gào lớn:

- Mọi người, xuống nhà chơi.....chơi.....

Hân đơ miệng, mắt trở như mắt ếch, nhìn cảnh tượng hoành tráng hiện ra trong căn phòng sang trọng, và rồi....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

(hình như cái chương này.....hơi bị ngắn trong giai đoạn gấp rút thế này thì phải???? Thôi, đọc tạm nhá mọi người :D)

83. Chương 83

Thiên nằm nghiêng người trên chiếc giường êm ái, chăm chú xem phim trên laptop, chờ Trần Duy tắm xong, định bụng cùng cậu xuống nhà chơi bởi một chút. Cửa phòng tắm khẽ mở, Trần Duy cầm khăn lông phủ kín mặt bước ra. Ngay sau đó

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

RẦM! Trần Duy mới bước được một chân vào phòng, ngay lập tức bị tiếng hét cực tào nhả ở đâu vọng đến, chân còn lại vẫn còn đặt trên nền phòng tắm ướt sũng, trơn trượt. Hậu quả là vồ ếch một cách đẹp đẽ.

Thiên bật người dậy, nhìn Trần Duy đứng một tích tắc, rồi không thèm hỏi thăm thằng bạn đang chống hông lên trời, hai má chạm đất, chạy ra ngoài. Vừa mở cửa, Thiên đã thấy Hân mặt mũi đỏ bừng bừng, quay mặt lại, hét lớn:

- Tôi không nhìn thấy gì hết!!!

Nhanh như chớp, cô chạy thẳng xuống nhà, va cả vào Thiên. Cậu khó hiểu nhìn theo bóng Hân, không nhìn thấy cái gì???? Nhưng đến khi nhìn cái cảnh tượng ngay phòng đối diện, hai cánh cửa song song, đã vậy phòng bên rất thức thời, mở hết cỡ. cậu đã hiểu được phần nào. Khẽ hắng giọng ngăn tràng cười rộ lên, Thiên nói vọng vào trong:

-Ồ....hèm....tôi....cũng chưa thấy gì hết! Hai người.....cứ tiếp tục!

Biết điều, Thiên quay lưng định đi vào phòng thì đụng Trần Duy vừa xoa hông vừa chạy ra,nhăn nhó hỏi:

- Đứa nào hét hại tao ngã thế? Có chuyện gì.....hở??????

Đã nói đại gia đình nhí nhỏ rất đoàn kết đâu có sai.Bằng chứng là dù thời gian có khác biệt, thế nhưng phản ứng của 3 người lại như một khuôn.Trần Duy, cũng vô tình nhìn vào được phòng đối diện còn chưa biết đóng cửa kia, và cũng cứng họng như ai. Thiên chép miệng, đẩy thằng bạn để vào phòng, nụ cười đã hiển hiện không thể che giấu được nữa. Trần Duy không đủ tính nhẫn nại như Thiên, ngay lập tức:

- HAHHAHAHA!!!!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong căn phòng đó???? Chúng ta cần màn Flashback

flashback

Duy ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ, tán phét với Hoàng vài câu trong khi cậu chờ Hải sử dụng xong phòng tắm, rồi lúi túi trong ví ra một tấm ảnh, ngắm nhìn chăm chú, miệng khẽ cười không kiểm soát. Đưa tay vuốt nhẹ vào gương mặt đứa con nít trong tấm ảnh đã khá cũ, nhưng vẫn còn sắc nét, màu sắc sống động, cậu cảm nhẹ nhàng, nâng niu như báu vật quý hiếm.

- Ảnh gì thế anh?

Tiếng nói vang lên ngay trên đỉnh đầu khiến Duy giật mình cái một, cậu cuống cuống cất vào ví, nói qua quýt:

- Không, không có gì đâu!

- Không có là thế nào! – Hải hạch sách, cố gắng nhìn thêm chút nào hay chút đấy, ở cạnh Duy hay Hoàng, cậu đều gạt đi mặt nạ lạnh lùng thường nhật – nhìn quen lắm!

- Không có gì thật! – Duy vô thức nói lớn, bàn tay không theo điều khiển của trí não, khiến cả cái ví mở banh rơi xuống đất

Hải nhanh tay chớp lấy trước khi Duy kịp lấy lại,nhìn chăm chăm vào tấm hình cậu cài trong ví, sau đó nhìn Duy, trách móc, truy vấn:

- Ảnh của Hân??? Sao anh có nó?

- Liên quan gì đến cậu! Trả tôi đây! – Duy cố với tay giằng lấy ví

- Trả lời đi em sẽ trả! – Hải kì kèo

- Anh Việt đưa cho anh hồi tôi! Đó, trả lời rồi, đưa đây! – Duy cầm một bên ví, có hết sức kéo về

- Hừ! Em sẽ trả, nhưng tấm ảnh này....em lấy! – Hải rút nhanh tấm ảnh nhỏ xúi ra khỏi, quẳng ví lại cho Duy, quay lưng đi, định cất giữ

- Mơ hả? Đưa đây!!!! – Duy nhăn nhó khó chịu, vút luôn cái ví lẫn lóc dưới đất, nhất quyết xông vào Hải đòi lại bức ảnh

Hoàng đã chui vào phòng tắm nên không biết ngoài phòng đang xảy ra tranh chấp, chiến tranh đầy kịch tính. Hải và Duy, hết dấm dáp, kéo đẩy nhau, sử dụng hết các ngón đòn, cố gắng giành giật tấm ảnh từ tay đối phương, không dám nặng tay sợ rằng sẽ làm rách thứ mỏng manh quý giá ấy. Một hồi vật lộn, cuối cùng, Hải đã vật được Duy nằm thẳng đơ dưới sàn, cậu nhanh chóng ngồi lên người Duy, khống chế hai chân, tay không ngừng gỡ bức ảnh khỏi bàn tay đang nắm chặt của Duy. Đúng lúc ấy, cửa bật mở

- Mọi người! Xuống nhà chơi.....chơi.....

Hân xuất hiện, kèm theo nụ cười tươi rói, nhưng ngay lập tức đã đóng băng. Hải, Duy đồng loạt quay ra nhìn, ngưng mọi hoạt động. 3 đôi mắt nhìn nhau chằm chằm. Cái gì đến cũng phải đến, Hân bình tĩnh, cổ họng phát huy:

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!!! Tôi không nhìn thấy gì hết!!!

Tung lại một câu, Hân quay lưng chạy thẳng, để mặc hai người vẫn nghệt mặt không hiểu tình hình trong phòng. Không nhìn thấy cái gì??? Hân vừa rời đi, bóng Thiên lại hiện trong tầm mắt, tiếp sau đó là Trần Duy, tất cả đều chung một sắc thái biểu cảm. Cánh cửa phòng đối diện đóng lại, phòng tắm mở ra, Hoàng hét thất thanh, biến sắc:

- Hai người làm trò hề gì thế?????????

Đến lúc này, Duy, Hải mới nhận thức được hoàn cảnh. Hải đang ngồi đè lên Duy, Duy nằm dưới, áo xộc xệch sau màn ầu đả, để lộ cả nửa người, Hải vì mới tắm xong đã lon ton đi hóng hớt, rồi lao vào trận chiến giành giật, trên người còn chưa có quần áo, chỉ có khăn tắm quấn quanh hông. Hờ hờ, giờ thì có ai không hiểu không :D.

Hải bật dậy khỏi người Duy, tránh xa cả thước, mặt xám xịt. Duy cũng chả khá hơn. Với tâm hồn của hủ nữ, tin vào tình cảm nam – nam, thêm vào đó là ý nghĩ bám rễ trong đầu của Hân, khỏi nói cũng biết cô suy nghĩ thế nào khi thấy cảnh tượng này. Tình hình chưa được minh bạch, giờ lại còn khó giải thích hơn, thê thảm, quá thê thảm !!!!!!!!!

end flashback

Phòng khách, không khí bỗng dưng chùng xuống, càng lúc càng im lặng, sau đó lại trở nên ngại ngùng khi bóng dáng Duy, Hoàng, Hải xuất hiện. Trần Duy, Thiên nhìn hai tên bạn, cùng nhếch mép cười trêu chọc, Yến Nhi, Chi mới chỉ biết sơ qua tình hình thì dành cho hai người ánh mắt khá....kì thị, Hoàng đã biết lý do, chỉ biết nhìn chán nản.

Đếm đếm, thiếu 1 ánh mắt. Không phải tác giả quên không miêu tả, mà là nhân vật chính quá sốc, quá ngỡ ngàng, thấy đôi mắt trong sáng (??) bị vậy bấn, chỉ biết ngồi vật lông con vẹt bông, cúi gằm, không dám đối diện, sợ bị mắng vì phá đám chuyện tốt đẹp của người ta (hơ, ngất!).

Hoàng nhanh chóng chạy đến, xí phần còn trống trên ghế sofa ngay cạnh Yến Nhi, ghé đầu cô xì xầm xì xầm, Yến Nhi vừa nghe, vừa gật đầu như bồ củi, biểu cảm phải gọi là mỗi giây một kiểu, sau đó, cô lại ghé qua Chi ngồi cạnh, tiếp tục xì xầm to nhỏ. Chi chỉ tròn tròn mắt, sau đó che miệng cười. Theo phản ứng dây chuyền, Chi ngả người sang Hân, định tiết lộ sự thật thì Hân đã đứng bật dậy, nhanh đến mức Chi giật mình, ngã nhào vào lòng Yến Nhi

- Mày lên cơn à? – Chi ngược mắt nhìn Hân, vẻ phật ý rõ ràng, định ám sát cô sao chứ?

- Ồm..... – Hân lúng túng gãi đầu, cầm con vẹt bông che kín mặt, chỉ để lộ đôi mắt – buồn ngủ rồi, không chơi nữa, cả nhà...cứ việc chơi nếu muốn! Ồ....vậy nha!

VỀ! Chỉ còn đám bụi tung mờ mịt trong không gian sau cái lướt siêu tốc của Hân đi ngang căn phòng (nói phét chứ bụi đâu mà tung).

- Thôi! Giải tán! – Trần Duy chống chân đứng dậy, đi ngang qua Duy cùng Hải vẫn đứng như tượng, vỗ vai vài cái gọi là an ủi cho có lệ, sau đó nhón nhờ rút tay túi quần, đi lên phòng

Thiên, Hoàng cũng không nói gì thêm, nối gót theo sau, Yến Nhi và Chi không ngoại lệ, đi ngang qua Duy, Chi thăm thì nhỏ nhỏ:

- Tôi sẽ cố gắng giải thích giùm cho, Hân có tin không còn tùy vận may của hai người!

Duy chỉ biết hướng cái nhìn cảm kích, xúc động dành cho Chi, rồi cũng phải ngậm ngùi về phòng ngủ, kéo theo cái xác hồn đã bay mất của Hải.

Trong phòng, Hân vừa về đã trùm chăn kín đầu, cuộn tròn như con sâu tạo kén, không nhúc nhích. Yến Nhi lại gần, khẽ lay:

- Chị Hân! Ngủ rồi sao?

- Chưa ngủ đâu! – Chi chep miệng, ngồi xuống bên đối diện, đập đập đồng chân vài cái – dậy tao nói cho chuyện này nè!

- Ngủ rồi!- Hân nói lí nhí, tiếng nói vọng ra được sàng lọc qua đồng chăn dày cộp trở nên trầm khàn như người bị cảm cúm

- Ngủ rồi còn trả lời được hả? Dậy ngay! – Chi nhất quyết lôi kéo, cuối cùng cũng thấy cái đầu Hân xuất hiện trở lại

- Chị hiểu nhầm gì đó rồi! – Yến Nhi ngay lập tức mở miệng, tranh thủ Hân còn chưa kịp thụt đầu vào trong – hai người ấy...không phải như chị nghĩ đâu à!

- Chị nghĩ cái gì mà em nói là hiểu lầm? – Hân liếc nhìn Yến Nhi, rồi ngồi bật dậy – nhưng nghĩ lại thì....

- Thì sao? – Yến Nhi, Chi đồng thanh hỏi, ánh mắt mong chờ, hi vọng. Trí thông minh đã được nâng cấp lên mức độ tự nhận thức được rồi sao? Đỡ phải giải thích đó nhỉ?

- Nghĩ lại thì.....tao thấy mình hơi ngu! – Hân xoa cằm, nhìn lung tung quanh căn phòng

-.....*tiếp tục chờ đợi*

- Sao tao không ở lại, lén coi tiếp diễn biến nhỉ? Đọc thì nhiều, nhưng mục kích thực tế thì chưa! Chep, tiếc quá cơ! – Hân thở dài cái thượt, vẻ tiếc nuối thể hiện rõ trên từng biểu hiện.

- Bộp! Rầm!

Hai âm thanh tao nhã vang lên, Yến Nhi rớt xuống sàn nhà, Chi vẫy tay tạm biệt em để yêu quý, cho nó hội ngộ cùng đất mẹ thân thương. Sai lầm, quả là sai lầm khi nói chuyện cùng con nhỏ này!

84. Chương 84

Sảnh đường tổ chức hôn lễ trang trọng với những bàn tiệc chuẩn bị chu đáo, tinh khiết với từng tấm rèm trắng mỏng che phủ những khung cửa kính dài từ sàn đến trần nhà, với hương thơm nhẹ nhàng của hoa hồng trắng. Không gian được một màu trắng, làm nổi bật lên những trang phục quý phái đầy màu sắc. Hai bên gia đình đều theo đạo Thiên chúa, vì vậy hôn lễ được tổ chức như trong mơ của các cô gái mơ mộng, lãng mạn, với lễ đường, với cha xứ.

Lễ thành hôn được tiến hành, đúng và đủ các bước. Kết thúc phần kết hôn, khách mời được dẫn sang tòa nhà ngay cạnh, thưởng thức buổi tiệc quý mô, thừa chất và lượng.

Chả cần phải đợi hai nhân vật chính đến chúc rượu cảm ơn tham dự lễ cưới, đại gia đình nhí nhố đã bắt tay vào cuộc chiến đấu nội bộ đã được truyền giảm mức độ. Dù gì cũng là buổi tiệc lớn, đâu thể đánh nhau ầm ĩ như những lần ăn uống trước được, hơn nữa bàn tiệc đầy ắp sơn hào hải vị, hết đĩa này lại có đĩa khác thay thế, thành ra cũng không cần cạnh tranh cho lắm, chỉ là.....làm thế cho nó có không khí, vui cửa vui nhà.

Trước mặt mỗi người đều có li rượu vang đỏ thơm lừng mùi trái cây lên men lâu năm, nhưng không ai uống, chờ cô dâu chú rể đến chúc, còn lại làm cảnh là chính. Ai nấy đều vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả. Cuối cùng, nhân vật chính của hôn lễ đã đến bàn thanh niên. Chị Yến Nhi, với vẻ ngoài chỉ khác cô em gái 5%, khoác tay Khánh, cả hai đều mặc trang phục trắng bóc, đứng bên nhau càng làm tôn vẻ đẹp của đôi phương.

- Chà, rượu gì y như nước trái cây, có khi còn ngon hơn! – Hân chẹp miệng vài cái sau khi nốc cạn 1 lần ly rượu vang, khẽ liếm môi tiếc rẻ, còn muốn uống nữa

- Để đảm bảo mọi người không quá say nên rượu không quá nặng, mình uống thay nước giải khát cũng được!
– Yến Nhi gặt đầu đồng tình, với lấy chai rượu đầy ụ ở giữa bàn, rót thêm cho mỗi người 1 ly.

- Đúng thật, thế này khác gì uống nước ngọt! – Duy gặt gù, uống tiếp 1 hớp cạn đáy cái ly mới đầy chưa được 5 giây

- Hihi, nhưng ai chưa uống rượu bao giờ uống nhiều quá cũng hơi choáng váng đấy, mọi người uống ít thôi!
– Yến Nhi hào hứng, tiện tay cầm ly rượu, định uống thêm một chút thì một bàn tay khác đã cướp lấy chiếc ly của cô

Yến Nhi quay sang, thấy Hoàng cầm ly rượu, mỉm cười khẽ lắc đầu nhìn mình, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm, ấm áp, bất giác cô cũng mỉm cười, không uống nữa, gấp vào bát cậu một con tôm đỏ lựng.

Hân ngồi đối diện, chiếu tướng cảnh tượng tim bay tứ tung, chỉ biết cho qua, nói nhiều cũng nhàm. Trêu hoài trêu mãi, hai đứa nhỏ vẫn cứ tình cảm, ngọt như mía thế kia, không còn hứng thú nữa. Cả bàn cũng coi chuyện đó là bình thường, lại tập trung chiến đấu

Không hiểu do vui quá hay sao, tất cả trừ Yến Nhi, Hoàng, Hải, ai nấy uống rượu vang như nước lã, chai rượu càng ngày càng cạn dần, rồi từ 1 trở thành 2 (khủng O_O). Tàn tiệc, hậu quả thể hiện rõ bởi gương mặt ửng hồng của Chi, điệu bộ phần khích lả nhằm không ngừng của Hân. Yến Nhi khá lo lắng chăm sóc hai bà chị, nhưng cô vẫn phải ở lại tiệc cưới cùng gia đình, chưa thể về. Đang lúng túng không biết làm gì, Thiên đã lên tiếng giúp đỡ:

- Yến Nhi còn việc cứ ở lại đi, hai người này có bọn anh đưa về được rồi!

- Vâng, vậy....mọi người về nghỉ ngơi trước nha! – Yến Nhi chần chừ rồi cũng gặt đầu, có hẳn 5 chàng trai vậy, cũng đỡ lo

- Các anh về trước, em ở lại cùng Yến Nhi! – Hoàng nói

- Rồi, biết là em sẽ thế rồi! – Trần Duy phẩy tay, cúi xuống nhìn Chi hỏi thăm – Chi thấy thế nào?

- Mọi người cứ làm như mình say đến nơi rồi ý! Đừng coi thường thế chứ! Còn tỉnh táo lắm! – Chi cười cười, đứng dậy lấy túi xách.

Ngữ điệu của Chi không khác thường ngày bao nhiêu, nên Trần Duy cũng an tâm hơn. Vấn đề nằm ở chỗ khác. Hân đang lơ ngơ ngồi cười khanh khách với....đầu tôm còn trên đĩa, kẹp hai bên hai vệ sĩ đang thi nhau đấu trí, đấu mắt, đấu lung tung, điện xẹt âm âm. Thiên đứng thờ ơ bên cạnh, coi như không phải việc của mình. Yến Nhi cùng Hoàng đã rời khỏi bàn, tình thế tiếp diễn một lúc lâu không tiến triển.

- Cả hai người cùng đưa về là được chứ sao, còn đứng mãi làm gì? – Trần Duy thiếu kiên nhẫn, lên tiếng kháng nghị

- Kệ hai đứa nó, ông đưa Chi về trước đi! Đi thôi! – Thiên đứng dậy bỏ đi thẳng ra cửa

Trần Duy nhìn Chi khá mệt mỏi ngồi cạnh, cũng đành kéo cô đi, để lại chiến cuộc chưa ngã ngũ. Chờ đến khi xung quanh không còn ai, Hân đã nhanh chóng gục đầu xuống bàn, Duy cùng Hải, nhìn nhau chăm chăm (vẫn nhìn từ nãy đó thôi), đồng loạt giờ nắm đầm lên cao.....

Trần Duy cùng Chi song hành cùng nhau đi chậm chậm trên con đường rợp bóng cây xanh, từng làn gió nhẹ thổi qua, kéo theo lời thì thầm của gió với lá. Cả hai vẫn im lặng bước đi như thế, không nói một lời. Nhưng lần im lặng này không giống với trước đây, ngượng ngùng thiếu tự nhiên mà thay vào đó là không khí yên bình, nhẹ nhõm. Tham gia tiệc cưới từ sáng cho đến trưa, giờ trời đã ngả về chiều. Chút ánh sáng vàng óng dần khuất đi sau những đám mây đen nặng trĩu, lại sắp mưa rồi. Thời tiết thay đổi thấy thường thật.

Hít sâu một hơi, Chi ngẩng đầu ngắm nhìn khoảng trời xanh còn sót lại, buông một câu:

- Sắp mưa rồi!

- Ủm! – Trần Duy cũng liếc nhìn theo – có lẽ là đợt mưa cuối cùng của mùa hè!

- Lần nào đi bộ cùng cậu.....trời cũng mưa! – nụ cười thoáng qua trên môi Chi khi cô nói câu đó

Trần Duy hơi chững lại, nhưng sau đó cũng nở nụ cười. Ngẫm lại thì số lần cậu đi cùng Chi không nhiều, nhưng y như rằng lần nào cũng gắn với mưa. Có lần chạy mưa đến ướt rượt người, có lần đi bên nhau với bước chân vội vã như rượt đuổi với mưa. Và....lần đáng nhớ nhất! cơn mưa ấy, dưới tán ô ấy, trái tim như lỗi nhịp.

- Về nhanh thôi, trời chưa mưa được đâu! – Chi khẽ xoa xoa vai xua đi cái lạnh do cơn mưa mang đến

Trần Duy im lặng, sau đó nhanh chóng cởi bỏ áo khoác, nhẹ nhàng choàng lên vai Chi. Chi hơi giật mình khi có hơi ấm bao phủ toàn thân, ngược mắt nhìn Trần Duy, có chút xấu hổ.

- Đi nào!

Không chút đắn đo, Trần Duy đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của Chi, kéo cô đi, không ngoái lại nhìn Chi, cố che giấu nụ cười đã hiển hiện trên gương mặt điển trai. Chi nhìn Trần Duy, rồi lại cụp mắt hướng thẳng vào đôi bàn tay to, ấm sức bao phủ lấy tay mình, vô thức cũng mỉm cười theo.

Một nam một nữ, cứ như vậy nắm tay nhau sải từng bước dài trên vỉa hè thẳng tắp, từng cơn gió lại nổi lên cuốn tung những chiếc lá bay là là gần mặt đất, nhưng chút lạnh của gió đã bị sự ấm áp ngập tràn trái tim hai con người ấy thổi bay mạnh mẽ.

Cũng con đường đó, cũng khung cảnh đó, cũng hai bóng người đang sải bước, chỉ khác rằng nếu phía trên có hai bước chân song song, thì giờ lại là một trước một sau.

Duy hậm hực vừa đi vừa đá chân trên đường, cứ mỗi lần ngược nhìn phía trước, lại nổi lên cơn giận khó tả, tuy không lớn, nhưng cũng chẳng thể xua đi được. Lý do hả? Cứ nhìn cảnh người nam đang công trên lưng một cô gái, gương mặt ửng hồng, đầu gục vào bờ vai người con trai ấy đầy tin tưởng, không bức có được không hả????

Đó, vì cái số không được đổ cho lắm, Duy đã thua Hải trong trò...oẳn tù tì để quyết định xem ai sẽ đưa Hân về, nên giờ phải chấp nhận số phận nhìn cảnh chường tai gai mắt thế đấy. Không muốn nhìn, nhưng ánh mắt lại không dời đi được dù chỉ một tích tắc

Người phía trước không hề biết đến suy nghĩ phức tạp của người phía sau, chỉ bức những bước chân vững chãi, hai tay giữ chặt người mình yêu. Hải rất ít khi bày tỏ cảm xúc trước đám đông, trước con gái càng không nhiều, thế nhưng bây giờ, cậu đang cười không khép miệng lại được. Hạnh phúc chỉ đơn giản trong từng khoảng khắc được ở bên người mình yêu quý, vậy thôi, đâu cần nhiều, đâu cần to tát vĩ đại.

Hân đang khoác trên người áo khoác của cậu, ngủ say sưa và yên bình, hai tay vẫn tự giác ôm chặt lấy người phía trước không tự chủ. Hải cảm nhận từng hơi thở của cô lướt qua vành tai, khe khẽ nói:

- Hân có biết.....tôi thích Hân nhiều thế nào không?

-.....*im re* (đang ngủ sao nói)

- Tôi nghĩ....có lẽ tôi đã yêu Hân rồi, không còn là thích nữa!

Hải vẫn tiếp tục nói một mình, biết rằng người con gái trên lưng không hề nghe thấy gì, và cũng biết rằng những điều cậu giấu kín ấy, khi Hân tỉnh giấc sẽ không có can đảm đối diện để nói, nhưng cậu vẫn cứ bày tỏ, hi vọng rằng can đảm sẽ được tiếp thêm.

- Hân....có thích tôi không? – Hải hơi nghiêng đầu nhìn Hân, rồi tự cười chính mình, cậu quả là ngốc mà, sao lại hỏi người đã say chứ.

Thế nhưng sau đó, giọng nói lí nhí còn ngái ngủ kèm theo không tỉnh táo của cô khẽ vang lên bên tai khiến cậu ngừng bước chân, cả cơ thể như đông cứng:

- Tôi cũng thích cậu mà!

85. Chương 85

Mọi việc lại trở về với nhịp sống thường ngày, quần quanh với học, rồi thực hành, rồi các hoạt động ngoại khóa. Đạo gần đây Hân thấy Hải rất kỳ lạ. Từ lần đi dự lễ cưới chị Yến Nhi về, cô thấy cậu cười nhiều hơn. Ờ thì, nhiều hơn cũng tốt, nhưng cười khi chả có ai nói chuyện, cười khi bị cô trêu chọc, cười cả lúc bị cô tấn cho một trận thì có bình thường nổi không?? Chi có nói rằng bữa đó cô say nên Hải công về nhà, hay là trong khi say cô lảm nhảm, động tay động chân khiến cậu chấn thương sọ não, tính tình thay đổi nhỉ??? Hân cũng có can đảm hỏi dò rồi đấy, nhưng Hải chỉ cười nhìn cô không đáp, dần khiến cô sợ điệu cười đầy mờ ám đó của cậu, cứ thấy lại rụng da gà xuống đất.

Tỉnh dậy sau trận say, Hân chẳng nhớ được gì hết, chỉ nhớ đến khi còn tỉnh táo. Hải nghe cô hỏi khi say có chuyện gì không thì khẽ sững lại, thoáng hụt hẫng, sau đó lại toét miệng cười. Cô thấy kinh dị lắm ý, y như xem phim ma >

Quên, còn chuyện kỳ lạ nữa, Duy đạo này.....quấy nhiễu Hân nhiều hơn mọi khi. Ừ thì ngày nào cũng gặp nhau ở cantin đã đành, thế nhưng giờ cứ ra chơi Duy lại có mặt ở lớp Hân, lúc thì ngồi nói chuyện, lúc thì im lặng ngồi cạnh chơi game. Ấy, cứ như ma ám, khiến Hân chẳng thể đi đâu, lại vác về rở tin đồn rằng cô và Duy là một cặp từ hồi bà tám nữa chứ. Ấy, Duy còn tử tế, chăm sóc cô hơn trước, cái này.....hơi có lợi, không có hại ^^.

Hân bắt đầu nghi ngờ bữa tiệc cưới tẩm thuốc độc vào thức ăn. Sau Duy, Hải, đến lượt Chi và Trần Duy quái lạ. Đẹp cái chuyện Trần Duy theo Duy sang khoa cô nhiều hơn đi, chỉ là.....cứ thì thoảng Trần Duy và Chi hai mắt gặp nhau, cả hai lại cười. Hân rõ ràng ngó nghiêng rất kỹ bản thân, mọi người xem có chuyện gì đáng buồn cười không, nhưng nào có đâu. Rồi còn lây bệnh cười một mình của Hải nữa.

Đến một ngày, tức nước vỡ bờ, Hân muốn nổi khùng khi thấy ai ai cạnh mình cũng kỳ lạ, không lý do, hỏi cũng chẳng có câu trả lời. Có khi phải đến bệnh viện, biết đâu mình cũng bệnh, nhưng diễn biến chậm thì sao? Mà Yến Nhi, Hoàng, Thiên vẫn bình thường đó chứ? Bệnh cũng kén chọn đối tượng à??

Cứ ôm cục thắc mắc to đùng đó, Hân cũng trải qua được 1 tháng yên ổn. Đầu tháng 9, CLB lại có hoạt động từ thiện Trung thu cho các em nhỏ. Như mọi lần, các CLB trong trường hợp tác, góp kinh phí giúp các em có lễ trung thu đầy tiếng cười.

Lóc cóc bùng bê cả tập kế hoạch đã được phô tô để chiều nay phân phát cho cả nhóm, Hân muốn toát mồ hôi. Cả CLB, nam nhiều hơn nữ, vậy mà nữ hành hạ cô thế này đây. Mấy tầng cao su bình thường bám rõ dai, đuối không được, lúc cần lại chẳng có ai (ám chỉ Duy, Trần Duy, Hải á). Cái gì đến nó cũng đến, rõ ràng và dễ đoán, do nhìn đường không cẩn thận, Hân làm rơi cái bộp hơn nửa tập giấy xuống đất. Cần nhàn vài câu, Hân đành xúi xuống nhặt từng tờ, lúi húi bên góc khuất. Nhặt nhanh xong, chưa kịp đứng, cô đã nhanh chóng thụp xuống, trở mắt chứng kiến cảnh tượng có một, chưa có hai. Gì kia? Trần Duy và Chi???? (có gì lạ?) Lại còn tay trong tay? (ờ....hơi lạ rồi) Há? Khoác vai? Xoa tóc? Cười???? (hèm, ừ lạ thật rồi! Nhưng được chưa?)

Khi hai người đã đi khuất dần sau sân bóng mini, Hân vẫn ngồi im như phỗng, não chưa phân tích kịp thông tin mất vừa thu nhận, đang truyền âm âm về trung tâm thần kinh. Cái quái gì thế này? Mới có 1 tháng, chuyện gì đã xảy ra với hai người đó thế? Điện giật? Sét đánh? Va chạm vùng đầu? (=_=')

Hân không cử động, đến khi có một lực lớn đập liên tục trên đỉnh đầu, cô mới từ từ ngược nhìn lên

- Sao ngồi đây vậy? – Hải nhìn Hân, thắc mắc không nhỏ, mới được lệnh đi tìm cô đưa tập kế hoạch về cho trưởng nhóm, lại thấy cô ngồi chồm hồm như trẻ con, giấy bay tứ tung

Hân không nói, chỉ biết nhìn Hải chằm chằm, vẫn chưa hết bàng hoàng, miệng méo xệch. Nỗi lo lắng bắt đầu xuất hiện, Hải cũng ngồi sụp xuống, hỏi gấp:

- Hân bị đau ở đâu sao? Hay có chuyện gì? Đứa nào bắt nạt? Lại điểm kém thể dục???

Hải vắt óc suy nghĩ đủ mọi nguyên nhân, cố lý giải tình trạng của cô. Lâu thật lâu sau đó, Hân mới bật thốt lên được đúng 1 câu:

- Không thể tin được!

Trưa hôm đó, có hai người rùng mình ớn lạnh khi hứng chịu cơn cuồng phong bão táp được gửi tất cả qua ánh mắt sắc hơn dao của một người. Đoán ra rồi chứ? Còn ai ngoài Trần Duy, Chi, Hân nữa. Khi thấy da mặt càng ngày càng bị bào mòn, Chi đành lên tiếng:

- Rốt cuộc mày có chuyện gì muốn nói, muốn hỏi thì nói luôn đi! Nhìn chăm chăm tao thế làm gì?
- Hừm! Mày không biết chuyện gì sao còn hỏi? – Hân cũng bực, khoanh tay lại, tra hỏi
- Biết thì tao còn để mày soi mói làm gì nữa? – Chi gắt gỏng – Có chuyện gì?
- Mày với Duy yêu nhau từ khi nào hả? – Hân quyết định tố cáo, trước toàn dân thiên hạ, để coi có dám chối không
- PHỤT!

Canh đúng thời điểm, hai người bị sắc, đồng loạt giải phóng toàn bộ nước lọc chưa kịp trôi xuống cổ họng, thêm vào đó kha khá người đứng hình vì ngạc nhiên và bất ngờ

- Bà nói vớ vẩn gì đấy? Tôi với Chi yêu nhau bao giờ? – Duy vừa cầm khăn giấy, vừa hướng cái nhìn oán trách vào Hân
- Không phải ông! Trần Duy cơ! – Hân phẩy tay, tiếp tục tố cáo, cụ thể hơn, đúng đối tượng hơn
- Hự! Khụ khụ khụ!

Mới trải qua kiếp nạn sắc nước, chưa kịp hồi tỉnh, Trần Duy tiếp tục sắc cơm lần 2 (ngu quá, chưa gì đã ăn tiếp rồi ==), ho đến đỏ cả mặt, Thiên ở bên cạnh có chút lương tâm, tốt bụng vỗ lưng bồi bổ cho bạn thân.

- Mày lại suy đoán bừa bãi rồi đấy! – Chi không chịu nổi nữa, lên tiếng trách móc, nhưng hai gò má đã bắt đầu phồng hồng
- Chả bừa bãi đâu, nếu tao có đủ sức tao đã có bằng chứng cho mày khỏi chối! – Hân vẫn tiếp tục – hai người thân thiết đến mức cầm tay, rồi khoác vai, rồi cứ nhìn nhau lại cười điệu cười chuối cả buổi giống Yến Nhi với Hoàng (Yến Nhi Hoàng: chị nói gì cơ?), không yêu là cái gì?

Lần này, không ai lên tiếng thanh minh hay gạt bỏ ý kiến của Hân nữa, căn bản nào có ai nói chứ, khán giả bận theo dõi, hai nhân vật chính, một người bạn ho, một người bạn xấu hổ. Hân nhìn từ người này sang người kia, chột hạ cú quyết định:

- Thôi, đã bị phát hiện thì công khai đi cho dân tình đỡ phải dài cổ ngóng trông! Chỉ cần lúc về mày kể lại cho tao bắt đầu từ khi nào, ở đâu, hoàn cảnh nào là xong!
- Là thật ă? – Yến Nhi không nhịn được nữa, đành lên tiếng hỏi chính chủ
- Không! Không hề! – Chi gạt phắt, nhanh chóng đứng dậy đi thẳng, để lại mấy đôi mắt dõi theo thắc mắc
- Duy, nói coi, chuyện là thế nào? – Hân chìa mũi dùi sang nạn nhân còn lại
- Sao tôi biết..... - Duy mới mở miệng định cự nự đã im bặt sau khi nhận đủ trọn vẹn cái lườm nguýt của Hân, lại nhâm, cứ nghe tên lại tưởng cô nói đến mình
- Chuyện là.....ừ thì....như Chi nói....không.... – Trần Duy ngắc ngứ, cố gắng nói cho trôi chảy
- Đừng có nói cái câu “Không có gì”, tôi đã nhìn thấy thì không thể nhầm! – Hân chen ngang, dùng khí thế quyết truy tìm sự thật ra áp đảo

-.....- Trần Duy chỉ còn biết im lặng là vàng, bạc, kim cương ra ứng phó

Hân không phải người dễ chịu thua. Nhìn thêm một hồi, cô đứng dậy, buông 1 câu lạnh lùng:

- Tôi về hỏi Chi, khỏi cần ông nữa!

Dứt lời đi thẳng, để Trần Duy tiếp tục ở lại làm nạn nhân cho những khán giả còn lại soi xét, chọc ngoáy đủ kiểu

Về phòng, Hân đi đến thẳng bàn học của Chi, nói thẳng vấn đề:

- Giờ nói được chưa?

Chi từ từ ngẩng mặt lên, mắt đối mắt, mặt đối mặt, đầu nhàn thêm một chấp với Hân rồi mới thở dài nói:

- Thật sự là.....không phải yêu nhau!

- Chưa bày tỏ? – Hân nghi hoặc hỏi thêm

- Ừm! – Chi không chối quanh co như khi ở cantin, chỉ thừa nhận đơn giản

Làm bạn với nhau đủ lâu đến mức hiểu được người kia nghĩ gì, Hân không khó phát giác ra được tình cảm của Trần Duy cùng Chi đã có tiến triển, nâng lên một bậc, thậm chí còn xuất phát từ hai phía chứ không phải một chiều như trước. Thế nhưng khi Chi phủ định mạnh mẽ, cô đã biết có điều gì đó còn chưa rõ ràng, quả đúng như thế thật

- Tao thừa nhận tao cũng có tình cảm với Trần Duy, từ những sự quan tâm nhỏ nhặt của cậu ấy, từ những ưu điểm ngày càng bộc lộ, rồi cả chút khó chịu khi cậu ấy quan tâm đến mày, hay những người con gái khác – Chi bộc lộ hết tâm tư của mình – tao cũng đủ thông minh để biết cậu ấy cũng thế, nhưng.....vẫn chỉ là tình cảm thâm lặng của cả hai, chưa được khẳng định, chưa được công khai làm rõ, tao sao có thể nói hai người đang yêu nhau chứ?

Hâm im lặng lắng nghe, không quên quan sát kỹ biểu hiện của Chi. Chờ cô bạn nói xong, Hân hỏi lại:

- Nếu giờ Duy tỏ tình, mày sẽ đồng ý chứ?

- Ừm! – Chi gật đầu – nhưng có lẽ cậu ấy vẫn nghĩ tao đối xử như với Duy, hay Thiên, nên.....chắc là.....

- Không, cậu ấy sẽ tỏ tình! – Hân khẳng định chắc nịch – mày cứ để tao!

Chi nhìn theo bóng Hân nhanh chóng khuất dần ngoài cửa, có chút lo lắng, không hiểu cô bạn quái chiêu lại giở trò gì nữa đây???

86. Chương 86

Ngày cuối tuần đẹp trời, không gian thoáng đãng mát mẻ sau cơn mưa đêm, từng phiến lá vẫn còn ướt đầm, giọt nước nặng trĩu trên ngọn cỏ cứ chậm chậm rơi xuống mặt đất. Trên con đường quen thuộc quanh khuôn viên trường, đôi giày thể thao màu nâu sẫm với dây giày trắng đang dậm những bước chân vững chãi, nhanh như gió lướt qua từng mảng gạch đỏ. Chi thả lỏng mình theo điệu nhạc đang văng vẳng bên tai, vừa hát nho nhỏ vừa chạy đều đều. Mỗi cuối tuần, Chi lại có thói quen chạy bộ quanh trường, đơn giản là để thư giãn bản thân và vận động chút ít, thể mới có chuyện đủ sức vừa hát vừa chạy chứ. Hầu như Chi đều chạy một mình, không muốn làm phiền. Vẫn đang là mùa hè, cho nên tầm giờ này sân trường cũng đã tập nập sinh viên đi dạo, chơi bóng, tiếng nói chuyện vang vọng lên bầu trời cao vời vợi.

Theo lộ trình thường lệ, Chi rẽ ngang khoảng sân bóng chuyền, chạy vào khu vườn thực địa của khoa Bảo vệ thực vật, rồi từ đó đi thẳng qua sân bóng đá mini, đi về ký túc xá là hoàn thành một vòng. Đoạn đường này hôm nay vắng vẻ bất thường, ừ thì hàng ngày cũng không có mấy người vì vị trí khá khuất của vườn thực địa, nhưng ít ra vẫn có nhóm sinh viên trực hàng ngày vào chăm sóc cây cối trong vườn, vậy mà giờ chả có bóng ai. Không thắc mắc nhiều, Chi vẫn điềm nhiên chạy ngang cổng vườn đang mở toang, ngay khi lướt qua, 1 giây sau, Chi đã đứng khựng lại, ngơ ngợ quay đầu, tiện tay gỡ tai phone trên tai.

Trên thang ngang của cổng vườn cũ kỹ đã hoen gỉ, có cột 1 trái bóng bay màu hồng rất nổi bật hình trái tim. Nếu không phải trên trái bóng ghi cả họ và tên Chi to đùng cách mạng, cô đã chẳng để tâm đến vậy. Cuối sợi dây giữ trái bóng còn có cuộn giấy nhỏ cùng màu. Chi tò mò đưa tay gỡ cuộn giấy cẩn thận, tránh để trái bóng bay đi mất. Trên mảnh giấy chỉ ngắn gọn vài chữ:

“ Qua trái 5 bước”

Chi vừa cầm theo trái bóng, vừa hướng phía tay trái mình, bước đúng 5 bước. Góc vườn lại có 1 trái bóng, màu xanh dương, bên dưới cũng có mẫu giấy cùng màu, y như lúc trước. Chi tiếp tục gỡ ra đọc:

“Đi thẳng 15 bước”

Cứ như vậy, Chi ngừng hẳn việc tập chạy, chậm rãi vừa đếm bước chân, vừa nhìn ngó xung quanh. Cô có hơi thắc mắc sao chỉ mình thấy được những mẫu giấy nhả này mà không phải người khác (có sắp xếp cả đây ạ). Cứ thế, vừa đi theo chỉ dẫn, vừa tìm bóng, chẳng mấy chốc trên tay Chi đã có đủ 7 sắc cầu vồng của 7 trái bóng, và còn tiếp tục nhiều thêm. Cho đến khi thấy trái bóng cuối cùng, Chi đã đặt chân đến sân bóng mini.

Vừa lộ mặt ra, Chi đã mở to mắt ngạc nhiên, sững sốt cực độ. Toàn bộ hàng rào xung quanh sân bóng được trang trí rực rỡ bởi cả chục trái bóng, không thiếu màu nào. Mỗi trái đều có ghi tên Chi, rõ ràng, không thể nhầm lẫn. Trên cửa, ở vị trí vốn thường dán thông báo lịch tập trong sân của từng lớp, hôm nay lại xuất hiện tấm bảng lớn, ghi rõ từng chữ

“ Giờ thì...vào giữa sân, chờ đón điều bất ngờ nào ^__^”

Bây giờ Chi mới tập trung ánh mắt. Ngay giữa sân bóng, cả chùm bóng lớn màu đỏ rực rỡ được tập trung thành một khối to lớn. Cứ ngỡ lại có giấy ghi chú, Chi chậm rãi bước lại, ngó nghiêng từ trên xuống dưới xem còn lời nhắn nhủ nào không thì bất ngờ giật mình. Từ giữa biển bóng bay đỏ chói lọi, một đôi giày trắng tinh xuất hiện, dần dần bước cẩn thận lên lối qua từng viên đá nhỏ xíu. Hình dáng người đó dần xuất hiện su khi bàn tay to lớn gạt dần từng trái bóng. Chi sững người, nhìn chăm chăm người mới xuất hiện, cảm xúc dần trở nên hỗn loạn không thể diễn tả.

Người con trai ấy, bước từng bước càng ngày càng gần với Chi, mỉm cười rạng rỡ, ngại ngần chìa tay còn lại vẫn giấu sau lưng đang cầm trái bóng bay trắng tinh khiết. Chi từ từ đưa mắt nhìn lên, rồi đưa tay che miệng.

Trên trái bóng khổng lồ đó, dòng chữ đỏ chói như đang nhảy múa trước mặt cô:

“ I love You”

Chưa qua cơn chấn động, một trái bóng nữa lại xuất hiện trong tầm mắt, nhưng khác nội dung

“ Làm bạn gái mình nhé!”

Chi đứng chôn chân tại chỗ, không biết làm sao với tình huống hiện tại. Rất nhanh chóng, hai trái bóng đã được chuyển tiếp sang đôi tay còn nắm chặt vì xúc động của Chi, và....

- Làm bạn gái mình nhé! Mình yêu cậu, yêu rất nhiều!!! – Trần Duy nhìn thẳng vào mắt Chi, không trốn tránh, không ngại ngần, khe khẽ nói ra lời tỏ tình....kinh điển

Không gian chìm vào trầm mặc, vắng vắng đâu đó tiếng nhạc dịu nhẹ, không biết xuất phát từ đâu. Trần Duy căng thẳng chờ đợi, lòng bàn tay nhanh chóng ướt đầm mồ hôi. Cậu cứ thế, nhìn Chi không chút biểu hiện trên gương mặt, bỗng dưng lo lắng lại dâng lên....càng lúc càng nhiều.

Chi rời mắt khỏi Trần Duy, nhìn xung quanh, như tìm kiếm điều gì, rồi lại bối rối nhìn xuống đất. Thật lâu sau đó, khuôn miệng xinh xắn khẽ thốt lên nhỏ xíu như kiến:

- Mình....đồng ý!

Đến lượt Trần Duy đông thành tượng. Cậu không dám tin vào tai mình nữa. Có phải Chi vừa nói đồng ý không? Vội vàng cúi xuống muốn xác nhận lại, Trần Duy càng thêm khẳng định tai mình vẫn chạy tốt khi Chi đang dùng hai quả bóng ghi lời tỏ tình khổng lồ kia che đi gương mặt đã đỏ bừng vì xấu hổ. Bất giác, Trần Duy nhón miệng cười ngu ngơ, tâm hồn lâng lâng bay bổng, cả người như được chấp thêm đôi cánh, bay vút lên 18 tầng mây.

- Giờ ạ! Trao quà đi, đứng đó làm cảnh à?

Giọng nói chói tai vang lên từ ghế nghỉ phía sau kéo Trần Duy rơi cái rầm trở lại mặt đất. Thức tỉnh, Trần Duy vội vàng cho tay vào túi áo, lấy ra hộp quà nhỏ gần như xinh xắn, sau đó lóng ngóng dùng cả hai tay dâng lên trước mặt Chi:

- Đây....đây là....

Chi giấu nụ cười hạnh phúc sau trái bóng, chỉ để lộ đôi mắt hết nhìn Trần Duy đến hộp quà trên tay cậu, rồi ngượng ngập đưa tay ra nhận lấy, tiếp tục lí nhí (khác hẳn vẻ quang quác thường ngày):

- Cảm...cảm ơn!

- Huray!!!!!!!!!! – Một loạt tiếng hô vang lên khắp không gian.

Chi cùng Trần Duy giật mình đánh thót, nhìn xung quanh. Không biết từ khi nào, sân bóng vẫn còn đang vắng tanh vắng ngắt khi Chi mới đến giờ đã tràn ngập toàn người là người. Từ nam đến nữ, từ trang phục ở nhà cho đến trang phục thể thao, đi học, tất cả đã tập trung xem hết màn tỏ tình siêu lãng mạn và vỗ tay chúc mừng cho cặp đôi tiếp theo được khai sinh trong trường. Chi mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn nữa, chỉ biết dùng bóng bay che mặt, còn Trần Duy bối rối gãi đầu gãi tai, trong khi vẫn không quên giơ ngón cái chiến thắng cho các đồng đội đứng lẫn trong đám đông phía xa.

Hân cầm máy quay ghi lại từng cảnh, phấn khích reo hò:

- Quá tuyệt! Như cảnh trong phim! Kết thúc có hậu quá đi!!!!!!!!!!

- Không phụ công cả ngày hôm qua vất vả thối bóng! – Duy cũng gật gù bên cạnh, nhìn Chi, Trần Duy như cha mẹ thấy đứa con nuôi dưỡng bao lâu đã khôn lớn, không giấu sự xúc động

- Lãng mạn quá! – Yến Nhi chấp hai tay trước ngực, mắt long lanh mơ mộng

- Chuyện, chị nghĩ ra sao không lãng mạn được! – Hân hếch cằm lên trời tự mãn.

Mất công sức suy tính kế hoạch, rồi rủ rê lôi kéo nhân công, lại thêm màn vất vả dậy sớm bám đuôi Chi từ Ký túc đến đây chỉ để ghi lại toàn cảnh làm kỷ niệm cho con cháu sau này, Hân mấy lần suýt hụt hơi khi phải đuổi kịp tốc độ chạy của Chi. Nhưng bù lại, kết quả thực sự không tồi.

- Con gái đều thích mấy kiểu này nhỉ! – Hải đứng kế bên khoan tay bình phẩm, giọng điệu có phần nhàn nhạt, nhưng trên môi cũng đã thấp thoáng nụ cười

- Dĩ nhiên! – Hân và Yến Nhi đồng thanh

Vậy bà cũng muốn được tỏ tình thế này sao? – Duy quay sang vừa cười vừa hỏi, cố gắng cho điệu bộ tự nhiên nhất có thể, như chỉ vô tình hỏi đến

- Hừm! Không! – Hân nghĩ ngợi một lúc rồi cũng lắc đầu

- Tại sao? – Lần này những mấy người đồng thanh hỏi. Duy, Hải, ờ thì trong tầm dự đoán, nhưng Hoàng cũng xôn xáo hỏi theo, rồi ngay sau đó hứng cái lườm của Yến Nhi một cách cực vô tội

- Lãng mạn thế này....tôi mà gặp thấy chuối cả nải ý! Nhìn người khác thấy hay thôi, chứ đứa nào tỏ tình trước bàn dân thiên hạ ai cũng biết thế này xem, tôi đập thẳng chân! – Hân vừa lưu lại đoạn video, vừa nói đều đều

- Thế phải làm thế nào Hân mới đồng ý? – lần này đến lượt Hải

- Không biết nữa! – Hân nhún vai – chỉ cần trái tim tôi rung động, dù đơn giản nói câu “I love you” như kia thôi cũng đủ gục rồi! Nhưng sao hai người hỏi vấn đề này kỹ thế? Đây! Có nghe tôi nói không???

Hân ngẩng đầu lên thắc mắc, nhưng hai người đứng bên cạnh đã rơi vào trầm tư từ lúc nào, không còn nghe thấy cô nói nữa. Nan giải, quả thực nan giải với người bất thường như Trịnh Bảo Hân ^^

87. Chương 87

Cantin trưa thứ hai. Sau khi gây ra vụ tỏ tình chấn động, quy mô nhất, đem độ nổi tiếng của “Rain couple” (tên Hân đặt cho Chi và Trần Duy) lan ra toàn trường, rồi gây bão diễn đàn với màn clip quay lại chi tiết từ đầu đến cuối, hiện tại, các nhân vật lại tập trung ở nơi hẹn cũ. Nhưng thời thế thì đã thay đổi. Trước đây, vị trí ngồi mỗi ngày một kiểu, thì nay đã cố định với thứ tự theo vòng tròn: Hoàng, Yến Nhi, Chi, Trần Duy, Thiên, Hải, Hân, Duy. Có những hai cặp đôi trong nhóm, không khí cứ phải gọi là hồng chói lòa đi,

tim cứ thi nhau bay phấp phới. Không quá tình cảm đến mức sến rết như Yến Nhi và Hoàng, nhưng trong từng hành động, ánh mắt, lời nói của Rain couple cũng đều tràn ngập vị ngọt ngào hơn cả kẹo.

Hân ngồi chọc ngoáy đĩa khoai rán, hết nhìn trái, lại qua phải, lập tức bùng nổ:

- GOD! Sai lầm khi mai mối cho mấy người! Có cần phải tình cảm quá mức trước cả đồng người đang độc thân ở đây không????

4 cặp mắt cùng liếc nhanh qua Hân, sau đó thờ ơ tiếp tục ai làm việc nấy, mỗi người ném một câu:

- Ghen à? – Trần Duy

- Chị kiếm người yêu đi là được! - Hoàng

- Không thích chị đừng nhìn hihi! - Yến Nhi

- Do mày tự giúp, đâu ai nhờ! - Chi

Hân há hốc mồm nhìn mấy người vong ơn bội nghĩa, ngậm ngùi ngồi im, tự kỷ cùng bát cơm bốc khói nghi ngút. Bị bắt nạt thế đấy! Thở dài. Hân nhoài sang, đập tay Thiên, tự an ủi:

- Xem ra, chỉ còn tôi với ông là đồng minh! Haizzzz!

Cả chục con mắt nhìn Hân quái dị. Nhỏ này hay phát ngôn những câu bất ngờ ngoài hành tinh không ai hiểu, tỷ dụ như bây giờ, Hân lại quăng 1 câu không ăn nhập chủ đề, khiến toàn dân ngơ ngác. Hân chán nản nhìn quanh, tiếp tục...tự kỷ

- Ai cũng có đôi có cặp, có mỗi tôi và ông độc thân còn gì! *nhìn sang Thiên vẫn ngơ ngác*

- Hả???? – đồng thanh tập thể

- Trần Duy, Chi, Nhi, Hoàng đã xong. Ngay đến Duy, Hải cũng đã tự thừa nhận quan hệ còn gì! – Hân cúi đầu thở dài thườn thượt, không để tâm đến cái không khí quái lạ bao trùm không gian sau khi cô phát ngôn câu đó.

Đột nhiên Hân ngẩng phắt đầu dậy, nhìn Thiên, hai mắt long lanh. Thiên bắt giắc nuốt khan, mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng. Có chuyện bất ổn! Giác quan thứ 6 réo ầm ỹ. Hân hồn nhiên bật thốt ý tưởng:

- Hay tôi với ông cũng thành một cặp cho đẹp đội hình nhỉ???

CẠCH! Loảng xoảng! Rơi thìa, rơi đĩa tập thể. Thiên nhắm chặt mắt, thâm cầu nguyện. Hân ơi là Hân, lại dăng bạn vào chỗ chết rồi!!!!!!!!!!!!!!

Chị! Em cảm nắng rồi!!!!

Hân vừa nhún nhảy vừa hát vang cả sân trường. Vui quá đi, mới nhận thông báo sinh viên năm 3, năm 4 không cần tham gia hoạt động Trung thu, chỉ cần tham dự, không phải chuẩn bị. Thế là đỡ một việc rồi, có thể tập trung hoàn thành bản kế hoạch định hướng cùng với liên hệ địa điểm thực tập, làm đồ án trong năm tới rồi. Vừa chạy vừa hát, va chạm là chuyện dễ dàng gặp phải. Hân vừa mới rẽ qua chỗ ngoặt đã đâm sầm phải một người đi ngược chiều, sứa ngã ngửa nếu không được người đó nhanh tay đỡ lấy. Đứng vững trở lại, Hân bật công tắc....loa phát thanh:

- Đi kiểu gì thế hả?

- Bà đi không nhìn đâm phải tôi, còn mắng cái gì? May không phải người khác, không thì ngã đập đầu rồi nhá! – Duy cũng không vừa, đốp chát lại

- Chứ không phải ông vừa đi vừa chúm mũi vào điện thoại à? – Hân đành hanh – lại tán tỉnh em nào chứ gì?

- Ờ đó! Việc của bà hả? – Duy gân cổ lên thách thức

- Tôi mách Hải!- Hân giả giọng trẻ con cãi cùn, nhất quyết không chịu thua

Vừa dứt lời, ngay lập tức Hân đã bị Duy nắm hay vai ấn chặt vào tường đau điếng, tập giấy tờ cũng theo đó bay tứ tung dưới đất. Hân bàng hoàng, mở to mắt nhìn Duy đứng ngay sát mình, ánh mắt tức giận, đôi

tay cứ bóp chặt vai cô. Hân hơi run, chưa bao giờ cô thấy Duy tức đến như vậy, ánh mắt tỏa ra luồng khí lạnh đến mức đông cứng. Cô lắp bắp không thành câu:

- Ông....sao....đau tôi....

- Tôi đã nói, tôi và Hải không có bất cứ tình cảm gì, tại sao bà không nghe? – Duy gần giọng nói từng tiếng, nắm tay vô thức khép chặt hơn như muốn nghiền nát đôi vai nhỏ bé của người con gái trước mặt.

- Tôi....tôi – Hân hoảng hốt, càng run mạnh hơn, đáy mắt dần ngập nước

Duy vẫn chú mục vào Hân, cái nhìn càng lúc càng quyết liệt, gương mặt cứ thế sát lại gần hơn. Hân ngửa đầu hết cỡ ra sau, trốn tránh, cho đến khi đầu đụng tường, không thể lùi được nữa. Duy định đánh cô sao? Đánh người bạn đã quen thân 5 năm, đánh người cậu luôn chiều theo ý kiến sao???? Quá sợ hãi, Hân nhắm tịt mắt, chuẩn bị tâm lý, chờ đợi....chờ đợi.....một cái tát? Một cú đấm?

Nhưng, ngoài dự đoán, Duy không đánh cô, mà hành động khác hẳn. Đôi môi bỗng dưng cảm nhận thấy một cái gì đó ép nhẹ, ấm áp, mềm mại. Hân mở bừng mắt, sững sờ. Duy....Duy.....đang.....cái này.....cái này là....hôn....là kiss đấy hả????????

Duy hôn cô????????? Hân cứng người, không động đậy, trong tầm mắt chỉ hiện hiện gương mặt Duy đang phóng đại, mắt nhắm lại. Hân còn nhìn thấy rõ hàng mi dài đen của Duy cũng đang rung nhẹ.

Nụ hôn chỉ thoáng qua vài giây, rồi Duy rời khỏi Hân, nhìn thẳng vào cô vẫn chưa hết bàng hoàng, nói nhanh:

- Lần sau....đừng chọc giận tôi nữa!

Ngay sau đó, cậu quay lưng bỏ đi, chạy thẳng không một lần nhìn lại, để lại Hân chưa thoát khỏi cơn choáng váng. Đôi chân mềm nhũn như vừa bị rút hết sự sống, Hân trượt người dọc theo bờ tường, ngồi phịch xuống đất, ngón tay khê chạm vào môi. Cảm giác mềm mại, ấm áp đó vẫn còn lưu lại, nhắc nhở cô biết mình không nằm mơ. Hân cứ ngồi im ở đó, không hề biết bóng người đứng khuất sau lưng, hai tay nắm chặt, kìm nén giận dữ.

Hân không biết mình về phòng thể nào, thay quần áo ra sao, thậm chí còn không biết tại sao leo lên giường an toàn không xảy ra tai nạn. Căn phòng chìm dần vào bóng tối. Đèn cao áp ngoài khung cửa sổ bật sáng, chiếu hắt vào trong, nơi một bóng người nhỏ nhắn đang ngồi co ro một góc.

Tiếng động từ cửa truyền vào, ánh sáng bừng lên chiếu rọi không gian. Chi vừa cất ba lô vừa nhìn vào góc nơi có con mèo đang cuộn tròn

- Mà làm gì ngồi trong bóng tối thế? Sao không bật đèn lên?

-.....

- Tắm chưa? Xuống cantin ăn tối luôn không? – Chi vẫn tiếp tục hỏi

-.....

- Mà sao thế? Ốm hả? Hay đau ở đâu? – Chi thấy lạ khi Hân im lặng không đáp, bơ cô tận hai lần, liền lò dò lại gần, cúi người xem xét

- Oa oa, huhuhuhu! – Hân bỗng nhiên bật khóc, nhào người ôm chầm lấy Chi – mà ới.....

- Có chuyện gì thế? – Chi cũng hốt hoảng theo, xảy ra điều gì khiến Hân mạnh mẽ vui vẻ lại khóc như trẻ con thế này???

- Huhuhu! Mất rồi..... – Hân vùi mặt vào vai Chi, nức nở

- Cái gì mất? Tiền? Điện thoại? Hay báo cáo? – Chi đoán mò, không ngừng vỗ vai an ủi

- Hức....nụ hôn đầu của tao oa oa oa!

Chi đứng hình, cúi mặt nhìn trân trân bờ vai đang run rẩy của Hân. Cái gì cơ???

Chị! Em cảm nắng rồi!!!!

Khóc chán chê, kêu gào chán chê, hết nước mắt, hết sức, đau họng. Chờ đến khi đủ dấu hiệu, Hân mới bình tĩnh, ngồi ngay ngắn kể lễ sự tình cho Chi, không thiếu chi tiết nào. Nghiền ngẫm xong xuôi, Chi gật gù, rồi kết luận:

- Mày vẫn không hiểu sao Duy làm thế?

- Hức! Tao đã bao giờ nói Duy khi giận rất ghê gớm chưa? – Hân lấy khăn giấy xì mũi một cái rồi kêu – lần này tao chọc giận Duy rồi, hix!

- Mày nghĩ là Duy giận mày nên làm thế? – Chi chất vấn

- Chứ sao! – Hân gục gặc đầu – Duy còn để lời cảnh cáo đừng chọc giận cậu ấy còn gì! Chắc cậu ấy muốn chứng tỏ mình thích con gái, không hứng thú với con trai. Nhưng có cần lấy tao làm vật thí nghiệm thế không? Kiếm đũa khác hôn trước mặt tao là được mà! (ôi mẹ ơi bó tay rồi >

Chi ôm trán. Có ai lý giải được bộ não con nhỏ này làm bằng gì không? Thế cũng nghĩ ra được. Chi đành phải...giảng giải tỉ mỉ:

- Mày nghĩ coi! Nếu muốn chứng tỏ cậu ấy có thể tìm người khác như mày nói, nhưng cậu ấy lại không làm thế, tại sao?

- Chắc là... - Hân ngẫm nghĩ – một cách trút giận à?

-*câm nín*

- Hay đây là cách cậu ấy hành hạ tao khi tao chọc giận? – Hân tiếp tục suy luận

-.....*không còn khả năng phản ứng*

Chi bất giác thấy tội nghiệp cho những ai lỡ.....cảm nắng Hân quá, đối diện với đứa tình thông tình cảm người khác nhưng chuyện của mình lại không biết chút gì như vậy, e rằng yêu phải vất kiệt toàn bộ trí thông minh mất.

88. Chương 88

Mấy ngày sau đó, như trẻ nhỏ phạm lỗi, mỗi lần thấy Duy, Hân lại cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng, vừa sợ Duy còn giận tiếp tục dùng cái biện pháp quai đũa hành hạ, vừa có chút bối rối không dám nhìn, sợ mới nhìn đã lại tập trung đến.....cái-đó, cái đã tiếp xúc với môi mình (=__= vòng vo qua). Duy cũng không bắt chuyện trước với Hân, khi thấy thái độ đó của cô, chỉ cười một mình. Cả nhóm phát giác ra sự bất thường của một trong những thành phần nhắng nhít, ồn ào này, nhưng không ai hỏi, chỉ im lặng quan sát. À, một người nữa kỳ lạ. Mấy hôm nay không thấy Hải tập trung ở cantin giờ ăn trưa như mọi khi. Chi nhìn hai người bạn thân, rồi bời không biết giải quyết thế nào cho ổn.

Hôm nay cũng như mọi hôm, Hân cúi đầu ngoan ngoãn giải quyết bữa ăn, chịu khó lắng nghe mọi người nói chuyện. Bình thường toàn cô nói là chính. Chọc chọc thìa vào củ cà rốt khiến nó nát bét trong bát canh, Hân vừa nghiền vừa rửa thẳm Duy. Mãi mê với sự nghiệp, Hân giật mình đánh rơi cả thìa khi có một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay mình.

- Hơ....chuyện gì.....

Hân ngơ ngác, chưa kịp thắc mắc hết câu đã bị Hải kéo dậy, lôi đi xềnh xệch, không giải thích. Hân méo mặt ngoái nhìn Chi cầu cứu, nhưng không còn đủ thời gian nữa. Hải nắm chặt tay Hân, kéo đi qua hết dãy hành lang dài, cùng mấy nhíp cầu thang, đập cửa xông lên sân thượng.

Hân nhìn ngó xung quanh xem có ai ở trên này không rồi lại quay về trước, nhìn chăm chú vào Hải. Ồ,khám phá mới! Cô biết Hải cao ráo, nhưng cô cứ ngỡ Hải cũng mình hạc xương mai như Hoàng, nhưng nhìn từ sau mới thấy bờ vai Hải rất to, rất rộng, cảm giác vững chãi, an toàn. Hân bất chợt muốn thử được tẩm lưng chắc chắn ấy công xem sao (có rồi đó thôi ^^). Đang mãi chìm đắm vào suy nghĩ liên miên, Hân không để ý Hải vẫn nắm tay mình, cậu quay lại, mặt đối mặt với Hân, dứt khoát lên tiếng:

- Tôi có chuyện muốn nói!

- Hả? À... - Hân sực tỉnh - ừm, có chuyện gì thế?

Sáu giác quan lại thì nhau kêu réo bên tai Hân rồi. Chưa khi nào Hân thấy Hả nghiêm túc đến mức độ này, không còn cái biểu hiện thờ ơ, lạnh lùng, không quan tâm thời cuộc, cũng không phải khi trêu chọc Hân, giờ đây toàn bộ ánh mắt Hả tập trung vào mình, cái nhìn soi xét đến mức nổi da gà, ớn lạnh. Hân nuốt khan, cố gắng bình tĩnh hỏi lại:

- Có...chuyện gì?

- Hân! Chưa bao giờ tôi gọi Hân là chị, đúng không? – Hả nói từ từ, vầng sáng quanh mắt dần rõ hơn, ấm hơn, cái lạnh như đang tan chảy

-..... – Hân im lặng, đầu óc lơ mơ không hiểu sao Hả nói vậy, đành ngoan đạo đứng nghe cho xong

- Tôi có một bí mật! – Hả tiếp tục – Từ khi mới vào trường, tôi đã rung động vì một người con gái! Tôi tham gia các hoạt động có người đó, ngay cả lý do tôi thi vào trường cũng vì người đó!

- Cậu đang giải thích việc mình không phải gay à? – Hân không kiềm được nữa, chen ngang- tôi đã suy nghĩ lại rồi, cậu rất đàn ông, cực nam tính!

Chưa gì Hân đã cuống cuống sửa chữa, tự dừng linh cảm nếu còn giữ suy nghĩ ấy, sẽ bị Hả cho một bài học giông Duy hix hix. Nhưng Hả không để tâm câu hỏi của cô, tiếp tục tâm sự:

- Tôi im lặng ở cạnh người đó, dù cho người đó không biết về tình cảm của tôi, tôi cứ nghĩ chỉ cần được thấy nụ cười của người ấy là đủ. Nhưng giờ....tôi lại thấy không đủ!

- Ai thế? Tôi quen không? – Hân lại hóng hớt (bực bà này quá đi)

- Người con gái ấy rất trẻ con, hay làm nũng, hay trêu chọc mọi người, luôn thường trực nụ cười trên môi, nhưng ẩn sâu bên trong lại là một trái tim sâu sắc, mềm yếu, có thể khóc vì bạn bè, nhưng chưa khi nào khóc vì bản thân! – Hả nhìn thẳng vào Hân, nói chậm rãi, càng lúc càng nghiêm túc

- Hơ hơ, thế chắc là năm nhất mới trẻ con được rồi! Nhưng giống tính tôi nhì! – ngược lại, Hân vẫn tiếp tục ngây thơ con bò đeo nơ, đoán lung tung – Nói coi, là ai vậy? Tôi có...

- Người đó...chính là Hân! – Hả cắt ngang, bàn tay cũng theo đó nắm chặt hơn tay Hân, như để khẳng định

- Hả???? Hân nào? – Hân ngờ nghệch hỏi

- Hân! Trịnh Bảo Hân! Khoa Bảo vệ thực vật, năm 3, tham gia CLB nhiếp ảnh! – Hả không nản chí, vẫn bình tĩnh đối mặt

Rồi, xong! Trên sân thượng có một bức tượng đã hình thành dưới bàn tay kiệt tác của Hả. Hân chết sững, như sét đánh cái uỳnh vào đỉnh đầu, cứ mỗi câu Hả nói lại có thêm 1 tia sét cứ nhắm cô mà thả xuống. Hân cứ cố gắng nghĩ sang hướng khác rằng thì là mà cả trường có khá nhiều người tên Hân. Nhưng đến cả thông tin cũng chuẩn thế kia thì thôi rồi, là cô rồi, không thể nhầm lẫn rồi, chả thể bỏ qua nữa rồi! Hân bắt đầu cuống. Có phải vừa được tỏ tình không? Nên đáp lại thế nào trong tình huống này? Nên làm gì xua đi sự im lặng này???? Ước gì có ai lên phá đám đi cho xong huhu!

Cầu được ước thấy. Ngay khi Hân đang bối rối, quay cuồng đấu tranh trong âm thầm, cửa lên sân thượng bật mở mạnh mẽ, đập vào tường một cái vang dội, theo đó tiếng ồn cũng nhanh chóng vang đến. Hân thở phào nhẹ nhõm, đang tự nguyên rửa sao vận may không đến lúc thi học kỳ thì sau đó tâm trí đã phải căng thẳng trở lại.

Đám người lên cứu nguy cho Hân (hay phá đám) là đám sinh viên nghịch ngợm nhất trường, vi phạm nội quy đến mức bị lưu ban 1 năm, không thể tốt nghiệp. Bằng chứng? Trên tay ai cũng có điều thuốc lá phì phèo, đầu vuốt keo dính đứng. Có mù cũng nhận ra. Ngay khi nhận thấy sự hiện diện của Hân và Hả, một tên nhếch mép cười thú vị:

- Ha, có kịch hay! Lên đây hẹn hò hả mấy cưng?

Mấy tên bạn đồng loạt quay lại nhìn, rồi sau đó thì nhau cười sằng sặc. Hả không nói không rằng, nắm chặt tay Hân, định bỏ đi nhưng ngay lập tức đã bị tên vừa mở miệng chặn lại. Hả tiếp tục nói:

- Kìa, bỏ đi đâu vậy? Cứ ở lại hẹn hò đi, anh muốn học hỏi kinh nghiệm chút haha! Không thì đưa bạn gái chú em để anh dạy thêm cho cũng được!

Tràng cười khả ố tiếp tục bùng nổ. Hải kéo Hân đứng sau lưng cậu, tay vẫn không rời tay cô, nhìn chăm chăm đám người đó, không đáp. Hân nhăn nhó khó chịu. Cô không phải nhân vật chính trong tiểu thuyết (có đó, tác giả cho :D), có cần phải gặp hoàn cảnh đầy mùi truyện tình cảm thế này không? Rồi đánh nhau, rồi đầu rơi máu chảy, á quên máu chảy thôi, rồi nam bảo vệ nữ, nữ cảm động khóc sụt sùi bên thân hình bất động, nụ cười mãn nguyện khi nam chính đã bảo vệ được nữ chính. Tiếp theo sẽ là thế chứ gì??? Hân mù mờ suy đoán theo kinh nghiệm đầy mình rút ra từ truyện (à, tưởng tượng quá đà rồi ==).

Từ “nhưng” trong truyền thuyết xuất hiện theo sự sai khiến của tác giả, khiến những suy nghĩ mơ mộng của Hân rơi vỡ tả tơi. Đám sinh viên đó chưa kịp làm gì, đã phải giật thon thót vì tiếng hét vang vọng trong cầu thang vắng lặng vọng đến tận cửa:

- Mấy thằng ranh kia! Lại trốn học phải không? Lần này tôi không tha đâu! Cứ chờ đấy!

- Chết! Lão trưởng khoa! Chạy mau! – Tên cầm đầu nhanh chóng dập tắt điều thuốc, ra lệnh cho cả đám

Nhanh như cắt, đám đông nhanh chóng vọt lên lan can, phi thân như bay trốn qua sân thượng dãy nhà kho ngay cạnh, chuồn thẳng. Hân ngu ngơ chưa hiểu tình hình đã bị Hải kéo đi, núp kín sau nhà kho cạnh cửa. Thầy giám thị lên đến nơi, chỉ biết đối diện với sân thượng vắng tanh vắng ngắt, hậm hực dậm chân vài cái rồi cũng đi xuống, không quên...khóa chặt cửa sân thượng.

Trường Hân không cho phép sinh viên lên sân thượng nếu không có sự cho phép, ai vi phạm đều bị kỷ luật, nhiều lần thì đình chỉ thi. Vì vậy nên mới có chuyện trốn chui trốn nhủi thế này đây. Chờ thêm một lát, Hải mới kéo Hân đứng dậy đi ra ngoài, đá đá cửa

- Bị khóa rồi! – Hải nhanh chóng kết luận

- Vậy phải làm sao? Xuống thế nào đây? – Hân cuống quýt, thử mở cửa nhưng vô dụng

- Đi theo mấy tên kia là được!- Hải chỉ trỏ qua hướng mấy tên sinh viên đó vừa chuồn.

Hân lò dò đi theo cậu đến bờ tường, nắm tay vào lan can, nhìn xuống. Hix. Nói là hai tòa nhà gần nhau đấy, nhưng dãy nhà kho thấp hơn dãy nhà này những 1 tầng lầu, nhảy xuống đâu có dễ, chưa nói đến việc Hân sợ độ cao. Làm thế nào đây?

Hải chồm người lên, định sẽ nhảy xuống, Hân vội vàng níu tay lại, meo meo:

- Tìm đường khác được không?

- Có đường nào nữa? – Hải khẽ nhíu mày

Hân nhìn quanh, cố tìm ra nơi có thể đi khỏi, nhưng vô vọng, lại tiếp tục mắt long lanh ngấn nước nhìn Hải. Hải thu chân lại, quay người Hân đứng đối diện mình, nắm chặt tay cô động viên:

- Giờ tôi nhảy xuống trước, sau đó Hân nhảy sau, tôi sẽ đỡ Hân từ phía dưới, được chứ?

- Nhưng.... – Hân rùng mình, khẽ liếc mắt đo lường độ cao

- Không sao đâu! – Hải động viên lần nữa – Tin tưởng tôi, tôi sẽ không để Hân gặp bất cứ nguy hiểm gì đâu!

Hân chăm chú nhìn vào ánh mắt nâu trầm ấm áp đó, ánh mắt tỏa ra sự mạnh mẽ, chắc chắn. Cô vô thức gạt đầu đồng ý, không suy nghĩ. Hải thở phào yên tâm, rồi cũng giơ chân lên, trèo qua lan can, nhanh nhẹn như mèo, chưa gì đã nhảy phóc xuống dưới. Hân lo lắng nhìn theo. Sân thượng dãy nhà kho đối diện có để khá nhiều đệm mút cho môn nhảy cao đã cũ không sử dụng đến, vì vậy Hải đáp đất dễ dàng, không đau đớn.

Hải ngẩng đầu lên, nhìn Hân, nở nụ cười tiếp thêm can đảm cho Hân, hai tay giơ ra, sẵn sàng đỡ Hân nhảy xuống. Hân vẫn không thể kìm nén toàn thân run rẩy. Bước chân lên lan can, cô càng run hơn nữa. Cảm giác như chỉ một cơn gió thổi qua thôi Hân cũng sẽ rơi tự do xuống dưới. Mặt tái nhợt, Hân nắm chặt tay, không dám nhìn xuống nữa. Tiếng nói trầm ấm của Hải vang lên, to và rõ:

- Hân! Tin tưởng tôi! Nhảy đi!

Hân nhìn xuống, cố gắng tập trung vào đôi mắt Hải, thu hết tự tin, khẽ mím môi, thả rơi người xuống. Đôi mắt cô nhắm tịt, chờ đợi sự va chạm mạnh mẽ với mặt đất, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra. Một vòng tay chắc chắn, ấm áp nhanh chóng bao phủ toàn thân. Đến lúc này, Hân mới dám mở mắt. Theo đà rơi xuống của cô, Hải đỡ gọn cô trong vòng tay rồi cũng ngã ra sau, nằm dài trên chồng đệm cao ngất.

Hải nhẹ nhõm hẳn, rồi cảm nhận được người con gái trong vòng tay khẽ run, cậu khép vòng tay chặt hơn, thì thầm:

- Không sao, tôi đã hứa sẽ bảo vệ Hân, tôi sẽ làm được!

Hân nghe rõ từng lời cậu nói, dù nước mắt chảy ướt đầm vai áo Hải, nhưng nụ cười đã xuất hiện trên đôi môi cô, nụ cười của sự tin tưởng.

89. Chương 89

Thông thường, nếu hai người cùng nhau trải qua sinh tử, hay nói nhẹ nhàng hơn là trải qua chuyện gì đó, sát cánh bên nhau, mối quan hệ sẽ sát lại gần nhau, như có sợi dây vô hình gắn kết. Bình thường sẽ như thế. Nhưng....tác giả lại thích bất thường hơn ^^ . Thời gian sau đó, Hân tiếp tục chơi trò trốn tìm, nhưng đối tượng thay đổi từ Duy sang Hải. Nhờ đó, Hân quên bằng đi vụ first kiss, tiếp tục tự nhiên như ruồi với Duy. Ngược lại, thấy Hải là da mặt mất kiểm soát, chỉ biết hiện đúng 1 màu: đỏ, hoặc đỏ lai hồng ^^.

Không một ai biết hôm đó Hải lôi Hân đi đâu, hai người xảy ra chuyện gì, ngay cả Chi cũng mù mờ thông tin. Có ai nói đâu mà biết! Nhưng kệ, mọi chuyện cứ thế lùi dần vào dĩ vãng với những bận rộn trong học hành, rồi tất bật chuẩn bị dịp trung thu. Thoắt cái chỉ còn 2 ngày nữa. Lần này trường sẽ tổ chức cho các em học sinh ở Trung tâm Bảo trợ trẻ em của quận nơi trường chịu sự quản lý. Ngay từ đầu tuần, các CLB đã họp liên miên để thống nhất lần cuối chương trình, rồi sau đó thì lấy quỹ đóng góp chung mua sắm quà, bánh kẹo, vật dụng cần thiết. Trái ngược với sự bận bịu của sinh viên năm nhất năm hai, các anh chị lớn chỉ việc ngồi nhàn hạ, chờ mong đến ngày diễn ra sự kiện rồi đập phá cùng các em nhỏ.

Hai ngày nay, Hân cũng không giáp mặt Hoàng, Hải, Yến Nhi, Chi trong hội sinh viên cùng Thiên trong ban tổ chức cũng chỉ xẹt ngang vài lần rồi ai làm việc nấy, thành ra hôm nay cantin thừa thớt chỉ còn 3 mẫu nhàn rồi.

- Tổ chức chủ nhật này đúng không nhỉ? – Trần Duy trầm ngâm nhìn theo bóng mấy sinh viên ôm đồm đủ thứ đồ trang trí vừa đi ngang qua, hỏi vu vơ

- Ừ, chủ nhật! Từ sáng tới tối! – Hân vừa nhai vừa nói

- Tôi không tham dự được! – Duy thở dài cái thượt, tiếc nuối

- Sao thế??? – Trần Duy thắc mắc

- Hôm đó nhà có việc, phải về từ thứ 7 cơ!

- Hợp gia đình hử? – Hân ngẩng đầu lên cướp cốc nước trước mặt Duy như đúng rồi, vừa uống vừa nói

- Ừ! – Duy chán nản chọc chọc khay thức ăn đã sạch trơn

- Hợp gia đình? – Trần Duy có vẻ không hiểu cho lắm, đành hỏi tiếp, hi vọng có ai giải thích cho

- Là thế này! – Hân ngồi ngay ngắn, giảng giải – gia đình Duy có truyền thống sẽ họp đại gia đình, từ ông bà đến cháu chắt vào đúng trung thu hàng năm. Không ai được phép vắng mặt! Tôi có tham gia ké một lần, năm lớp 11, nhĩ *quay sang Duy hỏi*

- Hợp gia đình phải đầu xuân năm mới chứ?

- Cụ bà nhà Duy quan niệm tết nhất tất bật, còn lo quan hệ xã hội dây mơ rễ má bên ngoài, nên chọn rằm Trung thu để họp mặt, đảm bảo không ai có lý do từ chối tham gia! - Hân tiếp tục nói tỉ mỉ

- Hay ta! Nhà tôi mấy năm mới họp 1 lần! – Trần Duy trầm trồ

- Ủ, nhà tôi cũng thế, năm mới thôi, không làm trung thu bao giờ! – Hân cũng hòa theo

Cả hai tiếp tục tào lao đủ thứ, không để ý bản mặt chán chường thiếu sức sống của Duy. Về nhà rồi lo quần đàn em họ neho nhóc, nghĩ cũng nản. Đã thế năm nay có vẻ Hân không về cùng cậu, rủ rê mãi cô cũng không đồng ý. Ai biết được năm nay cậu vắng mặt chuyện gì sẽ xảy ra ngoài dự đoán chứ?

Xong xuôi bữa trưa, Trần Duy tiện đường cùng Duy đến sân bóng, còn lại mình Hân tự do tự tại, thích làm gì thì làm. Bản tính lười ăn sâu vào xương tủy, Hân lười nhác ngồi dựa lưng vào ghế đá, nhàn hạ ngắm xung quanh, không thèm có chút xíu ý tưởng gọi là đi bộ cho...để tiêu hóa. Cứ ngỡ sẽ được yên tĩnh đánh 1 giấc say sưa, Hân lại bị phá đám.

- Tưởng đi tập bóng? Quay lại làm gì thế? – Hân hơi hé mắt, nhận diện người mới đến dưới ánh nắng buổi trưa chói chang

- Ồm, không đi nữa! – Duy ngồi xuống cạnh Hân, tiện tay đưa cho cô lon nước ngọt

- Có chuyện gì muốn tâm sự hả? – Hân ung dung hỏi cứ như không hỏi, căn bản cô hiểu quá rõ Duy đi

- Ủm, mấy hôm trước...Hải kéo bà đi đâu thế? – Duy nghĩ ngợi vài giây, quyết định không nói vòng vèo xa xôi quá nhiều, cứ hỏi thẳng, dù gì Hân cũng biết thừa cậu đang có chuyện suy nghĩ rồi

Mặt Hân thoáng đỏ, nhanh chóng đảo mắt qua hướng khác, đáp qua loa:

- Không có gì, vài chuyện lặt vặt thôi! Mọi người đã hỏi câu này cả chục lần rồi, giờ còn hỏi nữa làm gì?

- Không có chuyện gì sao mấy hôm nay thái độ 2 người lạ thế? – Duy nhìn Hân chăm chăm, nếu ánh mắt có thể khiến người ta khai thật mọi chuyện, chắc Hân cũng bị bức nói sạch bách mọi thứ rồi

- Thái độ thế nào mà ông bảo lạ? – Tránh không được, đối diện là hay nhất, Hân hùng hổ hỏi ngược lại Duy

- Thì....giống như....hôm trước bà....tránh mặt tôi....sau cái vụ.... – Duy khựng lại, không ngờ Hân sẽ hỏi lại như thế, nghĩ đến chuyện xảy ra gần đây, lại thấy xấu hổ kinh khủng khiếp

- Vụ gì? – Vừa buột miệng hỏi, Hân đã thấy hối hận. Hix, trí nhớ ngắn hạn của cô đã hại chính mình rồi.

Nói đâu có sai, nghe Hân vô tư hỏi câu đấy, mặt Duy rất nhanh trở nên u ám, thoáng chốc gió lạnh nổi âm ỉm. Hân chợt dạ, cẩn thận quan sát Duy. Nhìn cái mặt kia, đảm bảo là giận rồi, còn giận vô cùng ý chứ! Có khi nào....giận quá lại tiếp tục hành hạ cô như hôm bữa không? Sống lưng lạnh toát, Hân khẽ rung mình, bản năng trốn chạy bùng phát, và ngay lập tức biến thành hành động.

Hân bật người dậy như có lò xo lấp ở ghế, chuẩn bị thực hiện “36 kế”

- Tôi....có việc, haha! *cười cứng nhắc* Ông cứ....ờ, thế nhá! Tối gặp!

Chân đã khởi động, động cơ sẵn sàng.....chạy! Ồ, lạ nhỉ, chạy rồi sao không tiến lên trước được thế này? Hân nhắm mắt nhắm mũi cố đi nhưng không được. Duy chết tiệt, có cần nắm chặt tay cô giữ lại thế không? Hít sâu 1 hơi, Hân quay lại quát:

- Có chuyện gì? Bỏ ra tôi còn đi!

- Tôi đã nói xong đâu! – Duy thản nhiên, vẫn giữ chặt tay cô không rời, vẻ mặt lãnh đạm

- Nói đi, nhưng buông tay tôi ra! – Hân cố giằng cổ tay đã bắt đầu có dấu hiệu đau nhức khỏi bàn tay to sụ của Duy

Duy không đáp lời, chỉ lặng lẽ đứng dậy, kéo nhẹ một cái. Hân không kịp phòng bị vì còn mải mê gỡ tay Duy, nhanh chóng đổ người về phía trước, đập mũi vào lồng ngực vững chắc của Duy. Nhấn nhó kêu khổ chỉ được 1 giây, cô đã kịp nhận thức vấn đề (lần này nhanh dữ ha), và cũng gần như ngay lập tức giãy giụa đòi thoát ra. Thế nhưng sức lực của một đứa yếu thể dục, kém vận động, đầu sao lại con trai khỏe mạnh, thường xuyên tập luyện chứ?

Nơi sân trường vắng lặng, dưới bóng cây râm mát, một nam một nữ ôm nhau đầy tình cảm. Đó là nhìn từ ngoài vào, trên thực tế lại là trận chiến ngấm đầy quyết liệt, một bên cố giữ, một bên cố thoát. Xuống sức chỉ sau 5 phút giằng co, Hân xuôi tay, thở dài, cố gắng dùng lời nói thuyết phục:

- Rốt cuộc ông lại giận tôi chuyện gì sao? Lần trước thì.....lần này lại nghĩ ra cách này trừng phạt tôi hả?

- Phải! Tôi đang rất giận bà! – Duy giữ chặt Hân trong vòng tay, chỉ muốn được ở bên cô mãi như thế này không rời

- Giận thì nói, tôi sai tôi sẽ sửa, đừng dùng cách này! – Hân mếu máo.

Cứ thế này, có ai nhìn thấy đảm bảo ngày hôm sau cô thành người nổi tiếng mất thôi. Có nhảy xuống bể bơi cũng không thanh minh thanh nga được. Đã vậy, nếu Hải biết thì sao? Khoan, sao cô phải lo lắng Hải nghĩ gì nhỉ? Hân vốn là người vô tâm, thế mới có chuyện đang cố thoát khỏi vòng tay Duy, chỉ trong phút chốc lại chìm đắm trong suy nghĩ về một người khác hẳn.

- Bà thật sự không hiểu được tình cảm của tôi sao? – Duy cố gắng hạ giọng ngăn không cho mình nói lớn tiếng, tránh làm Hân thêm hoảng loạn

-.....*đã chìm sâu vào suy nghĩ*

- 5 năm ở bên nhau, tôi đã thể hiện ra như vậy, sao bà có thể tảng lờ không hiểu được chứ? Hay bà không có tình cảm đó giống tôi, nên cố gắng trốn tránh sự thật? – Duy cứ ngỡ Hân quá ngại không dám nói, lại tiếp tục lẩm bẩm

- Tôi sao không có tình cảm với ông chứ! – Thức tỉnh sau cơn mê, Hân giật mình đánh chính. Không hiểu đứa nào dám bơm vào đầu Duy cá ý nghĩ cô ghét cậu thế hử? Phát hiện ra thì ta cho biết tay

Duy ngạc nhiên, thả lỏng vòng tay, kéo Hân nhìn thẳng vào mắt mình, cố tìm hiểu xem cô nói thật hay đùa. Hân không trốn tránh, nghiêm túc nói với Duy:

- Ông là bạn thân, rất thân của tôi, dĩ nhiên tôi phải có tình cảm với ông chứ! Chả nhẽ tôi lại ghét ông hả? Đứa nào lại bép xép gì chia rẽ nội bộ đúng không? Hay con nhỏ nào theo đuổi ông định nói xấu chơi đùa tôi?

Duy ngao ngán, hai vai sụp xuống mệt mỏi. Cứ ngỡ Hân đã tỏ tường, ngờ đâu...Chả nhẽ đúng như Thiên nói, cứ phải bày tỏ thẳng mới thành công sao? Hân đứng đờ người nhìn Duy biểu hiện thay đổi còn nhanh hơn thay quần áo, không dám hỏi gì thêm, sợ lại bị ôm lăm >_

Chưa kịp thực hiện ý nghĩ cách xa Duy chục mét, Hân đã lại lần nữa....bị trói chặt bởi Duy. Sao muốn khóc thế này????? Bất ngờ thay, cũng nhanh như lúc cô rơi vào vòng tay Duy, chưa đầy 5 giây sau, một bàn tay khác đã mạnh mẽ cầm tay cô, kéo cô ra khỏi Duy

- Hơ...sao cậu lại ở đây?

Hân ngơ ngác, nhìn Hải đang đứng đối diện với Duy, ánh mắt tỏa ra sát khí lạnh nhạt, hai tay đã co lại thành nắm đấm, lại ngó sang Duy cũng có biểu hiện tương tự. Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây thế này???

90. Chương 90

- Cậu định làm gì? – Duy mở miệng phá vỡ không khí ngưng đọng đã duy trì khá lâu từ khi Hải xuất hiện

- Còn anh, anh đang làm gì? – Hải nhàn nhạt hỏi vặn lại, không tỏ rõ thái độ gì

- Không phải việc của cậu! – Duy gằn giọng, cố kiềm nén cơn giận

- Anh không thấy Hân không thích hành động của anh sao? Em chỉ làm việc nên làm thôi! – Ngược lại, Hải vẫn giữ được sự bình tĩnh, lạnh lùng, thờ ơ thường ngày, không chút biến đổi

- Đó là vấn đề giữa tôi và Hân, tôi sẽ tự giải quyết!

Dứt lời, Duy nắm tay Hân, kéo đi. Không chịu thua, Hải cũng nhanh chóng đưa tay giữ chặt tay còn lại của Hân. Hai người lại tiếp tục nhìn nhau trừng trừng, thêm một cuộc đấu nữa diễn ra trong im lặng. Chỉ có một vấn đề. Có ai nhìn đến người đang đứng giữa chịu trận không?

Hân cố gắng tìm đủ mọi cách để hiểu thấu vấn đề giữa hai người vốn là anh em tốt này, nghĩ nát óc để có thể....giải thoát mình ra khỏi không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc này. Trâu bò oánh nhau, ruồi

muối chịu, hai người này mâu thuẫn cái gì sao không kéo nhau đi giải quyết, tại sao lại lôi cô vào? Hâm âm thầm kêu trời, tự hỏi những lúc này Chi đâu, Yến Nhi đâu, Trần Duy, Hoàng, Thiên đâu hết rồi???

Bộ não tự động phong tỏa nhận thức, bắt đầu mở cuộc họp bàn cá nhân. Như bao lần, Hân lại không để ý xung quanh, chìm trong suy nghĩ của chính mình, cứ để mặc hai tay bị kìm kẹp hai bên. Hải, Duy đã ngừng đấu nhãn, bắt đầu cuộc chiến đấu khẩu (lần 2):

- Cậu bỏ tay ra! – Duy lạnh giọng, ra lệnh

- Anh mới là người phải bỏ ra! – Hải không chịu lép vế, dù kém Duy 2 tuổi, nhưng vẫn mạnh mẽ đối đầu

Duy nóng mặt, không nghĩ ngợi, giơ tay vung nắm đấm hướng thẳng vào bụng Hải. Hải nhanh nhẹn né tránh, nhưng vì vướng tay Hân, nên cũng dính đòn, dù lực đánh đã suy giảm. Không thể kìm nén, cái đấm của Duy như ngòi nổ, Hải giơ tay lên, sẵn sàng đánh trả.

- Dừng lại! – Hân lao đến đứng chắn trước mặt Duy, hét lớn

Nắm tay Hải dừng giữa không trung khi chỉ còn cách mặt Hân một khoảng nhỏ. Duy sững sờ cúi xuống nhìn cô, có chút cảm động

- Dừng....dừng đánh nhau! – Hân lắp bắp, mặt tái xanh. Cô không biết chuyện gì xảy ra, nhưng khi thấy Hải định xông vào Duy, thân người cô đã lao ra trước cả suy nghĩ.

Hải hạ tay xuống, nhìn Hân trân trân. Sau đó không nói không rằng, quay lưng bước đi thẳng. Hân buông thõng hai tay, chỉ biết nhìn theo bóng lưng cô đơn của Hải. Trong tích tắc Hải nhìn mình, cô đã thấy được đôi mắt nâu dần sẫm lại, mang theo tổn thương cực điểm. Không hiểu sao, Hân thấy tim mình nhói đau, mắt nhòe đi.

Duy ngạc nhiên nhìn Hân, không hiểu sao cô lại khóc, tay khẽ đưa lên muốn lau khô dòng nước mắt, nhưng Hân đã cản lại:

- Tôi muốn một mình! – Chỉ để lại một câu nói không âm điệu, Hân chùi mặt, chạy như bay về phía ký túc xá

Còn lại Duy đứng đó, không ngăn cản, không níu kéo, chỉ bất lực nhìn theo bóng dáng người con gái ấy, nỗi đau không thể diễn tả thành lời. Cậu đã đến quá muộn, hay vốn dĩ phần thắng chưa bao giờ đứng về phía cậu?

Chi ôm một chồng báo cáo bước từng bước về phía văn phòng hội sinh viên một cách nặng nhọc. Chân bước, nhưng ánh mắt lại không tập trung, đầu óc cũng để trên mây. Vẫn còn may là đã an toàn về đến nơi, không ngã, không tai nạn. Chi mệt mỏi thả mình xuống ghế, lấy tay day day hai thái dương. Cả tuần nay đã ngập đầu trong công việc, giờ cũng được nghỉ ngơi, buổi trưa thu diễn ra tốt đẹp, không vấn đề. Nhưng có vấn đề khác khiến Chi đau đầu hơn gấp nhiều lần chuyện công việc. Thở dài, Chi giật mình bởi cảm giác mát lạnh áp vào bên má

- Hi! – Trần Duy cười tươi, giơ cao lon nước cam mát lạnh lên cho Chi – Nghỉ gì tập trung quá vậy?

- Không có gì! Sao lại đến đây giờ này? – Chi mỉm cười nhẹ, đón lon nước ngọt

- Mấy ngày nay không gặp được, có chút nhớ! – Trần Duy ngồi xuống cạnh Duy, nói thẳng

Từ ngày chính thức thành một cặp với Chi, Trần Duy không ngại ngừng nói những lời tình cảm, thậm chí còn nói mặt không biến sắc. Ban đầu Chi khá dị ứng với sự thay đổi ấy, nhưng lâu dần cũng quen, không để tâm nữa. Trầm mặc một hồi, Trần Duy bắt đầu:

- Chuyện của Hân....

- Đã nghe Yến Nhi kể rồi! – Chi thở dài cắt ngang– không thể ngờ rằng mọi chuyện sẽ nghiêm trọng như vậy!

- Có vẻ như cả 3 không biết nên giải quyết thế nào! – Trần Duy cũng suy tư – tất cả giờ phụ thuộc vào Hân. Hân giờ ra sao?

- Không nói, không cười, cả ngày cứ thơ thẩn như trên mây, kém tập trung, rất hay lên sân thượng ngồi một mình! – Chi tóm tắt tình hình, càng nói càng thấy rơi vào ngõ cụt

Hai người nhanh chóng chìm vào im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Vấn đề liên quan đến những người bạn thân thiết, hơn nữa, nhờ có Hân, hai người mới đến được với nhau. Vậy nên....phần nào cũng muốn giúp đỡ, chỉ là không biết nên làm sao. Cùng thời gian, ở cantin cũng có hai người chụm đầu bàn thảo kế sách, cố gắng gỡ rối, nhưng lực bất tòng tâm (Hoàng Yến Nhi).

Sân thượng

Từng làn gió thổi lướt qua nhẹ nhàng dưới màu nắng đang nhạt dần. Hân chống tay vào lan can, nhìn bầu trời xanh biếc phía xa, từng đám mây nhẹ trôi, đầu óc trống rỗng. Ngay cả điểm nhìn cho đôi mắt cũng không có. Hân không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì. Hứng thú làm việc cũng không có chút nào. Lúc này, cô rất muốn được ở trong vòng tay của mẹ, được bày tỏ hết nỗi lòng, thoải mái thư giãn, thoải mái khóc, không cần e ngại điều gì. Nhưng hiện giờ đâu thể về nhà, hơn nữa, mẹ cô cũng không ở nhà.

Đứng bất động, chờ từng cơn gió tấp vào mặt khiến mình tỉnh táo hơn, hình ảnh đôi mắt buồn của Hải lại thoáng qua trong suy nghĩ. Cả tuần rồi, cô không gặp Duy, càng không thấy bóng dáng Hải. Giờ thì cô không hiểu ai đang trốn ai nữa. Sau buổi hôm đó, dù ngoan cố đến đâu, Hân cũng buộc phải thừa nhận lời định tội của Yến Nhi. Cô quá vô tâm, không để ý đến tình cảm Duy dành cho mình, cứ ngỡ cậu chỉ coi mình là bạn. Cô tồ đến mức gạt bỏ những hành động đầy ý nghĩa của Hải, cứ một mực phủ nhận. Giờ thì hay rồi, cả hai đều dành tình cảm cho cô, nhưng cô lại ác độc khiến hai người anh em thân thiết trở thành đối địch. Cô phải làm sao?

Một người bước những bước chân nhẹ, tiến dần đến phía cô. Không ngoảnh mặt nhìn, Hân cũng biết đó là ai.

- Mày ổn chứ? – Chi nhìn ngấm bầu trời, hỏi vu vơ

- Mày nghĩ tao có thể ổn được không? – Hân cũng nói vu vơ

- Mày từng nói với tao, nghe theo lựa chọn của trái tim mình, đó là câu trả lời chính xác nhất!

-..... - Hân im lặng không đáp, nhớ lại khi cô nói câu ấy với Chi

- Hay....trái tim mày chọn cả hai người? – Chi dò hỏi, quan sát thái độ của Hân

- Tao không biết! – Hân nói, vẻ mặt vẫn cứng nhắc một biểu cảm – tình bạn thân thiết của tao với Duy, liệu có phải là tình yêu? Tao có nên đánh đổi một tình bạn đẹp để ấy không? Sự quan tâm trong thầm lặng của Hải, tao có thể vứt bỏ nó, làm tổn thương cậu ấy không? Khoảng cách tuổi tác quá rõ ràng, tao có thể bỏ qua lời ra tiếng vào của dư luận mà đối diện được không? Tao thực sự...không thể hiểu nổi chính mình!

Chi im lặng, lắng nghe từng chút một. Hơn ai hết, Chi hiểu khi Hân không cười, nhưng cũng không thể khóc là khi cô đang buồn nhất. Cô thà để chính mình tổn thương, còn hơn khiến người quan trọng nhất với mình đau khổ. Liệu có thể nào, Hân không đưa ra lựa chọn?

Dù sao, Chi cũng cần xác định lại suy đoán của cô là đúng hay sai. Một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu Chi.

Chị! Em cảm nắng rồi!!!!

Ngày hôm sau, Hân cùng Yến Nhi ngồi ăn sáng trong cantin, một ngày hiếm hoi cả hai cùng lúc không có tiết học sáng. Yến Nhi vẫn ba hoa chích chòe, nói không ngừng nghỉ bên cạnh, trong khi Hân chỉ ậm ừ, nghe là chính. Yến Nhi biết Hân đang vướng trong rắc rối, nên muốn Hân vui, không nề hà đọc thoại, chỉ cần Hân thấy thoải mái.

Đang nói liên tu bất tận, một người hùng hổ tiến đến phá ngang

- Hân! Chiều nay 5 giờ đến sân bóng gặp tôi được không? Nhất định phải đến!

Yến Nhi ngậm chặt thìa trong miệng, hết nhìn Duy lại nhìn sang Hân đang cúi gằm mặt. Không khí cứ phải gọi là quá mức căng thẳng đi. Hân từ từ ngẩng mặt lên, nhìn Duy trong giây lát, rồi lại cúi xuống, nói nhỏ 1 câu:

- Được rồi!

Duy nghe được câu trả lời như ý, không ở lại lâu, lập tức đi ngay. Yến Nhi tò mò nhìn theo câu, không hiểu cái gì, nhún vai bỏ qua, tiếp tục mở băng. Nhưng lại lần nữa bị cắt ngang

- Hân, tôi muốn nói với Hân một chuyện, chiều nay lên sân thượng được chứ? 5 giờ!

Lần này thì Yến Nhi đã hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cô không nhìn Hải, chỉ chăm chăm theo dõi biểu hiện của Hân. Hân vẫn vô cảm như thế, vẫn không do dự, đồng ý với Hải, không thắc mắc câu nào. Hải đi luôn, hành động y chang Duy.

Yến Nhi không biết ai bày ra trò này, nhưng cô hiểu, lần này, hai người ấy đều muốn biết quyết định của Hân. Hân....sẽ lựa chọn ai đây? Chiều nay ai sẽ được gặp, ai sẽ phải chờ đợi trong tuyệt vọng?

Cám ơn mọi người đã vào ủng hộ mình nha. Fic sắp sửa đi đến những chap cuối cùng rồi. Mình đang đẩy nhanh tiến độ, vì dự rằng thời gian tới rất khó viết tiếp, nếu muốn hoàn thành đúng kỳ hạn, thì phải nhanh thôi

có ai thấy mạch truyện diễn ra quá nhanh thì đề xuất nhé ^^, biết đâu sẽ chậm lại, đồng nghĩa với...tăng số chương T_T.

Hihi, mong được ủng hộ đến chap 100 nhé!

91. Chương 91

Sân thượng lộng gió, yên tĩnh, tiếng ồn nơi tập trung những sinh viên hoạt động năng nổ không thể vọng lại nơi đây, một góc khuất trong toàn khu trường rộng lớn. Một bóng người đứng lặng nhìn chân trời cao vợi, với những cánh chim bay không ngừng nghỉ. Trong bóng râm, hai ánh mắt dõi theo chăm chú, không chút lơ là.

.....Khuôn viên thoáng đãng, tràn đầy màu sắc của những nụ hoa mới nhú, của những chú chim chăm chỉ tìm mồi. Dưới bóng râm của cây phượng già chỉ còn lác đác vài cánh hoa dần héo úa, một người ngồi đắm chiêu suy nghĩ, chốc lát ánh mắt lại hướng về phía xa, hai tay nắm chặt, thầm cầu mong, hi vọng. Ghế đá gần đó, cũng hai cặp mắt đang nhìn theo, cùng hồi hộp, nín thở với nhân vật chính.

Hai con người, hai địa điểm, nhưng trái tim và suy nghĩ đều hướng về một nơi. Không gian như ngừng trệ, thời gian cứ chậm chạp trôi qua như đùa giỡn với sức chịu đựng của con người. Kim đồng hồ tích tắc kêu, kim phút cứ nhích dần từng chút, từng chút một. 5, 10, 15, rồi 20. Không có thêm đôi chân nào xuất hiện trong tầm mắt, thậm chí, không một âm thanh được phát lên giữa khung cảnh tịch mịch.

Đến khi kim phút đã chạm đến con số 30, cuối cùng cũng có người lên tiếng:

- Có lẽ.....không đến rồi!

Đáp lại chỉ có im lặng, sự im lặng lạnh lẽo đến mức đáng sợ. Duy ngồi bất động, ngược đôi mắt trống rỗng nhìn lên tầng cây xanh, rồi chống chân đứng dậy, thản nhiên phủi bụi, tay nhét túi quần lặng lẽ bước đi. Trần Duy định đi theo an ủi, nhưng bị Thiên níu tay lại, khe khẽ lắc đầu, đành đứng im nhìn người bạn bỏ đi, dáng người cô đơn đến cùng cực.

Duy cứ mãi miết đi, cố gắng không suy nghĩ bất cứ điều gì có thể phá vỡ bức tường ngăn chặn cảm xúc của chính mình. Không biết từ khi nào, một đôi chân xuất hiện, chắn ngang đường cậu đi. Duy thờ ơ ngẩng đầu, xác định lại một người đến an ủi sao, cậu đâu có cần. Nhưng vừa nhìn thấy người ấy, Duy trợn mắt sững sốt. Trước mặt cậu, chính là Hải, đối thủ duy nhất trong cuộc chiến không nhìn thấy kết quả này. Hải không để tâm biểu hiện của Duy, nhanh chóng vào chủ đề:

- Hân không tới chỗ anh sao?

- Không phải đến chỗ cậu à? – Duy cũng ngơ ngác hỏi lại, không hiểu sao Hải lại xuất hiện ở đây

- Không! – Hải nói ngắn gọn, tia sáng nhẹ nhõm xẹt qua đáy mắt rồi biến mất

- Vậy chứ Hân đi đâu? Tôi chờ mãi không thấy, cứ ngỡ.... – Duy bỏ ngõ, không cần nói nốt cũng đảm bảo Hải đã hiểu được ý mình

Hai người lại đứng lặng đối diện nhau, nhưng không phải thù hằn đối địch như mọi lần, ngược lại chìm trong trầm tư, mỗi người tự nêu ra đủ giả thiết khác nhau. Gần như cùng lúc, từ phía sau lưng cả hai, 4 người thi nhau chạy như bay đến, hơi thở dồn dập, gấp gáp

- Có chuyện gì thế? – Duy nhú mảy hỏi, nhìn Yến Nhi cúi người thở dốc, Hoàng thì mặt mũi tái nhợt, Thiên cùng Trần Duy đứng đối diện cũng chả khá hơn

Hải bỗng có dự cảm không lành. Không phải....Hân đã xảy ra chuyện đó chứ?

- Hân có chuyện gì phải không? – Cậu hướng cái nhìn quyết liệt chiếu thẳng vào Thiên

- Hân.... – Thiên hít sâu một hơi, nhìn cả Duy và Hải, nói – đang trong bệnh viện!

Chị! Em cảm nắng rồi!!!!

Hành lang bệnh viện trắng tấp, nền gạch trắng toát, được lau chùi sạch đến bóng lộn, dưới phản chiếu của ánh đèn càng thêm chói lòa. Mùi thuốc sát trùng hòa lẫn cùng mùi máu tanh chưa tan biến hết cứ bay xung quanh, khiến cho không khí thêm phần cô đọng, nặng nề đến mức khó thở. Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng kín, đèn hiệu vẫn sáng, màu đỏ như máu tươi, chiếu rọi vào sâu trong đồng tử đen láy, dờ dẫm.

Hân ngồi lặng trên ghế chờ, vô lực dựa hẳn vào lưng ghế mềm oặt. đôi môi khô nứt nẻ, hai mắt sưng đỏ, nhưng không còn giọt nước mắt nào rơi ra. Đối diện, Bảo đi đi lại lại không ngừng, hết nhìn phòng phẫu thuật, lại nhìn điện thoại. Chốc chốc, y tá lại mở cửa chạy nhanh ra ngoài, rồi sau đó lại biến mất. Chi ngồi cạnh Hân, trông chừng cô bạn có thể đổ gục bất cứ lúc nào, giữ chặt tay Hân. Lời nói an ủi không thể làm gì trong lúc này, thậm chí có thể khiến tình cảnh căng thẳng thêm, vậy nên Chi chỉ im lặng ngồi đó, làm chỗ dựa tinh thần cho Hân.

Hành lang vang vọng tiếng bước chân dồn dập càng lúc càng gần. Ngay sau đó, một loạt người xuất hiện. Chi ngẩng đầu lên nhìn, khẽ ra hiệu cho tất cả giữ im lặng. Khi biết tin, cô đã nhanh chóng thông báo cho mọi người. Với tình cảm gắn bó thân thiết, không khó đoán được mọi người sẽ đến đây, đầy đủ và nhanh chóng.

Duy nhìn Hân vô hồn ngồi đó, không phản ứng, không thái độ, tim đau nhói, chỉ thầm mong mình có thể làm được điều gì đó xoa dịu nỗi đau cho cô. Yến Nhi lặng lẽ lại gần ngồi cạnh Hân, nắm tay cô giống Chi. Trần Duy, Thiên nhanh chóng tiến lại gần Bảo hỏi han tình hình.

Thêm lần nữa, im lặng lại bao trùm. 1 tiếng đồng hồ sau, đèn phòng phẫu thuật cuối cùng đã tắt, cánh cửa nặng trĩu mở ra. Mọi người đổ xô đến hỏi han người bác sĩ mới chỉ tháo được khẩu trang, vẻ mặt mệt mỏi:

- Bác Thành, tình hình bố cháu sao rồi ạ? – Bảo gấp gáp hỏi

- Phẫu thuật thành công rồi! Cũng may bố cháu biết cách sơ cứu vết thương, nên không đến nỗi quá nguy hiểm. Gãy xương cẳng chân phải, gãy xương vai bên trái, không tổn thương nội tạng!

- May quá rồi! Cháu có thể vào được chưa vậy? – Bảo nhẹ nhõm, mọi người cũng theo đó thở phào

- Thuốc mê chưa hết tác dụng, cháu đi cùng y tá chuyển bố cháu đến phòng hồi sức, 2 tiếng sau có lẽ ông sẽ tỉnh!

Bác sĩ Thành mỉm cười trấn an rồi nhanh chóng đi khỏi. Đến lúc này, dường như mọi căng thẳng tích tụ suốt thời gian qua được giải tỏa, Hân nhìn Chi, cười nhẹ nhõm, cơ thể như bị co rút, không còn chống đỡ được nữa, Hân nhanh chóng ngã dần vào lòng Chi, chỉ kịp lăm bắm vài câu trước khi mất đi ý thức:

- May quá rồi!!

Chị! Em cảm nắng rồi!!!!

Hải ngồi cạnh giường, nhìn Hân nằm đó, gương mặt hốc hác, nhợt nhạt, kém sức sống. Chỉ trong vòng nửa ngày, dường như bao nhiêu sức lực đã bay đi không dấu tích. Phẫu thuật kết thúc, Hân đã ngất đi trong sự hốt hoảng của Yến Nhi và Chi, hiện giờ đã chìm vào giấc ngủ.

Bao bọc bàn tay nhỏ bé của Hân bằng cả hai tay mình, Hải chỉ mong cô nhanh chóng mở mắt ra. Nhìn cô đau, cậu còn đau gấp bội. Khi nghe Thiên thông báo Hân ở trong viện, chưa kịp suy nghĩ, Hải đã lao ra ngoài, không quan tâm có những ai đuổi theo mình, chỉ muốn nhanh chóng có mặt bên cạnh Hân.

Đến nơi mới biết, bố Hân gặp tai nạn sạt lở đất khi đang đi từ Bắc Giang về lại thành phố, khiến chiếc ô tô ông lái lật ngửa, va chạm mạnh với hàng rào chắn. May mắn rằng ông đã lao khỏi xe, nếu không đã rơi xuống vực sâu. Dù vậy ông cũng không thể tránh được tấn đất đá đang không ngừng lăn xuống theo triền núi.

Cửa khê mở, Chi cùng Duy đi vào.

- Hân sao rồi? – Chi ngồi xuống bên đối diện, nhìn Hân chăm chú, nhưng câu hỏi lại hướng đến Hải
- Vẫn chưa tỉnh! – Hải chỉ có thể nói được ngần đó, rồi lại im lặng
- Hai người về nghỉ đi, tối nay tôi ở lại đây với Hân! – Chi nhìn cả hai người, sắc mặt mệt mỏi, ánh mắt tràn ngập buồn bã
- Không! Em/tôi ở lại!- Hải, Duy đồng thanh phản bác

Chi thở dài, rồi nghiêm túc xoắn một tràng dạy dỗ;

- Hai người đừng có cứng đầu ở đây! Hân chỉ vì quá lo lắng nên mới ngất, chứ chẳng phải người bị nạn. Chỉ chốc lát là tỉnh! Nghĩ tôi đuổi hai người chắc? Về nghỉ, rồi lát đến thay ca cho Hoàng, Thiên nữa. Người cần lo lắng chăm sóc giờ là bố Hân, nghe rõ chưa?

Hai người con trai cao lớn là thế, nam tính là thế. Vậy mà giờ đây phải so vai rứt cổ, cúi đầu hứng chịu cơn giận giữ của cô gái nhìn cứ ngỡ hiền lành, nhưng giờ lại đầy uy quyền. Không ai bảo ai, tự giác đứng lên, lăm lăm bước chân ra cửa. Trước khi đi, không hẹn mà gặp cùng nhau ngoái lại nhìn người nằm trên giường lần cuối (?) rồi mới đành ra về.

Chi chép miệng, bất lực, vớ lấy hộp cơm Yến Nhi mới mang đến, vừa mở hộp vừa thản nhiên nói như không:

- Dậy được chưa?

92. Chương 92

- Sao biết tao giả vờ ngủ?

Hân phụng phịu ngồi dậy, rõ ràng không hài lòng với Chi

- Tao nể tình bạn bè mấy năm, không lật mặt mày trước hai người kia là nể tình lắm rồi nhá! Ý kiến gì? - Chi lườm Hân một cái, không chút nể nang hoàn cảnh người mới ốm dậy, quên mới ngất dậy của Hân
- Xì! – Hân trề môi, không khách khí giằng lấy một hộp cơm, ăn như bão táp
- Ăn được thế là khỏe cả tinh thần lẫn thể chất đấy nhì! – Chi nói, ngữ điệu thì có phần châm chọc nhưng ánh mắt nhìn Hân lại nhẹ nhõm, ôn hòa
- Có thực mới vực được đạo! Gì thì gì, cũng phải ăn chứ! – Hân nhai nhuôm nhuôm, lúng búng nói – anh Bảo đang ở cạnh bố tao hả?
- Không, anh về lấy đồ rồi, bây giờ chắc Hoàng, Yến Nhi đang bên đó. Hai người kia về chắc cũng kéo cả Thiên, Trần Duy đi cùng! – Chi thông báo ngắn gọn, tập trung giải quyết suất cơm cho nhanh chóng
- Ừm! – Hân chỉ đáp lại một câu, không nói thêm điều gì nữa

Hai người chăm chỉ tấn công bữa ăn, chẳng mấy chốc, hai hộp cơm rỗng đã lăn lóc trên bàn. Chi đưa nước cho Hân uống, tranh thủ hỏi:

- Sao mày phải giả vờ ngủ khi đã tỉnh? Định tránh đối diện hai người ấy mãi à?
- Tao có tránh đâu! – Hân lắc đầu phản đối – tránh thế nào được khi học cùng trường, cùng khoa, rồi giờ có khi còn chạm trán nhiều hơn ở đây nữa!

- Thế thì tại sao? – Chi quyết tâm làm rõ, khơi thông suy nghĩ của nhỏ bạn, không để nhỏ cứ tự ôm phiền toái trong lòng nữa

- Chỉ là.....tao không biết nữa! – Hân trầm mặc, xoay xoay cốc trong tay nghịch ngợm

- Mà nghe cũng đủ biết hai người đó quan tâm, lo lắng cho mà thế nào rồi đấy! Còn tranh nhau ở lại nữa! Rốt cuộc tình cảm của mà nghiêng phía nào? – Chi vừa khuyên vừa tra khảo, cố tìm kiếm manh mối dự đoán kết quả

- Cái này.....- Hân tiếp tục áp úng, mặt phiem hồng, cười hề hề định bụng tránh né câu trả lời

- Haizzzz, thế thì trả lời câu này! – Chi chuyển hướng, hỏi cái khác nhẹ nhàng hơn khi thấy biểu hiện 50/50 của nhỏ bạn – nếu không có vụ hôm nay, mà định sẽ đến gặp ai trong 2 người?

Hỏi thế mà kêu nhẹ nhàng mới hay, nặng hơn thì có! Hân nhìn Chi trân trối, không thể tin nổi đứa bạn thân dám hỏi mình câu tuyệt tình, chặn lui đường trốn như thế? Định trả thù khi cô bắt Chi đối diện với tình cảm của mình đó hả? Thấy Chi vẫn không rời mắt khỏi mình, Hân đành bốp bốp trán, nói thẳng:

- Tao vốn đang định.....bốc thăm xem nên đến gặp ai trước, nhưng rồi anh Bảo gọi thông báo, nên chả kịp làm gì cả!

- O_____O – Chi ngớ người, nhìn Hân như người ngoài hành tinh. Vấn đề quan trọng có tính quyết định mà nhỏ này định....bốc thăm may mắn? Suy nghĩ có bình thường không thế?

- Đẳng nào tao cũng biết hai người đó định nói gì rồi! – Hân lại lải nhải khi không thấy Chi lên tiếng cắt ngang – Nghe ai trước chả vậy, mà có cần dùng kế của tao để ứng dụng lên tao thế không?

Chi hơi chột dạ khi Hân quay ngược lại hạch sách mình. Ừ thì....ai bảo cô không có đầu óc sáng tạo bằng Hân, nên mới phải mượn cách Hân bày cho hỏi năm nhất khi cô bị mấy cái đuôi gấn keo 502 bám theo thế chứ! Độ bay bổng kém Hân, nhưng kỹ năng chuyển chủ đề Chi lại là số một. Chi nhanh chóng áp dụng:

- Đỡ mệt rồi qua thăm bố đi chứ, mà định ngồi đây đến khi nào? Giờ chắc bác cũng tỉnh rồi!

-Ừ ha!- Hân vội vàng bật dậy, chạy vào nhà vệ sinh rửa qua mặt mũi tay chân

Chi ở ngoài thở phào. Chưa lần nào đánh lạc hướng Hân lại không thành công hết!

Phòng bệnh mát rượi bởi từng cơn gió phả ra từ máy điều hòa, nhưng cảm giác ngọt ngào thì dù có âm bao nhiêu độ cũng không thể xua tan đi hết. Bước vào phòng, điều đầu tiên Hân làm không phải là lao đến vỗ vập lấy ông bố thân yêu mà lại tiến đến mở banh cửa sổ. Khí nóng từ ngoài xộc thẳng vào trong, rồi dần dần, làn gió tự nhiên cũng kéo vào theo.

Đến lúc này, Hân mới tiến đến bên giường bệnh, hỏi han:

- Bố thấy sao rồi? Có đau không? Bố có ăn gì không?

- Ngã thì có thể không đau được không? – bố Hân phì cười hiền lành – mới trải qua phẫu thuật, bố muốn ăn lắm, nhưng không được!

- Bác Thành có nói gì thêm không ạ? – Hân vừa điều chỉnh lại nhiệt độ điều hòa vừa hỏi

- Không có gì, chỉ gãy chân gãy tay thôi, không đâm vào nội tạng!

Bác sĩ Thành khoa Chấn Thương vốn là bạn học cùng bố Hân, quan hệ thân thiết, ông coi Hân, Bảo như con cháu trong nhà. Lần này bố Hân gặp nạn, ông cũng trực tiếp chủ trì ca mổ, kiểm tra kỹ càng các tổn thương cơ quan, rồi xử lý phần gãy, đến phần cơ giập nát chu đáo, cẩn thận.

Hân quay qua nhìn Hoàng với Yến Nhi đang ngồi thay nhau gọt hoa quả, cảm kích:

- Hai em vất vả rồi! Không có mọi người thì....

- Chị còn nói khách sáo thế hả? – Yến Nhi trách móc – chị em với nhau đừng nói thế chứ! Khó khăn gì đỡ là thường, nói cảm ơn em còn ghét thêm ấy!

- Đấy, thấy chưa! Em út gì chị nói một bật lại mười thế hả? – Hân vờ nhăn nhó – Hoàng, dạy lại vợ em đi!

- Em là vợ cậu ấy khi nào chứ! – Yến Nhi đỏ bừng mặt, cãi cố

- Vợ em ngoan thế này, cần gì dạy nữa chứ! – Ngược lại, Hoàng cười hềnh hếch, hùa theo trò đùa của Hân Phòng bệnh vốn tỉnh mạch, căng thẳng giờ đây tràn ngập tiếng cười đùa, ngay cả bố Hân đang bó bột cứng tay với chân cũng phải cười vì tính nhí nhố của đám nhỏ.

Ngoài cửa phòng, qua khe cửa nhỏ, một nụ cười thoáng hiện lên.

Mấy ngày sau đó, nhờ có đông đảo thành viên đại gia đình nhí nhố của Hân giúp đỡ, việc chăm sóc bố Hân không quá mệt nhọc, không ảnh hưởng đến việc học. Họ hàng Hân 1 tuần sau cũng kéo nhau đến, luân phiên trông nom, với mục tiêu để đám trẻ tập trung học tập. Vậy nên về sau thi thoảng mọi người kéo nhau đến thăm, không cần túc trực qua đêm nữa.

Gần cuối tháng 10, trời đã sang thu, về sáng thời tiết có chút se lạnh, nắng cũng bớt gắt gao hơn, chỉ còn màu vàng nhạt đem hơi ấm đến làm giảm đi cái lạnh buổi bình minh.

Hân tung tăng chạy dưới sân trường, hồi phục lại sự vui vẻ vốn có. Cuối tuần này bố cô được tháo bột trở về nhà nghỉ ngơi rồi, hứa hẹn một buổi liên hoan của đại gia đình cho coi. Gần đây Hân có cảm giác mình đã quên một điều gì đó, quan trọng, hay không quan trọng nhỉ? Cuốn vào guồng quay trường học – bệnh viện một thời gian, hiện giờ lại lo cho thi học kỳ cuối năm, rồi các kế hoạch khác nữa, Hân bận rộn đến chả kịp nghĩ ngơi. Được vài hôm rảnh rỗi thì có bối tung nào cũng chẳng thể biết mình đã quên điều gì. Quên rồi sao còn trong não mà bối nữa!! Thế nên....bản tính vô tâm vô tính, Hân quyết định....mặc kệ! Khi nào nhớ thì nhớ! (ôi khổ thân các chàng trai của tuổi __=)

Đang tranh thủ thời gian, lục trí nhớ một chút, Hân dừng bước chân đột ngột, nhanh như cắt vớ lấy gốc cây gần đó, núp kỹ, nhưng vẫn hờ dơi mắt hóng hớt kỹ càng.

Gì kia? Có vẻ Hân có duyên làm...bóng đèn minh họa cho mấy vụ tử tình thì phải. Sao mấy người cứ phải chia khoảng khắc sến súa, chuối cả buổi ra trước mặt cô thế? E hèm, coi nào, lại là cộc tìm trâu, nữ bày tỏ nam đứng nghe kinh điển. Cái bóng lưng của người nam kia sao quen quen nhỉ?

Hân vừa xoa cằm quan sát, vừa cố hình dung xem cái quen quen đó là ai, thế nên chẳng nghe được mấy người kia nói gì, có muốn cũng chẳng nghe nổi khi cô đứng cách khu vực chính đến cả cây số thế này.

Đột nhiên, bóng đèn bật sáng cái tách trong tâm trí. Nhận ra rồi, người đó, còn ai khác ngoài hot boy mới nổi, vào học đã gây sóng gió cho cả trường, còn ai ngoài cái người mới gặp đã cãi nhau chí chóe với cô, còn ai khác ngoài cái người mới vừa rồi còn.....tử tình với cô. Vâng, đúng rồi đó, không sai được, người được tử tình chính xác là Hải.

Đừng có hỏi lại cô tại sao không nghĩ là Hoàng. Đơn giản, cô mới gặp Hoàng đang diễn phim tình cảm cùng Yến Nhi trong cantin, làm gì có chuyện biến ra đây nhanh thế được???

Hân bỗng dưng thấy khó chịu, không hiểu làm sao chỉ muốn....đá văng con nhỏ kia qua bên kia đại dương thôi. Nhìn cái bộ dạng làm nũng càng lúc càng thấy....ghét! Bực mình, bực mình. Mà sao cô lại bực mình????

Trong giây lát, suy nghĩ đổi hướng, Hân ngơ ngẩn như con nai vàng, đứng sau gốc cây, tự thẩm định suy nghĩ.

Sau lưng, hai người nhìn cô kỳ quái, tự hỏi gốc cây có gì hay lại nhìn chăm chú thế. Phía trước, một người nở nụ cười bí ẩn.

Vẫn còn đem một bụng đầy những thắc mắc chưa được giải quyết về ký túc xá, Hân lại vút cái tỉnh táo xuống đất, dẫm chân bình bịch đi lên, để lại cơ thể thần thái lơ mơ. Không hiểu cái gọi là linh cảm, hay giác quan thứ 6 của Hân mạnh đến mức nào, không hơn không kém, lôi kéo Hân quay lại thế giới thực, đúng lúc ánh mắt truyền đến một thông tin nóng sốt. Tay chân hành động trước não bộ, Hân bay vút qua hàng rào cây cảnh đẹp đẽ (chính xác là nhảy ^^), chui vào bụi rậm, vừa khen bản thân nhảy tốt, vừa nguyên rủa sao tập thể dục nhảy cao lại chẳng nhảy nổi. Có nên đề xuất môn nhảy rào (nhảy qua hàng rào) thay thế không nhỉ???

Lạc đề!!! Nói đến nguyên nhân sâu xa, trực tiếp dẫn đến hành động người rừng của Hân, đó chính là ngay trước cửa ký túc xá nam, lại lần nữa, cái duyên làm bóng đèn của Hân phát huy tối đa. Cùng một ngày

chúng kiến 2 vụ tử tình, đều do nữ chủ động, chỉ khác đối tượng lần này....là Duy, vẫn người quen.

Hân bỏ hai tay hai chân, cố gắng gạt bỏ đồng hoa lá cành chia ra cản đường, dò dẫm lại gần hóng chuyện, càng nhiều càng tốt. Nhưng đời không như mơ, tai vừa nghe được chút âm thanh, hai nhân vật chính đã không cho cô thỏa mãn, kết thúc cuộc nói chuyện, còn chia tay nhau nhanh như chớp nữa. Bực mình, chưa kịp quay lưng về lối cũ, một giọng nói đã văng vẳng trên đỉnh đầu Hân:

- Bà rình rập cái gì thế?

Hân khựng lại, quay đầu như rô bốt, cười haha:

- Chà, tình cờ quá ha! Ông đang đi đâu hả?

- Đâu có đi đâu!- Duy vẫn thản nhiên đứng chống hông – chui vào đó làm gì???

- À ha ha! – Hân cười gương, mắt đảo xung quanh, rồi mừng hóm bứt một cọng cỏ, giơ lên khoe – tôi kiếm.....vật liệu mẫu cho buổi thực hành ngày mai, haha! Ai ngờ trong trường cũng có, nên.....nhảy vào lấy haha!

Hân cười không ngừng, nhưng mặt méo xệch, thành ra điệu bộ kỳ dị đến mức Duy không chịu nổi, đành chia tay lời Hân ra, chờ Hân đứng đằng hoàng trước mặt mới nghiêm túc.....tra hỏi:

- Bà nghe được những gì rồi?

- Nghe gì cơ? - Hân vờ ngờ ngác, quyết định giả ngu đến cùng

- Anh Bảo vẫn đang ở nhà nhỉ, hình như lần trước có người lái xe máy của ông đi tập, làm hỏng vẫn giấu ở nhà tôi! – Duy xoa cằm, ra chiều nghĩ ngợi

- Tôi nói là được chứ gì! – Hân vội vàng cắt ngang, quyết định nói thật cho xong, còn được khoan hồng. Hix, ai bảo lỡ làm hỏng xe Bảo, bắt Duy nói dối rằng hắn mượn, để rồi giờ bị đe dọa thế này chứ!!!><

-Nói đi! – Duy cười thâm,nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm túc

- Thật sự là tôi chưa nghe được gì hết! – Hân giơ một tay lên thề thốt – tôi chỉ thấy hai người đứng đó, định đến gần để nghe, chưa đến thì nhỏ kia đã bỏ đi, tôi thề, không biết nhỏ kia tử tình suốt suốt với ông thế nào đâu! Hơn nữa,tôi nghe được cũng đâu có sao,bạn bè thân thiết với nhau, có gì tôi làm quân sư cho ông, lợi quá ý chứ! Thế nên là....

-Dừng! – Duy chặn họng Hân, cắt đứt màn diễn thuyết không thấy hồi kết – bà nói.....tử tình là thế nào?

- Lại còn thế nào? – Hân lớn giọng hỏi lại, hiểu nhầm Duy có ý định chối nên càng quyết tâm “đổ tội”- ông cũng đẹp trai, học giỏi, thể thao tốt, không cần tự ti về bản thân đâu! Có người thích là tốt! Thế nên là....

- Bà có cảm giác gì khi thấy tôi có người tử tình? – Lại một lần nữa, Duy nhảy vào họng Hân ngồi chồm hổm, không để cái miệng cô tiếp tục tía lia đủ chuyện càng lúc càng xa chủ đề

- HẢ? Cảm giác á?- Hân nghệt mặt hỏi lại, rồi vô thức buột miệng – mừng cho ông chứ sao!

Duy trầm mặc nhìn Hân không rời sau khi nghe được câu trả lời khiến Hân chột dạ, không hiểu mình nói sai cái gì, đành vận hành trí nhớ tua lại xem từ nãy đến giờ mình có nói cái gì không đúng không.

- Tại sao bà không thấy đau lòng?

- Gì cơ?

Hân giật mình định thần lại khi nghe thấy Duy nhỏ giọng nói một câu, nhưng chưa kịp thắc mắc, cô đã thấy Duy quay lưng bỏ đi, đầu khể cúi, hai tay rút túi quần, toàn thân tỏa ra sự đau thương.

Hân đứng chôn chân tại chỗ, nhìn Duy xa dần, không dám chạy lên hỏi lại. Vì sao? Bởi vì tâm trí cô lại tiếp tục oánh nhau nội bộ mất rồi. Tại sao cô không thấy đau lòng,hay bực mình khi thấy Duy được tử tình? Ngược lại, tại sao thấy Hải như vậy, cô lại khó chịu???? Tại sao???? Why????

93. Chương 93

Mặc kệ việc hai bán cầu não của Hân cứ đánh nhau tới ngày, đến chủ nhân còn chả thèm can ngăn, thoát cái 1 tháng lại trôi qua. Đầu tháng 11, thời tiết vẫn cứ gọi là...thu đã qua, hè vẫn ở lại, tóm gọn trong một từ: nóng! Biến đổi khí hậu quả rất nguy hiểm. Với một đứa tôn thờ mùa đông như thần thánh, coi mùa hè như con kiến, thì đến tháng 11 vẫn chưa thêm lạnh, đó là một cực hình không tên.

Gần cuối năm, cái gì cũng nhiều, nhiều bài tập, nhiều bài kiểm tra, nhiều báo cáo thực tế, nhiều hoạt động cuối năm.....Chạy đi chạy lại dưới ánh nắng chói chang, thử hỏi có thích nổi không?

Phi vào trong phòng có gió điều hòa tỏa ra mát rượi, Hân thả phịch người xuống ghế, nhắm mắt tận hưởng từng giọt mồ hôi từ từ bốc hơi khỏi cơ thể, mắt lim dim, trí não bắt đầu bay bổng.....BỐP!

- Đứa nào láo toét thế hả? – Hân bật dậy trừng mắt, hét ồm ồm, sau đó chuyển thái độ ngay lập tức khi thấy người đến là ai - Ồ hớ.....anh....về rồi?

- Không về để cô quây tung cái câu lạc bộ này lên à? – Bảo lừ mắt nhìn cô em gái, cảnh cáo thái độ thiếu nghiêm túc

- Gì chứ? Sạo này em có đến CLB đâu, quây thế nào được? – Hân cự cãi

- À, hóa ra không phải quây phá mà trốn việc hả? Được lắm! – Bảo gờn nắm tay, đe dọa lần 2

-.....*há mở* - Hân cứng họng, không thể cãi nổi lý lẽ của ông anh, kiểu gì cũng xoắn cho bằng được, cuối cùng moi nốt giọt can đảm cuối cùng, chống cự yếu ớt – vì....em không được giao nhiệm vụ....

- Không có nhiệm vụ thì được phép bỏ mặc mấy đứa năm nhất tự xử hả? – Bảo (lại) cần nhằn

- Có năm hai nữa mà! – Hân cúi đầu lí nhí (sợ mà vẫn cố cãi ==)

- Thăng lưng lên! – Bảo xốc áo Hân không khoan nhượng, rồi ngồi vào ghế chủ nhiệm, chờ đợi mọi người đến đông đủ.

Hân chỉ biết xầm xì bất mãn, Lâu lắm Bảo mới về trường sau mấy tháng dài giám sát sinh viên năm cuối thực địa làm đồ án tốt nghiệp. Mới về đã chấn chỉnh toàn bộ, từ trong ra ngoài, không sót chỗ nào.

5 phút sau, bắt đầu họp. Tiếp tục 5 phút sau, một bóng người vội vàng xô cửa phòng đi vào, khiến tất cả giật mình

- Xin lỗi, em đến trễ! – Hải nhể nhại mồ hôi, vừa thở dốc vừa nhanh chân về chỗ ngồi, tránh cái nhìn chớp tia lửa điện từ Bảo

- Được rồi, tiếp tục! – Bảo sợ mất thời gian, tạm tha cho tên đi trễ, tiếp tục nghe các nhóm báo cáo tình hình khi anh vắng mặt.

Hân gần như sắp ngủ gục đến nơi khi nghe giọng nói báo cáo đều đều củ các nhóm trưởng, mãi đến khi thần ru ngủ chuẩn bị thành công đưa cô vào giấc mơ thì Bảo xua tay đuổi thẳng cổ. Giọng nói sang sảng vang lên rõ ràng trong phòng họp yên tĩnh:

- Tháng 12 sẽ có dạ hội cuối năm, cùng với ngày lễ tốt nghiệp của các sinh viên năm cuối vào 30/12. Trong tháng 11 có ngày 20/11. Event thường niên của tháng 11 sẽ giao cho sinh viên năm nhất, năm hai phụ trách, các nhóm trưởng chú ý phân bổ nhiệm vụ, hướng dẫn cụ thể cho các thành viên. Riêng năm ba, tháng 11 miễn, nhưng tháng 12 phải tham gia đủ!

- Yeah!!! – Các thành viên năm ba vỗ tay nhau reo hò ầm ỹ. Tháng 11 là tháng tập trung thi cử, được miễn còn gì bằng.

Trường đặc biệt thế nào đã được nói qua. Cuối năm là thời điểm tốt nghiệp của sinh viên, tuyển sinh vào tháng hai hàng năm. Tháng 11 là thi hết học kỳ, sau đó qua năm học mới luôn đến tết âm lịch thì được nghỉ. Vậy mới nói, tháng 11 mới là thời gian căng thẳng nhất của trường, Riêng thi tốt nghiệp diễn ra vào đầu tháng 12, kết quả công bố cùng ngày với dạ hội cuối năm. Oái oăm ở chỗ đó, vui buồn gì sẽ được thể hiện hết trong ngày đó (chả để cho người ta được tận hưởng trọn vẹn gì hết, biết cách hành hạ thật ==)

Chờ tiếng ồn tạm lắng, Bảo tiếp tục:

- Tạm thời chờ thi học kỳ kết thúc sẽ tiếp tục nêu kế hoạch cuối năm. Còn bây giờ, những ai có nhiệm vụ ở lại, người khác có thể về!

Hân hồ hởi thu dọn đồ đạc, cười toe trước bản mặt không thể nào chán hơn của Hải, sóng bước cùng Thiên đi ra ngoài.

Bước xuống đại sảnh, cả hai đụng mặt Chi cùng Yến Nhi đi ra từ phòng Hội sinh viên

- Anh chị đi đâu vậy? – Yến Nhi lên tiếng hỏi trước, vừa lo hoay sắp xếp lại đồng tài liệu trên tay

- Hộp CLB! Hai người thì sao? – Thiên trả lời, tiện tay cầm giúp Yến Nhi gần hết đồng giấy tờ

- Lên kế hoạch hoạt động cuối năm! – Chi nói ngắn gọn, rồi quay sang Hân – đi bây giờ chứ?

- Ủ, về cất đồ rồi đi! – Hân xem đồng hồ rồi gật đầu đáp lại

- Hai chị đi đâu thế? – Yến Nhi tò mò hỏi

- Đi mua sắm! Em đi cùng chứ? – Hân nháy mắt nhìn Yến Nhi, mời mọc

- Có chứ! Đi liền! – Yến Nhi hớn hở gật đầu lia lịa, thấy luôn mấy tờ giấy còn lại vào tay Thiên – anh bê lên văn phòng Đoàn giùm em luôn nhé!

- Tiện thể cầm cái này đưa cho thầy Bí thư giùm nhé! – Chi dúm chùm chìa khóa vào túi áo Thiên, dặn dò

- Đi thôi, bye bye! – Hân tỉnh bơ kéo tay Chi, Yến Nhi, buông câu chào rồi đi thẳng

- O, này này! Thế này là sao???? – Thiên ú ớ, nhìn bóng dáng 3 cô nương đi thẳng, để lại mình đứng ngơ ngác với chồng giấy cao chót vót, chỉ biết nhăn nhó khổ sở, bất lực

Chị! Em cảm nắng rồi!!!!

Quán trà sữa Ping Pong. Giàn hoa ti gôn rủ xuống cửa sổ, lay nhẹ trong gió, từng cánh hoa thưa thớt rơi vãi trên bậc cửa, khung cảnh thơ mộng và yên bình. Hân chống tay trên bàn, mắt lơ đãng ngắm nhìn bể cá cảnh đặt ngoài hiên. Yến Nhi thăm dò một hồi, sau cũng mở miệng:

- Chị Hân này!

Hân quay mặt vào, nhìn Yến Nhi, chờ đợi. Yến Nhi có phần khó nói khi đối diện với ánh mắt vô tư lự của Hân, ngập ngừng vào vấn đề:

- Ủm, chả là....chị cũng biết đấy, à không, em được biết tình hình của chị! Em muốn hỏi....

- Hải và Duy? – Hân ngắt lời Yến Nhi.

Yến Nhi khá ngạc nhiên khi Hân nhận thức vấn đề nhanh bất ngờ, ít nhất hơn mọi lần. Lẽ thường thấy cô ấp úng như thế, kiểu gì Hân cũng chơi một câu chém gió, hoặc nhăn nhó khó chịu. Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hân, Yến Nhi cũng gật đầu thừa nhận. Chi đang mải mê nhắn tin cũng đặt điện thoại qua một bên, tập trung vào Hân

- Định hỏi chị thích ai hơn? Hay là có cảm xúc thế nào với hai người? Hay là hỏi cái gì? – Hân nói đều đều, như học thuộc lên bảng trả bài

- Tất cả luôn! – Yến Nhi tranh thủ cơ hội, khai thác triệt để

- Hà, vậy thì... - Hân lại hướng mắt qua cửa sổ mơ mộng, giọng (vẫn) đều đều – cả hai đều là người quan trọng với chị. Chị không muốn bất cứ ai tổn thương hết, nhất là lý do lại là chính bản thân mình. Hỏi thích ai hơn, noment. Hỏi cảm xúc thế nào, dĩ nhiên thích cả hai rồi!

Yến Nhi xụ mặt. Nói dài thật đấy, nhưng sao chả câu nào rập đúng chủ đề, chọc đúng chỗ ngứa vậy nè?? Chị ngồi im từ khi này, giờ mới vào cuộc:

- Vậy mày thích cả hai theo nghĩa nào? Bạn bè, chị em, người thân, hay tình cảm nam nữ?

Yến Nhi nhìn Chi thán phục, rồi lại ngẩng cổ hướng sang Hân chờ mong. Hân im lặng giây lát, tiếp tục....đều đều:

- Duy cùng tao làm bạn đã hơn 5 năm, ngay cả anh Bảo hay bố mẹ, có lẽ cũng chả hiểu tao bằng Duy. Ngược lại cũng thế. Tao và Duy ăn ý trong lời nói, suy nghĩ, hành động. Còn với Hải, quen biết chỉ một năm, nhưng dường như Hải hiểu tao hơn cả Duy, tao thì chả hiểu được bao nhiêu. Tao có thể tâm sự mọi chuyện với Duy, còn Hải....không cần tao nói cũng hiểu. Tao và Duy chưa bao giờ thiếu chủ đề nói chuyện khi đi cùng nhau, còn Hải....ngồi im cũng thoải mái! Vậy mà nghĩ xem.....tao thích hai người theo nghĩa nào?

Nói một tràng dài, cuối cùng Hân đá lại vấn đề cho Chi. Chi hơi sững người, rồi nghiêm túc suy nghĩ. Hân đã nói rõ cảm xúc của mình, vậy àm vẫn hỏi lại cô, có lẽ...chính bản thân Hân cũng không thể xác định được. Yến Nhi nêu ý kiến:

- Có khi nào chị thích Hải, theo kiểu nam nữ ý! Anh Duy.....thích theo kiểu bạn thân?

- Vậy sao không phải thích Duy, còn với Hải theo kiểu chị em thân thiết? – Hân vặc lại, khiến Yến Nhi đơ người, không thể phản bác

- Điều này....phải kiểm định lại đã! – Chi chép miệng, quyết định cứ thử đi mới biết được

- Mấy người thử chưa chán hả? – Hân hí hóp – hết thay phiên nhau phục vụ tao chi li, rồi thi nhau bày màn kịch tỏ tình ra cho tao chiêm ngưỡng! Còn trò gì nữa không?

Chi và Yến Nhi lén lút nhìn nhau. Bị lộ rồi sao? Nhỏ này mọi khi khù khờ thế mà lúc không cần lại thông minh nhạy bén bất ngờ.

Hân thở dài, vỗ tay lấy lại tinh thần, nhìn hai người đối diện, tuyên bố:

- Thôi, chuyện của tao tao sẽ tự giải quyết, hai người đừng lo nữa, cũng bảo mấy người kia đừng làm gián điệp nữa! Tao sẽ đi hỏi ý kiến chuyên gia!

- Chuyên gia nào? – Chi cùng Yến Nhi đồng thanh, ngạc nhiên lần 2, sao nhỏ biết mọi người làm gián điệp giám sát nhất cử nhất động của Hân để báo cáo tình hình?

Hân cười mỉm bí ẩn, không tiết lộ gì thêm.

94. Chương 94

Cuối tuần, Hân nhặt hết sách vở tài liệu vào trong ba lô, thay quần áo, để lại lời nhắn cho Chi, rồi hành quân về nhà. Mới có thông báo nghỉ ôn thi 2 tuần, Hân đã không do dự cuốn gói về nhà như thường lệ. Chỉ khi ở nhà, dưới sự giám sát chặt chẽ của ông anh cũng như của bố Hân mới học được. Năm nào bố Hân cũng ở nhà vào dịp cuối năm, tiện thể coi sóc nhà cửa, rồi tiện thể giám sát Hân học luôn.

Ăn cơm tối xong, Hân rủ rê bố lên sân thượng hóng mát. Bố Hân nhìn con gái, rồi gật đầu đồng ý. Ông rất ít khi tâm sự với anh em Hân, không như mẹ cô, nhưng với con mắt quan sát tinh tường của nhà khảo cổ học, ông biết Hân đang có tâm sự, muốn hỏi ý kiến ông. Sân thượng luôn là địa điểm ưa thích khi cô có bí mật gì đó. Từ hồi tiểu học lén thích một bạn trai, cho đến cấp hai bị kỷ luật ở trường vì can tội....chui hàng rào trốn ra ngoài chơi, đến cấp 3 bị gọi phụ huynh vì xích mích với bạn học (coi lại ngoại truyện: lần gặp đầu tiên, au không nhớ lắm cái tựa đề ^^). Hết thấy bí mật từ nhỏ tới lớn, sân thượng đều là nơi tiết lộ. Đối tượng có thể từ anh tra, bố, mẹ, hay thậm chí là Duy nóc nhà ngay bên cạnh.

Hân đưa ghế cho bố ngồi, xong xuôi ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm cao vợi, ánh sao chớp nháy không ngừng. Hân nói nhỏ:

- Lâu rồi nhà mình chưa đi dã ngoại bố nhỉ!

- Con vào đại học, hè năm nào cũng đi tình nguyện, rồi đi thăm thú nhà bạn bè, anh con lại hay đưa sinh viên đi thực tế, cũng 2 năm rồi chưa đi! – bố Hân khoanh tay, ngắm trời mây, tưởng nhớ lại kỷ ức ngày xưa, khi những đứa con còn í ới cãi nhau chọn địa điểm đi chơi

- Cũng đúng ha! – Hân nhớn miệng cười – Hay Tết năm nay đi đi bố?

- Có mấy ai đi dã ngoại mùa đông hả? – bố Hân xoa đầu cô, bật cười sáng khoái – nếu con muốn, cả nhà đi Sa Pa ngắm tuyết! Chỉ e khi đó con có kế hoạch riêng, lại từ chối thôi!

- Làm gì có chứ bố!

- Vậy nói cho bố nghe, dạo này có chuyện gì khiến con suy nghĩ thế? – bố Hân từ tốn vào vấn đề

Hân chần chờ. Vốn cô định tìm mẹ, nhưng hiện tại bà đang tham dự khóa thao giảng ở các trường trung học trong toàn quốc, nên không ở nhà. Hít sâu một hơi, Hân quyết định nói ra tất cả, từ việc quen biết Hải, những việc xảy ra giữa hai người, cho đến vụ tố tình của Duy, cảm xúc khó hiểu của cô. Bố Hân kiên nhẫn lắng nghe chăm chú. Kể xong, Hân hướng ánh mắt xáo động về phía bố, yếu ớt hỏi:

- Con phải làm thế nào đây bố?

Bố Hân nhìn cô trù miếu, đưa tay bao trọn đôi tay cô con gái trong tay mình, điềm tĩnh kể chuyện:

- Ngày xưa, bố mẹ quen nhau thế nào con còn nhớ không?

- Nhớ! – Hân cười nhẹ khi nghĩ lại lời bố mẹ vẫn kể - bố quen mẹ khi đâm xe phải mẹ trên đường đi học!

- Ủ, đúng rồi! – Bố cô cũng cười, ánh mắt tràn ngập ấm áp, tình cảm vô bờ - nhờ vụ ấy, bố mẹ quen nhau, trở thành oan gia, gặp nhau ở đâu, cãi nhau ở đó. Nhưng có chuyện bố chưa nói. Ngày ấy, bố có một cô bạn quen nhau từ thuở nhỏ đến lớn, hai nhà ở sát cạnh nhau, cô ấy cùng bố trải qua tuổi thơ với nhau, bên nhau gắn bó đến nỗi hai gia đình còn có ý định làm thông gia!

Hân ngạc nhiên nhìn bố, nhưng không lên tiếng, cô chưa nghe ông nói đến mảng quá khứ này. Bố cô tiếp tục:

- Cả bố và cô ấy cũng nghĩ việc cả hai bên nhau là đương nhiên, vốn dĩ phải như thế. Nên dù có bị gán ghép trên chọc cũng không phiền. Cho đến khi mẹ con xuất hiện. Từ những lần gặp nhau thường xuyên trên đường đi học, rồi đụng độ ở trường, sau đó thân nhau khi nào không hay, bố ít khi nói chuyện cùng cô ấy, tần suất gặp mẹ con còn nhiều hơn. Cô ấy giận, nhưng bố không biết lý do, lại chạy đi nhờ mẹ con tư vấn. Con biết sau đó thế nào không?

- Thế nào ạ? – Hân tò mò, câu chuyện của bố mẹ cứ như tiểu thuyết ý

- Vừa hỏi xong, mẹ con đã ném cho bố một câu “Không biết” rồi bỏ đi thẳng. Những ngày sau cũng tránh mặt bố! Bố không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, cho đến khi không chịu nổi, bố tức giận yêu cầu cả hai giải thích lý do giận bố! Con đoán xem..... – ông lại tiếp tục chơi giải đố cùng Hân

- Đừng nói cả hai đều tố tình với bố nha! – Hân cười gập bụng trên chọc bố

- Đúng rồi! – Ông gật đầu, khen ngợi cô con gái thông minh, Hân thì ngệt mặt, không tin đó là thật – cả hai đều nói thích bố, đều mong bố trả lời. Khi ấy, bố cuống lắm, không biết chọn ai. Một người là thanh mai trúc mã, một người từ oan gia thành bạn thân. Bố cứ chần chờ đưa câu trả lời, cho đến một hôm, cô bạn của bố buồn bã đến nói sắp chuyển trường, đi cùng gia đình vào trong Nam. Bố thấy đau lòng, quyết định sẽ nhận lời cô ấy. Vì khi đó, nghĩ đến chuyện không thể gặp cô ấy nữa, bao nhiêu bản khoăn trăn trở mang tên mẹ con đều biến mất khỏi tâm trí!

- Vậy là bố chọn cô ấy? Thế sao bây giờ..... – Hân cắt ngang lần 1, thấy câu chuyện có phần phức tạp, khó hiểu

- Ngày đi tiễn chân cô ấy, bố vừa đến sân bay, chưa kịp nói câu nào thì bạn học cùng đã chạy đến nói 1 tin thông báo cho cả đám! – bố Hân lờ câu hỏi của cô, lại kể chuyện

- Bố đến sân bay níu chân cô ấy à? – cắt ngang lần 2

- Để yên bố kể! – Bố Hân lừ mắt nhìn con gái – người bạn đó nói, mẹ con bị tai nạn, đang cấp cứu trong bệnh viện!

- Tai nạn á? Tình tiết thường gặp thế! Thế mẹ.....à, con im đây, bố kể tiếp đi hihi! – Hân vừa mới tròn mắt bình luận được vài câu đã bị khí thế áp đảo của bố bắt ngậm chặt miệng, không được phép chen ngang thêm lần nữa

- Vừa nghe tin, bố không để ai nói thêm câu gì, chạy như bay về hướng bệnh viện. Bố đi xe đến, không phải chạy bộ! – bố Hân chú thích khi thấy cô định há miệng thắc mắc – một lần nữa, suy nghĩ của bố thay đổi. Đến khi ấy, bố mới xác định được chính xác trái tim mình hướng về đâu! Được rồi, con định hỏi gì?

Bố Hân thở dài bất lực khi thấy cô cứ nhấp nhồm ở bên cạnh, như cố kiềm chế cơn bão thắc mắc vậy. Được mở lời, Hân nhanh chóng hỏi:

- Tai nạn của mẹ là sao vậy ạ?

- Con kiên nhẫn thì bố đã kể đến chỗ đó rồi! – bố Hân cốc đầu cô, trách móc – mẹ con không bị tai nạn, chỉ là đang trên đường thì thấy có người bị xe đâm, mẹ con chạy đến gọi cấp cứu rồi đi cùng thôi! Nhưng người bạn đó lại nghe không rõ chuyện đã vội chạy đến thông báo, khiến mọi người hiểu nhầm

- Còn cô ấy? Bạn bố ý?

- Sau đó bố đành gọi điện xin lỗi khi cô ấy đã ổn định trong Nam! Bố thừa nhận rằng người bố yêu là mẹ con, bố chỉ coi cô ấy là bạn thân!

- Cô ấy nói sao ạ? Mẹ nói sao ạ? – Hân hỏi liên tù tì để bố giải đáp một thể

- Cô ấy nói đã biết trước bố quyết định như vậy, còn tiết lộ cô ấy chủ động xin gia đình vào Nam để...quên bố! (ui, lãng mạn chết được ^^). Rồi còn chúc bố hạnh phúc nữa. Mẹ con dĩ nhiên là đồng ý làm người yêu bố rồi, còn hỏi sao!

- Chà, ra là vậy! – Hân gật gật đầu – hiện giờ cô ấy thế nào, bố có gặp cô ấy lần nào chưa?

- Có chứ! Cô ấy tham dự lễ cưới của bố, bố cùng mẹ có vào Nam một vài lần thăm gia đình cô ấy nữa! Cô ấy có hai đứa con trai, cũng xem xem tuổi con với anh Bảo đấy!

- Ủm hừm! – Hân xoa cằm – vậy bố kể lại cho con làm gì? (Ặc >__

- Chưa hiểu sao? – bố cô cười, quay đầu nhìn thẳng vào cô, nói chậm rãi – tình cảm là thứ rất khó đoán định, con sẽ rất dễ nhầm lẫn tình thân, tình bạn, tình yêu. Ngay cả khi con là người lý trí, hay tình cảm thì vẫn có thể nhầm lẫn. Cái na ná tình yêu vốn nhiều hơn tình yêu chân chính. Khi con và Duy đã có khoảng thời gian quá lâu gần nhau, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến việc con nhận diện thứ tình cảm khác đến với mình! Con đừng băn khoăn vấn đề con quen ai lâu hơn để quyết định. Thời gian không chứng minh được gì, cứ nhìn lại chuyện của bố con sẽ hiểu. Thả lỏng tâm trí, nhắm mắt lại, nghĩ đến khi con vui, con buồn, khi cười, khóc, ai là người xuất hiện trong tâm trí con, ngay cả những khi sợ hãi nữa!

- Nhưng....con nghĩ đến cả hai thì sao? – Hân rụt rè nêu giả thiết

- Con nghĩ đến cả hai thật à? – bố cô hỏi lại, yêu cầu cô nghĩ kỹ hơn

- Lúc người này, lúc người kia.... – Hân nghiêng đầu, lăm lăm

- Con đừng có nghĩ xem ai trải qua nhiều kỷ niệm hay biến cố với mình hơn! – bố Hân khuyên nhủ - như vậy thì con càng không tìm được đáp án, lại không công bằng cho cả hai. Con nghĩ cậu bé kia có một năm ngắn ngủi sẽ thắng Duy ở cạnh con những 5 năm sao? Vấn đề của con đó là suy nghĩ quá nhiều, nên dễ bị loạn!

- Vậy con phải làm sao? Kêu hai người đó tự gây tai nạn, để coi con đau lòng vì ai hơn à? – Hân chun mũi nói

Bố Hân thở dài cái thượt, lấy tay bóp trán. Sao con gái ông lại có ý tưởng kỳ quái thế chứ? Thật là, chẳng bù con trai, nói đâu hiểu đó, chưa gì cấp 3 đã như ông cụ non, hiểu hết tình yêu là gì.

- Tình yêu là....khi người đó đau, con cũng thấy đau! – Một giọng nói vang lên sau lưng khiến hai bố con Hân giật mình ngoái lại

95. Chương 95

- Mẹ! Mẹ về khi nào vậy? – Hân hồi hồi chạy đến ôm chầm lấy mẹ, hỏi tíu tít
 - Về khi này, chả thấy ai ra đón, mẹ phải đi tìm, ai ngờ hai bố con ở đây..... – mẹ cô cười hiền xoa đầu cô, hướng ánh nhìn về phía chồng –.....Tâm sự chuyện tình cảm!
 - Mẹ vừa nói câu đó là sao? – Hân vừa kéo mẹ về phía ghế gỗ, vừa hỏi lại
 - Ý mẹ là....khi con cảm thấy đau với nỗi đau của người đó, vui với niềm vui của người đó, chính xác là con đã yêu! – mẹ cô không ngại nhắc lại
 - Ý? Con thấy câu này quen quen! – Hân nhíu mày suy nghĩ, rồi ngay lập tức reo lên – mẹ trích dẫn trong truyện đúng không? (tác giả xen ngang: Xuxu don't cry - Hồng Sakura)
 - Úi, lộ tẩy rồi! – Mẹ Hân vờ che miệng hốt hoảng – đúng mẹ mới dùng đó chứ! Với con, tình cảm còn xa lạ, nói đông dài như bố con đâu có hiểu!
 - Anh nói cực dễ hiểu đấy chứ? – Bố Hân phản đối
 - Hân à! – Mẹ Hân lơ đi, tập trung vào cô con gái đang mãi suy nghĩ – tình yêu có hạnh phúc, cũng sẽ có đau khổ, con đâu thể sợ cả hai tổn thương mà chấp nhận cả hai, hay từ chối cả hai? Dù có người đau lòng, không phải hai người ấy, sẽ là con. Đôi khi lựa chọn sai không có nghĩa là thất bại, lứa tuổi của con, độ chín chần chừ nhiều, hơn nữa con lại ít kinh nghiệm, cảm xúc lại rất dễ nhầm lẫn, như bố con nói. Thế nên, đừng lo sợ tương lai, quan trọng là nếu tương lai ấy đến, con có đủ sức thay đổi hay không! Hai người đó, ai cũng yêu con rất nhiều, chấp nhận hy sinh vì con, con chọn ai, mẹ cũng ủng hộ, được hai người thì càng tốt!
 - Em định khuyên con bé bắt cá hai tay à? – bố Hân cắt ngang
 - Anh ngồi im coi! – Mẹ Hân nạt, quay lại với Hân – nhưng con phải dựa vào cảm xúc của chính mình. Bố xác định được tình cảm khi hay tin mẹ bị tai nạn, con có thể có đáp án trong trường hợp khác! Bây giờ, con ít nhất có thể trả lời khi mẹ hỏi con đang nghĩ đến ai không?
 - Có ah.... – Hân ngập ngừng lên tiếng ngay khi nghe xong câu hỏi của mẹ - là....
 - Con không cần nói với mẹ! – Mẹ cô ngắt lời – con chỉ cần nhớ hình ảnh đó, rồi xác nhận lại với trái tim là được! Duy và....cậu bé tên gì nhỉ, à Hải, cả hai sẽ tôn trọng đối phương và quyết định của con. Đừng gây áp lực cho mình nữa! Được chứ?
 - Vâng! – Hân gật đầu
 - Mẹ vẫn phải nói thêm, hiện giờ tập trung học hành đi đã, có gì thi xong rồi hãy quyết định, được không?
 - Vâng! Con đi học đây! Bố mẹ ngủ ngon! Cám ơn bố mẹ nhiều! I Love You! – Hân cười toe, tặng cho bố mẹ mỗi người một nụ hôn trên má rồi chạy vọt xuống nhà
- Còn lại hai người, mẹ Hân thở dài, ngồi xuống:
- Hai đứa con lớn hết rồi, sắp xa vòng tay bố mẹ rồi!
 - Em đừng buồn! – Bố Hân vòng tay qua vai vợ mình, an ủi – con gái vẫn cần mình hướng dẫn đi con đường đúng đắn đó chứ!

Mẹ Hân mỉm cười quay sang nhìn chồng, tình cảm từ trong đôi mắt vẫn nhiều như ngày nào.

Một tuần ở nhà, nghe lời mẹ, Hân tạm gác mọi băn khoăn qua một bên, tập trung học hành. Sang năm sẽ đi thực tập, vậy nên kết quả thi lần này ảnh hưởng không nhỏ đến điểm tốt nghiệp, hơn nữa lại là những môn chuyên ngành khó nhằn nhất, có muốn Hân cũng không có thời gian nghỉ lung tung. Học rồi nghỉ, nghỉ rồi ăn, ăn rồi lại học. Điện thoại cũng tắt máy, chỉ thi thoảng mở ra trao đổi với Chi vài câu, cập nhật tình hình ở trường.

Duy, Chi, Trần Duy, những thành phần năm 3 cũng đang chăm chỉ cày cấy ở trường, Thiên cũng về nhà như Hân. Khoa Kinh Tế đã bắt đầu liên hệ thực tập tại các doanh nghiệp, nên khối lượng công việc của Duy, Trần Duy, Thiên gấp đôi Hân. Thế nên hầu như cả nhóm bất vô âm tín với nhau.

Chiều thứ hai, Hân giải quyết xong một môn nữa, tạm thời nghỉ ngơi. Bật điện thoại, chưa kịp xem đồng tin nhắn, Hân đã giật mình vì chuông điện thoại.

- Alo! – Hân nhấc máy

[Chà, lâu lắm mới được nghe giọng chị nhe!] – Hoàng te tởn, cười nói oang oang ở đầu dây bên kia

- Vài ngày nữa lại gặp thôi! Đang làm gì thế? Yến Nhi có đó không? – Hân ngả lưng lên thảm, vắt chân chữ ngũ, thanh thơi hỏi

[Em gọi cho chị đấy nhớ, suốt ngày hỏi Nhi, Nhi là người yêu chị hả?] – Hoàng cầu nhàu bất mãn

- Xì, được rồi, hỏi không được à? Chị có đòi gặp đâu! – Hân chu mỏ lên án cái bệnh giữ người yêu như giữ con của Hoàng

[Em đang ở sân bóng, Nhi đi họp rồi! Chị có gặp Hải không?]

- Hỏi lạ! Chị về nhà gặp thế nào được hả?

[Vậy sao? Thế Hải đi đâu nhỉ?] – Hoàng lầm bầm tiếng được tiếng mất

- Là sao? Có chuyện gì? – Hân bật dậy hỏi

[Không, hôm trước Hải xách ba lô ra khỏi ký túc xá, em hỏi đi đâu không nói. Gọi điện về nhà, bố em nói Hải không có ở nhà, cứ ngỡ đến thăm chị...] – Hoàng kể lể dài lê thê

- Sao đến thăm chị được! – Hân cắt ngang, hơi ngượng khi Hoàng nghĩ Hải đến nhà cô

[Chị nai thật hay giả nai thế hả?] – Hoàng móc mĩa, rồi cũng bỏ qua – [thôi kệ đi, chắc công việc CLB với ôn thi căng thẳng nên Hải đi xả stress thôi! Chị học đi nha! Bye!]

- Hơ, chưa gì đã cúp máy, láo thật! Chờ chị về trường chị cho một trận nhá! – Hân nhìn chăm chăm vào điện thoại chỉ còn vọng lại tiếng tút dài, mắng sa sả.

Hân ghệt mặt ngồi ngay đơ trên sàn nhà, nghĩ lung tung về điều Hoàng vừa nói. Hải không về nhà, có thể nào....Ày, nghĩ đến đã không có khả năng. Sao Hải đến tìm cô được, chả có lý do nào hết. Hải không phải người suy nghĩ nông nổi, hành động nông cạn, hay lãng mạn quá mức như thế! Bỏ đi bỏ đi!

Nghĩ vậy, Hân lại tiếp tục chúi đầu vào trang sách dày đặc chữ nghĩa, tiếp tục nhồi nhét. Thế nhưng, cô không thể nào tập trung được nữa. Cái ý nghĩ có thể Hải đến thăm mình cứ bay lượn xung quanh Hân, khiến bao nhiêu chữ nghĩa chưa kịp vào đầu đã bị đánh bay ra ngoài, không có sức kháng cự. Bực mình, Hân vứt sách, xuống dưới nhà giải tỏa.

- Bố đi đâu về thế? – Hân hỏi ngay khi thấy bố cô mở cửa bước vào nhà

- Đi chợ! Duy gửi cho con này! – bố Hân trả lời, đưa cho cô hộp giấy khá to

- Cái gì thế ạ? – Hân tò mò, mở nắp hộp

- Gặp Duy trên đường, hình như vừa đi đá bóng về, tiện đường nó nhờ bố gửi về cho con! – bố Hân cười tủm tỉm nhìn cô con gái, chờ mong xem biểu hiện của cô

- Oa, Cup Cake! – Hân trầm trồ mở hộp đựng 24 chiếc bánh cup cake đủ màu sắc, mùi vị, không cái nào trùng cái nào

- Ủ, hiểu sở thích của con thật! Chu đáo thật! Tinh tế thật! – bố Hân tiếp tục cười tủm tỉm, nói không ngừng

- Bố đừng trêu con! Lần trước con cũng đưa cho cậu ấy cả chục chai nước Sting đó thôi! – Hân liếc bố mình một cái rồi dài, khệ nệ bưng hộp bánh nhét vào tủ lạnh, dặn dò – bố đừng có ăn trộm cái nào của con đấy! Cái bánh vị rượu vang con ăn bây giờ, còn toàn thứ ngọt, bố không ăn được đâu!

Hân giờ chiếc bánh nhỏ xinh màu tím đậm lên miệng cắn một miếng rõ to trêu tức bố mình, rồi đứng đĩnh đi vào bếp, để lại mình ông đứng tiếc nuối nhìn theo, không dám giành giật.

Buổi tối, ăn cơm xong, Hân tự thưởng mình một hôm nghỉ ngơi, mở cửa sổ đứng chống tay vào bậc cửa, ngắm trăng ngắm sao. Thời tiết đã có chút se lạnh, gió đêm thổi len qua từng ngọn cây cảnh ngoài hiên, lướt qua gương mặt Hân, đem theo chút sương mỏng. Hân ngâm nga theo giai điệu bài hát “Illa illa” đang bật trong máy nghe nhạc, vừa mơ mộng về một mối tình đầu khó quên như lời dịch bài hát cô xem được trên mạng.

Duỗi hai cánh tay đã khá mỏi, Hân đưa mắt ngắm nhìn xung quanh, con phố khá yên tĩnh, ánh đèn đường vàng vọt chiếu từng khoảng sáng to tròn xuống mặt đường đen như màn đêm. Lướt qua một lượt dãy nhà đối diện, đến hàng cây thẳng tắp ở bên trái ngôi nhà, Hân dừng ánh mắt, cố gắng mở to nhãn cầu, tập trung nhìn vào một điểm khuất ngay gần đèn đường gần nhất.

Trong góc khuất, nơi ánh sáng rọi tới không đủ chiếu sáng mọi thứ, Hân có thể nhận diện được có chuyển động khe khẽ gần đó, kèm theo tiếng loạt soạt của thảm lá khô rơi đầy. Hân đề phòng, nấp vào một bên tường, lấy tay khum trên mắt, quan sát. Có khi nào....có trộm không? Cả khu nhà chỉ có nhà Hân nuôi chó, mèo. Nhưng bình thường giờ này con Thỏ đã kéo cún con nhà cô vào trong chuồng ôm nhau ngủ rồi (vâng, độ hòa thuận của chó mèo đã khác, cùng nhau xài chung một ổ). Loại trừ nghi vấn động vật. Người dân trong khu phố cũng không mấy khi ra ngoài giờ này, chỉ có mùa hè mới đông đúc, hơn nữa, chả ai chui vào góc tối ấy cả.

Quan sát một lúc, Hân ngỡ ngợ thấy bóng dáng này có chút....quen thuộc. Nhưng là ai cô không tài nào nghĩ ra được. Hân mạnh dạn mở cửa, đi hẳn ra ngoài hiên nhà, cúi gập người qua lan can gỗ, hướng mắt nhìn thẳng vào bóng đen.

Dường như nhận thấy việc cô đã phát giác ra, bóng đen chậm rãi di chuyển, đi dần ra hướng ánh sáng đèn đường. Nhờ vậy, Hân quan sát rõ hơn. Từ đôi giày thể thao trắng, quần jeans đen, đến áo sơ mi trắng, kèm áo len mỏng khoác ngoài.

Khi người ấy đã đứng hoàn toàn dưới cái bóng tròn to vàng chóa của đèn đường, Hân chỉ biết đứng bất động, miệng há hốc, tay chỉ trỏ, thốt không nên lời.....

96. Chương 96

Không gian lắng đọng, nghe rõ cả tiếng lá khô đáp xuống mặt đất. Hai con người, một nhìn từ dưới lên, một từ trên xuống, cứ thế im lặng chìm đắm vào những suy nghĩ được truyền đạt qua ánh mắt....nhưng không ai hiểu. Duy trì được một phút (lâu ghê), Hân khó khăn mở miệng:

- Cậu....cậu....sao....sao cậu lại....thế nào.....ở đây????

- Tôi....nhớ Hân! – người con trai không do dự nói thẳng lý do xuất hiện trước nhà Hân, vào thời điểm này

Hân tiếp tục cứng họng, khí nóng dần dần dâng lên từ mặt đến tai. Cô luống cuống thu hồi ngón tay vẫn đang chỉ vào mặt người phía dưới này giờ, ho vài cái, nói nhanh:

- Ồm.....thế à? Cậu đến....có chuyện gì?

Hợ, chết vì sốc. Người ta đã nói nhớ rồi, còn hỏi đến làm gì =__=. Đường như quá hiểu tính Hân, Hải chậm rãi tháo ba lô trên lưng, giơ cao hướng về phía Hân

- Có quà cho Hân!

Quà? Dịp gì? Hân thắc mắc, mắt liếc về lịch để bàn. Ngày 10/11. Một ngày quá đỗi bình thường. Nhưng kệ, quà tội gì không nhận. Nghĩ vậy, Hân vẫy vẫy tay ra hiệu cho Hải lại gần, tay còn lại mãi miết tháo dỡ gì đó từ gốc cây ngay sát ban công. Một hồi loay hoay, cuối cùng Hân thả xuống dưới....cái thang dây.

- Leo lên đi! – Hân nói với Hải, cố gắng giảm bớt âm lượng

Hải nhìn chằm chằm sợi thang dây đang đưa từ tầng hai xuống mặt đất, rồi lại nhìn điệu bộ lăm lét của Hân, có ý hỏi: “Tại sao không đi cổng chính?”. Hân vẫn như cũ, giục Hải leo lên. Nhìn theo bóng Hải leo

dần dần đến gần, Hân vừa liếc ngoài cửa. Để bố cô biết Hải đến đây tìm, kiểu gì ông cũng tìm có bắt chuyện, hỏi han đủ kiểu, nếu có nói chuyện riêng cũng bị nghe lén, rồi lại bị hành hạ mấy ngày sau. Hân không dại, thà cứ lén lút thế này còn hơn.

Hải nhảy cái bịch vào trong mái hiên, Hân giật mình quay ra gắt hơi lớn tiếng:

- Nhảy khê thôi không được à?

Hải đứng im không dám cử động, nghi hoặc nhìn Hân. Có gì mà giận? Hân tiến lại gần, kéo Hải đến ngồi ở trên bộ bàn ghế gỗ màu trắng góc bên phải hiên, khuất sau giàn hoa giấy, bắt đầu giải thích:

- Bố tôi ở dưới nhà, không nên gây tiếng động!

- Sao không đi cổng chính? Tôi chào bác một tiếng? – Hải thắc mắc ngay và luôn câu hỏi bắn khoắn này giờ

- Tôi nói không là không, cứ nghe lời đi! – Hân lười giải thích, nói qua quýt

- Ở nhà sao lại có thang dây? – tiếp tục hỏi

- Ờm, cái này..... – tiếp tục trả lời – tôi nhiễm phim “High school musical”, thích căn nhà có lan can trắng, có thể trèo lên, lãng mạn quá nên đòi bố làm theo haha!

-.....- Hải im lặng, còn biết làm gì ngoài im lặng với cái người mơ mộng quá mức cần thiết này???

- Cậu nói có quà, dịp gì thế? – Hân chuyển chủ đề, nhìn ba lô của Hải như muốn xuyên thấu từ ngoài vào trong.

Hải chậm rãi mở túi, lôi ra một hộp giấy, rồi hai hộp giấy. Đến khi bày hết ra bàn tất cả 3 hộp, 1 to, hai nhỏ, Hải mới nói:

- Bánh cầu vồng....và capuchino!

Hân vẫn ngơ ngác nhìn Hải, chờ cậu nói tiếp xem có chuyện gì lại đem bữa tiệc thịnh soạn thế này đến nhà cô. Hải thầm thở dài trong lòng, xem ra Hân không nhớ gì rồi, đành lên tiếng nhắc nhở:

- Hân từng nói, muốn được nằm dưới bầu trời ngắm sao.....ăn bánh ga tô cầu vồng, uống capuchino! Nhớ ra chưa?

Hải nói dứt lời, ký ức của Hân bắt đầu hoạt động.

flashback

Ngày đó, kỳ nghỉ hè về nhà Chi, trong đêm cuối cùng trước khi về, cả nhóm nằm dài dưới sân, ngắm nhìn sao đêm, thi nhau tìm các chòm sao. Khi ấy, Hân tư lự một lúc, rồi nói:

- Ước gì, một ngày nào đó, ở thành phố, tao cũng được nằm dưới bầu trời, ngắm sao thế này, ăn bánh cầu vồng, uống capuchino mát lạnh, thế thì còn gì bằng! Ai làm được như thế, yêu luôn!

Nghe xong điều ước viễn vông của Hân, cả đám thi nhau phản bác, khinh bỉ:

- Cần gì ước! Sân thượng nhà bà ngắm sao chất lượng còn hơn ở đây! – Duy lên tiếng

- Cần ai làm cho nữa, mày không tự mua về rồi tự tận hưởng được à? – Chi chê bai

- Có đứa nào mơ mộng quá mức như bà không, tỉnh lại đi! – Trần Duy lâu không cãi nhau, ngứa miệng châm chọc

- Nói như mấy người còn gì là lãng mạn nữa! – Hân bắt măn – tự mình làm thì nói làm gì! Có biết bánh cầu vồng khó tìm lắm không?

Cả đám chỉ vì lời nói nhất thời nổi hứng của Hân cãi nhau ỏm tỏi, không dứt, náo động hết cả nhà.

* end flashback*

Hân nhìn Hải, trong lòng có một cảm xúc khó nói. Đã bao lâu rồi, Hải vẫn nhớ rõ từng lời cô nói thế sao? Đã vậy còn rõ hoang đường, trẻ con, chỉ là bộc phát nữa. Nói Hân không cảm động là nói dối. Có người con gái nào lại không xúc động chứ? Nếu có người đó có vấn đề giới tính trầm trọng. Hải mở hộp bánh,

bày đĩa ra, lấy dao cắt thành hai miếng bánh nhỏ gọn gàng, đẩy về phía Hân, rồi lại nhanh tay mở hai cốc capuchino. Hân ngẩng ngửa miếng bánh gọn gàng, thân bánh từ trên xuống dưới lộ rõ bảy sắc cầu vồng đẹp mắt, ngon miệng, bất ngờ cảm thán:

- Đẹp quá! Sao cậu mua được vậy?

- Bí mật! – Hải cười mỉm, không nói

Sao có thể nói cậu đã đi tất cả các quán bánh ngọt trong thành phố để tìm, thất vọng khi không có kết quả, cuối cùng đến hiệu làm bánh, tự mình học rồi làm ra chiếc bánh này chứ! May bản chất thông minh(==), chỉ nửa ngày cậu đã làm thành thạo, với sự giúp đỡ của các nhân viên để có mùi vị cùng lớp kem hoàn hảo bên ngoài.

- Cậu không nhầm thành bánh hình cầu vồng hả? – Hân lại tò mò hỏi – Duy còn nhầm nữa cơ!

Nghĩ lại năm lớp 12, Hân đòi nằng nặc Duy mua bánh cầu vồng về tặng mình. Kết quả là tối sinh nhật, Duy hớn hỏ, kiêu ngạo mang đến cho Hân bánh ga tô, có trang trí cầu vồng bên trên mặt bánh, còn tỉ mỉ viết chữ RAINBOW to đùng cách mạng vòng quanh thân bánh, khiến Hân vừa giận vừa buồn cười.

Hải nói thản nhiên:

- Lên tra Google thì biết, có gì khó đâu!

Hân ngó người. Ồ ha, cũng là một cách. Thế mà Duy cũng không nghĩ ta. Ngẩng chán chê, Hân bắt đầu thưởng thức miếng bánh thơm ngon. Mỗi màu sắc lại đem đến một hương vị khác nhau, hòa quyện hoàn hảo. Từ vị ngọt của sữa, đến vị chua của cam, vị thanh của bạc hà, thơm của dâu, hơi chút đắng của socola.....Hân cứ thế cuốn theo bánh, loáng cái đã giải quyết sạch bách đĩa bánh.

- Cậu không ăn sao? – Hân hỏi khi thấy Hải chỉ ngồi im uống capuchino (ăn chán rồi mới hỏi ==)

- Không, tôi tặng Hân mà! – Hải nói nhẹ nhàng. Sao có thể nói cậu ghét đồ ngọt được, mất hết cả không khí. Nói thế này có khi hiệu quả còn cao hơn ý chứ!

Đúng như dự đoán của cậu, nghe xong, hai gò má của Hân lại tiếp tục ửng sắc hồng, miệng cười bên lên, chỉ biết cầm cốc capuchino lên che đi sự bối rối.

- E hèm! – tiếng hắng giọng khê khàng vang lên ở cửa sổ phòng Hân

- Phụt! Khụ khụ khụ! – và tiếp theo là phản ứng của Hân

- Chà, con gái, uống cẩn thận chứ! – bố Hân tỉnh bơ chống hai tay vào thành cửa, ôm mặt, mắt lấp lánh nhìn cảnh tượng lãng mạn hơn phim truyền hình

- Cháu chào bác! – Hải vội vàng đứng dậy chào hỏi, vừa đưa khăn tay cho Hân, vỗ vỗ lưng giúp cô bớt sặc

- Bố lên đây từ khi nào thế? – Hân luống cuống quay lại hạch sách ông bố đang cười tùm tùm rõ khả nghi đằng sau

- Từ khi nào á? – bố Hân xoa cằm, suy nghĩ, rồi nói thản nhiên – từ lúc bố thấy cái thang dây lâu lắm con không dùng thả xuống, tưởng con định trốn đi chơi, sợ dây để lâu bị đứt, chạy lên xem....

Trời ơi! Thế là chứng kiến toàn bộ không bỏ sót chi tiết nào còn gì???? Hân ôm mặt, chỉ biết khóc thầm. Cái số....”đổ” dữ dội. Bỏ qua cô con gái đang bận xấu hổ, bố Hân hồ hởi mời chào Hải:

- Nào nào, hai đứa trốn bố để ăn mảnh thế này hả? Xuống nhà xuống nhà, mang bánh theo!

- Dạ, vâng! – Hải vội vàng cầm đĩa bánh còn đến 2/3, liếc qua Hân, nhưng vẫn nghĩ phải lấy lòng phụ huynh trước, nên le te theo sau bố Hân, còn tranh thủ ra hiệu cho cô.

Hân méo mặt, nhìn bóng dáng hai người khuất dần, xót xa. Số phận bị hành hạ không thoát khỏi tay, có làm cách nào cũng thế. Ôm cốc capuchino, Hân uể oải nối gót theo sau hai người đi trước. Khi ánh mắt lướt qua khung cửa sổ nhà Duy, Hân thoáng thấy rèm cửa lay động. Đứng im một lát quan sát, Hân nhún vai, nghĩ chắc gió thổi. Duy có bao giờ về nhà khi ôn thi đâu. Nghĩ vậy nên cô quay lưng đi luôn.

Dưới bóng tối của phòng đối diện, một người nấp sau khung cửa, bàn tay phải siết chặt chiếc hộp trong tay đến mức méo mó.

Chị! Em cảm nắng rồi!!!!

Đường phố thưa thớt bóng người, ánh đèn hắt từ trong nhà qua từng khung cửa kính, chiếu rọi hai bóng dáng đi song song với nhau. Trải qua thăng trầm gần 1 tiếng đồng hồ, cuối cùng Hân cũng tìm được lý do sắp hết xe bus để bỏ cô tha bổng cho Hải về nhà, cô còn hăng hái tiễn cậu ra tận bến đỗ, tránh cái nhìn đầy trêu chọc của bố. Từ khi cả 3 xuống phòng khách, bố Hân hết nhìn ngó quan sát Hải đến mồn da mặt, rồi lại nói đủ chuyện từ nhà đến trường, từ gia đình đến bạn bè, còn nhiệt tình đến mức đem quá khứ huy hoàng của Hân ra khoe, từng chút một, chỉ thiếu màn khoe ảnh ngày còn bé ra cho đúng kịch bản nữa thôi. May Hân nhanh trí cản lại, không thì....một đời trong sáng nay còn đâu ==

Hải vừa đi cạnh Hân vừa tủm tỉm cười, cứ mỗi lần nhìn Hân lại một lần cười. Hân muốn im lặng lăm lăm lăm, thế nhưng thái độ rõ bấp bênh của người đi cạnh không tạo điều kiện

- Cười gì lăm thế hả?

- Không có gì! – Hải thẳng lưng, cố giấu nụ cười – nghĩ đến chuyện Hân ngày còn nhỏ nên....

- Cấm cậu kể cho ai, không thì biết tay tôi! – Hân gờn nắm đấm lên đe dọa. Một người biết đủ lắm rồi, để cả hội biết nữa thì cô bị trêu đến ngàn năm mất.

- Không nói, không nói! – Hải lắc đầu – bí mật mình tôi biết thôi!

- Duy biết nữa! – Hân thở dài, bất giác thốt lên tên Duy – nhưng tôi cũng đe dọa không cho nói rồi!

Hân không để ý đến ánh mắt có chút kém vui của Hải, chỉ chăm chỉ bước từng bước trên đường. Bến xe bus hiện ra ngay khi đến chỗ rẽ. Hân đứng lại, quay sang Hải nói:

- Cậu đến chờ xe đi, sắp có chuyến cuối cùng rồi đấy! Về lo học đi, sắp thi rồi!

- Không phải lo! Năm nhất học những môn cơ bản, không có chuyên ngành, tôi thông minh sẵn, đâu cần học nhiều! – Hải ngược mắt ra xa trông xe bus, có chút tự hào nói

- Ha ha! – Hân cười khan, trong đầu thầm rửa: “Đồ kiêu ngạo này!”

- Vậy về nhé, bye! – Hân xoa xoa cánh tay đang nổi da gà vì gió lạnh, nói nhanh, muốn chạy về nhà càng nhanh càng tốt

- Đợi chút! – Hải níu tay Hân lại, cởi áo khoác của mình khoác lên vai Hân – cẩn thận cảm lạnh! Tôi về đây!

Hân đứng như tượng, nhìn Hải mỉm cười với mình, vẫy tay chào tạm biệt mình, nhìn bóng dáng cậu đi nhanh về bến xe bus, nhảy lên chiếc xe vừa vận tới ấy. Đến khi bóng xe xa dần, Hân cúi xuống nhìn chiếc áo len mỏng Hải vừa khoác cho, hơi ấm từ người cậu còn vương lại khiến cho cơn lạnh của cô tan đi ngay ngập tức.

Miệng vô thức nở nụ cười, Hân xỏ tay vào trong áo, kéo vạt áo che kín người, co ro quay lại đường cũ về nhà.

97. Chương 97

Trở lại trường sau thời gian dài làm bạn với sách vở, chữ nghĩa, trước khi bước vào tháng thi cử cam go, Hân tự thưởng cho mình một buổi chiều thư giãn. Tung tăng cầm theo túi xách gọn nhẹ, Hân đi vài vòng quanh phố xá, nhìn ngó hết chỗ này đến chỗ nọ, địa điểm ưu tiên là những shop hàng lưu niệm. Chả là, giữa lúc nước sôi lửa bỏng ấy, lại có hai nhân khẩu trong gia đình nhí nhố có sinh nhật, không cần biết làm được không, cái không thể thiếu vẫn là quà. Vậy nên, tranh thủ một công đôi việc, Hân đi tìm quà độc tặng Chi và Duy, như mọi năm vẫn thế. Ban đầu định rủ rê thêm ai đó, nhưng nghĩ lại mấy người khoa Kinh tế tắt bật với phỏng vấn này nọ, mấy “em nhỏ” năm nhất thì đang vào guồng với dạ hội cuối năm. Nghĩ đi nghĩ lại, không hiểu thế nào chỉ có mình Hân rảnh rỗi (hay tự làm mình rảnh rỗi).

Bước vào cửa hàng lưu niệm mới mở cuối con phố, Hân trầm trồ ngạc nhiên. Shop đồ đôi, chuyên bán những đồ dùng dành cho các đôi tình nhân. Chi và Trần Duy, quá hợp để sắm ngay và luôn đồ dùng cặp mác quan hệ “Đang hẹn hò”. Còn Duy...để đó sau này tặng người yêu cũng được, đỡ mua lần sau.

Hứng chí với sáng kiến chơi lóa của bản thân, Hân không do dự mua tặng Chi hai chậu cây xương rồng con con rất đẹp, uốn thành trái tim. Mỗi người một cây, nuôi dưỡng cho nó lớn dần, mua tặng Duy cặp dây chuyền chìa khóa và ổ khóa, khỏi nói ý nghĩa nữa thừa thãi.

Cười toe với sản phẩm thu được, Hân đẩy cửa ra khỏi quán, nhưng cái cửa chưa cần chạm đến đã mở. Cửa thì mở vào trong, người lại chuẩn bị ra ngoài, hậu quả là.....BỐP!

Hân xoa xoa trán nhăn nhó, hướng cái nhìn khó chịu tìm kiếm thủ phạm. Đến khi nhận diện được đối tượng, độ bức mình tăng theo cấp số cộng, kéo theo miệng hành động:

- Cửa kính, cửa kính đấy nhá! Có thấy người ta chuẩn bị đi ra không hả??????????

- Cửa kính nhá, có thấy có người mở cửa bước vào không hả????

Không do dự, người đối diện cũng đập vào mặt Hân câu nói y hệt, lý do y chang. Không giỏi khoản cãi lộn, Hân đành đầu hàng, chỉ dám lầu bầu nho nhỏ:

- Đi đâu thế? Tưởng đang chuẩn bị dạ hội chứ?

- Thì vẫn! Em đi mua đồ mà! – Hoàng hếch cằm ra oai sau màn thắng oai hùng

- Mua đồ gì vào shop lưu niệm? – Hân vắn vẹo

- Mua quà cho anh Duy, chị Chi chứ gì, em với Yến Nhi góp chung hehe! – Hoàng cười hềnh hếch, vừa khoe tình cảm khăng khít, vừa khoe chính sách tiết kiệm

- Hay ta! Biết vậy đã rủ đi chung! – Hân xầm xì, rồi sực nhớ một chuyện – Ý, khoan, chị hỏi nè! Hải ở nhà hay ký túc?

- Hải á? – Hoàng trở mắt nhìn Hân không tin được – từ khi nào chị quan tâm đến Hải thế?

- Quan tâm cái gì, trả lời coi! – Hân đỏ dừ hai tai, xua tay lia lịa, thúc ép Hoàng để trốn tránh câu hỏi

- Ở nhà thì phải, cả tuần nay em không thấy về ký túc, hôm qua xách cả túi thức ăn, nói mẹ đưa để tắm bồn, thi cử cho tốt! – Hoàng trầm ngâm rồi kể một lèo

- Ồ! Thế thôi, bye nhá! – Hân gật gù sau đó nhanh chân vọt lẹ ra cửa, để lại Hoàng í ới phía sau

Ở lại để rồi bị tra hỏi, cô đâu có ngu. Không thể nói ra việc tối nào Hải cũng đến “làm bạn” với ông bố cô đơn nhà cô, rồi có lúc thì ngồi ôn bài cùng cô luôn nữa, dù gì cả hai cũng cùng khoa, mặc kệ việc người học chuyên ngành, kể xem cơ bản. Haizzzz, thành ra....giờ ngay cả hàng xóm bên cạnh cũng quen mặt Hải, đến nỗi còn hỏi Hân đấy là em họ cô hay sao, làm cô không biết nên nói thế nào cho phải.

Ngẩn ngơ vừa đi vừa thả hồn vào gió, đưa lên mây, thường kéo theo hậu quả đâm trước đâm sau. Vốn dĩ Hân lại chẳng phải người khéo léo nhanh nhẹn gì cho cam. Thế nên...có tai nạn là điều dễ đoán. Nhưng khác với đâm người, đâm cột điện, hay hun đầu xe, hôm nay nạn nhân chung đụng lại là đầu gối của Hân cùng thứ đầu đầu cũng có: đá.

- Oa, đau quá đi!

Hân ngồi phịch xuống đường, ôm đầu gối rớm máu qua lỗ thủng to oạch từ quần jeans, vừa xót mình, vừa xót quần (=__=). Đưa tay cẩn thận gầy từng chút một đất cát bám trên mặt vết thương, Hân vừa phồng má thổi phù phù nhằm giảm đau

- Hai mấy tuổi rồi vẫn còn dễ bị ngã sao?

Một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu, Hân ngẩng phắt đầu lên nhìn, sau đó mếu máo chỉ trong vòng 0.1 giây

- Duyyyyyyyyyyyyyy huhuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!!!

- Được rồi, có phải gãy tay gãy chân đâu! – Duy thở dài thượt, ngồi xổm xuống xem xét vết thương của Hân
- Nhưng đau chứ! – Hân theo thói quen cũ, ngã đau một cái là làm nũng với bất cứ ai hỏi thăm mình, nên theo đó mè nheo đủ kiểu, dù cho vết thương chỉ trầy xước sơ qua

- Ngồi lên đây! – Duy kéo tay Hân đứng dậy đặt cô ngồi lên ghế đá cạnh đó rồi nhắc nhở - tôi chạy qua bên đường mua bông băng, đừng có lo nhoi chạy lung tung đấy!

Dứt lời Duy chạy thẳng sang bên đối diện, vào nhà thuốc tư. Chưa đầy một phút đã vọt trở lại, nhanh tay bóc gói bông trắng muốt, dùng cồn sát trùng vết thương cho Hân.

- Ối ời, tính giết người à? Nhẹ tay thôi! – Hân la oai oai ngay khi Duy đưa bông díp vào đầu gối

- Đang ở ngoài đường, bà không có thể diện thì cũng giữ cho tôi với chứ! Tôi là ân nhân của bà đấy nhá! – Duy lừ mắt lườm Hân, tay vẫn liên tục thay bông, rửa sạch vết thương đầu gối

- Ông có thể diện đâu mà giữ! Nhẹ tay thôi chứ, tôi là con gái, phải nâng như nâng trứng chứ? – Hân cãi

- Trứng khủng long nâng thế nào nổi!

- Nói ai khủng long?

- Ngoài tôi với bà, có ai ở cạnh không?

- Duy Heo, Duy hợi!

Cả hai cứ thế láo nháo cả góc đường, không biết đến bao nhiêu con mắt kỳ thị dành cho mình. Nhưng nhờ tập trung vào cãi vã, Hân quên đi cơn đau đầu gối, Duy cũng tranh thủ sơ cứu xong xuôi.

- Được rồi! Về nhớ chịu khó thay băng, vài ngày là khỏi! – Duy phủi hai tay, thu gom đồ dùng, nhặt ba lô của mình cùng túi xách của Hân lên

- Ông đi đâu thế? – Hân nhìn theo từng hành động của Duy, ngơ ngác hỏi

- Đi về chứ đâu, bà định ngồi đây ăn vạ mãi à?

- Nhưng mà.....ôi chân tôi! – Hân lại bắt đầu giở trò mèo, ôm đầu gối rên rỉ - đau quá đi, không cử động nổi luôn, sao về đây? Ôi khổ thân mình, chân căng tàn tật, lại không còn đủ tiền đi taxi về trường, rồi thì làm sao leo lên chen lấn trên xe bus với tình trạng này chứ, phải chi có ai....

- Rồi, rồi, biết rồi, lên đây! – Duy ôm trán, thở dài những hai lần, vứt hết đồ đạc cho Hân, khuyu chân xuống, đưa lưng về phía cô bạn đang nhõng nhẽo

- hihi, Duy số một! – Hân cười toe toét, không thềm ngại, cứ thế nhảy phốc lên lưng Duy, ngồi gọn

- Bà kêu đau chân cơ mà? – Duy nhăn mặt, quay đầu hét lớn

- Đau chứ, đau chân nên trọng tâm dồn cả vào thân trên nên ngồi hơi mạnh! – Hân nói tỉnh bơ, rồi điềm nhiên chỉ tay sai khiến – nào, đi thôi! Ký túc thẳng tiến!

Duy bất lực, đành đứng dậy, vác theo một đứa trẻ trong lồng người lớn trên lưng, bước từng bước về hướng trường học. May sao, chỉ 500m thôi!

Hân ôm chặt lấy cổ Duy, ngắm phố phường đông vui nhộn nhịp giờ tan tầm, bỗng dưng lên tiếng:

- 3 năm rồi, ông mới lại công tôi đấy!

- 3 năm rồi á? – Duy vờ ngạc nhiên

- Ủ, kể từ mùa đông năm lớp 12 ý! Giáng sinh đi chơi cùng lớp, tôi cũng bị ngã, rồi ông công tôi đi chơi cùng cả đám đến tận đêm luôn!

- Ủ, cũng đúng, sau hôm đấy, tôi bị giãn xương, nằm bó bột một chỗ, can tội công một con voi quá lâu! – Duy cười mỉm, nhưng vẫn nói giọng bông đùa với Hân

Hân không đáp lại, chỉ mơ màng nghĩ lại ngày ấy, Duy không nề hà vất vả hay bao nhiêu lời trêu chọc của bạn bè, nhất quyết công Hân đi chơi cùng bạn bè hết chỗ này đến chỗ kia, mặc cho Hân nói tự đi được. Từ

ngày đó, Hân cũng biết được rằng Duy trở thành người bạn, chỗ dựa không thể thiếu của mình. Duy hiểu Hân, từ hành động, đến suy nghĩ, đôi khi còn đón trước được ý định hay những âm mưu phá phách nhỏ nhỏ của cô. 3 năm trôi qua, nhưng bờ vai vững chãi, tấm lưng rộng, ấm áp của Duy vẫn không thay đổi. Hân chưa từng nghĩ đến một ngày, Duy không còn là nơi cho cô dựa vào nữa, nhất là tình huống chính tay mình đẩy Duy đi xa. Hân không dám nghĩ, càng không dám làm bất cứ điều gì vì tương lai ấy. Vậy nên, sao cô có thể phụ lại tình cảm Duy dành cho mình? Đã rồi càng thêm rồi

Duy bước từng bước vững chãi trên vỉa hè, cảm nhận hơi ấm phía sau lưng từ cô bạn. Nói không quá, nhưng Duy có thể đoán được Hân đang nghĩ gì khi không đáp lại câu đùa của cậu. Làm bạn đã 5 năm, thậm chí Duy còn thân với Hân hơn cả anh Bảo, người anh lớn bảo vệ Hân từng chút từ ngày cậu quen biết cô. Cậu không muốn Hân khó xử, mặc dù vẫn không ngừng hi vọng. Nhưng nếu phải lựa chọn, cậu thà nhìn thấy Hân mỉm cười bên người khác, còn hơn thấy Hân bị giằng xé giữa hai bên. Có thể nói cậu nhút nhát, thiếu ý chí, nhưng....với cậu, hạnh phúc thật sự là khi nhìn thấy nụ cười không chút muộn phiền của Hân. Chỉ vậy là đủ!

Hai người cứ thế im lặng theo đuổi suy nghĩ riêng về đến cổng trường lúc nào không hay. Duy đang đi thì nhịp chân cứ thế chậm dần, cho đến khi dừng hẳn. Hân tò mò không thấy cậu bạn đi tiếp, ngẩng mặt ngó lên từ vai Duy, nhìn dáo dác về phía cổng trường, để rồi giật mình sửng sốt.

Đứng giữa cổng trường, một bóng người dút hai tay vào túi áo khoác, đôi mắt sâu thẳm không rõ cảm xúc nhìn chằm chằm vào Hân và Duy.

Đó là Hải.

98. Chương 98

Hân vô thức siết chặt tay quanh cổ Duy hơn, bàn tay cũng nắm chặt. Cô lo lắng nhìn Hải chằm chằm, cố gắng moi ra được chút gì đó biểu cảm trên gương mặt cứng nhắc vì lạnh (cả trong lẫn ngoài, lưu ý đã tháng 11 rồi a). Duy tiếp tục bước lại gần hơn, mặc cho phản ứng kháng cự của Hân. Đến khi mặt đối mặt, hai người vẫn không nói năng gì, chỉ đầu nhân. Hân cố gắng tự giải cứu chính mình:

- À, đừng....đừng hiểu nhầm, cái này....thực ra chuyện là tôi không cẩn thận....

- Hiểu nhầm cái gì? / Tại sao bà phải giải thích?

Đấy, cái lúc trước thì không ai thèm nói, ngay khi người ta mở miệng lại đồng thanh, nắm tay nhau nhảy vào hòng xếp hàng là sao? Hân đơ lười, một phần vì lúng túng với hai câu hỏi bất khả thi, một phần vì bất ngờ, bao nhiêu chữ nghĩa bay đi mất dạng. Tiếp tục “Im lặng là vàng”.....qua bắt đầu bay thành hàng. Mãi sau, mãi sau, mãi sau đó....

- Trời tối rồi, về thôi! – Hải khê đưa tay đến trước mặt Hân, chờ đợi

Hân nghệt mặt, hết nhìn bàn tay trước mặt lại nhìn lên Hải. Là có ý gì? (ngốc quá đi >

- Bà để tôi công, hay Hải đưa về?

Nghệt mặt lần 2, hỏi thế nghĩa là sao? Đẳng nào mọi người chả về, đẳng nào hai ký túc chả cùng hướng, thế nào chả 3 người cùng đi? Cần hỏi ai đưa về nữa sao? Trước ánh mắt chờ đợi của Hải cùng thái độ kiên định của Duy, bằng chứng là vẫn công cô trên lưng không thèm buông, Hân đành phải chọn....phương án an toàn:

- Ồm, Duy công tôi về được rồi, cậu.....về cùng luôn chứ?

Nghe câu trả lời, Hải từ từ buông thông tay, mắt sụp xuống, hàng mi dài hiếm có khó tìm ở con trai che phủ hết sắc màu nâu trầm thường lệ ở đồng tử. Sau đó, Hải chỉ lặng lẽ quay lưng đi, không nói một câu, chào không, trả lời cũng không nốt. Hân đưa tay lên ngực mình, sao lại thấy đau nữa rồi?

- Về thôi! – Duy nói, rồi đi về phía ngược lại với Hải.

Hân nhìn bóng dáng Hải dần khuất xa, toàn thân mềm nhũn không còn sức lực. Cô gục đầu lên vai Duy, đôi mắt long lanh ướt át. Cô không thể nói gì vào lúc này, nếu vậy nước mắt không tự chủ trào ra mắt. Hân chỉ biết nói trong suy nghĩ

“Xin lỗi cậu, Hải à. Nhưng tôi không thể hết lần này đến lần khác làm Duy đau được. Duy đau, tôi cũng xót. Thấy cậu đau, tôi còn đau hơn. Vậy thì...tôi thích Duy,hay thích cậu đây?”

Thả Hân trước cửa ký túc xá, Duy cởi áo khoác gió của mình khoác lên vai cô, dặn dò cẩn thận:

- Nhanh lên phòng, nhớ tắm nước nóng, đừng có thấy lạnh mà lười, bảo Chi pha sữa nóng cho nhá! Không cần nghĩ ngợi gì hết, tập trung thi cử đi, mọi chuyện tính sau!

Hân gật gù đầu, khịt khịt mũi, rồi đẩy Duy ra cửa, giục giã:

- Ông cũng về đi, tôi ổn, đừng có như bố chăm con thế chứ!

Duy phì cười,xoa đầu Hân vài cái khiến mái tóc cô rối tung, rồi cũng chạy vụt đi. Hân tắt nụ cười trên môi, quay về trạng thái trầm tư. Có thể không nghĩ ngợi được sao? Tiếng chuông tin nhắn vang lên trong túi xách, Hân mò mẫm, mở điện thoại

“Tôi không hiểu lắm gì đâu, đừng suy nghĩ nhiều. Tôi ổn!”

Tin nhắn vồn vện vài dòng của Hải in lên đôi mắt Hân. Hai người này, bảo Hân không suy nghĩ, khác nào có ý bảo cô nghĩ cho kỹ chứ? Thà không nhắc còn dễ quên hơn! Muốn điên cái đầu!

Thuyết tương đối vẫn hay xảy ra trong cuộc sống. Khi chơi dài rón thấy một tháng sao qua chậm thế, vướng vào thi cử lại naoáng cái đã xong, cũng như việc giờ ra chơi thì nhanh, nhưng tiết học lại lâu cứ ngỡ cả thế kỷ. Khi người ta bận rộn, thường không chú ý đến thời gian. Ngày thi cuối cùng kết thúc trong sự vui sướng của sinh viên, nhưng đâu đó vẫn vương chút nuối tiếc, ngậm ngùi của những sinh viên năm cuối. Chỉ còn lần bảo vệ luận văn tốt nghiệp nữa thôi, đời sinh viên sẽ coi như chấm dứt.

Thi cử xong xuôi cùng lúc với tháng 12 đã điểm. Còn 3 tuần nữa là dạ hội cuối năm, sau đó đến lễ tốt nghiệp, rồi kỳ nghỉ đông trước khi bước vào năm học mới. Thi xong, được giải tỏa tinh thần đấy, nhưng không có nghĩa là rảnh rỗi. Ai nấy tất bật chuẩn bị cho dạ hội, các lớp thì lo tập tiết mục dự thi, còn hội sinh viên lại lo làm lễ tốt nghiệp, các CLB có liên quan chuẩn bị dạ hội.

Hai tháng rông ròn việc, giờ thì Hân phải trực tiếp hưởng thụ cái vất vả của đàn em. Câu lạc bộ Nhiếp ảnh cùng Hội sinh viên bắt tay làm kỷ yếu tốt nghiệp cho sinh viên năm cuối. Từ đầu tuần, hàng nghìn bức ảnh đổ về trong văn phòng CLB như nước lũ, khiến ai cũng choáng ngợp. Cứ tưởng tượng đi, một khóa sinh viên trong cả trường với chục ngành đào tạo, hơn nghìn sinh viên, mỗi người lại gửi đến mấy tấm ảnh, không nhiều không được. Cuối cùng, tình hình cấp bách, Bảo trưởng CLB ra thông báo mỗi sinh viên chỉ được chọn 1 tấm duy nhất sau đó gửi lên cho trường. Riêng các sinh viên thuộc Hội sinh viên sẽ được chụp riêng, cùng đồng phục Hội, và được trình bày riêng hai ảnh.

Hân ngồi bên bàn máy tính, cùng Thiên scan từng tấm ảnh, đối chiếu danh sách các lớp, rồi sắp xếp bố cục sao cho hợp lý từng trang in. Trong phòng, người thì xếp ảnh, người thì dán tên từng thành viên lên ảnh, người lại chăm chú thiết kế mẫu bìa của kỷ yếu. Mỗi năm một kiểu, không đụng hàng, nhìn năm nào biết năm đó. Chi vùng Yên Nhi thuộc Hội sinh viên cũng được cắt cử sang đây theo dõi, đồng thời giúp sức. Cuối năm là thời điểm nhân lực Hội sinh viên bị phân tán khắp nơi với đủ hoạt động, có hai người đã là nhiều lắm rồi.

- Ảnh khoa Kinh tế đến đây! – Từ ngoài cửa vọng đến tiếng nói oang oang vô cùng....quen thuộc

- Sao đến giờ này mới nộp? – Chi gắt om sòm, hướng vào kẻ xui xẻo bê ảnh lên nộp mà trút giận. Bao nhiêu mệt mỏi tích lũy, giờ...một người lãnh đủ

- Dạ....tại.....mấy bạn nữ chọn ảnh hơi lâu! – Hoàng ngơ ngác, chỉ biết lấp bắp thanh minh. Vốn tranh phần lên đây gặp Yên Nhi, nhưng sao...lại bị ăn mắng thế này? (số đen khỏi kêu)

- Khoa mấy người trình diễn thời trang hay sao mà lâu? Có nhiều nữ như khoa Điện ảnh đâu hả? Muốn bị phạt à? – Chi tiếp tục mắng lia lịa

- Em..... – Hoàng meo máo, hai tay đã mỏi như vì bê hộp ảnh, lại còn bị đứng ngay giữa cửa, húng trợn mắt giữa bàn dân thiên hạ

- Được rồi, đưa vào cho mấy chị nhanh lên, sau đó.....lướt đi! – Hân ngẩng đầu lên dàn hòa rồi lại cúi xuống tập trung công việc

Hoàng như mở cờ trong bụng, phi như tên lửa vào phòng, rồi sau đó ỏn ẻn, rón rén đến ngồi cạnh eens Nhi....hóng.

- Còn ngồi đấy à? Rảnh thì giúp mọi người phân loại ảnh đi! – Yến Nhi đang tắt bật với đồng ảnh khoa sư phạm, cực nhiều, quay qua nói lớn một câu

Hoàng đã chán, nay còn chán hơn, mặt xị như bánh đa nhúng nước, chỉ biết cắn móng tay tự kỷ, rồi cũng ngoan ngoãn mon men đến gần, nhờ một người đang phân loại ảnh hướng dẫn cách làm.

Thiên liếc nhìn lên, chỉ muốn đập bàn cười vào mặt thằng em mới hôm qua khoe khoang là đứa có uy với bạn gái, nhưng với mấy bom nổ chậm trong phòng, không nên nghịch dại với tính mạng, đành nói nhỏ với Hân:

- Hoàng vốn là đứa nghe lời bạn gái vậy hử?

- Có bao giờ cãi lời Nhi đâu, thấy lạ hả? – Hân không nhìn lên, chỉ đáp ngắn gọn

- Ha, thảo nào! – Thiên vỗ lẽ. Hóa ra Hoàng chỉ được cái nổ tung chảo với anh em, chứ sự thật thì ngược lại hoàn toàn. Tranh thủ cơ hội, Thiên tiếp tục câu chuyện – dạ hội năm nay khoa bà làm gì?

- Làm gì được, năm nào các khoa chẳng diễn kịch, rồi tham dự lễ hội chọn King & Queen! – Hân nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm

- Thế....đã chọn ai đi dự cùng chưa? – Thiên vẫn vô tư, dần dần dắt con thỏ non vào tròng

- Dự gì? – thỏ non bắt đầu lân la miệng bầy

- Dự đêm dạ hội giáng sinh ý!

- À, thì cũng chưa có ai, nhưng mới đầu tháng mà, chắc sắp đến lúc cũng có thôi!

- Thế Duy với Hải định đi cùng ai? – chính thức tung lưới bắt mồi

- À, không Duy thì Hải, ai mời trước thì.....Ồi, hỏi vợ vẫn cái gì đấy hả? – Hân đang trả lời ngon ơ thì mới phát hiện được điều bất thường, ngay tức khắc giãy đành đạch, đẩy Thiên tới tấp

- Ô hay, nói nãy giờ không hiểu à? Tôi nhắc lại cho nhá, Duy với Hải..... – Thiên cười đều, vẫn giả ngây giả ngô, định tiếp tục trêu thì Hân đã đưa hai tay bịt mũi, bịt miệng

- Im ngay, định để mọi người nghe thấy à? Ông thử nói đến một lần nữa đi, tôi....cho ông thành giới tính thứ 3 ngay và luôn! – Hân nghiêng rằng nói từng chữ, đe dọa

- Ừm....Ừm..... – Thiên ú ớ nói không nên câu

- Ừm cái gì, không tin hả? – Hân trợn mắt nhìn Thiên, chân trái giơ lên, xác định mục tiêu

Thiên lắc đầu lia lịa, dùng sức gạt tay Hân ra, thở phào một hơi, tức thì lên tông giọng:

- Định giết người diệt khẩu à?????????

Im phăng phắc. Đâu đó có tiếng vỗ cánh bay của chú ruồi nào đi lạc, lại thêm tiếng vo ve í ới gọi nhau đi ăn cơn chiều của đàn muỗi cái. Hân và Thiên khẽ nuốt ngụm khí lạnh, lén lút liếc nhìn xung quanh. Không đủ trăm con mắt không làm người. Nhờ ơn giọng hét trình độ ô pê ra của Thiên, cả hai đã thành công thu hút sự chú ý của toàn phòng. Chú ý bình thường còn đỡ, đằng này, quá nửa lại là những ánh mắt chứa đầy sát khí, dao găm, tên nhọn chiếu vào hai đứa thủ phạm gây mất trật tự an ninh.

Có ai nhớ có bom tòn tòn tại ngầm không nhỉ? Đến giờ phát nổ rồi. Chi đập bàn cái rầm, hằm hè đứng phắt dậy, hét hết công suất:

- Còn ai lớn tiếng nữa, tôi đá thẳng từ đây xuống sân trường, nghe chưa???????????????

Hai nạn nhân kiêm thủ phạm còn biết làm gì hơn ngoài gật đầu xin hứa rồi nắm tay nhau thở phào vì nạn khỏi tai qua. Nhờ ơn tổ tiên phù hộ.

7 giờ tối, từng thành viên thay phiên nhau đi ăn tối, để lại phân nửa lực lượng còn trong phòng tiếp tục chiến đấu miệt mài. Hân vươn vai, xoa xoa hai mắt đã muốn lợm tròng vì nhìn máy quá nhiều. Thiên đã đi ăn tối, lát nữa mới đổi ca cho cô, đâm ra...ngồi một mình lại buồn. Yến Nhi đã cùng Hoàng đi dùng bữa, Chi đang ngồi thảo luận với bên thiết kế bìa. Đưa tay xoa bụng, Hân cầm điện thoại, dò tìm số Thiên giục Thiên về cho mình đi xoa dịu cái dạ dày kêu liên miên không dứt.

Đang mãi cắm mặt vào điện thoại, Hân không để ý đến bóng đen ập đến trên đầu, cho đến khi đồng loạt hai thiệp mời dạ hội chìa ra trước mặt, Hân mới trở mắt nhìn lên

- Cái gì đây? – Hân hỏi

- Hân đi dự dạ hội cùng tôi nhé! – hai giọng nói, đồng thanh như một

Im phăng phắc.....Cảnh này.....rất quen, sự yên lặng này cũng rất quen. Tiếng lá cây xào xạc ngoài khung cửa sổ, tiếng từng chiếc lá vàng khô cằn rơi rụng dưới sân, tiếng gió vi vu len lỏi qua tấm rèm cửa, thổi tung từng tấm ảnh trên chiếc bàn rộng lớn. Ôi chao, sao giờ mới thấy cuộc sống có nhiều âm thanh thú vị đến thế???

Lạc đề! Hiện tại, Hân đang hóa đá trước cảnh tượng hai vé mời dạ hội cùng đưa cho mình, bởi hai người chả ai không đoán ra: Duy và Hải!

99. Chương 99

Hiện tại, Hân chỉ muốn lôi Thiên về, băm vằm ra làm trăm mảnh, can tội nói xui xẻo. Dĩ nhiên, Hân không thể không gạt bỏ suy đoán chính xác đến 120% rằng thì là mà....sẽ có hai đối tượng mời dự dạ hội. Ồ thì sớm thật đấy, nhưng vé dạ hội năm nào cũng cháy chợ ít nhất 2 tuần. Ai được mời thì nhận, ai không được nhận, mang đi mời người khác, ai không có đôi có cặp thì....không tham dự King & Queen. Có quy tắc chỉ nam mời nữ, không được ngược lại.

Hân đã dự tính trước nếu gặp phải tình huống khó xử thì cứ ai nhanh hơn được chọn. Ai dè.....cả hai đưa cùng lúc, biết lấy bên nào? Chọn thế nào cũng có đến 2 người buồn, Hân cũng buồn chứ, không được sao?

Hân ngồi im bất động, mắt đảo lảo liên nhìn hết trái qua phải, hết lên lại xuống, quan sát sắc thái từng người, suy đoán đủ kiểu xem nếu từ chối ai sẽ nguy hiểm đến tính mạng (đến mức ấy à ==).

Hầy, nghĩ cả ngày cũng chả có người chọn thay. Vậy thì....làm bừa đi. Hân hít sâu một hơi, nhắm tịt hai mắt, bàn tay từ từ đưa lên không trung, ngón tay run rẩy chờ mong chạm được góc cạnh sắc bén của vé mời. Cả phòng rất biết điều, không ai lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn theo, hồi hộp cùng chính chủ và hai bạch mã hoàng tử. Khi ngón tay Hân càng lúc càng gần với một tấm vé mời thì.....

- A, đây rồi! Cảm ơn đã mua vé giúp anh nha!

Trần Duy thông dong đi vào cửa, nhác thấy bóng dáng Hải đã chạy đến, giục tấm vé trên tay cậu, vỗ vai cảm kích, rồi nhảy chân sáo đi về phía Chi, hồn nhiên tuyên bố

- Chi à, đến dự dạ hội cùng mình nhé! Mà cậu cũng đâu thể từ chối chứ! Ai cũng biết chúng mình là một cặp mà hihi! Hôm đấy diện đồ đôi nhé! Cậu định mặc váy màu gì?

Trần Duy cứ thế, miệt mài, chìm đắm trong kế hoạch kẹo ngọt cùng bạn gái, không để tâm mấy chục con mắt thao láo nhìn mình, kinh ngạc có, giận dữ có. Hân ngơ ngác, không biết nên làm gì tiếp theo. Lén nhìn Hải đang xanh mặt, chỉ thiếu nước cầm dao xông vào tên phá đám, còn Duy cũng ngơ ngác nhìn lại cô, không thể tiếp thu tình hình. Hân băn khoăn, nếu thế này, nên chọn Duy hay chờ....Hải cướp vé về, rồi lại tiếp tục đau đầu lựa chọn đây? Hầy, tình huống khó xử, vương một lần cũng đủ rồi, giờ cơ hội rộng mở, lại có lý do chính đáng. Hải không có vẻ, chứng tỏ Duy đến trước. Cứ thế, chọn Duy đi.

Hân quyết tâm thêm lần nữa, không còn nhắm mắt, hướng thẳng đến tấm vé trong tay Duy. Cơ mà, nhân vật tính không bằng....tác giả tính. Khi ngón tay thêm lần nữa sắp chạm đến vé mời thì (thêm lần nữa) bị phá đám:

- Ôi chào, may ghê chưa! Bảo ông đưa vé cho tôi dưới nhà ăn, mang lên đây làm chi? Tôi đang định mời hoa khôi năm hai, giờ phải đi cho kịp, cảm ơn nhé!

Thiên giạt vé trên tay Duy, trách móc vài câu rồi chạy vụt đi nhanh như lúc đến, bỏ lại đám khói bụi mờ mịt và những hiểm họa khôn lường lại phía sau.

- A ha ha ha!

Tràng cười nổ tung khắp không gian. Mọi người đã thoát khỏi làm nhân vật phụ, thi nhau ôm bụng, đập bàn đập ghế cười rần rần trước cảnh tượng có một chưa thấy hai, đã hai sao còn một này. Ngay đến Chi hắc ám còn giận bưng bưng vì Trần Duy dám phá đám cục diện trận đấu cũng phải che miệng cười thầm, tay còn lại lạnh lẽo cầm tấm vé nhét vào túi (= __ =, bạn với bè). Ba nhân vật chính, chỉ có thể cảm thấy tay chân thừa thãi, tức giận, kèm theo khó xử. Hân cười haha, hòa theo:

- Hóa ra hai người mua vé hộ, đem lên đây nhờ tôi đưa giúp hả?

Duy và Hải cầm nín, đồng loạt quay lưng bỏ đi. Trước khi đi, Hải còn đến lôi cổ áo Trần Duy kéo đi xềnh xệch, mặc ông anh hơn mình 2 tuổi phải đối oai oái. Trong chốc lát, căn phòng lại trở về nhịp sống thường nhật. Chi tiến đến gần Hân, vỗ vai:

- Ấu cũng là cái số giúp mày có thời gian suy nghĩ, không vì tình huống bất ngờ mà chọn nhầm!

Cái này là an ủi hay chọc ngoáy? Hân lừ mắt nhìn Chi, rồi thở dài cái thượt. Ủ, cũng may đi! Cô chưa chuẩn bị tâm lý đâu aaaaaaaaaaaaaa!

Còn ngoài kia, chiến tranh hay bạo lực, hành động hay lời nói, tấn công hay thương lượng, cứ để sức tưởng tượng của các bạn bay cao và xa đi hen ^^ (đừng ai giận au nhé :D)

Chị! Em cảm nắng rồi!!!! Chị! Em cảm nắng rồi!!!! Chị! Em cảm nắng rồi!!!!

Là con ngoan trò giỏi, là đứa trẻ biết nghe lời, Hân về nhà nằm chống tay lên trán suy nghĩ theo lời Chi thật. Trong khi chị em tốt đã bắt đầu chuẩn bị dạ hội, Hân lại nằm đó, tự kỷ cùng em cá sấu, nghĩ xem nên chọn ai. Haizzz, những năm trước thì cầu mong có ai mời mình, giờ lại phải chọn, đời thật lắm điều ** le.

Hân nhồm người dậy, chôm bông hoa cúc trắng trong lọ hoa nhỏ xinh Chi vừa cắm, bắt đầu làm trò....cổ lỗ sĩ. Cô bứt từng cánh hoa, miệng lẩm nhẩm:

- Duy....Hải....Duy....Hải....Duy....Hải.....Duy!

Cánh hoa cuối cùng đã rơi xuống. Hân ngẩn người, cảm thấy có gì đó....trống rỗng, tức thì xoa xoa tay:

- Bỏ qua, không tính! Làm lại! Hải....Duy....Hải....Duy.....Hải! A ha!

Khi bông hoa thứ hai chỉ còn trơ lại nhụy vàng, Hân reo to, cầm cánh hoa bé xíu lên ngắm, sau lại xuôi xị. Vậy tức là mình đã chọn Hải hay sao?

Cửa phòng bật mở, Chi khệ nệ cầm đồng ảnh còn tồn đọng đem từ văn phòng về làm nốt. Hân chân vừa đứng vững, Chi đã hét thất thanh:

- Mày làm gì lọ hoa của tao thế hả???????

Trước mắt cô là bóng dáng Hân trong đồ ngủ hình pi ka chu, trong lòng chứa đầy cánh hoa be bé nhỏ xinh trắng muốt, trải từ đây lên đến giường, ngay gần đó, lọ hoa xinh xắn màu cam vàng với vài cọng hoa cúc, chỉ còn lá xanh đơng đưng.....đơn độc.

- Tao chọn người đi dạ hội! – Hân thều thào hết sức sống. Tận dụng cả lọ hoa của Chi, lại ra hết quả hòa 3 đều. Hân nhìn Chi, trách móc – sao mày lại cắm hoa số chẵn, chọn số lẻ 3 – 5 – 7 mới đúng chứ?

- Mày..... - Chi nghiêng rằng, rồi thở dài, biết làm sao với nhỏ bạn chứ chịu lớn đây. Chi ngồi xổm xuống, nói nhẹ nhàng – mày phải xem mày muốn đi cùng ai, chứ làm thế này khác gì lừa dối bản thân, rồi lừa dối hai người kia! Hên xui cho mày kết quả, nhưng kết quả đó khiến 1 người tổn thương đấy ngốc ạ!

- Nhưng tao có chọn thế nào cũng vẫn làm tổn thương một người! – Hân rên rỉ

- Ừ thì đúng, nhưng dù sao người đó cũng sẽ tôn trọng vì đó là quyết định của mày. Nếu biết mày làm trò này, cả hai lại bị đả kích ý! – Chi tiếp tục khuyên giải

- Vậy tao phải làm sao? – Hân bắt đầu mếu máo, hai mắt rưng rưng

- Thế này nhé! – Chi ngồi bệt xuống đất, bắt đầu chỉ đạo – giờ nghe tao hỏi, mày phải trả lời ngay, OK? Hiện tại, nghĩ đến đối tượng đi dạ hội cùng, hình ảnh ai xuất hiện ngay lập tức trong suy nghĩ của mày?

Hân dừng 1 giây. Từ trong trí não, hình ảnh một người, với mái tóc đỏ rực, ánh mắt nâu trầm lạnh lùng nhưng tỏa ra từng tia sáng ấm áp, nụ cười tươi tắn tình cảm hiện lên. Hân há miệng, suýt nói ra cái tên người ấy, nhưng cô lại ngừng lại. Chi hồi hộp ngồi bên cạnh, nhấp nhòm không yên, hỏi dồn:

- Sao thế? Là ai thế? Duy hay Hải?

Hân bật người dậy như lò xo, xô cửa chạy ra ngoài, quên cả thay đôi dép bông đi trong phòng. Chi thò đầu gọi lớn:

- Hân! Đi đâu thế?

Ký túc xá nam, nơi nhộn nhịp, ồn ào gấp đôi so với bên nữ, nơi bữa bọn gấp ba bên nữ, nơi có nhiều mùi hương tự nhiên gấp bốn bên nữ. Sau bữa cơm tối, hầu như các phòng đều vang lên tiếng hò hét, nô đùa, đánh nhau chí chóe. Ấy thế nhưng có một phòng nằm ngoài quy luật đó. Zoom cận cảnh nào.

Trong phòng, hai người giống nhau như đúc, xí quên, khác nhau quần áo và màu tóc. Người đã về đen truyền thống, người quay lại đỏ thân quen. Một người ngồi nghe nhạc xập xình, thi thoảng lại đánh máy vèo vèo, rồi cười hênh hếch tự sướng. Người còn lại ngồi bên khung cửa sổ, chiếu tướng sang....ký túc xá nữ xa ơi là xa.

- Hoàng, ra ngoài anh nhờ chút! – Duy mở cửa bất ngờ, vọng vào nói một câu khiến Hoàng giật mình

- Có chuyện gì thế anh? – Hoàng tò mò đi ra

- Anh nói chuyện với Hải tẹo nhé! – Duy kéo Hoàng ra khỏi phòng, tiện chân đá sập cửa, nhốt luôn cậu em ở ngoài

- Này, gì kỳ vậy? Hai người nói chuyện phải đi chỗ khác, sao người không liên quan là em lại phải đi hả? – Hoàng phản pháo, lấy tay đập cửa rầm rầm, hét ầm ĩ. Cuối cùng, cái phòng thất thường cũng bình thường trở lại, tức là góp vui trong màn tiệc tiếng ồn ở ký túc.

Còn lại Duy và Hải. Đoán thử xem, cuộc nói chuyện sẽ diễn ra theo chiều hướng nào, dễ chịu hay đầy mùi thuốc súng?

Duy ngồi đối diện, nhìn trực tiếp vào Hải, há mồm chuẩn bị phát biểu bài thuyết trình đã học thuộc lòng như cháo từ....chiều (ặc) lại bị chặn họng

- Chị Hân nhờ em gọi cả hai xuống khuôn viên trường! Có ai nghe thấy không? Alo alo alo? Có nghe được không? Phòng không có cách âm nha! Chị Hân nói không xuống trong 10 phút, dạ hội đẹp hết cả hai! Có nghe không? – Hoàng tiếp tục rống to ngoài cửa phòng, vừa hét vừa đập chân theo nhịp, phụ họa thành bài rap không có vần, nhưng giai điệu chấp vá tạm thời chấp nhận được

Hải quay lại, nghe ngóng, trao đổi ánh mắt với Duy đúng 1/1000 giây, như đã được giao kèo trước, cả hai cùng bật người nhảy khỏi ghế

- Có nghe không? – Hoàng vẫn vô tư không biết gì, ngả ngón ở cửa nói liên tưng tưng – chị Hân nói là nếu hai người khôngỒi!!!!!!!

Chỉ vì đại đột đứng ở tư thế dựa cửa mà chuyển tải thông tin, kết quả là Hoàng hôn đất thối thiết khi bên trong có hai người dùng hết sức lực đập tung cửa bước ra như điện xẹt. Và cũng chẳng ai có thừa thời gian

để ý sau cánh cửa yêu dấu có nạn nhân của thảm họa, cứ thế tranh nhau chạy rầm rập xuống cầu thang bộ, bỏ qua cả thang máy.

Khuôn viên trường, khu vực ngăn cách hai ký túc xá, Hân đứng một mình dưới ánh đèn cao áp, chân di di trên mặt đất, ánh mắt chăm chú nhìn chú kiến đen loang quanh lẩn quẩn bị mình chặn đường về tổ. Đến khi nghe thấy những tiếng bước chân chạy đến gần, Hân mới phóng thích chú kiến nhỏ không tội tình gì bị hành hạ này giờ. Quay người lại, Hân trầm mặc nhìn hai người con trai đang chống hông thở dốc, ai nấy không giấu được sự hồi hộp, chờ đợi nguyên nhân Hân cho gọi cả hai người.

- Chuyện dạ hội..... - Hân bắt đầu câu chuyện

-..... *đồng loạt nín thở*

- Tôi quyết định rồi. Trong hai người, người đi với tôi đến buổi dạ hội.....

-*đồng loạt mở to mắt, chờ đợi, hi vọng*

- Không ai cả! – Hân bình thản chấm dứt câu nói duy nhất nhưng đông dài của mình

- HẢ? - Duy và Hải đồng thanh hét lớn - LÀ SAO?

100. Chương 100

- Thế rồi sao? – Chi dán mắt vào Hân, miệng há to từ lúc Hân về phòng kể lại diễn biến, chưa khép lại được

- Sao là sao? – Hân tròn mắt nhìn Chi, nhờ bạn bình thường thông minh dữ lắm cơ mà sao hôm nay trí óc trì trệ quá vậy?

- Mà nói thế hai người kia không có phản ứng gì à?

- Đồng ý thôi, chả nhẽ phản đối à? – Hân nhún vai

- Đáng nhẽ cũng phải níu kéo, thuyết phục gì đó chứ? – Chi khua tay khua chân, cố vẽ ra phản ứng nên có, diễn biến nên xảy ra

Hân im lặng không đáp. Nhớ lại lúc ấy, gom hết quyết tâm để nói được câu từ chối, khiến cả hai người đều buồn, đỡ thiên vị ai xong, Hân không còn đủ sức đóng vở kịch lạnh lùng nữa, chỉ biết cúi đầu soi kiến. Thế nhưng trái với dự đoán, cả Duy và Hải đều không ép buộc Hân đưa ra lý do cho quyết định của mình, chỉ chấp nhận, rồi cùng nhau nắm tay nói 1 câu gần như y chang: Hân không nhận lời, sẽ không mời ai hết!

Haizzzz, chả nhẽ Hân phải vặc lại, bắt cả hai kiểm mỗi người một partner để cô đỡ suy nghĩ chắc? Thế thì có mà Hân là đứa ngu nhất vũ trụ (chuẩn). Vậy nên, 3 người thống nhất trong hòa bình. Từ giờ đến hôm dạ hội, Hân còn kha khá thời gian để đưa ra quyết định cuối cùng, đúng không? Cô không thể dày vò Duy, Hải quá lâu thế được (dày vò độc giả nữa ==).

- Chuyển chủ đề! Mà chuẩn bị đến đâu rồi? – Hân cười toe, há hức quay sang Chi hỏi han

- Có chuẩn bị gì đâu mà đến! – Chi thở dài – công việc làm còn chưa đủ nhiều hay sao, mà bảo tao kiểm đầu thời gian mà làm điệu!

- Hầy, nhưng cũng không thể qua loa được, dạ hội cuối năm cơ đấy! Không xem nhẹ được đâu nha! – Hân nhún mày, có ý không hài lòng với thái độ thờ ơ mủi bột của Chi

- An tâm đi, như năm ngoái là được, có gì đâu! – Chi phẩy tay đuổi ruồi, uể oải nằm ườn ra thảm lót dưới sàn nhà

- Năm nay mà có Trần Duy nữa, phải khác chứ!

- Cùng lắm là có thêm vòng hoa đeo tay thôi! Mà đừng làm to chuyện nữa đi! – Chi bực bội cầu nhàu

Dạ hội cuối năm mô phỏng theo các trường học ở nước ngoài. Cụ thể thì ai xem nhiều phim cũng biết. Mỗi nam sinh sẽ chọn một bạn nữ mời tham dự dạ hội. Tối dạ hội, nam cầm theo hoa đeo tay, cùng màu với

màu váy của bạn nữ, rồi buộc cẩn thận ở cổ tay, dấu hiệu rằng thì là, người này có đôi có cặp. Ai đi sơ lơ đêm dạ hội đừng có xón xác giành giật với nhau.

Dạ hội diễn ra ngay sau khi có kết quả thi cuối năm được một ngày. Công tác chuẩn bị đã đi vào giai đoạn cuối, chỉ còn chờ đến ngày chính thức. Đẹp qua một bên chuyện vui buồn điểm số. ai nấy đều háo hức chuẩn bị, xúng xính váy áo đủ màu.

Vốn bản tính không lo nghĩ nhiều về chuyện của mình, Hân cũng chẳng cần tốn cả tuần đi lùng đủ hiệu quần áo tìm bộ váy đẹp như Yến Nhi, và những nữ sinh bình thường khác, chỉ lo nâng cao hiệu suất làm việc.

Đêm trước ngày tổ chức dạ hội, trong văn phòng Hội sinh viên, hội trưởng xếp cuốn kỷ yếu cuối cùng vào thùng giấy, vỗ tay khen ngợi cả nhóm:

- Mọi người đã làm rất tốt! Kỷ yếu xong xuôi, hoàn hảo, không chút sai sót, lễ hội cũng đã sẵn sàng khai mạc, các CLB cũng vào vị trí. Ngày mai, cùng nhau tận hưởng lễ hội lớn nhất năm nhé! Sinh viên năm cuối, cố gắng lưu giữ lại kỷ niệm, ai còn ý định tổ tình thì tranh thủ tiến hành ngay và luôn, kéo ra trường lại hối hận!

Cả phòng cười vang rền trước câu nói đùa hóm hỉnh của Hội trưởng, cũng là sinh viên năm cuối. Buổi họp giải tán sau màn bầu chọn hội trưởng mới. Chỉ cùng Yến Nhi vui vẻ quàng tay nhau chạy dung dăng xuống CLB Nhiếp ảnh, nơi album ảnh đặc biệt cuối năm đang được tiến hành. Mỗi năm, CLB nhiếp ảnh đều xuất bản album riêng biệt với kỷ yếu dưới dạng tạp chí, được trợ giúp của CLB Báo chí cho phụ đề từng bức ảnh, chỉ cần chờ ngày mai, dạ hội diễn ra, những shot ảnh cuối cùng đưa vào album, sau đó sẽ phát hành trước ngày lễ tốt nghiệp của sinh viên năm cuối.

Thế cho nên, dù lễ hội đã gần kề, Hội sinh viên cũng được giải phóng, nhưng CLB nhiếp ảnh báo chí vẫn tất bật không thôi. Màn đêm đã phủ kín mọi góc ngách trong trường, làn sương đêm mờ hững hờ, làm ướt đầm từng phiến lá nâu đỏ còn sót lại trên những tàng cây trơ trọi. Trong mỗi tầng lầu của dãy nhà CLB đều lác đác có ánh đèn sáng trắng gọi ra từ khung cửa sổ căn phòng nào đó. Tiếng gõ bàn phím, tiếng giấy sột soạt xen lẫn tiếng bàn tán nhỏ nhỏ cứ thế vọng ra, hòa tan vào bóng tối đen đặc.

Hải mệt mỏi vịn vẹo người, dụi dụi đôi mắt đã nhức nhối vì nhìn máy tính quá nhiều. Sơ qua cũng đã xem xem bố cục cơ bản, Hải chuyển giao cho bên phụ trách ghi chú thích, rồi tiếp tục nhận sắp ảnh khác Thiên vừa khệ nệ bê về, cả hai lại chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cho ca làm việc nữa.

Đồng hồ kêu boong boong báo hiệu 9 giờ tối. Hân dùng chân đạp cửa, cùng hai bạn nữ khác bê về cả khay đồ ăn, thức uống cao ngất ngưỡng, vừa bê vừa réo gọi:

- Nghỉ tay ăn đêm! Ngày mai dạ hội rồi, mọi người giữ sức đi! Sau dạ hội làm tiếp!

Cả phòng ào ạt xông đến, bao nhiêu cánh tay vươn ra tấn công tháp thức ăn vặt cao ngất. Chỉ mới 5 giây, khay đồ to thế, nhiều thế giờ chỉ còn lại....vài gói snack cũng hai chiếc bánh mì ngọt. Hân cầm nốt số đồ ăn đấy, mon men đến bàn máy, đưa tận mắt cho hai người vẫn không thèm dịch chuyển

- Ăn đi này!

- Uhm, cảm ơn bà! – Thiên gật đầu, với tay bóc gói bánh mì, ngoạm một miếng to, rồi tiếp tục thao tác, chỉnh vị trí, hiệu ứng cho từng tấm ảnh

Hân đứng bối rối bên cạnh, tay chân lóng ngóng, không biết nên làm gì, nói gì. Hải vẫn chú mục vào công việc, không liếc mắt đến gói bánh cô đưa dù chỉ một lần, chưa nói đến chủ nhân. Khẽ thở dài, Hân lặng lẽ quay người đi, về vị trí cũ, chậm chạp sàng lọc từng tấm ảnh.

Khi ấy, một ánh mắt rất nhanh nhìn lên, lướt qua gương mặt cô, với một nụ cười khê. Ngay sau đó, mọi thứ biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Ngày 24/12. Dạ hội chính thức bắt đầu

Dạ hội diễn ra từ sáng với những hoạt động ngoài lề. Đó là cuộc thi diễn kịch thường nhật dành cho các khoa. Mỗi khoa đăng ký một phần biểu diễn. Nhạc kịch, kịch nói, hài kịch, bi kịch....muốn sao cũng được, miễn đúng chủ đề Giáng sinh và Tốt nghiệp là duyệt. Buổi tối sẽ là phần tổng kết.

Mỗi khoa biểu diễn 20 phút. 10 khoa diễn xong đã đến giữa trưa. Ngần ấy con người đổ dồn về cantin theo tiếng gọi réo rắt của dạ dày, việc lấy thức ăn trở nên khó khăn hơn bao giờ hết. Hân nằm vật vờ ở bàn, chờ Chi ấy thức ăn về giúp mình. Một mỏi, thiếu ngủ, thiếu sức sống. Năm nào cũng chỉ muốn dẹp quách cái dạ hội lảm chuyện này đi. Từng người một trở về bàn với khay đồ trên tay. Hân uể oải ngẩng đầu, mắt còn tí hí nhìn lướt qua, chờ bóng dáng Chi.

- Cạch! Cạch!

Hai khay thức ăn cùng lúc hạ cánh xuống khu vực của Hân, cụ thể là trước mặt, cụ thể hơn nữa là đặt cạnh nhau, không có một khoảng cách, và cụ cụ thể hơn nữa, mỗi khay một thực đơn, không bên nào trùng bên nào.

Hân mở to mắt nhìn trừng trừng như muốn đốt cháy bàn ăn, rồi mới gượng gạo ngẩng đầu lên, yếu ớt nói vài câu:

- Cảm ơn hai người!

Duy, Hải kéo ghế ngồi xuống cạnh Hân, chỉ gật đầu rồi ai nấy lặng lẽ khều cơm trong bát, ăn từng hột (vâng, chính xác là đơn vị “hột”). Quá quen với cảnh ngày nào cũng diễn, nhưng người khác đều ngó lơ, vừa nói chuyện cùng nhau, vừa giải quyết phần ăn trưa. Hân cầm đũa, do dự, không biết nên...chọn khay nào! Khẽ liếc trộm hai người, Hân đứng phải ánh mắt hai người đó cũng đang lén lút nhìn mình, khi bắt gặp lại giật mình quay đi. Haizzzz, chỉ có thể thở dài trong lòng, chả nhẽ ngay cả bữa ăn cũng không yên, cũng phải lựa chọn sao?

Hân chuyển từ cái nhìn thăm dò sang lườm nguýt, soi mói, vạch tội Duy, Hải, dám để cô phải khó xử. Cuối cùng, cô dần mạnh dữa, đưa tay với lấy 1 khay thức ăn, dồn hết đồ vào một góc, rồi vợ lấy khay kia đổ sạch thức ăn qua khay còn lại. Xong xuôi đâu đó, cô ngon lành cảnh đào trộn lẫn rau luộc với rau xào, thịt luộc với thịt kho, cơm với cơm, trứng rán với trứng ốp làm thành món “thập cẩm”, hồn nhiên lấy thìa xúc từng miếng to ạch cho vào miệng.

Những người khác chỉ biết che miệng cười nhỏ tránh tình huống phun cơm phun canh khi thấy Duy, Hải đơ người dõi theo từng hành động của Hân, chỉ biết cắn đũa ngồi nhìn, không dám ý kiến.

Hân héch mặt thách thức hai người con trai, như muốn nói có giỏi cứ làm khó cô nữa đi. Hải cầm mặt vào bát cơm, chọc chọc vô thức, Duy lại chăm chú nghiên cứu độ dài rộng của lá rau cải luộc đã sẫm....teo về thành sợi. Hân liếc mắt nhìn, phía xa Hoàng đang bê hai bát canh bí phần đặc biệt tiến đến gần. YẾN Nhi dị ứng với món rau cải, nên anh chàng bạn trai chịu khó chạy đi múc riêng hai bát canh bí đỏ cho cô bạn gái kén ăn. Hân chỉ biết lắc đầu chịu thua trước khả năng khiêm nhường mới được khai quật của Hoàng.

Hoàng tiến dần về bàn tròn nơi cả nhóm đang ngồi. Với hai bát canh đầy tận miệng, Hoàng di chuyển chậm còn hơn rùa, lê chân nhích từng centimet, hai mắt chăm chú nhìn thứ đang cầm trên tay.

Hân ngậm thìa trong miệng, mắt liếc từ trên xuống dưới, rồi giật mình hoảng hốt. Bàn bên cạnh bỗng dưng đẩy ghế lùi ra sau, khiến một chân ghế ngáng đường đúng tầm chân Hoàng đang đi tới. Mũi chân cậu nhẹ nhàng chạm phải đế cao su đen cứng của ghế sắt, khẽ nảy lên. Hoàng dù đi khá chậm, nhưng với hai bát canh nặng trĩu trên tay, chỉ một chút sẩy chân cũng có thể đánh rơi.

Trước mặt cậu, Duy và Hải ngồi đó, lưng quay lại phía sau, không hề biết chuyện gì đang xảy đến. Lời nói vuột khỏi miệng Hân trước khi trí não kịp chỉ đạo. Cô hét thất thanh:

- Cẩn thận!

101. Chương 101

Có lẽ chẳng cần giới thiệu thêm về duyên phận giữa....nước nóng, tai nạn với nước mà nhóm Hân, hay chuẩn hơn là Hân đã gặp phải. Lần này cũng chẳng ngoại lệ.

Phản xạ cơ thể nhanh hơn cả lý trí, với một người thần kinh vận động đã bị liệt như Hân thì việc cô làm thật sự khó tin. Trước khi mọi người kịp hoàn hồn với tiếng hét của cô, Hoàng vốn loạng choạng, nay thêm phần giật mình, bát canh nóng hổi khói bay nghi ngút vấy tay chào tạm biệt bàn tay yêu dấu, cứ thế hướng

đến lưng người trước mặt, đổ ập xuống rồi kết thúc sự tồn tại bằng tiếng động chói tai. Hoàng vẫn còn khá bình tĩnh, cố gắng giữ lại được một bát còn lại, chỉ hơi sóng ra ngón tay cậu chứ không rơi.

Mọi người nhìn từng mảnh bát sứ đã vỡ vụn, rồi òa lên hoảng hốt trước cảnh tượng kinh hãi.

Nơi chiếc bàn chật hẹp, bóng dáng nhỏ bé, đôi vai co lại vì đau của người con gái cùng ánh mắt hốt hoảng của người bên cạnh khiến tất cả lặng thinh. Hải vội vàng cầm lấy khăn ướt trên bàn, vạt tay áo khoác của Hân, nhanh chóng đắp lên phần da đỏ ửng vì nóng của cô. Dù hành động bình tĩnh, nhưng toàn bộ gương mặt đều toát lên nỗi sợ to lớn.

Yến Nhi lãnh trách nhiệm, chạy như bay đến phòng y tế, Chi vội vàng xô ghế tiến lại gần Hân, hai mắt đỏ ửng:

- Hân, có sao không? Bị bỏng rồi, có nặng không? Đi viện đi!

- Tao không sao!- Hân nắm đôi tay lạnh buốt của Chi, xoa dịu cô – may hôm nay mặc áo len, áo khoác dày, chỉ hơi nóng thôi, không bị bỏng đâu!

- Mà đừng có lừa tao, sao không bỏng được! Đi viện đi! – Chi ngược đôi mắt long lanh mờ ảo, năn nỉ Hân

- Không sao thật! Hồi Hải thì biết! – Hân khẳng định chắc chắn, hướng ánh mắt nhìn Hải, chờ đồng minh

- Da chỉ tấy đỏ thôi, bỏng nhẹ, bôi thuốc chút là đỡ, chị đừng lo! – Hải không rời mắt khỏi tay Hân, lên tiếng xoa dịu Chi

- Đến phòng y tế đi! – Chi vẫn không ngớt lo lắng, nhanh chóng nắm tay Hân kéo đi xềnh xệch, Hải vẫn giữ khăn chườm bên cạnh cũng vô thức đi cùng.

Mọi người nhanh chóng thu ánh mắt khi biết không có gì nghiêm trọng. Hoàng đặt cẩn thận bát canh xuống bàn, lấy giấy lau tay, hướng về phía Duy:

- Anh có bị nước nóng bắn lên người không? Anh Duy, anh Duy????

Mặc cho Hoàng í ới bên cạnh, Duy cũng không đáp. Đôi mắt thất thần nhìn về phía xa, trong đồng tử không tồn tại một hình ảnh rõ rệt nào. Điều duy nhất Duy nhớ đến, chính là khoảnh khắc Hân lao người đến hứng trọn bát canh nóng vào cánh tay mình, che chắn cho một người...

Bôi thuốc, băng nhẹ quanh cẳng tay, Hân, Chi, Yến Nhi, Hải cùng nhau trở về khoa. Chi khư khư giữ tay Hân, cứ như cô ốm nặng đến nỗi đi không vững. Đến khi Hân không chịu nổi, cầu nhàu mãi mới thôi. Yến Nhi nhanh chóng tạm biệt mọi người đi chuẩn bị cho buổi tối. Hân cũng xua Hải đi về ký túc xá, khi chỉ còn lại Chi đứng đó, Hân mới bỏ đi nụ cười trưng ra nãy giờ, thẫn thờ nhìn xa xăm.

- Mà có chuyện gì thế? – Chi đứng một bên quan sát Hân rồi hỏi nhỏ

- Tao.....có lẽ...tao xác định được tình cảm của mình rồi! – Hân ngập ngừng, rồi cũng bối rối thừa nhận với Chi, đôi mắt vẫn còn chút hoang mang nhưng sự kiên định lại thể hiện rõ trong từng câu chữ

- Thật sao? Từ bao giờ? – Chi ngạc nhiên hỏi lại

- Mới khi này, khi Hoàng đánh đổ bát canh nóng ý!

Chi bất chợt hiểu ra mọi chuyện. Kể cả lý do khiến một Hân bối rối, do dự, không dứt khoát trở nên chắc chắn đến nhường ấy.

- Tao hiểu rồi, không cần nói thêm nữa đâu! – Chi lên tiếng ngăn cản khi thấy Hân định nói tiếp, cô nhẹ nhàng nắm chặt tay Hân – mà đã xác định được rồi, điều cần thiết bây giờ là phải nói rõ, cho cả hai người cùng biết. Đâu thể trốn tránh mãi khi trong lòng đã có câu trả lời, đúng chứ?

- Uhm, tao biết! – Hân gật nhẹ đầu, đôi mắt lo sợ sụp xuống, nhưng bàn tay đã siết chặt tay Chi từ thừa nào, như khẳng định quyết tâm của chính mình.

7 giờ tối, đêm dạ hội mở màn cùng bài hát truyền thống của trường do ban nhạc biểu diễn, Tiếp sau đó, CLB Nhạc bắt đầu khơi mào hứng khởi với một loạt những bài hát đầy sôi động được remix phối hợp khéo léo. Hàng nghìn sinh viên đổ dồn về sân chính rộng rãi, được nối rộng diện tích đến cả những khoảng sân

nhỏ xung quanh trước mỗi tòa nhà. Cổng trường mở từ sáng đón chào các sinh viên trường đại học cao đẳng lân cận đến tham dự làm khách mời. Trong ánh sáng rực rỡ của đèn cao áp, đèn nháy đủ màu xanh đỏ, các nữ sinh xúng xính váy áo điệu đà, nam sinh chín chắn, chững chạc trong những bộ vest hay nghịch ngợm trong những trang phục phá cách độc đáo. Tiếng nói cười vang khắp nơi, đèn flash của máy ảnh, điện thoại thi thoảng hiện lên đâu đó, lưu giữ lại kỷ niệm của mỗi người trong khoảnh khắc hiếm có này.

Yến Nhi khoác tay Hoàng đi song song cùng bạn bè vui đùa bên bàn trái cây. Chi, Trần Duy lại đứng tụ tập cùng Thiên, Hân. Ngày hôm nay, Chi diện bộ váy đỏ tươi đầy quyến rũ, đuôi váy mềm mại uốn lượn dày thướt tha phía sau, vạt trước xếp tầng đến đầu gối. Hân ngược lại, mặc bộ váy màu xanh da trời bông bênh kiểu công chúa, khoác ngoài áo vải lửng ngang lưng màu xanh biển, thắt lưng xanh biển với từng hạt ngọc nhỏ xíu nổi bật trên nền váy như mây trời. Ai nấy đều cười hết cỡ, giải phóng bao mệt mỏi nặng nề của cả năm, thả mình thư giãn với bạn bè.

Chẳng mấy chốc, Duy, Hải cũng nhập cuộc. Còn 30 phút nữa đến giờ công bố, trao giải tiết mục xuất sắc nhất. Mọi người dần tập trung về sân chính, chọn chỗ đứng cho mình. Hân cũng theo dòng người, đi gần hơn đến bục sân khấu trung tâm. Bỗng nhiên, một bàn tay to và ấm nắm lấy tay cô kéo đi len lỏi qua dòng người, đi về phía sân bóng mini. Hân hốt hoảng nhìn bóng lưng trước mặt, chỉ biết ngơ ngác đi theo, cố gắng di chuyển cẩn thận trên đôi giày cao gót. Đến khi cả hai thoát khỏi biển người, đi xa dần đám đông, tiếng ồn dần nhỏ đi, trở nên xa xăm, hai người mới dừng lại.

Người con trai vẫn nắm tay Hân, như sợ buông tay sẽ để mất cô mãi. Hân im lặng đứng sau lưng, không nói. Cô biết người đó định nói gì, cô cũng biết mình phải đối diện với chuyện này, vậy nên....hãy để hôm nay là ngày chấm dứt tất cả.

Ở gần sân khấu, Chi dáo dác nhìn quanh, nín tay Trần Duy nói lớn:

- Hân với.....đâu rồi?

- Sao cơ? – Trần Duy cũng hét trả. Tiếng ồn chào mừng dẫn chương trình ra sân khấu quá lớn lẫn át tiếng nói của Chi, khiến cho câu nói của cô đứt đoạn, không rõ ràng.

Yến Nhi đứng cạnh hỏi nhỏ Hoàng cái gì đó, nhưng chỉ nhận được cái nhún vai của cậu. Bên cạnh, một người con trai cũng đang hốt hoảng kiếm tìm hình bóng quen thuộc giữa rừng người đứng chen chúc. Nhờ lợi thế chiều cao, cậu dễ dàng nhận ra bóng dáng Hân cùng một người ở xa. Cơ thể như đông cứng, hai tay nắm chặt, cậu gắt gao nhìn về phía đó, chỉ mong lời kêu gọi của mình có thể vọng đến tai Hân, kéo cô quay trở lại. Đôi mắt như có màn sương mờ che kín, nỗi lo lắng dấy lên từ sâu thẳm càng khiến cho cậu thấy suy sụp. Cậu không nghe, không hiểu hai người ấy đang nói những gì, kết quả ra sao, nhưng cậu đủ hiểu chủ đề chính của cuộc nói chuyện.

Cậu nên đứng đây, chờ đợi câu trả lời cho mình, không thể đến đó gây rối, rồi lại khiến Hân khó xử được. Dẫn chương trình nói gì, cậu không biết, mọi người đứng cạnh có gọi, cậu không hay, đám đông reo hò âm ỹ cỡ nào, cậu cũng không thể nhận thức. Đôi tai như đóng chặt cánh cửa, ngăn không cho bất cứ âm thanh nào đi lọt truyền lên não bộ, gián đoạn sự tập trung chú ý dồn cả vào khuôn viên trước sân bóng mini kia.

Lễ trao giải kết thúc, mọi người reo hò bắt đầu tản ra xa dần, để lại khoảng trống to trong sân, nhường chỗ cho màn trình diễn đầy lôi cuốn của những sinh viên khoa Điện ảnh đi đầu,, sau đó cùng nhau nắm tay nhảy nhót vui vẻ.

Ở một góc nhỏ, ánh đèn chỉ chiếu hắt đến những tia sáng yếu ớt. Hân nắm chặt tay người con trai thân thiết, gần gũi đã từ lâu thành một phần không thể thiếu của mình, ngược nhìn vào đôi mắt cậu, mỉm cười tươi tắn.

- Đi lại đó đi, có người quan trọng đang chờ Hân đấy!

Giọng nói trầm ấm, thanh thản vang lên cùng với nụ cười thật sự, không gượng ép, không đóng kịch. Hân siết nhẹ bàn tay to và ấm ấy, gật đầu vui vẻ. Khẽ nhướn chân, Hân tặng người con trai ấy nụ hôn phớt vào má:

- Cảm ơn!

Sau đó, cô buông tay, quay lưng chạy nhanh về phía sân trường, hướng đến một nơi.

Từ giữa sân, cậu đã nhìn thấy tất cả. Cả cái nắm tay, lẫn nụ hôn của Hân dành cho người kia. Nói không buồn là nói dối. Cậu chỉ thấy hụt hẫng trong tim, không biết nên đối diện với sự thực, hay chạy trốn khỏi câu trả lời. Nhưng đến khi thấy Hân chạy dần về phía mình, nụ cười sáng bừng sức sống ấy, đôi mắt lấp lánh như những vì sao, cậu nhoen miệng cười, chờ đợi cô gái của đời mình.

Hân chạy nhanh trên đôi giày cao gót vẫn còn tập tễnh từng bước hôm qua, cô chỉ muốn cởi phắt đôi giày ra, nhưng dù trong trường hợp nào cũng phải giữ lại hình tượng chứ ^^ . Đến khi còn cách người đối diện 5 bước chân, Hân ngừng lại. Hơi thở dồn dập vì chạy và cũng vì hồi hộp, trái tim nhảy nhót lung tung trong lồng ngực giúp cô xác định được, khoảnh khắc này là thật, thật đến mức trở thành cổ tích. Nhìn vào đôi mắt chan chứa tình cảm, sự quan tâm ấy, cô hiểu được rằng cậu đã biết. Dù cho cô không cần nói, nhưng cậu cũng đoán được kết quả.

Đôi tay rộng mở, hướng về phía trước, chờ đợi Hân. Nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, sáng hơn cả sắc màu lung linh của đèn điện. Hân cười thật tươi, nhào vào vòng tay vững chãi, ấm áp ấy, ôm chặt. Áp tai nghe nhịp đập trái tim cậu dần hòa nhịp với trái tim mình, cô thì thầm:

- Tôi thích cậu! Thích rất nhiều!

102. Chương 102 - End

Gió lạnh thổi nhẹ nhàng, cuốn bay những chiếc lá vàng hiem hoi, khiến tấm rèm cửa màu hồng bay phấp phới. Không gian thoang thoảng mùi nhang trầm, thêm cả mùi thơm khó diễn tả của nước thảo mộc. Hân cuộn mình trong chăn như con sâu đo, cánh mũi cử động không ngừng, hít căng tràn đầy buồng phổi mùi bánh, mùi hương hòa quyện vào nhau. Thật là hạnh phúc khi được nằm trong chăn giữa tiết trời se lạnh haha.

- Dậy mau đồ lười! Định ngủ đến hết ngày à?

Một bóng người vút vào phòng nhanh như cắt, giật tung chăn ra, khiến Hân lăn lông lốc từ ngoài vào trong góc giường. Hân co người thành con tôm chống chịu cái lạnh ủa đến bất chợt, la oai oái:

- Đồ bạo lực! Mày gọi dậy tử tế không được à?

- Gọi tử tế mày có chịu dậy không? Thay quần áo nhanh! – Chi lườm nguyệt, gấp gọn chăn màn, lôi kéo đẩy Hân rời giường

- Từ từ cái coi! Mấy giờ rồi, đến làm gì thế hả? – Hân vẫn nhăn nhó, cố níu kéo ở lại thêm chút nữa với chăn bông thân yêu

- Cứ dậy đi! Duy đứng dưới kia chờ đấy, cấm lè mề! – Chi khoanh tay ra lệnh, đôi mắt sát thủ ngăm cảnh cáo, Hân còn cò cưa thêm 1 giây, sẽ lãnh đủ đòn cho 1 năm

- Ý, vậy hả? Chờ xịu!

Hân nghe tin Duy đang chờ, biết điều nhanh chóng thay quần áo, liếc nhìn bầu trời đêm đã sáng ánh đèn.

Lễ tốt nghiệp cho sinh viên năm cuối được tổ chức 1 tuần sau dạ hội, năm học kết thúc tốt đẹp cả. Với Hân, tốt đẹp tức là...không có môn thi lại, đủ điểm qua hết các môn, và thoát kiếp nạn thể dục vào năm sau há há. Kể ra thì trước khi nghỉ đông cũng hơi bận, đảo qua trường như rang lạc, hết lo tập hợp danh sách sinh viên mới vào học kỳ sau, rồi đến hoàn tất nốt tồn đọng của kỷ yếu lẫn album cuối năm. Thành ra đầu tháng 1, Hân mới chính thức được coi là nghỉ ở nhà. Vì cái trường trái khoáy, tuyển sinh vào hè, nhưng nhập học đầu năm, nên mới có chuyện tắt bật đến mức ấy.

Biến mình thành gấu từ đầu tới chân, Hân mới lò dò xuống nhà, chào qua bố mẹ còn bận vội gấp bánh chưng dưới bếp, Hân cùng Chi, Duy lôi nhau đi ra ngoài đường, hòa cùng dòng người nhộn nhịp chờ đợi phút giây đón năm mới. Năm nay Chi ở lại đón tết cùng Hân, sau màn năn nỉ ỉ ôi, hứa lên hứa xuống với bố mẹ Hân, hơn nữa, học kỳ mới bắt đầu cũng là lúc nhóm Chi, Hân liên hệ địa điểm thực tập, 3 tháng sau đã thực tế rồi. Tranh thủ ở cùng nhau bàn bạc kỹ lưỡng luôn.

3 người đi đến ngã tư thì dừng lại, bắt đầu chờ tiếp đoàn người thứ hai. 10 phút sau, 3 chiếc xe khác xuất hiện. Yến Nhi vẫy tay chào Hân rồi rít từ trên xe Hoàng lái, Trần Duy cười dịu dàng đeo găng tay cho đôi tay sớm lạnh cóng của Chi. Thiên đập tay cái tách với Duy thay câu chào. Hân cười toe, giơ tay chào Hải, không nói câu nào, chỉ trao nhau ánh mắt. Yến Nhi, Thiên, Trần Duy đều lên đây đón tết cùng cả nhóm, sớm mai sẽ về nhà, tiện chúc tết năm mới luôn.

Cả nhóm hòa cùng dòng xe cộ chạy ngược xuôi tấp nập, tiếng nói, tiếng cười vang vọng từ những ngôi nhà ven đường, từng dãy dài đèn lồng được treo đầy trên vỉa hè, tạo cảm giác ấm áp dù cho gió đêm có thổi mạnh đến nhường nào. Ngắm nhìn đường phố, Hân dựa đầu vào bờ vai người ngồi trước mặt, đôi môi giữ nguyên vệt nụ cười hạnh phúc, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay nắm chặt lấy tay mình qua túi áo khoác dày cộp của người phía trước.

Dừng xe trước công viên trung tâm, nơi hàng trăm thanh thiếu niên đang đứng đó, cả nhóm tìm một chỗ trống bên cạnh hồ nước lớn. Con trai phụ trách mua thức ăn đồ uống, con gái chịu trách nhiệm giữ chỗ. Vừa nhấm nháp đồ uống nóng hổi, vừa trò chuyện. Năm cũ sắp qua, mọi người cũng thoải mái hơn, mở lòng hơn, dễ dàng bắt chuyện với những người xa lạ ngồi cạnh mình, chẳng mấy chốc tìm được chủ đề chung, hai nhóm nhập làm một, câu chuyện lại thêm phần rôm rả.

- Năm sau....nhóm mình phân nửa đi thực tập rồi nhĩ! – Yến Nhi vừa ăn bánh vừa nói

- Gần hết chứ phân nửa gì! – Duy trề môi – còn 3 đứa bây là ở lại thôi, tha hồ tận hưởng cảm giác làm đàn anh đàn chị nhé!

- Xì, em chả có hứng! Mọi người đi hết, lúc tụ tập kém vui! – Hoàng lẩm bẩm

- Làm như ra trường rồi ý! – Hân chê bai – thực tập có 5 tháng, đã vậy còn thi thoảng về trường báo cáo cơ mà! Sau đó lại học tiếp chứ đã đi hẵn đâu!

- Ủ, muốn tiếc, muốn buồn, chờ 1 năm nữa anh chị ra trường rồi nói! – Chi cũng mỉm cười hùa theo, trêu chọc tâm lý nhạy cảm của hai đứa em

- Hầy, đến lúc đó.....ôi em chả muốn nghĩ đâu! – Yến Nhi lấy hai tay che mặt, cúi đầu

- Này này, sắp năm mới đó nhen, đừng có để cả năm suốt mướt vậy chứ? – Trần Duy lên tiếng, nghe có vẻ khó chịu nhưng nụ cười đi kèm lại khiến không khí thoải mái hơn

- Đúng rồi đấy! Cứ tận hưởng đi, cái gì đến sẽ đến. Hơn nữa, mọi người ở cũng gần nhau, muốn gặp đâu có khó! – Thiên chen vào

- Ra trường vẫn hoạt động CLB được mà! – Hải góp thêm lời – năm sau anh Bảo đã rút khỏi CLB nhiếp ảnh rồi!

- Ý, thế ai lên thay? – Hoàng tròn mắt hỏi lại, vô thức liếc nhìn Hân thăm dò

- Không phải chị, đừng có nhìn! – Hân xua tay phủ định – năm sau đi thực tập, còn đâu nữa mà chủ nhiệm!

- Vẫn chưa bầu người mới mà! – Hải thần nhiên nói thêm, tiện tay mở chai nước lọc ủ ấm này giờ trong lòng bàn tay đưa cho Hân

- Giời ạ, thế mà không nói trước! – Hoàng bực mình, đấm cùi em sinh đôi một cú đau điếng

- Ai bảo cầm đèn chạy trước ô tô! – Duy cười hềnh hếch trêu chọc Hoàng, vút ổ bánh mì cho Hân, Chi.

- Mấy giờ rồi? – Hân đột nhiên hỏi

- 11 giờ 45! Sắp đến lúc bắn pháo hoa rồi nè! – Yến Nhi xem điện thoại, suýt soa thúc giục mọi người – ăn nhanh, thu dọn nhanh, sắp đến rồi!

- Bình tĩnh nào! – Duy can ngăn – đã đến đâu mà vội! Xem xong còn chán chê mới ra khỏi chỗ này! Không tắc đường 15 phút anh không làm người!

- Á, thế nếu cả nhóm thoát ra trước 15 phút, ông làm gì? Cún hay heo? – Hân nheo mắt, nhếch miệng cười đầy ý đồ

- Muốn chết hả? – Duy nổi sung, chạy đến vòng tay quanh cổ Hân từ phía sau, vờ bóp cổ

- Ối ối, tha cho tôi! Yêu đời lắm! – Hân la oai oái, tay khua khoắng lung tung trong không gian.

Mọi người phá ra cười nắc nẻ, tròng cười nhanh chóng chìm vào tiếng ồn ào mỗi lúc một gia tăng.

Kim phút chậm chạp nhích dần từng chút một. Đám đông đã bắt đầu ngược mắt lên vòm trời cao vời vọi, đen và sâu thẳm ấy, chờ mong. 10 giây đếm ngược, từ một người khởi xướng, hàng loạt người đồng loạt hô vang, hai tay giơ cao:

- 9....8.....7.....6.....5....4.....3....2.....1.....HAPPY NEW YEARRRRRRRRRRRR!

BÙM! Âm thanh rộn rã vang lên. Từ nền trời tối đen, dải sáng bay vút từ mặt đất lên đến giữa trời, sau đó tỏa ra thành muôn vàn tia sáng nhỏ khác, cháy lung linh rồi tắt lịm. Hàng loạt bông pháo hoa đủ màu khác tiếp tục bay lên và tỏa sáng. Đám đông hết hò reo phấn khích, lại đến á ồ ngạc nhiên.

Hân nhìn lên từng bông pháo hoa, từ khi nổ đến lúc tàn. Cười không dứt. Từng ngón tay đan chặt vào một bàn tay khác, Hân quay sang nói lớn:

- Chúc mừng năm mới nha.....Hải!

- Chúc mừng năm mới, Hân! – Hải mỉm cười, hướng đôi mắt lấp lánh ánh đèn đường nhìn thẳng vào mắt Hân

- Happy new year, happy new.....you and me! – Hân cười toe toét, tiếp tục nói

- You and me.....happy together, forever! – Hải cũng hòa theo nói với Hân

Một Hải lạnh lùng, không biểu lộ cảm xúc, một Hải chín chắn, với hình tượng hot boy đã biến mất, Thay vào đó là Hải hay mỉm cười, đôi mắt tràn ngập tình cảm hướng tới một người con gái, một Hải hòa theo làm đủ trò sến đến mức nổi da gà, một Hải luôn quan tâm đến Hân, thắm lặng, không cần đèn đáp.

Hân siết chặt nắm tay, giữ lấy bàn tay ấy, niềm hạnh phúc lan tỏa từ đôi mắt to tròn lẫn nụ cười vẫn còn đáng dấp trẻ thơ. Phải, chính người con gái ấy, ngỡ như đưa trẻ chưa trưởng thành lại có thể chạm đến trái tim sắt đá của một người. Tuổi tác cách biệt thế nào không còn là mối bận tâm. Chỉ cần tình cảm hai người dành cho nhau, vậy là đủ.

Hải đưa tay giữ lấy đầu Hân, nhẹ nhàng đặt lên trán cô nụ hôn ấm áp, thật lâu. Hân nghe trái tim mình hòa nhịp cùng muôn vàn tiếng pháo hoa liên tiếp, gò má đỏ ửng sung sướng. Cả hai cùng chìm sâu vào ánh mắt nhau, dõi theo hình ảnh chính mình phản chiếu trong đôi mắt người đối diện, cùng ngược lên bầu trời tận hưởng màn pháo hoa đêm giao thừa, chờ đón những điều bất ngờ phía trước.

Cạnh đó, một chàng trai khác đứng cô đơn, đôi mắt dõi theo hai người y, nụ cười hiện lên trên môi khi cậu chứng kiến được niềm hạnh phúc thực sự của Hân. Cậu không hối hận. Ngày đó, vào đêm dạ hội, cậu đã kéo Hân đến sân bóng mini. Cậu muốn cho Hân biết cậu không bắt Hân lựa chọn, hơn ai hết, cậu hiểu trái tim Hân hướng về đâu. Chứng kiến Hân quên mình che cho Hải khỏi bóng do nước nóng, Duy biết....mình đã thất bại.

Nhưng thiết nghĩ, cậu cũng thành công đó chứ! Cậu vẫn là bạn thân, hay thanh mai trúc mã (tự nhận) của cô, vẫn có thể lắng nghe những hôm lải nhải chả rõ chủ đề của Hân trên sân thượng, hay cùng cô nổi hứng dặt mè....đi dạo. Ở thì bỏ qua cái chi tiết tên Hải xuất hiện quá nửa khi nói chuyện đi, nhưng....những điều nho nhỏ ấy, cậu vẫn có thể cùng Hân trải qua.

Trên hết, hạnh phúc của Hân là cái cậu trân trọng và muốn gìn giữ nhất. Nhìn nụ cười vô tư lự, không chút buồn phiền của Hân, Duy thấy trái tim trống rỗng dần ấm trở lại.

Ngước nhìn bầu trời sáng rực bởi pháo hoa, Duy cười, nụ cười xua đi những gì đã qua của năm cũ, chờ đón năm mới đến. Biết đâu, năm sau cậu sẽ gặp được định mệnh thực sự của mình thì sao?

-END-

103. Chương Ngoại Truyện 2 : Tình Yêu Đến Bất Chợt, Như Những Cơn Cầm Nắng

Có nhiều người sẽ cho rằng tình cảm đến bất thành linh thường không tồn tại lâu, thậm chí chỉ như cơn gió, thoát đến thoát đi, không nên tin tưởng quá nhiều vào những cảm xúc ấy.

Thế nhưng, chúng ta cũng chẳng thể biết được liệu tình yêu chân chính có ghé qua cuộc đời thông qua vài cơn cầm nắng bất thường ấy không.

Hải không thể nào tin được một người sống lý trí, thực tế, không tin vào lãng mạn như mình lại có ngày vướng chân vào câu chuyện không thể phi lý hơn. Quả đúng với câu ghét của nào trời trao của ấy. Đến tận bây giờ, Hải vẫn nhớ như in hình ảnh ngày hè năm đó, một ngày đầy nắng và gió, dưới cái nóng như muốn đốt cháy tất cả ấy, một người đã xuất hiện trước mắt cậu, mang theo nụ cười tươi mát làm dịu đi cái nắng hè.

Nhìn người con gái đó, tim cậu dừng chậm một nhịp, cả cơ thể như được thả lỏng, tâm trạng lâng lâng, từng giọt nắng đọng lại trên đôi mắt to tròn nhí nhảnh, toàn thân người ấy như phát sáng, thứ ánh sáng còn chói lóa hơn mặt trời, nhưng lại mang đến làn gió êm dịu như mùa thu. Hơi bị sến khi Hải lại nói vắn vể đến vậy về cái ngày định mệnh, ngày cậu lần đầu tiên gặp Hân. Chỉ thoáng qua vài phút, nhưng Hải như đặt cược toàn bộ vận may của mình vào quyết định liều lĩnh và đấu tranh rất nhiều, đó là thi vào ngôi trường chưa hề lọt vào nguyện vọng hay dự định tương lai của chính cậu.

Để rồi, vào ngày thấy được bóng dáng đã khắc sâu trong tâm trí ấy, cậu đã bật cười như một tên ngốc, mặc kệ cái nhìn rõ kỳ thị của Hoàng đứng bên cạnh. Đối với cậu, khoảnh khắc ấy, trong đôi mắt chỉ còn một bóng hình duy nhất giữa sự tấp nập nhộn nhịp của sân trường ngày khai giảng.

Cậu muốn làm quen với cô nhanh nhất có thể, muốn gây ấn tượng tốt, nhưng nghĩ lại, theo tính cách của mình, để uốn mình thành người lãng mạn, cậu không làm được. Tốt nhất cứ làm theo cách riêng, chỉ cần thật lòng là sẽ có kết quả thôi. Rồi sao? Cậu đã đúng. Mỗi người là một chủ thể rất riêng không ai trùng lặp, tồn tại là số một, là duy nhất trên đời. Vậy nên, tận dụng ưu điểm, kể cả khuyết điểm đúng cách thì vẫn có thể đi đến đích.

Sau này, mỗi khi Hải hỏi đùa Hân tại sao lại thích một người thô kệch, không biết nịnh nọt, lại hay đâm chọc như cậu, Hân lại ngệt mặt ra, rồi buông một câu:

- Tôi cũng không biết tại sao nữa! Tình yêu, còn cần phải hỏi câu “Tại sao” sao?

Dù nghe đi nghe lại câu đó hàng trăm lần, cậu cũng không thấy chán, thậm chí đoán trước được câu trả lời nhưng cậu vẫn muốn được nghe chính Hân nói ra. Chỉ vậy thôi, cậu đã khẳng định được Hân thích cậu, vì cậu là chính cậu, chứ không đeo mặt nạ của người nào khác.

Cơn cầm nắng thoáng qua ấy, lại giúp cậu tìm được một nửa của mình. Cầm nắng....đâu có nhầm nhí lắm, đúng không?

Cơn mưa bất chợt rơi đúng vào ngày học cuối cùng trước đợt thực tập của sinh viên năm 4. Duy buông bút, thẫn thờ nhìn từng hạt mưa thi nhau rơi xuống, làm nặng trĩu tán lá xanh mướt, rơi xuống làm ướt đầm mặt đất. Cơn mưa đầu tiên của mùa hè, Duy bỗng mỉm cười khi nhớ lại ký ức xưa, ký ức cậu không bao giờ quên.

Cũng dưới cơn mưa đầu hạ này, 4 năm trước, khi cậu cùng Hân chuẩn bị bước vào lớp 11, lần đầu tiên, cậu thấy rung động trước cô bạn thân vẫn luôn coi là một thằng bạn trai trá hình.

Ngày đó, Duy cùng Hân có hẹn đi học thêm. Nhưng do ngủ quên, Duy trễ giờ đi học. Nghĩ đến việc Hân đang chờ, cậu vội vàng chuẩn bị, tổng bữa sách vở vào ba lô. Đúng lúc đó, cơn mưa rào đến không báo trước, chỉ mới đó trời còn nắng chang chang mà chỉ trong vòng 1 giây, từng hạt mưa rơi càng lúc càng nhanh.

Duy lo lắng cho Hân đang chờ ở cổng, cuống cuống cầm ô chạy ra. Vừa mở cánh cửa nhà, cậu đã khựng lại tại chỗ, mắt tròn tròn nhìn về phía trước.

Dưới tàng cây bàng lãng tím ngắt, Hân như đứa trẻ được cho quà, ngửa mặt lên trời, giơ tay hứng từng giọt mưa rơi một cách hứng thú. Cô bạn không hề bực tức hay thấy phiền phức với cơn mưa không đúng lúc.

Mặc cho cả người dần ướt sũng, Hân vẫn dùng cả hai tay hứng lấy “nước mắt của trời”, tên gọi cô vẫn hay gọi mỗi khi mưa rơi.

Bất ngờ, Hân quay đầu lại, cười tươi với Duy. Chính vào lúc đó, thời gian dường như ngừng trôi đối với Duy. Cậu không còn biết đến cơn mưa vẫn đang rơi dày đặc, chỉ bước chân vô thức ra ngoài, ra khỏi mái hiên kín đáo, tự mình đắm chìm trong mưa. Dù mưa đã khiến gương mặt cô ướt đầm, mái tóc dính bết vào hai má, nhưng cô vẫn rạng rỡ với nụ cười tinh nghịch, đôi mắt lấp lánh háo hức. Cầu vồng chậm rãi hiện lên sau lưng Hân, mờ nhạt, rồi rõ rệt hẳn. Bầy sắc màu tươi sáng ấy như làm nổi bật hơn nữa người con gái trong sáng, tinh khiết, rạng rỡ như sắc màu cầu vồng luôn có sau mỗi cơn mưa. Duy cảm nhận được trái tim mình đang đập hỗn loạn, không thể kiểm soát. Mắt không rời được khỏi Hân. Lúc này, cậu nhận thức được Hân cũng là con gái, và cũng có khoảnh khắc lãng mạn đến nhường này, chứ không còn là cô bạn nghịch như quỷ cậu từng quen nữa.

Mưa mùa hạ, đến nhanh, đi cũng nhanh, Chẳng mấy chốc, mưa đã thưa hạt dần, rồi tạnh hẳn. Hân có chút nuối tiếc ngược nhìn bầu trời bắt đầu hé từng vạt nắng, mây đen cũng dần tan, nhường cho khoảng trời xanh biếc. Hân nhìn Duy vẫn đang đứng như tượng, giọng nói thanh thoát vang lên như vọng đến trời xanh:

- Duy! Đi học thôi!

.....

- Duy! Đi học thôi!

Duy giật mình bừng tỉnh khi đang mãi chìm đắm trong hồi ức, câu nói đó, giọng nói đó, lại một lần nữa vang lên. Duy mỉm cười ngược mắt về hướng đó:

- Ủ, đi học thôi!

Hân vẫn đứng chờ đợi cậu, vẫn nụ cười đó hướng về phía cậu, thế nhưng, Hân hiện tại không còn thuộc về mình cậu nữa. Hân bây giờ, trái tim và cả ánh mắt đã bắt đầu hướng về người khác, dành tất cả những tình cảm chân thành nhất cho người đó. Duy không buồn? Sai hoàn toàn, Có ai vui khi người mình yêu đi bên người khác, cười với người khác chứ? Chỉ là, Duy đủ tỉnh táo và lí trí để chọn con đường tốt nhất cho mình mà thôi!

Tình yêu bắt chợt đến, vào những lúc không ai ngờ. Cơn mưa mùa hạ năm ấy cho cậu biết cảm xúc thật sự của mình dành cho Hân. Cơn mưa năm nay lại cho cậu biết được kết quả của cảm xúc đó. Dẫu sao, cậu cũng phải cảm ơn cái khoảnh khắc bất thường ấy, khoảnh khắc hình ảnh Hân trong mắt cậu đã thay đổi ra sao, cho cậu trải nghiệm được cảm giác thích một người, vui, buồn vì một người, để cậu hiểu rõ cảm giác, trái tim chính mình, sẵn sàng chờ đón một cơn cảm nắng khác ghé qua đời mình.

104. Chương Ngoại Truyện 3 : Cãi Lộn

- Được thôi! Vậy thì đừng nói chuyện với tôi nữa!

Hân gắt ồm tỏi, vút mạnh điện thoại vào góc giường, ầm ỨC lấy chân đạp ghế, mặt hầm hầm tức giận. Chi liếc nhìn nhỏ bạn đang xì khói ra từ đỉnh đầu, chỉ biết lắc đầu, Nói không ngoa chút từ ngày chính thức thành một cặp, mỗi tuần Hân cùng Hải phải cãi nhau vài lần là ít, nhưng cứ cãi nhau hôm trước, hôm sau lại le te dính lấy nhau như keo dán. Lần này, có lẽ cũng như trước? Hình như có phần khăng khắc, Chi thấy Hân giận hơn bình thường, nếu không phải tiếc điện thoại mới mua, có lẽ Hân lại quăng nó ra cửa sổ như số phận 2 chiếc điện thoại trước đó (quác!). Gấp sách vở xếp qua một bên, Chi mon men đến gần Hân, thủ thỉ nhỏ nhỏ:

- Lần này có chuyện gì nữa thế?

- Không phải lỗi của tao! – Hân ngồi xuống thảm, ngoác miệng ra phản đối

- Tao đã nói mày có lỗi đâu! Thế có chuyện gì? – Chi vẫn giữ thái độ mềm mỏng, nhẹ nhàng, cố gắng dụ Hân phun ra mọi chuyện

- Là tại Hải.....hắn...hắn... - Hân ngược hai mắt sưng nước như mèo con, nhìn Chi oan ức – Hải dám.....có đứa khác, oa huhu, tao tủi thân quá điiiiiiiiiiii!!!!

- Là sao? Mà nói rõ ra xem? Sao lại khẳng định thế, biết đâu hiểu nhầm? – Chi ôm vai Hân vỗ nhẹ, an ủi

- Tối rồi, thế mà tao gọi điện lại có giọng con gái nghe điện thoại của Hải, rồi sau đó hỏi, chính Hải cũng nói đang ngồi học nhóm cùng một đứa năm nhất..... – Hân bắt đầu sụt sịt, kể lể

- Hải đã nói là học nhóm rồi còn gì! Mà đừng đa nghi quá! – Chi khuyên

- Học nhóm có hai người, lại còn khuya thế này à? – Hân cãi – đã thế, còn nói tao đừng làm phiền nữa chứ!

Chi thở dài, chỉ biết cung cấp khăn giấy liên tục cho Hân lau mặt, căn bản là mếu máo đấy, nhưng có giọt nước mắt nào rơi đâu. Hân không phải người dễ khóc, thế nên dù Chi thừa biết Hân đang ăn bạ, nhưng trong trường hợp nhạy cảm thế này, cứ phải nhắm mắt cho qua thôi!

Từ khi cả hai bắt đầu đi thực tập ở trung tâm cấy ghép cây trồng, gần như ở hẳn trung tâm, không hay về trường, một tháng có khi Hân, Hải gặp nhau có hai ba lần, thành ra liên lạc chủ yếu bằng điện thoại. Tình yêu xa vốn dĩ sẽ xuất hiện khá nhiều vấn đề, thêm vào tính cách trẻ con chảnh thêm lớn vì đã có nửa kia là người lớn của Hân, chuyện bé cũng nhất quyết xé to cho bằng được.

Nhìn Hân lau mặt đến mức hai má đỏ bừng, Chi đưa tay ngăn cản, rồi chậm rãi nói:

- Mà nên hiểu cho Hải, sang năm hai cũng bắt đầu có nhiều hoạt động rồi, đã vậy còn thay mà làm chủ nhiệm CLB vắng mặt nữa, việc chỉ dẫn cho các thành viên mới là chuyện thường mà!

- Nhưng mà.....tao thấy khó chịu lắm hức! – Hân ngược đôi mắt lên nhìn Chi, khề nói

- Mà thấy khó chịu, là vì mà ghen, ghen vì có người khác bên Hải, sợ mất Hải nên vậy thôi! – Chi mỉm cười vì cô bạn ngốc nghếch – mà có nhớ thí nghiệm lai tạp khoai tây và cà chua tuần trước không?

- Nhớ, thì sao? – Hân ngạc nhiên hỏi, chuyện đó thì có liên quan gì ở đây

- Như mà thấy đấy. Khoai tây và cà chua lai tạo, không thể tạo được giống cây cho cả quả trên cây, và củ dưới đất. Nếu gen của loài nào mạnh quá sẽ lấn át loài kia, khiến đời con thể hiện ra giống với loại gen trội ấy, hơn nữa quả cũng nhỏ hơn, không đạt chất lượng. Tình yêu cũng vậy đấy! Nếu một trong hai bên quá lấn át người kia, thì tình cảm không còn là của hai người, mà chỉ còn là biểu hiện sắc thái tình cảm của một người. Như vậy còn gọi là yêu không? Kết quả thu hoạch cũng sẽ kém chất lượng như cây khoai tây – cà chua ấy, càng lai tạo, sẽ càng khiến cây giống chết dần sự sống!

- Ý mà là.... – Hân bắt đầu hiểu ra vấn đề Chi muốn truyền tải

- Ủ, mà cần bỏ bớt cái tôi cá nhân đi, cần đặt mình vào vị trí của Hải nữa. Khi yêu, quan trọng là phải hiểu cho nhau, cần nhất là tin tưởng. Mà có nghĩ Hải thuộc dạng người bắt cá hai tay không?

- Uhm, hình như....không! – Hân nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi ngập ngừng đưa câu trả lời.

- Đó, mà cũng nghĩ thế, vậy thì đừng làm căng thẳng quá chỉ bởi những chi tiết nhỏ nhặt không rõ ràng như vừa rồi! – Chi cười toe, vỗ vai Hân thay câu khen ngợi vì cô bạn đã sáng suốt hơn

- Vậy tức là....tao sai hả? – Hân dè dặt hỏi lại, ngón tay đan vào nhau, bối rối

- Ủ, mà sai, nhưng Hải cũng sai vì để mà hiểu lầm lại không thêm giải thích! – Chi gật – thế nên, xin lỗi đi nhớ! Tao thấy lần nào cãi nhau, Hải cũng xin lỗi mà trước à!

- Uhm, tao biết rồi! – Hân xụ mặt, chấp nhận sự thật, cố gắng lê chân đến giường, mò mẫm tìm điện thoại Chưa kịp cầm điện thoại lên, tiếng chuông đã vang réo rất, tên Hải nhảy nhót trên màn hình trắng xóa, Hân hơi do dự, rồi cũng nhận máy

- Alo!

[.....]

- Hải à! – Hân lại tiếp tục gọi nhỏ, khi không thấy Hải nói gì

[Tôi.....xin lỗi!] – Hải nói khẽ - [thực sự là.....cô bé ấy chỉ là.....]

- Cậu không cần giải thích! – Hân cắt ngang lời Hải, hít sâu một hơi rồi mỉm cười nói – tôi xin lỗi, vì đã không tin cậu!

[Hân không giận nữa thật chứ?] – Hải khó tin hỏi lại, có đúng là Hân không vậy?

- Thật mà! Tôi đã không hiểu cho cậu, chỉ biết thỏa mãn cảm xúc của mình! – Hân nói 1 tràng dài, nhận được cái gật đầu khích lệ của Chi, cô lại tiếp tục – Tôi.....đáng ghét lắm nhỉ?

[Ừ, đáng ghét lắm!] – Hải nhanh chóng thừa nhận khiến Hân hụt hẫng, nhưng rồi lại nhoen cười khi nghe câu nói sau đó – [đáng ghét vì để tôi lo lắng như thế! Cứ lo Hân giận quá làm liều gì thôi!]

Giọng nói, điệu cười quen thuộc vang ra từ loa điện thoại khiến lòng Hân nhẹ nhõm hơn, trái tim cũng xóa đi hết căng thẳng, chỉ còn lại niềm hạnh phúc thường trực hiện lên với nụ cười tươi.

Chi nhìn thấy Hân đã khá hơn, cũng vô thức mỉm cười theo. Cô lặng lẽ bước ra ngoài, dứt tay vào túi lấy ra điện thoại của mình đã rung bần bật từ nãy giờ. Nhìn dòng chữ quen thuộc hiện lên, Chi đưa nhanh lên tai, giọng nói vang ra nhẹ như hơi thở:

- Alo!

105. Chương Ngoại Truyện 4 : Định Mệnh Gõ Cửa

Ngày hè chói chang, hơi nóng phả lên hầm hập từ mặt đường nhựa khiến từng phần cơ thể nóng bức, khó chịu như trong lò sưởi. Duy quạt nhẹ mồ hôi trên trán, nhìn cả hàng dài xe máy phía trước, ngán ngẩm thay cho giờ tan tầm, tắc đường không lối thoát. Ngày cuối tuần, ai nấy đều vội vàng với những chuyến xe tranh thủ về nhà, đường đã đông càng thêm đông. Bon chen vật vã cả tiếng đồng hồ, cuối cùng Duy cũng về được đến nhà.

Ngã nhòai ra sân đá gạch hoa mát lạnh, hứng từng đợt gió phả vào mặt xua đi mồ hôi, Duy nhắm mắt lim dim muốn ngủ. Thiếp đi chừng 5 phút, cậu giật mình ngồi dậy, đưa tay lên nhìn đồng hồ. 6 giờ chiều.

Còn 1 tiếng nữa là có chuyến xe đêm ra ngoại thành, Duy bật dậy chạy nhanh vào phòng tắm, xả hết bụi bặm của một ngày. Hôm nay cậu đến nơi thực tập của Chi, Hân, sẵn tiện ghé qua thăm Trần Duy và Thiên cũng đang thực tập ở công ty cùng khu vực. Cứ cuối tháng, Duy lại đi thăm đám bạn một lần. Là đứa duy nhất chọn thực tập trong trung tâm thành phố, Duy hay gặp Hoàng, Yến Nhi, Hải, còn những người khác, thi thoảng mới gặp. Địa điểm thực tập mấy người bạn chọn đều ở khu ngoại thành, gần như sang khu vực tỉnh khác, muốn đến cũng phải mất vài tiếng đồng hồ. Thế nên bạn công việc, Duy không đi thăm thường xuyên được.

Chuẩn bị xong xuôi hành lý gọn nhẹ trong 1 ngày, Duy bắt xe bus ra ngoại thành. Thành phố đã có thừa thớt ánh đèn, sắc trời đậm dần, mặt trời đã khuất bóng ở đường chân trời, chỉ còn chút vạt sáng màu cam đỏ hắt lên một khoảng nhỏ. Duy đứng vững ở xe bus, cố gắng chống lại sự chen chúc, đùn đẩy.

Càng ra ngoại thành, người lên càng ít dần, sau khi đôi chân đã mất cảm giác, cuối cùng Duy cũng kiếm được chỗ ngồi ở hàng ghế cuối xa. Dựa đầu vào cửa kính, cậu cố gắng chợp mắt đôi chút, chống lại mệt mỏi. Đi xe theo cùng lộ trình định kỳ cả mấy tháng, Duy cũng thành khách quen với phụ xe và lái xe, thế nên an tâm có người gọi mình khi đến nơi.

Đang chìm trong giấc ngủ sâu, đầy ngon lành, Duy bỗng thấy vai trái nặng trĩu, mỏi nhừ. Muốn đẩy ra nhưng hai tay như bị rút hết xương, không nhấc lên được. Mí mắt nặng trĩu mỗi một cũng đành công, không thèm phản ứng mặc chủ nhân ra lệnh. Mãi sau đó, sau bao nhiêu cố gắng, Duy mới tỉnh dậy nổi.

Nguyên nhân khiến vai cậu mỗi hóa ra là một cô nhóc, có vẻ như còn học cấp III, hai tay ôm ba lô hình gấu, đầu dựa vào cậu ngủ ngon lành cạnh đèn. Duy khó chịu, đẩy đầu cô bé nghiêng sang một cô lớn tuổi ngồi cạnh bên, khẽ dùng tay phải xoa xoa vai, hàng lông mày chau lại.

Cậu vốn rất ghét ai dựa vào vai mình ngủ như thế. À, có ngoại lệ đặc biệt, nhưng chỉ một mà thôi. Vai trái mới được phục hồi đã lại bị một vật dựa vào. Chẳng ai xa lạ ngoài cô bé đó. Duy nhìn cô lớn tuổi đứng dậy xuống xe với bộ dạng thảm hại, chỉ thiếu nước nặn nỉ người ta ngồi thêm cứu nguy cho mình.

Hàng ghế cuối trống hoác, chỉ còn hai người. Duy đành ngồi chịu trận, rút điện thoại chơi trò chơi giết thời gian. Đôi mắt bắt giắc liếc qua ba lô con gấu trong lòng người ngồi bên, Duy lại nhớ đến Hân cũng từng đeo ba lô y hệt suốt 3 năm cấp III, cũ lại đổi, nhưng hình thù, màu sắc vẫn cố chấp tìm lại nguyên xi. Giờ đây lại thấy được ba lô ấy, ký ức cứ như lũ ùa về tới tấp.

Cái đầu trên vai khẽ ngo nguậy, Duy rời ánh mắt, tiếp tục nhìn vào điện thoại, hồi phục dáng vẻ lạnh lùng.

- Ôi, em dựa vào anh ạ? Em xin lỗi! – cô bé hốt hoảng xin lỗi tới tấp sau khi nhận thức được tình hình
- Không có gì! – Duy thờ ơ đáp qua loa vài câu, tay vẫn không ngừng bấm tới bấm lui trò angry bird.
- Hi, anh chắc mỗi vai lắm! Em cứ đi xe là ngủ như chết, không biết gì! – cô bé vẫn nói không ngừng, liên tục bắt chuyện với Duy – anh đi ra ngoài thành ả? Anh xuống điểm nào thế?
- – Duy chỉ dành cho cô cái liếc mắt đầy phản cảm, rồi lại chú tâm vào game
- Em xuống khu Z, anh có cùng hướng không? A, anh là sinh viên hả? Anh trai em cũng học trường này nè! Nhưng anh ấy đi thực tập rồi! – cô bé tiếp tục liến láu, mặc kệ việc người ngồi bên có nghe thấy hay không
- Cứ như thế, vài người khác lác đác trên xe thi thoảng hiếu kỳ nhìn xuống dãy ghế cuối, người con trai lạnh lùng, ngồi gác chân lên thành ghế trước, bình thản dùng điện thoại, cô bé ngồi bên lại cười nói không ngớt hết chuyện này đến chuyện kia.
- Ý, cửa hàng bánh ngọt, có bánh cầu vòng kìa! – cô bé reo lên khe khẽ khi nhắc thấy biển hiệu bánh ngọt vừa lướt qua cửa kính
- Bàn tay Duy khựng lại trên màn hình cảm ứng. Bánh cầu vòng ả?
- Anh có mua bánh không? Xe dừng 1 phút ở trạm này đây! – cô bé lục ba lô tìm ví tiền, thân thiện gợi ý
- Duy trầm mặc giây lát, rồi đứng lên đi ra ngoài trước con mắt ngạc nhiên của cô bé.
- Anh đi đâu thế? Chờ em với! – cô bé vội vàng đứng lên, í ới gọi theo sau
- Duy đứng ngẩn người trước quầy bánh, nhìn chăm chăm vào miếng bánh ngọt cắt khéo léo hình tam giác, ruột bánh từ trên xuống có đủ bảy sắc cầu vòng rực rỡ. Không do dự, Duy mua hẳn chiếc bánh to ụ, cầm trên tay ngắm nghía, môi khẽ cười
- Ôi, anh cười đẹp trai ả nha! Thế mà chẳng chịu cười gì hết! – giọng nói líu lo như quỷ ám lại vang lên bên tai
- Duy đến cái liếc mắt cũng lười không muốn làm, cứ thế quay lưng đi về xe, mặc kệ cô nhóc rắc rối lại lon ton theo sau. Ồm, cũng chẳng cần nói thêm tiếp theo quãng đường đi thế nào đâu nhỉ. Duy vẫn chú tâm vào mấy cái mặt của chim giận dữ, nhạc game cứ thế vang lên trong xe tĩnh lặng.
- Anh chọn góc ấy không bắn tới đâu! Lớn hơn đi! – giọng nói quen thuộc (lại) phá đám
- – Duy bợ, tiếp tục làm theo ý mình, rồi nhanh chóng đen mặt khi dòng chữ game over hiện to tướng trên màn hình
- Đó, em nói rồi mà! – cô bé héch mui, nhìn Duy đầy tự hào
- Giỏi chơi thử xem! – lần đầu tiên kể từ khi lên xe, Duy mở miệng nói với bạn đồng hành bất đắc dĩ, tay đưa điện thoại, thách thức cô bé học sinh
- Chà, giọng anh cũng hay nữa! – cô bé trầm trồ, nhìn Duy đầy khâm phục (phục cái gì?) rồi nhanh chóng nói một câu động trời – anh làm bạn trai em nhá!

Duy mở to mắt ngạc nhiên nhìn người đối diện, không tin được. Đâu ra cái thể loại gặp nhau trên xe lại đi đòi làm bạn trai thế này? Đã vậy biểu hiện rõ là thiếu đứng đắn nữa chứ, định lôi anh đây làm trò đùa à? Duy lườm cô bé chấy mặt, định mở miệng giáo huấn thì cô bé lại tiếp:

- Đừng nghĩ em nói đùa nha! Nhìn anh đứng đợi ở bên xe bus, em đã rung động rồi, như kiểu tiếng sét ái tình ý! Thế nên em theo lên xe đấy, chứ em không có ý định ra ngoại thành đâu! À, anh trai em đang thực tập ở ngoại thành là thật nha! Tiện thăm anh ý luôn! Hi, anh đồng ý không?

Cô bé hướng đôi mắt to tròn, lạnh lợi nhìn Duy, chờ đợi, nụ cười trong sáng, dễ thương, không chút tính toán. Nhìn cô bé, Duy lại nhớ đến một người, cũng ánh mắt, nụ cười đó. Khẽ lắc đầu xua đi hình ảnh mới hiện lên, Duy quay mặt về chỗ cũ, lạnh băng nói:

- Không!

- Em biết mà! – Cô bé gật gù, không chút buồn bã – anh mà đồng ý luôn, em dám cho 1 phút ý! Nhưng....thế mới hấp dẫn hihi, em sẽ theo đuổi anh! Nào, đưa đây em trở tài cho, trò này em qua được hết các màn đấy!

Rất tự nhiên, cô bé giật điện thoại trên tay Duy, sau đó ngồi sát lại bên cậu, vừa chơi vừa giải thích không ngừng. Ánh mắt Duy rơi vào gương mặt cô bé lúc nào không hay, cậu nhìn cô chăm chú, sự lạnh lùng trên gương mặt cũng dần biến mất. Ở cô bé, cậu thấy điều gì đó quen thuộc, thân thương đến lạ.

Bến đỗ cuối cùng. Duy khoác ba lô, cùng cô bé học sinh xuống xe. Chần chừ giây lát, Duy hỏi:

- Em đi hướng nào? Gọi anh trai ra đón chưa?

- hihi, anh quan tâm em rồi hả? – cô bé hớn hờ nhìn Duy, nắm tay hỏi

- Quan tâm gì? – Duy bối rối gỡ tay mình ra khỏi bàn tay nhỏ nhắn mát rượi ấy, khẽ ho – trẻ con không nên đứng một mình chỗ vắng người!

- Trẻ con gì chứ! – cô bé bĩu môi phản đối – em là sinh viên năm hai đấy nhá!

Duy lại thêm lần nữa trở mặt, đánh giá lại cô bé từ trên xuống dưới. Mặt non choẹt thế này mà là sinh viên á? Mà nghĩ lại, cậu cũng quen một người mặt khác với tuổi đó thôi! Không có gì không thể hết!

- Nhà anh trai em ngay gần đây thôi! Anh đừng lo, em về đây! Tạm biệt anh, hẹn ngày gặp lại! – cô bé xốc lại ba lô, chỉ về phía đường đối diện cho Duy an tâm, rồi đưa tay chào, sau đó nhảy chân sáo chạy đi mất

Duy đứng ngây như phỗng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng cô bé ấy khuất dần. Không biết cậu có bất thường không, nhưng dường như ngày hè năm nào đó lại lần nữa tái hiện trong mắt cậu

- Duy, nhìn gì thế? – Hân đi đến đón Duy ở bến xe, tò mò ngó nghiêng hỏi cậu bạn đang hướng ánh mắt vào vỉa hè trống hoác bên kia đường

- Không có gì! – Duy cười nhẹ, quay lại véo má Hân vẫn đang ngệt mặt không hiểu chuyện gì

Phải rồi, cô bé đó đã nói “Hẹn gặp lại”. Nếu đã có duyên, rồi sẽ có lúc gặp lại thôi, cứ tin tưởng như thế đi!

Nhưng có lẽ Duy không ngờ được rằng mình sẽ gặp lại cô bé ấy sớm như vậy, Sáng hôm sau, Duy ghé qua nhà Thiên và Trần Duy đang sống.

Cửa mở, Duy ngây ra vì bất ngờ. Trước ngôi nhà màu xanh biển dịu mát ấy, cô bé với đôi mắt tròn nghich ngợm, cười tươi khoe chiếc răng khểnh duyên dáng, đưa tay ra chờ đợi:

- Hi, chào anh! Làm quen lại nhé! Em là Thanh, em gái anh Thiên!

106. Chương Ngoại Truyện 5 : Những Điều Quen Thuộc

Chiếc lá đầu tiên khẽ tách nhẹ qua cành cây khẳng khiu, bay là đà trong không gian, nhảy múa như vũ công duyên dáng rồi cuối cùng nhẹ đáp lên bậu cửa sổ trắng tinh. Mùa thu dần đến. Thời gian cứ thế thoát trôi qua nhanh đến khó tin.

Khung cảnh tuyệt đẹp, xứng đáng làm hình nền cho một câu chuyện lãng mạn, hay ít nhất là một cảnh tượng yên bình. Thế mà, trong căn phòng nhỏ của hai cô gái, không khí căng đến nghẹt thở. Tất cả bắt nguồn từ một người, người còn lại....chịu tội oan.

Hân thực hiện tốt tiêu chí đi nhẹ, nói khẽ vốn hay dùng trong...bệnh viện ngay trong phòng, cố tránh xa núi lửa đang sắp phun trào. Chi ngồi khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại nhỏ xinh, ánh mắt như muốn đốt cháy xém mọi vật.

Chả là thế này. Cặp đôi vốn hòa hợp, vui vẻ, nhẹ nhàng, không bao giờ cãi vã nặng lời hôm nay chính thức ghi vào lịch sử lần cãi nhau đầu tiên. Vỗ tay chúc mừng thôi!!!! Lắm nhảm quá! Nguyên nhân là do Trần Duy cầu nhàu đúng 1 câu (chuẩn số 1 đấy) rằng Chi.....hơi kém quan tâm đến cậu ấy, thế là Chi nổi khùng, bảo nếu muốn quan tâm thì tìm người khác đi. Xong phim, đôi ta chiến tranh lạnh từ đây!

Vốn Hân cũng muốn.....khuyên nhủ, giúp đỡ lẫn cơ, vì Chi sai lẽ ra đó mà, nhưng cô còn bận tập trung tư tưởng để nghĩ ra lý do mấy hôm nay Hải không thèm liên lạc. Chẹp, cứ cho cô là đứa không quan tâm bạn thân đi, nhưng với tình trạng đầu óc rối như len thế này, bảo cô sắp xếp từ ngữ khuyên thế nào cho được, đã vậy còn phải có lý mới thuyết phục được người cực lý trí như Chi, khó hơn lên cây hái khế.

Hai người hai tâm tư, cứ thế trôi qua một ngày mệt mỏi ở phòng thí nghiệm, rồi vườn cây giống. Còn 2 tháng nữa, hiện tại phải tập trung tìn chủ đề làm luận văn tốt nghiệp, rồi tốt nghiệp, vậy mà còn vướng vào chuyện linh tinh này, thật oái oăm.

Hân lững thững đi bộ về nhà trọ, Chi còn bận ở lại làm cho xong đề án mới cùng giảng viên hỗ trợ nên Hân về trước, cũng may cô đã hoàn thành phần bài của mình. Ngược nhìn bầu trời mây trắng vẫn bay lững lờ, bầu trời xanh ngắt, ánh nắng chỉ còn thoáng qua nhật nhòa, Hân khẽ thở dài. Sao mọi chuyện lại dần trở lên khó khăn, gượng gạo đến mức ấy chứ. Giờ điện thoại lên, cô chần chừ không biết có nên gọi điện cho Hải không. Nhưng nghĩ đến mấy ngày trước gọi chục cuộc không được, tự ái dâng cao, Hân dứt khoát cất vào túi, bước nhanh về nhà.

Vừa rẽ qua khúc cua bên đường, Hân đã sững sờ đến mức đánh rơi cả báo cáo. Trước cửa nhà, bóng dáng quen thuộc đứng đó, kiên trì, nhẫn nại chờ đợi. Dáng lưng thẳng tắp, hai tay nhét túi áo, chân khể đá vài viên sỏi. Những hành động ấy, cử chỉ ấy, Hân đều thấy rõ trước mắt, thậm chí còn đoán được sau đó sẽ có hành động gì tiếp theo. Đôi mắt như phủ một màn sương, mọi chi tiết đều trở nên mờ ảo, long lanh. Cổ họng như nghẹn lại, khiến Hân không thể lên tiếng. Đường như linh cảm được cái nhìn của cô, Hải dần quay đầu lại, rồi nở nụ cười.

Hân vỡ òa trong hạnh phúc, chạy nhanh đến lao vào vòng tay ấm áp thân quen ấy. Mãi sau đó, khi hai người ngồi cạnh nhau bên ghế đá trong vườn, Hân mới hỏi:

- Tại sao mấy hôm không liên lạc, rồi hôm nay lại đến đây bất ngờ thế?
- Đến để hỏi tội Hân! – Hải hờn dỗi nói, quay sang nhìn Hân, giọng đầy tra hỏi – nói xem, cảm không cho tôi ở cùng người con gái khác, thế mà lại ở đây thân thiết với anh Duy hả?

Hân nghệt mặt hứng cả tràng dài kết tội của Hải, không hiểu cái gì, chỉ biết ngơ ngác hỏi lại:

- Thân thiết với Duy? Là sao?
- Nghe Hoàng nói lần trước đến đây thăm mọi người cùng anh Duy, thấy hai người thân mật ngọt ngào lắm, không phải sao? – Hải tiếp tục xỏ ra cả đồng bằng chứng, ép cung bằng được
- Hớ, ai nói thế? – Hân há mồm, ngạc nhiên kinh khủng – Hoàng đến đây bao giờ?
- Tuần trước.... – Hải hơi nhú mày khi thấy bộ dạng cực vô tội của Hân, thêm vào đó là câu hỏi không nghĩ đến, có mùi bất thường
- Tuần trước á? Tuần trước tôi cùng Chi đi thực tế qua bên Hải Dương cơ, đâu có ở đây mà thăm, hơn nữa tuần rồi Duy cũng bận với báo cáo thực tập, có đến đây đâu? – Hân tỉ mỉ khai lịch trình vanh vách, tiện đó làm sáng tỏ nỗi oan của mình
- Hả? – lần này đến lượt Hải nghệt mặt. Vậy chứ Hoàng kể với cậu điều đó là sao? Nói dối, đặt điều?

- What????? Chị lấy hình đó ở đâu????????? – tần số giọng nói đã lên đến mức của dơi

[Tự tìm hiểu. Cái này gọi là “Tự làm tự chịu” đấy! Thế nhá!]

Hoàng chỉ còn biết cầm phần nhìn điện thoại tút dài một cách bất lực, rồi sau đó lúi lúi gối ôm, cắn xé.

Ở một nơi không xa lắm, Hân ngồi rung đùi đắc ý nhìn điện thoại, cười khanh khách. Hừ, dám phá đám cô, chỉ có một hậu quả thôi, đó là thê thảm hơn gấp đôi. Can tội đặt điều phi lý, Hân trả thù Hoàng bằng cách bắt ép Hải cải trang giống Hoàng y sì đúc, rồi tiện đó ép chụp chung với Thanh, cô em gái dễ thương của Thiên, sau khi thương lượng khản cổ với Duy. Thành quả đạt được, cứ thế send trực tiếp cho Yến Nhi, chỉ cần ngồi yên xem kịch hay, không cần động tay chân. Quả là thiên tài nghìn năm mà há há!

Tội nghiệp số phận đã hẩm hiu còn đen đủi của Hoàng. Ai bảo động đến Hân làm chi! ^^

Và cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-em-cam-nang-roi>